

Hải Hồng

Contents

Hải Hồng	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	11
4. Chương 04	14
5. Chương 05	18
6. Chương 06	22
7. Chương 07	26
8. Chương 08	30
9. Chương 09	34
10. Chương 10	39
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	54
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	65
18. Chương 18	69
19. Chương 19	73
20. Chương 20	77
21. Chương 21	81
22. Chương 22	84
23. Chương 23	88
24. Chương 24	93
25. Chương 25	97
26. Chương 26	100
27. Chương 27	104
28. Chương 28	108
29. Chương 29	111
30. Chương 30	115
31. Chương 31	120
32. Chương 32	123
33. Chương 33	127
34. Chương 34	131
35. Chương 35	135
36. Chương 36	139
37. Chương 37	143
38. Chương 38	149
39. Chương 39	153
40. Chương 40	157
41. Chương 41	161

42. Chương 42	165
43. Chương 43	169
44. Chương 44	173
45. Chương 45	177
46. Chương 46	181
47. Chương 47	184
48. Chương 48	188
49. Chương 49	192
50. Chương 50	198
51. Chương 51	202
52. Chương 52	206
53. Chương 53	210
54. Chương 55	213
55. Chương 56	217
56. Chương 57	225
57. Chương 58	229
58. Chương 59	233
59. Chương 60	236
60. Chương 61	241
61. Chương 62	244
62. Chương 63	248
63. Chương 64	252
64. Chương 65	256
65. Chương 66	261
66. Chương 67	264
67. Chương 68	268
68. Chương 69 – Hoàn	272

Hái Hồng

Giới thiệu

Convert: Bánh Bao Chiên TTVThể loại: Đô thị tình duyên, thanh mai trúc mã, sủng, ngược luyến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-hong>

1. Chương 01

Chương 1

Chu Hồng Hồng đến trấn Hoàng Khê đã gần nửa tháng, Trình Ý vẫn không tìm cô.

Cô biết, Trình Ý hấn là không biết cô đã rời đi. Nói cách khác, lâu như vậy rồi hấn cũng chưa trở về căn phòng của hai người bọn họ.

Cô cảm thấy trấn nhỏ này thật sự rất tốt, so với trấn kia của cô thanh tĩnh hơn nhiều, ngủ cũng thoải mái hơn so với trong thành phố lớn.

Chu Hồng Hồng sinh ra ở trấn Vĩnh Cát, trấn tuy rằng không tính là lớn, nhưng thị phi thì cũng chẳng kém chi.

Trấn trên có một gia đình lớn họ Trình, đề tài thị phi còn nhiều hơn nữa.

Cháu trai lớn của lão thái gia Trình gia là Trình Hạo, trời sinh tính háo sắc, vào một đêm nọ, đã khiến một cô nương trấn trên vậy bản thanh danh.

Trấn nhỏ vốn là một nơi bảo thủ, con gái thất tiết là chuyện tương đối đáng sợ.

Cô gái gặp phải họa này, thương tâm vô hạn, đến độ muốn đi tìm cái chết, mẹ của cô thì lại tùy tiện trên khắp đất Trình gia đòi lấy lại công bằng.

Vì sự huyền ảo này mà toàn trấn đều biết khuê nữ nhà bà ta không còn trong sạch.

Trình lão thái gia là một người ngoan cố, hiểu được tầm quan trọng của danh tiết đối với phụ nữ. Liên cùng mẹ cô gái bàn bạc, không muốn bà ta báo quan, mà gả con gái cho Trình Hạo, ông bảo đảm khuê nữ nhà bà suốt đời chẳng lo cơm lo áo.

Thế là người mẹ vốn cảm thấy con gái mình không có người thương, nghĩ thầm có thể gả vào Trình gia vậy cũng không tính là lỗ vốn, không hỏi một tiếng ý kiến con gái mình đã đáp ứng cửa hôn sự này.

Bên này bàn bạc thỏa đáng. Nhưng bên kia, cô nương người ta căn bản không nguyện ý, ở nhà tranh cãi âm ỉ không lấy chồng, nhưng người mẹ sớm đã thu sinh lễ, quyết tâm gả cô vào Trình gia.

Cô gái kia nản lòng thoái chí, đêm hôm đó liền nhảy sông. Mẹ cô lúc này mới giật mình thấy đã làm sai chuyện, phần nộ đi báo quan.

Lão thái gia phải tốn một số tiền lớn mới vất vả giải quyết việc này m xuôi, về nhà giận dữ quát cho Trình Hạo một trận.

Trình Hạo tâm địa gian xảo bởi vì việc này thu liễm một đoạn thời gian, sau này vẫn hí hửng tạt cù khó bỏ.

Có một ngày, Chu Hồng Hồng phải trực nhật ở trường học, về nhà muộn hơn so với bình thường, trong lòng cô muốn về nhà sớm một chút, liền đi đường tắt về.

Đến một con hẻm nhỏ lại vừa vặn gặp đúng Trình Hạo đang say rượu. Hấn thấy cô, toét miệng liền nham nhở dâm tà bổ nhào về phía cô.

Trình Hạo người này vốn đã nổi tiếng ác danh, Chu Hồng Hồng khi nhìn thấy hấn liền có phòng bị, thấy hấn có động tác, vội vàng nhanh nhẹn phản kháng, lớn tiếng kêu cứu.

Đáng tiếc vào giờ này, mọi người đều về nhà ăn cơm, vốn dĩ sẽ không ai đi qua nơi này.

Cô trong lúc hỗn loạn, vớ lấy một cục gạch, hung hăng đập lên Trình Hạo. Trình Hạo bị một đập này, kêu đau một tiếng, buông lỏng cô ra.

Chu Hồng Hồng căn bản mặc kệ là đã nện vào nơi nào của Trình Hạo, vội vàng chạy ra ngoài, kích động chạy về nhà, trùng hợp là các bà thím trong xóm đều ở đây.

Các bà vừa thấy cô thất thố sợ hãi, quần áo xốc xếch, váy còn vết máu loang lổ, sợ hãi kêu lên: “Làm sao vậy?”

Trong đó một bà sau khi phản ứng kịp, bèn la hét: “Hồng Hồng bị mất trinh tiết rồi!” Mọi người vừa nghe, đồng ý nói: “Là ai làm, đúng là đồ nghiệp chương a.”

Chu Hồng Hồng vội vàng muốn giải thích, nhưng một đồng ‘tam cô lục bà’ lú rú, căn bản đều không để ý tới đương sự là cô.

Mẹ Chu lại kéo cô, lo lắng hỏi: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

“Mẹ, không có việc gì. Con không sao.” Cô vội vàng an ủi.

Đám bà tám kia càng nói càng hăng, một chút cũng không bận tâm đến đoạn đối thoại của hai mẹ con.

Đợi đến khi tiễn các bà các cô kia đi rồi, Chu Hồng Hồng mới đem sự việc nói ẹ. Mẹ Chu biết con mình không có việc gì, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Không ngờ, ngày hôm sau, trấn trên đã lan truyền ồn ào huyền ảo —— Chu Hồng Hồng bị cường bạo. Mọi người đều tìm hiểu người cường bạo là ai, đoán đi đoán lại, liền đoán đến trên đầu Trình Hạo. Vì thế các bà còn đến an ủi Chu Hồng Hồng, khuyên cô không cần luẩn quẩn trong lòng, Trình lão thái gia nhất định sẽ cho cô một câu trả lời hợp lý.

Chu Hồng Hồng càng muốn thanh minh giải thích, mọi người càng cho rằng cô là che giấu. Cô thật sự hết đường chối cãi. Từ đó về sau, đi trên đường, đều cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn cô rất thương hại, lại như soi mói.

Cô vô cùng ủy khuất. Những người này không tin lời của cô, Trình Hạo kia thế mà cũng không làm sáng tỏ.

Mẹ Chu an ủi cô, nói qua một thời gian, mọi người sẽ từ từ quên lãng chuyện này.

Ai ngờ nửa tháng sau, Trình gia lão thái gia đột nhiên đến Chu gia, hành động này lại như chứng thực cho lời đồn đại Chu Hồng Hồng bị Trình Hạo cưỡng bạo.

Lập tức, cảm xúc người vây xem đạt tới cao trào trước nay chưa từng có.

Khi Lão thái gia nghe thấy lời đồn đãi, bèn chất vấn Trình Hạo trước.

Trình Hạo chỉ nói không phải. Hẳn quả thật không có nói láo, hẳn là muốn cưỡng bức Chu Hồng Hồng, nhưng chưa đạt được.

Lão thái gia đối với đức hạnh của cháu trai mình biết quá rõ, không chịu tin hẳn, nhận định hẳn là dám làm không dám chịu, kiên quyết bắt hẳn phải gánh trách nhiệm.

Trình Hạo cũng vô cùng bức tức. Mẹ nó chứ, việc ác chưa kịp làm, lại bị cô nàng kia đập. Giờ còn muốn ép hẳn chịu trách nhiệm, đương nhiên là không chịu. Hắn táo bạo cãi lại Lão Thái gia vài câu, đem đó thu thập đồ, rời nhà đi ra ngoài.

Lão thái gia tức giận đến giơ chân, vội sai người đi tìm chung quanh. Cũng không biết Trình Hạo trốn vào nơi nào, tìm mười ngày cũng chưa thấy bóng dáng.

Mất thấy lời đồn đãi cháu trai nhà mình ép buộc Chu Hồng Hồng càng đồn càng nóng, ý tưởng phụ trách Chu Hồng Hồng trong lòng lão thái gia dĩ nhiên càng ăn sâu bén rễ.

Đại thiếu gia chính tông của Trình gia đi mất.

Nhưng Trình gia còn có người cháu trai khác mà.

Hắn gọi là Trình Ý.

Con trai Lão thái gia Trình công tử, là một kẻ phong lưu. Năm đó ở ngoài u mê một ả hồ ly, sinh ra một đứa con trai.

Bản lãnh của ả hồ ly này không nhỏ, ép buộc đến nỗi Trình gia không được sống yên ổn.

Trình công tử vậy mà cũng có ngày ương bướng, học thời cổ tam thê tứ thiếp, nói là nạp một người vợ hai, rước hai mẹ con hồ ly kia vào cửa.

Từ đó về sau Bà Hai cũng được phong quang một đoạn thời gian. Nhưng mà vị Trình công tử này, do miệt mài quá độ, thân hư thể nhược, sớm bệnh mà qua đời.

Lão thái gia hận không thể đuổi Bà Hai cùng con trai của cô ta ra khỏi nhà. Bà Hai đau khổ cầu xin, nói rằng chỉ hy vọng có một chỗ đặt chân, từ nay về sau cam đoan không gây sự nữa. Lão thái gia cân nhắc mãi, mới để hai mẹ con họ ở lại.

Hiện nay lão thái gia một mực nhận định Trình gia thiếu Chu Hồng Hồng một cái công đạo, liền để cho Trình Ý thay cháu trai lớn hoàn thành.

Lão thái gia mang theo sính lễ đi vào Chu gia.

Mẹ Chu và Chu Hồng Hồng đều vô cùng sợ hãi, vội giải thích căn bản không có việc kia.

Lão thái gia ngược lại rất bình tĩnh, nói là Trình Ý mong nhờ Chu Hồng Hồng đã lâu, ông là đến thay Trình Ý cầu hôn.

Nếu như nói Chu Hồng Hồng sợ Trình Hạo, như vậy cô càng thêm e ngại Trình Ý.

Trình gia đúng là suy tàn, phẩm hạnh của Trình công tử ảnh hưởng nghiêm trọng đến đời sau.

Trình Hạo thích chơi điếm, Trình Ý ham bài bạc.

Chu Hồng Hồng cảm thấy, Trình Hạo là điển hình cho loại người đầu óc đơn giản, ngoài cậy mạnh ra, thì đều rất dễ đối phó.

Nhưng Trình Ý thì...

Có lẽ là khi còn nhỏ cuộc sống không thoải mái, khiến cho cô có một loại cảm giác kỳ lạ không thể nói rõ với nhắc tới hấn.

Ngày thường, hấn có bộ dáng của một tên côn đồ, dẫn đầu đám lưu manh.

Cô cũng không biết hấn có phải cùng đám lưu manh kia cấu kết hay không, nhưng việc hấn đánh thắng bạc thì ngược lại là sự thật.

Cô nghĩ, con người sao có nhiều vận may như vậy, hấn chắc chắn phải có tâm kế.

Mẹ Chu từ chối nói con gái tuổi còn nhỏ, không nên sớm lo lắng những thứ này.

Lão thái gia ngược lại đáp lời nói không nhỏ, ngày xưa cô nương tới tuổi này, đã có vài đứa trẻ rồi.

Mẹ Chu thấy lão thái gia tư tưởng bảo thủ nói cũng nói không thông.

Chu Hồng Hồng cũng cương quyết bày tỏ cự tuyệt.

Lão thái gia thấy thái độ Chu Hồng Hồng như vậy, nhúu mày, quẳng sính lễ xuống liền bỏ đi.

Lúc tối, lão thái gia nói Chu Hồng Hồng có lẽ là vì mặt mũi sĩ diện không buông nổi, mới thề thốt phủ nhận việc này. Nhưng dù sao cũng là bị người Trình gia bắt nạt, cô bị truyền đi tin đồn như vậy, về sau đâu còn có thể gả ra ngoài.

Lão thái gia lại lo lắng lặp lại một lần nữa chuyện cô nương trước kia tự sát, lo nghĩ phải khuyên bảo như thế nào mới tốt.

Trình Ý ở một bên tiếp lời, nói hấn sẽ khuyên nhủ.

Hôm sau, Trình Ý tìm đến Chu Hồng Hồng.

Hai người ngày thường từng gặp qua, nhưng chưa lần nào trao đổi với nhau. Trình Ý nhìn cô, nhướn mày: “Cô chính là Chu Hồng Hồng?”

“Phải, là tôi.”

Trình Ý tuy không biết cô. Nhưng đại danh của Trình Ý, cả trấn nhỏ đều biết.

Hấn rất tự nhiên đi vào phòng cô.

Chu Hồng Hồng ở nhà một mình, thấy Trình Ý này không phải là người tốt gì, vốn không muốn đóng cửa, nhưng người nhà bên cạnh cứ như vô tình nhìn sang bên này, cô liền khép cửa lại, chỉ mong mẹ nhanh chóng trở về.

Trình Ý thản nhiên ngồi trên ghế sofa, cũng không thèm nhìn cô một cái, nói câu nói thứ hai.”Tôi là Trình Ý, người đàn ông sau này của cô.”

Cô trợn mắt há hốc mồm.

Qua một khoảng thời gian mãi không nghe thấy câu trả lời của cô, hắn mới giương mắt nhìn cô, sắc mặt lạnh lùng “Cô đã quên? Lão gia tử đã đồng ý cô gả cho tôi.”

“Tôi nghĩ anh nhầm lẫn rồi, căn bản không có chuyện này.” Cái vị Trình lão thái gia kia có tư cách gì đem cô cho hắn?

“Chu Hồng Hồng, cô nếu không đáp ứng, tôi đây vẫn còn cách đem gạo nấu thành cơm trước.”

Bộ dáng kia của hắn, cười như không cười, khiến cô sợ chột giận hắn. Cô yếu thế “Tôi không biết anh, anh cũng không biết tôi. Nếu chỉ là vì lời đồn đãi này, thật sự không cần thiết.”

Hắn nghe xong không nói lời nào, trực tiếp đứng lên, tiến tới muốn cởi quần áo cô.

Chu Hồng Hồng cắn răng, liều mạng giữ chặt tay hắn, móng tay đâm vào bên trong.

“Mẹ tôi ngủ ở trong nhà! Tôi sẽ kêu lên đó.”

Trình Ý lại cười, nụ cười kia làm cho cô sợ hãi. “Thế càng tốt. Tôi xem như lần đầu ra mắt cha mẹ vợ.”

Cô muốn chạy ra ngoài cửa, nhưng sức hắn quá lớn, căn bản tránh không được. “Trình Ý, anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

Hắn vẫn cười, giọng nói xa cách: “Chu Hồng Hồng, trước trấn an lão thái gia cho tốt, cô tốt tôi cũng tốt. Bằng không ông ấy luôn luôn sai người tìm cô, cô không thấy phiền à?”

Chu Hồng Hồng sợ hắn động chân động tay, vội vàng nói. “Được. Anh mau buông tay.”

Trình Ý cuối cùng cũng thả cô ra, lại dặn dò vài câu.

“Chuyện xấu mà Trình Hạo kia làm, cô cứ nói là tôi làm.”

“Chắc, tôi không muốn người khác lúc nào cũng nhớ kỹ người tôi tiếp nhận l phụ nữ của Trình Hạo.”

“Chu Hồng Hồng, dù sao thì, về sau cũng xin chỉ giáo?”

Trình Ý nói xong mới giương mắt nhìn cô một cái, sau đó rời đi.

Đột nhiên một tiếng chuông vang lên, khiến cho Chu Hồng Hồng thức tỉnh.

Cô sờ di động ở đầu giường, sau khi nhìn thấy rõ cuộc gọi tới, cô lại buông xuống, mặc nó kêu.

Cô kéo chăn lên trùm qua đầu. Tiếng chuông kia ngừng rồi lại vang lên, vang lên rồi lại ngừng. Rốt cục, cô vẫn nghe điện thoại.

“Chu Hồng Hồng, cô chừng nào thì trở về?” Giọng nói lạnh lùng quen thuộc của Trình Ý vang lên.

“Trình Ý... Tôi...”

“Trở về sớm một chút.” Không đợi cô nói xong, hắn đã cúp điện thoại.

Chu Hồng Hồng ngăn người nhìn di động, sau đó rống lên: “Trình Ý, anh là đồ vô lại.”

2. Chương 02

Chương 2

Chu Hồng Hồng lần này tới trấn Hoàng Khê là vì giúp việc cho cậu cả.

Cậu cả của cô mở một quán cơm nhỏ, một khoảng thời gian trước thì nấu bếp không làm nữa, năm mới đã sắp đến, cũng không tiện tìm người, trùng hợp là Chu Hồng Hồng bởi vì đắc tội lãnh đạo công ty, bị đuổi việc. Cô liền chủ động xin đi gánh vác, đến đây làm nữ đầu bếp.

Nói đến vụ mất việc này, còn có quan hệ tới Trình Ý.

Hôm đó trước khi tan tầm, lãnh đạo đột nhiên nói muốn cô buổi tối đi xã giao cùng hắn. Cô trước kia cũng từng đi xã giao vài lần, đều là đến khách sạn ăn cơm, bàn chuyện làm ăn thôi.

Cô gọi điện thoại cho Trình Ý nói phải làm thêm, bên kia Trình Ý chỉ nói một câu “Về nhà sớm một chút.” Cô nghe thấy bên cạnh hắn có giọng nói của phụ nữ, nhưng không để trong lòng.

Trình Ý tuy rằng lưu manh, nhưng rất cẩn thận trong quan hệ nam nữ.

Ai ngờ sau khi ăn xong cơm tối, khách hàng còn chưa chịu ký hợp đồng. Khách hàng này thật ra là cố ý làm khó dễ, vốn đã thỏa thuận xong điều kiện cùng lãnh đạo nhưng giữa đường lại đổi ý. Ở trên bàn cơm, Chu Hồng Hồng phải sửa lại hợp đồng mấy lần, thế mà vẫn còn chưa vừa lòng.

Sếp bảo cô cùng khách hàng đi quán bar. Cô cũng không phải ngốc, vừa nghe phải đi quán bar đã cảm thấy không thích hợp liền từ chối.

Lãnh đạo lập tức đen mặt, châm chọc nói bên kia đã có đối tượng tốt, cần gì phải tìm tới hạng nhân viên quèn như cô, chẳng qua là mời Chu Hồng Hồng đi nói chuyện làm ăn mà thôi.

Hai ba đồng nghiệp bên cạnh cũng khuyên cô, nói bọn họ cũng cùng đi. Cô do dự mấy phút, thấy sắc mặt lãnh đạo đã khó coi mới đáp ứng.

Đi đến nơi mới biết được, nơi bọn họ đến lại là “Hồng Oa”.

Sau khi Chu Hồng Hồng đi học đại học, bởi vì mệnh lệnh của lão gia tử Trình Ý cũng phải đi theo.

Hắn vốn không có việc gì làm. Cô đi học, hắn liền chơi game, máy tính đánh chán rồi lại đi quán mạng bên ngoài chơi game.

Bỗng một hôm, cũng không biết như thế nào, đột nhiên có ý chí phấn đấu. Hắn hỏi lão thái gia mượn chút tiền, mở một quán bar.

Chu Hồng Hồng khi ấy vừa nghe đến quán bar, theo bản năng liền giống như dư luận xã hội, khuyên hắn, nói là mở nhà hàng tốt hơn, đang lúc thích hợp buôn bán.

Trình Ý rảnh rang bắt bẻ cô: “Nếu muốn làm việc không chính đáng, tôi sẽ mở sòng bạc, còn phải mở quán bar hay sao?”

Cô không khuyên được hắn, liền để kệ hắn.

Cái tên “Hồng Oa” này là Trình Ý đặt.

Chu Hồng Hồng cảm thấy người này dù không có văn hóa, nhưng cô lại có chút chờ mong cái chữ “Hồng” kia, hỏi Trình Ý tên này có phải là ám chỉ tên “Hồng” của cô hay không.

Hắn lúc đó đang uống nước, nghe được câu hỏi của cô phun ngay tại chỗ, sau đó ra vẻ như không thể tưởng tượng nổi nhìn cô.

“Cô suy nghĩ nhiều quá rồi. Cái chữ ‘Hồng’ kia là chỉ chữ ‘Hồng’ của giới làng chơi.”

Chu Hồng Hồng đi theo đồng nghiệp và lãnh đạo vào ghế lô. Cô rất ít tới nơi này, phục vụ cũng chẳng ai nhận ra cô, cũng chỉ vài người quen với Trình Ý mới biết cô.

Đối tác của công ty vào đến nơi này, liền tỏ vẻ khá thoải mái, cầm ly rượu muốn mời cô.

Chu Hồng Hồng thầm nghĩ muốn nhanh chóng ký kết hợp đồng rồi tạm biệt đối phương, bèn cầm ly rượu đó lên uống. Ai ngờ khách hàng kia có ý xấu, đổ rượu lên ngực cô, còn làm bộ đưa tay muốn giúp cô lau. May mà cô nhanh như chớp tránh được.

Cô lập tức nói với sếp, cô muốn đi nhà vệ sinh rửa sang lại.

Lãnh đạo cũng nhìn thấy có chút không ổn, liền kêu cô đi nhanh về nhanh.

Chu Hồng Hồng vội vàng đi buồng vệ sinh, phát hiện lau thế nào cũng không sạch. Cô mặc áo sơ mi trắng, vết rượu này đọng ở phía trên rất rõ ràng, hơn nữa còn nhìn thấu được bên trong. Trời rất nóng, cô cũng không mang áo khoác có thể mặc để che đi.

Cô nhớ tới Trình Ý, gọi điện thoại cho hắn, lại không có người nhận. Cô bèn ôm túi của mình lên, che ngực đi ra ngoài hỏi nhân viên phòng ông chủ ở đâu.

Nhân viên kia không dám nói, cô lại hỏi Trịnh Hậu Loan ở đâu, người phục vụ chỉ đại sảnh, cô bắt đầu đi đành phải tìm Trịnh Hậu Loan trước.

Thật may là Trịnh Hậu Loan cũng đang ở đại sảnh cạnh chùng, hơn nữa hắn còn thấy Chu Hồng Hồng trước.

Chu Hồng Hồng cũng không giải thích thêm với hắn, bèn nói tìm Trình Ý. Trịnh Hậu Loan liền mang cô đến phòng của Trình Ý.

Đi tới cửa, phát hiện cửa phòng đang đóng, Chu Hồng Hồng cũng không nghĩ nhiều, đẩy cửa mở ra.

Thì thấy Trình Ý ngồi ở trên ghế sofa, cúi đầu, ôm một cô gái.

Cô gái kia quần áo nửa cởi nửa khép.

Hai người tư thái vô cùng thân thiết.

Trịnh Hậu Loan thấy vậy, vội hô trước: “Trình ca.”

Trình Ý ngẩng đầu, nhìn thấy Chu Hồng Hồng có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại khôi phục bộ dáng lười nhác bình thường hay có trước giờ.

Chu Hồng Hồng vừa thấy cảnh tượng như vậy có chút sửng sốt thất thần, lúc này mới kịp phản ứng, ném túi xách trong tay ra, Trình Ý vội ôm cô gái kia tránh né.

“Hậu Loan, cậu mang cô ấy xuống trước đi.” Trình Ý buông lỏng cô gái trong ngực ra, nhìn về phía Chu Hồng Hồng vẻ mặt tức giận, sau đó lại liếc lên vết rượu trên ngực cô.

Trịnh Hậu Loan dẫn cô gái kia ra ngoài, còn thuận tiện khép cửa lại.

“A, vợ đến kiểm tra sự chăm chỉ của anh sao.” Trình Ý cười thực thản nhiên, đi về phía Chu Hồng Hồng.

Cô trừng mắt nhìn hắn. “Trình Ý, tôi không ngờ anh lại là người như thế!”

Cô vẫn nghĩ rằng, Trình Ý về phương diện kia là một người ưa sạch sẽ, cứ nghĩ rằng hắn cũng chỉ có một mình cô.

“Đó chỉ là một đứa con nít, tôi chỉ dạy dỗ chút thôi.” Trình Ý nói xong vươn tay muốn ôm cô, một tay đưa về phía vết rượu trên áo cô.

“Đừng có đụng vào tôi.” Cô hung hăng hất tay phải của hắn ra.

Hắn trở tay bắt được tay cô “Quần áo sao lại thế này? Làm thêm xong rồi sao?”

“Tôi bị người ta hắt rượu, anh lại ở đây chơi gái!” Chu Hồng Hồng bị hắn chế trụ, đánh hắn không được, đành phải hung dữ nói.

“Đã nói rồi, đó là cô bé mới vào. Ngu xuẩn muốn chết, không có mùi vị bằng vợ anh đâu.” Trình Ý muốn hôn cô, nhưng thấy đáng điệu muốn cắn hắn của cô, liền từ bỏ “Ai hắt rượu vào cô?”

“Khách hàng! Tôi tặng ca cùng khách hàng.”

“Được đó, Chu Hồng Hồng. Cô đến nơi này cùng khách hàng hử!” Trình Ý thu hồi sắc mặt, giọng nói cũng mất vẻ dịu dàng vừa rồi, tay hấn đặt lên ngực của cô “Nơi này bị khách hàng chạm vào? Còn chỗ nào bị chạm vào nữa?!”

Cô bị hấn bất ngờ bóp mạnh mà sinh đau, hít sâu một hơi “Đau... Không có! Còn nữa, nơi này cái gì chứ, còn không phải anh mở sao?”

Trình Ý lạnh lùng nhìn cô “Khách hàng ở phòng nào? Dám có ý đụng vào phụ nữ của ông nó.”

Chu Hồng Hồng thật sự sợ hấn. Rõ ràng một khắc trước còn nói cười riu rít, nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt.

Cô mạnh dạn chống lại: “Anh đừng nghĩ dối đề tài, mặc kệ cô nàng vừa rồi mới hay cũ, anh cứ giữ lại dùng đi.”

“Muốn nổi cơn đúng không, Chu Hồng Hồng?” Trình Ý tăng thêm lực đạo.

“Trình Ý, anh chính là tên khốn kiếp. Anh chơi gái thì được, tôi cùng khách hàng là việc công, tôi cái gì cũng có không làm!” Cô ghê tởm hấn.

Hấn cười ác độc “Cô còn dám nhắc đến tên khách hàng kia tôi liền lột da hấn.”

Lúc này, di động của Chu Hồng Hồng vang lên “Tôi muốn nghe điện thoại!”

Trình Ý buông cô ra, cô chạy tới bên túi sách tìm được di động.

Là sếp gọi đến, hỏi cô sao lâu như vậy vẫn chưa quay về, bọn họ vẫn đang chờ cô sửa chữa một chút trên hợp đồng. Cô liền nói dối mình lạc đường, vừa mới hỏi phục vụ mới biết được phải đi như thế nào.

Cúp điện thoại, cô không muốn để ý tới Trình Ý, nhưng lại không thể không hỏi hấn “Anh có quần áo không?”

“Muốn nam hay nữ?”

Nghe thấy những lời này của Trình Ý, Chu Hồng Hồng lại kích động “Anh còn nói anh không có phụ nữ, anh còn để quần áo phụ nữ ở nơi này.”

“Chu Hồng Hồng, cô nghe không hiểu hử, ông đây không chơi gái.” Trình Ý vốn muốn kêu Đường Chỉ Mạn đưa quần áo tới cho cô, Chu Hồng Hồng hết lần này tới lần khác gán chữ ‘chơi gái’ cho hấn, hấn giải thích không được, nên cũng không nhịn nữa.

Hấn hất lấy áo khoác của mình treo trên móc, ném cho cô “Lấy của tôi cho cô, hài lòng chưa.”

Chu Hồng Hồng hừ một tiếng, nhận áo khoác, mặc vào.

Trình Ý nhân cơ hội đoạt lấy điện thoại của cô, nhấn gọi ngược số vừa gọi. Cô kích động nhào qua lấy lại, nhưng không giành được.

Hấn vừa tránh cô, vừa chờ bên kia bắt máy.

“Tôi là người đàn ông của Chu Hồng Hồng. Vợ tôi không muốn hầu rượu ông, khách hàng bỏ đi kia ông tự mình hầu hạ đi.” Nói xong, hấn cũng không cho bên kia có cơ hội nói chuyện, cắt đứt điện thoại.

Chu Hồng Hồng khiếp sợ nói không ra lời.

Trình Ý không nhìn đến biểu tình khó có thể tin được của cô, nghĩ đến việc gì đó, lại hỏi tiếp: “Tôi hỏi cô một lần nữa, khách hàng kia có đụng chạm đến cô không?”

Cô nghĩ một lúc mới điều tiết được hơi thở, “Đã nói là không! Ông ta hất rượu lên người tôi, sau đó tôi nhanh chân tránh được.”

“Được, tôi kêu Hậu Loan đưa cô về.”

“Trình Ý, anh như thế này sẽ hại tôi thất nghiệp!”

Hắn ngược lại lơ đãng nói “Vậy thì tìm việc khác là được. Vợ à, em cũng đã là người có gia đình, đừng tới tiếp khách hàng nữa.”

Chu Hồng Hồng thật muốn tức chết.

Cái gì mà gia đình, cô và hắn vốn là không danh không phận.

Năm đó cô trúng tuyển đại học phải rời trần đi học, lão thái gia nói hai người làm tiệc trước. Người ở trong trần như bọn họ, đều công nhận tiệc cưới không nhận giấy đăng ký. Trình Ý thật sự không thể lay chuyển được lão thái gia, đành đồng ý làm tiệc cưới trước, chờ cô tốt nghiệp đại học mới đăng ký.

Nhưng sau này lão thái gia mất đi, nay cô cũng đã tốt nghiệp được hai năm, Trình Ý vẫn kéo dài không đề cập tới chuyện đi đăng ký. Cô từng có ám chỉ, hắn cũng vờ như nghe không hiểu.

Chu Hồng Hồng cũng không biết lúc cô còn sống liệu có hoàn thành việc cùng Trình Ý trở thành vợ chồng hay không.

Trình Ý cho Trịnh Hậu Loan đưa Chu Hồng Hồng về.

Trên đường Chu Hồng Hồng hỏi Trịnh Hậu Loan, cô gái mà Trình Ý ôm là ai?

Giải thích của Trịnh Hậu Loan không hên mà rất nhất trí giống y như Trình Ý, hơn nữa còn giải thích thêm nói: “Những cô gái này, lần đầu tiên có giá bán rất cao, Trình ca sẽ không làm việc thua thiệt trong buôn bán.”

Chu Hồng Hồng biết những nơi như nơi này, đều có rất nhiều giao dịch kiểu thế, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái. Cô gái kia, vừa thấy thì biết ngay đang là sinh viên, Trình Ý làm như vậy chẳng phải là ép sói thành gà hay sao. Hơn nữa, cứ đến một người mới hắn liền dạy một người, vậy ngày thường cũng không biết đã dạy dỗ bao nhiêu phụ nữ đây.

Cô tiếp tục hỏi: “Thủ hạ Trình Ý nhiều như vậy, sao hết lần này đến lần khác phải đích thân ông chủ như anh ta ra tay?”

Trịnh Hậu Loan gãi gãi đầu, có chút ấp úng. Hơn nửa ngày mới trả lời: “... Cô gái này, người khác dạy như thế nào cũng không được, sau đó đổi thành Trình ca bắt đầu dạy những bước ban đầu, sau này cô ta đều xin anh ấy dạy...”

Chu Hồng Hồng nghe xong liền hiểu được, lâm vào chán nản.

Người đàn ông này từ nhỏ chính là có hoạ đào hoa.

Trình Ý được di truyền diện mạo từ mẹ hắn. Cái diện mạo này, vào trên Bà Hai thì đó là mị sắc trong đám hồ ly. Đổi lên trên người Trình Ý, không hề thấy có chút nữ tính nào, nhưng lại lộ ra một cỗ tà khí.

Ngày trước Chu Hồng Hồng có vài lần gặp qua hắn trên đường, hắn đại khái là vô tình, nhưng mặc dù tùy ý đối diện, cô đều cảm thấy, đôi mắt đào hoa kia quả thực câu hồn đoạt phách.

Vậy nên, cô đáp ứng đỡ lão thái gia cùng với hắn, nhưng theo sự phát triển của sự tình, cô cảm thấy đây thật là một quyết định sai lầm.

Người trong trần nhỏ gần như đều xem cô là vợ của hắn, cũng đem chuyện trước đó cô bị Trình Hạo ức hiếp, lại chuyển thành Trình Ý đối với cô mong nhớ muốn điên, kim lòng không đậu mà hạ thủ.

Những lời đồn này còn không phải là đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất là mấy cô em trước kia của Trình Ý hận cô nghiêng răng trợn mắt.

Lão thái gia trước kia không coi trọng Trình Ý, tiền tài quản chế rất nghiêm khắc. Trình Ý không giống Trình Hạo ra tay xa xỉ, hắn chủ yếu đến sông bài đánh bạc. Thắng tiền phần lớn đều là dựa vào đám các cô em này. Hôm nay, thì cô em ở phía Đông trần tới tặng hắn nước trái cây, ngày mai, cô em phía tây lại tặng hắn mấy món điểm tâm ngọt, chỉ chốc lát sau, phía nam lại tới nữa...

Sau khi Chu Hồng Hồng ở cùng với Trình Ý, cô đi từ đầu đường đến cuối phố, đều có thể gặp được không ít sắc mặt tức giận của các cô em đó dành cho cô.

Khi đó cô đột nhiên hiểu ra, vì sao Trình Hạo lưu luyến làng chơi, mà Trình Ý lại không yêu thích. Bởi vì hần vốn không hề cần.

3. Chương 03

Chương 3

Ngày hôm sau, Giám đốc hung hăng mắng Chu Hồng Hồng một trận, còn thông báo phê bình trên hệ thống OA của công ty, sau đó thì đuổi việc cô. Đồng nghiệp bàn tán xôn xao khiến cho cô rất không thoải mái. Công việc ở công ty này cũng khá, đối đãi với nhân viên cũng không tồi, nếu không bị Trình Ý quấy rối thì cô sẽ không mất việc như thế.

Cô cảm thấy rất bức tức. Trình Ý đúng là không làm ra chuyện gì tốt cả!

Cô gọi điện thoại về nhà, nói cô bị mất việc. Nhưng cô không dám nói công việc là bị tên lưu manh kia hại mất.

Mẹ Chu cũng không mấy để ý, an ủi cô: “Lần trước tiểu Trình có nói, trong nhà có nó kiếm tiền là đủ rồi, con ở nhà nó nuôi, nhìn con đi làm khổ cực như vậy nó rất đau lòng. Dù sao cũng sắp đến năm mới rồi, chờ qua tết thì tìm công việc khác, cũng không phải gấp gáp làm gì.”

Chu Hồng Hồng khóe miệng liền co rụt.

Mẹ Chu vốn cảm thấy kỳ lạ khi Chu Hồng Hồng và Trình Ý đột nhiên quen nhau, Chu Hồng Hồng cũng thẳng thắn nói với bà là để đỡ Lão thái gia. Nhưng mà sau này, mẹ Chu đối với Trình Ý chính là càng nhìn càng ưng, đã nghiễm nhiên coi hần như con rể của mình. Khi Trình Ý đãi tiệc cưới, mẹ Chu còn nói thẳng rằng Trình Ý là một thanh niên có trách nhiệm.

Mẹ Chu nói chuyện một lúc đột nhiên nhớ tới nhà cậu cả đang thiếu người, hỏi Chu Hồng Hồng có đồng ý đến đó, cũng chỉ giúp đỡ đến cuối năm thôi.

Chu Hồng Hồng lập tức đồng ý, cô cũng không muốn ở cùng một chỗ với cái tên Trình Ý chán ghét kia!

Vội vàng thu thập hành lý, cô mua vé xe lửa nhanh nhất, đi đến Làng Hoàng Khê.

Làng Hoàng Khê quả thật là một nơi thích hợp để nghỉ ngơi dưỡng lão. Ngày ngày trời qua rất yên bình, không khí cũng trong lành. Chu Hồng Hồng cảm thấy tâm tình cũng dần dần bình tĩnh lại.

Chẳng qua Trình Ý hơn nửa tháng sau mới liên lạc với cô, cô lại cảm thấy khó chịu, liền thay số điện thoại.

Chu Hồng Hồng nghĩ, cô cũng chẳng thèm ở cùng một chỗ với cái tên Trình Ý chán ghét kia!

Hôm nay, trong trấn có nhà làm tiệc rượu, rất nhiều người đều đi uống rượu mừng.

Cậu cả cảm thấy có lẽ sẽ có ít khách tới ăn cơm, nên bảo mọi người cũng cùng nhau nghỉ ngơi, còn kêu gọi mọi người của quán bên cạnh sang đánh mạt chược. Chơi được một lúc, có người nói muốn đi ăn tiệc mừng.

Cậu cả đánh chưa đã tay, hỏi Chu Hồng Hồng có biết đánh mạt chược không?

Chu Hồng Hồng trả lời cô hoàn toàn không hiểu, ngồi cắn hạt dưa ở quầy thu tiền. Trong lòng suy nghĩ, nếu Trình Ý thấy được, nhất định sẽ ngồi vào chơi mạt chược.

Vừa mới nghĩ đến hần, ngay lúc đó.

Cô liền thật sự gặp được kẻ mà cô không muốn gặp kia.

Trình Ý nhuốm vẻ mệt mỏi vì đi đường dài, vừa nhìn thấy cô câu nói đầu tiên chính là: “Chu Hồng Hồng, cô bao giờ thì mới trở về?”

Chu Hồng Hồng kinh ngạc nhìn hần, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Ngược lại bên cạnh cậu cả thấy vậy, đi lại đây chào hỏi. Thực ra cậu cả vốn chưa từng gặp Trình Ý, chỉ nghe nói cháu ngoại gái đã gả ột người có dáng dấp không tệ, hẳn cảm thấy chàng trai trước mắt này là người có bộ dạng tốt nhất mà hẳn từng gặp qua.

Trình Ý chào hỏi cậu cả xong, khoe mắt liếc về phía bàn mặt chược nói với giọng vô cùng hoà nhã. “Cậu cả, cậu đang ba thiếu một à?”

Cậu cả nghe vậy vô cùng cao hứng, hẳn đang lo không có ai chơi đây, vội bảo Trình Ý đến chơi, còn nói đã đánh thì không thể chơi nhỏ.

Trình Ý cũng đã ngứa ngáy tay chân, thấy Chu Hồng Hồng vẫn không chú ý đến hẳn, cũng liền mặc kệ cô, đi qua chơi.

Chu Hồng Hồng sau khi tỉnh lại, phát hiện mình chưa kịp hỏi han Trình Ý. Nhưng trước mắt lại nhìn thấy cậu cả và hai người cùng đánh mặt chược khác sắc mặt càng ngày càng đen, tên kia thì vẫn ra sức thảnh thơi trắng bạc.

Thật sự là không thể khiến người ta bớt lo lắng mà!

Cuối cùng cô không nhịn được bèn gọi.”Trình Ý, tôi muốn đi chợ, anh đi theo xách đồ hộ tôi.”

Trình Ý nghe thấy cô gọi hẳn, cười vô cùng vui vẻ. Kỳ thật hẳn đã sớm muốn rút lui. Ba người chơi cùng, quá yếu, thắng cũng chẳng vui vẻ gì, quan trọng trọng nhất là đánh chược quá nhỏ.

Hắn ngừng tay, về mặt lại như không nở nói: “Cậu cả, nhà con gọi con làm chút việc, lần sau chúng ta lại đánh tiếp được không.”

Cậu cả gật đầu thật nhanh, lau lau mồ hôi lạnh... Rốt cục cũng được cứu rồi.

Trình Ý cười đi về phía Chu Hồng Hồng. “Vợ à, em chịu để ý đến anh rồi sao?”

Chu Hồng Hồng quay đầu bước đi, ra khỏi cửa tiệm đi thẳng đến chợ, Trình Ý không nhanh không chậm theo sát phía sau.

Đi được một đoạn, Chu Hồng Hồng thấy người qua đường cũng ít dần, mới lên tiếng: “Anh không thấy bộ dáng của cậu cả hay sao, chiếm chút tiện nghi của cậu ấy, anh đúng là không biết xấu hổ.”

“Sòng bạc như chiến trường, anh quang minh lỗi lạc, sao phải ngượng ngùng chứ. Được rồi, em không phải muốn thoải mái tâm tình hay sao, đợi lát nữa trở về anh lại cùng cậu chơi vài ván, thua lại cho cậu ấy là được.”

“Anh để tôi được thoải mái vào lúc nào.” Chu Hồng Hồng thật sự là không còn gì để nói. “Trình Ý, anh tới đây làm cái gì? Anh thường ngày bận rộn như thế, còn chạy tới đây không biết làm lỡ bao nhiêu việc sao?”

Trình Ý lại khôi phục vẻ lạnh lùng nói: “Cô cũng biết là tôi nhớ việc. Chu Hồng Hồng, cô ở đây hơn nửa tháng rồi, còn tính ở tiếp bao lâu?”

Chu Hồng Hồng vừa nghĩ đến hẳn lâu như vậy mới biết được cô đi mất, lại cảm thấy tức giận. “Tôi không quay về.”

Sắc mặt hẳn lập tức thay đổi. “Lặp lại lần nữa.”

Cô không dám nhìn hẳn, khí thế yếu đi không ít, nhưng vẫn mạnh miệng: “Tôi không quay về.”

“Chu Hồng Hồng, cô không chỉ là người đàn bà đánh đá, cô còn là người không có lương tâm, lòng dạ độc ác.” Trình Ý ngay cả ánh mắt đều rét lạnh.

Chu Hồng Hồng bị chọc tức, ngắc đầu. “Anh nói thế có ý gì?”

“Trước khi Lão gia tử mất, tôi đã quỳ bên đầu giường ông thê, nhất định sẽ đăng ký với cô. Giờ thì hay rồi, cô muốn cho ta đoạn tử tuyệt tôn đúng không? Cô thật độc ác, chiêu này quá độc. Tôi quen cô lâu như vậy, bây giờ mới phát hiện hoá ra cô còn giữ một chiêu này.”

Cô bị hẳn làm cho nghẹn cứng nói không ra lời, mặt đỏ tai hồng nhìn hẳn: “Anh...” nói nửa ngày, cũng không tìm được nguyên do gì để cãi lại.

Cô từ trước đến giờ đều nói không lại Trình Ý, dù sao bị hấn chọc tức đến nghiêng răng nghiêng lợi là chuyện thường xảy ra.

Chu Hồng Hồng tự nhủ với bản thân phải bình tĩnh. Cô hít thở sâu vài cái, mới quay lại giảng đạo lý với hấn. “Bây giờ đã là thời kỳ khoa học kỹ thuật phát triển, anh như thế tức là cổ hủ mê tín.”

“Thôi đi. Tôi không đọc sách nhiều bằng cô, chẳng qua là cái đạo lý ‘Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy’ tôi vẫn biết. Tôi nói muốn kết hôn với cô, cô không vừa ý, ông đây có cướp cũng phải cướp về nhà.”

Chu Hồng Hồng nhìn thái độ hấn chẳng chút để ý gì đến việc khác kia là biết ngay hấn vờ vịt. “Anh thì là quân tử gì chứ. Lại nói... Xã hội hiện đại coi trọng là tự do yêu đương.”

“Vậy cô nói tôi nghe xem, cô theo tôi thì có gì mà không tự do?”

“... Chúng ta là tự do yêu đương vào lúc nào chứ? Đều là anh ép tôi.”

“Ồ, lúc trước ở cùng nhau là cô đồng ý, sau này đãi tiệc rượu cô cũng không phản đối, Lão thái gia kêu tôi cùng cô đăng ký, cô còn ở một bên đắc ý hả hê. Tôi ép cô? Rõ ràng là cô cắn lấy không chịu buông tha ông đây.”

Chu Hồng Hồng cảm thấy không thể tin nổi, hấn dám nói những lời hạ lưu như thế ở trên đường cái. Cũng thật may là trên đường không có ai, bằng không bị người đi qua nghe thấy, cô biết giấu mặt vào nơi nào.

Cô vội vàng che cái miệng của hấn, thấp giọng nói, “Anh nói chuyện cũng không nhìn xem mình đang ở đâu hả?!”

Trình Ý nhìn về phía vài người đi đường, ngược lại bày ra bộ mặt chẳng sao cả. “Đây không phải là chỗ cô chọn sao. Cho nên tôi nói rồi, cùng tôi về nhà, chúng ta có chuyện gì thì đóng cửa lại chậm rãi tính.”

“Cửa hàng của cậu cả đang rất bận, dù thế nào tôi cũng phải ở lại giúp đỡ.” Chu Hồng Hồng thở hắt ra nói.

“Cô muốn giúp một tay tôi không cần. Nhưng cô nói không quay về là sao, tốt nhất giải thích thật rõ cho tôi.”

Cô nhìn hấn, biết rằng nếu cô lại nói tiếp, hấn tất nhiên vẫn sẽ đòi làm cho rõ ràng ở ngay trên đường, liền thấp giọng nói: “Cái này nói sau đi, theo tôi đi mua đồ đã.”

Trình Ý cũng để ý thể diện của cô, bèn không nói nữa.

Lúc hai người từ chợ về, cậu cả đã thu dọn bàn mặt chược, chỉ sợ Trình Ý tìm hấn chơi tiếp.

Trình Ý nói với cậu cả hấn tìm Chu Hồng Hồng có chuyện riêng muốn nói.

Cậu cả rất biết điều, nói có việc gì thì đi lên phòng trên lầu nói chuyện.

Chu Hồng Hồng cũng không muốn để cho cậu cả nhìn thấy cảnh tượng cô cãi nhau với Trình Ý, liền dẫn Trình Ý đi lên lầu, vào phòng nhỏ của mình.

Trình Ý đánh giá gian phòng kia. “Cô không về, lại thích ở trong cái phòng bé tí tẹo thế này?”

“Tôi thích thì sao.”

Sau khi Trình Ý khóa cửa lại, chẳng thấy có một cái ghế nào, bèn ngồi lên giường.” Đến đây, chúng ta nói chuyện, cô lần này vì sao lại trốn đi.”

Chu Hồng Hồng vội đuổi hấn. “Anh đừng có ngồi lên giường của tôi, quần áo của anh mấy ngày chưa có giặt đấy.”

Hấn bị cô kéo lên. “Không phải là vì đi tìm cô sao, tôi chạy về làng tìm, mẹ cô nói cô đã đến nơi này rồi.”

“Anh đến tìm tôi làm gì! Hơn nửa tháng trước sao anh không tìm!”

“Tôi bận, vừa xong việc xong, đã muốn ăn cơm sườn chiên cô nấu, về nhà thì không thấy cô, gọi điện thoại cho cô lại không liên lạc được, vì thế nên tôi đành đến tìm cô.” Trình Ý lạnh nhạt giải thích.

Chu Hồng Hồng lại cảm thấy tối sầm cả mặt mày. Hấn tìm cô là vì muốn ăn cơm sườn cô nấu!

“Tôi sẽ không bao giờ nấu cho anh ăn nữa. Tôi không phải là người nấu cơm của anh.”

“Cô đương nhiên không phải là người nấu cơm, cô là vợ của tôi.” Trình Ý vô lại nói, nâng mặt của cô lên hôn một cái.

Chu Hồng Hồng đẩy mặt của hắn ra. “Anh nói chuyện thì nói, đừng có động tay động chân.”

Trình Ý xem chút nữa thì bị cô chọc vào mắt, cũng nổi giận. “Chu Hồng Hồng, cô thật sự là chán sống rồi, thêm chơi hả!”

Hắn nứu lấy hông của cô, ấn cô ngã xuống giường, lần thân đè lên, liền cắn cắn vùng da thịt lõa lồ phía ngoài quần áo của cô.

Chu Hồng Hồng dấm hần, la hét: “Cầm thú, lưu manh.”

Hắn thì lại cười. “Cô cứ kêu đi, kêu lên, tốt nhất là để cho cậu cả của cô cũng nghe thấy.”

Chu Hồng Hồng da mặt mỏng, nghĩ đến cậu cả còn ở dưới lầu, bèn không dám kêu nữa. Cậu cả cũng không biết cô và Trình Ý cãi vã mâu thuẫn. Cô sợ bị bọn họ biết được một chút manh mối, mấy cái miệng rảnh rỗi như thế không biết lại thêu dệt ra chuyện gì nữa.

Thái độ của cô trở nên mềm nhũn. “Quân tử nói chuyện chứ không sờ mó.”

“Chắc chắn, tôi mà là quân tử gì chứ.” Trình Ý đưa tay cởi quần của cô, trong miệng còn nói không ngừng. “Che cái gì mà che, mấy năm nay, tôi còn chưa nhìn thấy hay sao. Cô có mấy cọng lông tôi đều biết rõ ràng đấy.”

Chu Hồng Hồng sợ gây ra tiếng vang quá lớn, kinh động đến cậu cả ở dưới lầu, lại vừa muốn trốn móng vuốt sói của Trình Ý, bộ dạng thật sự rất nhếch nhác. Cuối cùng quần vẫn bị hắn cởi ra.

“Vợ, mở chân ra một chút.” Giọng nói của Trình Ý đã nhuộm đầy dục niệm.

4. Chương 04

Chương 4

Chu Hồng Hồng hung hãn ngẩng đầu lên, há miệng cắn cánh tay Trình Ý.

Trình Ý nhịn đau, không dám hất tay ra, sợ đụng trúng mặt cô.

Hắn muốn chơi đùa cô là điều vô cùng dễ dàng, chỉ chốc lát sau mặt cô liền đỏ hồng, hai chân run rẩy, vô lực cắn môi nhìn hắn. Lúc hắn vọt vào, cô nhịn không được kêu một tiếng.

Chu Hồng Hồng nhắm mắt nửa dựa vào đầu giường, nghe ván giường rung động kéo cà kéo kẹt, cảm thấy giống như muốn sụp xuống. “Trình... Ý, giường này... Không... chắc chắn... lắm..”

Nghe cô nói như vậy, Trình Ý cũng hiểu được chất lượng giường nhà cậu cả rất dễ hỏng. Hắn dứt khoát ôm lấy cô, xuống giường, kéo chăn xuống sàn nhà, lại lần nữa đè nặng cô “làm” càng hăng say.

Chu Hồng Hồng không dám kêu ra tiếng, chỉ có thể khe khẽ rên hừ hừ.

Hắn thấy cô rên thành tiếng, động tác của hắn cũng mạnh lên.

Cô không tự chủ được nâng chân ôm lấy hông của hắn.

Trình Ý mím môi, bị cô bức ra một thân mồ hôi, thở phì phò, “Vợ... Vợ, tiếp tục a, hãy giết chết anh trên người của em đi.”

Hắn cơ hồ là liều mạng, cuối cùng một tia lý trí kéo hắn rời đi thân thể của cô, kéo chiếc quần bị ném ở trên giường xuống, tìm tìm trong túi quần. Hắn đi rất gấp gáp, quần áo hay cái gì cũng chẳng kịp mang, thế mà trước khi đi còn kịp nắm lấy vài cái áo mưa.

Hắn cũng biết, hắn nhất định phải chơi đùa cô.

Một lúc sau, Trình Ý dựa lưng vào giường, thoải mái ngồi ở trên chăn, nhìn Chu Hồng Hồng luống cuống tay chân mặc quần, cười trêu cô: “Vợ, chăn của em cũng là do em làm dơ.”

Chu Hồng Hồng bị hắn nói đến thẹn quá hoá giận. “Anh còn dám nhắc cái chăn, tôi vừa mới giặt mấy hôm trước đó.”

“Không thì có thể làm như thế nào, để cho giường của cậu cả em sập luôn xuống hay sao?”

Chu Hồng Hồng mặc quần xong mới phát hiện, hắn căn bản ngay cả áo còn chưa cởi liền trực tiếp làm. Cô đột nhiên nhớ lại Trình công tử là người như thế nào.

“Anh cẩn thận không thì đến ba mươi tuổi sẽ hư thận đấy.”

Trình Ý nghe nói như thế híp híp mắt nhìn cô, cũng không tức giận. “Vợ muốn anh thì cứ việc nói thẳng, cần gì dùng phép khích tướng. Nhưng mà anh chỉ đem năm cái bao, chờ dùng hết bốn cái kia, sẽ đi ra ngoài mua nữa, chỉ cần em tận hứng (vui vẻ) là được. Mấy ngày nay không cùng em, là anh sơ sót, thì ra em cũng muốn...” Càng nói giọng hắn càng mập mờ, cứ như là Chu Hồng Hồng chủ động thèm muốn hắn vậy.

“Muốn cái đầu của anh.” Chu Hồng Hồng nắm một đầu khác của chăn ném thẳng đến phía hắn. “Chăn anh đi mà giặt.”

Hắn túm chăn lên, lại ném trên mặt đất một lần nữa, cười với cô rất là quyến rũ. “Dù sao cũng dơ rồi. Nào vợ ơi, anh lại thỏa mãn em lần nữa nhé.”

Chu Hồng Hồng nổi giận, đi đến trước mặt hắn, giơ chân lên đá hắn.

Hắn bắt được mắt cá chân của cô.

“A...” Kèm theo một tiếng thét chói tai, Chu Hồng Hồng mất trọng tâm ngã lên trên người hắn.

Nếu ngã xuống cô sẽ đập phải đầu giường, Trình Ý buông nhanh chân cô ra, đứng lên đỡ lấy cô.

Hai người cũng không kịp nói cái gì, dưới lầu đột nhiên có tiếng hô to: “Hồng Hồng! Làm sao thế!” Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân cấp tốc chạy lên lầu.

Là cậu cả.

Chu Hồng Hồng hoảng lên, Trình Ý còn đang ở trường.

“Anh nhanh mặc quần vào.” Nếu bị cậu cả biết Trình Ý vừa cùng cô làm chuyện kia, vậy thì thật là mất mặt muốn chết.

Nhưng hắn lại còn cười ở phía sau. “Mùi vị ở trong phòng còn chưa tan đi đâu. Cậu cả em là người từng trải lẽ nào không biết?”

Chu Hồng Hồng nghe xong, cũng không kịp nói hắn, vội chạy đi kéo màn cửa sổ, mở cửa sổ ra, lại lấy chăn để về trên giường.

Cô thì gấp vô cùng, còn hắn thì vẫn chậm rãi mặc quần.

Cậu cả vội gõ cửa “Hồng Hồng!” Hắn vừa nghe thấy tiếng kêu của Chu Hồng Hồng liền chạy đến, lo lắng là Trình Ý có khuynh hướng bạo lực gia đình.

“Dạ, cậu cả, con đến đây.” Thấy Trình Ý mặc xong, Chu Hồng Hồng mở cửa, nhưng chỉ là mở hé một khe nhỏ, cô sợ cậu cả ngửi thấy mùi mật mờ trong phòng.

Trình Ý châm một điếu thuốc, cũng đi tới cạnh cửa, mở nửa cửa ra, thổi một hơi khói vào người ông.

Cậu cả đáng, còn chưa kịp ngửi ra cái gì, đã bị sắc khói, hắn ho khan vài tiếng mới tỉnh lại, “Hồng Hồng...”

Trình Ý lại thổi một hơi nữa. Cậu cả không thể không lui ra phía sau vài bước.

Chu Hồng Hồng mặt đỏ bừng vô cùng xấu hổ. “Cậu cả, không có việc gì, con vừa nhìn thấy một con gián.”

Cậu cả bị ghen đến không nói lên lời, cháu rể thì ra sức phun khói với hấn. “Không có việc gì thì tốt rồi. Các con tiếp tục nói chuyện đi, cậu xuống dưới lầu canh chừng.” Nói xong nhanh chân chạy xa một chút.

Cậu cả đi rồi, Chu Hồng Hồng vội đóng cửa lại, hung hăng véo một cái vào cánh tay Trình Ý, bị cậu cả dọa một phát, cô cũng chẳng còn sức mà hung dữ, đi đến bên giường dọn dẹp.

“Chao ôi, vợ à, không làm một lần nữa sao?” Trình Ý đi đến bên cạnh cô, giọng nói tựa như rất là tiếc nuối.

Chu Hồng Hồng cũng không thèm để ý tới hấn.

“Được rồi, vợ không muốn thì sẽ không làm.”

“Vừa rồi là do tôi muốn hay sao. Anh là đồ hạ lưu.” Chu Hồng Hồng trong lòng không hề nghĩ ngợi sâu xa, nhưng lại không nhịn được mà già mồm với hấn.

“Cô ở đây giúp đến khi nào?” Trình Ý cũng không bắt bẻ, lại quay về chuyện lúc nãy.

“Cậu cả qua năm mới mới tìm người, tôi cuối năm thì về bên mẹ tôi.” Cô nghĩ nghĩ, còn chưa đến lúc cùng hấn ngang ngạnh, cô dứt khoát nói rõ ý mình.

Trình Ý nhíu mày. “Đang tốt lành, tự nhiên nói cái gì mà về với không quay về.”

“...” Chu Hồng Hồng không biết giải thích thế nào. Cũng không thể nói bởi vì hấn không để cô trong lòng, cho nên cô bức bối với hấn.

Trình Ý tựa như nghĩ tới điều gì, nhả một vòng khói nói. “Chu Hồng Hồng, tôi sẽ cưới cô.”

Nói thì nói như thế, nhưng Chu Hồng Hồng không hề nghe ra chút thật lòng nào trong lời hấn nói.

Kỳ thật cô rất muốn hỏi hấn nguyên nhân gì khiến hấn kiên trì muốn kết hôn với cô như vậy, hay là có điều gì cô không rõ chân tướng. Nhưng cô không dám hỏi, sợ hỏi ra đáp án lại khiến ình khó chịu.

Cô đã từng hỏi hấn tại sao lại nghe lời Lão thái gia thay Trình Hạo chịu tiếng xấu, nhưng trước giờ hấn luôn nói lảng ra chuyện khác. Sau này khi Lão thái gia qua đời, hấn mới nói cho cô biết.

Năm đó lão thái gia vốn không có ý chia tài sản cho Bà Hai và hấn. Chẳng qua xảy ra sự việc của cô, Lão thái gia liền nói với hấn, nếu hấn chịu thay Trình Hạo chịu trách nhiệm chuyện này, ông sẽ đồng ý cho hấn một nửa tài sản.

Chu Hồng Hồng thà rằng mình chưa từng biết đến sự thật này.

“Biết rồi.” Cô trả câu nói vừa rồi của hấn.

Trình Ý vất vả bôn ba tới đây một chuyến là thật sự, Chu Hồng Hồng cũng không nỡ đuổi hấn đi, liền bảo hấn ở lại một đêm rồi đi.

Tên đàn ông kia lại tung tẩy cái bao trong tay, mập mờ nói: “Một đêm thôi sao? Một đêm cô đã thấy đủ rồi?”

Cô tức giận nói tiếp: “Nơi này không thể so với giường của anh, tôi sợ anh ngủ không quen.”

“Thật thế.” Hấn ghét bỏ nhìn cái giường kia. “Tôi cách mấy hôm lại đến. Không lâu nữa trời trở lạnh rồi, cứ nằm trên mặt đất, dễ cảm lạnh. Tôi đổi cái giường khác cho cô.”

“Trong đầu anh không thể có chút nghiêm chỉnh hay sao.”

“Được, cô đứng đắn, đến lúc đó thì chớ dính chặt tôi không chịu buông.”

“Anh... Đêm nay anh ngủ trên đất đi!”

Chu Hồng Hồng nói với cậu cả, Trình Ý ở lại một đêm.

Cậu cả mắt sáng ngời, hỏi Trình Ý chơi mạng chược có bí quyết gì hay không?!? Trình Ý đơn giản giải thích hai chữ: Vận may.

Cậu cả chỉ còn biết thở dài.

Trình Ý lại nói thêm, cũng có thể dùng chút tiểu xảo.

Mắt cậu cả lập tức lại sáng rỡ.

Hai người trao đổi kỹ xảo mặt chược, Chu Hồng Hồng bèn đi về phía phòng bếp nấu cơm.

Nhưng Trình Ý cuối cùng vẫn không ở lại nổi đêm đó.

Lúc ăn cơm tối, điện thoại di động của hắn vang lên. Hắn nhìn xuống điện thoại lại liếc mắt nhìn Chu Hồng Hồng, sau đó đứng lên, đi ra ngoài phòng khách nghe điện thoại.

Chu Hồng Hồng vốn cảm thấy kỳ quái, hắn chưa từng giấu cô nghe điện thoại. Chẳng lẽ là bởi vì cậu cả ở đây? Rồi lại nghĩ đến điều gì đó, lòng lộ bộp một chút, ma xui quỷ khiến thế nào, cô cũng đi ra khỏi phòng ăn.

Trình Ý đi thẳng đến chỗ xa nhất của đại sảnh mới dừng lại.

Cách quá xa, Chu Hồng Hồng bên này không nghe được hắn nói chuyện. Nhưng mà, hắn không phải là không muốn cho cô nghe thấy sao.

Chu Hồng Hồng lẳng lặng đứng ở nơi đó, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn hắn, không dám đi lên trước nữa.

Đèn phòng khách không bật hết toàn bộ, góc Trình Ý đứng có chút mờ tối, ngọn đèn rơi vào trên người hắn, chiếu xuống một mảnh đen xám. Cô nhìn từ xa xa, cảm giác được thần sắc trên mặt người đàn ông kia, mang theo chút nhu hòa ấm áp.

Trong lúc nhất thời, tim của cô bỗng ẽ ảm chan chát. Hắn chưa bao giờ từng nhìn cô như thế, cho dù là liếc mắt một cái. Trong trí nhớ của cô, hắn chỉ dịu dàng như vậy đối với một người.

Chu Hồng Hồng nhìn một lúc, đến khi thấy không thể nhìn tiếp được nữa, mới nặng nề trở vào phòng ăn.

Cậu cả hỏi có chuyện gì, cô cũng không lên tiếng.

Khi Trình Ý trở về bàn ăn, đã khôi phục dáng vẻ lạnh lùng xưa nay. Hắn nói: “Cậu cả, con có việc gấp, phải đi chuyến xe lửa đêm nay trở về.”

Cậu cả có chút tiếc nuối, nhưng cũng hiểu, công tác ở thành phố lớn dĩ nhiên không rảnh rỗi bằng bọn họ.

Chu Hồng Hồng sững sốt một hồi lâu mới nói: “Tôi đưa anh đi.”

“Không cần, nhà ga kia hẻo lánh, cô cứ nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Tôi đưa anh đến đầu đường.” Chu Hồng Hồng kiên trì. Cậu cả ở một bên, cái gì cũng không tiện nói. Mặc dù chính cô cũng không rõ bản thân muốn nói điều gì.

Sau khi rời khỏi nhà, Trình Ý không biết đang suy nghĩ gì, Chu Hồng Hồng cũng có tâm sự, hai người một đường không nói chuyện im lặng đi đến ngã tư.

“Đi đường cẩn thận.” Kết quả, Chu Hồng Hồng cảm xúc phức tạp chỉ nói ra bốn chữ.

Trình Ý gật đầu: “Tôi giải quyết xong đợt này sẽ trở lại thăm cô.”

Cô há miệng muốn nói, nhưng vẫn chẳng hỏi được điều gì.

Tiến bước Trình Ý xong, trên đường về Chu Hồng Hồng nghĩ, kỳ thật có cái gì đáng hỏi đây.

Đại khái là trong lòng mỗi người đàn ông đều có một bí mật của riêng họ. Mà Thời Tiệp Nghệ chính là bí mật không thể thay thế của Trình Ý.

5. Chương 05

Chương 5

Nếu nói đến diện mạo, Chu Hồng Hồng không phải tự kiêu, mà là đứng ở góc độ khách quan, cô so với Thời Tiệp Nghệ thật sự dễ nhìn hơn.

Nhưng đẹp mắt thì có ích lợi gì. Cô cũng không phải là nốt ruồi son (tâm ý) của Trình Ý, cũng không phải vàng trắng sáng của hắn. Miệng hắn nói muốn kết hôn với cô, lại có phần nào là thật tâm đây?

Buổi tối đó Chu Hồng Hồng nằm trên giường trong phòng nhỏ, đầu óc lộn xộn mông lung.

Giờ phút này cô cảm thấy may mắn vì mình đã đến làng Hoàng Khê này, cô thật sự cần một lần nữa làm rõ chuyện giữa cô và Trình Ý.

Làng mà Chu Hồng Hồng ở, rạp chiếu phim vừa tồi tàn vừa cũ kĩ, phim chiếu thì toàn những bộ cũ không theo kịp thời đại, cảnh phim vô cùng ảm đạm. Sau này trở thành nơi mà đàn ông tới xem phim xxx, mới miễn cưỡng duy trì được kinh doanh.

Thanh niên nếu muốn xem phim đứng đắn, sẽ phải đi sang làng bên cạnh — làng Ô Sơn. Thật may là, giữa hai làng có mấy chuyến xe buýt đi tới đi lui, giao thông coi như thuận tiện.

Nghe nói, Trình Ý quen với Thời Tiệp Nghệ khi đi làng Ô Sơn xem phim.

Chu Hồng Hồng có một bạn học cũ, lúc học trung học dọn nhà đến làng Ô Sơn.

Có một lần, người bạn học đó tổ chức sinh nhật, mời cô đi chơi, tình cảm của hai người khá tốt, Chu Hồng Hồng thịnh tình không thể chối từ, liền đón xe buýt đi. Đến làng Ô Sơn, bạn cô đã sớm chờ ở bến xe, hai người lâu ngày không gặp, cảm thấy nói mãi không hết chuyện.

Khi đang cùng bạn học đi dạo trên đường, Chu Hồng Hồng tình cờ nhìn thấy Trình Ý nắm lấy một cô gái. Bởi vì biểu tình trên mặt Trình Ý khác hẳn so với thường ngày, cô liền để tâm chú ý vài lần.

Đó chắc chắn là cô gái mà hắn yêu thích, cho nên mới có vẻ ảm áp như vậy.

Người bạn học đã nhận ra tầm mắt của cô, nhìn sang. “Ồ? Đó không phải là Thời Tiệp Nghệ sao?”

Bạn học nổi hứng bèn lấy chuyện cô gái đó ra tán gẫu với Chu Hồng Hồng.

Thời gia là thư hương thế gia ở làng Ô Sơn, Thời Tiệp Nghệ là con gái út. Thường được cưng chiều vô cùng, lại không biết tại sao lại yêu thích người con trai kia. Vốn hai người là giấu người trong nhà vụng trộm kết giao, nhưng mà giấy không gói được lửa.

Sau này có lần đi trên đường bị mẹ Thời bắt gặp. Vừa nhìn người con trai đó thì biết không phải là người đứng đắn, mẹ Thời bèn lôi Thời Tiệp Nghệ về, chỉ vào người con trai kia mà mắng, từ ngữ tuy không thô tục, nhưng cũng rất khó nghe.

Mẹ của cô bạn học đó lúc ấy cũng ở trong đám người vây xem, xem xong trở về kể lại cho cô bạn kia nghe, cậu con trai đó, bị chửi thành như vậy cũng không hé răng, chờ mẹ Thời lôi kéo Thời Tiệp Nghệ đi rồi mới rời đi.

Bạn cô còn nghi ngờ nhận xét: “Sao bây giờ vẫn còn ở cùng nhau? Còn quang minh chính đại như vậy.”

Cuối cùng bạn cô đó cũng không nói rõ sau này xảy ra chuyện gì, Chu Hồng Hồng cũng không nghe tiếp nữa.

Kỳ thật cô có thể hiểu được Thời Tiệp Nghệ thích Trình Ý đến dường nào.

Cô cảm thấy lúc Trình Ý cười dịu dàng, rất sạch sẽ lại vô cùng ảm áp. Không hề có chút lạnh lẽo tà khí nào.

Sau này, Chu Hồng Hồng cũng thường chạy sang Làng Ô Sơn mời bạn cô đi xem phim, cũng có một hai lần gặp Trình Ý ở cùng Thời Tiệp Nghệ, chẳng qua tỷ lệ rất nhỏ.

Sau này, xảy ra chuyện Trình Hạo cường bạo cô.

Chu Hồng Hồng đồng ý cùng Trình Ý hợp tác diễn trò, nhưng trong lòng lại suy nghĩ Thời Tiệp Nghệ có biết việc này không?

Cô không hỏi hần.

Cô cho rằng mình cũng chẳng phải thật sự yêu đương với hần, nên vấn đề tình cảm của người khác cô cũng không tiện can thiệp.

Trình Ý ở trước mặt mọi người diễn trò cùng cô, đến khi chỉ còn lại hai người bọn họ liền trở lại là người xa lạ. Cũng may, cơ hội hai người ở riêng cũng không nhiều, vừa ra khỏi cửa là phải bắt đầu diễn kịch.

Một hôm, vợ cả của Trình công tử, lúc ấy đang đam mê xem phim Hàn, lại đang xem đến đoạn kịch tính muốn sống muốn chết, bà quá nhập tâm, lúc ăn cơm chiều nghĩ đến cảnh nam nữ nhân vật chính vì hiểu lầm mà chia lìa, bỗng lệ rơi lã chã.

Lão thái gia tức giận, quăng chiếc đũa, “Đinh” một tiếng buông bát, nói: “Đồ ăn Trình gia khó ăn đến nỗi khiến cho cô khóc thành nông nỗi này?”

Lúc này, Bà Hai quan sát sắc sảo, nhìn ra chút nguyên nhân.

Hai người bọn họ người vợ cả kẻ vợ bé vốn ở chung không hòa thuận, Bà Hai liền nhân cơ hội khuyên Trình phu nhân, “Lâm Đại Ngọc đẹp thì đẹp thật, nhưng chị cũng đến tuổi làm bà rồi, sao chị còn đa cảm như vậy.”

Trình phu nhân sợ Lão thái gia còn đang giận, cũng nhịn việc Bà Hai trào phúng, liên tục nói xin lỗi.

Khóe mắt Bà Hai xéch lên, lại nói: “Lão thái gia, chị con vẫn mang tâm tính của thời tuổi trẻ, thường nói, cô gái ôm ấp tình cảm mới là mang nét đẹp riêng. Ngài tuy già nhưng đừng tức giận.” Sau đó liền im lặng, bà biết có chừng có mực áng chừng đã nắm chắc.

Lão thái gia nặng nề hừ một tiếng. “Cô gái trẻ mới thích cái thứ tình yêu thể hiện ấy, cô cũng mấy chục tuổi rồi, còn khóc khi ăn cơm. Ta thấy bữa cơm này con dâu không cần ăn nữa, xem tivi vẫn quan trọng hơn.”

Trình phu nhân nghe nói như thế, biết Lão thái gia thật sự nổi giận, liềm mạng nháy mắt với Bà Hai, mong đợi bà có thể trấn an ông.

Hai bà vợ tuy rằng lập trường không hợp nhau, nhưng cũng có lúc đứng chung giới tuyến.

Bà Hai trong lòng cũng có mưu đồ, lần này cứu phu nhân một lần thì phải tính xem bà ta phải trả nợ ân tình này thế nào. Bà bèn cất giọng: “Lão thái gia, mới vừa rồi chị con cũng không phải tự muốn xem, là xem cùng Hồng Hồng.”

Bà Hai biết, mang Chu Hồng Hồng ra, độ khoan dung của Lão thái gia liền thoải mái hơn rất nhiều.

“Hồng Hồng có đến sao?” Lão thái gia nhìn sang Trình Ý đang một mực yên lặng ăn cơm.

Trước bữa tối lão thái gia vẫn xem hí kịch Đài Loan ở trong phòng, chưa từng lưu ý đến việc Chu Hồng Hồng đến đây.

“Nói ầm lên muốn xem Jang Dong Gun, mẹ cả là không có cách nào khác mới xem cùng.” Trình Ý gật đầu, thần sắc tự nhiên, một chút cũng không hề bị thị phi trên bàn cơm ảnh hưởng.

Trình phu nhân cũng vuốt đuôi nói theo: “Con cũng chưa từng thấy nam nữ nào yêu nhau mãnh liệt như vậy. Lão thái gia, về sau con không bao giờ xem nữa.”

Trình lão thái gia bởi vì trong lòng nhận định là cháu trai lớn của mình không đúng với Chu Hồng Hồng, lại sợ cô luẩn quẩn trong lòng đi tìm cái chết, đối với cô dĩ nhiên là dễ tính đi vài phần. Ông lại nghĩ tới câu nói kia của Bà Hai “Cô gái ôm ấp tình cảm”, nhân tiện nói: “Con dâu cả, việc hôm nay không nhắc tới nữa, lần sau tái phạm, cô cũng đừng tới dùng cơm nữa.”

Trình phu nhân vội dạ dạ vâng vâng.

Lão thái gia nhìn chằm chằm Trình Ý nói. “Hong Hong vì sao không ở lại dùng cơm?”

“Con có giữ cô ấy lại, nhưng mà cô ấy nói hôm nay là sinh nhật mẹ cô ấy.” Trình Ý vẻ mặt vô tội, giọng điệu không liên quan nói.

“Thứ Bảy tới mày đưa Hong Hong đi xem phim. Bình thường cũng không thấy hai đứa đi đâu cả, tình cảm dù sao cũng phải bồi dưỡng. Mày phải đối xử với người ta tốt một chút.”

Trình Ý như cũ gật đầu, “Vâng.”

Bà Hai lặng lẽ cong khóe miệng. Bà cảm thấy Chu Hồng Hồng đúng là rất dễ dùng. Nếu con mình thật sự có thể buộc con bé lại, như vậy coi như có cái vương bài để trị Lão gia tử rồi.

Kỳ thật Bà Hai không biết giữa lão thái gia và Trình Ý còn có giao dịch riêng. Lão thái gia lúc ấy yêu cầu Trình Ý không được phép nói cho bất cứ ai biết, Trình Ý cũng đã bảo đảm.

Bà chỉ nghĩ rằng con mình thay Trình Hạo gánh tội. Bà cũng từng nghe nói con mình cùng với một cô gái làng bên cạnh rất thân thiết, nhưng con mình nếu đồng ý cùng với Chu Hồng Hồng, nói vậy tức là đã chia tay với cô gái làng bên cạnh hay sao?

Bà Hai cũng có mưu tính của riêng mình. Mẹ con bà ở Trình gia không thân phận, không địa vị, nếu như không làm cho Lão Thái gia vui lòng, không chừng ngày nào đó còn bị lưu lạc đầu đường. Hiện nay thằng nhãi Trình Hạo không biết trốn ở chỗ nào, đàn ông của Trình gia chỉ còn Trình Ý, nếu chịu khó bót chút thời gian trên người Chu Hồng Hồng, sau này không còn lo bị đuổi ra khỏi cửa nữa.

Ngày hôm sau, Trình Ý theo lệ thường đi đón Chu Hồng Hồng tan học, bèn nói ra chuyện này.

Chu Hồng Hồng rất kinh ngạc, “Chúng ta thật sự phải tới làng Ô Sơn?” Diễn trò còn phải chạy sang làng khác mà diễn nữa sao?

“Đương nhiên.” Lúc chỉ còn hai người bọn họ Trình Ý liền khôi phục lại vẻ lạnh lùng. “Cô cảm thấy chúng ta có thể xem phim ở làng Vĩnh Cát này à?”

Cô xua tay, giải thích: “Không phải, ý của tôi là chúng ta có thể tùy tiện tìm một chỗ trốn một ngày.” Lão thái gia vốn không hề kiểm tra xem bọn họ có thực sự đi ra ngoài chơi hay không.

“Chúng ta sẽ đi làng Ô Sơn.” Hắn rút cục nghiêng đầu nhìn cô, khẩu khí hoàn toàn không cho cô cãi lại.

Chu Hồng Hồng bỗng nhiên chợt hiểu ở làng Ô Sơn còn có ai đó.

Cô chưa từng nghe Trình Ý nhắc tới Thời Tiệp Nghệ, cũng không biết bọn họ rốt cục là có quan hệ như thế nào. Cô thấy hắn kiên trì như thế, bèn theo ý của hắn. Chẳng qua cô vẫn nhắc nhở hắn: “Tiền xe, tiền vé xem phim đều là do anh phụ trách.”

Trình Ý khinh thường nói: “Vậy cô phải báo cáo với Lão gia tử chứng minh cho tôi việc này.”

“Đó là đương nhiên.” Cô vốn là một diễn viên có trách nhiệm.

Đến ngày thứ Bảy, Trình Ý đến Chu gia đón cô.

Lúc ấy ấn tượng của mẹ Chu đối Trình Ý vẫn chưa tốt lắm. Trước khi con gái đi, bà còn dặn dò: “Đừng để cho nó chiếm tiện nghi của con đấy. Rạp chiếu tối như mực, phát hiện nó mà đến gần thì phải đánh vào tay nó!”

Chu Hồng Hồng cảm thấy mẹ mình lo lắng xa quá rồi. “Mẹ, mẹ yên tâm. Anh ta ngay cả ngón tay của con cũng chưa dám đụng vào đâu. Đây đường cái đều là các cô em của anh ta mà anh ta còn chẳng thèm, anh ta không có hứng thú với con gái của mẹ đâu.”

Sự thật chính là như thế. Từ đầu làng đến cuối xóm, Trình Ý chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là có thể kéo tới một đám con gái.

Hơn nữa có một bí mật là hắn thật sự rất lạnh nhạt với cô.

Thật ra cô cảm thấy mặc dù ở trước mặt người khác, hần cười với cô rất dối trá. Nhưng hết lần này tới lần khác người ngoài đều không phát hiện ra. Nói cái gì mà người ngoài cuộc tỉnh táo, kẻ trong cuộc u mê, đều là gậy người.

Hai người một đường mỉm cười đến trạm xe buýt, nhưng rất ít nói chuyện với nhau.

Chu Hồng Hồng và Trình Ý từ đầu đến cuối vẫn duy trì một khoảng cách nhất định, nhìn thấy có người liền biểu hiện ra bộ dạng cô gái nhỏ thẹn thùng xấu hổ. Cô cảm thấy cô có thể ghi danh đi học lớp diễn viên rồi...

Trái lại Trình Ý thì đơn giản hơn nhiều, hần chính là chỉ cần tùy tiện ngấm ngấm Chu Hồng Hồng, cũng khiến cho người ta cảm thấy hần đang liếc mắt đưa tình với cô...

Chờ xe buýt đến, Trình Ý thấy trên xe không có ai, cũng không để ý đến cô nữa, tìm chỗ ngồi xuống.

Chu Hồng Hồng vốn muốn ngồi tách khỏi Trình Ý, nhưng thấy lái xe ở đây, sợ tin đồn này nọ, liền ngồi bên cạnh hần.

Hần ngồi bên cửa sổ, cô ngồi gần lối đi.

Hần vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, cô bèn không nhìn ra hướng cửa sổ nữa.

Đi được một trạm, có người quen lên xe, ân cần hỏi thăm Chu Hồng Hồng: “Hồng Hồng, hai vợ chồng cháu đi đâu thế?”

“Thím Trương, chào buổi sáng. Chúng cháu chuẩn bị đi làng Ô Sơn xem phim.” Cô lại treo lên nụ cười quen thuộc, tay ngấm chụp vào eo Trình Ý.

Trình Ý lười nhác nghiêng đầu lại, cười cười với bà thím kia, cũng không lên tiếng.

“Người tuổi trẻ bây giờ, thật sự là yêu nhau thì dính lấy nhau.” Thím ấy sang sảng cười ha ha.

Chu Hồng Hồng đều không hiểu những người này rốt cuộc thấy thế nào.

Bởi vì người nọ chọn chỗ ngồi cách bọn họ khá xa, tùy tiện nói vài câu sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Trình Ý lại lần nữa nhìn sang bên cửa sổ, cũng không quan tâm đến cô.

Đến trạm bọn họ phải xuống xe, Chu Hồng Hồng nói: “Xuống xe.” Sau đó quay đầu nhìn hần một cái, ngay ngắn cả người.

Lại là cái nụ cười đó.

Cô kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng là Thời Tiệp Nghệ đứng ở dưới đó.

Trình Ý đứng lên, lại phát hiện Chu Hồng Hồng không động đậy, nhúu mày thúc giục: “Đi thôi.”

Chu Hồng Hồng bị thân thể hần cản tầm mắt. Cô lấy lại bình tĩnh, cũng đứng lên, lặng lẽ xuống xe.

Thời Tiệp Nghệ đứng ở trước mặt bọn họ, tự nhiên tươi cười với Trình Ý.

Chu Hồng Hồng giờ khắc này cảm giác hành động của mình đúng là gượng gạo, trước mắt mới là ánh mắt của thiếu nữ đang yêu, trong trẻo mà ngọt ngào.

“Chu Hồng Hồng, đây là Thời Tiệp Nghệ.” Trình Ý giới thiệu.

“Chu Hồng Hồng, xin chào.” Thời Tiệp Nghệ tựa như không biết thân phận hiện tại của Chu Hồng Hồng là vợ chưa cưới của Trình Ý, cô ta tỏ ra rất thân thiết với Chu Hồng Hồng.

“Xin chào.” Chu Hồng Hồng cố gắng hết sức làm ình cười tự nhiên một chút.

Thì ra Trình Ý và Thời Tiệp Nghệ chưa chia tay...

6. Chương 06

Chương 6

Thời Tiệp Nghệ nhiệt tình kéo tay Chu Hồng Hồng. “Chúng ta tìm chỗ ngồi nói chuyện đi.”

Chu Hồng Hồng như lọt vào trong sương mù, bỗng có cảm giác mình là kẻ thừa ba.

Cô mấp máy môi, giương mắt nhìn Trình Ý. Hấn cũng nhìn cô một chút, gật đầu, lập tức lại nhìn Thời Tiệp Nghệ.

Chu Hồng Hồng đành phải đi theo bọn họ.

Ba người đến một cửa hàng sinh tố hoa quả phía ngoài rạp chiếu phim ngồi uống nước.

“Chu Hồng Hồng, mình biết cậu và Trình Ý chỉ là đóng kịch, cậu cũng không cần phải khó xử như thế.” Thời Tiệp Nghệ thấy thái độ của Chu Hồng Hồng giống như chuẩn bị nghênh địch, tươi cười rạng rỡ nói.

Chu Hồng Hồng có chút kinh ngạc nhìn cô ta.

“Anh ấy đã nói hết với mình rồi.” Thời Tiệp Nghệ nói tiếp, giọng nói còn nhuốm vẻ đồng tình. “Cậu cũng là người bị hại, nếu cứ để sự việc tiếp tục truyền đi, về sau mọi người sẽ nhìn cậu thế nào kia chứ.”

Chu Hồng Hồng nghe xong liền hiểu được, Thời Tiệp Nghệ cho là mình bị Trình Hạo gây ra việc đồi bại kia.

Chẳng qua cô ấy đã nói trúng nửa câu sau rồi còn gì, Chu Hồng Hồng quả thật bị lời đồn làm phiền chết. Ngay cả mẹ Chu đều nói, nếu Chu Hồng Hồng tiếp tục ở trong làng, chỉ biết càng truyền sẽ càng thái quá, tư tưởng người trong làng lại bảo thủ, về sau muốn lập gia đình cũng khó khăn.

Mãi đến khi Trình Ý xuất hiện, lời đồn đãi mới chuyển hướng.

Lúc ấy cô vội vội vàng vàng đáp ứng Trình Ý, cũng không cẩn thận suy tính. Sau này cô có hỏi hấn, muốn đóng kịch tới khi nào, Trình Ý trả lời nói đại khái là chờ đến khi cô đi học đại học.

Cô cũng đã lên cấp ba, nghĩ cứ nhịn một thời gian, thế mà cũng đã trôi qua hơn một năm.

Tuy rằng các cô em ái mộ Trình Ý cũng chẳng cho cô ánh mắt tốt đẹp gì, nhưng thế còn tốt hơn là bị ánh mắt khinh thường của đám người trong làng.

Chu Hồng Hồng vốn cũng có dự tính riêng, sau này cô nhất định phải đi thi ở thành phố lớn, hơn nữa còn muốn ra ngoài lập nghiệp. Chờ tới thành phố lớn, xa núi cách đèo, Lão thái gia cũng không thể cứ đeo bám mãi không tha.

Chẳng qua chắc sẽ phát sinh lời đồn thổi mới, kiểu như là không chống lại được sự hấp dẫn của ánh đèn đô thị. Thôi thì cứ đi một bước tính một bước, giải quyết lời ra tiếng vào bây giờ mới là quan trọng.

Đối mặt với thiện ý của Thời Tiệp Nghệ, Chu Hồng Hồng chỉ có thể lúng túng nói lời cảm ơn.

Thời Tiệp Nghệ lại vô cùng thông cảm cho Trình Ý, nếu cô ấy đã nói đến mức này, chuyện kể tiếp thì cứ tự nhiên mà thành thôi.

Chu Hồng Hồng cũng hiểu được mình chẳng qua cũng chỉ là vật nguy trang mà Trình Ý dùng để có thể thoải mái ở cùng Thời Tiệp Nghệ. Nhưng đối với cô mà nói, học tập mới là quan trọng nhất.

Đóng kịch thì vẫn phải đóng thường xuyên, mà mọi chuyện ba bên đều đã nói rõ ràng, vì thế Trình Ý và Chu Hồng Hồng liền thường xuyên đi làng Ô Sơn.

Lão thái gia biết được, lại rất vui mừng, thường hỏi Chu Hồng Hồng, phim có hay không? Phim chiếu cái gì?

Chu Hồng Hồng hạ quyết tâm muốn đặt hết tâm tư vào việc học tập, sau vài lần làm kỳ đà cản mũi, liền nói ra, để Trình Ý và Thời Tiệp Nghệ đi xem phim, còn mình thì học bài ngay tại quán sinh tố hoa quả.

Trình Ý tìm Chu Hồng Hồng vốn là muốn để che giấu người khác, đối với việc cô muốn rút lui này không đồng ý.

“Bên đây cũng không có người trong làng chúng ta? Sẽ không bị bọn họ nhìn thấy anh và tôi đi riêng đâu, anh yên tâm.”

Chu Hồng Hồng cũng có chút nóng nảy, mỗi lần cô nhìn thấy hấn cùng Thời Tiệp Nghệ ngọt ngào, trong lòng luôn thấy không dễ chịu. “Nào có ai yêu nhau đi xem phim, còn mang người ngoài, anh cho là bọn họ đều ngốc đến nỗi không nhìn ra có vấn đề hay sao.”

Thời Tiệp Nghệ lúng túng một chút, biết trong lời nói này nói “Người ngoài” thật ra nói chính là mình. Cô lập tức lên tiếng dằn xếp. “Nếu không, hai người đi xem đi. Hôm nay tôi cũng muốn về nhà sớm.”

“Được, Chu Hồng Hồng, cô đi về đi.” Trình Ý lạnh lùng ném ra một câu, kéo Thời Tiệp Nghệ xoay người đi vào trong.

Chu Hồng Hồng ngáy ngẩn cả người.

Cô vốn là tức giận, cũng muốn quay đầu bỏ đi. Nhưng lại nghĩ đến, hấn quang minh chính đại dám dắt tay Thời Tiệp Nghệ, nếu bị người làng Vĩnh Cát nhìn thấy được lại bị nói này nói kia.

Mặc dù cô không tiếp xúc nhiều lắm với Thời Tiệp Nghệ, nhưng cô cảm thấy tính cách của Thời Tiệp Nghệ cũng không tệ, đối với mình cũng rất thân thiết. Hơn nữa Thời Tiệp Nghệ đã từng nói với cô, Trình Ý lúc đầu không muốn dính vào việc này, là Thời Tiệp Nghệ khuyên hấn mới đồng ý.

Chu Hồng Hồng đã từng tưởng tượng, nếu bạn trai của mình muốn đóng giả thành người yêu của người con gái khác, cô thực sự là nuốt không trôi. Cô tự biết mình là người phàm tục, không rộng lượng bằng Thời Tiệp Nghệ.

Mà nay trong tình huống này, cô cảm thấy bản thân cô là người không có tư cách cãi nhau nhất.

Trong lòng thầm thở dài một hơi, cô đành đuổi theo bọn Trình Ý vào rạp chiếu phim.

Thời Tiệp Nghệ thấy cô chạy đến, bèn nín Trình Ý lại.

Trình Ý quay đầu lại, hừ một tiếng, vốn còn muốn châm chọc cô vài câu, nhưng Thời Tiệp Nghệ đứng một bên nhanh nhay sai hấn đi mua vé.

Chu Hồng Hồng muốn nói điều gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt Trình Ý khinh thường nhìn mình, bèn không mở miệng nói.

Trình Ý quay đầu nói với Thời Tiệp Nghệ: “Em ở đây chờ, đừng chạy lung tung.” Sau đó đi mua vé.

Đợi Trình Ý đi xa, Chu Hồng Hồng bèn nói: “Thật xin lỗi.”

“Không sao đâu.” Thời Tiệp Nghệ vẫn cười, “Hôm nay mình muốn về nhà sớm một chút. Ta xem một nửa là phải đi rồi.”

Chu Hồng Hồng ‘Ừ’ một tiếng, suy nghĩ như thế nào lại mở miệng. “Thật ra tớ mới là người ngoài, các cậu muốn gặp mặt cũng không dễ dàng, tớ lại cứ ở bên cạnh cản mũi. Hơn nữa tớ học không tốt lắm, cũng muốn có nhiều thời gian đọc sách hơn.”

“Đúng rồi, sang năm là bạn sẽ thi tốt nghiệp trung học.” Thời Tiệp Nghệ nghe Chu Hồng Hồng nói như thế, lại nói, “Mình trước kia đi học muộn một năm, sau này đổi trường phải học lại một năm. Tính ra, mình còn lớn hơn bạn một tuổi đó.”

Chu Hồng Hồng gật đầu, nói tiếp: “Mình không có năng khiếu học lắm, áp lực khá lớn.”

“Là bọn mình không nghĩ đến việc này. Thi đại học là chuyện lớn, bạn chắc chắn là phải học thêm rất nhiều.” Lúc này lại đổi thành Thời Tiệp Nghệ cảm thấy có lỗi. “Để mình kêu Trình Ý đừng mua vé, bạn cứ vào trong tiệm kia học bài đi.”

Chu Hồng Hồng thở dài nhẹ nhõm, cô thật sự không muốn đối mặt với ánh mắt lạnh nhạt kia của Trình Ý.

“Vậy làm phiền bạn đi nói với anh ta.”

—

Sau khi Chu Hồng Hồng chú tâm vào việc học hành, thành tích cũng có chút tiến bộ.

Bỗng một buổi tối, đột nhiên Lão thái gia sai người đến kêu cô đi qua Trình gia.

Lúc đi đến Trình gia, Lão thái gia lại đối với cô khá lịch sự, nói chờ Trình Ý trở về, sẽ trả cho cô một cái công đạo.

Điều này khiến cô bắt đầu lo sợ bất an.

Lão thái gia có làm ăn với một tiệm nhuộm ở làng bên cạnh. Ông ngày thường rất ít phải tự mình đi đến làng Ô Sơn, mặc dù thỉnh thoảng có đi, cũng không hề vì chuyện riêng.

Không may hôm đó vợ ông chủ cửa hàng nhuộm về đến, nhìn thấy Lão thái gia, bèn buôn chuyện nói nhìn thấy Trình Ý và một cô gái ở rạp chiếu phim.

Lão thái gia chỉ cho rằng là hẩn và Chu Hồng Hồng, liền tỏ vẻ bình thản nói đó là vợ chưa cưới của Trình Ý, đã đưa sính lễ rồi.

Vợ ông chủ kia cả kinh sợ hãi, hỏi lão thái gia cùng Thời gia kết thông gia vào lúc nào.

Lão thái gia sau khi hỏi kỹ, quả thực nổi trận lôi đình, vội vàng trở về Trình gia.

Ông là người nóng tính, sau khi về nhà, bắt toàn gia đều chờ ở đại sảnh, sau đó cũng không để ý là trời đã tối, vẫn sai người đi đến Chu gia mời Chu Hồng Hồng lại đây.

Trình Ý sau khi đưa Chu Hồng Hồng về nhà xong, lại đi sông bạc chơi hơn mười giờ mới trở về. Khi hẩn về đến nhà, Chu Hồng Hồng cũng đã đến từ lâu.

Lão thái gia vừa thấy Trình Ý liền lớn tiếng hỏi: “Hôm nay đi xem phim với ai?”

Trình Ý thấy đòn roi của ông đến đại khái cũng đoán ra là có chuyện gì xảy ra, ngược lại rất bình tĩnh. “Đi cùng một người bạn ở làng bên cạnh.”

“Bạn nào?”

“Nữ.”

“Bạn nữ kiểu gì?”

Trình Ý đột nhiên cười, ánh mắt lại rất lạnh lẽo, thẳng tắp nhìn lại lão thái gia. “Cô ấy là bạn gái cũ của tôi.”

Lời này quả thực đúng là đổ thêm dầu vào lửa, Lão thái gia rống to: “Phản rồi! Trình Ý mày quỳ xuống cho tao! Ngụy quần gia, đi lấy cây gậy của tôi ra đây!”

Trình Ý tỏ ra rất không sao cả, trầm mặc quỳ xuống.

Bà hai lúc này cũng không nhịn được nữa, đi đến cạnh con trai quỳ theo, giọng nói mang theo khẩn cầu cùng khóc lóc. “Trình Ý nó là nhất thời hồ đồ, cầu xin Lão thái gia tha thứ cho nó đi.”

Chu Hồng Hồng bị cảnh Lão thái gia tức giận dọa sợ, đứng ở một bên không biết nên làm như thế nào cho phải. Cho đến khi khúc gậy sắt bằng đường ống nước xuất hiện trong tay Lão thái gia, cô mới giật mình tỉnh lại.

Đó là gậy sắt! Mặc dù Lão thái gia tuổi đã cao, nhưng nếu cứ đánh như thế, cũng không phải nhẹ đâu.

Cô cố kiềm chế nỗi sợ hãi, điều chỉnh cho giọng của mình có vẻ trấn định một chút. “Lão thái gia, đó là một người bạn của con.”

Chu Hồng Hồng trong đầu vô cùng rối loạn, ô không biết Lão thái gia hiểu rõ bao nhiêu đối với chuyện của Trình Ý và Thời Tiệp Nghệ. Nhưng mà trong cơn kích động, cô cũng chỉ có thể nghĩ đến một lời giải thích như vậy thôi.

“Cháu có một bạn học cũ chuyển nhà đến làng Ô Sơn, bạn học của cháu là bạn cùng lớp với Thời Tiệp Nghệ. Cháu từng đi tìm bạn học đó, cũng biết Thời Tiệp Nghệ. Sáng sớm hôm nay, cháu và Trình Ý đi xem phim, gặp được cô ấy. Chúng cháu ba người cùng nhau xem phim.”

Trình Ý ở một bên nghe xong, vẫn quỳ thẳng tắp, không ai phát hiện hần khê nhú mảy.

Lão thái gia đang muốn giơ gậy đánh lên người Trình Ý, bị lời này của Chu Hồng Hồng mà động tác dừng lại.

“Vậy Trình Ý nói đó là bạn gái cũ, là chuyện gì hả?” Lão thái gia trừng mắt nhìn Trình Ý, cơn giận vẫn chưa nguôi.

“Đó là trước kia. Bây giờ đã không có gì nữa.” Chu Hồng Hồng nói chuyện có thứ tự rõ ràng.” Chuyện trước kia Trình Ý đã nói với cháu rồi. Đều đã là quá khứ, cháu cũng không để ý.”

Lão thái gia trầm mặc. Trình gia mọi người cũng trầm mặc.

Kỳ thật trong lòng Chu Hồng Hồng cũng kinh hoàng, cô lại âm thầm hít sâu một hơi, nói tiếp: “Lão thái gia, cháu tin tưởng Trình Ý. Anh ấy đã chặt đứt quan hệ với cô gái kia rồi. Hiện tại họ chỉ là bạn bè bình thường, hơn nữa cháu đều ở cùng.”

Lão thái gia quay đầu hỏi Trình Ý, giọng nói vẫn to như trước. “Hồng Hồng nói là sự thật?”

“Là thật. Lão thái gia, là thật.” Bà Hai chỉ sợ con mình bướng bỉnh, vội vàng lên tiếng.

“Ta không có hỏi cô! Trình Ý tự mình trả lời!”

Bà Hai cúi đầu, hơi nghiêng mặt, liếc mạy nháy mắt ra dấu cho Trình Ý.

Trình Ý thấy, qua một hồi lâu mới mặt không thay đổi nói: “Là thật.”

Lão thái gia trong lòng có tính toán, lại thấy Chu Hồng Hồng bộ dạng khẩn trương nhìn Trình Ý, liền để cho quản gia thu gậy về.

Người Trình gia rốt cục mới yên lòng. Với mức độ tức giận này của Lão thái gia, Trình Ý nếu thật sự bị gia quy xử trí, chắc chắn sẽ mất nửa cái mạng.

Mọi việc dịu xuống rồi, Lão thái gia cũng không cho Trình Ý ăn cơm, bắt hần đưa Chu Hồng Hồng về nhà.

Ở trên đường Trình Ý phá vỡ im lặng giữa hai người, cười lạnh nói: “Chu Hồng Hồng, cô có đầu óc hay không thế?”

“Cái gì?” Chu Hồng Hồng bị hần đột nhiên lên tiếng, vội đề phòng.

“Nói dối vụng về như cô, cô cho là có thể giấu diếm được Lão gia tử? Ông ấy tùy tiện tìm một người ở làng Ô Sơn hỏi cũng biết tôi cùng cô ấy đã từng xảy ra chuyện gì.”

“...” Chu Hồng Hồng lúc ấy thấy tình thế cấp bách, thật sự không có biện pháp gì, hiện tại tự mình nghĩ lại, trả lời như thế có đến muôn vàn sơ hở. “Không thì biết làm sao?”

Trình Ý trả lời bằng giọng lạnh băng muôn thuở “Để cho ông ấy đánh tôi một chút là xong, chờ ông hết giận là được. Cô đánh vào làm cái gì.”

Chu Hồng Hồng nắm tay. “Đó là sắt đấy! Anh không muốn sống nữa à!”

“Từ khi vào Trình gia đến nay, bị đánh nhiều lắm rồi, vẫn sống tốt đến bây giờ đó thôi.”

Trình Ý nhẹ nhàng băng quơ nói, Chu Hồng Hồng nghe được tim cũng run lên.

Cô biết hần không được sủng ái ở Trình gia, nhưng thật không nghĩ tới, Trình lão thái gia đối với hần nhẫn tâm như thế.

Hơn nữa cái tên Trình Hạo mới thật sự là biến chất, Trình Ý chẳng qua chỉ là lác ca lác các chút thôi.

Tuy rằng hần lạnh nhạt với nàng, nhưng bọn họ vốn là người xa lạ, chẳng qua là do Lão thái gia khăng khăng cố chấp mới khiến bọn họ thành một đôi.

Chu Hồng Hồng nghĩ như vậy, cảm thấy thái độ của hần đối với mình cũng là có chút tình nghĩa.

“Trình Ý... Dù sao tôi cũng đã nói dối, nếu Lão thái gia thật muốn hỏi tới, tôi sẽ gánh vác.”

Trình Ý nghiêng đầu nhìn cô một cái. “Ồ, tùy cô thôi.”

—

Chuyện sau đó phát sinh thật sự rất đột ngột.

Lão thái gia tự mình đi đến Thời gia một chuyến, đại ý nói rằng Trình Ý đã có hôn phối, đề nghị Thời Tiệp Nghệ không cần dây dưa nữa.

Thời gia lúc trước không đồng ý Trình Ý cùng con gái mình kết giao, sau này Thời Tiệp Nghệ nói đó là Trình gia thiếu gia.

Thời gia tuy rằng cũng là nhà giàu, nhưng thực ra vẫn kém Trình gia vốn xuất thân thương nhân. Trong làng Vĩnh Cát đại danh của Trình gia vốn rất vang dội.

Thời Tiệp Nghệ lén dấu đi thân phận con vợ lẽ của Trình Ý, sau khi nhà cô ta hỏi rõ tình huống của Trình Ý, cô ta ra sức nói mãi, mẹ Thời không đồng ý cô bèn khóc lớn náo loạn.

Rơi vào đường cùng, Thời gia đành phải nới lỏng quản lý, chỉ kêu con gái nhà mình đừng để cho thằng nhóc kia chiếm tiện nghi. Thời Tiệp Nghệ thề son thề sắt bảo đảm sẽ không để bị ăn hiếp.

Thời gia vốn muốn bầu vút vào Trình gia, tính chờ Trình Ý và Thời Tiệp Nghệ ở bên nhau đến lúc chín muồi mới nói chuyện hôn nhân.

Nhưng hiện nay, đối phương lại đã có hôn phối, hơn nữa Trình lão thái gia ám chỉ Thời Tiệp Nghệ không an phận, dám câu dẫn cháu trai ông ta, vì thế thái độ của Thời gia cũng thay đổi vô cùng sắc bén.

Cuối cùng là buồn bã chia tay.

Ngay đêm hôm đó, Thời Tiệp Nghệ tự sát.

7. Chương 07

Chương 7

Ngày hôm sau Trình Ý mới biết việc này. Lúc ấy, hắn đang đưa Chu Hồng Hồng đi học.

Trên đường đi, Thời gia gọi điện thoại cho hắn, mắng hắn là kẻ bạc tình, đùa bỡn tình cảm con gái nhà họ.

Trình Ý nghe xong điện thoại sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, cũng không nói năng gì.

Chu Hồng Hồng thấy biểu tình của hắn âm trầm, lo lắng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Trình Ý cũng không giải thích, ánh mắt lạnh tựa những trận gió đông, hung tợn nói với cô: “Chu Hồng Hồng, đều tại việc xấu cô làm!” Sau đó liền xoay người rời đi.

Chu Hồng Hồng ngây ra một lúc, căn bản không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhìn bóng lưng của hắn cô muốn đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn dừng bước lại.

Học tập mới quan trọng nhất. Cô không ngừng tự nói với mình như vậy.

Vài ngày sau đó Trình Ý cũng không đi tìm Chu Hồng Hồng.

Cô bắt đầu nghi ngờ, không biết có phải là lời nói dối do mình sắp xếp kia đã bị Lão thái gia vạch trần, sau đó đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng trong làng lại chẳng nghe ngóng được điều gì, thật có chút kỳ quái.

Cô bèn gọi điện thoại cho người bạn ở làng Ô Sơn, dò hỏi tin tức của Thời Tiệp Nghệ.

Bạn cô như dò trúng đài vội tám chuyện của Thời Tiệp Nghệ cho cô nghe. “Chắc là bạn không biết! Thời Tiệp Nghệ tự sát! Nghe nói bị tên kia lừa tình!”

Chu Hồng Hồng trong lòng run sợ, “Cô ấy...” Chữ tiếp theo nghẹn ở cổ họng không làm sao thoát ra được.

“Không sao. Cứu sống lại rồi.”

Thật là may...

Chu Hồng Hồng rất hối hận chỉ vì mình can thiệp vào. Nếu cô không nói ra lời nói dối kia, có lẽ mọi chuyện sẽ không ồn ào phức tạp như bây giờ?

Thời Tiệp Nghệ nhìn vậy mà yêu Trình Ý đến mức có thể liều cả mạng sống, cô nhất định không thể hại hai người bọn họ bị chia rẽ. Cô không thể trở thành tội nhân. Giờ phút này trong lòng cô dâng lên một niềm xúc động, muốn nói rõ chân tướng cho Lão thái gia, không muốn dính vào chuyện trong nhà họ Trình nữa.

Cô cũng không còn tâm tư gì để nói chuyện phiếm với bạn mình nữa, tìm vội cái cốc liền cúp điện thoại.

Sau đó cô ép mình tỉnh táo lại. Sắp đến kỳ thi cuối kỳ rồi, chờ thi xong cô muốn nói chuyện một lần rõ ràng với Trình Ý.

Ai ngờ buổi tối cuối cùng trước khi thi, Bà Hai đột nhiên vội vã đến Chu gia cầu cứu.

Người mở cửa là mẹ Chu.

Bà Hai trông có vẻ rất sợ hãi, nhìn thấy u mẹ liền hỏi: “Hồng Hồng đâu? Tôi có việc tìm nó.”

Chu mẹ đáp lời, sau đó đi vào trong phòng kêu con gái ra.

Chu Hồng Hồng lúc ấy đang ôn tập cho cuộc thi ngày hôm sau, lúc ra ngoài nhìn thấy Bà Hai, trong lòng có chút bất an.

Quả nhiên, Bà Hai vừa thấy cô, khóc lóc nói Trình Ý sắp không xong rồi, muốn cô đi cầu tình giúp.

—

Thời Tiệp Nghệ khi ấy uống thuốc ngủ tự sát.

Cô ta có một người anh trai trong người bị bệnh, trong phòng luôn có sẵn thuốc ngủ. Có một khoảng thời gian cô ta bị mất ngủ, đến phòng của anh cô ta mò lấy đi một lọ.

Lúc mẹ Thời phát hiện đã nhanh chóng đưa cô ta đến phòng khám trong làng. Bác sĩ vừa nhìn thấy tình huống này, quyết định thật nhanh nói phải đưa đi bệnh viện thành phố.

Vì thế lại chuyển viện. May mắn là đưa đến cứu kịp thời, bảo vệ được tính mạng.

Khi Trình Ý đi thăm Thời Tiệp Nghệ, không ngoài dự đoán, bị Thời gia nhiếc móc, đánh đập.

Hắn cũng không phản bác, chỉ kiên trì nói muốn thăm Thời Tiệp Nghệ.

Thời gia tức giận mắng hắn là đầu sỏ gây nên chuyện, kiên quyết không cho hắn vào thăm.

Hắn liền yên lặng ở ngoài phòng bệnh chờ, vẫn cứ chờ mãi ở đó.

Lúc đó đều là Nhung Bác Quân đưa ăn uống cho hắn. Nhung Bác Quân và Trình Ý lúc đầu không hợp nhau, sau này cảm tình rất tốt. Hắn biết Thời Tiệp Nghệ là người Trình Ý thích, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, Trình Ý sẽ chịu không nổi, hắn liền xung phong nhận việc đến làm hậu thuẫn.

Cho đến khi Thời Tiệp Nghệ tỉnh lại, chủ động yêu cầu gặp Trình Ý, Thời gia mới buông tha.

Khi hai người bọn họ ở riêng với nhau, Thời Tiệp Nghệ không đợi Trình Ý phát tác đã làm nũng trước.”Chớ mắng người ta. Người ta lúc ấy hồ đồ, chứ không hề muốn tự sát.”

“Anh sao có thể tức giận gì em.” Trình Ý nhỏ giọng dịu dàng, mang theo tư thái cưng chiều. “Em cứ gặp chuyện như vậy, anh rất khó chịu.”

Thời Tiệp Nghệ nhìn ra cửa sổ thủy tinh nhỏ, thấy ngoài cửa cha mẹ đang như hổ rình mồi nhìn vào bên trong, cũng không dám dính vào trong lòng hắn, chỉ bĩu môi nói: “Lúc ấy thật sự em không biết tại sao lại làm như vậy, tự nhiên lại hành động điên rồ như thế.”

Cô ta còn giơ ngón tay lên, tỏ vẻ thề thốt.

“Anh tin em là nhất thời hồ đồ. Không có việc gì là tốt rồi.”

Thời gia cho bọn họ gặp nhau rất ngắn, Trình Ý cũng không kịp tình ý triền miên, chỉ có thể nói về việc quan trọng trước.

“Anh không muốn diễn kịch với Chu Hồng Hồng nữa. Lão gia tử muốn tức giận đi chẳng nữa thì cũng tùy ông ta.” Dừng một chút, ánh mắt Trình Ý chuyển thành lạnh lẽo. “Có phải ông ấy đã nói lời khó nghe với em không?”

Thời Tiệp Nghệ cười lắc lắc đầu, sắc mặt vẫn còn trắng bệch. “Không phải, là ba mẹ em mắng anh không ra gì, Trình Ý... Dù sao cũng đã giả vờ hơn một năm rồi, nhịn một chút nữa là được... Chỉ cần Chu Hồng Hồng đi ra bên ngoài, coi như cô ấy bỏ anh, thì ông cụ sẽ không còn gì để nói.”

Trình Ý ôm lấy cô ta, cũng không nói tiếp vấn đề này, dặn cô ta phải nghỉ ngơi thật tốt.

Cha mẹ Thời vừa thấy hai người có động tác thân mật, lập tức vọt ào, đuổi Trình Ý đi.

Thời Tiệp Nghệ mím môi, Trình Ý không muốn làm cho Thời Tiệp Nghệ khó xử, chỉ đành đi ra ngoài.

Về đến nhà Trình Ý bèn lật bài ngửa với Lão Thái gia.

Nói hấn không cần Chu Hồng Hồng, hấn thích Thời Tiệp Nghệ.

Lão thái gia phát hỏa. Từ trước đến giờ ông luôn cảm thấy không nắm trong tay nổi Trình Ý, tưởng rằng có thể dùng tài sản buộc hấn khuất phục, không ngờ là vẫn không thể nào trị nổi hấn.

Một đứa cháu trai không thể nào nắm nổi trong tay, ông không muốn có.

Ông lần này dùng gia pháp xử trí, xuống tay vô cùng tuyệt tình tàn nhẫn. Hơn nữa đánh xong liền đem Bà Hai và Trình Ý vẫn còn bị thương đuổi ra khỏi nhà.

Trình Ý bị đánh rất thê thảm, chống chọi được đến lúc ra khỏi cửa Trình gia liền ngất đi.

Bà Hai khóc cầu xin lão thái gia, để cho Trình Ý được khám vết thương trước, có chuyện gì từ từ bàn sau.

Lão thái gia đang nổi cơn thịnh nộ, không để ý đến lời cầu xin tha thứ của bà Hai sai quản gia khóa cửa lớn lại.

Bà Hai là người thanh cao, ở làng Vĩnh Cát cũng không kết được người bạn nào.

Bà chỉ có thể nghĩ đến Chu Hồng Hồng.

Bà bị đuổi ra quá bất ngờ, tiền riêng không kịp mang theo, ngay cả chỗ ăn ở cũng không có. Nếu không tìm bác sỹ khám chữa cho Trình Ý, bà thật sự rất sợ.

Bà cũng không thèm để ý đến mặt mũi sĩ diện, chỉ cần có thể cứu con trai của bà trở về mà thôi.

—

Mẹ Chu và Chu Hồng Hồng nghe bà Hai kể lại đều giật mình vì sự tuyệt tình của Trình Lão thái gia.

Mẹ Chu cũng không phải người có lòng dạ cứng rắn, bèn nói: “Bà Hai, anh trai tôi đi làm ăn nhỏ ở làng Hoàng Khê, căn nhà của anh ấy đến giờ vẫn để không, chẳng qua đã lâu không có người ở, hơi đơn sơ một chút. Nếu bà không chê thì trước tiên có thể đến đó ở.”

Bà Hai liên tục nói cảm ơn, thậm chí còn muốn quỳ xuống dập đầu, mẹ Chu nhanh tay đến nâng dậy.

“Trình Ý hiện ở chỗ nào?” Chu Hồng Hồng thật sợ nếu không kịp chữa trị hấn liền....

“Còn ở Trình gia, tôi thật sự nâng không nổi. Tôi chạy tới phòng khám một chuyến, ai ngờ Lão thái gia đã căn dặn bên kia, bọn họ không dám trị cho Trình Ý... Nó...” Bà Hai càng nói càng nghẹn ngào, đến cuối cùng, cố gắng chịu đựng kìm nước mắt, mới miễn cưỡng nói hết lời. Móng tay bà cắm sâu vào lòng bàn tay mình, ấn nhấn nét đau thương vô tận.

Chu Hồng Hồng không ngờ được Lão thái gia là người tuyệt tình như vậy. Chạy tới cầu xin lão thái gia cũng không quan trọng bằng cứu Trình Ý.

Mẹ Chu nhớ tới đầu đường có một hiệu thuốc bắc nhỏ, chường quầy kia là một lão trung y. Chu gia và ông ta bình thường quan hệ cũng không tệ lắm, bèn nói: “Hong Hong, con và Bà Hai đi đưa Trình Ý về đây trước, mẹ đi mời Trình đại phu lại đây một chuyến.”

Nói xong lại an ủi Bà Hai. “Lão Trình cùng Trình gia không có ích lợi khúc mắc gì, chắc sẽ đến giúp đỡ thôi.”

Chu Hong Hong vội vàng đi sang tiệm tạp hóa cách vách hỏi mượn ông chủ một chiếc xe đẩy nhỏ, mọi người đều là người quen biết, ông chủ không hỏi nhiều lập tức ượn.

Rồi cô lại như nghĩ ra gì đó, về nhà cầm lấy cái chăn bông đi ra, sau đó liền cùng Bà Hai chạy đến phía Trình gia.

Chu Hong Hong biết Trình Ý thương thế nghiêm trọng từ trước, đã chuẩn bị tâm lý. Nhưng khi thật sự nhìn thấy hân, vẫn khiến hốc mắt nóng lên, thiếu chút nữa đã rơi lệ.

Trình Ý nhắm mắt lại ngồi dựa dưới tàng cây, đèn đường tối mù mịt, trên quần áo thấm lại cả mảng lớn, nổi bật lên sắc mặt tái nhợt thật đáng sợ.

Đến gần mới nhìn rõ trên quần áo hân tất cả đều là máu. Từ lưng, trước ngực, trên đùi đều là máu.

Lão thái gia rút cuộc lòng dạ ác độc đến mức nào mới có thể xuống tay nặng như thế.

Chu Hong Hong trải chăn bông lên trên xe đẩy nhỏ, rồi mới cùng bà Hai hợp lực đỡ hân lên. Trong lúc ấy Trình Ý cau mày hừ hừ rên vài tiếng.

Trên đường về, Chu Hong Hong đẩy xe, cúi đầu hỏi: “Bà Hai, bị Lão thái gia đánh, Trình Ý cũng không trốn sao?”

“Chưa bao giờ trốn... Nó là cái loại tính tình cứng rắn. Dù sao đó cũng là ông của nó... Lão thái gia từ trước tới giờ không có đánh ác như vậy.” Bộ dáng bà Hai đã vô cùng mệt mỏi, sớm không còn vẻ ung dung cùng quyền rũ ngày trước. “Hong Hong, nếu như nó.... Ta nên làm cái gì bây giờ...”

Chu Hong Hong vội vàng nói: “Không đau. Anh ấy vì bà, nhất định sẽ cắn răng chống đỡ.”

Đây là thật, cô có thể nhìn ra được, Trình Ý rất quan tâm đến mẹ của mình.

Bà Hai cảm kích tự đáy lòng nói: “Hong Hong, mẹ con chúng ta suốt đời sẽ cảm kích cháu.”

“Bà Hai, bà đừng nói như vậy. Kỳ thật, các người không xấu...”

Bà Hai cười khổ, không nói nữa.

Lúc trở lại Chu gia, Trình đại phu đã đến.

Ôn ấy vừa thấy tình huống của người bị thương, nghiêm mặt nói: “Cậu ta sợ là phải mất một khoảng thời gian không thể xuống giường.”

“Vậy... Sẽ lưu lại di chứng gì sao?” Bà Hai run giọng hỏi, nắm lấy tay Chu Hong Hong tìm kiếm một điểm dựa.

“Điều này, tôi còn phải cẩn thận xem xét thương thế đã.”

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, mọi người đều đang chờ đợi chẩn đoán của Trình đại phu.

“Tôi phải trở về hiệu thuốc bắc lấy mấy vị thuốc.” Trình đại phu kiểm tra thương thế của Trình Ý xong, cảm thấy có chút chắc chắn.

Đợi cho đại phu rời đi, Bà Hai lại ưu sầu lo lắng. “Đại phu cũng không nói có thể chữa khỏi hay không, liệu có để lại dị tật gì không...”

“Lão Trình rất có kinh nghiệm chữa các vết thương do vật cứng gây ra, bà cứ yên tâm.” Mẹ Chu cũng chỉ có thể nói như vậy, đoán được Bà Hai vẫn chưa ăn gì, lại nói: “Bà Hai, chắc bà còn chưa ăn cơm chiều? Tôi đi nấu chút cháo, tối hôm nay bà cũng mệt đến chết rồi.”

Bà Hai ngoài cảm ơn ra thì cũng không biết nên nói thế nào mới biểu đạt hết sự cảm kích của mình.

Chu Hồng Hồng bưng tới một chậu nước nóng, để Bà Hai lau người cho Trình Ý.

Miệng vết thương của Trình Ý bởi vì máu mà bết dính vào quần áo, Bà Hai cũng không dám kéo y phục của hắn, chỉ có thể đem vết máu loang lổ trên da nhẹ nhàng lau đi một chút.

Trình đại phu lấy thuốc xong liền lập tức trở lại, đưa thuốc cho Chu Hồng Hồng.

Chu Hồng Hồng vội vàng đi vào phòng bếp sắc thuốc. Chu mẹ đã ở sẵn trong bếp, đang định đun nóng lại chút đồ ăn tối còn dư lại cho bà Hai ăn trước.

“Mẹ, để con làm. Mẹ đi ra cùng Bà Hai đi, tâm tình bà ấy không tốt lắm.”

“Ừ. Đồ ăn làm xong thì kêu mẹ. Aiz, rốt cục là có việc gì, Lão nhân gia sao mà ác như vậy...” Mẹ Chu cảm thán, liền để công việc trong bếp cho con gái, còn bà thì đi ra ngoài.

Trình đại phu cho Trình Ý uống thuốc xong, nói: “Nếu uống thuốc này rồi, trong vòng 3 giờ cậu ta mà tỉnh lại, vậy thì còn có thể cứu. Nếu không thì tôi đành bất lực.”

Bà Hai bị nửa câu sau dọa sợ tới mức trước mắt tối om, thiếu chút nữa đứng không vững.

Trình đại phu vẫn thường thấy người nhà dao động khi nghe bệnh tình, vô cùng bình tĩnh nói xong: “Nếu cậu ta có phản ứng, thì dùng mấy vị thuốc này, đun cách thủy khoảng hơn 20 phút rồi dùng băng gạc bao lên, chườm nóng lên chỗ bị nặng.”

Chu Hồng Hồng đáp lời, nghiêm túc ghi nhớ trình tự đun thuốc và băng thuốc, rồi mới tiễn Trình đại phu ra cửa.

Cô nghĩ, cuộc thi ngày mai sợ là thi không tốt rồi.

Nhưng mà chỉ cần Trình Ý có thể tỉnh lại, thi cử gì thì kệ, từ từ cũng được...

8. Chương 08

Chương 8

Trình đại phu đi rồi, mẹ Chu nghĩ tới ngày mai con gái còn phải thi, liền bảo cô đi ngủ trước.

Chu Hồng Hồng nghe xong, bèn nói. “Con đi ngủ trước một lát, lúc đun thuốc thì gọi con dậy, quá trình hơi phức tạp một chút, cứ để con làm.”

Bà Hai cảm thấy có chút ngượng ngùng, bèn tranh nói: “Chị Chu, Hồng Hồng, cứ để đó tôi làm, hai người đều đi nghỉ ngơi đi. Nói cho tôi biết phương pháp đun thuốc và cách làm là được rồi.”

“Không sao, Bà Hai, cứ để cho Hồng Hồng làm đi.” Mẹ Chu nghĩ đến mạng người quan trọng, thật sự không thể qua loa. “Chúng ta lớn tuổi, trí nhớ không tốt. thuốc này quan trọng, chẳng may làm nhầm sẽ rất nguy hiểm. Đến lúc đó Hồng Hồng làm xong lại đi ngủ.”

...

Chu Hồng Hồng nằm ở trên giường, muốn ngủ, nhưng căn bản không ngủ được, lăn qua rồi lại lộn lại.

Cũng không biết Trình Ý uống thuốc kia rồi liệu có tác dụng hay không.

Thời Tiệp Nghệ vẫn còn nằm trong bệnh viện, hắn bên này lại xảy ra chuyện như thế.

Cô nhìn trần nhà, không biết sao lại nhớ tới Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài. Nhưng rồi lại cảm thấy, cô có phải chính là Mã Văn Tài hay không?

Chu Hồng Hồng vốn muốn thẳng thắn nói rõ với Lão thái gia, nhưng tình huống trước mắt như thế này, nếu không thuận theo tâm nguyện của Lão thái gia, vượt cho cục tức của ông cụ dội xuống, nói không chừng thật sự sẽ không nhận mẹ con Trình Ý.

Cô thật sự không đoán được sự tình lại thành như vậy. Nếu biết trước, khi Trình Ý đề nghị chỉ là để dỗ Lão Thái gia cô sẽ kiên quyết từ chối, chứ không để ỉnh rơi vào tình cảnh tay ba phức tạp thế này.

Nghe thấy tiếng bước chân mẹ Chu, Chu Hồng Hồng vội giả bộ ngủ. Mẹ Chu nhẹ nhàng gọi một tiếng cô đã mở to đôi mắt.

“Hồng Hồng, Trình Ý tỉnh rồi, đúng là cảm ơn trời đất. Con đi nấu thuốc đi, bà Hai đang canh chừng bên đây.”

Chu Hồng Hồng nghe xong, vội đứng lên đi nấu thuốc.

Trình Ý mặc dù đã tỉnh, nhưng tạm thời đau muốn chết, không nhúc nhích được. Bụng lại nhói lên một trận quặn đau.

Bà Hai cầm cái bô cho hẩn, hẩn không chịu, kiên quyết phải xuống giường.

Bà Hai sốt ruột đến mức đỏ mồ hôi.” Sợ là gãy xương rồi, còn ngang ngược cái gì.”

Trình Ý thở phì phò, vừa mở miệng nói chuyện lồng ngực lại nhói lên một trận đau đớn. “Đi nhà vệ sinh...”

Mất thấy Trình Ý kiên trì như vậy, mẹ Chu nói: “Hai chúng ta đỡ nó đi vậy. Chớ trì hoãn thời gian.”

Bà Hai không lay chuyển được con, liền cùng hợp sức với mẹ Chu nâng hẩn chậm rãi đi qua.

Lúc đi qua nhà bếp, Chu Hồng Hồng trông thấy, cảm thấy hẩn đau đến mức nửa chết nửa sống lại còn muốn giữ sĩ diện. Chẳng qua cô giờ nhìn thấy tình trạng thê thảm của hẩn cũng chẳng có biểu tình gì, chỉ lặng lẽ nấu thuốc.

Trình Ý thấy cũng chẳng có biểu cảm gì.

Sau khi được Bà Hai và mẹ Chu đỡ đến nhà vệ sinh, hẩn chống tay dựa vào tường muốn tự mình đi vệ sinh, đuổi hai người ra ngoài.

Chu Hồng Hồng trong lòng thầm nghĩ: Tay còn nâng lên không nổi, đi xong thì tự lau được hay sao chứ?

Kết quả cũng không biết hẩn làm sao xử lý, thật sự là tự mình giải quyết xong rồi đi ra.

Chu Hồng Hồng đợi thuốc xong, cầm băng gạc, đem thuốc bọc lại, lại dùng băng dính cố định vài cái, đưa cho Bà Hai.

Bà Hai cũng không tiện để cho cô hầu hạ, nói rịt thuốc vẫn là để bà tự làm.

Chu Hồng Hồng gạt đầu, nói: “Thuốc này bao vào, lúc thấy lạnh thì bảo cháu, còn phải đun nóng lại một lần nữa.”

Bà Hai vội nói: “Không cần. Hồng Hồng, đun nóng lại thì để ta tự mình làm. Cháu và mẹ đi nghỉ ngơi trước đi, không sao đâu. Thật là làm phiền các người quá.” Nói xong lời cuối cùng, Bà Hai lại có chút ghen ngào.

Mẹ Chu nhìn thấy tình cảnh như thế, cũng hiểu vài phần, bèn cùng Chu Hồng Hồng nghỉ ngơi đi.

Chu Hồng Hồng ra khỏi phòng, thở ra một hơi thật sâu, môi nở nụ cười.

Trình Ý cuối cùng đã được cứu.

Lúc Bà Hai rịt thuốc cho Trình Ý, vẫn nhịn không được mà nước mắt lại tuôn rơi. “Con muốn nói chuyện gì cũng không thể chọn thời điểm hay sao, để chậm vài ngày, từ từ suy tính mọi việc rồi hãy nói. Nếu con xảy ra chuyện gì, người làm mẹ đây phải làm sao bây giờ...”

“Khụ...” Trình Ý vừa khụ một tiếng cả người liền đau nhức “Mẹ, con... Khụ, không sao.”

“Lão thái gia đâu có cần con. Con chọc tức ông ấy, cả hai mẹ con ta đều không có ngày tháng yên ổn.” Lúc trước không dám cởi quần áo của hẩn, hiện tại cởi ra mới phát hiện, cả người hẩn không một chỗ nào tốt cả. Bà Hai càng khóc càng thương tâm.

Trình Ý lại ho khan vài tiếng. “Mẹ, không có việc gì. Không chết được...”

Bà Hai kiểm chế cảm xúc pháp phòng của mình, chờ dịu đi chút ít, mới lên tiếng: “Trước đừng nói chuyện, dưỡng thương cho thật tốt đã.”

Chu gia vốn có ba căn phòng, chẳng qua có một phòng bị lấy ra làm nơi cất giữ đồ linh tinh, vì vội vàng cấp bách nên chưa kịp dọn dẹp được. Vì thế chỉ còn lại hai gian phòng.

Trình Ý chiếm cứ giường của Chu Hồng Hồng.

Bà Hai một bên chăm sóc Trình Ý một bên ngồi trên ghế ngủ gà ngủ gật, đợi khi phát hiện nhiệt độ của gói thuốc lạnh đi lại đến phòng bếp hâm nóng lên một chút, tiếp tục xoa cho hần.

Mẹ Chu và Chu Hồng Hồng cùng ngủ trên giường một đêm.

Sáng ngày thứ hai, Chu Hồng Hồng ăn xong bữa sáng thì đi thăm Trình Ý. Thấy hần ngủ được rất tốt, bèn đi đến trường học.

Bài thi hôm đó, Chu Hồng Hồng thi không tốt cũng không tệ.

Ban ngày, Trình đại phu lại tới xem bệnh.

Xem tình huống của Trình Ý, cùng hần trò chuyện một chút đột nhiên ông bắt tay hần bóp kêu răng rắc một tiếng. Sau đó cười nói: “Tôi chỉ có thể dùng đến cách này thôi, sau này thì không thể dùng chiêu này được nữa. Để cho xương cốt tốt một chút, thuốc mới có hiệu quả. Chàng trai trẻ, kiên nhẫn một chút.”

Trong quá trình nối xương, Trình Ý đau đến mức cắn chặt môi, nhưng không dám hé răng kêu tiếng nào.

Bà Hai ở bên cạnh nhìn thấy sắc mặt đã trắng bệch.

“Xong rồi đó chàng trai trẻ.” Trình đại phu nắn khớp xong, tán thưởng nói.

Trình Ý căn bản là không còn sức lực để nói nữa, chỉ có thể giật giật khóe miệng xem như đáp lại.

Buổi tối mẹ Chu và Bà Hai bàn bạc một hồi cuối cùng quyết định. Muốn đi đến chỗ Lão Thái gia cầu tình vẫn nên chờ cơn giận của ông dịu lại đã, để qua một khoảng thời gian hẵng nói.

Chu Hồng Hồng đề nghị: “Vẫn nên chờ lão thái gia hết giận đã. Hơn nữa vết thương của Trình Ý cũng phải chữa trị cho tốt, đến lúc đó con và anh ta cùng nhau đi.”

Mẹ Chu và Bà Hai cũng đồng ý với ý kiến này.

Mẹ Chu nói: “Bà hai, hay là hai người cứ dọn đến căn nhà kia của anh tôi đi. Bên đó còn có cái sân nhỏ, đợi cho Trình Ý có thể đi lại sẽ ở đó vận động một chút cũng nhanh hồi phục hơn.”

Bà Hai liên tục cảm ơn.

Trong người bà không có đồng nào, chi phí trị liệu cho Trình Ý cùng ăn uống của hai mẹ con toàn dựa vào Chu gia. Bà đã rất xấu hổ, nói rất nhiều lần, sau này có tiền nhất định sẽ báo đáp lại họ.

Mẹ Chu biết Bà Hai có thể làm đến mức độ này cũng đã là bỏ xuống tự tôn của chính mình rồi, trước mắt cũng không từ chối ý báo đáp mà bà nói.

Sau khi mẹ Chu và Bà hai thu thập lại căn nhà kia xong xuôi, mới mang Trình Ý sang đó. Hai nhà cũng không cách xa lắm, rất tiện để chạy đi chạy lại chăm sóc lẫn nhau.

Trình Ý tự mình chọn căn phòng nhỏ có cửa sổ giữa đối diện với khoảng không bên ngoài. Hần là bệnh nhân nên hần là lớn nhất, ai cũng không dám dị nghị.

Sau khi hần chuyển sang, Trình đại phu cũng sang khám lại nhiều lần, thấy thương thể của hần có chuyển biến tốt, liền bắt đầu thay thuốc. Rất nhiều loại thuốc khác nhau, phương pháp dùng, xoa bóp cũng khác biệt, điều này thật sự là khiến Chu Hồng Hồng bị ép buộc quá mức.

Bà Hai vốn là người năm ngón tay chẳng nhúng vào việc gì bao giờ, bắt đắc dĩ phải nhanh chóng học lấy chút tài nấu nướng, nhưng mà thường xuyên làm cái gì là hỏng cái nấy.

Thật may là, Chu Hồng Hồng thi xong vài ngày là đến nghỉ hè, cô rảnh liền đi qua hỗ trợ.

Bên này phòng bếp nhỏ, Bà Hai cảm thấy hai người rất chặt chẽ, liền thích rửa rau, rửa mì làm mấy việc lặt vặt ở trong sân, chuẩn bị xong bao giờ nấu mới đem vào phòng bếp.

Trình Ý thường xuyên nhìn thấy mẹ của mình đi theo Chu Hồng Hồng ở trong sân học làm mọi thứ, nhưng thật ra phần lớn thời gian cũng chỉ có Chu Hồng Hồng làm, mẹ hần chỉ giúp việc lặt vặt mà thôi.

Hần đối Chu Hồng Hồng vẫn rất bình thản, một câu nói cảm ơn cũng không có. Chỉ mãi đến hôm đó, cô đi qua cửa sổ phòng hần, hần đột nhiên nói một câu: “Chu Hồng Hồng, cô thật đúng là một thôn nữ cần cù.”

Chu Hồng Hồng làm như không nghe thấy. Ngược lại Bà Hai lại trách cứ hần.

Hần lơ đãng, cười cười với Chu Hồng Hồng. Lưu manh.

Chu Hồng Hồng thì lại cảm thấy, nụ cười này so với loại nụ cười giả tạo hần vẫn cười với cô ngày trước còn được an ủi hơn rất nhiều.

Vài ngày sau, Thời Tiệp Nghệ đột nhiên tìm đến.

Đúng lúc, Chu Hồng Hồng và Bà Hai ở trong sân nhặt rau, Trình Ý công tử thì ở trên giường sống cuộc sống dưỡng thương của hần.

Thực ra Chu Hồng Hồng trước đó có hỏi số điện thoại của Thời Tiệp Nghệ từ bạn học của cô, cô muốn gọi điện thoại nói cho cô ấy biết tình huống Trình Ý, nhưng mà gọi ba bốn lần, vẫn không ai nhận, cô cũng bỏ cuộc không gọi nữa.

Bà Hai nhìn thấy Thời Tiệp Nghệ, sắc mặt không tốt lắm, nhưng vẫn rất khách sáo tiếp đãi cô ta.

Chu Hồng Hồng quay đầu lại thấy được ánh mắt dịu dàng của Trình Ý.

Bộ dạng gầy yếu bệnh tật, lại hợp với thần thái nhu tình đó như vậy, thật có phong vận của mỹ nam cổ đại.

Bà Hai vội tiếp đón Thời Tiệp Nghệ tới thăm Trình Ý, Chu Hồng Hồng thì tiếp tục đợi ở trong sân.

Trong chốc lát, Bà Hai đã đi ra.

Bà giận dữ nói. “Trên đời này nếu thật sự đôi nào yêu nhau cũng thành thì tốt rồi. Nếu Trình Ý lại cùng cô gái này lui tới, Lão thái gia sẽ là không tha thứ cho nó.”

Chu Hồng Hồng cẩn thận dè dặt mở miệng. “Cháu có thể cùng anh ta tiếp tục đóng kịch, dỗ Lão thái gia vui vẻ lại rồi tính sau. Chẳng qua chính là ủy khuất hai người bọn họ, yêu thương còn phải lén lút lút lút.”

Bà Hai đột nhiên hỏi: “Hồng Hồng. Cháu không thích Trình Ý sao?”

Chu Hồng Hồng nhất thời trong lòng run lên một cái, sau đó bình tĩnh trả lời: “Cháu và anh ấy vốn là không thể nào.”

Bà Hai lại tiếp tục thở dài. “Ta nghĩ cũng phải. Đứa con này của ta, ngoài cái bộ dạng tuấn tú ra, thứ khác đều không cần nói tới. Học thì học không vào, không có bộ dạng đứng đắn gì cả.”

Chu Hồng Hồng không biết nên đáp lại những lời nói khó nghe về con trai mình của Bà Hai như thế nào này, bèn dứt khoát không lên tiếng.

Bà Hai lại nói: “Nhưng con trai ta tâm địa rất tốt.”

Chu Hồng Hồng khô khốc trả lời: “Đúng.”

“Nếu người cha không tốt kia của nó còn sống thì tốt rồi...” Bà Hai cảm khái, ánh mắt mê ly, tựa như là đang nghĩ đến chuyện xưa.

Chu Hồng Hồng thấy bộ dáng của bà như vậy, cũng không nổi lên tiếng quấy rầy bà.

Lúc Thời Tiệp Nghệ đi ra, Bà Hai đã vào phòng bếp, trong sân chỉ còn Chu Hồng Hồng.

Thời Tiệp Nghệ nói một câu rất nhẹ: “Chu Hồng Hồng, Trình Ý phải nhờ vào bạn rồi.”

Chu Hồng Hồng nghe xong, bèn cảm thấy thực sự sốt, cô cảm thấy biểu tình của Thời Tiệp Nghệ cất giấu thứ cảm xúc thâm trầm phức tạp, đáng tiếc cô không hiểu, đành phải khách sáo nói: “Có muốn ở lại ăn bữa cơm?”

“Không được.” Thời Tiệp Nghệ mỉm cười. “Mình phải đi, hẹn gặp lại.”

Thời Tiệp Nghệ vừa đi, Chu Hồng Hồng liền nhìn về phía cửa sổ gian phòng của Trình Ý.

Cửa sổ đã đóng lại.

Cô không yên tâm bèn đi vào nhà, Trình Ý ngồi ở trên giường, cúi đầu hút thuốc, cô không nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

“Anh chỉ còn nửa cái mạng thôi đấy, còn hút.” Cô đi lên trước đoạt lấy điếu thuốc của hắn.

Hắn giương mắt nhìn cô một chút, tự giấu cười nói: “Thất tình không phải đều hút thuốc uống rượu hay sao.”

“Anh... và cô ấy...?” Chu Hồng Hồng giật mình.

Làm sao có thể?

Tự sát thì cũng tự sát rồi, bị đánh cũng bị đánh rồi.

Yêu đến mức độ này rồi làm sao có thể?

Trình Ý bình tĩnh từ giạt lấy điếu thuốc cô đang cầm về, ngậm lên miệng, hô một tiếng. “Ừ, chia tay rồi.”

“Thật sao?”

Hắn ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô. “Tôi không có hứng thú đùa kiểu này.”

Chu Hồng Hồng trong lòng chán nản buồn bã, đành phải nói lời an ủi. “Trong lúc này, chắc chắn là có hiểu lầm gì đó. Thí dụ như áp lực của cha mẹ cô ấy, áp lực của lão thái gia, hoặc là cô ấy bị bệnh gì, không muốn liên lụy tới anh, chắc chắn là như thế.”

Trình Ý từ trong lỗ mi hờ ra một tiếng. “Chu Hồng Hồng, đó là vai chính trong tivi, thế còn vai phụ thì sao.”

“..... Anh là vai phụ hả?”

Chu Hồng Hồng cảm thấy nội dung vở kịch càng ngày càng rối loạn.

9. Chương 09

Chương 9

Trình Ý không biết gì cả bỗng nhên trở thành kẻ thứ ba.

—

Trước khi quen biết Trình Ý thì Thời Tiệp Nghệ có quen biết một người con trai.

Theo như lời cô ấy nói thì, người con trai kia được xem là ngọc thụ lâm phong, mày tinh mắt kiêu, phong thần tuấn lãng, mặt như mũ ngọc.....

Anh chàng kia tới nhà người thân ở làng Ô Sơn chơi, chỉ một đợt vào kỳ nghỉ hè, sau này đã trở về trong thành phố. Thời Tiệp Nghệ cùng hắn vừa gặp đã yêu, sau khi anh chàng kia về thành phố, hai người giữ liên lạc thường viết thư yêu đương trong một khoảng thời gian.

Anh chàng kia bởi vì dáng vẻ đẹp trai, phong lưu thành tính, yêu chỗ này một chút, tán chỗ kia một hồi, đối với Thời Tiệp Nghệ lúc thì nồng nàn lúc lại lạnh nhạt.

Thời Tiệp Nghệ mặc dù vô cùng thương tâm buồn bã, nhưng cũng không cách nào buông tay, mối tình cảm cứ theo thái độ của hắn mà lúc lên lúc xuống.

Lúc này, Trình Ý xuất hiện.

Hắn bắt đầu theo đuổi Thời Tiệp Nghệ.

Thời Tiệp Nghệ lúc ấy bị anh chàng kia lạnh nhạt một khoảng thời gian rồi, lại đọc vài cuốn sách tình cảm bi thương của tuổi mới lớn, rút kinh nghiệm xương máu, thề muốn thoát khỏi thất tình.

Cách trị liệu vết thương của đoạn tình cảm cũ tốt nhất chính là bắt đầu một tình yêu mới, vì thế cô liền tiếp nhận Trình Ý.

Sau này hai người từ từ tìm hiểu, tiến tới, Trình Ý đối với cô rất tốt, rất dịu dàng, cô cảm thấy thật sự thích Trình Ý.

Lúc xảy ra việc của Chu Hồng Hồng, Trình Ý rất khinh thường, Lão thái gia tuyên bố muốn hắn nhặt lại cái giày rách của Trình Hạo.

(Giày rách: ý nói người phụ nữ đã từng qua tay của người đàn ông khác)

Nhưng Thời Tiệp Nghệ lại cảm thấy đây là một bước ngoặt để cải thiện mối quan hệ của hắn và Lão thái gia, nói với hắn phải nắm thật chắc cơ hội này.

Trình Ý từ trước đến giờ vốn không có cách từ chối cô, thấy cô không để ý chuyện kia, cuối cùng vẫn đồng ý.

Thời Tiệp Nghệ vẫn cho rằng mình rất yêu rất yêu Trình Ý. Bố mẹ cô không đồng ý, cô liền cố gắng tranh thủ.

Cô cảm thấy cô sẽ cùng Trình Ý cứ như vậy đi hết đời người.

Nhưng mà ngay hôm Lão thái gia đến Thời gia nói chuyện, cô nhận một phong thư của anh chàng nhà giàu đẹp trai kia — hắn ta nói hắn muốn xuất ngoại.

Cô đột nhiên không hiểu vì sao, nhất thời trong lòng dâng lên một loại bi thương, cảm thấy một góc nào đó trong lòng đã sụp đổ. Loại đau lòng này, còn đau gấp mười lần khi cô nhìn thấy Chu Hồng Hồng và Trình Ý ở cùng nhau.

Lúc này, loại tiểu thuyết thanh xuân nhằm chán bóng có một tác dụng rất lớn, cô đọc xong một bài văn khóc đến không thành tiếng, đột nhiên liền luẩn quẩn trong lòng, mới uống thuốc ngủ.

Toàn thế giới đều cho rằng cô tự sát là vì Trình Ý, thậm chí ngay cả Trình Ý cũng cho là như vậy.

Trong lúc nằm viện, cô suy nghĩ rất nhiều rất nhiều.

Trình Ý giống như là nam phụ trong tiểu thuyết, đối với cô vô cùng tốt vô cùng tốt, cô đối với hắn cũng rất dịu dàng, cũng thật ấm áp, nhưng nhất định không có phần khắc cốt ghi tâm như đối với anh chàng kia.

Mặc dù nam chính là loại cặn bã, nam phụ cho dù tốt đến đâu, nữ chính cuối cùng vẫn lựa chọn nam chính.

Khi Thời Tiệp Nghệ biết Trình Ý vì mình mà bị một trận đòn hiểm, càng thêm áy náy — cô không thể lại liên lụy đến Trình Ý.

Cô chủ động nói chuyện thẳng thắn với Trình Ý, kể rõ đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng nói: “Trình Ý, thật xin lỗi.”

—

Trình Ý nói xong, Chu Hồng Hồng hơn nửa ngày vẫn còn thần thờ. Trong phòng trở nên thật yên lặng.

Câu chuyện này thực làm cho Chu Hồng Hồng cảm thấy vô cùng ngoài sức tưởng tượng. Cô nghĩ đi nghĩ lại, chan chất hỏi: “Anh chàng kia thật sự rất đẹp trai sao?”

Trình Ý vẫn vờ thuốc lá, lờm cô một cái, cảm thấy kể cho cô nghe xong, cô lại có cái cảm nghĩ thật vô giá trị. “Tôi làm sao mà biết, tôi chưa từng gặp hắn ta.”

Đại khái là cô ấy thích quang minh chính đại, cho nên không thích loại hình yêu nghiệt như anh. Chu Hồng Hồng rất muốn nói như vậy nói, lại nhịn được.

Cô lại trầm mặc một hồi, mới hỏi: “VẬY... Anh định như thế nào?”

Trình Ý lạnh lùng thốt lên: “Còn có thể làm như thế nào, việc như thế này chẳng phải là quá lộp với ý lão gia tử ư.”

“Anh muốn nói chúng ta....”

“Cứ tiếp tục diễn thôi.” Nói xong, hần nhếch khóe miệng với Chu Hồng Hồng, tràn đầy tư thái hài hước. “Chu Hồng Hồng, tôi lại là người đàn ông của cô.”

“...” Chu Hồng Hồng đối với dịch ý của hần nói không ra lời, nhưng hần thất tình hần là lớn nhất. Cô đành phải nói: “Anh nghỉ ngơi thật tốt đi, trước bồi dưỡng thân thể tốt lại đã.”

Nói xong cô liền đứng dậy muốn chạy ra ngoài.

Trình Ý gọi cô lại. “Đừng nói chuyện này cho những người khác.”

“Đã biết.”

Chu Hồng Hồng bước ra khỏi phòng, lại ra trong sân ngồi.

Cô ngẩng đầu ngắm cửa sổ phòng Trình Ý, vẫn đóng cửa.

Cô biết, Thời Tiệp Nghệ đối với Trình Ý như thế này khiến hần bị đả kích rất lớn, bằng không hần cũng sẽ không nói hết cho cô nghe. Hai người bọn họ vẫn chưa thân đến loại trình độ này.

Chu Hồng Hồng mấy năm trước cũng từng xem tiểu thuyết ngôn tình, mấy loại tình tiết trong truyện này thấy cũng đã nhiều nên không hề thấy lạ nữa. Nhưng mà cô đều đứng trên cương vị của nam chính hoặc nữ chính mà cảm nhận, thậm chí có thể nói, cô không thích mấy nhân vật nam phụ.

Mà nay, loại tình huống này lại thật sự phát sinh ngay bên cạnh mình, cô lại có một loại khác tâm tình. Tựa như câu nói kia của Bà Hai — trên đời này nếu những người có tình sẽ được ở bên nhau thật thì tốt rồi.

—

Trình Ý rất sĩ diện, cho dù hần thất tình, nhưng cũng vẫn biểu hiện như không có việc gì xảy ra.

Chu Hồng Hồng mắt nhìn thấy cũng không biết nên an ủi như thế nào, chẳng qua khi thấy hần hút thuốc thì cô đều đến giắt lấy điếu thuốc. Chỗ gãy xương của Trình Ý vẫn chưa hoàn toàn bình phục, sợ lại bị lệch xương, không dám lộn xộn, chỉ có thể mặc giắt đi. Bị giắt đi vài lần, hần cũng lười hút thuốc.

Chu Hồng Hồng một ngày nọ hỏi hần lúc có thể đi lại có phải sẽ tới gặp lão thái gia xin lỗi hay không.

Hần tỏ vẻ bất cần: “Tùy thôi.”

Bị thương gân cốt phải nằm một trăm ngày. Thương thế của Trình Ý mặc dù chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn có vẻ chậm chạp.

Chu Hồng Hồng nghĩ, dù sao Lão thái gia hiện tại nhắm một con mắt mở một con mắt, cũng không phải vội.

Mỗi một ngày trôi qua, Trình Ý bởi vì cảm thấy rất nhàm chán, bèn để Chu Hồng Hồng đọc chút sách cho hần nghe, hoặc là tán gẫu cùng hần chút chuyện gì đó. Hai người ở chung từ từ chậm rãi càng ngày càng trở nên quen thuộc.

Nhưng Chu Hồng Hồng cảm thấy, hần càng ngày càng làm càn đối với cô.

Một hôm, cậu cả gọi điện thoại ẹ Chu, tức diên chửi mắng con trai cậu không còn lời gì để nói.

Sau này mẹ Chu kể lại cho Chu Hồng Hồng nghe, Chu Hồng Hồng cảm thấy vô cùng kinh sợ.

Con trai của cậu cả yêu một cô gái được hơn nửa năm rồi, hai bên đều đã gặp người lớn. Một hôm hai người tình ý triền miên không kìm chế được, xảy ra chuyện kia.

Nhưng không ngờ mấy ngày sau, bên nhà cô gái kia tìm đến nhà, nói anh họ cô cường gian, muốn kiện hấn.

Anh họ của Chu Hồng Hồng cãi lại, nói rằng hai người là tình đầu ý hợp, ai ngờ cô gái kia sống chết không chịu ra mặt.

Bên nhà cô gái kia yêu cầu đưa tiền bồi thường, Cậu cả ngay lúc đó gom góp không đủ, nhà kia liền la hét nói muốn kiện lên toà án. Cậu cả bấy giờ vội vã chạy quanh nhờ giúp đỡ.

Mẹ Chu cho cậu cả mượn một khoản tiền, để ông đi tới trấn nhà cô gái kia trước, cố gắng hết sức dàn xếp ổn thoả.

Lúc Chu Hồng Hồng đọc sách cho Trình Ý nghe có nhắc đến việc này.

Hắn đột nhiên cười.

Chu Hồng Hồng có chút tức giận. “Việc này có cái gì đáng cười. Nếu xử lý không tốt, anh họ tôi phải vào tù.”

Trình Ý miễn cưỡng dựa ở bên giường hỏi. “Anh họ cô có đáng vẽ như thế nào?”

“Bình thường, thì giống như người bình thường thôi.” Chu Hồng Hồng cảm thấy hấn thật chẳng ra làm sao, hỏi cái này làm gì.

“Anh họ cô có tiền không?”

“Không có tiền...”

“Thế thì khỏi nói nữa.” Hắn kết luận.

“Anh —— có ý gì hả?”

“Tôi là nói, anh họ của cô, không những diện mạo bình thường, không có tiền, ngay cả kỹ thuật trên giường cũng kém.”

Chu Hồng Hồng nghe được một lúc mới hiểu được hắn đang nói cái gì, lập tức đỏ mặt, lắp bắp nói: “Anh... Hạ... Hạ lưu!”

Hắn cười cười. “Nếu đã là tình nhân, hấn mà làm cho cô gái kia sung sướng, cô gái kia sướng như thăng tiên còn có thể đi kiện hấn?”

Cô xấu hổ đến nói không ra lời.

Hắn lại vẫn tiếp tục nói: “Nói với anh họ cô, rèn luyện lại cho thật tốt, đi tán lại cô ta, làm cô ta một lần nữa, cô ta sướng rồi thì sẽ cam tâm tình nguyện.”

“Anh có biết xấu hổ hay không hả!”

“Hừ, ông đây có lòng tốt nói cho cô biết.” Trình Ý thấy cô ngay cả bên tai đều đỏ, cười nhạo.

Chu Hồng Hồng vứt sách lên trên người hắn. “Tự anh đọc đi.”

Trình Ý nhìn bóng lưng chạy trốn của cô, hừ lạnh nói. “Đã không phải là xử nữ rồi, còn giả bộ ngây thơ cái nỗi gì.”

Một lát sau Chu Hồng Hồng lúng túng trở về hỏi hấn: “Cách anh nói có tác dụng thật sao?”

Hắn tà tà cười, không trả lời cô.

Chu Hồng Hồng thật nhịn không được, liền gọi một cú điện thoại cho anh họ, sau đó đưa điện thoại cho Trình Ý. “Anh nói với anh ấy đi.” Nói xong cô liền đi ra khỏi phòng.

Không biết Trình Ý có phải là nói như thế với anh họ hay không, dù sao việc này xem như trở lại bình thường.

Kể từ sau chuyện này, Trình Ý đối với Chu Hồng Hồng mồm miệng càng ngày càng trở nên bộc tuệch, chuyện hạ lưu gì cũng đều nói thẳng với cô.

Cô vừa then vừa cẩu, có đôi khi thật hận đến muốn đánh hấn một trận.

Trình đại phu thấy chỗ gãy xương của Trình Ý vết thương đã khép lại, vị trí cũng không lo bị lệch nữa, liền đề nghị hấn hoạt động nhiều hơn, gia tăng tuần hoàn máu, phòng ngừa cơ bắp bị teo rút.

Vì thế Trình Ý bắt đầu đi lại ở trong sân.

Chu Hồng Hồng nghĩ, chuyện đã qua hơn một tháng, Lão thái gia hẳn là cũng bớt giận rồi. Cô hỏi hấn. “Hay là chúng ta cùng nhau đi sang bên lão thái gia?”

Hấn nghiêng người liếc cô một cái, không đứng đắn cười. “Cô vội vã muốn tôi làm người đàn ông của cô đến thế cơ hả?”

“Tôi đang bàn chuyện nghiêm túc với anh đấy.” Cô tức muốn chết rồi. Cô cũng không biết tại sao mình phải quan tâm hấn như vậy.

“A, chuyện nghiêm túc của cô không phải là nói cho Lão gia tử biết hai ta lại cùng nhau sao. Còn không phải là muốn tôi làm người đàn ông của cô?”

“Anh có thể nói chuyện dễ nghe hơn một chút được không hả?”

“Cô nghĩ như thế nào là dễ nghe? Cô cho rằng chỉ cần chứa chấp tôi và mẹ, tôi phải lấy thân báo đáp cho cô hả?” Trình Ý lại hiện ra thần thái đùa cợt. “Tôi đối với việc này khá là ưa sạch sẽ, cô đã bị Trình Hạo chơi qua rồi.”

Nghe xong lời này, Chu Hồng Hồng không thể tin nhìn hấn, nhin không nổi thân mình bắt đầu phát run.

Cô chưa bao giờ biết Trình Ý coi cô như vậy .

Cô tận tâm tận lực kéo hấn từ quỷ môn quan về. Cô không nhẫn tâm để hấn đơn độc trải qua giai đoạn thất tình, nói này nói kia an ủi hấn. Thuốc của Trình đại phu phải đun cùng rượu, cô vì muốn để cho gói thuốc không loãng cũng không đặc, trong quá trình bốc hơi thuốc, một khắc cũng không dám rời đi. Cô biết Bà Hai làm không cẩn thận, cô gần như ôm đồm tất cả. Cả mùa hè này cô đều vây quanh hấn.

Chu Hồng Hồng như bị một trận bi thương đánh úp lại, trước mặt lại là vẻ mặt châm chọc của Trình Ý, khiến cho cô cảm thấy mình thực nực cười.

Cô run run, nhưng lại nói không ra lời. Cuối cùng, cô nuốt xuống chút ghen ngào nơi cổ họng, lặng lẽ xoay người đi ra ngoài.

Cô không cần khóc trước mặt hấn.

Chu Hồng Hồng vẫn tiếp tục bốc thuốc cho Trình Ý, bởi vì Bà Hai không nắm được độ kết dính của thuốc.

Nhưng cô không gặp Trình Ý nữa. Cô ở nhà mình đem gói thuốc chuẩn bị cho tốt xong mới đưa qua. Cô lấy cớ mình muốn học lên cao nữa, bài tập càng ngày càng nhiều, chỉ ở trong nhà không đi đâu.

Bà Hai ngại làm lỡ bài vở của Chu Hồng Hồng, hơn nữa tài nấu nướng của mình đã có chút tiến bộ, mấy món cơ bản cũng có thể làm chút ít, cho nên đối với sự thay đổi của Chu Hồng Hồng cũng không để ở trong lòng.

Một hôm, Chu Hồng Hồng đưa bao thuốc sang, vừa hay Bà Hai không có ở nhà. Cô định bỏ thuốc ở đó rồi chạy đi, nhưng không ngờ bị Trình Ý chặn ở trong sân.

“Lần trước tôi nói cô như vậy là tôi không đúng, cô đừng biến thành bộ dáng như thế này.” Trình Ý nhìn về mặt cô cứng ngắc, hơi có chút dụi dằm nói.

“Nhà tôi còn có việc, tôi đi về trước.” Chu Hồng Hồng không hề muốn nhắc đến chuyện lần trước, liền lướt qua hấn.

Hấn lại theo hướng cô đi chuyển, chặn cô lại nói.

“Tôi cùng cô đi đến chỗ Lão gia tử, chúng ta tiếp tục diễn thôi.”

“... Anh rốt cục là đang làm gì.” Chu Hồng Hồng cười khỏ nói.v”Anh muốn dỗ lão thái gia, liền lôi kéo tôi. Đến ngày nào đó nhìn tôi không vừa mắt, lại đá tôi đi. Trình Ý, tôi không phải là đồ chơi của anh.”

Trình Ý như có như không thì thầm một tiếng. “Nếu không thì, Chu Hồng Hồng cô gả cho tôi đi.”

10. Chương 10

Chương 10

Trong lòng Chu Hồng Hồng đang hờn dỗi, hoàn toàn không muốn để ý đến Trình Ý, trực tiếp trả lời. “Sợ nã của anh bị hỏng rồi hả.”

Trình Ý lần này thật hiếm thấy không xung đột với cô, bình bình giọng nói. “Tôi nói với cô là sự thật. Có lão gia tử ở đây, chúng ta buộc phải cùng nhau.”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, muốn châm chọc cười một tiếng, nhưng lại phát hiện khóe miệng mình không nâng lên nổi, vì thế chỉ có thể mặt không một chút thay đổi. “Anh đang nói chuyện tiêu lâm hả. Chờ tôi đi khỏi cái làng này, lão thái gia đâu còn quản được tôi nữa.”

“Vậy cô định vĩnh viễn không trở lại? Mẹ của cô thì sao?” Hắn bĩu môi. “Cô ở bên ngoài tự do thoải mái, mẹ cô thì ở lại đây bị người khác chỉ trích.”

“Đến lúc đó tôi mang cả mẹ tôi đi.”

Trình Ý cảm thấy cô rất ngây thơ, cái làng này nhỏ như vậy đám bà thím thì rảnh rỗi thích buôn chuyện, chuyện của thế hệ trước vẫn còn là đề tài bàn tán sôi nổi của thế hệ sau “Cô dám nói cô suốt đời sẽ không trở về nơi này? Trừ khi cô hạ quyết tâm không đi lại với thân thích của cô nữa. Không chừng ngày nào đó, cô mang theo người cô thích về làng, còn chưa vào đến cổng, đã bị soi mói bàn tán linh tinh đầy tai.”

Chu Hồng Hồng bị hắn làm cho ghen hờn, được nhất thời nói không ra lời.

Trình Ý lại tiếp tục nói: “Bọn họ đều cho rằng tôi đã làm chuyện đó với cô, cô nếu không theo tôi, bọn họ nói những thứ linh tinh kia về cô, cô gánh vác được không?”

“Không phải đã nói là diễn trò sao? Tôi sao phải theo anh.”

“Trước kia tôi nói với cô diễn kịch, đó là bởi vì còn có Thời Tiệp Nghệ. Nếu Lão gia tử kiểu gì cũng bắt tôi phải cưới cô, chúng ta phát triển cũng có thể mà. Còn nữa, kỹ thuật diễn của cô rất tồi.”

Cái gì gọi là cũng có thể phát triển? Chu Hồng Hồng bị sặc. “Tôi tại sao phải vì ánh mắt của người khác mà phải từ đóng kịch chuyển thành làm thật với loại lưu manh như anh!”

Sắc mặt Trình Ý trầm xuống. “Cô còn muốn tôi nói trắng ra nữa hay sao hả? Trong lòng cô thích tôi đã bao lâu, còn muốn che giấu nữa hả?”

Chu Hồng Hồng lập tức thẹn quá hoá giận, đẩy Trình Ý, tông cửa xông ra.

Cô từng có ảo tưởng với Trình Ý.

Nhưng mà cô cho rằng mình che giấu rất khá. Cô chưa từng hỏi chuyện hắn và Thời Tiệp Nghệ, hơn nữa cô quả thật cảm thấy bài vở tương đối quan trọng. Những thứ tình cảm non nớt này, cô nghĩ chờ sau này qua một khoảng thời gian lâu dài, sẽ từ từ tiêu tán.

Nhưng mà lý trí là lý trí, tâm tư trong lòng không phải muốn khống chế là có thể khống chế.

Lần trước Trình Ý nói cô như vậy, cô còn nghĩ cô may mắn tìm được cơ hội cắt đứt mầm mống nhỏ này.

Những lời đó của hắn, cô không chịu nổi, Trình Hạo đã làm gì được cô đâu. Nhưng nếu cô thực sự là một cô gái bị làm chuyện ấy, như vậy chẳng phải là rắc rối lên trên vết thương cô sao. Cô cũng nhờ vậy mà thấy rõ, Trình Ý đối với cô rất tàn nhẫn.

Sau này cô lại một lần nữa chú tâm đến việc học tập, cũng không nghĩ đến hắn nữa. Cô cảm thấy chờ khi thật sự chắt đứt ý niệm trong đầu, chắc chắn có thể thản nhiên đối mặt với hắn.

Nhưng Trình Ý lại đem tâm sự của cô giật tung ra. Cô không biết hắn nhìn ra từ lúc nào, cô cảm thấy mình không còn mặt mũi nào gặp hắn.

Thật may là, sau này mỗi lúc Chu Hồng Hồng đi đưa thuốc, cũng không gặp Trình Ý.

Qua vài ngày, bà Hai bỗng đến tìm Chu Hồng Hồng, sắc mặt hơi tái.

“Hồng Hồng, Lão thái gia đến. Ông ấy... Ông ấy vẫn muốn dùng gia pháp xử trí...”

Chu Hồng Hồng vừa nhìn thấy sắc mặt của Bà Hai liền biết chắc không có chuyện tốt. Lão thái gia cũng già quá rồi, tháng trước chẳng phải vẫn thật tốt sao, tại sao Trình Ý vừa mới tốt lên một chút xíu liền lại đến tìm phiền toái.

Nhưng mà cô đoán, có thể là bởi vì cô và Trình Ý chậm chạp không đi chịu đòn nhận tội, Lão thái gia trong lòng không thoải mái.

Không cần biết là như thế nào, cứu người mới là chuyện quan trọng nhất. Khi Bà Hai và Chu Hồng Hồng chạy đến bên, Lão thái gia và Trình Ý đang ở trong sân.

Trình Ý quỳ trên mặt đất, trong tay Lão thái gia vẫn là cây gậy sắt kia.

“Lão thái gia.” Chu Hồng Hồng vừa vào cửa nhìn thấy cảnh tượng như vậy, vội chạy nhanh đi tới.

“Hồng Hồng.” Lão thái gia nghiêm mặt.” Trình gia chúng ta xin lỗi cháu, thằng cháu trai bất hiếu của ta lại khiến cho cháu chịu nhiều phiền phức rồi.”

Chu Hồng Hồng không đoán được ý đồ của lão thái gia, liếc về phía Trình Ý. Nhưng hắn cúi đầu, cô không nhìn thấy biểu tình gì của hắn.

Cô sợ nói sai, cân nhắc không biết mở miệng như thế nào.

Lão thái gia lại nói: “Nghe nói, cô con gái của Thời gia chuẩn bị đi nước ngoài.”

Thân hình Trình Ý dường như cứng lại một chút.

Chu Hồng Hồng trong lòng âm thầm kêu hồng hồng, đây không phải là nói trúng tim đen hắn sao. Trình Ý nếu như lại cứng đầu lên, chắc chắn là lại phải chịu trận đòn hiểm này.

Cô miễn cưỡng cười. “Lão thái gia, cô ấy cùng Trình Ý đã chia tay...”

Lão thái gia cắt đứt lời cô. “Không cần nói giúp nó. Lúc trước yêu đương nồng nhiệt, không phải cô ta thì ai cũng không cần, còn nhiệt tình đến mức biển cạn đá mòn mới xa nhau.”

Chu Hồng Hồng thầm sợ: Cảm giác lần này Lão thái gia tới là để chê cười Trình Ý bị thất tình?

Trình Ý vẫn không lên tiếng, Bà Hai ở một bên cũng không dám hó hé.

Lão thái gia nói xong liền gậy lên.

Chu Hồng Hồng sợ tới mức giật mình, cuống quýt quỳ xuống. “Lão thái gia, cầu xin người đừng đánh.”

“Hồng Hồng, cháu tránh ra.” Lão thái gia gõ một gậy xuống sống lưng Trình Ý. “Nó đã bị ta đuổi ra khỏi nhà, hiện tại không quan hệ tới cháu. Trình gia chúng ta nhất định sẽ phụ trách tới cùng đối với cháu, chờ ông bắt thằng nhóc Trình Hạo kia trở về.”

Trình Ý thét lớn một tiếng, gượng lại chống cự không ngã xuống. Thương thế của hắn vốn chưa khỏi hoàn toàn, bị đánh một gậy này, sợ là xương cốt lại bị dời vị trí.

Chu Hồng Hồng nhìn thấy thật đau lòng, hoảng hốt cầu khẩn nói. “Lão thái gia, cháu không cần Trình Hạo. Chỉ cần Trình Ý, cháu chỉ cần cùng anh ấy. Cầu xin người đừng đánh. Thương thể của anh ấy còn chưa khỏe, sẽ chết mất....”

Động tác của Lão thái gia chậm lại, đổi thành nhẹ nhàng dùng gậy gõ bả vai Trình Ý. “Nghe thằng nhóc này nói, hai đứa đang diễn trò.”

Chu Hồng Hồng nhìn chằm chằm cây gậy kia, chỉ sợ lão thái gia dùng sức quá tới.

“Không phải, hai chúng cháu thực sự muốn kết giao.” Cô níu tay Trình Ý, muốn khóc đến nơi. “Trình Ý, anh nói chuyện đi, nhanh nói đi.”

Trình Ý ho một tiếng, không có chút nào cảm kích. “Cô chẳng phải là không muốn ở cùng tôi sao?”

Chu Hồng Hồng bị hấn làm cho vội muốn chết. “Tôi muốn cùng anh còn không được sao?”

Cô nói xong cũng khóc thật. Trải qua việc hoảng hốt lần trước hấn bị đánh sắp chết, cô vẫn rất sợ. Xương cốt của hấn còn chưa khôi phục, lão thái gia xuống tay cũng không biết nặng nhẹ, nếu lại bị đánh, cô sợ hấn thật sự trị mãi không hết.

Lão thái gia bị Chu Hồng Hồng náo thành như vậy, cũng không có tâm tình đánh nữa, thu gậy lại, vẻ mặt nghiêm khắc nói. “Hồng Hồng, nếu cháu muốn cùng nó, ta đồng ý với cháu. Nhưng mà, nếu nó dám khi dễ cháu, ta sẽ đến trị nó.”

Chu Hồng Hồng gật đầu. “Cảm ơn Lão thái gia.”

Lão thái gia lại quay sang Trình Ý. “Trận đòn này ta cho nợ. Nếu có ngày nào đó mày lại làm hỏng việc, ta nhất định phạt nặng!”

Trình Ý bị Chu Hồng Hồng bấm một cái, nặng nề trả lời: “Vâng.”

Lão thái gia suy tư một hồi, lại nói: “Con dâu thứ hai, Trình Ý, hai người có thể trở về Trình gia.”

Bà Hai rốt cục cũng hiện lên ý cười, liên tục nói lời cảm ơn. “Cảm ơn lão thái gia, cảm ơn lão thái gia.”

Lão thái gia cuối cùng liếc nhìn Trình Ý, sau đó hừ một tiếng liền rời đi.

Đội bóng lưng lão thái gia khuất khỏi cửa nhà, Chu Hồng Hồng liền đỡ Trình Ý đứng dậy, hỏi: “Có phải là lại bị thương hay không?” Trong giọng nói không che giấu được sự quan tâm.

“Ừ.” Hấn vẫn cúi đầu, trả lời có vẻ yếu. “Chắc lại phải kêu Trịnh đại phu lại đây một chuyến.”

Bà Hai nghe xong, biến sắc, cuống quýt lại nâng hấn dậy.

Chu Hồng Hồng lau nước mắt trên mặt. “Tôi đi gọi đại phu đến.”

Khi Trịnh đại phu tới, sắc mặt cực kém. Ông kiểm tra thương thể của Trình Ý—— xương sống bị lệch rồi.

Ông quát: “Thật sự là không biết sống chết! Các người đều nghĩ cậu ta làm bằng sắt hả? Có chín cái mạng hay sao? Còn muốn cậu ta tốt hay không?”

Bà hai và Chu Hồng Hồng bị quát nhưng đuối lý, không dám lên tiếng nữa.

Ngược lại Trình Ý lại mở miệng. “Là tôi không cẩn thận bị ngã. Không liên quan đến bọn họ.”

Sau đó lửa giận của Trịnh đại phu lại chuyển hướng về phía Trình Ý, một bên giúp hấn nối xương, một bên hùng hống hổ hổ.

Trình Ý mặc ông ta mắng. Vì thế trong phòng chỉ có tiếng gầm gừ của Trịnh đại phu.

Lúc Bà Hai tiễn Trịnh đại phu đi ra ngoài, cho ông gấp đôi tiền khám bệnh. Bà bây giờ có thể trở về Trình gia, phương diện tiền tài vốn không eo hẹp như trước kia nữa.

Trịnh đại phu vừa đi, Chu Hồng Hồng liền làm khó dễ hấn. “Thật sự là hết cách với anh, tính tình sao cứ cứng rắn như vậy chứ, nói vài câu dễ nghe mềm mại một chút không được sao hả.”

Cô rõ ràng tìm đường lui cho hấn, hấn vẫn còn ngang ngạnh.

Trình Ý cười nhìn cô, ánh mắt kia thật sự rất câu hồn. “Việc này thực sự không cần cầu.”

Chu Hồng Hồng đột nhiên bị nụ cười này của hắn làm ngơ ngẩn, sau khi lấy lại tinh thần, mấp máy môi, nói tiếp: “Mặc kệ như thế nào, tốt xấu gì thì lão thái gia đã nguôi giận. Anh cũng đừng đối nghịch với ông cụ nữa, ông cũng già rồi, cứ khiến ông cụ tức giận như thế, không tốt.”

“Việc này không phải là còn cần cô phối hợp sao, cùng tôi đi đến trước mặt ông ta lắc lư vài cái, ông ta đương nhiên sẽ vui vẻ.”

“Vậy cũng phải đợi anh hồi phục tốt đã. Anh không nghe Trình đại phu nói hử, nếu lại bị đánh một lần nữa, ông ấy sẽ không cứu anh nữa.”

“Vậy cô cũng nên kiềm chế một chút, cái mạng của tôi đây còn nắm chặt ở trong tay cô đó.”

“Anh dưỡng bệnh cho tốt đi.” Chu Hồng Hồng cảm thấy nếu nói thêm gì nữa chắc cũng bị hắn làm cho tức giận, xoay người đi ra ngoài.

Trình Ý ngả ngón nói: “Chao ôi, Chu Hồng Hồng, cô nói là sẽ theo tôi mà.”

“Được. Tôi theo anh, vậy được chưa.”

Chu Hồng Hồng chỉ coi những lời này của hắn là vui đùa.

Nhưng không ngờ trong cuộc sống tương lai sau này, hắn nín chặt lấy những lời này của cô, quần quít lấy cô không thả ra.

Hơn nữa mãi về sau này, Chu Hồng Hồng mới biết được, lần này Lão thái gia tìm tới cửa, thật ra là đã cùng Trình Ý thương lượng xong xuôi, muốn diễn một màn cho cô xem.

Trình Ý đã đi tìm lão thái gia trước.

Chuyện trước đây với Thời Tiệp Nghệ cũng không có gì hay để nói, chia tay thì chia tay. Hắn bảo đảm với Lão thái gia, đời này nhất định sẽ phụ trách tới cùng với Chu Hồng Hồng.

Lão thái gia buồn bực, hỏi hắn tại sao lại đột nhiên nghĩ thông suốt.

Trình Ý nghiêm trang trả lời. “Cưới vợ thì phải cưới vợ hiền.”

Lão thái gia rất vui vẻ, cảm thấy cháu trai cuối cùng cũng có một lần thật tinh mắt. “Ta đã sớm thấy Hồng Hồng là một người tính tình hiền thực, mà nay thì còn phải đi một vòng quỷ môn quan về mới nhận rõ.”

Trình Ý cười.

Lão thái gia ngẫm lại, nên phạt cũng đã phạt, cũng lười truy cứu. “Đi đi. Cháu bị đánh lần này cũng coi như có thu hoạch. Đối xử với con bé thật tốt, đây là Trình gia chúng ta nợ nó, cháu cũng nợ nó một cái mạng.”

Trình Ý gật đầu bày tỏ sự tán thành, sau đó liền nói với lão thái gia đại khái là Chu Hồng Hồng đang lẩn tránh hắn, dường như là không muốn ở cùng hắn nữa.

Lão thái gia cho rằng Chu Hồng Hồng tức giận là vì còn để ý chuyện của Thời Tiệp Nghệ, vì thế nói: “Phụ nữ ấy à, lòng dạ hẹp hòi. Nhưng mà, cũng lại rất dễ mềm lòng. Đàn ông thì phải có khổ nhục kế.”

Vì thế hai ông cháu nhà này, một muốn có vợ, một muốn có cháu dâu, vào giờ khắc này lại đạt tới sự hài hòa trước nay chưa có.

11. Chương 11

Chương 11

Trình Ý bị trận đòn kia, lại phải nghỉ ngơi vài ngày mới có thể xuống giường. Hấn không thể nào ra cửa, chỉ ở trong sân vận động giãn gân cốt. Lão thái gia cho hấn trở về Trình gia dưỡng thương, hấn cũng không theo, cứ như vậy làm cho Bà Hai chạy đi chạy lại giữa hai bên.

Lão thái gia nghĩ, cháu trai của ông muốn ở cùng với Chu Hồng Hồng bồi dưỡng tình cảm, nghĩ đến đây, liền kệ theo ý hấn. Nhưng mà sự thật thì sao, Chu Hồng Hồng trong lòng vẫn rối rắm do bị Trình Ý vạch trần tâm tư của mình, nên không thường xuyên sang bên hấn.

Trình Ý cũng không để ý chuyện đó lắm, cuộc sống của hấn hiện tại thật sự rất tự tại.

Có lần Chu Hồng Hồng đến đưa thuốc, thấy trong viện có vài người đang vây quanh hấn nói chuyện.

Cô nhìn kỹ, thì ra là đám lưu manh trước kia thường theo hấn, nhất thời cô bỗng nhiên thấy tức giận. Lúc Trình Ý nửa sống nửa chết thì không thấy đám người kia đến hỏi han ân cần, giờ lại đến tham gia náo nhiệt.

Trình Ý nhìn thấy cô, không chút để ý mà cười cười, sau đó lại quay đầu đi tán gẫu cùng những người đó.

Chu Hồng Hồng đem gói thuốc đặt ở phòng bếp, vốn định dặn hấn nhân lúc còn nóng thì chườm lên, lại thấy đám người kia mồm miệng tía lía, cô không tiện nói, liền bỏ về.

Trước khi đi, một người trong đám bọn họ nói: “Chị dâu Thời sao không tới hầu hạ (chăm sóc)?”

Chu Hồng Hồng không dừng bước chân, thẳng đi ra ngoài, nhưng vẫn nghe thấy Trình Ý trả lời. “Không có chị dâu Thời gì hết, về sau đừng nhắc đến cái từ chị dâu này.”

Đúng vậy, không có chị dâu Thời.

Chu Hồng Hồng nghĩ, hấn là cũng sẽ không có chị dâu Chu đâu...

Sau này thực sự đã chứng minh điều đó, quả thực không có chị dâu Chu, đám người kia gọi cô là “Chị Chu”. Đối với cái cách xưng hô này cô cũng không có cảm giác gì. Một đám người ai cũng lớn tuổi hơn thế mà bọn họ gọi ra miệng từ “chị” kia được.

Năm đó Chu Hồng Hồng lên lớp 12, sắp hết nghỉ hè đã phải bắt đầu học thêm, cô đem cách đun thuốc viết ra tỉ mỉ, giao cho Trình Ý.” Sau khi trở về Trình gia, anh đưa cho người làm trong nhà làm theo phương pháp này là được

Hấn lại miễn cưỡng trả lời. “Ai nói với cô, tôi muốn trở về Trình gia.”

“Thế thì nói Lão thái gia phái người lại đây không được sao?” Cô thật không hiểu nổi, ở Trình gia có người hầu kẻ hạ, sao hấn còn không vừa ý.

“Tôi ở đây còn có cô chăm sóc cơ mà.”

Cô bèn nói cụ thể cho hấn biết: “Lớp mười hai học tập khá vất vả, tôi không có nhiều thời gian rảnh như vậy, cuối tuần còn phải học thêm.”

Trình Ý liếc nhìn cô một cái thật sâu, mới không đứng đắn cười. “Người phụ nữ của tôi ở đây, thì tôi thích ở đây.”

Lời này Chu Hồng Hồng cũng không coi là thật. Người này từ trước đến giờ bịa chuyện vô ích, vốn không biết rõ đó là thật hay là giả. Cô tiếp tục quay trở về chủ đề chính, “Cách đun thuốc này thật sự khá phức tạp, cứ để cho lão thái gia phái người lại đây đi.”

“Được, cô không muốn làm, tôi tự làm.”

Cô lại thấy tức, “Không phải tôi không muốn làm, là tôi không có thời gian. Thi đại học không phải nói muốn thi là thi được.”

Hấn như nhớ tới điều gì, đột nhiên giọng điệu chuyển lạnh. “Cô cho là thi lên đại học hai ta liền không liên quan gì nữa sao?”

Cô giật mình, cô thực sự là muốn như vậy.

Trình Ý nhìn chằm chằm cô, gằn từng chữ từng chữ mà nói: “Tôi nói cho cô biết, đừng có hòng.”

Chu Hồng Hồng hơi có vẻ kinh ngạc. Lần trước Trình Ý nói hai người bọn họ cũng có thể phát triển tình cảm một chút, cô cũng không đáp ứng, sau này hai bên vẫn không nhắc lại việc này. Cô thấy hắn cũng không phải thật lòng để tâm đến cô. Hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn, cô dứt khoát không để mình nghĩ đến việc này. Cô nào biết, hắn thật sự động tâm.

“Việc này, chuyện sau này, nào ai biết trước đây.”

“Tôi sẽ biết.” Hắn bắt lấy cô, nâng cằm của cô lên, giọng bình thản. “Chu Hồng Hồng, cô nói muốn cùng tôi, nói lời phải giữ lời.”

Cô chính là sợ tình hình lúc này lúc kia vô cùng bất thường, không dám chắc lúc nào sẽ phát tác, cô cũng không dám nhìn đôi mắt của người âm trầm của hắn, âm thầm cố giả vờ bình tĩnh. “Cái này... Không phải nói chỉ là vì đỡ Lão thái gia sao?”

“Tôi sau đó cũng đã nói rồi, hai chúng ta tất nhiên phải ở cùng một chỗ.”

Cô muốn tránh thoát sự kiềm chế của hắn, lại đánh không lại, liền có chút nóng nảy, “Không phải chuyện gì cũng do anh định đoạt.”

Hắn tới gần cô hơn một chút, đột nhiên nở nụ cười, “Cô trong lòng mong bám lấy tôi còn gì? Tôi cho cô được như ý nguyện.”

“Ai bám lấy anh, tôi không thèm anh.” Cô thực sự tức giận, tại sao hắn cứ hết lần này đến lần khác chọc vào vết thương lòng của cô, làm cho cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Không thèm? Tôi cho cô không thèm này!” Hắn tàn nhẫn bóp cằm của cô, sức càng ngày càng nặng, tay kia thì lại đè đầu của cô, khiến cho cô nhích lại gần hắn.

Chu Hồng Hồng thật sự cảm thấy đau.

Hắn bình thường tuy rằng ngả ngón, nhưng ít nhất chưa từng động tay động chân với cô. Hôm nay đây là lần đầu tiên.

“Có thèm hay không h. Hắn mặt ngoài vẫn cười, nhưng đáy mắt là cả một mảnh lạnh lùng.

Cô cũng bỗng nhiên trở nên ngang ngược, không buồn lên tiếng.

Trình Ý thấy dưới cằm của cô đã đỏ bừng, hơi hơi hí mắt, buông cô ra. “Được, còn nhiều thời gian mà.”

Cô oán hận đẩy hắn, tông cửa xông ra ngoài.

Từ đó về sau, cô có một khoảng thời gian không đi thăm hắn. Thứ nhất, trong lòng cô tức giận; thứ hai, việc học quả thật vô cùng bận rộn.

Thế nhưng Bà Hai thỉnh thoảng sẽ tới Chu gia la cà.

Bà Hai thấy con trai mình tốt được bảy tám phần, lại vẫn không chịu về nhà, liền oán giận nói với mẹ Chu: “Người ta đều nói sinh đứa con trai không thua kém ai, tôi thì thấy Hồng Hồng nhà bà mới thật là thân thiết.”

Mẹ Chu cười, “Con trai con gái đều tốt, chỉ cần là con của mình.”

“Tôi thì thấy nó cảm thấy ở nhà không tự do thoải mái bằng bên ngoài, đồ thừa không chịu đi về.”

Chu Hồng Hồng ở trong phòng nghe thấy, cảm thấy lời nói này của Bà Hai đã nói đúng đến điểm quan trọng. Ở Trình gia, lão thái gia có quá nhiều quy củ, mỗi lần cô đến đều thấy nơm nớp lo sợ, hơn nữa Trình Ý lại là trời sinh tính tàn bạo.

Một hôm, mẹ Chu hầm chút canh bổ dưỡng, bởi vì bây giờ bà đối với Trình Ý cũng không có thành kiến lớn như trước nữa, liền gọi điện thoại gọi hắn bảo lại uống canh.

Chu Hồng Hồng nhìn thấy hắn, chỉ miễn cưỡng lên tiếng chào hỏi, sau đó lặng lẽ uống canh của chính mình.

Trình Ý coi như rất lễ phép với mẹ Chu, sau đó trốn không đáp vài câu với Chu Hồng Hồng. Đợi lúc mẹ Chu vào phòng bếp, hắn mới cười nhạt với Chu Hồng Hồng. “Học tập bận đến thế cơ à?”

Cô nặng nề ừ một tiếng.

Hắn lại lộ ra biểu tình đầy vẻ châm chọc. “Bạn đến mức không rảnh để nhớ đến người đàn ông của cô?”

“Anh nói linh tinh gì đấy.” Cô hoảng sợ liếc về phía phòng bếp, sợ bị mẹ Chu nghe thấy.

Hắn thì ngược lại tỏ ra vô cùng nhàn nhã thản nhiên, uống một ngụm canh. “Lão gia tử bảo tôi phải đối xử với cô thật tốt.”

Chu Hồng Hồng lúc này mới nhớ tới, hai người bọn họ đã lâu không đi đến trước mặt lão thái gia diễn trò rồi, cô nghĩ có thể là lão thái gia lại tạo áp lực cho hắn, nhân tiện nói: “Vậy hai ta hôm khác đi gặp lão thái gia đi.”

Hắn giương mắt nhìn cô, nụ cười kia quả thực hồn xiêu phách lạc. “Đau lòng người đàn ông nhà cô rồi hả?”

“Tôi là sợ lão thái gia vung gậy đánh anh, lại khiến anh ốm đau liệt giường.” Chu Hồng Hồng đối với mấy từ “người phụ nữ của tôi” “Người đàn ông của cô” cảm thấy rất không tự nhiên, giống như quan hệ của bọn họ chính là như vậy.

Hắn từ trong lỗ mũi hừ ra một câu: “Cô đúng là cái đồ không thành thật.”

“Thế rốt cục anh có muốn đi hay không?”

“Đi, đương nhiên phải đi, tôi đây còn phải nhờ vào mặt mũi của cô để lấy lòng lão gia tử đấy.”

Chu Hồng Hồng cảm thấy nói không đến vài câu với hắn sẽ tức giận, dứt khoát không thèm nhắc lại.

Chu Hồng Hồng uống xong canh liền trốn vào trong phòng, Trình Ý không dây dưa nữa, khách khí nói cảm ơn với mẹ Chu rồi cũng đi về.

Tối thứ bảy, Trình Ý điện thoại tới, kêu Chu Hồng Hồng hôm sau cùng hắn đi thăm lão thái gia. Cô đồng ý.

Đi Trình gia phải đi qua nhà cậu cả của Chu Hồng Hồng, cô bèn đi sớm một chút, đến nhà cậu cả chờ.

Chuyến đi này cô mới biết được, thì ra Trình Ý vẫn có người hầu hạ.

Chu Hồng Hồng nhìn thấy một cô gái nhà ở phía tây làng ở trong sân, dáng vẻ thướt tha mềm mại, ánh mắt hướng về phía Trình Ý, vừa then thùng nhưng cũng lộ ra vẻ thẳng thắn, trong vẻ thẳng thắn lại lộ ra vẻ quyến rũ. Trình Ý hơi cong khóe miệng đáp lại, không khí giữa hai người vô cùng hòa hợp.

Chu Hồng Hồng bị màn xuân ý dạt dào này đâm thẳng vào mắt. Cô cúi đầu, ra khỏi nhà.

Trình Ý thoáng nhìn thấy thân ảnh của Chu Hồng Hồng, vì thế không để ý mà nói lời từ biệt với cô gái kia. Đợi cho cô gái ấy mặt đầy xuân sắc nhẹ lướt đi, hắn mới nhìn hướng đến Chu Hồng Hồng ở ngoài cửa.

“Vào đi.” Lời này nói ra tựa như hắn là chủ nhân ngôi nhà này vậy.

Chu Hồng Hồng nghiêm túc điều chỉnh biểu lại tình, “Không phải đã nói sẽ đi chỗ lão thái gia sao?”

“Ông ấy lúc này còn đang nghe hát.” Nói xong hắn liếc cô một cái, “Tôi nói là đi qua đó ăn cơm trưa, cô tối hôm qua kích động quá không ngủ được hả, sớm như vậy đã tới đây.”

Điều này khiến cô vô cùng lúng túng, ý thức được mình nhớ nhầm thời gian, lại để cho hắn bắt được trò cười. Cô lập tức quay đầu đi về.

Trình Ý thấy thái bộ này của cô cũng lười nói cô.

Chu Hồng Hồng về nhà liền đi vào phòng mình.

Mẹ Chu nhìn thấy hỏi: “Sao không đi chỗ lão thái gia nữa vậy?”

Mẹ Chu đối với việc con gái nhà mình và Trình Ý diễn trò nhìn mãi đã thành thói quen, có đôi khi bà và Bà Hai tán gẫu, thấy Trình Ý cũng không phải là người đại gian đại ác gì, ít nhất hơn hẳn Trình Hạo mười lần trở lên.

“Con nhớ sai thời gian.” Chu Hồng Hồng buồn buồn nói. “Con đi làm bài tập trước, giữa trưa sẽ đi.”

“Đi đi, cũng đừng để chậm trễ việc học tập.”

Chu Hồng Hồng trả lời Chu mẹ một tiếng, liền nhanh chóng vào phòng của mình.

Cô âm thầm khinh bỉ bản thân, làm sao có thể như vậy. Nhưng mà, cô đã hiểu rõ, trong khoảng thời gian này Trình Ý thật sự rất tự do thoải mái, nói không chừng bây giờ lại có cô gái nhà khác tìm đến cửa cũng nên.

Hắn chính là cái đồ hạ lưu!

Tối gần buổi trưa, Chu Hồng Hồng ở sân ngoài nhà cậu cả nhìn vào, sợ lại gặp được trường hợp tình chàng ý thiếp.

Lại bị bắt tại trận. “Chu Hồng Hồng, cô đến bắt gian hả?”

Cô hé miệng, “Tôi chẳng qua là sợ quấy rầy chuyện tốt của anh thôi.”

“Nếu tôi thật muốn làm việc gì, cô còn có thể quấy rầy tôi sao?” Hắn lại treo trên miệng nụ cười hạ lưu đến cực điểm.

“Anh... Anh đúng là không biết xấu hổ!”

Hắn nghiêng người nhìn cô, giống như đang nhớ đến cái gì đó, “Chuyện giường chiếu, thông suốt dĩ nhiên là vui vẻ.”

Chu Hồng Hồng từ trong kẽ răng rít ra hai chữ, “Hạ lưu!”

“Hừ, Chu Hồng Hồng, chúng ta cứ chờ mà xem.” Hắn buông một câu chẳng liên quan gì, sau đó khóa trái cửa lại, thấy cô vẫn còn ngây tại chỗ, cũng không để ý đến cô, đi thẳng hướng đến Trình gia.

Sau khi kịp phản ứng lại, cô mới đuổi theo, nhưng không muốn sóng vai đi cùng hắn, vì thế đi ở phía sau giữ vững khoảng cách chừng vài bước.

Đi được nửa đường, có một cô gái nũng nịu chào Trình Ý. Hắn tùy ý cười một tiếng, nhưng đã đủ để chết mê chết mệt con gái nhà người ta.

Chu Hồng Hồng làm như không nhìn thấy, đang muốn đi vòng qua, Trình Ý lại chợt níu cô lại, cười nói với cô gái kia: “Ngại quá, tôi và người phụ nữ của tôi đang chuẩn bị về nhà ăn cơm trưa.”

12. Chương 12

Chương 12

Sắc mặt của cô gái kia từ hồng chuyển sang trắng, thật có thể nói là đặc sắc vô cùng.

Chu Hồng Hồng nhất thời không có phản ứng, suy đoán ý đồ của Trình Ý.

Sau đó cô gái kia cười mĩa một tiếng, lấy cớ liền bỏ đi.

Trình Ý lôi Chu Hồng Hồng lại, “Cô là chủ nhân chân chính, cũng không lanh lợi chút nào.”

“Cái gì?” Cô không hiểu rõ ý hắn.

“Là ý nói, lẽ nào cô cảm thấy vui mừng khi người khác thêm nhỏ dãi người đàn ông của cô nhằm biểu lộ rõ ràng cô có mắt chọn người sao?”

Cuối cùng cũng hiểu được, cô tránh khỏi tay hắn, cảm tức nói. “Rõ ràng là chính anh tự tìm tới, còn mượn tôi làm bia đỡ đạn.”

Hắn liếc hướng cô gái kia, “Cô không thấy là tự cô ta đến sao?”

“Đó là tại anh phóng điện tình lung tung.”

“Tôi nào có phóng điện lung tung? Tôi cũng không phải là cái máy phát điện.” Hấn dừng lại, nghiêng sang nhìn cô, sau đó giọng nói thay đổi, tiếng nói trầm xuống, mang theo ý tứ hàm xúc hấp dẫn rõ ràng. “Ài chà, bản thân cô đã bị tôi làm mê mẩn rồi, thấy biểu tình gì của tôi đều cảm thấy tôi đang phóng điện đúng không?”

Chu Hồng Hồng hận nhất hấn nói giọng điệu này. “Anh đừng có dát vàng lên mặt mình!” Sau khi nói xong, cô mới phát hiện có mấy người đi đường nhìn về phía hai người bọn họ bàn luận xôn xao.

Trình Ý cũng không đáp lại, chậm rãi tiếp tục đi về phía trước, cô chỉ còn cách lặng lẽ đuổi theo.

Đến Trình gia, lão thái gia thấy hai người này một trước một sau, một trái một phải, cũng chẳng có tiếp xúc tay chân thân mật, liền ho khan nói, hiện tại tư tưởng của dân chúng cũng đã cởi mở rất nhiều, nắm tay không có vấn đề gì.

Trình Ý chính là lão thái gia nói cái gì thì làm cái đó, lập tức liền nắm tay Chu Hồng Hồng.

Cô vô cùng xấu hổ. Mặc dù cô và hấn từng lồi lồi kéo kéo, nhưng mà thực tế thật sự nắm tay nhau thì chưa hề.

Sau đó lão thái gia đi vào phòng khách, Trình Ý cầm lấy lòng bàn tay của cô chà xát vài cái, Chu Hồng Hồng còn chưa kịp thẹn thùng, hấn đã lạnh lạnh nói: “Cô thật là một thôn nữ chất phác.”

“Có ý gì?” Cô cảnh giác, nghe giọng điệu này của hấn, cũng biết hấn không nhả ra nổi câu gì tốt.

Hấn tiếp tục chà xát. “Tay này của cô, mẹ tôi ngần ấy tuổi mà tay còn mềm mại hơn cô. Bình thường cô lấy tay kéo đất hủ, thô ráp thành như vậy.”

“Anh!” Chu Hồng Hồng tức giận, mạnh mẽ hất tay của hấn ra, “Anh cút đi ăn phân đi!”

Hấn cười tại chỗ.”Hai chúng ta bây giờ chính là sắp đi ăn mà, tôi ăn cái gì cô ăn cái nấy. Cô sao có thể nói ra lời mắng người nhưng chẳng có lợi ích gì ỉn thế, hồng óc rồi hủ.”

Chu Hồng Hồng xưa nay đều phải làm việc nhà, tay đúng là có vẻ thô ráp. Các bạn gái học cùng với cô, ai cũng là phải làm việc, bà Hai có loại may mắn này, là số ít trong số ít thôi.

Trong lúc ăn cơm, cô nhìn tay của Bà hai, đúng là ngón tay ngọc ngà xanh miết.

Cô chưa bao giờ cảm thấy may mắn rằng không khí ăn cơm của Trình gia nặng nề giống giờ này phút. Trình Ý thỉnh thoảng gấp cho cô chút đồ ăn, cô đều tức giận không để ý tới, nhưng lại có lão thái gia ở đây, đành phải nhắm mắt nói. “Cảm ơn...” Vốn nghĩ là phải nói: Cảm ơn anh. Nhưng chữ thứ ba làm thế nào cũng không nói ra nổi.

Hấn cười dối trá. “Đừng khách sáo thế.”

Sau khi ăn xong, lão thái gia hỏi thăm một chút đến chuyện học tập của Chu Hồng Hồng, cô đều thành thật trả lời. Lão thái gia nói. “Cháu đến thứ Bảy cũng phải học thêm, không cần thường xuyên qua tới bên này nữa, Trình Ý muốn ở bên kia cũng được, ông sai người đến chăm sóc nó, cháu cứ chú tâm đến việc học hành.”

Chu Hồng Hồng trong lòng cảm tức, Trình Ý còn chưa chịu về nhà sao. Cô lặng lẽ trừng hấn, lại vừa lúc bắt gặp tầm mắt của hấn, vì thế cô lại quay đầu đi.

Lúc trở về, hấn dắt tay cô, ở trước mặt lão thái gia nghiêm nhiên tỏ thái độ vô cùng chăm sóc, vừa mới ra khỏi cửa lớn của Trình gia, hấn liền buông lỏng ra.

Chu Hồng Hồng không khỏi liếc nhìn tay của mình, sau đó nắm tay, lẳng lặng đi theo phía sau hấn.

Đi đến nửa đường, Trình Ý đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nói: “Được rồi, cô đi về trước đi.”

“Hử?” Trong lòng cô còn đang suy nghĩ chuyện gì, bị hấn đánh gãy, có chút mờ mịt, hỏi: “Còn anh?”

“Tôi muốn đi xem phim.”

Cô sững sốt. “Anh chạy đi xa như vậy, lẽ như lão thái gia có chuyện tìm thì sao?”

Hắn kỳ quái nhìn cô. “Tôi chạy đi đâu?”

“Không phải là muốn đi làng Ô Sơn à?”

“Tôi có nói tôi muốn đi đâu sao?”

“Không phải xem phim hả?”

“Tôi nói là xem phim trong làng chúng ta.”

Chu Hồng Hồng nhất thời không nhớ ra, bật thốt. “Nơi này có phim gì mà xem?”

Lời này vừa nói ra, hắn lại nở nụ cười tà khí. “Muốn đi xem không? Hai chúng ta cùng xem?”

Lúc này cô mới tỉnh ngộ, nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vì ở trên đường cái không tiện phát tác, đành phải cắn giận lưu lại một câu. “Anh tự mình bảo trọng thân thể.”

Sau khi về đến nhà, cô ở trong phòng rộng lớn một câu. “Lưu manh!”

Khi đó Chu Hồng Hồng đối với chuyện nam nữ chưa hiểu rõ hết. Cô nghĩ, hắn đi xem cái loại đó phim, liệu có ảnh hưởng gì đến thân thể hay không? Thương thể của hắn chưa khỏi hẳn. Nhưng cô nghĩ đến nát đầu cũng không thể nghĩ ra phương pháp gì, liền tự nói với mình, mặc kệ hắn, thi đại học mới là chuyện quan trọng!

Sau lần đó một khoảng thời gian, cô không đi tìm Trình Ý. Đương nhiên, hắn cũng sẽ không tìm đến cô.

Ngày hôm đó, Chu Hồng Hồng tan học về nhà, trùng hợp gặp Trình Ý. Hắn và đám lưu manh kia ở cùng một chỗ, nhìn thấy cô, hắn chỉ cười cười.

Một người trong đó nịnh nọt hỏi. “Trình ca, đây là cô dâu của anh hả.”

Hắn lắc đầu phủ nhận nói. “Không phải.”

Chu Hồng Hồng cúi đầu, đi thẳng về phía trước.

Phải hay không phải, hắn thích nói như thế nào mặc kệ hắn, dù sao lời này mà truyền đến tai lão thái gia, người ăn đòn là hắn.

Cuối tuần đó, lão thái gia kêu Trình Ý mang Chu Hồng Hồng về nhà ăn cơm trưa, Trình Ý lúc này mới đi tìm cô.

Mẹ Chu không ở nhà, Chu Hồng Hồng nghe xong ý đồ đến tìm cô của hắn, một bụng tức giận, từ chối nói. “Tôi còn rất nhiều đề thi phải làm, không rảnh để làm quân cờ thí của anh.”

Trình Ý lấy hộp thuốc lá, lắc ra một điếu thuốc, lại không vội châm lửa, giống như cầm nó để thưởng thức, “Quân cờ thí? Ý này nghe được ở đâu thế?”

“Thì vốn chính là như thế.” Cô nói xong bồi thêm một câu, “Tôi thật sự có rất nhiều bài tập phải làm, để tôi gọi điện thoại cho lão thái gia là được rồi.”

Hắn đem điếu thuốc trong tay vòng một vòng, nhớ tới cái gì, nghiêng ngả cười. “Là bởi vì tôi hôm đó không thừa nhận cô là vợ của tôi hả?”

“Anh xong chưa hả, ai thèm để ý anh nói cái gì.” Chu Hồng Hồng đuổi hắn. “Tôi rất bận rộn, anh đi về đi.”

Hắn lại kéo tay cô, dùng sức một chút, cô liền lão đảo ngã vào trong ngực của hắn.

Cô hoảng lên, lại không biết hắn muốn làm cái gì, vội vàng nói: “Anh không thể nói chuyện đằng hoàng được hả!?”

Trình Ý ngăn giấy dựa của cô lại, nâng cằm của cô lên, ngả ngón nói. “Đến cái động nhỏ của cô tôi còn chưa chui vào, cô sao có thể tính là vợ tôi hả.”

Thấy cô dường như nghe không hiểu, hắn dùng điếu thuốc chọc nhẹ vào vị trí đó của cô.

Chu Hồng Hồng nằm giây sau mới phản ứng được ý của hắn, đỏ mặt. “Hạ lưu!”

Hắn rất phối hợp với tình hình, cười rất lưu manh, tiến sát bên tai cô nói nho nhỏ: “Cô sau này sẽ yêu chết sự hạ lưu nhiệt tình của tôi đây.”

Cô vừa xấu hổ vừa tức. “Anh thật không biết xấu hổ!”

“Tôi nào dám, cô thích nhất cái mặt tôi mà.”

“Anh!” Chu Hồng Hồng tức giận đến nói không ra lời.

“Cô còn không thừa nhận?” Hắn chăm chú nhìn cô, ôm lấy khoe miệng. “Ngày đó tôi nói cô không phải vợ tôi, chắc là cảm thấy tủi thân hả, tôi thấy cô muốn khóc đến nơi rồi.”

“Tôi không có!” Cô đã không nhớ rõ mình rốt cuộc có biểu tình gì, lúc ấy tất cả suy nghĩ của cô đều ở hai chữ “không phải” kia.

“Thừa nhận thích tôi thì có làm sao, không hiểu nổi cô đang kiên trì cái gì.” Trình Ý nói xong cũng buông lỏng cô ra, châm điếu thuốc lên.

Chu Hồng Hồng chạy tránh khỏi hắn vài thước.

Hắn hơi thu tươi cười. “Còn muốn chạy? Tôi muốn bắt cô có khó lắm sao.”

“Anh muốn nói chuyện thì nói, đừng có động tay động chân.”

Hắn châm chọc cười. “A, như vậy mà đã là động tay động chân? Vậy Trình Hạo đối với cô thì tính là cái gì?”

Chu Hồng Hồng không ngờ hắn đột nhiên lại nhắc đến Trình Hạo, giật mình, “Anh lại nhắc đến hắn ta làm gì...”

Trình Ý hít một hơi thuốc, vòng vo đề tài, “Được thôi, cô không muốn đến chỗ Lão gia tử thì gọi cho ông ấy, đừng để ông ta lại mặt nặng mày nhẹ với tôi.”

Cô gật gật đầu. “Tôi biết, lát tôi sẽ gọi.”

“Được, tôi còn phải nhờ cô, Chu Hồng Hồng, cô để ý chút cho tôi nhờ.” Giọng hắn vô cùng không có thành ý nói xong câu đó xong, sau đó liền ngậm thuốc rời đi.

Trong phòng của Chu Hồng Hồng dán đầy hai chữ “Học tập!” Có đôi khi thất thần, nhìn thấy hai chữ này, cô liền tỉnh táo lại.

Trình Ý lại có một đoạn thời gian không tới tìm cô. Cô thấy vết thương của hắn đã khỏi hẳn rồi, nhưng hắn vẫn cứ ở trong nhà của Cậu cả.

Lần thứ hai Trình Ý bởi vì mệnh lệnh của lão thái gia đến tìm Chu Hồng Hồng, lần này mặt hắn lạnh lùng hỏi. “Cô bận đến nỗi không có cả thời gian đi ăn bữa cơm sao?”

Chu Hồng Hồng thấy hắn tâm tình không tốt, bèn không cự tuyệt nữa.

Khi sắp đến nhà họ Trình, Trình Ý nắm lấy tay cô.

Giờ đây, Chu Hồng Hồng đã phát hiện ra động tác nhỏ của hắn, hắn luôn chà xát lòng bàn tay của cô, cũng không biết có phải tìm sâu trên đó nữa hay không. Cô bị hắn lăng nhăng đến mức ngứa, nếu muốn tránh đi, hắn sẽ không cạo xát. Nhưng sau một lúc, lại bắt đầu.

Lão thái gia nhìn thấy hai người nắm tay nhau xuất hiện, vô cùng hài lòng, thái độ đối với Trình Ý rất thân mật.

Lão thái gia theo thường lệ lại hỏi Chu Hồng Hồng về vấn đề học tập, biết cô bận học bài, rất nhanh đã cho cô đi về.

Lúc trở về, ra khỏi Trình gia đã một khoảng, Trình Ý vẫn nắm lấy tay cô không buông ra.

Chu Hồng Hồng tự vận lực muốn rút ra, lại bị hắn chặt chẽ tránh khỏi, cô đành phải nhắc nhở hắn. “Trình Ý, chúng ta đã cách Trình gia rất xa rồi.”

Trình Ý có vẻ tư tưởng không tập trung. “Quản gia còn ở phía sau.”

Cô cả kinh, đi nhanh lên gần hẳn, nói nhỏ: “Lão thái gia hoài nghi chúng ta sao?”

Hắn nghiêng đầu nhìn cô, đều đều nói: “Kỹ thuật của cô quá tệ, may mà có tôi cứu lại, chưa bị lộ. Quản gia chẳng qua là ra ngoài làm việc, vừa hay cùng một đường với chúng ta.”

Hai người sóng vai đi đến một con phố, Trình Ý đột nhiên lại tay buông.

Chu Hồng Hồng không dám quay đầu nhìn xem quản gia nhà họ Trình còn ở đó hay không, cô sợ lão thái gia hờ một chút là gây chiến, đành phải nhẹ nhàng mà ôm lấy đầu ngón tay của hắn.

Kết quả, đường to rộng rãi Trình Ý lại không đi, rẽ đông rẽ tây, đi từ bắc sang nam, lại từ nam sang bắc.

Chu Hồng Hồng trong lòng không đoán được ý nghĩ của hắn, nóng nảy. “Anh muốn đi đâu thế hả?”

Hắn nhìn cô đầy ẩn ý thâm trầm. “Tôi đang cho cô cơ hội tuyên ngôn chủ quyền của cô mà.”

Cô nhất thời nhìn quanh bốn phía, quả nhiên là cả một đám người thần sắc khác nhau.

Đầu ngón tay của Trình Ý giật giật, “Hài lòng không? Cô chính là chính thất (vợ cả).”

Chu Hồng Hồng cảm thấy hắn thật có bản lĩnh đem bất cứ việc gì cũng nói ra một cách rất châm chọc.

Hôm nay, bởi vì hai người dắt tay nhau đi dạo một vòng lớn, vì thế, đã đánh tan lời đồn tình cảm của bọn họ xuất hiện nguy cơ.

13. Chương 13

Chương 13

Sau khi thi giữa kỳ, trường học cho nghỉ ba ngày, lão thái gia liền kêu Trình Ý đưa cô đi chơi khắp nơi, nói là muốn kết hợp giữa lao động và vui chơi.

Chu Hồng Hồng thực sự không muốn đi, cô thà là ở nhà ngủ còn hơn. Cô nói với Trình Ý biết ý muốn của mình, hắn lại tỏ ra rất khó chịu. “Ít nhất phải đi chơi một ngày, còn lại hai ngày cho cô ngủ.”

“Thì anh cứ nói với Lão thái là chúng ta đi chơi là được chứ gì.”

Mặt hắn tỏ ra vô cùng không ki nhể. “Lão gia tử nói tôi dẫn cô đi xem phim, tôi còn phải đưa cho ông ấy xem cuốn vé xem phim nữa đấy. Nếu như tôi đi làng Ô Sơn một mình, sau này lại phải giải thích rất phiền toái.”

Cô cũng người, cũng không biết lão thái gia nghiêm khắc đến mức này, bất đắc dĩ đành phải đáp ứng.

Vừa ra đến trước cửa cô bỗng có ý tưởng đột phát, tìm cuốn từ điển tiếng Anh mang theo.

Thực ra Chu Hồng Hồng không muốn đi còn vì một nguyên nhân, chính là dạo này Trình Ý hay dắt tay cô một cách rất tự nhiên. Chỉ cần vừa ra khỏi cửa, hắn sẽ kéo tay cô. Nếu như cô muốn tránh thoát, hắn liền dùng sức, chờ nắm tay cô đến mức khiến cô cảm thấy đau, cuối cùng cô cũng đành thỏa hiệp.

Cái đồ hạ lưu!

Chu Hồng Hồng lên xe buýt xong, bèn lấy cuốn từ điển tiếng Anh kia ra, vừa định mở ra, Trình Ý liền giễu cợt nói. “Cô muốn thi Trạng Nguyên hả? Giành giật từng giây để học đến thế cơ à.”

Cô có chút buồn bực, giải thích với hắn: “Tôi cảm thấy cuộc thi lần này thật sự là rất khó.”

“Sao cô không nói thẳng là cô không được thông minh cho lắm.”

Cô cầm từ điển đập lên bắp đùi của hắn.

Hắn ngược lại cười. “Người đàn bà đánh đá.”

“Tôi không phải đàn bà.” Cô dùng sức đánh hắn. “Tôi còn chưa đầy mười tám tuổi.”

“Vậy cô thừa nhận cô là người đánh đá?”

“Tôi không phải.” Cô lại muốn đánh hắn, nhưng lại dừng lại.

Trình Ý không buồn nói về vấn đề đánh đá với cô nữa, mà đột nhiên hỏi: “Bao giờ thì đến sinh nhật cô?”

Chu Hồng Hồng sững sốt nói, “Còn hơn hai tháng nữa.”

Hắn cười hừ một tiếng, quay đầu liền nhìn ngoài cửa sổ xe.

Bị hắn quấy nhiễu một hồi, Chu Hồng Hồng cũng không còn tâm tình học từ mới, cô muốn nói chuyện cùng hắn, nhưng hắn lại tỏ ra xa cách, cô biết rõ con người bên cạnh mình vốn là kẻ tính cách kỳ quái, ngồi một lúc thì cô đã ngủ gật mắt. Trong cơn mơ màng, cảm giác có một bàn tay đỡ lấy đầu mình, cô liền tỉnh lại.

Trình Ý liếc cô một cái, trên mặt không có biểu cảm gì.” Nếu cô vẫn không tỉnh lại, đầu cô sẽ ngã xuống hành lang xe đấy.”

Cô nói cảm ơn, sau đó cười khan nói: “Tôi buồn ngủ quá.”

“Vậy thì ngủ tiếp đi.” Hắn nói xong lại xoay qua chỗ khác nhìn cửa xe bên kia.

“Này, Trình Ý.”

“Ừ.”

“Tôi và anh đổi chỗ đi, tôi cũng dễ dựa một chút.” Thật là, hắn không ngủ, lại cứ thích ngồi bên cửa sổ.

“Con gái các cô thật phiền toái.” Trình Ý không tình nguyện đứng lên, Chu Hồng Hồng đành nhắc người luôn qua hắn.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn một chút, oán thầm nghĩ cái từ “Các cô” này là chỉ ai đây?

Chu Hồng Hồng dạo này vì bận ôn thi nên ngủ rất muộn, cơ thể luôn thiếu ngủ, giờ phút này thật sự là mệt mỏi, dựa vào cạnh cửa sổ ngủ gà ngủ gật nửa mê nửa tỉnh. Đột nhiên lái xe phanh một cái, cô mất thăng bằng, đầu đập vào tay đang gác vào cửa kính. Thật may là Trình Ý đúng lúc níu lại bả vai của cô, nếu không còn tiếp tục đập đầu về phía trước.

Trình Ý cười nhạo nói. “Đổi chỗ xong vẫn đụng như thường thôi?”

Chu Hồng Hồng xoa trán, hơi giận dữ. “Tôi không ngủ nữa.”

Hắn ấn đầu cô, dựa lên vai mình nói. “Cô cứ thoải mái ngủ đi.”

Giọng nói của Trình Ý vẫn mang theo chút khinh thường, nhưng Chu Hồng Hồng tựa vào trên vai của hắn, lần đầu tiên cảm nhận được ấm áp.

“Anh cũng đừng để cho tôi lại bị đụng nữa đấy.”

Hắn lười cùng cô đôi co, chỉ bỏ lại một câu “Thích ngủ hay không thì tùy cô.” Sau đó không thèm nhắc lại nữa.

Sau đó, Chu Hồng Hồng quả thật không bị đụng đầu nữa, ngủ một giấc thẳng đến làng Ô Sơn.

Đây là lần đầu tiên, Trình Ý và Chu Hồng Hồng đến xem phim, trước kia luôn có một Thời Tiệp Nghệ đi cùng.

Chu Hồng Hồng có chút lo lắng hắn liệu có bị nhìn cảnh nhớ người không, chẳng qua nhìn hắn thì chỉ thấy sắc mặt như thường.

Trước kia thấy Trình Ý và Thời Tiệp Nghệ đều xem phim tình cảm, liền đề nghị hay là cũng đi xem thể loại tình cảm, ai ngờ, Trình Ý lại cự tuyệt ngay lập tức. “Không xem.”

“Vì sao?”

“Toàn là diễn một đôi nam nữ thần kinh ép buộc này kia, cô cũng thích cái thể loại này?” Hấn đùa cợt nói.

“Không phải hai người thích xem thể loại này nhất sao?”

“Cô ấy thích xem, không phải tôi thích xem.” Hấn lạnh lùng thanh minh.

“Bọn con gái chúng tôi đều thích xem cái loại đó.”

“Cô muốn xem thì tự mình đi mua vé mà xem.”

“Anh...” Chu Hồng Hồng lại bị hấn chọc tức.

Loại phim tình cảm Thời Tiệp Nghệ thích, hấn có thể nhân nhượng, đến lượt Chu Hồng Hồng cô thì hấn sẽ không phụng bồi.

Trình Ý đột nhiên cúi người, gần sát bên tai cô nhỏ giọng nói: “Chu Hồng Hồng, đừng có bày cái bộ dáng công chúa trước mặt tôi, tôi không hầu hạ loại như cô đâu.”

Nếu người ở bên ngoài nhìn thấy, sẽ có cảm giác lúc này tư thế hai người vô cùng vô cùng thân thiết, nhưng nếu để ý sẽ thấy Chu Hồng Hồng nắm chặt hai tay thành nắm đấm. Cuối cùng, quả nắm đấm của cô buông lỏng một chút, bình tĩnh mở miệng. “Anh thích xem loại nào thì tùy anh.”

Chu Hồng Hồng ngồi ở trong rạp chiếu phim tối mờ mờ, nhìn màn hình lớn, lại phát hiện mình chẳng nhìn thấy gì. Trước mắt của cô chỉ là một mảnh mơ hồ, cô nháy mắt mấy cái, mới thấy rõ ràng hơn một chút, nhưng chỉ chớp lát, lại là một mảng mơ hồ. Trực giác của cô cảm thấy Trình Ý hình như có xoay đầu lại nhìn cô, bèn nhanh chóng cúi đầu, làm bộ như là uống Coca .

Phim chiếu được một nửa, tâm tình của cô mới ổn định lại một chút.

Ngẫm kỹ lại, cô đang mộng tưởng cái gì đây. Trình Ý chắc chắn sẽ không bao giờ trở thành chồng của cô. Chồng của cô còn đang ở một nơi nào đó chờ cô. Cho nên, cô nhất định phải học tập thật giỏi, rời khỏi nơi này.

Hết phim, Chu Hồng Hồng vội vàng đi toilet, sau đó đi ra nơi hẹn trước lại không thấy Trình Ý. Cô ở đó đợi một lúc, trong lòng tức giận, đang muốn quay đầu bỏ đi, đã thấy hấn thông thả đi về.

Cô oán giận nói. “Anh lại chạy đi đâu?”

“Gặp người quen, hàn huyên vài câu thôi.” Hấn tỏ ra vô cùng thản nhiên tựa như không có gì quan trọng.

Chu Hồng Hồng vốn không để ý chuyện này, nhưng sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, cô đột nhiên thấy được một thân ảnh. Thân ảnh kia vội vàng lướt đi, rất nhanh đã hoà vào trong đám người. Cô nhìn không kỹ lắm, cũng không dám xác định đó có phải là Thời Tiệp Nghệ không. Hơn nữa, cô nhớ rõ lão thái gia đã từng nói, Thời Tiệp Nghệ đang chuẩn bị đi nước ngoài.

Nhưng mà nghĩ đến lời Trình Ý nói vừa rồi, Chu Hồng Hồng nghĩ, người kia chắc chắn phải là Thời Tiệp Nghệ .

Trình Ý hỏi Chu Hồng Hồng còn có muốn đi chỗ nào dạo hay không, cô đều lắc đầu.

Trên đường trở về, Chu Hồng Hồng trực tiếp cầm lấy cuốn từ điển lặng lẽ học từ mới. Trình Ý cảm thấy rất chướng mắt, lại châm biếm cô vài câu. Nhưng cô đều không để ý.

Trở về đến làng, thời gian vẫn còn sớm, cô muốn trực tiếp về nhà ngủ, có lẽ Trình Ý đại khái cảm thấy hành trình hôm nay đã có thể báo cáo kết quả với ông cụ, nên cũng không giữ cô lại.

Hai người đi đến cửa nhà Chu gia, trùng hợp mẹ Chu đang nâng vác đồ, Trình Ý bèn đến giúp một tay, lúc bê đồ vật vào nhà, hấn đi ngang qua phòng Chu Hồng Hồng, đột nhiên nhìn vào bên trong ngấm ngấm, sau đó sắc mặt hấn có chút biến sắc.

Chu Hồng Hồng rõ ràng cảm giác được ánh mắt của hấn chợt trở nên lạnh lẽo, cũng không hiểu là lại chọc phải cái gì của hấn. Chờ hấn đi rồi, cô nhìn gian phòng của mình, cũng không tìm ra lý do vì sao.

Ngày nghỉ ngày hôm sau, Chu Hồng Hồng nghĩ chắc là có thể nghỉ ngơi, nhưng tới gần giữa trưa Trình Ý lại điện thoại tới, vừa mở miệng là giọng đùa cợt “Được đấy, Chu Hồng Hồng, cô thắng rồi.”

Vừa nghe là biết người này lại đang nổi nóng, nhưng lúc này cô không muốn thuận theo hắn, vì thế cô cũng sẵn giọng: “Làm sao?”

“Ông già kia lại bắt tôi đưa cô đi xem phim tình cảm lãng mạn, cô giỏi thật.”

Lúc này cô thật cảm thấy rất oan uổng. “Anh hung dữ với tôi cái gì chứ, tôi chưa từng nói gì với Lão thái gia hết.”

“Ai biết cô có phải là đã báo mộng cho ông già không hả?”

“Anh nói bậy cái gì nữa đây!”

“Buổi chiều chúng ta đi ra ngoài một chuyến, đừng có mà yêu sách nữa, ngày mai tôi cũng không rảnh để đi với cô.”

Cô bị giọng điệu ra lệnh này của hắn làm cho tức sôi gan. “Ai muốn cùng anh đi ra ngoài, tự anh đi mà tìm Thời Tiệp Nghệ ở làng Ô Sơn đi.”

Trình Ý nghe xong lời này, đầu bên kia trầm mặc một lúc, sau đó mới nói bằng giọng lạnh tanh. “Cô nói tôi tìm ai?”

Chu Hồng Hồng biết mình đã chọc tới hắn, giọng nói nhất thời yếu đi. “Tôi không phải cố ý nhắc tới cô ấy...”

Cô đoán chừng trong lòng Trình Ý còn để ý chuyện hắn bị đá, cho nên bình thường tuyệt đối không nói tới cái tên đó, vừa rồi thật sự là tức quá buột miệng.

Trình Ý cúp điện thoại.

Chu Hồng Hồng còn đang suy nghĩ có nên đi dỗ dành hắn không, lỡ như hắn lại làm ra chuyện gì, lão thái gia nhất định không dễ dàng tha cho hắn. Cô còn chưa ra khỏi cửa, Trình Ý đã tới tìm.

Hắn thấy mẹ Chu không ở nhà, trực tiếp lôi Chu Hồng Hồng vào phòng của cô, hất đầu hỏi: “Cô lại lên cơn điên gì nữa thế?”

“Cái gì?” Chu Hồng Hồng ngơ ngẩn, những lời này nên là cô hỏi hắn mới đúng.

“Đang êm đẹp, cô nhắc tới cô ấy làm gì?” Hắn nhìn xung quanh gian phòng của cô một vòng, cảm thấy thực sự ngứa mắt với mấy tờ giấy cô dán lên.

Cô ngồi ở trên ghế, nhìn sắc mặt hắn không tốt, đành phải dịu giọng nói. “Tôi không phải cố ý.”

Trình Ý rút cục cũng nhượng mắt nhìn cô, “Chu Hồng Hồng, tôi và cô ấy kết thúc rồi, là đã kết thúc rồi, cô đừng có lúc nào cũng nhắc đến chuyện này.”

Cô cãi lại. “Tôi không có, vừa rồi là tôi không cẩn thận nhắc tới thôi.”

“Hôm qua chẳng phải cô cũng nhắc đến cô ấy hay sao?”

Cô cắn cắn môi, trừng mắt nhìn hắn. “Ngày hôm qua anh còn gặp cô ấy, tôi nói thì đã làm sao.”

Trình Ý híp híp mắt. “Cô nói tôi gặp ai?”

“Anh gặp Thời Tiệp Nghệ, ngay tại rạp chiếu phim. Nói là chờ tôi, kết quả thì không thấy nổi cái bóng của anh.”

“Sức tưởng tượng không tệ lắm nhỉ, Chu Hồng Hồng.”

“Tôi chính mắt nhìn thấy.”

Trình Ý nhìn chòng chọc Chu Hồng Hồng trong chốc lát, đột nhiên cười, đi tới kéo ghế dựa ngồi xuống, sau đó lơ đãng sờ soạng trên mặt cô, cao giọng hỏi. “Tôi gặp cô ấy thì làm sao?”

Cô hất tay của hắn ra.

Hắn lật tay nắm lấy cổ tay của cô, tiến sát về phía cô, cười đến rất là mê người. “Tôi gặp cô ấy nên cô không vui hả? Cuối cùng thì cũng nhớ tới mình mới là danh chính ngôn thuận à?”

“Anh nói chuyện cũng không cần sắp đến gần như vậy.” Chu Hồng Hồng hận nhất hấn dùng sắc đẹp mê hoặc cô.

Trình Ý mân mê khoe miệng, “Tôi nói mà, sao hai ngày nay tính tình cô lại kém như vậy, thì ra là đang ghen.”

Cô tránh khỏi gương mặt hấn đang dán sát bên mình, “Anh cách xa tôi một chút!”

“Hay là bởi vì, cô đến những ngày kia rồi?” Nói xong, hấn đột nhiên đưa tay dò xuống phía dưới cô.

Chu Hồng Hồng bị hấn đụng như vậy, hoàn toàn hoá đá, kinh ngạc nhìn hấn, quên cả phản ứng lại.

Trình Ý sờ soạng một lần, nặng nề nói: “Bà di cả nhà cô chưa đến (chu kỳ kinh nguyệt của phụ nữ) sao cô lại nóng nảy như thế hả?”

Hấn thấy cô vẫn còn trong trạng thái hóa đá, lại dùng ngón trỏ dọc theo nơi đó trượt về vài vòng.

Sờ thì cũng sờ xong rồi, Chu Hồng Hồng mới thật không dễ dàng phục hồi lại tinh thần, cô hung hăng chụp lấy tay hấn, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi. “Anh là thằng lưu manh!”

Trình Ý cười nhẹ. “Nơi này sớm hay muộn đều sẽ là động Bàn Tơ của tôi thôi.”

14. Chương 14

Chương 14

Ngày hôm đó kết quả cuối cùng là Trình Ý bị Chu Hồng Hồng đuổi ra khỏi cửa.

Cô đem tất cả những thứ có thể vớ được trong tầm tay đều quăng về phía hấn, Trình Ý thấy cô thật sự tức giận, không dám đùa giỡn cô nữa, trực tiếp bỏ chạy lấy người.

Chu Hồng Hồng trước kia luôn cảm thấy Trình Ý thật sự khinh thường cô, hấn luôn biểu hiện ra ngoài một bộ dáng chẳng hề quan tâm. Đừng nói là đụng chạm vào cô, chỉ cần nhìn thấy cô, đoán chừng trong lòng hấn đều có khoảng cách, cô không hiểu nổi hấn hiện tại vì sao đột nhiên lại thường động tay chân với cô.

Nhưng mà cô thật sự không muốn ồn ào với hấn.

Loại chuyện người yêu vờ vịt diễn kịch với nhau vốn chẳng là gì. Nhưng giờ hấn có những hành động này, giống như thực muốn đổi giả thành thật.

Chu Hồng Hồng muốn đem chuyện này nói cho rõ ràng, nhưng nếu cô và hấn nói chuyện riêng, cô nam quả nữ, nếu hấn lại bắt đầu giả vờ xấu , loại chuyện kia nàng thực sự hơi hoảng sợ. Vì thế việc này vì vậy mà cứ bị trì hoãn mãi.

Cũng không biết Trình Ý nói như thế với lão thái gia, dù sao thì cũng được mấy hôm hấn không đến quấy rầy cô.

Lần Chu Hồng Hồng cùng Trình Ý đi ra ngoài sau đó, là vào ngày sinh nhật của Bà Hai. Bởi vì Bà Hai tự mình đến mời, Chu Hồng Hồng không thể từ chối.

Cô đoán Trình Ý sẽ liên lạc với cô trước, nhưng hấn lại không có một tin tức nào.

Chu Hồng Hồng trong lòng buồn bực, sáng hôm đó gọi cho Trình Ý, giọng nói của cô vô cùng đứng đắn.” Hôm nay hai chúng ta có phải đến cùng nhau không?”

Hấn lại thông thả thanh thoi trả lời: “Đã mấy ngày nay rồi, bây giờ cô mới nhớ tới người đàn ông của cô sao?”

Cô không kiềm chế được sáng giọng với hấn. “Anh mà là người đàn ông của tôi cái nỗi gì?”

“Cũng đúng, cái động nhỏ bé của cô đã mở cho tôi vào lần nào đâu, quả thật là không được tính.”

“Anh nói ít vài câu hạ lưu thì sẽ chết hả.”

“Sinh nhật của Mẹ tôi đây, cô đừng có nhắc đến điềm xấu chứ.” Hấn rất cục hạ giọng, “Tôi qua đó đón cô cùng đi.”

Tối gần buổi trưa, Trình Ý chậm rì rì đến đón, nhìn thấy Chu Hồng Hồng liền phải kéo tay cô, cô tránh đi nói. “Còn chưa bắt đầu diễn, dắt tay cho ai nhìn.”

Hấn cứng rắn túm lấy tay cô, “Hành động của cô không hề chu đáo, không làm trước cho cô thích ứng dần, cái sắc mặt kia, người ta vừa nhìn là biết cô không tình nguyện.”

“Tôi vốn là không tình nguyện.”

“Chu Hồng Hồng, cái miệng của cô nói chuyện là sẽ không nói lời thật lòng.”

Cô oán hận trừng hấn, bắt đắc dĩ lại không tránh được, vì thế cúi đầu mắng hấn suốt cả đường đi.

Trình Ý cảm thấy không sao cả, dù sao hấn dắt tay là chuyện của hấn, cô mắng là việc của cô.

Tiệc sinh nhật của Bà Hai, kỳ thật chỉ là người trong nhà Trình gia cùng ăn một bữa cơm.

Mọi người ở làng Vĩnh Cát rất yêu chưng cất rượu, sắp có tiệc là sẽ chuẩn bị rượu.

Lão thái gia hôm nay vô cùng vui vẻ, đem cả bình rượu ông yêu quý cất giấu bao lâu nay ra uống. “Nào, Hồng Hồng, uống nhiều một chút, rượu này là của nhà họ Trương ở phía tây làng. Ta thấy rượu nhà hấn là được nhất.”

Chu Hồng Hồng xưa nay ở nhà cũng sẽ uống một chút rượu, một hai bát (dịch nguyên văn) thì không thành vấn đề, hơn nữa thịnh tình của lão thái gia không thể chối từ, cô liền bưng lên uống một hơi cạn sạch. Uống xong cô mới phát hiện, rượu này thật sự là quá nặng, nhà cô cũng chưa từng cất ra loại rượu cay lưỡi đến mức này.

Ngay lập tức mặt cô đã đỏ hồng.

Trình Ý nhìn thấy sắc mặt của cô, cũng biết rượu kia tác dụng chậm, kề tai cô thấp giọng nói: “Phòng má giả làm người mập*, đáng đời cô.”

(*) phòng má giả làm người mập: Nghĩa đen là người gầy muốn ình trông có vẻ mập mập liền phòng má lên. Nghĩa bóng: Làm việc quá với sức của mình, lừa mình lừa người)

Chu Hồng Hồng miễn cưỡng cười một tiếng với hấn. Cô vỗ vỗ gò má mình, cảm thấy hơi chóng mặt.

Bà Hai thấy thế, cười khê. “Hồng Hồng chắc là chưa uống qua loại rượu nặng như thế này, rượu do nhà họ Trương cất lúc nào cũng ngấm chậm.”

Chu Hồng Hồng ngượng ngùng nói: “Mẹ con cũng chưa bao giờ cất rượu nặng đến vậy.”

Lão thái gia thấy cô đỏ hồng hai má, hiền lành cười. “Vị rượu này đúng là khá nặng, nếu không thì cháu đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Chu Hồng Hồng lắc đầu, cô là khách, sao có thể mới được nửa tiệc đã chạy đi ngủ, cô lại vỗ vỗ hai má, “Thật ra thì cũng không sao, cháu cứ uống rượu là sẽ đỏ mặt, bình thường ở nhà cháu cũng có uống, cơm nước xong ngủ một giấc là được.”

Sau đó, Chu Hồng Hồng cảm thấy có chút choáng váng, Trình Ý nhận thấy được liền âm thầm ở dưới bàn đá cô mấy đá.

Thật vất vả mới chịu đựng hết bữa cơm, lúc Trình Ý đưa cô trở về, cô đều phải bám lấy cánh tay hấn để duy trì cân bằng.

Chu Hồng Hồng uống say sẽ rất dễ cảm thấy mệt mỏi rã rời, vừa về tới Chu gia, cô liền vội vàng đi về phòng.

Trình Ý đi theo tiến vào, thuận miệng hỏi một câu. “Mẹ cô đâu?”

“Đi lên huyện rồi.” Cô chỉ muốn ngủ, cũng không có tâm tư dư thừa đi quản hấn.

Cô nhảy lên giường, đắp kín chăn nhắm mắt lại.

Trình Ý rảnh rồi đứng đó không có việc gì làm, nhìn chằm chằm khuôn mặt say rượu của Chu Hồng Hồng, cười hừ một tiếng, sau đó ngồi lên trên giường, cúi người sát vào bên tai của cô hỏi: “Chu Hồng Hồng, tôi hỏi cô một việc.”

“Ừ...” Chu Hồng Hồng gần như đã ngủ thiếp đi, bên tai bị hắt thở ra khí nóng ngứa ngứa, muốn giơ tay lên đẩy ra hắt, lại không dùng sức được.

“Cô thi lên đại học rồi muốn làm gì?”

“Ừ...” Cô căn bản không nghe rõ hắt đang nói cái gì, chỉ mơ hồ lên tiếng.

Cô muốn ngủ, nhưng hắt lại không cho cô ngủ, hắt nhéo lỗ tai của cô, “Trả lời.”

Chu Hồng Hồng bị nhéo một cái, hơi thanh tỉnh lại một chút, bất mãn quay đầu nhìn hắt, “Anh làm gì thế?”

“Đang hỏi cô đấy.” Trình Ý hất lên đồng giấy note dán trên tường, “Thi lên đại học rồi muốn làm gì?”

“Thi lên được đương nhiên là rời khỏi nơi này.” Cô cảm thấy câu hỏi của hắt đều là nói nhảm.

“Rời khỏi nơi này hay là rời khỏi tôi?”

“Không phải là giống nhau cả hay sao...” Cô lại từ từ nhắm hai mắt, lẩm bẩm nói: “Tôi buồn ngủ quá...”

“Muốn rời khỏi tôi?” Trình Ý hơi dùng lực vỗ hai cái vào mặt của cô, sau đó chế trụ cổ của cô, “Đừng nói là ra khỏi cửa, ngay cả cửa sổ tôi cũng sẽ không cho cô ra.”

Chu Hồng Hồng bị hắt bóp như vậy, theo bản năng phản kháng lại. “Trình Ý, đồ vô lại nhà anh...”

Hắt thấy cô khó chịu, thoáng thả lỏng lực tay, “Có vô lại thể nào đi nữa thì cũng vẫn theo cô cả đời, không phải sao?”

Cô nhìn thấy nụ cười của hắt liền tức giận, vì thế đưa tay cào mặt hắt. “Tôi sẽ không cùng anh cả đời, tôi muốn đi khỏi đây, ra bên ngoài.”

Hắt bắt lấy tay cô, hung hăng nắm lấy. “Cô uống say rồi, tỉnh lại đi.”

Chu Hồng Hồng đã nghĩ kỹ lắm rồi, không muốn hai người lại quấn quít không dứt. Vì thế cô thẳng thắn nói: “Tôi vốn không bị Trình Hạo làm gì cả, không cần Trình gia các người chịu trách nhiệm.”

Nói xong cô liền thấy mắt Trình Ý sáng rực lên, cô còn tưởng rằng là bản thân uống rượu say sinh ra ảo giác, nhưng rất nhanh, cô liền biết mình không nhìn lầm, bởi vì hắt lộ ra nụ cười lưu manh đến vô cùng, “Có bị làm gì hay không? Để tôi kiểm tra xong sẽ biết.” Nói xong hắt cúi súc quần cô.

Chu Hồng Hồng bị dọa cho tỉnh rượu, gắng sức đẩy hắt, “Tôi nói thật đó.”

“Tôi cũng không muốn giả vờ với cô.” Trình Ý tiếp tục động tác trên tay, nhìn trong mắt cô có gì đó đang lan tràn, “Cô sớm muộn gì cũng phải cho tôi, chọn ngày không bằng đụng ngày, ngày hôm nay chúng ta liền làm đi.”

“Tôi không muốn Trình gia các người chịu trách nhiệm!” Cô thấy hắt thật sự muốn tiến tới, kích động dùng móng tay cào cánh tay hắt.

Hắt không hề để ý chút đau đớn trên cánh tay, vẫn như trước cười cợt cô. “Vậy là cô cho không tôi hả?”

“Trình Ý anh là thằng tồi. Mẹ tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

“Hai ta không phải là có uống rượu sao, say rượu mất lý trí, người ta sẽ hiểu thôi?”

“Tôi muốn nói cho lão thái gia biết!”

Hắt nghe xong lại càng vui vẻ, “Đi đi, đi đi, ông ta mà biết tôi làm cô, chắc chắn sẽ bắt tôi cưới cô ngay.”

Chu Hồng Hồng muốn tát lên mặt Trình Ý, lại bị hắt tóm lấy cổ tay, hắt cầm lấy áo gối trói hai tay cô lên đầu giường. “Chu Hồng Hồng, loại việc này đây, cô càng hung hãn, đối với cô càng không tốt.”

Hắn vẫn cười, cô thật muốn xé rách khuôn mặt đó, cô đành vót vát nói lý lẽ với hắn. “Anh như thế này thì có khác gì với Trình Hạo hả?”

“Còn nhắc đến hắn, tôi bịt cả miệng cô lại.” Hắn che miệng của cô, nghiêng thân nhìn cô, “Còn nữa, tôi và hắn không giống nhau, tôi là động người phụ nữ của mình.”

Chu Hồng Hồng hai tay bị trói không thể động đậy, phía dưới lại bị hắn đè chặt, cô ô ô khóc lớn, ngoài cầu xin chính ra thì là mắng, mỗi lúc một kiểu.

Trình Ý mất diết tai nạn. “Nghe lời, tôi làm cô xong nhất định sẽ chịu trách nhiệm!”

Hắn cạo cạo qua loa nơi đó của cô, nhắc ông của cô lên cẩn thận nhìn một chút, sau đó hắn đột nhiên lạnh mặt xuống.

Cô cảm giác được mắt hắn đầy tức giận, càng không ngừng cầu xin tha thứ.

Trình Ý âm trầm lườm cô một cái, bắt đầu nhanh chóng cởi quần của mình. Hắn vừa tiến vào, liền nhũu mảy, sau đó tiếp tục hướng bên trong, một đường đưa vào đến tận cùng.

Chu Hồng Hồng ưỡn người đẩy ra, đau đến phát khóc.

Trình Ý ở bên trong một hồi liền đi ra, sau đó đứng dậy sờ hộp thuốc lá trên quần áo mình. Hắn đốt một điếu thuốc, ngồi lên trên ghế bên cạnh, nhìn cô.

Chu Hồng Hồng nhìn khuôn mặt hắn lẩn khuất sau khói thuốc, cũng không biết hắn vì sao lại thế, nhưng cô cảm thấy may mắn vì hắn đứng lúc rời đi, vừa rồi hắn thật sự là không lưu tình chút nào, cô đau đến nổi như muốn hôn mê

Hai tay của cô vẫn còn bị cột lại, đành phải run rẩy dùng chân kéo chăn lên che khuất chính mình.

Trình Ý cứ như vậy lẳng lặng tiêu khiển nửa điếu thuốc, sau đó mới trở về giường, tháo chăn ra.

Chu Hồng Hồng cả kinh, “Anh còn muốn?”

Hắn vẫn ngậm khói, thần sắc lạnh lùng. “Nói chơi hả, không phát hiện tôi vẫn còn cứng rắn đây hả.”

“Đồ thần kinh!” Cô tiếp tục mắng.

Trình Ý hút xong ngụm khói cuối cùng, ném rơi tàn thuốc. Hắn thấy hai cổ tay của cô đã phồng hồng, liền giúp cô cởi bỏ trói buộc, nhìn đáng vẻ vô lực của cô nhưng vẫn có thái độ đấu tranh anh dũng.

Chu Hồng Hồng chỉ cảm thấy phập phồng phập phồng, cũng không biết là say rượu mà ngất xỉu, hay tại bị hắn tra tấn mỗi một, cuối cùng cô ngất đi...

15. Chương 15

Chương 15

Chu Hồng Hồng bị Trình Ý vỗ tỉnh lại.

Mới mở mắt ra cô có một chút mơ màng, sau khi phục hồi tinh thần lại nhìn thấy Trình Ý ngồi ở bên cạnh, cô chợt níu chặt chiếc chăn ở trước ngực.

Trình Ý cũng không có phản ứng quá lớn với động tác này của cô, rất lịch sự nói: “Vợ, anh đi đây.”

Chu Hồng Hồng run run nói: “Tôi muốn đi kiện anh...”

“Đi đi.” Hắn tỏ vẻ không sao cả, “Tôi đâu có sợ.”

“Anh...”

Hắn hơi cúi người, kéo nhẹ một lọn tóc cô quấn quít vòng quanh ngón tay, tựa như vô cùng thân thiết. “Tôi còn đang đợi cô kiện đó.”

Cô hung hăng đẩy hắn. “Anh là tên vô lại không bằng chó lợn!”

“Đừng làm rộn, chút sức này của cô thì có thể làm gì.” Trình Ý thoải mái bắt lấy hai tay cô, nhìn trong mắt cô tràn đầy ủy khuất và phẫn nộ, nhẹ nhàng cười. “Cô muốn học đại học thì tùy cô, về phần còn muốn chạy khỏi đây, miễn bàn. Dù sao cô cũng đã là người của tôi, nếu ngày nao đó tôi nói cho lão gia tử việc này, cô còn chạy nổi sao?”

Chu Hồng Hồng cắn chặt răng, “Tôi kêu lão thái gia đánh chết anh!” Thực ra trong lòng cô rất sợ hãi, cô đâu không lại hắn. Nếu việc này lộ ra, danh tiết của cô không còn nhưng hắn thì lạ ngại việc đó

“Bị đánh một trận, lấy được vợ yêu, đáng giá.”

Cô thật sự đã khóc, cầu xin nói: “Trình Ý, anh bỏ qua cho tôi đi, cùng lắm thì lần này tôi không kiện anh, về sau anh đừng nữa tìm tôi nữa.”

Hắn nhìn dáng vẻ khóc lóc bất lực của cô, thoáng che dấu ý cười, “Loại chuyện vừa ngủ với người ta xong, sở quần liền trở mặt tôi còn chưa học được.”

Cô vừa khóc vừa trừng mắt nhìn hắn.

Trình Ý hơi nhếch khóe miệng. “Tôi nói này, cô cũng bị tôi làm rồi, cũng không phải lần đầu tiên, cô ngang ngược cái gì hử. Tôi cũng không nói là không chịu trách nhiệm.”

“Không phải lần đầu tiên cái gì hử? Anh mới không phải là lần đầu tiên!” Chu Hồng Hồng dùng sức tránh, đá hắn, cắn hắn. “Ai muốn anh phụ trách, đồ lưu manh!”

Biểu tình của hắn nhất thời trở nên cổ quái, thần nhiên để cô đá, cắn, trầm giọng nói: “Được, được, là lần đầu tiên của cô.”

Chu Hồng Hồng làm như thế nào cũng không đá phải hắn, vừa khóc vừa mắng.

“Được rồi, mặc kệ cô là lần thứ mấy, tốt xấu gì lúc này đây là cùng tôi, tôi làm xong sẽ thừa nhận.” Hắn có vẻ không kiên nhẫn, cúi người xuống, bóp nhẹ cằm của cô, “Yên ổn theo tôi, chớ ra ngoài lung tung bậy bạ.”

Cô nghe ra ý cảnh cáo của hắn, thấy trong mắt của hắn là vẻ hung ác nham hiểm, trong lòng hoảng hốt, “Tôi và anh... Cũng chưa có cảm tình gì...”

“Cảm tình? Cái này chỉ cần bồi dưỡng ở trên giường. Muốn có nhiều cảm tình dĩ nhiên là làm thêm nhiều lần.” Hắn lại treo lên một nụ cười mỉa, “Cô cũng đừng ép tôi đem chuyện này nói với Lão gia tử, đến lúc đó ai khó coi còn chưa chắc.”

“Anh đang uy hiếp tôi hử...”

“Uy hiếp thì sao nào?” Hắn vỗ nhẹ mặt của cô, thoáng nghiêm chỉnh một chút. “Chu Hồng Hồng, cô gả cho tôi, tôi sẽ không ra ngoài tìm người khác.”

Chu Hồng Hồng nhìn hắn, cũng không dám nói gì. Cô ý thức được tư thế thân mật giữa cô và hắn, chỉ sợ hắn lại đến một lần nữa.

Thật may là, Trình Ý sau đó liền buông cô ra, hắn nhảy xuống giường, “Cô cứ suy nghĩ rõ ràng đi, muốn đi kiện thì nói, tôi sẵn sàng phụng bồi. Tôi đi trước, cô nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Trình Ý đi rồi, Chu Hồng Hồng vội vàng tìm quần mặc vào, cuốn mình vào trong chăn, sụt sùi khóc, khóc đến mệt, cứ thế ngủ mê đi.

Buổi tối mẹ Chu trở về, Chu Hồng Hồng cũng không hay biết. Mẹ Chu thấy con gái ngủ mê mệt, liền để cô ngủ, đến trước giờ cơm tối mới gọi Chu Hồng Hồng dậy.

Chu Hồng Hồng mê man tỉnh lại, bắt lực kêu lên: “Mẹ...”

Mẹ Chu thấy có chút không ổn, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Sao ngủ lâu thế? Có phải là bị bệnh rồi không?”

Chu Hồng Hồng nhìn mẹ, không biết nên mở miệng nói chuyện hồi chiều thế nào, cô lắc lắc đầu, “Lúc ở Trình gia con uống một chút rượu, vì thế về nhà liền đi ngủ.”

Chu mẹ yên tâm, “Dậy ăn cơm đi, đêm nay ngủ sớm một chút.”

Chu Hồng Hồng chống tay ngồi dậy, giữa hai chân vô cùng khó chịu, đành phải che giấu. Chợt cô muốn rời giường xem trên giường có vết máu gì đó không, đành tìm cớ, “Mẹ, con hơi đau bụng, đi nhà vệ sinh chút đã.”

Mẹ Chu nói được, xoay người liền ra khỏi phòng.

Chu Hồng Hồng chạy đến vén chăn lên, tìm trong chốc lát nhưng không thấy vết máu, trên nền drap giường hoa nhỏ màu xanh trắng chỉ có một chút nước trong suốt đọng lại.

Bây giờ cô mới hiểu được thì ra cô không có lạc hồng...

Vài ngày sau đó, Chu Hồng Hồng như mất hồn mất vía. Cô vừa sợ hãi Trình Ý lộ việc này ra, nhưng nghĩ lại thì mình vô tội, tại sao phải sợ hấn.

Nhưng cô thực sự sợ, một lần ở trên đường đến trường, từ xa xa trông thấy hấn ở phố đối diện cười cười, đều cảm thấy run lên.

Tuy rằng người trong làng sớm đã cho rằng Chu Hồng Hồng thất thân cho Trình Ý, nhưng dù sao cũng không phải là sự thật, cho nên lúc ban đầu đối với lời đồn đãi này cô cũng không cảm thấy gì. Nay, lời đồn biến thành thật sự, cô liền có chút không chịu nổi.

Nhưng mà cô không dám nói với ai.

Vài lần cô muốn nói với mẹ Chu, nhưng vẫn kìm lại. Loại sự việc này, một mình cô chịu khổ sở là được rồi, có sao còn muốn mẹ cũng bị thương giống mình.

Cảm giác tâm lý bị đè nén làm cho Chu Hồng Hồng cảm thấy mình sắp điên rồi, đến cuối tuần, cô đi cửa hàng sách tìm sách về tư vấn tâm lý, muốn tìm kiếm một chút để khai thông tư tưởng.

Sách mua thì cũng mua rồi, đọc thì cũng đọc rồi, nhưng lại khiến cô càng thêm hoảng sợ ——

Sau chuyện đó cô không uống thuốc.

Trước khi hôn mê trong trí nhớ của cô là Trình Ý không có làm bất kỳ bảo hộ nào.

Cô nhớ tới ngày kinh nguyệt tháng trước, cũng chính là một hai ngày gần đây, không lẽ vận cô lại đen đui đến vậy.

Nhưng mà, qua vài ngày, kinh nguyệt của cô cũng không thấy đến, hơn nữa còn không có dấu hiệu báo sắp đến. Chu Hồng Hồng lại tiếp tục đợi vài ngày, rốt cục không chịu nổi, cô có loại cảm giác mê muội là trời sắp xuống rồi.

Trong đầu Chu Hồng Hồng đột nhiên nhớ tới câu nói kia của Trình Ý, hấn nói “Tôi sẽ phụ trách.” Chuyện này chỉ có hấn và cô biết, cô không thể bàn bạc với những người khác.

Buổi học đó cô luôn trong trạng thái thất thần. Thật vất vả mới đợi đến tan học, cô vừa về đến nhà để túi sách xuống liền gọi điện thoại cho hấn. “Trình Ý, lời anh nói sẽ phụ trách là thật sao?”

Hấn ở bên kia trầm mặc ba giây, bật cười. “Thật 100%. Vợ đã nghĩ thông suốt rồi hả?”

Cô xoắn dây điện thoại, lẩm bẩm nói: “Tôi... Có chuyện muốn tìm anh.”

“À.” Hấn không đổi giọng điệu, trả lời cô. “Vợ, tôi chờ em.”

Lúc Chu Hồng Hồng đến nhà cậu cả, Trình Ý đang chơi bài ở trong sân.

“Chúng ta vào trong phòng nói chuyện.” Cô nói xong trực tiếp đi vào trong phòng.

Hấn gương mặt nhìn cô, bỏ lại bài đi theo cô vào trong, mới qua cánh cửa, hấn liền giẽu giẽu nói: “Vợ là tới tìm anh để bàn việc sao?”

Chu Hồng Hồng không rảnh để đáp trả câu nói châm chọc đó, cô ngồi xuống ghế, “Trình Ý... có thể tôi mang thai rồi...”

Trình Ý nghe xong lời này, vẻ tươi cười tắt ngấm, “Cô nói luyên thuyên cái gì thế?”

“Tôi... Cái kia... Vẫn chưa có...”

Hắn ồ một tiếng, sau đó hơi lạnh đạm hỏi: “Của ai thế?”

Cô sợ run lên.

Hắn cũng trầm mặc nhìn cô.

Chu Hồng Hồng tiêu hóa xong hai chữ hắn nói xong, tiện tay nắm lấy cây đèn bàn nhỏ ở trên bàn ném về phía hắn. “Tôi biết ngay mà, lời nói của loại người như anh nói ra làm sao có thể tin! Anh nói anh sẽ phụ trách còn gì!”

Trình Ý tránh khỏi đồ vật đang ném tới, hơi nhú mày. “Cái loại tính nết thích ném đồ vật linh tinh này cô học ở đâu ra thế hả?”

“Anh đừng có quản tôi! Đi chết đi!” Cô quả thực vô cùng tức giận, nhìn thấy cái gì là quăng cái đó.

Hắn vừa tránh, vừa nói: “Cô bình tĩnh một chút đi, cô nói là muốn nói chuyện cơ mà.”

“Tôi nói với anh rồi. Tôi mang thai rồi, anh là đồ vô sỉ!”

“Tôi không bắn vào bên trong cô, có là có với thằng nào hả??”

Chu Hồng Hồng mặc dù đã nghe hết lời hắn, nhưng lại không phản ứng kịp, vớ lấy cái ghế dựa plastic bên cạnh lại ném, ném xong mới hiểu được lời của hắn.

Trình Ý thuận thế đón lấy cái ghế, đặt xuống ngồi lên luôn. “Nói đi, cô ra ngoài lấy giống của thằng nào?”

Cô đột nhiên dừng tay, vội vàng hỏi: “Trình Ý... câu vừa rồi nói lại một lần nữa xem.”

Hắn héch mày. “Cô lấy giống của ai hả?”

“Không phải, câu phía trước cơ.”

Hắn vừa cười, ánh mắt tà tà nhìn xuống thân dưới của cô, “Chỗ của cô tôi chẳng qua chỉ là vào thám hiểm chút thôi, tôi không bắn vào bên trong.”

Chu Hồng Hồng nghe lời này của hắn xong, tiếp tục hỏi: “Vậy..... làm sao tôi có thể mang thai được?”

“Có trời mới biết.”

“Nhưng mà cái kia của tôi... Vẫn chưa đến.”

Trình Ý cười nhạo. “Chắc là do kinh nguyệt của cô không đều, đừng có đổ lên đầu tôi.”

Cô thoáng thở phào, nhưng vẫn nói: “Tôi thấy rất lo lắng.”

“Cái này có gì mà phải lo lắng, tôi có bắn vào hay không còn không biết hay sao.”

“Tôi vẫn muốn đi kiểm tra xem.” Việc này không thể qua loa, Chu Hồng Hồng muốn chuẩn đoán chính xác một lần mới có thể yên tâm.

“Vậy cũng được, khám thì khám.”

Nghe giọng điệu như chẳng liên quan gì đến mình của hắn, trong lòng Chu Hồng Hồng giống như bị kim châm, cô cúi đầu, che dấu hai hàng lệ đang chớm rơi xuống, cô nhẹ nhàng nói: “Vậy thôi tôi đi về.”

Trình Ý chỉ thề một tiếng, sau đó đứng dậy ngồi vào bên cạnh cô, nghiêm mặt nói: “Cô đừng khóc, tôi đi kiểm tra với cô. Chu Hồng Hồng, kể cả cô thực sự có, tôi cũng sẽ không bỏ rơi cô.”

Cô càng cúi thấp đầu, hít hít mũi sục sục nói “Tôi mới mười bảy tuổi...”

Hắn xóc lộn tóc bên tai cô, nhích gần một chút nói: “Nếu cô có, tôi sẽ đi đình sản. Thấy sao hả?”

Cô quay đầu sang hướng khác, ấp úng nói: “Tôi đang nói chuyện nghiêm chỉnh với anh đó.”

“Tôi cũng không nói giỡn.” Hấn buông tóc của cô ra, đối xuống nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng cọ xát lòng bàn tay của cô một hồi. “Chu Hồng Hồng, đêm nay yên tâm ngủ một giấc cho tốt, ngày mai tôi dẫn cô đi.”

Chu Hồng Hồng rút tay về, “Ngày mai tôi còn phải đi học.”

Hấn đỡ lấy mặt cô, chế trụ hai má của cô xoa má cô thành hình như một chú heo con. “Vậy thì ngày kia. Hai ngày nay đừng suy nghĩ nhiều, tin tưởng tôi, không sao đâu.”

“Tôi biết rồi...”

Mặt cô bị hấn néo, tiếng nói cũng thành mơ hồ. Chẳng qua Trình Ý nghe rõ, nhìn miệng của cô tựa chú heo con, ánh mắt híp lại, bỗng nhiên nghiêng người về trước ngậm lấy môi dưới của cô.

Chu Hồng Hồng cả kinh quên cả chớp mắt.

Hấn mút cánh môi của cô vài cái, sau đó đầu lưỡi đi vào trong miệng của cô, nhẹ nhàng mà gõ lên răng cô.

Cô vừa muốn giãy dụa, Trình Ý đã buông mặt cô ra, một tay đem hai tay của cô trói ra sau lưng, một tay ôm chặt gáy của cô khiến cô không thể động đậy. Hấn liếm liếm một hồi, lại ướm át mơn trớn, ôm lấy đầu lưỡi của cô mà mút.

Chu Hồng Hồng xấu hổ và giận dữ không thôi. Đây là nụ hôn đầu tiên của cô.

Lần trước hấn làm như vậy với cô, hoàn toàn không hề hôn cô. Mà nay không hiểu là nổi điên cái gì.

Cuối cùng khi Trình Ý buông cô ra, tựa như đang hồi tưởng lại dư vị nụ hôn vừa rồi, sau đó lưu manh cười. “Trúc trắc, rất tốt.”

16. Chương 16

Chương 16

Bệnh viện trong làng Vĩnh Trấn nhỏ, người quen lại nhiều, Chu Hồng Hồng không muốn đến đó nên cùng Trình Ý lên thị trấn

Kiểm tra kết quả là, cô quả thật không có mang thai, chỉ là mất cân đối nội tiết tố. Cô như trút được gánh nặng. Lại có được cảm giác hy vọng.

Trình Ý không châm chọc cô, chỉ đi theo cô ra khỏi bệnh viện.

Chu Hồng Hồng sáng sớm ra ngoài cũng chưa ăn sáng, giờ cảm thấy đói nên muốn đến tiệm cháo gần đó ăn chút đồ.

Cô nhìn Trình Ý, kêu hấn đi về trước.

Bởi vì cô không có thai, cho nên quan hệ giữa cô với hấn lại lần nữa quay trở về như cũ, cô không muốn nhìn thấy hấn.

Trình Ý nghe xong lời của cô, khoe miệng giơ lên, nhưng trong đáy mắt lại không hề có chút ý cười nào. “Sao nào? Hiện giờ tôi không còn có giá trị lợi dụng nữa hả?”

Chu Hồng Hồng cứng lại, cuối cùng trầm mặc không nói. Cô xoay người muốn đi về phía cửa hàng kia, lại bị hấn níu lại.

“Sợ không có cha cho đứa nhỏ trong bụng, nên mới chủ động bám vào tôi. Giờ không có chuyện gì thì muốn đá tôi đúng không?”

Cô cố kiềm chế bản thân, “Anh làm gì thế, đang ở trên đường đấy.” Việc này tất cả đều do hấn mà ra, nhưng hết lần này tới lần khác người chịu tội là cô.

“Vậy cô chọn chỗ đi.”

Cô thật sự hoảng hốt không phân biệt phải trái mà làm càn, đành chỉ vào cái cửa hàng cháo kia, “Tôi đói bụng, đi ăn gì trước đã.”

“Được, tùy cô.” Hấn kéo tay cô không buông, đi thẳng đến quán cháo.

Chu Hồng Hồng sợ hấn nói chuyện đó trong quán, vì thế nhắc nhở hấn trước: “Anh có chuyện gì thì từ từ nói.”

“Tôi có chuyện gì?” Hấn lạnh nhạt nói: “Tôi đã nói từ trước rồi còn gì, hai chúng ta cứ cùng nhau trải qua cuộc sống là được, cái khác khỏi phải quan tâm.”

Cô không lên tiếng.

Lúc món ăn được mang lên, Trình Ý lại treo lên môi vẻ cười cợt, gấp thìa trong chén của hấn cho cô, trên cọt nói: “Vợ, mang thai thì phải bồi bổ nhiều một chút.”

Ánh mắt của ông chủ quán nhìn bọn họ đầy vẻ tò mò, khiến cho Chu Hồng Hồng xấu hổ muốn chết.

Trên xe trở về làng, Chu Hồng Hồng lại cảm thấy buồn ngủ, bất tri bất giác, liền tựa gần vào bả vai Trình Ý, nghỉ ngơi trong chốc lát. Lúc đến nơi cô vẫn còn có chút mờ mịt, đã bị hấn kéo xuống xe.

Đi vài bước, Chu Hồng Hồng nhìn bóng lưng Trình Ý ở phía trước, do dự một chút, mở miệng nói: “Trình Ý, chúng ta...”

Hấn không quay đầu lại đã đánh gãy lời nói của cô, “Đừng nói lời tôi không thích nghe.”

Nhân cơ hội mình vẫn còn có dũng khí, nói tiếp: “Chuyện hôm đó... Chúng ta hãy quên đi. Tôi sẽ không đi kiện anh.”

Hấn hừ một tiếng nói, “Tâm lý của cô cũng cứng rắn quá nhỉ.”

“Không thì có thể như thế nào... Việc thì cũng đã xảy ra rồi...”

“Tôi làm ra chuyện đó, thì tôi sẽ phụ trách.”

Chu Hồng Hồng không nhìn thấy biểu tình của Trình Ý khi nói lời này, nhưng ngữ khí của hấn lại có sự thận trọng hiếm thấy.

Cô không đáp lời nữa.

Trình Ý đưa Chu Hồng Hồng về đến cửa nhà cô, cuối cùng nói: “Tôi sẽ cho cô ba ngày suy nghĩ, câu trả lời của cô tốt nhất nên là câu trả lời khiến tôi vui vẻ, bằng không tôi sẽ đem việc này nói cho lão gia tử, nếu vậy sang năm là hai ta có thể làm tiệc cưới.”

Cô liều chết vùng vẫy. “Chúng ta không thích hợp...”

Hấn bật cười, cúi đầu nói nhỏ: “Tôi thử qua rồi, thích hợp, vô cùng thích hợp.”

Nhìn bộ dạng tà ác của hấn, Chu Hồng Hồng thật muốn đánh hấn một trận. Tại sao lại có thể có người không biết xấu hổ như vậy!

Cô tức giận đẩy hấn ra, sau đó xoay người đi vào phòng.

Chu Hồng Hồng biết, Trình Ý một khi đã nói ra là sẽ làm được. Hấn không sợ việc này bị truyền ra ngoài. Nếu quả thật truyền đến tai lão thái gia, nói không chừng chờ cô vừa qua sinh nhật mười tám tuổi Lão thái gia sẽ buộc Trình Ý cưới cô luôn.

Cô cảm thấy tương lai của mình rất xa vời. Cô vốn là một cô gái rất truyền thống, lớn lên trong hoàn cảnh truyền thống. Cô đã thử cố quên đi việc mà Trình Ý đã làm, nhưng lúc nào hấn cũng nhắc nhở cô. Cô cũng không hiểu mình đã chọn phải điểm nào của hấn.

Càng nghĩ cô lại càng khổ sở, trốn vào phòng khóc một trận, khóc mệt, cứ như vậy nằm bò ở trên gối mà ngủ. Quạt thì vẫn mở, cô lại không đắp chăn, vì thế nên bị cảm.

Có lẽ là mấy ngày hôm trước vẫn ưu sầu lo lắng ngủ không ngon, lần này bệnh cứ thế ào ào tới. Bất đắc dĩ, Chu Hồng Hồng đành phải xin nghỉ học, sau đó ở nhà nghỉ ngơi.

Lão thái gia nghe nói cô bị bệnh, tự mình tới thăm.

Chu Hồng Hồng nhìn thấy ông cũng rất khẩn trương. Cô sợ Trình Ý đã nói chuyện kia ra. Cũng may Lão thái gia chỉ nói cô phải nghỉ ngơi nhiều, không ở lâu liền rời đi.

Lão thái gia đi không bao lâu, Trình Ý tìm lại đến.

Chu Hồng Hồng đi ra thấy là hắc đến, không muốn mở cửa.

Trình Ý nhìn khắp nơi, cách cánh cửa sắt hỏi thăm cô. “Vợ, bệnh đỡ hơn chưa?”

Cô rất cảm tức, đóng cửa gỗ lại sầm một tiếng, quay về phòng nghỉ ngơi.

Hắc ở bên ngoài vẫn nhấn chuông cửa.

Mẹ Chu đi làm, Chu Hồng Hồng sợ ở một mình cùng hắc, giả bộ không nghe thấy tiếng chuông. Trình Ý lại vô cùng kiên nhẫn, nhấn chuông đến gần mười phút cũng không ngừng lại.

Chu Hồng Hồng cảm thấy muốn phát điên rồi, cuối cùng đành phải xuống giường đến. Nhưng cô vẫn không mở cửa sắt, “Anh rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Tôi chỉ đến thăm nhà vợ tôi thôi?” Hắc chìa hoa quả trên tay ra, “Nhìn khí sắc của cô, trông không tốt lắm.”

“Anh có chuyện gì thì lần khác nói không được sao?”

“Không được. Nhưng mà không sao, tôi cũng không ngại hai ta cứ nói chuyện cách cánh cửa như vậy.”

Chu Hồng Hồng mắt thấy nhà hàng xóm đang nhìn sang đây vẻ tò mò, không muốn trở thành đề tài bàn tán, đành phải mở cửa cho hắc.

Trình Ý cười đi vào, thuận tay đóng cửa lại, “Hạ sốt chưa?”

Cô lắc đầu, “Vẫn chưa, tôi thật sự đau đầu lắm, anh có chuyện gì không thể đợi khi khác nói được sao?”

Hắc cười cười, để hoa quả xuống, đột nhiên kéo cô đi về phòng.

Chu Hồng Hồng kinh hoàng thất thố, bám lấy thành ghế sofa không chịu buông.

Hắc dứt khoát khiêng cô lên, mặc cô giãy dụa, vào đến phòng liền quăng cô trên giường.

Chu Hồng Hồng bị ném có chút choáng váng đầu, co rút vào một góc, “Cầu xin anh, đừng, tôi không thoải mái, thật sự. Tôi vẫn còn phát sốt...”

Hắc đứng trước giường, lạnh lùng nhìn cô. “Phát sốt sao? Tôi cho cô chảy một chút mồ hôi, rất nhanh hết bệnh thôi.”

“Tôi thật sự khó chịu, Trình Ý.”

Hắc chậm chậm nhìn cô đang run rẩy thân mình, “Nếu tôi không làm, cô sẽ chịu cùng tôi?”

Cô cắn chặt môi, cúi đầu.

“Không phải vậy, dù tôi đối với cô như thế nào, anh vẫn luôn không vừa ý? Tôi thà là vất vát chút lợi ích trước.” Hắc kéo cô lại, sờ loạn trên người cô một trận.

Chu Hồng Hồng rốt cuộc không nhịn được, khóc. “Anh cũng không tốt với tôi, dựa vào cái gì muốn tôi theo anh.”

Mọi lực chú ý của hắc đều đặt vào động tác trên tay, trả lời có vẻ không tập trung, “Được mà, chỉ cần cô theo tôi, tôi tự nhiên sẽ đối với cô rất tốt.”

Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt hắc. Cô vẫn luôn không nhìn thấu hắc, cô muốn biết vì sao hắc cứ cố chấp với cô như vậy, nhưng cô không thể nhìn ra điều gì từ con người trong trẻo nhưng lạnh lùng kia.

Tay hần càng ngày càng làm càn, Chu Hồng Hồng cảm thấy hần thật sự sẽ không quan tâm đến gì khác, cô khóc một trận, cuối cùng đành thỏa hiệp. “Nếu anh tốt với tôi, tôi sẽ theo anh.”

Động tác của hần dừng lại, nhìn cô khóc đến nỗi nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, có chút ghét bỏ nói: “Thật xấu.”

Sau đó hần nắm chiếc khăn tay trên đầu giường, thô lỗ lau sạch mặt của cô, giọng điệu đầy vẻ uy hiếp nói: “Chu Hồng Hồng, nhớ kỹ, đây là lần thứ hai cô nói theo tôi. Lần sau nếu lại nuốt lời, tôi không chính chết cô mới lạ.”

Cô lạnh run gật đầu.

Lau sạch khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi của cô, Trình Ý ném khăn tay đi, sau đó vỗ vỗ mặt của cô, cười cười. “Nhưng mà sao tôi vẫn thấy tôi đối với cô rất tốt.”

Nếu Chu Hồng Hồng có khí lực rống to, cô nhất định sẽ nói câu, “Tên khốn! Không biết xấu hổ!” Nhưng nay cô rất suy yếu, chỉ có thể quay đầu sang một bên, biểu thị mình không đồng ý.

“Hôm nay sẽ không làm cô, chờ cô hết bệnh rồi, tôi sẽ lại khiến cho cô cảm thấy thật thoải mái.” Hần cúi người, dán vào gương mặt cô, dụ dỗ: “Nghỉ ngơi thật tốt đi, nhanh khỏi chừng nào tốt chừng đó.”

Ngày hôm đó Trình Ý quả thật không có khó xử Chu Hồng Hồng. Hần canh giữ ở mép giường cô, giúp cô đổi chiếc khăn mặt đã lạnh, gọt hoa quả cho cô. Chờ cô khỏi bệnh rồi, hần sẽ không bao giờ có cử chỉ dụ dỗ này. Hần vẫn là cái đồ hạ lưu, thường thường dùng sắc đẹp câu dẫn cô (mê hoặc).

Chu Hồng Hồng không rõ có phải tâm lý của mình là loại bình nứt không sợ vỡ hay không, cho nên mới để ý Trình Ý. Hần nói muốn đối với cô thật tốt, kỳ thật cũng chẳng khác trước kia là mấy, vẫn cứ đi khắp nơi mê hoặc các cô em khác.

Ban đầu Chu Hồng Hồng bởi vì có bóng đen tâm lý với lần quan hệ đầu tiên, đối với sự việc kia rất e ngại. Trình Ý chỉ cần lộ vẻ có ý đồ, cô liền giống như chim sợ cành cong.

Trình Ý tự biết lần đó bắt buộc cô, đúng là đuối lý, đối với cô khá thông cảm, nhưng sau này thì không nhận được.

“Chu Hồng Hồng, tôi sẽ nhận đến ngày sinh nhật của cô.”

Câu nói này khiến cho bao nhiêu háo hức mong chờ đến ngày sinh nhật của cô hoàn toàn tan thành mây khói.

Thi xong kỳ thi cuối kỳ, là bắt đầu nghỉ đông, cô thấy ngày mình tròn mười tám tuổi càng ngày càng tới gần, thật sự không vui vẻ nổi. Trình Ý thấy bộ dạng này của cô lại vô cùng vui vẻ.

Sáng sinh nhật hôm đó vừa ngủ dậy, Chu Hồng Hồng liền u sầu đầy mặt. Trình Ý hẹn cô đi Làng Ô Sơn xem phim, cô cũng không muốn ra khỏi cửa. Cô cảm thấy, hần nhìn lâu như vậy, lần này nhất định phải đùa chết cô.

Trình Ý lạnh lùng nói bên đầu kia điện thoại, “Không đi? Không đi tôi sẽ đến nhà cô làm ngay lúc này.”

Cô trách mắng: “Mẹ tôi còn ở đây, anh dám?”

“Được a, cô cứ đợi xem một chút nữa tôi có dám hay không.”

Chu Hồng Hồng đúng là thua vì cô không có da mặt dày như Trình Ý. Hần thì chẳng quan trọng việc gì, nhưng cô thì không.

Vì thế, cô đành mặc bộ quần áo mà cô cảm thấy xấu nhất, liền hy vọng Trình Ý nhìn thấy sẽ ghét bỏ mình, sau đó sẽ mất đi hứng thú. Nhưng khi hần nhìn thấy cô, đánh giá quần áo của cô một chút, sau đó cười xấu xa nói. “Dù sao thì cũng sẽ cởi hết, mặc cái gì cũng không sao cả.”

Chu Hồng Hồng trong lòng sụp xuống kéo hần rời khỏi cửa nhà, sợ mẹ Chu nghe thấy mấy câu lưu manh của hần.

“Trình Ý, buổi tối tôi còn muốn trở về ăn cơm với mẹ tôi. Bà muốn chúc mừng sinh nhật cho tôi.” Cô hi vọng tối hôm nay có thể cách hân thật xa.

“Cảm ơn cô đã nhắc nhở, chúng ta buổi chiều sẽ bắt đầu.” Hân khẽ cười nói, “Thì ra vợ đã không thể chờ đợi được nữa, đến lúc đó tôi nhất định phải ra sức mới được.”

Cô tức giận. “Tôi không phải ý đó.”

“Tôi biết cô có ý tứ gì.” Hân vẫn đứng đưa cười.

Cô hạ giọng, mắng: “Anh là tên lưu manh! Suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện đó.”

Trình Ý kéo tay cô, đi thẳng đến trạm xe bus, “Sai rồi, tôi suốt ngày luôn nghĩ làm chuyện đó với cô.”

“Anh có biết chừng mực không hả.” Chu Hồng Hồng thấy chung quanh cũng không có người ngoài, thoáng cao giọng nói.

“Chẳng phải là hôm đó tôi đã làm cô rồi hay sao, sao lại nói không biết chừng mực? Chẳng lẽ phải tự triệt ba, năm năm, mới là quân tử?”

Cô cũng không hiểu lắm về mặt sinh lý này nọ của đám con trai, tự thống kê lại những gì mình biết, mới nói: “Nghe nói... Không hạn chế về sau sẽ không tốt...”

Trình Ý vô cùng thân thiết kể tai cô nói nhỏ. “Sau này cô sẽ biết, đường xa mới biết sức ngựa mà, vợ.”

17. Chương 17

Chương 17

Cái người Trình Ý này, muốn tỏ vẻ cũng không có ý gì mới, quay đi quay lại cũng chỉ có mỗi một chuyện là đi xem phim.

Khi đi trên đường, Chu Hồng Hồng nhắc sao không đi thư viện đọc sách hoặc là làm gì đó khác, hân đáp: “Cô muốn đi đâu, đi mà nói với Lão thái gia, cô cho rằng tôi thích đi xem diễn hả?”

Cô ghen hòng, Cảm giác hân hoàn toàn theo sự sắp xếp của Lão Thái gia, “Anh không thể có chút chủ ý của chính mình hay sao hả?”

“Cô muốn tôi có chủ ý gì? Tôi thì chỉ thích ở trên giường chơi, cô có theo không?”

“Anh chính là tên lưu manh.”

“Thấy chưa, tôi có chuyện muốn làm đấy chứ, nhưng cô không phối hợp. Tôi nghe theo ý của lão gia tử, cô cũng không vui. Sao cô lắm ý kiến vậy hả?”

Chu Hồng Hồng cảm thấy Trình Ý quả thực là không thể khai thông, cô không nói lại hân.

Đối với loại người không biết xấu hổ, thì không cách nào nói lại hân cả.

Trình Ý hoàn toàn làm theo ý tứ của lão thái gia, để Chu Hồng Hồng chọn một bộ phim thể loại tình cảm mà cô thích.

Chu Hồng Hồng cũng không biết gần đây chất lượng phim như thế nào, bèn chọn một bộ phim có vai nam chính nhìn đẹp trai. Đương nhiên, cô không muốn nói thẳng lý do này cho Trình Ý biết.

Bộ phim kia đúng thật chỉ để cho các cô gái xem, nhóm nhân vật nam ai ai cũng đều đẹp trai, phong độ, giới hạn của phim cũng khá cởi mở, đặc biệt ngồi phía trước có hai cô bé bình phẩm thân hình của mấy nam diễn viên từ đầu đến cuối, Chu Hồng Hồng cảm thấy rất không tự nhiên.

Trình Ý đối với loại phim này không hề hứng thú, nhưng mà nhìn bề ngoài thì chẳng hề cảm giác thấy hần bất mãn. Hần lại khơi mào cười xấu xa, tiến sát lại bên tai Chu Hồng Hồng, nói nhỏ: “Nếu sớm biết cô thích xem đàn ông ở trần, về nhà tôi cởi cho cô nhìn là xong, không cần thiết phải tiêu tiền đến nơi này xem đâu.”

Chu Hồng Hồng âm thầm véo hần một cái. “Tôi không thích xem.”

“Cô đúng là cái loại nghĩ một đằng nói một nẻo, không sao, tôi cũng đã quen rồi. Cô ngoài miệng nói không muốn, nhưng trong lòng thì ham muốn chết.”

Trình Ý sát lại quá gần, Chu Hồng Hồng bị hơi thở của hần thổi ra nửa người đều run lên, liền nhích sang bên kia “Chẳng qua là cảm thấy trên áp phích bọn họ đều rất đẹp trai.”

Hần cười cười, “Tôi có phải cũng nên đưa cho cô một tấm hình? Để cô lúc nào cũng có thể tư xuân*.”

(*) Tư xuân: tương tự những chuyện xuân tình, hoặc hay còn gọi là nghĩ đến những chuyện mà ai cũng biết ấy ^^!

“Chú ý xem phim đi.” Chu Hồng Hồng thật sự rất muốn đánh một cái lên mặt hần, cái cảnh giới không biết liêm sỉ xấu hổ này làm sao mà luyện thành thể không biết.

“Ừ, cô xem cho thật kỹ vào, tốt nhất có thể nhìn bọn họ mà nổi cao trào tự sướng ấy.”

“Trình Ý, tôi thật sự không muốn nói với anh!”

Trình Ý cuối cùng thở ra một hơi bên tai cô, sau đó ngồi về chỗ, “Cô xem đi, tôi ngủ đây.” Nói xong hần liền thật sự dựa vào lưng ghế dựa, nhắm mắt lại.

Chu Hồng Hồng xem phim, cũng có chút không tập trung.

Cô nghĩ, nếu hôm nay Trình Ý cưỡng bách cô nữa, cô nhất định sẽ vung dao soàn soạt chém lưc manh.

Xem phim xong, Trình Ý lôi kéo Chu Hồng Hồng chạy về.

Cô trì hoãn nói muốn đi dạo, hần lạnh mặt quát tới, “Cô dám nói một chữ không, tôi cho cô vài ngày không xuống được giường. Cô có muốn thử hay không?”

Chu Hồng Hồng bình thường cãi nhau với Trình Ý, là lúc hần không tức giận. Một khi hần trở nên tàn nhẫn, cô cũng sợ, dũng khí phản kháng nhất thời mất đi hơn phân nửa, nói chuyện cũng mềm nhũn, “Dù thế nào đi nữa, cũng phải ăn cơm trưa đã.”

Có lẽ khi nói những lời này cô lộ ra một chút âm điệu làm nũng, Trình Ý lại khôi phục nụ cười không đứng đắn. “No ám mới có thể nghĩ thâm dục, đúng là phải như vậy.”

Cơm trưa xong hai người trở lại nhà cậu cả, Chu Hồng Hồng vẫn giữ một khuôn mặt u sầu.

Trình Ý cũng không để ý đến cô, khóa chặt cửa liền đẩy cô lên giường. “Cất ngay cái vẻ mặt như chuẩn bị nghênh chiến đại địch đó đi.”

Cô lão đảo trụ lại ở đầu giường, đáng thương nói. “Làm loại chuyện này rất đau.”

Hần nghiêng người cởi quần áo của cô. “Lần trước là do tâm tình tôi không tốt.”

Chu Hồng Hồng dường như cảm giác được nỗi đau đón lần trước sắp đánh úp lại, cô có chút phát run, để tay trước ngực của hần. “Anh đúng là có bệnh.”

Động tác của hần không ngừng lại, ném áo khoác của cô sang một bên. “Trong hoàn cảnh này còn dám nói tôi có bệnh, cô muốn bị làm đến mức không bò dậy nổi phải hay không hả?”

Cô không nhịn được nữa, thực sự muốn khóc. “Anh chỉ biết ép buộc tôi thôi, thật sự là rất đau.”

“Tôi đã nói rồi, lần trước là do tâm tình tôi có chút không thoải mái, lần này nhất định sẽ hầu hạ cô sung sướng thoải mái.” Trình Ý thấy Chu Hồng Hồng vẫn còn mặc vài món, có chút không kiên nhẫn, dứt khoát trực tiếp cởi bỏ quần áo của cô.

Hắn nhìn chăm chăm thân mình dần dần lỏa lồ của cô, ôm lấy gương mặt của cô vỗ vài cái. “Khóc khóc khóc, có hơi sức thì giữ lại đi, đợi lát nữa cô còn phải kêu thật lâu nữa đấy.”

Sau đó hắn kéo nội y của cô xuống.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy toàn bộ thân thể cô, hắn áp sát vào một bên gò núi, chơi đùa với nó rồi nói: “Nhìn là biết nó không được mát xa thường xuyên.”

Lời này vừa nói ra, Chu Hồng Hồng càng khóc dữ hơn, lòng tự ti trong sâu thẳm trái tim bị hắn lôi lên một cách triệt để.

Hắn mỗ mỗ lên khuôn mặt cô, nhìn thấy ánh mắt né tránh của cô, cười nói, “Không sao, còn có tôi, tôi sẽ giúp cô mát xa mà, đảm bảo cô sẽ có hai cái bát lớn.”

Hắn càng nói, Chu Hồng Hồng càng xấu hổ vô cùng, đầu tiên cô chỉ biết lau nước mắt, sau này thì chỉ còn lấy tay che mặt mà khóc.

Trình Ý lười dỗi cô, trực tiếp đem thân thể trắng trợn của cô nhét vào trong chăn. Chu Hồng Hồng từ chối vài cái, đều vô ích. Lúc hắn cởi quần áo của hắn, cô che mắt không dám nhìn.

Cho đến khi sức nóng trên thân mình của hắn dán lên cô, cô mới dùng ánh mắt cầu xin nhìn hắn, “Anh nhẹ một chút, thật sự rất đau.”

Hắn hung hăng cắn lên khối thịt mềm mại của cô, “Ngoài câu này ra cô có thể đổi sang nói cái khác không?”

“Thực sự là rất đau!” Cô đấm hắn một đấm, “Anh dùng sức lớn như vậy làm gì, đúng là tên khốn kiếp.”

Trình Ý hèn hạ cười, lại nhẹ nhàng liếm vài cái. “Với một tý thịt này của cô, dùng lực cũng chẳng hút được gì.”

“Vậy thì anh đừng đụng vào.” Chu Hồng Hồng dè bở vai của hắn lại, đẩy hắn ra, muốn tránh khỏi ngực hắn, nhưng hết lần này tới lần khác hắn cứ mút cục thịt nho nhỏ kia của cô không chịu nhả ra, cuối cùng thì người chịu đau vẫn là cô.

Cô thật sự sợ đau, đành phải thỏa hiệp.

Trình Ý thấy Chu Hồng Hồng không phản kháng nữa, thoáng mềm giọng bên tai cô rù rì nói: “Vợ ngoan, nghe lời một chút. Lần này nhất định sẽ làm em thấy thoải mái.”

Cô nghiêng đầu quay sang một bên, nhắm mắt lại, không muốn nhìn biểu tình dâm tà hắn.

Trình Ý thấy bộ dạng thấy chết không sợ của cô, khẽ cười một tiếng, ở trên thân mình tuyết trắng của cô càng can rõ muốn làm gì thì làm...

Lần đầu tiên của Chu Hồng Hồng là trong trạng thái rất mê muội. Thậm chí ngay cả vật kia của Trình Ý rốt cuộc trông như thế nào cô cũng chưa thật sự nhìn cho rõ ràng.

Lần đó Trình Ý lại rất tàn nhẫn, mỗi lần nhớ lại cô vẫn cảm thấy đau. Lần đó hắn hút thuốc xong thì lấy tay xoa xoa, cho đến khi cô triển miên ẩm ướt, mới đưa vật đó đi vào, nhưng cô vẫn thấy rất đau. Sau này rất mơ hồ, cái gì cũng không biết nữa.

Lần này Trình Ý thực sự đúng theo như lời hắn nói, hắn kiên nhẫn đùa nghịch cô, đợi cho cô ủy khuất nhìn hắn, hắn mới nâng lên chân của cô lên, đáp lại cho cô một nụ cười tà mị rất câu hồn, “Vợ, anh đến đây...”

Chu Hồng Hồng mơ màng nhìn người đàn ông phía trên mình, mắt dường như quên cả chớp mắt.

“Vợ, em chảy nước miếng kia.” Giọng nói thâm trầm mà tính tứ của Trình Ý vang lên, trong giọng nói còn mang theo ý cười trêu tức.

Cô vừa định trả lời hắn, lại bị vật của hắn đong đưa đâm vào khiến cô chỉ có thể hỏn hển ngậm nga.

Khi hắn đột nhiên rút ra, cô mềm mại gọi hắn một câu “Anh Trình Ý...”

Hắn ngoái đầu nhìn lại, thấy cô mị nhãn như tơ, khoé môi nhếch lên cười, “Đến ngay đây.” Sau đó hắn đeo bao vào, một lần nữa trở về vị trí cũ.

Đợi cho đến khi ‘nước tương trong bình bạc chọt bật ra’*, Chu Hồng Hồng ôm Trình Ý, mặt vùi vào vai hắn, run lên...

(*) Hãy suy nghĩ theo lối ấy ấy nhé.

Những năm tháng dài đằng đẳng về sau này, Chu Hồng Hồng đều cảm thấy, thời điểm mà cô và Trình Ý ăn ý nhất chính là ở trên giường.

Nếu Trình Ý thật sự kiên nhẫn, hắn hoàn toàn có thể true chọc cô đến ý loạn tình mê. Những lời hắn nói khi ở trên giường càng thêm hạ lưu so với bình thường, cô cũng dần dần có thói quen nghe hắn nói “Vợ yêu, em cọt nhả một chút đi.”

Sau này có khi Chu Hồng Hồng nhớ lại lần đầu tiên rất đau, Trình Ý liền lạnh xuống mặt, “Chỉ là chuyện hư hỏng mà cô còn nhớ như thế, cô cứ muốn nhớ nó suốt đời hả?”

Cô hoàn toàn không hiểu sao hắn lại tức giận, “Lần đầu tiên, luôn có ấn tượng rất sâu sắc.”

Hắn nghe xong lời này, nhìn cũng không nhìn cô, trực tiếp đá cửa mà đi.

Chu Hồng Hồng lúc ấy cứ nghĩ rằng, Trình Ý đại khái cảm thấy lần đầu tiên không khiến cho cô đạt cao trào, làm hắn mất mặt.

Vì thế cô cũng không nhắc lại.

Hai tháng trước, sau khi chuyện giường chiếu đã xong, Trình Ý rời giường hút thuốc, bắt đầu mặc quần.

Chu Hồng Hồng từ bên cạnh nhìn hắn trong làn khói, biểu tình hí nhả con mắt của hắn, bỗng nhiên trong đầu thoáng qua ba từ “Khách làng chơi”. Cô có chút tức giận trong lòng, nhưng Trình Ý cũng không dễ dàng cô, nói trong quán có việc, đi thẳng ra cửa.

Ngày hôm sau lúc trở lại, Chu Hồng Hồng ngồi trên đùi Trình Ý, liếm dụ hắn. Hắn có phản ứng, vén quần cô lên, gạt quần lót liền thẳng tắp đâm vào. Hai người vừa mới xong, Trình Ý nhận được một cú điện thoại, sau đó nói tạm thời có việc, lại đi.

Chu Hồng Hồng trong lòng như có khúc mắc.

Xét về phương diện kia thì ham muốn của Trình Ý rất lớn, trước kia nếu như chưa ép buộc cô đến mệt mỏi thì sẽ không chịu bỏ qua, nhưng giờ hắn tựa như không còn hứng thú với cơ thể cô nữa.

Khi gặp lại hắn, Chu Hồng Hồng thuận miệng hỏi một câu, “Chao ôi, Anh nói xem, có phải nơi đó của tôi đã lỏng rồi không?”

Trình Ý không tập trung trả lời: “Đúng là có chút lỏng.”

Chu Hồng Hồng nghe thấy tựa như thấy sét đánh giữa trời quang, vừa định nín chặt hắn hỏi cho rõ ràng, nhưng hắn lại nói, “Thời gian này tôi bận, tạm thời ở lại trong quán bar.”

Hắn cười cười vỗ lấy gương mặt của cô, “Vợ, giúp anh thu xếp mấy bộ quần áo.”

Chu Hồng Hồng tức giận vô cùng, “Ai thêm quan tâm anh! Tự mà đi thu xếp!” Sau đó cô đi vào phòng, khóa cửa lại không để ý hắn.

Từ đó về sau, Trình Ý quả thật bận rộn nhiều việc, thường xuyên không về nhà. Chu Hồng Hồng muốn đi quán bar tìm hắn, nhưng không đủ dũng khí, thật vất vả mượn công việc đến đó một chuyến, kết quả là vì người kia mà mất cả việc.

Thật sự là càng nghĩ càng tức!

Chu Hồng Hồng cả đêm không ngủ, đến khi trời tờ mờ sáng cô rời giường vội gọi điện thoại cho Trình Ý.

Hắn mới nhận lên, cô liền mắng thẳng: “Anh đúng tên khốn kiếp, chính mình không được lại nói tôi.”

Trình Ý mất mấy giây phản ứng, mới lãnh đạm nói, “Cô nói ai không được?”

“Nói anh đó!”

“Cô lên cơn hả?”

Nói xong hắn thấy Thời Tiệp Nghệ từ trong phòng tắm đi ra, vì thế bàn tay trái nhanh chóng che lại đi động, tay phải đưa ra dấu “Suyt”.

Thời Tiệp Nghệ hiểu được, nhẹ nhàng ngồi xuống sofa.

Cô vừa mới nghe thấy câu nói kia của Trình Ý.

Hắn tại trước mặt cô chưa bao giờ nói những lời dơ bẩn như thế, nhưng mà cô biết, hắn không kiêng nể gì với Chu Hồng Hồng cả.

Lần đầu tiên Thời Tiệp Nghệ nghe được liền có suy nghĩ, đây liệu có phải chính là tình cảm thân mật đặc biệt giữa Trình Ý và Chu Hồng Hồng hay không...

18. Chương 18

Chương 18

Khoảng nửa năm sau khi chia tay với Trình Ý, Thời Tiệp Nghệ trở về Làng Ô Sơn để đón tết, cô ta muốn liên lạc với Nhung Bác Quân.

Cô ta muốn biết Trình Ý sống có tốt hay không.

Nhung Bác Quân ban đầu nhận được điện thoại của cô ta, giọng nói rất là gay gắt. Thời Tiệp Nghệ cũng không giận, chỉ lễ phép hỏi tình hình gần đây của Trình Ý. Cuối cùng Nhung Bác Quân vẫn nói cho cô ta biết, Trình Ý đã thực sự cùng với Chu Hồng Hồng thành một đôi rồi.

Thời Tiệp Nghệ lúc đó trong lòng vô cùng phức tạp. Cuối cùng ngẫm lại, việc này cũng không trách được Trình Ý, là cô ta buông tha trước, hắn cũng không có nghĩa vụ phải đợi mình trở về. Nhưng mặc dù đã tự khuyên nhủ bản thân, cô ta vẫn không kìm nén được ý muốn tìm gặp hắn.

Có lẽ là trời cao thấu hiểu nguyện vọng của cô ta, hôm đó trên đường đi thăm người thân trở về lại thật sự gặp được Trình Ý.

Cùng với, Chu Hồng Hồng.

Trình Ý kéo Chu Hồng Hồng đứng ở trước tủ kính của một tiệm bánh ngọt. Hắn dán vào bên tai Chu Hồng Hồng nói câu gì, sau đó Chu Hồng Hồng liền đập hắn một phát.

Thời Tiệp Nghệ không nhìn thấy biểu tình của Trình Ý, từ góc độ cô đang đứng, chỉ có thể nhìn thấy Chu Hồng Hồng tựa như có vẻ xấu hổ và giận dữ.

Trình Ý bị trúng một quyền, cười xoay đầu lại, khóe mắt thoáng nhìn thấy Thời Tiệp Nghệ, thần sắc có chút cứng lại. Thoáng điều chỉnh lại, hắn mới thật sự nhìn về phía Thời Tiệp Nghệ.

Chu Hồng Hồng chợt thấy Thời Tiệp Nghệ đứng ở chỗ không xa lắm, có chút sững sờ, cũng không biết nên như thế nào cho phải.

Vẫn là Thời Tiệp Nghệ nở nụ cười, chủ động tiến lên chào hỏi, “Đã lâu không gặp.”

Trình Ý nghịch nghịch ngón tay Chu Hồng Hồng, trả lời có chút lạnh nhạt. “Đã lâu không gặp.”

Chu Hồng Hồng không lên tiếng, chỉ lúng túng cười cười.

Tầm mắt Thời Tiệp Nghệ dừng lại trên mặt Trình Ý. Cô ta biết, bây giờ bạn gái chính thức của Trình Ý đang ở bên cạnh, hành động của mình rất dễ khiến cho Chu Hồng Hồng không vui. Nhưng mà cô ta thật sự quá nhớ hần, nhớ đến nỗi rất đau lòng...

Chu Hồng Hồng hình như phát hiện ra cái gì đó, hơi cúi đầu. Sau đó cô giãy tay ra, nhưng Trình Ý lại bắt chặt không buông.

Không khí bỗng nhiên trở nên rất nặng nề.

Thời Tiệp Nghệ khẽ thu ánh mắt, cười nói: “Em về nhà ăn tết.”

Trình Ý nhàn nhạt liếc cô ta một cái, “Ở nước ngoài đã quen chưa?”

Thần sắc cô ta có chút trầm xuống, sau đó mỉm cười, “Cũng không tệ lắm.”

Hần giật nhẹ khóe miệng, “Vây là tốt rồi.”

“Ừ...” Thời Tiệp Nghệ nhìn Trình Ý, không biết nên nói cái gì. Cô ta có quá nhiều điều muốn nói với hần, nhưng mà lúc này hần đang nắm tay một cô gái khác.

Trình Ý đột nhiên kéo Chu Hồng Hồng đến gần, nắm lấy vai của cô, khẩu khí vẫn vô cùng nghiêm lạnh, “Tôi còn phải đi dạo cùng cô ấy, có rảnh gặp sau nhé.”

“Vây...” Thời Tiệp Nghệ gạt đầu với Chu Hồng Hồng nói. “Tạm biệt...”

Chu Hồng Hồng rất không được tự nhiên mà cười một tiếng.

Trình Ý nắm lấy Chu Hồng Hồng quay đầu bước đi.

Hần không quay đầu lại, ngược lại Chu Hồng Hồng cứ đi hai bước lại quay đầu liếc mắt nhìn Thời Tiệp Nghệ một cái.

Trình Ý không nâng mí mắt, vỗ vỗ mặt Chu Hồng Hồng “Đi đường phải nhìn phía trước.”

Chu Hồng Hồng bị hần vỗ đau, cảm tức vỗ hần một chút.

Hần buông lỏng tay, giọng điệu nhàn nhạt cười nói: “Vợ à, em thật ngang ngược.”

Chu Hồng Hồng bị hần ồn ào một hồi như vậy, cũng không quay đầu lại nữa.

Thời Tiệp Nghệ nhìn bóng lưng hai người bọn họ đi xa, ngẩn ngơ cảm thấy Trình Ý có chút thô lỗ. Sau này khi gặp lại, cô liền khẳng định, thái độ của hần đối với Chu Hồng Hồng là rất tàn nhẫn.

Trình Ý đi ra ban công mới buông tay che điện thoại ra, khẩu khí có chút chậm lại. “Vợ à, chúng ta vừa nói đến đâu rồi?”

“Anh cúp đi, cúp, cúp.”

Hần đóng cửa ban công lại, “Nào, nói đi, cô lại bắt đầu oán thán cái gì?”

“Ai oán thán gì!”

Hần thoáng nhớ lại một chút, lại liên tưởng lời nói trước đó của cô, cười cười. “Bởi vì tôi nói cô lỏng rồi ấy hả?”

Chu Hồng Hồng nghe thấy lại nổi giận, “Anh còn dám nói!”

Trình Ý miễn cưỡng dựa vào lan can, “Cô đi hỏi mấy người chị họ của cô, làm mấy năm rồi chỗ đó ó bị lỏng ra không hả?”

“...”

“Tôi nói là bị lỏng thật, nhưng cũng không nói là tôi không có cảm giác. Cô không thấy mỗi lần ở trên người của cô tôi đều sướng đến chết đi sống lại hay sao?”

“...”

“Đừng có cả ngày rảnh rỗi không có việc gì thì lại đi đọc đám tiểu thuyết hủ bại, mấy nhân vật nữ chính đều là đám hủ bại. Hơn nữa, cô còn có đàn ông bên mình, lý luận xa không quan trọng bằng thực chiến, thế mà cô còn là một người làm công tác văn hoá, chả có tí kiến thức nào.”

Chu Hồng Hồng tách một cái cúp điện thoại.

Trình Ý xoa xoa điện thoại, sau đó gọi lại. “Vợ...”

“Cái gì?” Chu Hồng Hồng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Giọng nói của hắn chìm xuống, lẩm bẩm hỏi: “Không có tôi làm ấm giường, ngủ không được hả?”

Cô không thèm để ý đến giọng điệu lưu manh của hắn, không vui hỏi lại. “Bên đó anh không có chuyện gì chứ? Sao giờ này rồi còn chưa ngủ.”

“Bạn tôi có chút việc.”

Chu Hồng Hồng suy nghĩ nửa thì hỏi người bạn kia có phải là Thời Tiệp Nghệ không, nhưng mà do dự mãi, vẫn không nói ra khỏi miệng, cô có chút buồn bực. “Hừ, anh cũng bận thật.”

“Chờ lần sau tôi tới, sẽ chơi động tác có độ khó hơn với cô, cho cô đủ thoải mái.” Trình Ý quay đầu liếc nhìn Thời Tiệp Nghệ đang ngồi ở trong sảnh, dự đoán Chu Hồng Hồng nói: “Ngoan, giờ thì đi ngủ một giấc cho ngon đi, bên này tôi còn có việc.”

“Trình Ý...”

“Ừ.”

“Anh là tên khốn kiếp!” Chu Hồng Hồng rống xong liền cúp điện thoại, sau đó tắt máy.

Khi Trình Ý trở lại phòng khách, Thời Tiệp Nghệ cũng không nói chuyện, chỉ ngồi ở đó nhìn hắn, cô ta vừa tắm rửa xong, tóc xõa xuống, còn ướt chèm nhẹp.

Hắn tìm máy sấy đưa cho cô ta, sau đó ấn ấn cái trán của cô ta, nói: “Đừng để bị lạnh, đợi lát nữa tôi đưa em trở về. Ba mẹ em sẽ lo lắng.”

Cô gật gật đầu, cầm tay hắn, nhẹ nhàng dán sát vào trán của mình, “Trình Ý, em không sao.”

“Không sao thì tốt rồi.”

Thời Tiệp Nghệ nhận lấy máy sấy, xoay người quay lại phòng tắm.

Cô nhìn bài trí bên trong.

Nơi này chắc không phải là phòng tắm mà Trình Ý và Chu Hồng Hồng thường sử dụng.

Đồ không nhiều lắm. Nhưng có hai chiếc cốc sứ miệng là một đôi hình vẽ rất ngọt ngào làm cho Thời Tiệp Nghệ cười cười. Cô ta nhìn hình vẽ hoạt hình nam nữ rất ngọt ngào kia, cảm thấy đây tuyệt đối không phải là gu của Trình Ý.

Có đôi khi trong lòng bề bộn, cô ta sẽ rất muốn gặp Trình Ý. Cô ta mê luyện sự dịu dàng của hắn năm đó, nhưng khi trở về với thực tế, lại vô cùng bất đắc dĩ.

Cô ta và hắn, sao lại đi đến bước này...

Trình Ý đoán được Thời Tiệp Nghệ không thể nhanh chóng đi ra, bèn trở về phòng tắm trong phòng ngủ chính tắm rửa một chút. Nước thấm vào lưng khiến hắn thấy hơi đau, quay đầu soi gương mới phát hiện, ngày hôm qua trong trận hoan ái, Chu Hồng Hồng cào hắn một vết gờ đã đỏ hồng.

Hắn tắm xong bèn gọi điện thoại cho Chu Hồng Hồng, nhưng vẫn là trạng thái tắt máy.

Hắn đoán chừng cô lại cáu kỉnh, liền gửi một dòng tin nhắn cho cô, sau đó mặc quần áo ra khỏi phòng.

Thời gian Thời Tiệp Nghệ sấy tóc còn lâu hơn thời gian hắn tắm rửa.

Hắn ngồi ở phòng khách chờ một hồi, Thời Tiệp Nghệ mới ra ngoài. Cô ta bây giờ đã thanh tỉnh lại, nhận ra mình và hắn cô nam quả nữ ở một mình trong phòng có vẻ không ổn.

Trình Ý nhìn ra chút khác thường này của cô ta, đứng dậy nắm lấy chìa khóa xe, “Đi thôi, tôi đưa em về.”

Thời Tiệp Nghệ lặng lẽ đi phía sau hắn. Khóa cửa lúc, cô ta phát hiện trên vòng chìa khóa của hắn có một hình thêu chữ thập nho nhỏ. Tuy rằng cô ta không nhìn thấy rõ lắm, nhưng mà cô ta nghĩ, thủ công của Chu Hồng Hồng chắc cũng không kém.

Trong lúc chờ thang máy, Thời Tiệp Nghệ vừa ngắm chòm chìa khóa kia, ma xui quỷ khiến thế nào lại hỏi, “Trình Ý, anh yêu Chu Hồng Hồng sao?”

Vừa dứt lời, thang máy “Đình” một tiếng mở ra, Trình Ý không trả lời câu hỏi kia của cô ta, chỉ nói, “Vào đi thôi.”

Thời Tiệp Nghệ cũng không tiếp tục truy vấn, theo hắn vào thang máy.

Trình Ý vẫn đối với cô ta rất ấm áp, nhưng mà cô ta cảm giác đó không phải cái loại đó dịu dàng năm đó nữa.

Khi Trình Ý đưa Thời Tiệp Nghệ đến bệnh viện, cha Thời và mẹ Thời cũng đang chờ, nhìn thấy con gái nhà mình an toàn không việc gì, liên tục nói lời cảm ơn.

Trình Ý khách khí vài câu, cuối cùng trấn an Thời Tiệp Nghệ, “Đừng có chạy lung tung, nghỉ ngơi cho thật tốt đã.”

Cô ta nhận lời nói: “Em sẽ không chạy loạn.”

Hắn cười sờ sờ đầu cô ta, “Tôi rảnh sẽ tới thăm em.”

Trình Ý rời khỏi bệnh viện, quay về quán bar ngủ một giấc, lúc thức dậy đã là giữa trưa, Chu Hồng Hồng vẫn chưa nhắn tin lại. Hắn gọi điện thoại cho cô, phát hiện vẫn tắt máy.

Vì thế hắn ném điện thoại đi động tiếp tục ngủ. Buổi chiều tỉnh lại, lại gọi đi, rốt cục cũng thông. Hắn chờ điện thoại chờ đến nổi thấy phiền, trực tiếp hỏi: “Không nhận được tin nhắn sao?”

Chu Hồng Hồng giọng nói rất ngọt ngào, “Tôi rất bận, nào có ở không để ý anh.”

“Thật vậy hả, còn tưởng quán cô còn chuẩn bị cả trà chiều nữa.”

Cô thấy hắn hung dữ thì tức giận. “Cái tin nhắn đòi truy!”

Vừa nghe giọng nói tức giận kia của cô, trong lòng Trình Ý rõ ràng có chuyển biến tốt đẹp, chỉnh đốn cô: “Đó gọi là tán tỉnh, không gọi là tình dục.”

“Tán cái gì mà tán, đi mà tán đám em trong quán bar của anh ấy!”

“Ở quán đó không phải là tán tỉnh, chỉ có thể nói là dạy dỗ. Tình yêu của a, chẳng phải là đặt nơi em gái Hồng Hồng rồi hay sao?”

Chu Hồng Hồng tức giận ở bên kia không biết vỗ cái gì một cái, “Đi mà lừa quỷ ấy.”

Trình Ý dựa vào đầu giường, một tay châm thuốc, “Vợ, tức đến như vậy sao, tối hôm qua không được thỏa mãn hả? Muốn chơi một lần trên điện thoại không?”

Chu Hồng Hồng hơi sững sốt, sau khi phản ứng kịp lại ý tứ trong lời nói của hắn thì vô cùng xấu hổ và giận dữ. “Tự anh đi mà chơi.”

“Được mà, tôi còn chuẩn bị ảnh chụp của cô ở đây này.” Hắn để thuốc vào trong gạt tàn ở đầu giường, mở ngăn kéo ra tìm cái gì đó.

Chu Hồng Hồng vô cùng cảnh giác, “Ảnh chụp nào?”

Hắn xấu xa cười. “Cô thử nói xem?”

“Anh...” Cô đột nhiên nhớ đến gì đó, có chút hốt hoảng, cô không biết Trình Ý còn có đam mê này. Nếu như là thật sự, cô sẽ khóc mất. “Anh.... không phải là... chụp cái loại ảnh kia đấy chứ...”

Trình Ý vẫn cười, có ý định làm khó cô.

“Trình Ý, rốt cuộc là cái ảnh chụp gì?” Chu Hồng Hồng thật sự gấp muốn chết.

“Đừng nóng vội, vợ à, anh đang tìm mà.” Nói xong hắn liền rút ra tấm hình kia, giọng nói có chút tiếc nuối, “Chụp rất đẹp, đáng tiếc, còn mặc quần áo.”

Nghe vậy, Chu Hồng Hồng bên này yên lặng một hồi, thở ra một hơi, cô mới nói: “Anh thích chơi thể nào thì tự chơi đi.”

“Cô cũng thật hào phóng.” Hắn lại rít một hơi thuốc, hí mắt nhìn người trong tấm ảnh, cúi đầu nói: “Vợ, tự tin lên một chút, cô tuy thể nhưng lại là đối tượng tính* ảo tưởng của tôi đó.”

(*) Tính: giới tính, chuyện nam nữ

19. Chương 19

Chương 19

Chu Hồng Hồng không rõ rốt cuộc bức ảnh kia trông như thế nào, cô buồn bực hỏi, “Rốt cuộc là ảnh chụp cái gì hả?”

“Chụp cô là được chứ gì.”

Cô vẫn chưa vừa lòng, “Trong máy vì tính của anh một đồng phim con heo, sao còn phải dùng tới ảnh chụp của tôi.”

Trình Ý thiếu chút nữa sặc khói, “Trong máy tính của đàn ông nào mà không có những thứ này. Chu Hồng Hồng, cái này mà cô cũng ghen được hả?”

Chu Hồng Hồng không chịu thừa nhận là mình ghen, cô vội vàng thanh minh. “Tôi không có ghen.”

“Tôi tuy là xem phim AV, nhưng lại nhớ đến vợ mình. Top mười ba cô em AV, bộ nào cũng đề tên em.”

Cô ghen thở.

“Đến đây, chơi với tôi. Chỉ xem ảnh chụp của cô thôi thì không đã ghiền.”

“Anh...!”

Trình Ý đột nhiên vòng vo nói, “Vợ à, tôi nhớ em.”

Mỗi khi hắn dùng chất giọng trầm thấp nhẹ nhàng nói “Tôi nhớ em”, Chu Hồng Hồng đều có loại cảm giác có thể từ trong câu nói đó nghe ra một chút ảo giác về tình cảm của bọn họ. Khẩu khí của cô trở nên có chút nhu hòa. “Tôi đây thật sự rất bận, còn nữa, đang là ban ngày ban mặt, sao có thể vậy ồn ào nói mấy chuyện đó.”

Trình Ý cười, biết cô đã chịu thua. “Vậy em chỉ cần nghe thôi. Vợ, để tôi tự sướng, em chỉ cần để ý nghe là được.”

Chu Hồng Hồng đoán Trình Ý thực sự đã động dục, người này chẳng bao giờ phân biệt được trường hợp, cũng chẳng phân biệt được thời gian, cô che di động, quả quyết cắt đứt.

Trình Ý chưa từ bỏ ý định, lại gọi điện thoại cho cô. Cô biết hắn thực sự đã chịu hết nổi, vì thế vội vàng tìm cớ, nói vài câu với cậu cả là về phòng trong chốc lát. Cô nhanh chóng vào phòng rồi mới một lần nữa nhận điện thoại, oán giận nói với hắn: “Anh không thể nhìn một chút hay sao hả?”

“Tôi làm vợ tôi, danh chính ngôn thuận, sao phải nhịn.” Trình Ý đổi tai nghe điện thoại lên, trống tay lên cởi quần, bắt đầu động tác.

Chu Hồng Hồng nghe hơi thở nhẹ của hắn, cảm giác mặt đỏ tai hồng, loại chuyện làm cách khoảng không này cô thật sự chưa bao giờ thử qua. Cô có thể tưởng tượng được dự vọng kia của hắn cứng rắn đứng lên, vẻ mặt buông tha không chịu nổi.

Trình Ý hơn nửa ngày đều không nghe thấy tiếng của cô, liền nhẹ giọng dỗ, “Vợ... Kêu cho anh nghe. Kêu đi mà?”

Chu Hồng Hồng hơi cắn môi, không rên một tiếng. Cô thật sự là kêu không nổi.

Hắn nói xong nói xong đột nhiên nhảy vài câu, “Hồng Hồng đầu hàng đi, tôi là số một, ha ha trả lời đi ha ha, giải quyết toàn phải dựa vào tay.”

“...”

“Xuân tới sáu Cửu Đầu, hàng đêm khoe phong lưu, tình mê hoa đào miệng...”

Cô chen ngang lời hắn: “Anh rốt cuộc đã xong chưa?”

“Em thử nói xem xong chưa?”

“Anh còn bao lâu nữa...”

“Em là ngày đầu tiên quen biết tôi ? Em không biết tôi còn bao lâu nữa sao?”

“... Vậy anh nhanh chút.”

“Vợ, em cũng thật không chịu phối hợp, tốt xấu gì cũng phải kêu vài tiếng.”

“...”

—

Trình Ý tự mình làm xong cũng không quấy rầy Chu Hồng Hồng nữa, chỉ nói, “Lại phải đổi ảnh rồi, vừa mới bắn lên mặt em.”

Chu Hồng Hồng phản bác: “Anh đừng có nói bậy, tôi ở đây chả sao cả.”

Hắn cười mặc quần vào, “Vợ, chờ anh nhé, chờ lần sau anh thực sự đi qua đó chơi em.”

“Tôi đi làm việc.” Cô nói xong liền cúp điện thoại.

Bởi vì cú điện thoại này, cô lại cảm thấy, Trình Ý không lạnh nhạt với mình.

Buổi chiều hôm đó lúc chưa đến giờ cơm chiều, cậu cả kéo ba người tới chơi mạt chược, Chu Hồng Hồng thấy hơi nhàm chán, vì thế dùng Weibo trên di động xem một chút.

Kỳ thật cô không thường xuyên lên Weibo, cũng không thêm bạn bè gì, thỉnh thoảng mới vào xem. Lúc cô đăng kí, thuận tiện cũng đăng ký cho Trình Ý một tài khoản, nhưng mà hắn một lần cũng chưa từng đăng nhập.

Chu Hồng Hồng tùy ý nhìn đề tài đứng đầu một chút cảm giác mình còn chưa thích ứng với việc vào Weibo lướt lờ, có khá nhiều danh từ Internet cô không hiểu hết. Lúc đang muốn tắt Weibo, đột nhiên có thông báo, cô bị @ (bị tag). Cô cảm thấy kỳ quái, là ai tìm được tài khoản của c. Vừa mở ra liền nhìn thấy, lại là Nhung Bác Quân.

Xem xong mới biết, là tin tức về Làng Ô Sơn. Nhung Bác Quân @ một đồng người, Chu Hồng Hồng tùy ý lướt qua, đột nhiên thấy một cái tên khiến cô ngưng lại tâm mắt.

Cô nhìn cái tên đó, kinh ngạc xuất thần.

Đến khi cô nghe thấy cậu cả gọi, liền vội vàng thoát ra khỏi Weibo.

Nhưng mà trong lòng vẫn rất rối loạn.

Cô suy nghĩ, tên đó là YI.

Chữ YI này... Hình như là “Ý” và “Nghệ”?

Chu Hồng Hồng rất muốn tự mình an ủi, cái tên đó có thể là người không quen biết, không liên quan đến Trình Ý. Nhưng mà, loại lời nói dối này, ngay cả mình cũng không gạt được.

Bởi vì hai chữ “YI” kia.

Nửa học kỳ sau của lớp mười hai, bởi vì áp lực học tập lên quá lớn, cô không thể nào đi chơi cùng Trình Ý. Trình Ý chuyển khỏi căn nhà của cậu cả, hẳn có lúc cũng sẽ đến thăm cô, nếu mẹ Chu không có ở nhà, hẳn sẽ níu chặt cô ở trên giường.

Chu Hồng Hồng một lòng một dạ chuyên tâm học hành, cũng không rảnh rỗi để suy nghĩ đến quan hệ của hẳn và cô.

Trình Ý ngày đó nhận được một cú điện thoại, là Nhung Bác Quân gọi tới, nói là đi ra ngoài họp mặt, Trình Ý thuận miệng đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại, Trình Ý nhìn lên thân mình mềm mại của Chu Hồng Hồng trên giường, nhếch miệng nói, “Cô chỉ chuyên chú học hành, cũng chẳng có giải trí gì. Ngày mai nghỉ phải không? Đêm nay cùng tôi đi ra ngoài chơi một bữa.”

Chu Hồng Hồng kéo chăn che lại mình, từ từ nhắm hai mắt, “Tôi rất mệt mỏi, chỗ nào cũng không muốn đi.”

“Cô còn che cái gì, hai ta cũng không phải mới làm lần một lần hai.” Hắn tiến lên ném chiếc chăn kia xuống, ôm lấy hai bầu ngực của cô nắn nắn, “Tôi nói nè, vợ, nơi này của cô lớn lên không ít a.”

Cô nhắc chân đá hắn đi, đuổi hắn. “Anh đi nhanh đi, tôi muốn đi ngủ.”

“Ban ngày ban mặt, ngủ cái gì. Buổi tối theo tôi ra ngoài chơi.” Hắn nặng nề hôn lên mặt cô, trên tay cũng gia tăng sức lực, bóp đến khi cô cầu xin tha thứ.

Đợi hắn hơi buông ra một chút, Chu Hồng Hồng mới thở phò phò nói: “Tôi đâu có quen đám bạn kia của anh.”

Trình Ý hừ một tiếng, “Đó là tại cô không muốn quen.”

Nghe vậy, Chu Hồng Hồng quay lưng đi.

Trình Ý nói đúng, cô thực sự không thích gặp mặt bạn bè của hắn. Bọn họ đều từng nhìn thấy trước kia Trình Ý và Thời Tiệp Nghệ kết giao, Chu Hồng Hồng luôn cảm thấy bọn họ có một loại địch ý không nói ra với cô, giống như kiểu cô bắt buộc Trình Ý đi vào khuôn khổ.

Bọn họ không biết rằng, Chu Hồng Hồng còn hy vọng rời khỏi Trình Ý hơn bất kỳ ai.

Buổi chiều mẹ Chu trở về, Trình Ý phải đi thuyết phục, nói Chu Hồng Hồng từ khai giảng tới nay cũng chưa đi ra ngoài chơi, sắp thành con một sách đến nơi rồi.

Mẹ Chu nghĩ con gái mình quả thật rất khắc khổ nghiêm túc, thành tích tiến bộ không ít, lao động và vui chơi kết hợp cũng là phải, liền đồng ý cho Chu Hồng Hồng đi ra ngoài.

Chu Hồng Hồng bắt đầu dĩ đành phải cùng Trình Ý đi chơi.

Nhung Bác Quân đặt phòng hát tại làng Ô Sơn, khi Trình Ý và Chu Hồng Hồng đi đến, Nhung Bác Quân không biết lại chạy đi đâu.

Chu Hồng Hồng và đám người kia cũng không tính tính là thân thiết, cô liền rút vào trong góc xem bọn họ làm trò.

Những người đó ồn ào đòi Trình Ý và Chu Hồng Hồng song ca, Trình Ý rất không kiên nhẫn, nói không hát.

Chu Hồng Hồng thật ra là muốn nghe hân hát, cô chưa từng nghe hân hát.

Trình Ý hỏi Chu Hồng Hồng muốn hát một mình hay không, cô lắc đầu.

Ai ngờ, không biết là ai vừa khéo chọn một bài song ca, đợi cho ca khúc xuất hiện, đám người kia liền liền mạng vỗ tay.

Chu Hồng Hồng không biết nên khóc hay cười, lại là bài Khang Định tình ca.

Cô nhìn Trình Ý, lại phát hiện vẻ mặt hân đột biến. Vì thế cô lùi cánh tay đang muốn cầm lấy Microphone, sau đó lặng lẽ dùng tay trái che đi cánh tay phải vừa mới vươn ra kia.

Mọi người vừa thấy sắc mặt kia của Trình Ý cũng rất biết điều. Người đang định hát khụ khụ cười khan vài tiếng, “Chọn nhầm rồi, thay bài khác đi.” Sau đó hân nhanh chóng nhảy bài.

Chu Hồng Hồng đang suy đoán bài Khang Định tình ca này có phải là ca khúc đính ước của Trình Ý và Thời Tiệp Nghệ hay không, sau đó ——

Phòng cửa bị đẩy ra, Nhung Bác Quân cùng Thời Tiệp Nghệ đi vào.

Nhung Bác Quân nhìn thấy Trình Ý, nhiệt tình cười nói, “Tớ vừa mới đi đón cô ấy.”

Chu Hồng Hồng nghe xong, lại trốn vào chỗ tối. Cô hôm nay thật sự không nên tới đây.

Mọi người đột nhiên lặng im, có mấy người liền mạng nháy mắt ra dấu cho Nhung Bác Quân.

Nhung Bác Quân thấy không khí không thích hợp, nhìn quanh phòng, mới phát hiện ra Chu Hồng Hồng ở trong góc. Hân nhất thời cũng cứng người. Hân thật sự không dự đoán được Chu Hồng Hồng cũng sẽ đến, bằng không có đánh chết hân, hân cũng sẽ không mời Thời Tiệp Nghệ.

Kết quả, người tự nhiên nhất vẫn là Thời Tiệp Nghệ, cô ta mỉm cười chào hỏi mọi người.

Trình Ý không có biểu cảm gì, đáp lại một câu bèn đi đến ngồi xuống bên cạnh Chu Hồng Hồng.

Sự gượng gạo lúc ban đầu qua đi, mọi người phục hồi tinh thần lại, lại lần nữa hét to uống rượu ca hát.

Nhung Bác Quân bưng chén rượu lại đối diện với Trình Ý, thật ra hân muốn xin lỗi.

Trình Ý cười như không cười, rượu thì uống rồi, nhưng ánh mắt kia, nhìn Nhung Bác Quân khiến chân hân cũng phải run lên.

Nhung Bác Quân lại mời rượu Chu Hồng Hồng, cô đang có ý muốn uống một chút, lại bị Trình Ý cản lại, “Tôi uống thay cô ấy.”

Nhung Bác Quân đành phải cười cười với Chu Hồng Hồng, liền lui ra.

Chu Hồng Hồng nhìn bộ dáng vui vẻ của Thời Tiệp Nghệ nói chuyện cùng đám người kia, cảm giác mình thật sự không phù hợp. Chủ đề của bọn họ cô không tham gia vào nổi, hơn nữa thái độ của bọn họ, làm cho cô cảm thấy, cùng Trình Ý ghép thành đôi vẫn nên là Thời Tiệp Nghệ thì đúng hơn.

Trình Ý từ sau khi Thời Tiệp Nghệ tiến vào vẫn ngồi ở bên cạnh Chu Hồng Hồng, không lại bên kia góp vui. Hân đột ngột bưng lấy mặt Chu Hồng Hồng, “Nhìn cái gì chứ hân, nhìn đến phát khóc rồi.”

“Tôi không có.” Chu Hồng Hồng trong lòng có chút ngọt ngào, giọng điệu nói chuyện lại vẫn biện hộ cho bản thân mình.

Trình Ý không câu, ngược lại cười hân cô một cái, thấy vẻ mặt khiếp sợ ngốc nghếch của cô, lại hân thêm một cái nữa.” Vợ anh đúng là thích miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo.”

Cô không thể tin được, hân vừa hân cô trước mặt nhiều người như vậy.

Thời Tiệp Nghệ còn ở đây.

Cô vô cùng xấu hổ, cũng không dám ngẩng đầu nhìn sang bên kia.

Dần dần, có vài người không ca hát nữa mà cảm súc sắc lại đây, Trình Ý vừa nhìn thấy là hứng thú. “Nào đến đây, hôm nay chơi thoải mái một chút, đánh cược toàn bộ, sau đó áp kèn lệnh.”

Chu Hồng Hồng chỉ biết chơi đếm lớn nhỏ gì đó, cô nhìn động tác của hần, buồn bực thầm nghĩ hần rất cục là ra tay như thế nào.

Sau khi chơi mấy vòng, Trình Ý kéo cô qua, tiến lại gần nói, “Vợ à, buổi tối đi ra ngoài ăn khuya.”

“Anh thắng hả?” Cô xem cũng không hiểu quy tắc trò chơi, cảm thấy như lọt vào trong sương mù.

“Ừ.” Hần nói xong cũng buông cô ra, tiếp tục đi đánh cuộc tiền của hần.

Chu Hồng Hồng bị khung cảnh ca hát ồn ào khiến cô có chút khát nước, khi đi lấy cốc nước, lơ đãng chạm phải tầm mắt của Thời Tiệp Nghệ.

Chu Hồng Hồng vội vàng rời đi.

Chỉ chốc lát sau, bài Khang Định tình ca lại vang lên.

Cô ngẩn ra, theo bản năng nhìn Trình Ý.

Hần đang chơi con súc sắc, thần sắc trở nên lạnh nhạt, chẳng qua lại không giương mắt lên.

Chu Hồng Hồng cúi đầu uống nước, cô tin chắc rằng, cô không có nghe lầm.

Là Thời Tiệp Nghệ hát——

“Đại thiếu gia Trình gia rời đi, mang theo tình yêu của em rời đi, YI...”

20. Chương 20

Chương 20

Chu Hồng Hồng nghe tiếng ca của Thời Tiệp Nghệ, nói thầm trong lòng, đại thiếu gia Trình gia căn bản cũng không phải là Trình Ý, Trình Ý đứng thứ hai.

Thật may là, Trình Ý chơi đến một nửa, cảm thấy thắng được không tồi, liền lôi kéo Chu Hồng Hồng nói muốn đi ăn khuya.

Mọi người thầm oán hần là trọng sắc khinh bạn, hần chỉ cười cười, chưa từng nhìn Thời Tiệp Nghệ liếc mắt một cái.

Sau khi Chu Hồng Hồng đi theo Trình Ý rời khỏi đó, mới cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Ở trong đó rất bị đè nén.

Có lẽ là âm nhạc cùng tình cảm của con người thật sự cộng hưởng với nhau, từ đó về sau, cô vừa nghe đến Khang Định tình ca trong lòng liền có cảm xúc khác.

Buổi tối Chu Hồng Hồng tắm rửa xong, nằm trên giường lại lăn qua lộn lại. Cuối cùng cô vẫn ngồi dậy, một lần nữa mở Weibo lên nhìn.

Cô muốn xác nhận một chút người kia rốt cuộc có phải là Thời Tiệp Nghệ hay không.

Nhưng sau khi cô đăng nhập vào, phát hiện tìm không thấy dòng status Nhung Bác Quân tag cô trên Weibo. Cô đi vào trang chính của hần, cũng không tìm được. Cô liền tìm thử cụm từ ” YI”, nhưng không có người sử dụng đó.

Chu Hồng Hồng nhất thời rối loạn, cô cảm giác được rất rõ ràng có chuyện gì đó. Cô hạ quyết tâm, dứt khoát trở về danh sách yêu thích của Nhung Bác Quân, cẩn thận tìm lại lần nữa.

Lúc cô nhìn thấy cái tên “Nghệ không biên giới” thì đã khẳng định tất cả.

Cô để điện thoại di động xuống, nghĩ sao bản thân lại rối rắm để bụng chuyện của Thời Tiệp Nghệ như vậy. Nhưng thật sự cô không che giấu được nội tâm xúc động, vì thế cô mở trang kia ra.

...

Chu Hồng Hồng cảm thấy, đây thật sự là ý trời. Từ khoảng khắc cô đến Hoàng Khê trấn, hoặc là nói, thời điểm sớm hơn nữa, cô nhất định sẽ có ngày này.

Thời Tiệp Nghệ vừa đăng một tấm hình trên Weibo. Trong hình là hai chiếc ly súc miệng tình nhân, ghi chú là: cặp ly này thật sự đáng yêu.

Chu Hồng Hồng nhẹ nhàng phụ họa nói, “Đương nhiên đáng yêu.” Bởi vì là cô mua, nên cô vô cùng quen thuộc.

Cô quen thuộc không chỉ là kia hai cái ly kia, còn có khung cảnh chung quanh. Trình Ý đã từng ôm cô trên cái bồn rửa tay này, động tác của hắn ngày càng nhanh, cô lúng túng không thể làm gì khác hơn đành phải tìm kiếm điểm chống đỡ, kết quả thiếu chút đánh rơi hai cái ly kia xuống đất.

Chu Hồng Hồng trước kia thật sự tin tưởng Trình Ý chỉ có một mình cô, hắn làm sao có thể lừa cô chứ. Nhưng mà giờ này khắc này, cô cảm giác bản thân vẫn còn quá ngây thơ.

Hắn và Thời Tiệp Nghệ, tại phòng tắm, không biết làm những chuyện gì...

Chu Hồng Hồng cảm giác như ruột gan bị đào xới, cô rất muốn nôn. Nghĩ như vậy, trong bụng liền thật sự dâng lên cổ vị chua xót.

Vì thế cô chạy ra khỏi phòng, đến buồng vệ sinh nôn khan không ngừng. Cứ như vậy qua hơn mười phút, cô mới ngừng lại được.

Chu Hồng Hồng cúi đầu chống tay lên bồn rửa, một tay vốc nước hắt lên mặt, hung hăng xóa sạch, tựa như muốn dòng nước kia nghiền nát gương mặt mình. Sau đó cô ngẩng đầu lên, ngắm bản thân trước gương, đột nhiên xuất hiện hình ảnh Trình Ý và Thời Tiệp Nghệ làm tình cùng nhau.

Trong lòng cô rất khó chịu, thân thể cũng khó chịu, cô khó chịu muốn điên lên được. Cuối cùng không chịu đựng được nữa, cô nức nở một tiếng.

Cô khóc rất dè dặt, biểu tình nín chặt thống khổ. Cô hận sao Trình Ý không ở trước mặt cô, để cô đâm cho hắn một nhát. Bởi vì cô bây giờ, dường như bị vô số mũi dao sắc nhọn đâm vào, không thể nói rõ cụ thể đau ở đâu, nhưng khắp nơi đều đau.

Cô cảm thấy mình sắp không thở nổi nữa rồi.

Chu Hồng Hồng tiếp tục đi vốc nước, mạnh mẽ vỗ vào mặt mình, hít thở sâu hai cái, liền chạy chậm ra ngoài. Vừa về tới phòng, cô giống như mệt lả người, co quắp ngã xuống giường.

Trình Ý hiện tại đang làm gì? Có thể lại cùng với Thời Tiệp Nghệ hay không...

Nghĩ như vậy, nước mắt của cô lại chảy xuống.

Lần này cô dứt khoát vùi mặt vào chăn, khóc rống lên.

Cô chưa từng khóc dữ như vậy bao giờ, giống như muốn đem toàn bộ ủy khuất của mấy năm nay phát tiết ra hết.

Nhiều năm như thế, tất cả của cô đều cho Trình Ý. Cô vốn là muốn, chỉ cần hắn không phản bội cô, những cái khác cô đều có thể nhịn. Hắn không phải thích nhìn cô phóng đảng hay sao, cô cũng có thể phối hợp với hắn, dù sao cô cũng chỉ như vậy trước mặt hắn.

Cô đều nghe theo hắn, hắn lại còn đi ra ngoài ăn bậy.

Cô hận.

—

Chu Hồng Hồng không biết mình ngủ thiếp đi như thế nào, ngày hôm sau tỉnh lại hai mắt cô sưng một cách kỳ cục, mắt hai mí biến thành bốn mắt mí.

Cậu cả nhìn thấy cô, ngạc nhiên hỏi, “Cháu làm sao thế này?”

Cô đành phải giải thích: “Tối qua cháu xem tiểu thuyết, khóc sưng mắt.”

Cậu cả không lắm hiểu, lại bất đắc dĩ. “Bọn trẻ bây giờ, sao đều mê những thứ không thực tế đó nhỉ?”

Chu Hồng Hồng miễn cưỡng cười cười.

Hôm nay cô nhìn cái gì cũng mơ mơ hồ hồ.

Cô muốn đi chất vấn Trình Ý, nhưng lại không muốn nói chuyện với hắn. Hoặc là nói, cô không muốn đối mặt với câu trả lời của hắn. Cô sợ nghe thấy chính miệng hắn thừa nhận chuyện hắn và Thời Tiệp Nghệ.

Cô và Trình Ý đã đãi tiệc cưới ở làng Vĩnh Cát rồi, đãi tiệc còn có sức thuyết phục hơn là đi đăng ký. Nếu cô và hắn chia tay, sẽ là chuyện của cả hai nhà.

Nhưng cô không thể nào chịu được. Cô cảm thấy hắn bẩn, một Trình Ý như vậy, cô không muốn.

Mấy ngày nay Chu Hồng Hồng như đã cạn sạch sức lực, cô suy nghĩ rất nhiều, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra kết quả. Cảm xúc phập phồng không ngừng, lúc thì muốn trực tiếp chia tay với Trình Ý, nhưng lúc lại bị cảm xúc rối rắm kia làm tan nát cõi lòng.

Cuối cùng cô đợi được điện thoại của Trình Ý, hắn nói rất bận, tạm thời không thể đến chỗ cô.

Chu Hồng Hồng lúc ấy trong lòng đã nguội lạnh, lạnh lùng trả lời: “Biết rồi.”

Hắn không để ý đến thái độ chuyển biến của cô, đùa giỡn nói một câu. “Vợ à, đừng quá nhớ anh nhé.”

Nhận cú điện thoại này xong, Chu Hồng Hồng không nhin được mà khóc lên. Cô dây dưa bảy năm với hắn, cô không biết mình có thể dứt bỏ đoạn cảm tình này hay không. Có thể phải cần hai cái bảy năm, ba cái bảy năm nữa... Thậm chí còn lâu hơn.

Có một hôm, cậu cả cùng mấy người bạn chơi mạt chược, đột nhiên lại bàn tán về một đề tài, nói là làng trên có chàng trai đi ra ngoài làm công, thông đồng với một ả hồ ly tinh, quên hết gia đình vợ con. Sự việc bị lộ ra, tên kia không chịu được giằng xé lương tâm, ủ ê quay về, quỳ trước cửa thật lâu, cuối cùng mới có thể vào nhà.

Chu Hồng Hồng nghe xong liền trốn vào phòng bếp.

Tha thứ hay không tha thứ thì sao đây, chung quy trong lòng sẽ vẫn có một nút thắt. Nhưng mà cô cũng không biết, nếu Trình Ý cầu xin cô tha thứ, cô có thể mềm lòng hay không.

Sau cuộc điện thoại kia Trình Ý vẫn không có tin tức. Chu Hồng Hồng lại cảm thấy, như vậy cũng tốt, hiện tại cô rất không muốn gặp hay nghe thấy hắn.

Vài ngày sau, người em họ của Chu Hồng Hồng gọi điện cho cậu cả, nói lớp bọn hắn có mấy người muốn đến làng Hoàng Khê vẽ tranh phong cảnh, hỏi cậu cả có thể cho bọn hắn đến ở mấy hôm không.

Cậu cả cười thoải mái đồng ý.

Cửa hàng cửa nhỏ này là cậu cả tự mình vất vả lập nên, phòng trên lầu mặc dù hơi nhỏ một chút, nhưng đều rất đầy đủ. Ông thu dọn phòng trên lầu một lúc rồi đem đồ linh tinh dọn lên tầng 3.

Chu Hồng Hồng hỏi cậu cả có muốn cô chuyển lên ở trên tầng 3 không, cậu cả lại nói: “A Trác cũng chưa nói cụ thể là mấy người, đến lúc đó rồi tính.”

Chu Hồng Hồng thật ra là muốn lên tầng 3 ở, cô cũng không biết mấy người đến là nam hay nữ, nếu là nam thì cô ở đây cũng hơi bất tiện.

Đợi Lưu Nhất Trác mang bạn học đến, cô cũng bỏ được ý niệm trong đầu, bởi vì trong đó còn có hai cô bé.

Lưu Nhất Trác vừa nhìn thấy Chu Hồng Hồng, cười sang sảng nói, “Chị Hồng, có nhớ em không?”

Cô cũng cười, “Lâu rồi không gặp, vạm vỡ lên rồi đó nha.”

Hắn ha ha một tiếng, còn cong tay lên, khoe cơ bắp phình to trên cánh tay, sau đó hắn chỉ chỉ phía sau, “Nhóm bọn em được giáo viên phân đề bài về nông thôn, em liền nhân cơ hội này về nhà một chuyến.”

Chu Hồng Hồng gật đầu chào hỏi mấy người bạn học của em họ, sau đó đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm chiều. Lúc đang bận rộn làm cơm, Lưu Nhất Trác nhanh nhẹn tiến vào, “Chị Hồng, còn có một người nữa, cậu ta đến muộn một chút.”

“À?” Cô đang nhìn nồi nước đến xuất thần, bị hắn nói như thế, thoáng ngây người, phản ứng lại mới kịp nói: “Chị biết rồi, chị sẽ chuẩn bị thêm đồ ăn.”

Lưu Nhất Trác nhìn nồi đun nước, bộ dáng thèm nhỏ dãi. “Bạn đó là con nhà giàu có, đẹp trai, ăn uống hơi kén chọn. Ừ... Còn nữa, tính cách hơi không hoà đồng lắm.”

“...”

“Nói thật, em đoán cậu ta chắc sẽ ăn không quen những thứ này.” Hắn cầm lấy chiếc đĩa bên cạnh, gấp một miếng thịt lên, phát ra tiếng than thở thỏa mãn, sau đó mới nói tiếp, “Em còn đoán chắc cậu ta cũng không quen ngủ ở đây đâu.”

“Vậy cậu ta tới làm cái gì?”

“Nói là chưa từng tới ở nông thôn, đến để cho biết thêm kiến thức.” Lưu Nhất Trác không dám ăn vụng tiếp, để đĩa xuống, xoay người đi ra ngoài.

Kết quả là đợi cho đến tận khi cơm nước đã xong, cái cậu bạn con nhà giàu đẹp trai kia vẫn chưa thấy đến.

Cậu cả thấy hơi lo lắng, Lưu Nhất Trác cùng ba bạn học khác thì lại như là đã thành thói quen, chỉ nói: “Để dành chút đồ ăn cho cậu ta là được.”

Chu Hồng Hồng cũng không tiện nói gì, bèn dọn dẹp bát đĩa.

Cơm nước xong, Lưu Nhất Trác nói chuyện với ba người bạn kia, cậu cả cũng không tiện nói gì, nhưng ông rất cao hứng.

Cậu cả trước kia đã từng phàn nàn, lo Lưu Nhất Trác đi học đại học có thể sẽ bị xem thường vì xuất thân từ nông thôn. Mặc dù cậu cả cảm thấy nông thôn cũng không sao, cuộc sống cũng chỉ như thế thôi, nhưng ông vẫn hi vọng con trai của mình có thể hoà đồng sinh hoạt vui vẻ cùng bạn bè. Trước mắt nhìn thấy tình cảnh này, khiến cho ông rất vui.

Cậu bạn đẹp trai con nhà giàu đến sau khi mọi người đã ăn tối tầm một giờ đồng hồ.

Chu Hồng Hồng ngồi ở quầy thu tiền nhìn sang, chỉ thấy một bên mặt của cậu ta, dáng người cao gầy. Cậu ta đeo một cái ba lô lớn, đầu tóc nổi bật dưới ngọn đèn sáng ánh lên một sắc vàng.

Lưu Nhất Trác nhìn thấy cậu ta, ho khan một tiếng hỏi, “Cậu đã đến rồi à.”

Ba bạn học bên cạnh cũng lên tiếng chào hỏi.

Cậu trai nhà giàu hơi vuốt cằm, thấy đại sảnh đơn sơ, khê nhú mày, không nói gì.

Chu Hồng Hồng nói vài tiếng với cậu cả, bèn vào phòng bếp hâm nóng lại bàn đồ ăn để lại lúc trước, lúc bụng thức ăn đi ra thì thấy cậu bạn nhà giàu vẫn đang đứng, cô có chút buồn bực.

“À...” Cô định kêu “Bạn”, nghĩ nghĩ, vẫn nên kêu em họ nhà mình thì hơn, “Lưu Nhất Trác, chị hâm nóng thức ăn xong rồi.”

Cậu con nhà giàu đẹp trai kia nghe tiếng bèn xoay đầu lại.

Mây kiểng mắt sáng, mặt mũi như ngọc.

Chu Hồng Hồng lễ phép cười cười với cậu ta, rồi sau đó quay trở về quầy thu tiền.

Cậu ta tùy ý liếc Chu Hồng Hồng một cái, lực chú ý đặt lên bàn đồ ăn, lại nhú mày.

Chu Hồng Hồng nhìn ra chút manh mối, cậu ta đang soi mói món cơm rau dưa ở đây.

Nhưng mà nghĩ lại, kẻ có tiền đều như thế cả thôi.

(*) Weibo là một trang xã hội tại Trung quốc, cũng còn gọi là blog, tương đương với facebook. Tại Trung Quốc facebook bị chặn, nên đại đa số người TQ dùng Weibo, hoặc sinablog.

21. Chương 21

Chương 21

Lưu Nhất Trác đứng lên, cười giải thích. “Đầu Bái, tài nấu nướng của chị họ mình rất tốt.”

Ánh mắt Đầu Bái lại bay về hướng phòng bếp, tựa như là đang suy đoán trình khả năng độ vệ sinh bên trong bếp.

Chu Hồng Hồng đoán chừng cái anh chàng đẹp trai nhà giàu này sẽ không ăn mấy thứ này, hơn nữa đây còn là đồ ăn thừa.

Quả nhiên, Đầu Bái thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng nói một câu, “Mình đã ăn no rồi, cảm ơn.”

Lưu Nhất Trác cũng dự đoán được tình cảnh này, liền nhảy qua đề tài khác, “Có muốn đem cất hành lý trước hay không?”

Đầu Bái đáp “Được.”

Chu Hồng Hồng một lần nữa mang thức ăn về phòng bếp, cậu cả đi theo vào, nói anh chàng giàu có đẹp trai kia chắc là hơi khó tính, vẫn nên chuẩn bị đồ ăn tốt hơn một chút vậy. Cô cảm thấy không cần thiết phải vậy, nhưng cậu cả nói người ta tới thì là khách, ông muốn chiêu đãi họ thật tốt.

Chu Hồng Hồng dọn dẹp xong phòng bếp, liền trở về phòng, cầm quần áo trực tiếp đi lầu 3 để giặt. Căn tiệm này, mỗi tầng lầu đều có một buồng vệ sinh dùng chung, nhưng cô không muốn chạm phải mấy bạn học kia. Giặt xong quần áo đi xuống lầu, lại trùng hợp thấy Đầu Bái từ phòng vệ sinh đi ra.

Nghe được tiếng bước chân của cô, cậu ta nghiêng đầu lại nhìn.

Chu Hồng Hồng mỉm cười với cậu ta, vốn không muốn tán gẫu, nhưng cậu ta lại rất kỳ quái, cứ nhìn cô.

Cô không biết có phải tại vì ngọn đèn ở hành lang hơi mờ nhạt, nhìn lại cậu ta, ánh mắt của cậu ta rất sâu thẳm. Cô bị cậu ta nhìn như vậy cảm thấy có chút nhút nhát, đành phải mở lời nói: “Xin chào.”

Đầu Bái hơi hơi híp mắt, im lặng một hồi mới trả lời: “Chào chị họ của Lưu Nhất Trác.” Giọng nói tuy rằng lễ phép, nhưng cũng rất xa cách.

Cô thấy cậu ta vẫn nhìn mình chằm chằm, không hiểu vì sao lại thế, bèn không khách sáo với cậu ta nữa, trực tiếp đi về phòng của mình. Càng đi càng nhanh, giống như là muốn bay qua cậu ta.

Đợi cô đi đến gần, Đầu Bái ngửi được một mùi hương sữa tắm thơm mát, mới biết được cô tắm ở phòng khác, liền hỏi, “Nơi này còn có phòng tắm lớn hơn nữa sao?”

Cô thoáng chậm bước chân, “Ở đây phòng tắm nào cũng như nhau.” Không phải là chỉ tắm rửa một chút thôi sao, chẳng lẽ còn muốn chạy bộ ở bên trong sao.

Đợi khi cô đi ngang qua hần, Đầu Bái nheo mắt lại.

Chu Hồng Hồng cúi đầu cũng không để ý đến hần, đi đến trước phòng mình đang muốn mở cửa, hần đột nhiên lại hỏi, “Chị họ của Lưu Nhất Trác, phòng của tôi ở đâu?”

Động tác nắm tay cửa của cô ngừng lại, “... Tôi cũng không biết, phải hỏi Lưu Nhất Trác, em ấy vừa mới mang cậu đi lên phòng nào?”

“Không biết.”

Chu Hồng Hồng buông tay cầm cánh cửa, quay đầu nhìn cậu ta, cười cười, “Để tôi đi hỏi Lưu Nhất Trác cho cậu.”

Nói xong cô phải xoay người đi tìm em họ nhà mình, lúc này, Đẩu Bái lại nói: “Tôi nhớ rõ là phòng giữa thứ hai bên phải sau khi lên lầu.”

“...” Cô ghen hòng nói không ra lời, cảm thấy cậu bạn học này hình như đang cố tình trêu đùa mình, qua mấy giây sau cô mới trả lời, “VẬY... Nó dẫn cậu vào phòng nào thì tức là phòng đó.”

“Chị họ.” Đẩu Bái rõ ràng đã rút gọn cách xưng hô lại. Hắn tựa vào tường, nhìn về phía cô.

Không hiểu vì sao, Chu Hồng Hồng bị cậu ta nhìn thẳng như vậy, cảm thấy không yên.

Cậu ta cúi xuống, lại nói: “Tôi bị cận rất nặng, hiện tại không có đeo kính. Có thể phiền chị dẫn tôi đến đó không?”

Hiểu, Chu Hồng Hồng nhẹ nhàng thở ra. Nghĩ hắn nhìn chòng chọc cô lâu như vậy, nhưng thật ra là không nhìn thấy gì cả?

Cô đi về phía trước hai bước, “VẬY... thế này có nhìn thấy không?”

Hắn lắc đầu. “Chỉ thấy được hình ảnh mơ hồ.”

Cô bắt đầu đi chậm rãi đến gần hắn, “Đi thôi, tôi đưa cậu trở về phòng.”

Trong mắt Đẩu Bái hiện lên tia cười, ngồi thẳng lên đi theo cô. “Còn phải phiền chị họ tìm hộ tôi mất kính.”

Chu Hồng Hồng đi vào phòng Đẩu Bái, bèn tìm kiếm kính mắt cho cậu ta, nhưng chỉ cần vừa liếc mắt đã nhìn thấy được. Không chỉ có hộp kính mắt, trên bàn còn rải rác để vài cái bao cao su khác nhau.

Cô vội vàng liếc mắt nhìn đồng bao cao su đủ mọi màu sắc đó một cái, lấy hộp kính mắt đưa cho cậu ta, rồi lui ra ngoài, “Bạn học, không quấy rầy cậu nghỉ ngơi nữa. Ngủ ngon.”

Đẩu Bái thấy thái độ của cô như muốn nhanh tránh khỏi, cảm thấy hiềm lạ, nói nhỏ: “Chị họ, chúc ngủ ngon.”

Chu Hồng Hồng trở lại phòng, sau khi sấy khô mái tóc, nhìn di động trên tủ đầu giường hơi do dự.

Cuối cùng cô vẫn thuyết phục chính mình, buổi tối hôm nay không đi xem weibo của Thời Tiệp Nghệ. Chỉ là nghĩ đến Trình Ý, cô có loại xúc động muốn đi hỏi hắn rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì.

Nỗi bức xúc này luẩn quẩn trong đầu cô mấy ngày liền, nhưng vẫn không thực hiện được.

Cô ngã xuống giường, cuộn mình vào trong ổ chăn.

Thời gian này buổi tối Chu Hồng Hồng ngủ rất kém, trong lòng suy sụp, lại luôn nghĩ lung tung, luôn chịu đựng đến khi mệt quá sức mới có thể nhột nhột đi vào giấc ngủ. Trong tiệm không bán bữa sáng, bình thường cô cũng không cần rời giường quá sớm, nhưng giờ có thêm đám bạn của em họ, cô liền để đồng hồ báo thức. Sáng ngày thứ hai, chẳng cần đợi đến khi cái đồng hồ vô dụng kia vang lên, cô đã tỉnh.

Trở dậy, liếc nhìn lịch treo trên tường, lại chịu đựng qua một ngày.

Cô chợt nhớ đã từng đọc ở đâu đó một câu —— nếu bạn thật sự yêu một người, bạn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên người đó. Nghĩ đến đây, từng tờ lịch trên cuốn lịch kia cứ rơi xuống một tờ sẽ chỉ làm bi thương của cô càng thêm mãnh liệt.

Trình Ý vẫn chưa tới tìm cô. Hết rốt cuộc bạn đến mức nào, mới có thể quên mất cô như thế.

Lúc Chu Hồng Hồng xuống lầu, đi qua phòng của Đẩu Bái, nghe thấy bên trong có giọng nói, cô rất giật mình.

Căn phòng kia cách âm không tốt lắm, lúc này còn sớm, tất cả đều rất yên tĩnh, âm thanh kia tuy rằng đã đè nén lại, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng phát ra. Chu Hồng Hồng quá rõ ràng những động tĩnh ấy chứng tỏ bên trong đang xảy ra chuyện gì, cô lúng túng bước nhanh đi qua.

Nhớ đến đồng bao cao su trong phòng Đẩu Bái đêm qua, cũng không cảm thấy kỳ quái. Chẳng qua là không biết ai ở phòng bên cạnh của Đẩu Bái, sáng sớm đã bị xui xẻo, động tác lớn như vậy, làm sao mà để cho người ta ngủ đây.

Chu Hồng Hồng nấu xong bữa sáng bèn đi gọi Lưu Nhất Trác, vừa khéo nhìn thấy cậu ta ở hành lang, vì thế liền bảo cậu ta đi đánh thức các bạn học khác, cô thì trở về phòng khách xem tin tức.

Đẩu Bái là người đầu tiên đi xuống. Cậu ta không đeo kính, nhìn thấy Chu Hồng Hồng cũng chỉ là nhàn nhạt nói “Chào buổi sáng”.

Chu Hồng Hồng nghĩ đến động tĩnh nghe thấy lúc sớm, mắt liếc lên cửa thang lầu, nhưng lại không nhìn thấy có cô gái nào đi cùng cậu ta xuống cả. Cô mỉm cười trở lại chào cậu ta, rồi bưng bữa sáng lên.

Bữa sáng chỉ là chút đồ ăn đơn giản, ăn cùng cơm gạo thô.

Đẩu Bái nhìn những thứ này, hơi hơi do dự, sau đó ngồi xuống.

Chu Hồng Hồng muốn nói gì đó, thì đã thấy hai cô gái đang cùng nhau đi xuống. Kỳ quái là, hai cô bé lại không ngồi cùng một bàn với Đẩu Bái.

Chu Hồng Hồng ngồi ở quầy thu tiền, thoáng tò mò nhìn bọn họ, nhưng mà không thể nhìn ra Đẩu Bái có quan hệ với cô bé nào. Vì thế cô đành chuyển sang ngắm người qua lại trên đường cái.

Đẩu Bái ăn một chút đã để đĩa xuống. Hắn ăn không quen.

Hắn hối hận đã đến cái nơi quỷ quái này. Hơn nữa tối hôm qua hắn ngủ cũng không thoải mái, ván giường cứng rắn, lại là giường nhỏ, lật người là cảm thấy như muốn rớt khỏi giường luôn.

Cậu ta chuẩn bị ra ngoài dạo, bèn đứng dậy, lơ đãng nhìn thấy Chu Hồng Hồng đang thả mình nhìn ngắm bên ngoài.

Tối hôm qua lúc ở phòng khách, bởi vì đèn không tốt lắm, cậu ta cũng không cẩn thận nhìn cô cho kỹ, lúc sau lại bởi vì không đeo kính, nhìn cũng không rõ ràng. Hơn nữa, sáng nay lúc xuống đây cậu ta cũng không chú ý đến cô. Cậu ta cho rằng cô chỉ là một thôn cô mà thôi.

Mà lúc này vừa nhìn, cậu ta mới phát hiện, cô chị họ này trông thế mà bộ dạng cũng không tệ lắm. Nhất là gò má nhìn nghiêng nghiêng của cô, đôi môi kia đang vẽ lên, trông rất mê người.

Đẩu Bái híp lại mắt, thu hồi ánh mắt, công giá vẽ lên.

Lần này hắn đi, lại gây ra chuyện lớn.

Mãi đến mười giờ tối, Đẩu Bái vẫn chưa về.

Lúc ấy bầu trời đã nổi lên mấy đám mây đen, cậu cả lo lắng, sợ xảy ra chuyện gì, liền bắt Lưu Nhất Trác đi gọi điện thoại hỏi một chút.

Lưu Nhất Trác cùng ba bạn học khác tựa hồ là không để ý, hắn là đã quen việc Đẩu Bái đọc lai đọc vãng. Lưu Nhất Trác còn nói trước giờ cơm tối gọi điện thoại cho Đẩu Bái là được, không có chuyện gì to tát cả.

Cậu cả vẫn thúc giục Lưu Nhất Trác đi gọi điện thoại.

Nhưng mà lần này, điện thoại của Đẩu Bái lại tắt máy.

Lưu Nhất Trác lập tức tức giận đến mức muốn nổ tung, “Cậu ta lúc nào cũng là kẻ gây chuyện, cái gì cũng chỉ thích đi một mình.”

Ba người bạn học kia chỉ biết nhìn nhau, cuối cùng cô bé mặc váy đỏ mở miệng, “Liệu có phải... ..là cậu ấy lạc đường rồi hay không?”

Lưu Nhất Trác sửng sốt, “Lúc chiều cậu ta còn nói sẽ không đi xa, hơn nữa mình đã đưa bản đồ cho cậu ấy. Tối hôm qua cậu ta còn nhờ bản đồ mà tìm đến được đây, trên di động cũng có chỉ dẫn nữa mà.”

Cô gái mặc váy đỏ tỏ ra lo lắng, “Di động đã tắt máy rồi, sao còn chỉ dẫn được nữa.”

“Có lẽ cậu ta cảm thấy ở đây không quen, tự đi tìm khách sạn cao cấp ở rồi cũng nên.”

Lưu Nhất Trác nói xong bị cậu cả vỗ một cái, “Chúng ta đi ra ngoài tìm xem. Nơi này không thể so với thành phố lớn, buổi tối không sáng như đường thành phố đâu.”

Chu Hồng Hồng chen vào hỏi, “Lúc chiều cậu ta có nói là đi bên nào không? Có nói là không quay về nữa không?”

Lưu Nhất Trác trả lời “Cậu ta không nói, chỉ nói không đi xa, quanh quẩn bên chỗ chợ thôi.”

“Cậu và A Trác đi qua chợ xem thế nào. Hồng Hồng, các con canh ở nhà.” Cậu cả nói xong bèn kéo Lưu Nhất Trác đi ra ngoài.

Chu Hồng Hồng và ba người bạn học kia chờ trong tiệm. Trong lòng cô cảm thấy có chút kỳ quái, em họ mình và cậu bạn kia có vẻ không thân thiết lắm. Hoặc phải nói là, Đẩu Bái đều khá xa cách với các bạn học khác.

Một lúc sau có một bác gái bên kia đường chạy đến, dáng vẻ gấp gáp, vừa nhìn thấy Chu Hồng Hồng liền ồn ào nói, “Thôi chết, cái trí nhớ kém cỏi của ta, lại quên mất việc này.”

Chu Hồng Hồng còn chưa kịp hỏi chuyện, bác gái lại trách móc kể: “Lúc xế chiều có một chàng trai, nhờ bác nhắn tin cho các cháu, muốn các cháu đi đón hắn, bác về đến nhà liền quên mất.”

Chu Hồng Hồng vội vàng hỏi: “Vậy cậu ấy ở đâu?”

Bác gái vẫn còn mãi mê thuật lại câu chuyện, “Cậu ta, nhìn bộ dáng là biết người thành phố. Lúc ấy cậu ta vẽ tranh ở bên bờ sông, vẽ cũng rất đẹp. Mấy người bạn ta đều vây quanh cậu ta xem vẽ tranh, sau đó cậu ta đột nhiên hỏi ai quen với Lão Lưu, bác nói bác biết, cậu ta bèn nhờ bác nhắn tin, còn trả cho bác một khoản tiền. Bác mãi chơi mạt chược thua sạch, mới nhớ tới cậu ta. Thật đúng là bất cẩn a, cũng trách cái trí nhớ của ta...”

Chu Hồng Hồng không thể không chen vào hỏi, “Vậy hiện giờ cậu ta ở đâu?”

“Chắc là vẫn còn ở chỗ đó, ngay bên bờ sông.”

22. Chương 22

Chương 22

Dù thế nào đi nữa may mắn có bác gái này, cuối cùng thì cũng có tin tức của Đẩu Bái.

Sau khi Đẩu Bái được cậu cả đưa trở về, rất bình tĩnh, chỉ nói kính sát trùng rơi mất, không nhìn thấy đường, di động lại hết pin.

Mọi người tuy có thảm oán thoán, nhưng cũng không ai dám nói ra. Huống hồ, đầu tóc, quần áo của cậu ta đều ướt hết, có thể thấy được là đã đợi mưa rất lâu khi ở trong rừng cạnh bờ sông.

Nhón nháo ầm ĩ một hồi, Chu Hồng Hồng liền chuẩn bị đồ ăn nóng cho Đẩu Bái, cứ nghĩ rằng, cậu ta sẽ vẫn không ăn.

Ai ngờ, lần này cậu ta lại động đũa.

Chu Hồng Hồng cũng không có gì nói để nói với cậu ta, chuẩn bị đồ ăn xong thì quay về ngồi ở quầy thu tiền. Nhưng không hiểu sao Đẩu Bái lại cất tiếng, “Chị họ, hoàng hôn bên sông Lâm Giang rất đẹp.”

Cô hơi sững sốt, sau đó trả lời, “Đúng. Tôi cũng thích nơi đó nhất.”

Màu sắc sông Lâm Giang vốn khá mờ nhạt, nhưng lúc chạng vạng, ánh chiều tà đỏ như huyết lệ, lại làm nó trở nên vô cùng rạng rỡ.

Cô thật sự vô cùng thích dòng sông yên tĩnh đó. Lúc cô vừa tới làng Hoàng Khê, thường xuyên ngồi ở bên bờ sông, nghĩ đến mối dây dưa nhiều năm của mình và Trình Ý. Tuy rằng nghĩ tới nghĩ lui thì cũng chỉ như

vậy thôi, nhưng mỗi khi nghĩ xong trong lòng sẽ bình tĩnh lại đôi chút. Hơn nữa cô nghĩ, có lẽ qua một thời gian, cô sẽ được như con sông kia, lững lờ chảy đi tìm nơi an tĩnh cho riêng mình.

Đầu Bái ngẩng đầu nhìn cô, khẽ cười. Về mặt đậm nhạt nhờ nụ cười đó mà giãn ra, ngay tức khắc cậu ta chuyển từ một anh chàng cao ngạo sang thành một thiếu niên toả sáng như ánh mặt trời.

Lòng Chu Hồng Hồng thoáng run lên, ngay sau đó cười một tiếng.

Đang trong tuổi thanh xuân, tỏ vẻ thâm trầm làm gì chứ, cứ cười như vậy mới là đẹp nhất.

Ngày hôm sau Đầu Bái vẫn là người đầu tiên xuống lầu, một mình đi ra ngoài. Chu Hồng Hồng nhìn bóng lưng của cậu ta, nghĩ mong là đừng có rớt kính mắt nữa thì tốt hơn.

Buổi chiều, cô liền cảm giác mình thật sự là đồ có miệng quạ đen.

Đúng thế, kính mắt của cậu ta lại rơi.

Lại vẫn bị rơi ở ven rừng cạnh bờ sông, cũng vẫn là bác gái bên kia đường báo tin. Có điều bác gái hôm nay đã nhớ rất rõ, nghe nói là Đầu Bái cho bác ấy tiến thù lao gấp đôi.

Lúc Bác gái chạy đến báo tin, dù vẫn chưa tới giờ ăn cơm tối, cậu cả đang tính tiền với một đầu mối cung cấp thực phẩm cho quán, không đi được, liền sai Chu Hồng Hồng đi đón Đầu Bái về.

Chu Hồng Hồng nhìn trời đoán hôm nay vẫn muốn mưa, cầm hai cái ô đi về phía sông Lâm Giang. Vẫn chưa tới nơi đã thấy xa xa có mấy người vây quanh đang nhìn cái gì đó. Đến khi tới gần, mới biết được thì ra bọn họ đang nhìn Đầu Bái vẽ tranh.

Chỗ cô đang đứng không nhìn thấy tranh hán vẽ, chỉ nhìn thấy Đầu Bái. Hắn ngồi ở trên thềm đá, bản vẽ để trên đầu gối, cúi đầu chăm chú nhìn tác phẩm của mình.

Tuy rằng bởi vì nguyên nhân của thời tiết, cảnh sông so với bình thường ảm đạm hơn, nhưng Đầu Bái kết hợp cùng sông Lâm Giang, theo Chu Hồng Hồng thấy đây đã là một bức tranh đẹp rồi. Trước kia cô đã cảm thấy nam sinh khối nghệ thuật đặc biệt có khí chất, Đầu Bái này lại càng có phong cách riêng.

Cô đi về phía trước gọi cậu ta. “Này anh bạn.”

Đầu Bái ngẩng đầu về phía cô, vẫn là ánh mắt xa xăm kia.

Chu Hồng Hồng chống lại ánh mắt cậu ta, mới nhớ tới mình quên mang kính mắt của cậu ta tới, âm thầm kêu hồng bét.

Đầu Bái chờ đám người ngoài tán đi, mới mở miệng, “Chào Chị họ.”

“Chúng ta trở về thôi.” Chu Hồng Hồng chú ý tới ngữ khí của hắn so với lúc ban đầu hắn đến đã ôn hoà hơn một chút.

“Được.” Hắn buông bàn vẽ, nhìn thẳng vào cô, “Chị họ, kính mắt của tôi đâu?”

“Tôi đi gấp, quên mất rồi.” Chu Hồng Hồng giải thích xong, chỉ thấy Đầu Bái nghe xong lời này lại nhẹ nhếch khóe miệng, nhưng ngay lập tức che giấu đi, nhanh đến nỗi khiến cô cho rằng đó là ảo giác.

“Không có kính mắt ngay cả đường dưới chân cũng không thấy rõ.”

Cô cũng ảo não chính mình không chu toàn, “Vậy cậu ở đây đợi một chút, tôi trở về lấy. Cũng không xa.”

“Bây giờ hả?” Cậu ta hí mắt nhìn bầu trời một chút, “Trời sắp mưa rồi.”

“Đúng, ô này cho cậu, tôi trở về lấy kính.” Trong nháy mắt lúc đưa ô qua, Chu Hồng Hồng đột nhiên xuất hiện một ý niệm trong đầu, bật thốt, “Nếu không tôi dắt cậu về cũng được.”

Lời này vừa thốt lên, Đầu Bái đột nhiên trở nên lạnh nhạt. “Tôi không tùy tiện nắm tay người khác.”

“Bạn này, chúng ta dùng ô, mỗi người nắm một đầu là được.” Cô vội vã xua tay làm sáng tỏ. Hiện tại cô cũng biết lời vừa rồi vô cùng thiếu sót. Với điều kiện của cậu ta, các cô gái theo đuổi nhất định là xếp thành hàng dài, nói không chừng cậu ta cho rằng cô muốn cản cả cỏ non là cậu ta ấy chứ.

“Như vậy thì được.” Đầu Bái lúc này vui vẻ chấp nhận, hẩn khom người xuống, nhặt bàn về lên, lại đem cất cẩn thận tranh và cọ vẽ.

Chu Hồng Hồng nhìn động tác của cậu ta, muốn giúp một tay, nhưng vẫn dừng lại, sợ cậu ta lại hiểu lầm.

Đợi cậu ta chậm rãi thu dọn xong công cụ, cô đưa chuôi ô nhẹ nhàng đung tay cậu ta một chút.

Cậu ta hiểu ngay, dùng ngón tay trở ô lấy cán dù.

Chu Hồng Hồng xoay người cầm chắc ô, nhắc nhở cậu ta, “Này bạn, chỗ này có ba bậc thang, cậu đi chậm chút.”

Đầu Bái ở sau lưng cô cười cười không một tiếng động.

Lúc Chu Hồng Hồng lôi kéo cậu ta đi, cảm giác mình rất giống đang dẫn người mù, vì thế nhịn không được bèn hỏi, “Bạn học, cậu bị cận thị nghiêm trọng như thế, tại sao không đi làm phẫu thuật?”

Hắn hí hắt, nhìn bóng lưng của cô, “Tôi cũng có bạn đã từng làm phẫu thuật.”

“Hả? Hiệu quả không được tốt sao?”

“Quả thật không tốt, hậu quả thật rất nghiêm trọng.”

Chu Hồng Hồng nghi ngờ quay đầu, “Tôi cũng có bạn học đã làm qua, khôi phục rất tốt đó.”

“Bạn tôi trước khi làm phẫu thuật coi như đẹp trai. Sau này tuy rằng khôi phục thị lực, nhưng dung mạo giảm bớt nhiều.”

“...”

—

Cho đến khi Chu Hồng Hồng đưa Đầu Bái về đến phòng của hắn, cô mới biết được, trận đại chiến lúc rạng sáng ngày hôm qua là do người khác. Bởi vì Đầu Bái đổi phòng. Hơn nữa người đổi phòng với hắn, không phải là ai khác, chính là em họ Lưu Nhất Trác của cô.

Chu Hồng Hồng sau khi nghe được hóa đá tại chỗ.

Đầu Bái tới gần cô, muốn sờ mặt cô, cô mới tỉnh lại, “Cậu nói... Hai ngày nay ngủ ở kia là Lưu Nhất Trác?”

Cậu ta thả tay xuống, cười nhẹ, “Chị họ, cô có lời gì thì cũng chờ tôi đeo kính xong rồi hỏi.”

Cô vội vàng đi đến bên cạnh bàn, nơi đó vẫn như cũ để một đồng hồ sắc sỡ. Cô nắm lấy hộp kính mắt đưa cho cậu ta, “Lưu Nhất Trác cậu ấy...”

Đầu Bái đeo kính mắt, trực tiếp trả lời, “Ồ cách vách chính là cậu ta.”

Chu Hồng Hồng không thể đoán được là Lưu Nhất Trác. Tuy rằng chính cô lúc học lớp mười hai đã bị ép buộc cùng Trình Ý xảy ra quan hệ, nhưng mà cô trong lúc nhất thời vẫn không tiếp thụ nổi hành vi của em họ mình. Cô lại rất muốn tự mình an ủi, em họ cũng đã là sinh viên đại học, có bạn gái là điều bình thường. Bình thường thôi.

Đầu Bái nhìn bộ dáng có chút thất thố của cô, trong lòng trời dấy một chút nghiền ngẫm cười nói. “Chị họ buổi sáng ngủ dậy thật sự là rất sớm.”

Chu Hồng Hồng cứng đờ. Cô bây giờ không biết là có cảm giác gì. Rõ ràng không phải là mình hoan ái bị nghe lén, nhưng cô lại có cảm giác thẹn thùng.

“Nếu không, tôi lại đổi phòng cho cậu.” Cô xì mặt, không thể đi nói với Lưu Nhất Trác là động tác của cậu ấy âm ỉ đến bạn học, muốn chuyển chỗ cho Đầu Bái.

“Vây cũng không cần.” Đẩu Bái đẩy đẩy kính mắt, vẫn là bộ dạng cười cười kia, “Đều là người trưởng thành rồi, những chuyện như vậy này thấy nhưng không thể trách.”

Trái ngược với sự thản nhiên của cậu ta, Chu Hồng Hồng vẫn cảm thấy rất khó xử. Nhưng nghĩ lại, anh chàng này còn vứt loạn một đồng áo mưa trên bàn, đoán chừng cũng là người có tính cách lang thang. Cậu ta tuy là một kẻ soi mói đủ thứ từ ăn mặc đến đi lại, nhưng không nghĩ đến về phương diện quan hệ nam nữ, đàn ông ai cũng đều giống nhau thôi.

Lại nói, Chu Hồng Hồng có một thói xấu. Một khi gặp được chuyện bất quá gì đó, sẽ phải nói với Trình Ý.

Hiện tại, vừa mới ra khỏi phòng Đẩu Bái, cô đã muốn nói với Trình Ý chuyện của Lưu Nhất Trác.

Em họ cô có bạn gái, hơn nữa còn lên giường với người ta rồi.

Năm đó khi Trình Ý và Chu Hồng Hồng bày tiệc rượu, cha của mợ thân thể không tốt, cậu cả và mợ đều ở bệnh viện chăm sóc, vì thế để cho con lớn nhất cùng và đứa nhỏ nhất đến uống rượu mừng.

Lưu Nhất Trác rất là sùng bái đối với việc Trình Ý thay anh trai hấn tiếp nhận chị dâu.

Chu Hồng Hồng thấy thế, liền lén dặn dò Trình Ý, “Anh đừng có làm hư em họ của tôi đấy.”

Trình Ý cười nhạo một tiếng, “Kêu em họ cô tự quản tốt cái đồ của hấn đã.”

Cô bắt bẻ nói: “Chính anh cũng không quản được, có tư cách gì nói đến người khác.”

Hấn bắt lấy ngực của cô vuốt ve một trận, “Nếu tôi muốn không quản, cô còn có thể đi thi đại học?”

Cô đành yên lặng.

Chu Hồng Hồng hiện tại rất xúc động muốn gửi tin nhắn cho Trình Ý.

Thật sự cô vẫn rất nhớ hấn, nhưng trong nỗi nhớ mong vẫn mang theo một chút không cam lòng.

Lúc cô đang muốn gửi tin nhắn cho hấn, đột nhiên một tiếng “Chị Hồng” vang lên, khiến cô giật mình hoảng sợ. Di động không cầm chắc, cứ như vậy rơi trên mặt đất.

Lưu Nhất Trác cũng ị dọa, nhanh chóng giúp một tay nhặt di động lên, “Chị Hồng, chị đang nghĩ gì thế?”

“Không... Các em đều về rồi hả?” Chu Hồng Hồng nhìn thấy Lưu Nhất Trác có chút xấu hổ, cô nhận lại di động, liền muốn đi xuống lầu.

“Ừ, trời mưa, đành trở lại.” Lưu Nhất Trác ngáp một cái, “Em đi tắm trước đã, đợi lát nữa ăn cơm thì gọi em nhé.”

“Ừ.”

Chu Hồng Hồng đi xuống vài bậc thang gỗ, đột nhiên quay đầu, vừa khéo nhìn thấy Lưu Nhất Trác đi vào căn phòng thứ hai bên phải. Sau đó cô tiếp tục đi xuống, lại gặp được hai cô bé đi lên lầu. Hai cô bạn này mỗi lần nhìn thấy Chu Hồng Hồng đều ngọt ngào gọi chị.

Chu Hồng Hồng cười đáp lại.

Hôm nay, là lần đầu tiên Đẩu Bái cùng mọi người ăn cơm tối.

Không biết có phải vì cậu cả đã thay đổi chất lượng đồ ăn hay không, cậu ta lần này tốt xấu thế nào cũng đã ăn một chén cơm. Nhưng tương ăn của cậu ta quá mức tao nhã, ngược lại khiến cho người khác càng trở nên thận trọng.

Chu Hồng Hồng ở trên bàn cơm nhìn Lưu Nhất Trác cùng hai bạn nữ kia nói chuyện với nhau, suy đoán xem cô nào là bạn gái của em họ.

Đẩu Bái tựa như vô tình, nhìn Chu Hồng Hồng, sau đó quét mắt về phía hai bạn nữ, mang theo chút khinh thường.

Sau bữa cơm chiều, Chu Hồng Hồng dọn dẹp phòng bếp xong, chuẩn bị trở về phòng lấy quần áo, mới vừa lên đến lầu hai, liền nhìn đến Đẩu Bái cúi đầu, đứng ở trước cửa phòng.

Cậu ta một tay bịt mắt, một tay vịn chặt tường.

Chu Hồng Hồng chần chờ kêu: “Này Bạn?”

Đẩu Bái hơi hơi ngẩng đầu về phía cô.

Nhìn dáng vẻ của hắn có vẻ không đúng lắm, cô liền vội vàng hỏi, “Làm sao vậy?”

Hắn chậm rãi đến gần cô, “Chị họ...”

Chu Hồng Hồng mượn ánh đèn, khi nhìn thấy mắt trái của cậu ta, vô cùng hoảng sợ.

Mắt trái của cậu ta...

Một mảnh đỏ bừng.

23. Chương 23

Chương 23

Chu Hồng Hồng hoàn toàn bị dọa. Đầu tiên cô liên tưởng đến là bệnh đau mắt, nhưng mà mắt phải của Đẩu Bái vẫn bình thường.

Cô ổn định tinh thần, hỏi, “Này bạn, cậu làm sao vậy?”

Đẩu Bái một lần nữa che con mắt trái của cậu ta, “Mắt tôi không thoải mái.”

“Là nhiễm trùng sao?”

“Có thể là bị kính sát trùng đâm vào trong mắt.”

Đương sự có vẻ rất bình tĩnh, nhưng Chu Hồng Hồng nghe xong lại bị dọa sợ, “Tôi dẫn cậu đi xem bác sĩ.” Nói xong cô túm ống tay áo của cậu ta.

Đẩu Bái nghiêng người tránh đi sự đụng chạm của cô. “Không còn kịp rồi.”

Cô nhận ra được hành động của cậu ta liền dừng lại động tác, anh bạn này có thể lại hiểu lầm cô có ý đồ bất lương gì đối với hắn. “Vậy làm sao bây giờ? Mắt cậu rất đỏ...”

“Chị họ, nếu không...” Đẩu Bái dừng một chút, mới nói tiếp, “Chị giúp tôi lấy ra đi.”

Cô sửng sốt, “... Tôi không biết làm, trước giờ tôi chưa mang kính sát trùng bao giờ.”

“Tôi dạy cho chị.” Cậu ta lại bước một bước về phía cô, “Hiện tại mắt tôi rất đau, cũng không nhìn thấy gì, chờ đi đến bệnh viện, cũng không biết là lỡ mất bao nhiêu thời gian.”

Chu Hồng Hồng cảm thấy loại chuyện này, cô thật không dám tùy tiện xuống tay, “Nếu không, tôi gọi Lưu Nhất Trắc tới giúp cậu đi.”

“Vậy chị nên chờ bọn họ mặc quần áo tử tế đã.” Ngự khí của cậu ta bỗng nhiên có chút thay đổi.

Cô nghe ra ý tứ của cậu ta, giật mình nhìn về phòng của em họ.

“Chị họ?”

Chu Hồng Hồng nhìn khuôn mặt nghiêm túc lạnh nhạt của cậu ta, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Đẩu Bái bảo cô đi rửa tay, sau đó ôm mắt trái trở về phòng.

Chu Hồng Hồng rửa tay xong, vào phòng Đẩu Bái, vốn không muốn đóng cửa, hần lại nói, “Việc vén mí mắt này, tôi không có hứng thú để cho người khác nhìn thấy.”

Cô đành phải nhẹ nhàng dùng chân đóng cửa lại.

Đẩu Bái nửa dựa nửa nằm ở đầu giường, Chu Hồng Hồng đến gần mới phát hiện ga giường của cậu ta lại là tự mang đến, thậm chí vỏ chăn cũng thế. Cứ như vậy, cô cũng không dám thoải mái ngồi lên.

Cô đứng trước giường, thân thể khom xuống nhìn mắt trái của Đẩu Bái.

Mắt trái của cậu ta nhìn như sắp chảy máu, có chút đáng sợ.

Chu Hồng Hồng cúi đầu xuống, tóc liền tự nhiên rũ xuống, phủ lên mặt Đẩu Bái, cô liền lập tức ngồi thẳng lên.

Buộc tóc xong, cô lại đi rửa tay lần nữa, sau khi trở về liền nghe theo chỉ thị của Đẩu Bái, lại gần nhìn mắt trái của cậu ta, nhẹ nhàng mà vân vê mở mí mắt của cậu ta tìm kiếm thấu kính bên trong. Thật vất vả mới thấy một góc thấu kính, cô vừa muốn lấy kẹp gỡ thấu kính ra, cậu ta lại không biết vì sao, chớp chớp mắt.

Cô vốn tập trung tinh thần chú ý tìm cái thấu kính kia, đột nhiên cậu ta nháy mắt, cô hơi giật mình, lúc nhìn lại mắt của cậu ta, kính sát trùng cũng không biết đã chuyển qua chỗ nào.

Cô đành phải càng tiến đến gần hơn để nhìn.

Hô hấp của Chu Hồng Hồng phả lên mặt Đẩu Bái, dường như làm cho cậu ta có chút khó chịu, hơi nhàu mày.

Lúc này cô mới ý thức được bọn họ quá mức gần nhau, đang muốn kéo xa khoảng cách một chút, nhưng đuôi tóc của cô lại không biết bị cái gì đè lên, bị bên kia kéo lại, cô mất thăng bằng, ngã ngược về phía trước đụng vào tròng mắt Đẩu Bái.

Thật sự đụng phải.

Cằm của cô đụng trúng môi của cậu ta.

Chu Hồng Hồng vội vàng dịch ra, trên mặt nóng như bị hỏa thiêu. Nhưng khi nhìn Đẩu Bái, vẻ mặt của hần rất nghiêm túc.

Vì thế cô ấp úng nói: “Bạn học, thật xin lỗi, có đau không?”

Đẩu Bái tựa hồ như đang ẩn nhẫn cái gì đó, giọng nói có chút căng thẳng, “Không có việc gì. Chị họ, đừng trì hoãn nữa, đôi mắt của tôi đang rất khó chịu.” Hần nói xong, thò tay vào bên cạnh ngăn tủ xé tờ khăn giấy, tinh tế chà lau cánh môi của mình.

Chu Hồng Hồng vốn có chút hoài nghi vừa rồi Đẩu Bái cố ý kéo đuôi tóc cô, nhưng thấy động tác không chút nào che giấu của cậu ta, lại khiến cho cô cảm thấy là chính mình vô lễ với hần.

Cổ che dấu tâm tư, lại cúi xuống nhìn mắt cậu ta. Lần này cô không dám tới gần quá.

Đợi đến khi lấy được kính sát trùng ra, Chu Hồng Hồng nhẹ nhàng thở phào, lùi nhanh cách xa cậu ta vài bước.

Đẩu Bái có chút bất đắc dĩ, “Chị họ, phiền chị lấy hộ tôi thuốc tra mắt.”

Lúc cô đưa thuốc nhỏ mắt cho hần, thấy mắt trái của hần vẫn đỏ bừng, “Cậu... Thật sự không cần đi bệnh viện sao?”

Cậu ta không thèm trả lời vấn đề này của cô, trực tiếp nói ra ý muốn đuổi khách. “Tôi muốn nghỉ ngơi. Chị họ, chúc ngủ ngon, cảm ơn.”

Mọi quan tâm đành nuốt xuống, cô trả lời “Ngủ ngon”.

Đi ra ngoài, nhìn căn phòng của Lưu Nhất Trác, lại liên tưởng tới lời nói vừa rồi của Đẩu Bái, Cô liền đi vượt qua rất nhanh, trong lòng suy tính ngày mai phải thăm dò đời sống tình cảm của em họ.

Đêm đó Chu Hồng Hồng lại không ngủ được, ở trên giường trằn trọc mãi.

Mấy ngày nay, cô cũng từng muốn lên mạng xem tình hình cuộc sống của Thời Tiệp Nghệ, nhưng lại sợ nhìn thấy đồ đạc của mình bị chụp linh tinh. Nếu như là đồ vật, động vào thì động, đến lúc đó cô đem vứt hết. Chỉ sợ là Trình Ý. Cô muốn ném, lại ném không xong.

Cô ngồi xuống, cố lấy hết dũng khí, lại lên xem weibo của Thời Tiệp Nghệ.

Sau tám ảnh chụp đôi cốc kia, Thời Tiệp Nghệ chỉ đăng thêm hai ba dòng cảm nghĩ, cái mới nhất có một câu nói như thế này ——

Hạnh phúc, chính là tìm được một người ấm áp cùng trải qua suốt đời. Trình Ý, là đủ rồi. Nhưng mà, tôi lại chán ghét anh ấy tùy ý lấy mất của tôi một đêm dài.

Chu Hồng Hồng trở nên dờ dẫm.

Đầu tiên, cái từ ‘ấm áp’ này cùng cô và Trình Ý không liên quan. Tiếp theo, hần ấm áp hay không ấm áp đều là của Chu Hồng Hồng cô, cùng Thời Tiệp Nghệ có quan hệ gì đâu. Còn suốt đời của Trình Ý, trước đây rất lâu hần cũng đã hứa cho cô. Hần từng nói sẽ lấy cô.

Hần rõ ràng đã từng nói vậy.

Chu Hồng Hồng cũng không biết, liệu sau một thời gian nữa, trạng thái weibo của Thời Tiệp Nghệ có phải chính là đăng tin vui cùng Trình Ý hay không. Mà cô tuy là bạn gái chân chính, hoàn toàn chẳng hay biết gì. Hoặc là, cô vốn cũng không phải bạn gái của hần, nhiều nhất, chỉ là bảo mẫu và bạn giường của hần mà thôi.

Cũng chính ở một khắc này, trái tim Chu Hồng Hồng hoàn toàn tan nát. Bất kể cô trả giá như thế nào, cũng không sánh bằng Thời Tiệp Nghệ. Nhà của cô, đối phương có thể dễ dàng xâm nhập. Người đàn ông cô yêu, sự ấm áp của hần từ trước tới nay cũng không đặt ở nơi cô.

Hần đối với cô, vĩnh viễn chỉ là ham muốn thú tính mà thôi.

Bấy lâu nay thứ mà cô canh giữ, là thân thể hần. Mà nay, cô không thể tưởng tượng được còn có lý do gì có thể cho phép chính mình tiếp tục đi yêu thương hần.

Chu Hồng Hồng chậm chạp đánh chữ trên điện thoại di động. Đánh xong, xóa đi. Sau đó lại tiếp tục đánh, tiếp tục xóa.

Cô nhìn giọt nước rơi trên đệm, mới biết mình vừa khóc.

Cô hận chết tên súc vật chó chết Trình Ý!

Cuối cùng Chu Hồng Hồng cũng không gửi tin nhắn cho hần, cô tự nói với mình, những thứ này cũng chỉ là phiên diện đơn phương của Thời Tiệp Nghệ, hơn nữa không chỉ ra Trình Ý đúng là ban đêm ở bên cạnh Thời Tiệp Nghệ.

Đúng vậy, không có.

Nhưng mà, nếu như không có, vậy mấy ngày nay hần đang bận rộn cái gì...

Ngày hôm sau, Chu Hồng Hồng ngủ quên.

Trong đầu cô là một mảng mờ mịt, những chuyện lộn xộn đan xen khiến cô không biết mình đang tỉnh hay đang mơ. Mãi đến khi cậu cả lên gõ cửa cô mới giật mình bừng tỉnh.

Vừa đứng dậy, đã cảm thấy đầu đau muốn vỡ ra. Cô lắc lắc đầu, day day huyệt thái dương đi ra mở cửa.

Cô mặc quần áo đi mở cửa, cậu cả lại hoảng sợ. “Sao mắt con lại sưng thành như vậy?”

Chu Hồng Hồng sắc mặt xám tro, nói chuyện cũng không có sức lực, “Con ngủ không ngon. Chắc là ngày hôm qua uống nhiều trà, có chút mất ngủ.”

“Vậy con nghỉ ngơi trước, để cậu làm. Cậu lo lắng con thôi, nếu biết trước sẽ không đến thăm con.”

Cô thật sự rất mệt, đáp lại cậu cả một tiếng rồi trở về đi ngủ. Nhưng mà đau đầu nên cô không ngủ được, vì thế không thể không đi tìm thuốc uống.

Cậu cả vừa nghe tình trạng của cô, nói ngay là bị phong hàn, kêu cô uống thuốc, nghỉ ngơi thật tốt.

Nếu một mình cậu cả thì không thể quản lý cửa tiệm được, Chu Hồng Hồng liền muốn dặn dò Lưu Nhất Trác một tiếng, kêu cậu ấy hôm nay đừng chạy ra ngoài, ở lại trong tiệm giúp đỡ.

Cô đứng trước cửa phòng Lưu Nhất Trác, sau đó quay về phòng mình, gọi điện thoại cho cậu ta.

Hiện tại cô không có tâm tư bàn tán đời sống tình cảm của em họ, tự thân cô cũng khó bảo toàn.

Chu Hồng Hồng uống thuốc xong, ngủ rất sâu.

Giấc ngủ này, là giấc ngủ ngon nhất trong mấy ngày nay của cô. Dem những thứ cô đã từng quên đi, đem những thứ Trình Ý thỉnh thoảng đối tốt với cô gọi ra hết.

Khi Chu Hồng Hồng thi đại học phải đi lên trường thi ở thị trấn. Toàn bộ thí sinh các làng cùng tụ về thị trấn, phòng trọ rất khó tìm, thế mà Trình Ý ba lần bốn lượt lừa gạt Lão Thái gia đến xem náo nhiệt.

Chu Hồng Hồng vốn ở cùng một bạn nữ cùng lớp trong một phòng đôi, nhưng mà Trình Ý uy hiếp cô, kiên quyết bắt cô phải cùng ngủ.

Cô sợ hấn cuốn lấy cô ở trên giường, cầu xin hấn, “Tôi sắp thi đến nơi rồi, anh cũng đừng làm tôi.”

Trình Ý rất khinh thường nói. “Ai muốn làm cô, bản thân cô cố gắng thi đại học của cô đi.”

Chu Hồng Hồng có thói quen lạ giường, đổi đến ở trong hoàn cảnh mới, buổi tối đầu tiên khẳng định là ngủ không ngon. Cô liền sớm đến khách sạn để thích ứng. Lúc ở trong phòng ôn tập cô ngấm ngấm Trình Ý, thấy hấn im lặng hiem có, an tĩnh ngủ ngon.

Đến giờ ăn cơm, hấn liền rời giường đi xuống lầu lấy cơm lên cho cô.

Chu Hồng Hồng cảm thấy hấn ở đây cũng không có việc gì làm, liền bắ hấn đi chơi.

Hấn nói trời nóng, không muốn đi. Cô cũng không biết hấn rốt cuộc tới đây làm gì. Buổi tối trước kỳ thi một ngày, Chu Hồng Hồng bởi vì khẩn trương, đột nhiên mất ngủ. Cô lo lắng lẫn qua lộn lại, càng hoảng càng không ngủ được.

Trình Ý nghe cô than thở, xuống giường, đi đến bên cô, vui sướng khi người gặp họa cười, “Ngủ không được hả? Vậy hai ta làm việc khác?”

Cô gấp đến độ muốn khóc “Lúc nào rồi, anh còn ở đó nói mát.”

“Chu Hồng Hồng, ngủ làm gì.” Hấn nhắc chân đá bấp chân của cô, như là đang đối đãi với con chó nhỏ ven đường vậy.

Chu Hồng Hồng cho là hấn lại muốn ép buộc mình, cả giận nói: “Trình Ý, hôm nay chết tôi cũng không cùng anh làm!”

“Lão tử cũng không muốn làm, lăn dịch ra.” Hấn trực tiếp đẩy cô qua, nằm xuống phía sau ôm cổ cô.

Chu Hồng Hồng sợ hấn nổi lên thú tính, giãy dụa không ngừng, lại cầu xin tha thứ nói phải thi, bảo hấn kiên nhẫn một chút.

Trình Ý gắng sức kèm cổ cô, “Cô rốt cuộc có ngủ hay không?”

Cô bực tức nhìn hấn, trong hốc mắt nước mắt long lanh sắp trào ra.

Hấn lại cười, “Khóc thật xấu.”

Cô đổi, lấy mu bàn tay lau nước mắt.

“Nghe lời.” Trình Ý hưng hăng mở môi của cô, nhẹ nhàng dỗ, “Ngủ một giấc thật ngon vào.”

Chu Hồng Hồng chợt đưa tay ôm hấn, vùi vào lồng ngực của hấn. “Nếu tôi thi rớt thì làm sao bây giờ...”

Hấn tỏ vẻ rất không sao cả, “Rớt thì rớt.”

“Trong miệng anh đúng là không nhả nổi lời hay.”

“Có tôi nuôi cô, sợ cái gì.”

Trình Ý nói một cách rất không để ý, nhưng Chu Hồng Hồng nghe, lại cảm thấy hần nói những lời này là thật lòng. Cô càng thêm ôm sát hần.

“Trình Ý.”

“Ừ.”

“Mấy ngày nay anh cũng phải cấm dục.”

“Tôi đây không phải nhịn rồi sao, cô còn không hài lòng?”

“Nhưng mà, cái kia... chọc vào tôi...”

“Không liên quan tới tôi, có chuyện thì cô đi mà nói với nó. Có bản lĩnh cô bắt nó mềm đi.”

Chu Hồng Hồng buông hần ra, nhích nhích về phía sau. “Tôi ngủ đây.”

Hần lại ôm cô vào lòng, bảo đảm nói: “Chu Hồng Hồng, đừng căng thẳng. Tôi nói không động cô khẳng định sẽ không động.”

Cô đành phải bị buộc vào lồng ngực của hần, đồng thời làm cho hạ thân của mình cách xa hần một chút.

Trình Ý nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, nói bậy học vạ quấy sách, không bằng đi vạ dặm đường, đi vạ dặm đường, không bằng duyệt vô số người.

Cũng không biết cô ngủ mất khi nào, cô chỉ nhớ rõ tiếng nói hần trầm thấp nỉ non bên tai cô.

Chu Hồng Hồng có thể dự liệu được, Trình Ý nhịn vài ngày, một khi tháo xích khẳng định sẽ khiến cô không chịu đựng nổi. Ngày thi xong đại học hôm đó, cô cũng không kịp nói chuyện với các bạn học, đã bị hần kéo trở về khách sạn.

Vừa đóng cửa, hần liền đẩy cô vào bên cạnh buồng vệ sinh, như treo cô ở trên tường, nhanh chóng cởi bỏ quần của cô, nâng một cái chân của cô lên liền tiến vào.

Động tác của hần thực vội vã, Chu Hồng Hồng một tay vịn bên cạnh ván cửa mới miễn cưỡng duy trì tư thế đứng thẳng.

Thật ra cô hơi đau, nhưng nhớ đến biểu hiện của hần mấy ngày nay, biết hần là nhịn đến sắp hỏng rồi, cho nên cô cố gắng hết sức thích ứng hần.

Trình Ý nặng nề mà đảo một hồi lâu, mới thả chậm tốc độ, thở phì phò đi mút cổ của cô. “Vợ, đau không?”

Thừa dịp có chút khoảng cách này, Chu Hồng Hồng mới mở miệng, “Mẹ tôi chờ tôi về nhà ăn cơm, đừng chậm trễ quá lâu.”

Hần cười khê, ngẩng đầu nhìn cô, “Vậy tôi không khách khí?”

Khi nói chuyện, tay hần đã xông vào áo của cô, cởi bỏ áo lót của cô. “Vợ, em thả lỏng một chút, để cho anh nhanh bắn ra nào.”

Cô được hần vỗ về đã động tình, cũng sợ hần làm lâu, chỉ có thể phối hợp hần.

Chu Hồng Hồng chỉ thấy trong mắt hần tất cả đều là sắc màu tình dục.

Hần cứ nhìn chăm chăm cô như vậy, cho đến khi cô nở rộ dưới thân hần.

Trình Ý không chơi lâu lắm, chuyển một vòng liền cùng Chu Hồng Hồng trả phòng trở về.

Mẹ Chu nhìn thấy Trình Ý và con gái cùng nhau trở về, chỉ cho là hần đi đón con gái nhà mình, còn giữ hần lại ăn bữa cơm rau dưa.

Sau khi ăn xong, Chu Hồng Hồng đưa Trình Ý ra cửa, hần ngả ngón sờ mặt của cô, “Ngày mai tối nhà của tôi, đem mấy ngày hôm nay đều bù lại.”

Cô đẩy tay hắn ra, “Ngày mai tôi muốn đi ngủ, mới thi xong, cũng chưa kịp ăn mừng đây.”

“Ăn mừng?” Hắn trêu đùa cô, “Tôi thấy cô thật vui sướng như thế, phun ra nhiều vậy cơ mà.”

Cô cảm tức nhìn hắn, “Cút cút cút. Ngày mai tôi buồn ngủ, ngày kia cũng buồn ngủ, ngày kia càng buồn ngủ. Thời gian này tôi đều không muốn gặp lại anh.”

“Được a, Chu Hồng Hồng, cô cứ ngủ của cô, tôi đều nhớ kỹ. Tôi chờ cô tỉnh ngủ.” Trình Ý nói xong câu đó liền rời đi.

Chu Hồng Hồng không để ý tới hắn, trực tiếp đóng cửa.

Cô vừa mới thi xong, hắn lại khôi phục bộ dáng chán ghét kia.

Nhưng mà tối hôm đó, lúc Chu Hồng Hồng nửa mê nửa tỉnh, lại cho rằng mình vẫn còn ở trong lòng Trình Ý, nghe hắn thở một tiếng lại một tiếng rất nhẹ nhàng.

24. Chương 24

Chương 24

Chu Hồng Hồng ngủ đến xế chiều mới tỉnh lại. Bởi vì bị đói nên tỉnh.

Khi tỉnh lại đầu đã hết đau, nhưng mà thân thể rất mệt mỏi.

Cô đi xuống phòng khách, phát hiện Đẩu Bái không đi ra ngoài. Cậu ta ngồi ở trong góc vẽ cái gì đó.

Buổi chiều trong tiệm không có buôn bán gì, mấy người bạn mặt chược ở cách vách lại đến mở một bàn cùng chơi với cậu cả. Bên trong, còn mở tivi để xem.

Giọng nói trên tivi và giọng nói của những người chơi mặt chược lẫn vào nhau, Chu Hồng Hồng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Đẩu Bái dường như không bị quấy nhiễu một chút nào, vẫn cúi đầu tiếp tục vẽ bức họa của hắn. Có điều, ở trên tivi đột nhiên phát một ca khúc, cậu ta ngừng bút, nhìn sang phía Chu Hồng Hồng.

Cô đang xem ti vi, nhưng rõ ràng là như đi vào cõi thần tiên, ánh mắt ngơ ngác, môi trên hơi vênh, cậu ta giống như lần đầu tiên nhìn kỹ độ cong này.

Đẩu Bái nghe ca từ, tầm mắt ngừng lại trên mặt của cô, nhớ lại xúc cảm trên làn môi của cô tối hôm qua, sau đó cậu ta hạ bút xuống lần nữa, đã không còn là bản vẽ cũ.

Cậu ta dùng vài nét bút ít ỏi vẽ xong, cuối cùng nhìn về phía Chu Hồng Hồng.

Chu Hồng Hồng sau khi lấy lại tinh thần, chỉ thấy Đẩu Bái nhìn mình, không biết là đã nhìn bao lâu.

Cô cảm thấy khó hiểu, hắn cười với cô, ngoắc ngoắc chiếc bút vẽ.

Cô không muốn cử động, nhưng mà cậu ta vẫn nhìn chằm chằm cô như vậy, cuối cùng, cô thỏa hiệp, chậm rãi đi tới bên cạnh cậu ta.

Đẩu Bái hạ bàn vẽ xuống, ra hiệu cho cô nhìn xem.

Chu Hồng Hồng chống lại tầm mắt của cậu ta. Người kia tuy mới chỉ vẽ hình dáng, không có ngũ quan, nhưng mà cô có thể nhìn ra là ai.

Cậu ta híp lại mắt, “Thấy thế nào?”

Tự đáy lòng cô muốn khen ngợi một câu. Thật sự là tài năng, chỉ vài nét vẽ mà đã có tư thái như vậy, hướng hồ cô và cậu ta vốn không thân thiết lắm.

Đầu Bái cúi đầu dùng bút vẽ gõ một cái phía dưới góc phải bản vẽ, sau đó giương mắt hỏi, “Chị họ, mấy ngày nay chị làm người mẫu cho tôi, có được không?”

Chu Hồng Hồng kinh ngạc nhìn cậu ta, “Tôi nào có thời gian kia chứ.” Cô còn phải chạy đông chạy tây, hơn nữa cô cũng không cảm thấy mình có tư cách làm người mẫu.

“Gò má của chị rất đẹp.”

Cô bị lời nói của cậu ta làm cho sững sốt. Hơn nữa cô cảm thấy, cậu nhóc này dường như càng ngày càng âm áp, rõ ràng lúc vừa tới rất xa cách.

Cậu ta thấy phản ứng của cô, hơi nhú mày, lại hiện ra thần thái cao ngạo, “Chị họ có phải là hiểu lầm cái gì hay không?”

“A...” cô vội xua tay, “Không có, không có.”

Ngẫm lại cũng không có khả năng, một người con trai như cậu ta, mắt cao hơn đầu, tác phong lại thích soi mói, làm sao có thể có gì đó với cô. Hơn nữa, cậu ta luôn bày ra thái độ hoài nghi cô đối với cậu ta có ý đồ gì đó.

Quả nhiên, thấy cô giải thích, Đầu Bái liền thu lại biểu tình, “Tôi nói người mẫu, không cần phải ngồi ở một chỗ, làm động tác tư thế cụ thể gì. Chị cứ bận việc của chị, tôi chỉ tìm cảm hứng từ chị mà thôi.”

Chu Hồng Hồng đột nhiên hỏi, “Cậu cảm thấy cậu cả của tôi như thế nào?”

Mặt cậu ta tối sầm, “Chẳng như thế nào cả.”

Cô lầu bầu một câu, “Cậu cả rất đặc biệt.”

“Sao hả? Chị họ.” Cậu ta tiếp tục nói, “Thật ra thì chị cứ bận việc của chị, tôi vẽ tranh của tôi.”

“Để tôi suy nghĩ một chút.”

Cậu ta cười, ánh mắt phát ra một chút ánh sáng phấn chấn. “Chị yên tâm, tôi vẽ xong đều đưa lại cho chị. Tôi sẽ không tự mình cất giữ.”

Chu Hồng Hồng nghe ra, hoá ra là cậu ta đang thanh minh.

Chẳng qua, cô vẫn không đồng ý với cậu ta. Phái nam cô từng thân cận, chỉ có Trình Ý. Tối hôm qua cùng Đầu Bái đụng chạm một chút, cô có loại chột dạ và xấu hổ như mình đã ngoại tình. Giờ lại để cho cậu ta vẽ mình, cảm giác là lạ sao đó.

Chu Hồng Hồng cơm nước xong, lại trở về phòng nghỉ ngơi. Khi tỉnh lại đã là lúc chạng vạng, cô nghe thấy trên hành lang, Lưu Nhất Trác cùng cậu bạn nam khác đang nói chuyện, biết bọn họ đã về.

Ngủ một ngày như vậy, cô khôi phục sức khỏe lại vài phần, rời giường đi xuống lầu, chỉ thấy trong đại sảnh, Lưu Nhất Trác cùng ba bạn học khác ghé vào một bàn ngồi tán gẫu.

Đầu Bái vẫn như cũ ngồi một mình ở một bàn khác, cậu ta tựa hồ cũng không trao đổi với bạn học quá nhiều.

Cậu cả ngẫu nhiên đi qua bên cạnh Đầu Bái, nhìn bức tranh cậu ta vẽ, liền ra sức khen ngợi, khen đến mức Lưu Nhất Trác có chút không nhận được.

Chu Hồng Hồng nhớ đến bức hoạ hôm nay nhìn thấy, sợ cậu cả nhìn là nhận ra Đầu Bái vẽ mình.

Vì thế cô cũng đi tới nhìn.

Thật may đó là tranh phong cảnh phố phường. Tuy rằng cô không hiểu hội họa lắm, nhưng vẫn ra được, Đầu Bái và em họ nhà mình không phải ở cùng một cấp bậc.

Đầu Bái nhìn thấy cô liền cười.

Chu Hồng Hồng cũng mỉm cười.

Nói thật, Đẩu Bái cười và không cười, cảm giác rất khác nhau. Lúc không cười, rất là lạnh lùng. Cười rộ lên liền rất dịu dàng, rất tương xứng với tuổi của hắn.

Cô chợt nhớ tới Trình Ý, nếu hắn cũng có thể cười dịu dàng với cô, thật tốt biết bao nhiêu. Nói trắng ra thì, thật ra là vì hắn không yêu cô.

Đẩu Bái thấy cô lại ngẩn ngơ, dùng bút vẽ gỗ một cái lên bàn.”Chị họ, chị thật thường xuyên đi vào cõi thần tiên.”

Chu Hồng Hồng bình tĩnh, yếu ớt nói, “Người lớn nghĩ chuyện lớn , đám trẻ con sao hiểu được.”

“Tôi không phải là trẻ con.” Hắn nói lời này giọng nói thật nhẹ, nhưng giọng nói lại cao vô cùng, phảng phất như hắn mới là người lớn ở đây vậy..

Cô cảm thấy rất buồn cười, hiện tại người trẻ tuổi lại thích tỏ ra từng trải, nhưng chờ khi thật sự đến tuổi rồi, ngược lại lại muốn giả bộ non tơ. “Vẫn là trẻ con cả thôi, cậu và Lưu Nhất Trác của nhà tôi giống nhau.”

Cậu ta nhàn nhạt liếc mắt về phía Lưu Nhất Trác, “Chị đã từng gặp qua trẻ con nhà ai buổi tối quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác như vậy sao?”

Chu Hồng Hồng cứng người lại. Cô thực sự phải dạy dỗ lại Lưu Nhất Trác, ý vào cậu cả ngủ dưới lầu liên tục ý làm xằng bậy.

Sau bữa cơm chiều chờ Lưu Nhất Trác vào phòng của hắn, cô phải đi gõ cửa thăm dò tình huống mới được. Nhưng đáp án của cậu em họ lại ra ngoài dự liệu của cô.

Lưu Nhất Trác ha ha cười, “Em mà có bạn gái gì nổi. Chị Hồng, bài vở và học tập mới quan trọng, em còn chưa có ý định yêu thương đâu.”

Có lẽ là sợ cô phản đối, cho nên cậu ấy không dám thừa nhận thôi. Chu Hồng Hồng cho là như vậy.

Ngày hôm sau Lưu Nhất Trác cùng ba người bạn học kia đi ra ngoài, lưu lại một mình Đẩu Bái.

Chu Hồng Hồng ngồi trong phòng khách lột vỏ hạt sen, Đẩu Bái đang tiếp tục vẽ tranh của mình.

Chỉ chốc lát sau, tầm mắt cậu ta vẫn tập trung trong bức tranh, nhưng vẫn cùng cô hàn huyên vài câu, “Chị họ, cửa hàng của các người buôn bán có vẻ không tốt lắm.”

“Ừ, bởi vì các cậu đến đây. Cậu cả sợ không giúp được, đã bớt vài khoản kinh doanh đi.” Hiện tại tính toán, từ ngày đám bạn học của em họ đến đây, cậu cả thua thiệt không ít.

“Tiệm này chỉ cần hai người các người là có thể ứng phó nổi sao?”

“Tạm được, chút buôn bán nhỏ thôi mà.”

Trò chuyện một chút, Chu Hồng Hồng đột nhiên nhớ tới chuyện tình cảm của Lưu Nhất Trác, cô liền xóc túi hạt sen kia lên, ngồi xuống đối diện với Đẩu Bái, nhỏ giọng nói, “Anh bạn, hỏi cậu một chuyện.”

Cậu ta hơi hơi nhíu mày, thấy bộ dáng cô muốn nói lại thôi, lại nhớ tới buổi sáng hôm nay cô quan sát hai bạn học nữ kia đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu, bèn hỏi, “Chuyện của em họ chị hả?”

“...”

“Chị hỏi đi.” Cậu ta biết mình đã đoán đúng.

“Cậu ấy đang quen với người bạn nữ nào vậy ?” Chu Hồng Hồng hỏi xong, đột nhiên nghĩ đến Đẩu Bái và Lưu Nhất Trác cũng không phải đặc biệt thân thiết, có lẽ cậu ta cũng không rõ ràng lắm.

“Không có quen với ai hết.”

Đáp án này và Lưu Nhất Trác giống nhau như đúc, Chu Hồng Hồng hồ đồ. “Vậy, chẳng phải cậu nói em họ tôi buổi tối... Âm ỉ cậu?”

Thần sắc Đẩu Bái có chút kỳ quái, “Chị họ, chị mấy tuổi rồi?”

“Hỏi làm gì? Dù sao cũng lớn hơn cậu.”

Hắn cười khê, “Chẳng lẽ chị không biết, xã hội này không phải chỉ có người yêu nhau mới có thể thân thiết?”

Không biết vì sao, lời này của cậu ta làm cho Chu Hồng Hồng bỗng nhiên nhớ tới Trình Ý và Thời Tiệp Nghệ, tim của cô lại khó chịu. “Đó là loại người không đạo đức, cầu thả!”

“Chị đừng kích động.”

“Cậu nam nữ phải dim lồng heo!”

Cậu ta cúi xuống, như là phát hiện ra một chuyện vô cùng mới lạ, “Chị họ, chị thật buồn cười.”

Chu Hồng Hồng lại cười không nổi.

Cậu ta thấy cô quả thật nổi nóng, bình tĩnh nói, “Chị sống thật phong kiến, cuối cùng thì chỉ bản thân mệt thôi.”

Cô trầm mặc.

Đầu Bái tiếp tục giải thích: “Lưu Nhất Trác chỉ là gà trống mà thôi. Tiền tài giao dịch, ai cũng không nợ ai.”

Chu Hồng Hồng dừng động tác trong tay lại, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Cậu ta dứt khoát nói trắng ra, “Chị có biết có một loại nữ sinh nghề nghiệp là gà của trường học hay không?”

“Tôi... Không biết.” Cuộc sống đại học của cô rất đơn thuần, hơn nữa phần lớn thời gian đều bị Trình Ý chiếm đoạt.

“Chị họ, chị mới là đồ trẻ con.” Đầu Bái kết luận.

Lúc này, cậu cả đã về, Chu Hồng Hồng liền không tán gẫu với Đầu Bái nữa.

Cô cũng không biết đối mặt Lưu Nhất Trác như thế nào. Hơn nữa, cô hiện tại đã biết rõ câu nói Trình Ý nói năm đó. Quả nhiên chỉ có đàn ông mới hiểu đàn ông.

Thời điểm Lưu Nhất Trác trở về ăn cơm trưa, nói hành trình của bọn họ cũng chỉ có vài hôm, ngày kia sẽ chuẩn bị trở về trường.

Cậu cả có chút không nỡ, dặn dò ở trường học phải chăm chỉ học tập, nghe lời của thầy cô vân vân.

Lưu Nhất Trác sáng khoái đồng ý.

Đầu Bái lại nói, cậu ta đã xin giáo viên xin kéo dài vài ngày nghỉ. Nếu cậu cả tiện, cậu ta vẫn muốn tiếp tục ở lại nơi này, hơn nữa nếu bởi vì cậu ta quấy rầy, ảnh hưởng buôn bán trong tiệm, cậu ta nguyện ý bồi thường thiệt hại.

Cậu cả là một người hiếu khách, đồng ý ngay.

Ngược lại Lưu Nhất Trác rất không vui, nghỉ lại ngại cho cha mình ở đây.

Chu Hồng Hồng cả ngày hôm nay không dùng đến di động, đến buổi chiều, mới ngẫu nhiên phát hiện tín hiệu trên di động bị đứt quãng. Cô cho là Internet có vấn đề, nhưng qua một thời gian lại nhìn thấy máy hoàn toàn không có tín hiệu.

Cô hỏi cậu cả, cậu cả nói điện thoại của ông bình thường.

Vì thế cô liền nhớ lại hôm kia làm rớt di động, liệu có phải là xảy ra vấn đề gì rồi hay không.

Đợi đến khi Lưu Nhất Trác trở về đã chàng vạng, cô nhờ cậu ấy giúp xem di động một chút. Lưu Nhất Trác nhún vai cái, mở lại là được. Cậu ta nói chắc là vấn đề hệ thống. Cô liền giao cho cậu ta sửa lại.

Chuyện kể tiếp cũng bởi vì chiếc điện thoại này mà ra.

Máy tính của Lưu Nhất Trác để ở trường học, ngày hôm sau cậu ấy liền ra bên ngoài sửa máy điện thoại. Sau đó, cậu ấy cứ theo thói quen sử dụng của mình mà thiết lập lại di động, trả lại cho Chu Hồng Hồng.

Nhưng mà vào buổi tối khi Chu Hồng Hồng trở lại phòng, phát hiện di động lại không tín hiệu. Cô đoán lần này thật sự là hỏng rồi.

Cô khởi động lại điện thoại, thấy báo có đến mười mấy nhật ký cuộc gọi của Trình Ý.

Hơn nữa, Chu Hồng Hồng khiếp sợ phát hiện, tin nhắn đêm hôm kia cô không gửi đi, không hiểu tại sao đã gửi đi vào chín giờ tối hôm nay.

Mấy chữ kia là sau khi cô xem weibo của Thời Tiếp Nghệ tùy ý soạn ra, cuối cùng cô để nó lưu vào trong bản nháp.

Cô nhìn màn hình điện thoại di động, trong lòng vô cùng rối rắm. Cô không biết rốt cục là tại sao tin nhắn đó lại được gửi đi.

Tin nhắn kia có nội dung là ——

Trình Ý, chúng ta chia tay đi.

25. Chương 25

Chương 25

Lúc ấy, Trình Ý đang cùng Đường Chỉ Mạn trên đùa một cô nhóc mới tới.

Đường Chỉ Mạn ngồi ở trên ghế sofa, nghiêm túc nhìn ngón tay Trình Ý đánh bốp trên vú của cô gái kia.

Nụ cười của hắn khiến cô gái kia không nhìn thấy đường đi nữa.

Cô gái kia mặt hồng tim đập, không dám ngắt đầu nhìn ông chủ, thoáng dịch thân mình về phía tú bà bên kia.

Trình Ý thấy cô gái có ý tránh né, liền kéo toàn bộ nội y của cô nàng xuống, khiến cô ta trần truồng nửa người trên.

Sau khi ánh mắt hắn chạy một vòng, Đường Chỉ Mạn liền nhận ra hắn không hài lòng.

Có tin nhắn đến, Trình Ý ban đầu không phản ứng gì. Hắn siết ngực của cô gái kia, đem đầu vú khiêu khích đứng thẳng, nhếch khóe miệng, nói không nể mặt. “Cô bơm thêm cái gì vào thế? Xúc cảm kém như vậy.”

Cô gái kia có chút kinh ngạc, xấu hổ cúi đầu, không dám trả lời.

Trình Ý thu tay, hạ lệnh: “Cô tự sờ cho tôi xem.”

Cô gái liếc mắt nhìn tú bà, thấy tú bà vẫn như cũ nghiêm túc không bày tỏ ý gì, cuối cùng cắn răng, chậm rãi đặt tay lên ngực chính mình, tỉ mỉ vờ về chậm rãi chà xát.

Trình Ý thuận thế dựa vào sô pha, nhìn chằm chằm động tác của cô ta, tiêu cự lại không nhìn ra phương hướng. Hắn như nhớ tới cái gì đó, ngón trỏ giật giật, trong mắt tựa như hiện lên dấu ấn của thời gian. Nhưng mà, khi hắn lấy lại tinh thần, nhìn cô gái trước mắt đang giả bộ, liền cảm thấy không thú vị.

Hắn không còn hứng thú, quay đầu sờ di động, nhìn lướt qua tin nhắn.

Nháy mắt, sắc mặt liền ngưng trọng.

Đường Chỉ Mạn trầm nghĩ, có phải là có ai muốn đến kiểm tra hay không.

Một lát sau, biểu tình của hắn bình tĩnh trở lại, cười nhạt nói: “Đường Chỉ Mạn, Cô nói xem, tin nhắn có khả năng gửi nhầm không?”

Cô còn chưa kịp trả lời, hấn lại tiếp tục nói, “Đã vậy, đối phương còn vừa khéo trùng tên trùng họ với tôi.” Lời còn chưa dứt, vẻ tươi cười liền biến mất.

Đường Chỉ Mạn liền tiếp tục giữ vẻ trầm mặc.

Trình Ý rất cẩn thận nhìn di động, lật lên lật xuống, dường như hấn đột nhiên không biết chữ. Cuối cùng hấn khóa màn hình lại.

Hấn ngẩng đầu lại nhìn cô gái kia, ánh mắt đã không còn vẻ ngả ngớn, chuyển thành âm trầm lạnh lạnh lẽo. “Đường Chỉ Mạn, cô ta này muốn dạy cũng không dạy được, hai người đều biến đi. Đừng tưởng rằng đạo này, chỉnh sửa lại cái nữ hoa là có thể làm gái lành. Dựa vào cái đẳng cấp này, còn kém xa trong nhà chứa.”

Cô gái vừa bị hấn đùa giỡn đến mức xuân tình tràn ra, lập tức không thích ứng nổi sự thay đổi thái độ đột ngột của hấn, sợ tới mức phát run.

Đường Chỉ Mạn cũng có chút kinh hãi, nhưng cô không nghi ngờ, trực tiếp dẫn cô gái mới đến đi ra ngoài. Giữa khe hở khi cánh cửa khép lại cô nhìn thấy hấn lại đang nhìn di động.

Dọn dẹp xong xuôi, Trình Ý lẳng lặng nhìn tin nhắn kia, tầm 5 phút sau, mới gọi điện thoại qua.

Không gọi được.

Hấn dùng một tiếng, nặng nề để điện thoại xuống, lấy thuốc lá và cái bật lửa ra.

Lần đầu tiên bật lửa, không thành.

Lần thứ hai vẫn không được.

Rốt cục lần thứ ba mới châm được thuốc.

Hấn thở ra một chuỗi vòng khói, chờ cảm xúc thoáng ổn định, liền tiếp tục gọi điện thoại cho Chu Hồng Hồng.

Bên kia vẫn trong trạng thái tắt máy.

Chu Hồng Hồng thường thường cũng có lúc cáu kỉnh, cô làm loạn là sẽ muốn hấn dỗ, Trình Ý đều biết. Tâm trạng tốt, hấn sẽ thuận ý của cô. Không nhịn được, hấn sẽ trực tiếp mà làm, làm cô lên đến đỉnh sóng cao trào, cô liền mềm nhũn.

Nói đến cùng, cô chính là thiếu hơi hấn làm.

Nhưng mà Chu Hồng Hồng cho dù nào loạn như thế nào, nhiều năm như vậy chưa bao giờ nói hai chữ “Chia tay”. Hấn hiểu rất rõ ràng điểm mấu chốt của cô, giống như, cô cũng hiểu hấn.

Trình Ý tính toán một chút, mình và cô đã có một thời gian không liên lạc.

Gần nhất là từ khi bên này hấn bắt đầu bận rộn.

Vốn là, hai tháng trước, lầu 3 của Hồng Oa bắt đầu sửa chữa, chuyện hấn phải quan tâm không ít. Hơn nữa sắp tới, có năm sáu vị quan viên về hưu. Trong đó có một vị cục trưởng công an dính dáng đến sự kiện hồi lộ tẩm hơi và quan hệ tình dục, vì thế cả thành phố triển khai một vòng truy quét quy mô lớn.

Cục trưởng chỉ đạo vụ án bên kia dù có chút ràng buộc cũng hoàn toàn cắt đứt, kêu mọi người trong dây quan hệ cũng phải chuẩn bị một chút.

Ngày hôm qua có một cô ngốc, u mê hồ đồ chạy lên trên lầu đi toilet, thiếu chút nữa gặp nạn. Lúc nhận được điện thoại của Cố Dĩ Huy, Trình Ý lại cảm thấy, cô ngốc kia tới đúng lúc rồi. Có quan hệ của Cố Dĩ Huy và vị cán bộ cao cấp kia, bên này sẽ thoải mái hơn nhiều.

Mặt khác, hấn bận rộn ngoài vì những thứ này ra, còn vì Thời Tiệp Nghệ. Tâm tình của cô không ổn định, Thời mẹ cứ chồm có chuyện gì, liền thông báo cho hấn. Hấn không yên lòng, chỉ đành tự mình qua xem.

Nhiều chuyện xáo trộn như thế, hấn liền tạm thời không để ý đến Chu Hồng Hồng.

Trình Ý hút xong điếu thuốc, nắm di động lên liền đi ra ngoài.

Trình Hậu Loan nhìn thấy hấn muốn đi ra ngoài, vội hỏi, “Trình ca, đêm nay chẳng phải anh có hẹn với cái vị mới nhận chức kia sao?”

Trình Ý dừng bước chân, giống như đột nhiên nhớ tới mình còn có việc này, hấn cúi mắt nhìn cái vòng chìa khóa trong tay, sau đó xoay người trở về phòng, “Ông ta đến thì bảo tôi.”

Trong lúc tiếp khách, Trình Ý chuyện trò vui vẻ, không đến mức không ổn. Nhưng mà Trình Hậu Loan nhìn thấy hấn cứ một ly lại một ly mà uống, ai đến mời cũng không cự tuyệt, liền nhìn ra được hấn như đang đè nén cái gì đó.

Quả nhiên, khách khứa vừa mới rời đi, Trình Ý nói một tiếng, rồi muốn đi ra ngoài.

Trình Hậu Loan nhìn Trình Ý say khướt, lo lắng hấn lái xe không an toàn, vì thế kêu lái xe đưa hấn đi.

Trình Ý lên xe, lại tạm thời thay đổi chủ ý. “Không đi Làng Hoàng Khê nữa, đêm nay về nhà.”

Hấn đã quên lần trước mình về nhà là khi nào, hình như là hôm Thời Tiệp Nghệ tìm đến ngày đó có trở về qua. Chu Hồng Hồng không ở nhà, trong nhà không ai xử lý, trở về cũng không có cơm ăn, không có canh uống, cho nên hấn cũng không muốn về.

Trình Ý đêm nay thực sự uống hơi nhiều, trên người sắc mùi rượu và thuốc lá. Hấn cũng lười tắm, trực tiếp đi ngủ. Nằm xuống, hấn với lấy cái gối của Chu Hồng Hồng, gọi một lần cuối cùng điện thoại cho cô.

Hấn say quên trời đất, cũng không cần biết bên kia là không gọi được, nhẹ nhàng nói: “Vợ, anh đến làm em.”

Chu Hồng Hồng sau khi mở lại di động, không dám chủ động liên lạc với Trình Ý, chờ hấn gọi tới. Nhưng mà vẫn không có động tĩnh. Đợi cho đến khi không chịu được, cô liền buông tha.

Ai ngờ, đi lên lầu 3 tắm rửa xong xuống dưới, lại thấy được cuộc gọi nhờ của hấn.

Vì thế cô tiếp tục chờ.

Lần này, cho đến khi cô buồn ngủ đến mức không chịu nổi nữa, hấn cũng không gọi lại.

Chu Hồng Hồng trong lòng nghĩ mãi, phản ứng Trình Ý khi đọc được tin nhắn là gì, là như trút được gánh nặng? Hay là tức điên?

Với những gì cô biết về hấn, khả năng phía sau lớn hơn. Cũng không phải bởi vì cô cảm giác mình đối với hấn rất quan trọng, mà là người như Trình Ý, không thể chịu được khi cô đưa ra đề nghị chia tay trước. Nhiều năm như vậy rồi, cái gì cũng là hấn định đoạt. Nếu cô không phối hợp, hấn luôn có biện pháp trị cô.

Cô không đủ dũng khí phản kháng hấn, nếu như hôm đó không phải vì tức giận đánh bậy đánh bạ, dòng tin nhắn kia có thể sẽ luôn ở trong bản nháp.

Nói ra rồi đương nhiên là rất thoải mái, nhưng mà phải đối mặt với chất vấn sắp tới của Trình Ý, cô không yên lòng.

Từ trước đến nay Trình Ý không nói với cô chuyện của Thời Tiệp Nghệ, tuy rằng giác quan thứ sáu của phụ nữ khiến cho cô cảm thấy Thời Tiệp Nghệ luôn tồn tại, nhưng cũng chỉ là cảm giác mà thôi. Cô không biết Trình Ý rốt cuộc giấu diếm cô bao lâu, nghĩ đến hấn rất có thể đã cùng một người phụ nữ khác làm những chuyện kia, cô không thể nào nuốt trôi nổi tức giận này.

Chu Hồng Hồng luôn cố chấp với sự chung thủy cũng bởi vì chuyện của bố mẹ cô.

Lúc mẹ Chu mang thai Chu Hồng Hồng, ba Chu đi làm công trên thị trấn, lén phét với một nữ chủ quản trong xưởng. Việc này, là một người cùng làng làm cùng ba Chu tiết lộ ẹ cô.

Mẹ Chu còn bởi vì tin tức này mà chịu đả kích, thiếu chút nữa không giữ nổi đứa nhỏ.

Sau này, ba Chu tới bệnh viện, cầu xin mẹ Chu tha thứ. Nói là người nữ chủ quản kia câu dẫn ông, ông từng cự tuyệt qua, nhưng mà uống say, không giữ được, còn thề về sau sẽ không tái phạm. Mẹ Chu lo cho đứa nhỏ trong bụng, cuối cùng nhịn xuống.

Trên trán lờn đồn đãi truyền đi rất nhanh, mẹ Chu nuốt xuống bao tức giận, đang mang thai, còn phải giả vờ tươi cười giải thích cùng bà con bạn bè thân thích là không có chuyện đó, đều là nói bừa. Ba Chu cũng làm sáng tỏ với mọi người, nói mình không ngoại tình bên ngoài.

Sau lần đó, sóng êm bề lặng vài năm. Nhưng đến khi Chu Hồng Hồng ba tuổi, ba Chu lại ngoại tình.

Hai người vợ chồng thường xuyên cãi nhau, mẹ Chu rốt cục không thể nhịn được nữa, trở về nhà mẹ đẻ. Tiểu Hồng Hồng vài ngày không thấy mẹ, khóc rống không ngừng, ba Chu dỗ không nổi, công con đi năn nỉ xin lỗi. Lòng mẹ Chu đã chết, bà không muốn cùng người đàn ông này trải qua quãng đời còn lại, nhưng mà bà không bỏ được con gái.

Lúc đó Hồng Hồng mới ba tuổi, còn là một bé gái ngây ngốc, cô chỉ biết là ba mẹ luôn cãi nhau, nhưng khi mẹ Chu hỏi, “Hồng Hồng muốn ở cùng ba hay là ở cùng mẹ?”

Cô mút ngón tay, vang dội trả lời: “Mẹ!” Ba nấu gì cũng không thể ăn.

Ba Chu sau này rời khỏi làng Vĩnh Cát.

Chu Hồng Hồng đối với ông ần tượng rất mơ hồ, hơn nữa, cô cũng không muốn nhìn thấy ông.

Bởi vì ông bất trung, cô và mẹ đều bị người đời chỉ trích nghị luận trong một đoạn thời gian rất dài. Bởi vì ông bất trung, cô từ nhỏ đã không có tình thương của cha. Bởi vì ông bất trung, mẹ của cô, một mình vất vả gách vác gia đình.

Ngày hôm sau lúc đưa Lưu Nhất Trác cùng ba bạn học ra cửa, Chu Hồng Hồng mới hiểu được tin nhắn của mình sao lại bị gửi đi, Lưu Nhất Trác tự động cài đặt những tin nhắn sẽ gửi đi đúng giờ cố định.

Cô thật sự là dở khóc dở cười.

Nhưng cho dù là như thế nào, coi như đây cũng là một cơ hội.

Đầu Bái không đi tiễn bạn, cậu ta phá lệ đợi bọn họ đi rồi mới xuống lầu.

Sau đó liền vẽ tranh của mình, Chu Hồng Hồng làm việc của cô.

Tối gần giữa trưa, Trình Ý cũng không gọi điện thoại lại.

Chu Hồng Hồng trong lòng có chút oán hận, hẳn có phải là bạn đến nỗi căn bản không đếm xỉa tới cô. Nhưng mà đồng thời, cô cũng rất loạn. Trình Ý có tức giận hay không, cứ như vậy thật sự chia tay với cô?

Đầu Bái thấy cô tâm thần không yên cho tới tận trưa, nên trêu đùa nói chuyện với cô.

Cô câu có câu không trả lời cậu ta.

Cậu ta vẽ trong chốc lát, ngừng bút ngồi vào đối diện với cô, cùng cô nhặt rau.

Cô nhìn tay cậu ta là cũng biết cậu ta không hay làm việc, vì thế cười cười dạy cậu ta.

Đầu Bái cầm bông cải trong tay, liếc nhìn tóc của Chu Hồng Hồng, đang muốn khoa tay múa chân mang bông cải cài lên tóc cô.

Chợt, bị một bàn tay cản lại.

Đầu Bái ngẩng đầu, chống lại hai tròng mắt lạnh như băng của Trình Ý.

26. Chương 26

Chương 26

Hai người đàn ông đối mắt vài giây, dáng vẻ tràn đầy địch ý.

Đầu Bái thu tay, ném bông cải trở về trong giỏ đồ ăn.

Chu Hồng Hồng kinh ngạc nghiêng đầu, Trình Ý xuất hiện rất đột ngột, khiến cho cô không hề chuẩn bị tư tưởng, “Anh... Sao lại đến đây?”

Trình Ý quay đầu nhìn cô, môi nhếch lên cười, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lạnh, “Vợ nhớ anh không, anh đã tới rồi.”

Nhưng lời nói này lại làm cho Chu Hồng Hồng chột dạ.

Đầu Bái che dấu biểu tình, ý vị thâm trường nhìn về phía cô. Hắn lưu ý đến cái xưng hô kia, bây giờ nghĩ lại, là hắn sơ sẩy, không dự đoán được cô đã đính hôn.

Chu Hồng Hồng cũng không để ý đến Đầu Bái ở bên này, cô nhìn bộ dạng Trình Ý cũng biết tâm tình hắn đang không tốt, sợ hắn ồn ào ở đây, cô liền đứng dậy chậm rãi hỏi, “Anh ăn sáng không?”

Trình Ý khoé mắt thoáng nhìn Đầu Bái vẫn đang nhìn cô, hắn túm lấy tay Chu Hồng Hồng, động tác rất thô lỗ, giọng nói lại dịu dàng. “Trời còn chưa sáng anh đã phải dậy rồi, chạy lại đây ăn bữa sáng của vợ.”

Lúc này, Đầu Bái lại nói, “Chị họ, bạn trai của chị hả?”

Tay Chu Hồng Hồng bị Trình Ý lôi kéo rất đau, lại không muốn cùng hắn lôi kéo tại đây, chỉ có thể xấu hổ gật gật đầu với Đầu Bái.

Vì thế, lực đạo của Trình Ý càng nặng.

Cô suýt chút nữa là kêu đau, thấy ánh mắt của hắn đành yếu thế trước. Nếu có lựa chọn, cô không muốn để cho người khác nhìn thấy hình thức cô và Trình Ý ở chung.

Trình Ý không hề giảm bớt chút sức nào trên tay, hờ hững cười giữ chặt vai của cô đi tới phòng bếp, “Anh muốn ăn cháo.”

Cô gật đầu đáp, âm thầm nghĩ cách vùng thoát khỏi tay hắn. Cô rất đau.

Hắn cũng không để cô thoát khỏi, ngược lại nắm thành mười ngón tay đan nhau. Đốt ngón tay của hắn gât gao kẹp chặt của cô, cứng rắn kéo cô đi vào phòng bếp.

Hắn hoàn toàn không nhìn Đầu Bái.

Nhưng mà Chu Hồng Hồng biết, Trình Ý đang phát cáu.

Quả nhiên, hắn vừa vào đến phòng bếp liền đẩy cô về phía bồn rửa tay, cô không cẩn thận vấp một cái, thiếu chút nữa đụng vào cái nồi trên bếp. Mọi thứ còn chưa dừng lại, hắn đã nghiêng người đè lên.

Trình Ý bắt lấy hông của cô, kéo cô vào trong ngực, cúi đầu, như gió giạt mưa rào ép xuống môi của cô. Răng nanh của hắn cắn cánh môi của cô, đầu lưỡi nặng nề mà quét qua mỗi góc trong miệng cô, thậm chí còn chọc xuống chỗ sâu trong yết hầu của cô.

Chu Hồng Hồng khó chịu trước sự kích thích của hắn, ô ô kháng cự.

Hắn một tay tiến vào trong áo của cô, tàn nhẫn dùng lực cầm lấy đôi núm đầy đặn của cô, xoa nắn thành các loại hình dạng.

Cô đau đến muốn tránh khỏi hắn.

Nhưng hắn lại hoàn toàn không lưu tình, dùng sức như muốn bóp mạnh khối thịt trong tay kia.

Chu Hồng Hồng lúc này đã rơi nước mắt, bộ ngực vừa tê vừa đau. Trình Ý bình thường tuy rằng đa số thời điểm là thô lỗ, nhưng đều chú ý đến cảm thụ của cô, loại trừng phạt thể này đã ít lại càng ít.

Đối với hắn kỹ xảo tán tỉnh đều vô dụng, có chăng chính là mãnh liệt nguyên thủy nhất thôi.

Cô giãy dụa, hắn giam cầm.

Chu Hồng Hồng thấy Trình Ý càng ngày càng làm càn, vô cùng hoảng sợ. Phòng bếp chưa đóng cửa, Đầu Bái đang ở bên ngoài, cậu cả cũng ở trên lầu, Trình Ý làm sao dám?

Cô gấp đến độ đẩy hấn ra, nhưng vô ích. Cô càng phản kháng, hấn càng gắng sức, cô cảm thấy ngực mình như muốn nát rồi.

Chu Hồng Hồng thật sự chịu không nổi, cuối cùng chịu thua.

Đúng lúc đó hấn lại rời khỏi môi của cô, cũng buông lỏng tay trên da thịt cô, hai ngón tay kẹp đỉnh nhon của cô, sau đó nhìn chăm chăm bộ dáng cô không tình nguyện, trầm giọng nói: “Tên mặt trắng kia là cô kéo đến đây hả?”

Cô vội lắc đầu, “Cậu ấy là bạn học của Lưu Nhất Trác, tạm thời ở đây vài ngày.”

Hấn chăm chú nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên lại dùng lực bóp xoa ngực của cô, hơi thở như đã thú phun lên trên mặt của cô, “Vợ, anh muốn làm em.”

Chu Hồng Hồng chờ cơn đau đớn trên ngực đi qua, hổn hển hít thở, “Anh có chuyện gì thì nói cho xong đã, biết không...”

Hấn vén quần áo của cô lên, cắn lên khối tuyết trắng một ngụm, “Cho tôi làm.”

“Trình Ý...”

Hấn hơi có vẻ không kiên nhẫn, ngắt lời cô, “Có làm hay không?”

Chu Hồng Hồng kinh ngạc nhìn hấn.

Cô muốn cùng hấn nói chuyện đằng hoàng, nhưng hấn sẽ chỉ dùng chuyện ở trên giường trị cô. Trước mặt cô hấn lúc nào cũng có bộ dạng bất mãn cầm thú như vậy.

Cô sợ Trình Ý thật sự muốn làm ở phòng bếp, đang muốn mở miệng nói, lúc này, bên ngoài lại truyền đến tiếng của Đẩu Bái “Chị họ”.

Chu Hồng Hồng ý thức được sự việc, nhất thời xấu hổ không chịu nổi, không biết vừa rồi động tĩnh bên này bị Đẩu Bái nghe được bao nhiêu.

Trình Ý cũng không đợi cô trả lời giọng nói bên ngoài, âm trầm nói: “Trả lời tôi.”

“Chúng ta trở về phòng rồi nói.” Đây là chuyện cá nhân giữa Trình Ý và cô, cô thật không muốn công khai ồn ào.

Trình Ý nghe vậy, mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng mà sau khi nhéo ngực của cô, liền buông cô ra, thuận tay sửa sang lại áo cho cô. Vốn ban đầu hấn cũng không phải muốn ăn điểm tâm gì cả, vì thế kéo cô ra phòng bếp.

Thật xấu hổ, Đẩu Bái lại dựa vào bức tường cách phòng bếp không xa, mặt không thay đổi nhìn hai người bọn họ đi ra.

Chu Hồng Hồng trong lúc nhất thời trên mặt nóng hừng hực. Chuyện của mình bị phát hiện nhưng Trình Ý lại tỏ vẻ không sao cả, còn cô lại không thể mặt dày như thế.

Ánh mắt của Đẩu Bái dao động trên mặt của Chu Hồng Hồng, nước mắt của cô vẫn chưa khô, môi lại rách da, quần áo nhiều nếp nhăn. Cho dù cậu ta không chính mắt thấy, cũng có thể đoán được vừa rồi Trình Ý kéo cô vào làm cái gì.

Cậu ta liếc mắt một cái về phía Trình Ý.

Trình Ý nở một nụ cười lạnh, khiêu khích cậu ta, lại vươn tay bắt lấy Chu Hồng Hồng, lôi cô gần đến bên cạnh mình.

Chu Hồng Hồng cúi đầu, càng từ chối lại càng bị nắm chặt.

Không khí giữa ba người trầm mặc mà rất quỷ dị.

Cô đang muốn mở miệng giảm bớt ngọt ngào, vừa hay cậu cả xuống lầu.

Từ sau khi Trình Ý chỉ điểm qua kỹ xảo mặt chược cho cậu cả, cậu liền đối với Trình Ý đặc biệt thân thiết. Nhìn thấy ba người đứng ở cửa phòng bếp, cậu cả liền kéo hẳn ra lớn giọng hô, “Cháu rể, cháu đã đến rồi a!”

Trình Ý cùng cậu cả hàn huyên vài câu, sau đó liền lấy cớ có việc, lôi kéo Chu Hồng Hồng lên lầu.

Đầu Bái luôn đứng ở đằng kia nhìn bóng lưng Chu Hồng Hồng, cho đến khi không thấy nữa.

Cậu cả hơi tò mò vì sao Đầu Bái chạy tới phòng bếp, nhưng không hỏi.

Đầu Bái gật đầu ra hiệu với cậu cả xong liền trở về bàn vẽ, nhưng mà nhìn bức tranh này, hẳn không làm sao tìm thấy cảm hứng vừa rồi.

Trước đó hẳn có đoán Chu Hồng Hồng chắc cũng có bạn trai, không ngờ tới là, cô lại có chồng, diện mạo còn tương đối xuất chúng.

Tâm tư của Đầu Bái đối với Chu Hồng Hồng chính là nguồn gốc của đàn ông tà ác, cảm thấy thú vị. Ban đầu thấy cô, chỉ cảm thấy cô diện mạo cũng được, nếu như có thể có một đoạn tình duyên ngắn ngủi, hẳn không ngại cô đã có đối tượng hay chưa, cho nên hẳn mới chờ cơ hội làm quen với cô.

Vốn dĩ, Đầu Bái chỉ nghĩ, nếu như có thể chơi qua đường là tốt nhất. Nếu thật sự bắt không được, cũng không sao, đơn giản chỉ là một lần khiêu chiến mà thôi.

Nhưng mà, vừa mới rồi nhìn cô dựa vào người đàn ông kia, trong lòng Đầu Bái lại không thoải mái.

Chu Hồng Hồng bình thường không có bộ dáng nhu nhược như vậy. Người đàn ông kia vừa xuất hiện, cô lại vẫn nhân nhượng, từ trong phòng bếp đi ra lại thẫn như thế. Cô chắc chắn không biết, bộ dáng đáng thương ủy khuất như vậy, sẽ chỉ làm cho đàn ông càng thêm muốn chà đạp mà thôi.

Trình Ý đóng cửa phòng, đẩy Chu Hồng Hồng lên trên giường, đi thẳng vào vấn đề.

Chu Hồng Hồng bởi vì vừa bị bệnh, có chút yếu ớt, ngã xuống giường ngay lập tức không dậy được.

Hắn đi đến ức hiếp xé rách quần áo của cô.

Chu Hồng Hồng không còn lo lắng bị người bắt gặp nữa, vì thế lại bắt đầu phản kháng, thử cùng hắn nói chuyện chính, “Trình Ý, tôi có lời muốn nói với anh.”

“Chờ làm xong thì nói.” Hắn không chịu để ý, trực tiếp vùi vào hai vú của cô, nặng nề mà cắn cắn, lưu lại một chuỗi dấu vết trên đó. “Vợ, em không muốn anh sao? Hả?”

Cô dứt khoát tránh ra ngoài. “Ngày hôm qua... Tin nhắn là tôi nói thật.”

Lời này vừa nói ra, Trình Ý ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng.

Chu Hồng Hồng che ngực, dời tầm mắt.

Cô biết hẳn sẽ tức giận, nhưng mà hai người bọn họ mỗi lần có mâu thuẫn, hẳn đều không giải thích, chỉ biết chơi đùa cô. Điều này làm cho cô cảm giác mình trong mắt của hắn, chỉ là công cụ tiết dục. Chỉ cần hắn muốn, hắn liền làm, mặc kệ ý nguyện của cô.

Trước kia hẳn cùng Thời Tiệp Nghệ đi xem phim, sẽ hỏi ý của Thời Tiệp Nghệ, nếu Thời Tiệp Nghệ kiên trì muốn xem cái gì, hẳn đều thỏa hiệp. Nhưng mà hắn và cô đi xem phim, lại chỉ chọn thứ mà hắn thích xem.

Chu Hồng Hồng trước đây, cảm thấy cái gì cũng có thể nhịn. Bây giờ nghĩ lại, vấn đề giữa hai người bọn họ đâu chỉ là Thời Tiệp Nghệ, bản thân Trình Ý có lẽ cũng không coi cô là bạn gái mà đối đãi. Hẳn rõ ràng có thể làm bạn trai của Thời Tiệp Nghệ tốt như vậy, vì sao đến lượt cô, cũng chỉ còn lại có tính dục.

Trình Ý hung hăng nâng cằm của cô lên, giọng nói rét buốt như sấm. “Chu Hồng Hồng, có lá gan lặp lại lần nữa. Dem cái tin nhắn kia, chính miệng nói với tôi một lần.”

Sắc mặt của hắn tối tăm thật đáng sợ, trên tay dùng sức như muốn bóp nát cằm của cô.

Chu Hồng Hồng đau đến mức vỡ cả cầm, lại đánh không lại hắn. “Tôi đau quá...”

“Đau? Còn cho cô càng đau hơn.” Nói xong tay kia của hắn thì lại mạnh mẽ túm ngực của cô.

Cô đau hô ra tiếng.”Anh là tên khốn kiếp!”

Phiến tuyết trắng của cô chỉ chút dấu tay cùng dấu răng của hắn, Trình Ý nhìn từng vết hồng kia, lại cảm thấy như còn chưa đủ. Ngực là của cô, nhưng cả người cô đều là của hắn, hắn phải đắp lên cho cô.

Hắn tiến về phía trước cắn môi của cô, dùng răng nanh mà cắn, cắn đến mức khiến cho vết xước da đã liền lại chảy máu. Hắn muốn cô đau.

Chu Hồng Hồng liều mạng tránh né, nhưng tránh thế nào cũng không tránh được khí lực của hắn, “Anh buông tôi ra, bằng không tôi sẽ kêu cậu cả cô nhìn một lần miễn phí đông cung sống.”

Hắn cười nhạt, động tác càng ngày càng tàn nhẫn, “Tùy cô, coi như làm cho cậu cả cô nhìn một lần miễn phí đông cung sống.”

Hắn kéo áo, nâng hông của cô lên, ý đồ muốn kéo quần của cô.

“Anh không thể lãng nghe tôi nói sao?”

“Cô cứ nói của cô, tôi làm của tôi.” Theo nơi cổ thơm kia thể hiện rõ, trong mắt của hắn là một mảnh dục vọng. Nói vĩnh viễn không sáng khoái bằng làm.

Chu Hồng Hồng khóc, dùng móng tay cào bờ vai của hắn, “Trình Ý, tôi muốn chia tay với anh!”

Trình Ý âm u cười, chậm rãi cởi dây lưng xuống, “Chu Hồng Hồng, cô đúng là thiếu dạy dỗ.”

27. Chương 27

Chương 27

Chu Hồng Hồng hoảng sợ, chút nữa thì cho rằng Trình Ý muốn đánh mình.

Trình Ý thoáng thấy sự kinh hoàng của cô, cười. Hắn dùng dây lưng cào cào mặt cô, “Sợ?”

Cô cố giả bộ trấn định, xoay mặt đi.

Hắn ném dây lưng xuống, vô cùng thân thiết liếm vành tai của cô, ngón tay tiến vào thân thể cô, từng chút một ra vào, nhẹ nhàng nói: “Sợ thì sẽ nghe lời sao. Nếu cô nghe lời, tôi sẽ cho cô lên đỉnh ,một lớp sóng nhanh lại lên một lớp sóng cao.”

Chu Hồng Hồng oán hận mà nói: “Anh tránh ra.”

Hắn liền ngừng lại, rút ra ngón tay cho cô nhìn, châm biếm cười nói: “Khó chịu? Khó chịu mà cô có thể ra nước thành như vậy?”

“Anh vì sao luôn như thế này.” Nước mắt vừa ngừng một chút lại tràn mi, hắn không thể tôn trọng cô một chút hay sao.

Hắn vỗ mặt của cô, nhìn hai mắt cô đắm lệ nhưng lại tỏ ra quật cường, thu lại nét tươi cười, “Cô không phải đã cho tôi làm nhiều năm như vậy rồi hay sao, bây giờ còn giả vờ trình liệt cái nỗi gì.”

Cô vừa khóc vừa nói: “Tôi không muốn cùng anh nữa.”

“Này cô gái, nhẫn nại của tôi chỉ có hạn thôi.” Trong mắt Trình Ý âm trầm như nổi cơn mưa gió.

“Tôi cũng vậy. Thật sự, ở cùng bên anh, tôi cũng mệt chết đi được.” Chân tướng sự việc giữa hắn và Thời Tiệp Nghệ cô cũng không muốn biết. Kể cả khi hắn không phát sinh chuyện gì với Thời Tiệp Nghệ, người con gái tên Chu Hồng Hồng cũng không tồn tại trong lòng hắn.

“Cô cầm miệng cho tôi.” Hấn nhìn cô, trong mắt hơi hơi lóe sáng, “Chu Hồng Hồng, đừng cố tính đùa giỡn, về nhà với tôi.”

“Tôi không quay về. Tôi đã nói rồi, tôi không về...” Lời của cô còn chưa nói hết, Trình Ý đã bắt lấy chân của cô, nhắc chân cô lên tạo thành góc độ lớn nhất, không lưu tình chút nào đâm vào.

Độ ẩm ướt của Chu Hồng Hồng không đủ, hơn nữa hấn rất thô lỗ, va chạm vừa nhanh vừa mạnh, cô đau đến mức sít sao cắn môi, mùi vị máu tanh tràn ngập trong miệng.

Nhìn biểu tình của Trình Ý, hấn dường như cũng không có khoái cảm. Hấn lạnh lùng nhìn cô, nhắc lại câu nói: “Về nhà với tôi.”

Cô tỏ vẻ ngang ngược vì tức giận, không lên tiếng, trên môi một mảnh màu đỏ đã xuất hiện.

Thân thể cô đau, nhưng không đau bằng nỗi tuyệt vọng trong lòng. Nếu hấn chỉ cần có một chút xú để ý đến cô, chắc chắn sẽ đến hò hét cô, chứ không phải dùng phương thức hèn hạ như thế này đối đãi với cô.

Trình Ý phát tiết một trận, thoáng bình phục lại cảm xúc, liềm lui ra ngoài, sau đó lại bật cười, “Nếu tôi thật muốn làm cô, việc đó chẳng phải rất dễ dàng hay sao. Chỉ cần một chốc lát, cô sẽ phải cầu xin tôi dè lên cô.”

Cô tiếp tục trầm mặc.

Hấn nắm lấy gương mặt cô, trực tiếp phủ lên đôi môi của cô, mút sạch vết máu phía trên. Hấn nhìn vết thương rồi nói: “Thật xấu không ai bằng.”

Chu Hồng Hồng đau đến mức hít thở cũng vô cùng nặng nề, giấy dựa muốn đứng dậy, nhưng vẫn bị hấn áp đến sít sao. Cô rút cục mở miệng nói, “Anh đứng lên, chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi.”

“Nói chuyện gì?” Hấn vẫn cười như cũ, “Nói chuyện cô thông đồng với tên mặt trắng ở dưới kia như thế nào chứ?”

Chu Hồng Hồng giờ mới hiểu được, hấn còn đang hiểu lầm cô cùng Đẩu Bái, cô làm sáng tỏ nói: “Tôi không có.”

“Không có?” Hấn vẽ vài vòng quanh tóc của cô, ngón trở vuốt ve môi cô, “Chu Hồng Hồng, cô bản lĩnh khác thì quả thực là không có, như mà câu dẫn đàn ông thì quả nhiên lợi hại.”

“Tôi không có!” Cô quay đi quay lại cũng chỉ có một người đàn ông là hấn, hấn dựa vào cái gì nói cô như vậy, “Tôi không muốn nói những thứ này với anh, dù sao tôi cũng muốn chia tay.”

“Cô muốn?” Hấn lại nổi lên một điệu cười trào phúng, “Cô có hỏi qua ý kiến của tôi không? Hả?”

Nói xong hấn liền xoa thân thể của cô, một tắc một tắc đều chạm vào vùng mẫn cảm của cô.

Chu Hồng Hồng quay tới quay lui trốn tránh, nhưng hấn có bản lĩnh đụng đến cô, bắt được cô, đi vào trong thân thể của cô mà quấy phá.

Trình Ý nếu thật sự muốn trêu chọc Chu Hồng Hồng, không phải là việc khó gì. Hấn vốn am hiểu chuyện nam nữ, ở cùng cô nhiều năm như vậy, cái tư thế nào cũng đã nếm thử, hấn so với cô còn quen thuộc thân thể của cô hơn, đôi khi có đủ thủ đoạn làm cho cô thần phục.

Nhìn cô dưới động tác của hấn càng ngày càng mềm nhũn, hô hấp càng ngày càng gấp rút, ý cười của hấn càng sâu.

Mà Chu Hồng Hồng thực hận hấn. Nhưng hận thì hận, khi Trình Ý ngậm lấy đôi núi to đứng thẳng của cô, lúc hấn chọt đi vào nơi trơn bóng kia, cô cơ hồ là theo bản năng xoắn lấy hấn, sau đó gât gao bám vào cánh tay hấn, theo tiết tấu của hấn mà pháp phồng.

Phản ứng động tình của cô làm cho bao nhiêu nhần nại của Trình Ý đều bay hết sạch, ra vào càng cuồng liệt, thiếu chút nữa thì khiến cô đụng vào đầu giường.

Tuy rằng thời tiết hơi lạnh, nhưng thân hình hấn đổ đầy mồ hôi, cơ bắp cường tráng theo quá trình luật động, từng khối từng khối cơ bắp chuyển động.

Ván giường kéo kẹt kéo kẹt rung động, làm Chu Hồng Hồng thở dồn dập hổn hển, cùng với tiếng nước nhèm nhẹ chỗ kết hợp, Trình Ý nghe thấy đều cảm thấy sung sướng đến tận trời.

Chu Hồng Hồng, trước khi hấn muốn làm thì thẹn thùng e ngại, đến khi thật sự làm rồi, lại vui mừng rên rĩ. Trong sự chính chắn luôn có một chút cợt nhả.

Lần lên đỉnh cuối cùng, Chu Hồng Hồng run run hồi lâu. Cô nhắm mắt lại thở nhẹ, chờ ánh sáng ngọc làm người ta ngất xỉu chậm rãi đi qua.

Trình Ý rất cảm giác thành tựu, nằm ở bên cạnh cô, cười cười dùng ngón tay đánh đi đánh lại trên vú cô, thấy cô tựa hồ đã hoàn hồn, liền thu tay lại hôn gương mặt cô, “Vợ, có thoải mái không?”

Chu Hồng Hồng không còn mặt mũi nào nhìn hấn, nhìn xuống mạn sườn mình, cô cảm thấy chịu không nổi, hoài nghi chính mình có phải là dâm phụ hay không.

Hấn nhìn ra nỗi xấu hổ của cô, không châm biếm cô nữa, đổi thành dỗ ngọt, “Ngoan, không cần náo loạn nữa, về nhà với tôi.”

Chu Hồng Hồng vừa nghe tới đề tài này, liền buồn buồn nói: “Tôi không quay về.”

Trình Ý cứng người, hung hăng sà qua mặt của cô, “Cô còn bắt mãi cái gì?”

Mặt của cô đã đỏ ửng vì trận kích tình kịch liệt vừa rồi, nhưng ánh mắt lại không còn nét mị sắc như khi này. “Tôi nói lời thật lòng. Tôi không nên cùng một chỗ với anh. Vừa rồi...”

Nhẹ cúi đầu, cô hạ thấp âm lượng xuống, “Coi như vừa rồi là lần cuối cùng.”

“Rốt cuộc cô đang náo loạn cái gì.” Trình Ý thật sự cảm thấy phiền. Hấn căn bản không biết, cô rốt cuộc là đang nổi điên cái nổi gì. Tâm tư của người phụ nữ này so với ván bài còn khó đoán hơn.

“Chúng ta không hợp nhau...”

Hấn cười nhạo nói: “Cô đã gả cho tôi bảy năm, bây giờ mới nói là không thích hợp? Vậy trước kia sao không nói sớm.”

Nói đến đây, Chu Hồng Hồng cũng tức giận, cô đẩy hấn ra, muốn ngồi dậy. “Tôi lúc trước cũng không muốn cùng với anh, là anh bắt buộc tôi.”

Trình Ý không chút xê dịch, bóp chặt mặt của cô, sắc bén nói: “Đừng lôi chuyện cũ ra, còn dám nói chia tay, tôi làm cho cô không đứng lên nổi, cô có giỏi thì thử xem.”

Cô nóng nảy nói, “Anh phân rõ phải trái có được không?”

Hấn chợt nhớ tới tên mặt trắng dưới lầu, nheo nửa con mắt, chậm rãi nhấn rõ từng chữ nói: “Cô ngoại tình hả?”

Cô sửng sốt, sau đó lắc đầu. “Không phải là bởi vì chuyện này.”

“Vậy thì vì cái gì?”

“...” Bởi vì sao, bởi vì hấn không yêu cô, lý do này là đủ rồi.

Chu Hồng Hồng nhìn hấn, không nói nên lời. Cả đời này cô chắc chắn sẽ không cách nào lại hoàn toàn yêu một người đàn ông nào nữa. Trong cuộc đời cô, Trình Ý chiếm cứ một phần ba thời gian của cô. Nhưng cho dù cô đã tốn thời gian dài như vậy, cũng không thể trở thành vị trí đầu tiên trong trái tim hấn.

Có đôi khi ngẫm lại, cô không nhất định phải trở thành người hấn yêu nhất, người yêu nhất của hấn thì cứ dành ới tình đầu là được rồi, không phải có câu nói rằng “không chiếm được mới là tốt nhất” hay sao. Nhưng ít nhất, hấn nên dành một chút yêu thương cho cô. Chính là thỉnh thoảng, có thể đối với cô dịu dàng săn sóc một chút, là tốt rồi.

Giờ phút này trong mắt Chu Hồng Hồng có một nét đau thương sâu sắc, Trình Ý trong lòng không khỏi một trận rung động, hấn ôm cô, dịu dàng nói, “Vợ, vợ ngoan của anh.”

Sau đó mở lên cổ của cô.

Nước mắt của Chu Hồng Hồng vì câu nói nhẹ nhàng dịu dàng này mà lại một lần nữa rơi xuống. Có đôi khi, hẳn thật biết cách làm cho cô mềm lòng.

Nhắm mắt lại, cô lẳng lặng dựa vào lồng ngực của hắn, hưởng thụ sự im lặng hiếm có giữa hai người.

Cô mệt chết đi, gần đây đều thiếu ngủ, vừa rồi lại bị hắn hành hạ như thế, nhắm mắt lại trong chốc lát liền ngủ mất.

Cậu cả cũng rất biết điều, nghĩ tới hai vợ chồng nhỏ cửu biệt tương phùng, ông cũng không lên lầu, cho đến khi thật sự bận tối mắt, mới gọi điện thoại.

Chu Hồng Hồng tỉnh giấc, nhận điện thoại vội vã nhận lời.

Trình Ý dựa ở đầu giường, ngậm thuốc nhìn cô mặc quần áo, sau đó liếc lên giữa đùi cô, tầm mắt dừng lại đó một hồi, sau đó chuyển lên ngực của cô.

Ngực của Chu Hồng Hồng được hắn xoa bóp nhiều năm như vậy phát triển có khuôn có dạng. Loại xúc cảm tự nhiên này, không hề bơm thêm gì vào, không vật gì có thể so sánh được.

Lúc gần đi, Trình Ý níu tay cô lại, kéo xuống hạ thân của cô, vỗ về vết thương trên môi cô, “Còn muốn cãi nữa không?”

Cô muốn nói lại thôi.

Vì thế sắc mặt của hắn lạnh xuống, thở ra một ngụm khói vào mặt cô, “Đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi.”

“Để sau hãy nói.” Hắn chính là như vậy, nói không đến hai câu liền uy hiếp cô.

Cô vừa dứt lời, Trình Ý liền tàn nhẫn chà xát cánh môi của cô, rất nhanh, vết thương lại xuất hiện vết máu.

Chu Hồng Hồng bị đau bèn đấm hắn, “Anh luôn ép buộc tôi!”

Hắn cười lạnh, “Người khác xin tôi ép buộc, tôi còn không vừa ý đó. Cô vừa phải thôi.”

“Vậy anh cút đi với người khác đi, ai cần anh.”

Trình Ý cho rằng, lần này cô cũng chỉ là đùa giỡn, áp chế cô một chút là được. Ai ngờ hắn làm cho cô dục tiên dục tử xong rồi, cô còn chưa thoả mái. Hắn thật sự giận điên lên, nói chuyện càng trở nên tàn nhẫn, “Nếu không phải tại tôi đã thề trước mặt lão gia tử, tôi sẽ thềm đụng vào đôi giày rách như cô hay sao?”

Lời này vừa nói ra, Chu Hồng Hồng không thể tin nhìn hắn.

Trình Ý trước kia đã từng nói từ này. Nhưng sau này, lần đầu tiên của cô đã cho hắn, hắn vốn không nhắc lại chuyện đó nữa. Cô còn tưởng rằng hắn đã biết chân tướng...

Nhưng không ngờ, hắn vẫn luôn hiểu lầm cô đã bị Trình Hạo vấy bẩn.

Môi của cô run rẩy không ngừng, muốn nói chuyện, trong cổ họng lại không biết tại sao lại bị chặn lại, há mồm đều không phát ra được âm thanh nào.

Thì ra hẳn thật sự là bởi vì mệnh lệnh của lão thái gia mới ở cùng cô, dù là diễn trò lúc đầu, hay là sau này quần quít lấy cô, đều chỉ là bởi vì lão thái gia.

Đối với hắn mà nói, cô có lẽ chính là hàng xài rồi mà Trình Hạo đã dùng qua.

28. Chương 28

Chương 28

Về việc Chu Hồng Hồng bị Trình Hạo cưỡng bạo, Trình Ý cũng mất thật lớn khí lực mới khiến ình không để ý đến.

Sau khi Hấn và Thời Tiệp Nghệ chia tay, cũng không sao có tâm tư đi tìm niềm vui với phụ nữ nữa, hoặc là nói, chẳng muốn đi chọc vào thứ đồ chơi mang tên tình yêu này.

Chu Hồng Hồng đối với hấn có cảm tình, hấn luôn biết. Tuy rằng cô ngoài miệng luôn không thừa nhận, nhưng mà tâm tư của một cô học sinh mới lớn có thể che mắt được ai.

Trong lúc dưỡng thương, hấn nhìn Chu Hồng Hồng bận rộn việc này việc kia, ngẫm lại, dù sao lão gia tử bên kia cũng ép hấn, hướng hồ, tính cách Chu Hồng Hồng rất thích hợp làm vợ. Sau này sự thực cũng chứng minh, cô thật là loại người vào được phòng khách, xuống được nhà bếp, lên được giường.

Thứ được gọi là hôn nhân, sau khi Trình Ý thất tình đã cảm thấy không có cái gì xem mãi mãi. Chỉ cần tìm được thứ thích mình, mỗi ngày trải qua cuộc sống áo tơi chỉ duỗi tay, cơm tơi há mồm, rất thoải mái. Kết quả, hấn liền lựa chọn Chu Hồng Hồng.

Nhưng mà cô gái nhỏ lại một lòng một dạ muốn chạy ra ngoài, cho rằng thi đại học xong, đi ra ngoài, lão gia tử liền không quản được nữa.

Ý tưởng của cô, đã từng là ý tưởng của Trình Ý, nhưng đó là khi hấn và Chu Hồng Hồng còn đang đóng kịch quen nhau. Một khi hấn đem mục tiêu xác định ở trên người cô, như vậy cô liền tất nhiên phải cùng hấn.

Cô muốn chạy, hấn không cho cô chạy.

Hôm sinh nhật mẹ hấn, Chu Hồng Hồng say đến khuôn mặt hồng hồng, thật đáng yêu. Càng đáng yêu hơn là, cô nói Trình Hạo thật ra không thực hiện được hành vi đồi bại.

Trình Ý không biết tại sao, nghe xong lời này, đột nhiên có loại vui mừng kinh ngạc không hiểu nổi, mà phần cảm giác này khiến cho hấn lập tức có sức mạnh quyết định. Sớm hay muộn cũng phải có ngày đó, muộn một ngày không bằng sớm một ngày.

Nhưng khi hấn nâng mông của cô lên, thấy cái bớt trong khe đùi của cô, nổi chờ mong trong lòng liền biến mất một nửa. Sau này khi hấn xách súng mà tiến vào, cô cũng không có lạc hồng.

Bản thân Chu Hồng Hồng đối với chuyện này không có giải thích gì, cô chỉ rối rắm sợ hãi việc mang thai.

Trình Ý đã động vào cô, sẽ không nói gì nữa. Vì thế chỉ có thể làm ình không thêm nghĩ cái mông kia của cô rốt cục đi đâu. Ban đầu đúng là có thể. Hấn không để ý. Dần dần, lại càng ngày càng tránh né việc này.

Ngày đó Trình Hạo tranh cãi với lão thái gia xong, thu thập hành lý, bèn nghỉ suốt đêm trốn đi.

Khi đi đến sau khung cửa, bắt gặp Trình Ý treo tường trở về. Trình Ý thấy Trình Hạo công bộc hành lý, không hỏi một tiếng, chớ đừng nói là chào, hấn lạnh nhạt liếc Trình Hạo một cái, liền đi về phòng mình.

Trình Hạo đối với đứa em trai cùng cha khác mẹ này, vừa sợ vừa có lòng căm ghét. Hấn luôn cảm thấy cả người Trình Ý đều âm trầm, đặc biệt là trong hoàn cảnh đêm không trăng không gió như thế này, ánh mắt kia của Trình Ý nhìn hấn, đều mang theo nét trào phúng dữ dội.

Trình Hạo nhất thời liền nhớ đến việc mình cưỡng gian Chu Hồng Hồng bất thành. Nếu Trình Ý biết hấn ngay cả một ả đàn bà đều không làm gì được, còn không biết trong lòng sẽ châm biếm hấn đến thế nào.

Hấn rất không phục.

Trên trần các cô nương yêu thích Trình Ý có thể xếp hàng từ phía đông trần đến phía tây trần. Trình Hạo liền nghĩ mãi không hiểu, cái loại tiểu tạp chủng (Ý chỉ những đứa con ngoài giá thú) như thằng em khác mẹ của hấn, chẳng qua chỉ có đáng vẻ đẹp một chút, Trình gia nào tới phiên hấn được nói chuyện, dựa

vào cái gì có thể khiến cho đám đàn bà tre già măng mọc (ý là hết người này thích không được sẽ có lớp người khác thích TY). Mà Trình Hạo hần, là đại thiếu gia danh chính ngôn thuận, lại không có mấy người nguyện ý tới gần.

Trình Hạo không cam lòng, lại ghen tị, hô một tiếng, kêu Trình Ý đứng lại.

Trình Ý thả chậm bước chân, giọng đều đều đáp.

Trình Hạo ra lệnh: “Mày đừng có nói với ông nội rằng đêm nay gặp qua tao!” Hần rất muốn lấy ra uy nghiêm của anh cả, nhưng mà dù làm dáng thế nào đều không có khí thế.

Trình Ý gạt đầu, không chút để ý trả lời: “Biết rồi.”

Trình Hạo tức giận, hần thì biết cái gì! Đầu óc đột nhiên hiện lên một ý niệm trong đầu, vì thế cười nói: “Cũng chẳng phải là có một đứa cháu, ông nội lại muốn tao phụ trách.”

Trình Ý không có phản ứng gì.

“Đúng là loại phóng túng.” Trình Hạo càng thêm nổi giận, “Tao khiến cho cô ta oa oa kêu gào, cô ta sướng xong rồi lại đám quay lại cắn ngược một cái, nói tao dùng sức mạnh. Cái loại đàn bà rác rưởi, tao sẽ không cưới cô ta.”

Trình Ý gạt nhẹ khóe miệng. “Không có chuyện gì thì tôi về phòng ngủ.” Nói xong hần liền cất bước tiếp tục đi.

Trình Hạo thấy Trình Ý giống như không quá tin tưởng mình, nhất thời nóng nảy, muốn tạo ình hình tượng Kim Thương Bá Vương trong lòng Trình Ý, để tránh làm cho Trình Ý coi thường hần.

Trình Hạo mặc dù háo sắc, nhưng hình thể lại gầy yếu. Mà Trình Ý là người quen phóng túng ở bên ngoài, đương nhiên cơ bắp đường cong đều vô cùng khêu gợi, làm cho trong lòng Trình Hạo hận đến nghiến răng nghiến lợi, hết lần này tới lần khác trách chính mình không có nghị lực đi luyện Gym.

Trình Hạo tàn nhẫn nói: “Con nhỏ phóng túng kia, cạnh cúc hoa trên mông nó còn có cái bớt trông rất mất hồn màu hồng. Mẹ nó, trời sinh chính là cái loại hàng lang thang.”

Trình Ý bước chân vẫn không ngừng lại, cũng không quan tâm đến lời của Trình Hạo.

Lời này, Trình Ý vốn không để ở trong lòng. Ấn tượng ban đầu của hần đối với Chu Hồng Hồng chẳng qua chỉ là một cô ả cặn bã, hơn nữa khi đó hần còn có Thời Tiệp Nghiê.

Nhưng mà sau khi cùng Chu Hồng Hồng thật sự ở bên nhau, Trình Ý lại thường xuyên nhớ tới đoạn đối thoại đêm đó.

Cái bớt kia của Chu Hồng Hồng, có hình tương tự với một mảnh lá nhỏ, có chiều dài khoảng ba li, màu sắc nhàn nhạt màu hồng phấn.

Trước kia, lúc Trình Ý mới chơi Chu Hồng Hồng chỉ biết ít tư thế, khi nhìn cái hình lá cây kia, theo động tác hần phun ra nuốt vào mà thụt thò thụt thò, hần sẽ cảm thấy có một cỗ tê dại khó tả.

Có một ngày, hần nói cho Chu Hồng Hồng về cái bớt hình lá cây kia, cô lại có vẻ mặt khiếp sợ, nói mình hoàn toàn không biết có cái bớt này, đoán chừng chỉ có mẹ cô mới biết.

Trình Ý giận tái mặt, “Người đàn ông đã từng chơi cô cũng biết.”

Chu Hồng Hồng đối với việc hần tức giận rất không hiểu, liếc xéo hần một cái, liền đổi chủ đề.

Từ đó về sau, từ từ, cái bớt này thành một cái gai trong lòng Trình Ý, ghim càng ngày càng sâu.

Hần bắt đầu không khống chế được, hơn nữa càng ngày càng không thu lại được lực đạo.

Trong một lần ân ái Chu Hồng Hồng thiếu chút nữa bị hần đụng xuống dưới giường, thầm oán vì sao khi hần làm ở tư thế này đặc biệt thô bạo. Hần thành thật trả lời, “Tôi liền muốn đùa chết cô.”

Đúng, vừa nhìn thấy bớt hình lá cây kia, hần liền không nhịn được muốn tra tấn cô.

Nói không chừng đúng như lời Trình Hạo đã nói, lần bị Trình Hạo cưỡng bạo đó, Chu Hồng Hồng cũng liên tiếp lên đỉnh.

Trình Ý thấy Chu Hồng Hồng phản ứng rất không ổn, dựa theo cá tính bình thường của cô, cô nhất định phải cùng hắn âm ỉ. Nhưng nét mặt bây giờ của cô mang theo nỗi bi thống cực hạn nào đó.

Hắn biết lời nói kia làm tổn thương cô, vì thế dụi tắt điều thuốc, kéo cô lại gần, vuốt ve tóc của cô, giọng nói vẫn rất lạnh lùng.”Đừng làm rộn, tôi tìm cho cậu cả người đến nấu cơm, cô theo tôi về nhà.”

Cô lại lắc đầu, rất kiên định.

“Chu Hồng Hồng!”

Cô cảm thấy cô đã sắp hỏng mất. Thời gian này chuyện tình cứ cái này nối tiếp cái kia mà đến, cô lại vô lực thừa nhận rồi.

“Trình Ý, chúng ta cứ như thế này giải tán đi...” Cô nói rất nhẹ, thấp đến mức không thể nghe thấy, cô hoài nghi liệu hắn có nghe thấy không.

Nhưng mà hắn thật nhanh ôm lấy cô, cô liền biết hắn nghe thấy được.

“Cô muốn đùa giỡn cũng phải có chừng mực thôi.” Hắn đã cố kìm nén tính tình, “Tôi cưới cô, thế là được rồi đúng không? Sự việc với Trình Hạo, tôi cũng không nhắc lại nữa.”

Cô vẫn lắc đầu. Hắn nhắc hay không nhắc chuyện đó, đều không quan trọng. Cô nhớ rõ cô đã từng nói, đó là lần đầu tiên của cô, nhưng hắn vậy mà vẫn luôn không tin cô.

“Có phải là cô muốn hôm nay tôi giết chết cô hay không hả?”

Cô chết lặng.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

“Chị họ, các khách hàng đều ở dưới lầu chờ đó, chị vẫn khỏe chứ?” Là Đẩu Bái.

Chu Hồng Hồng đang muốn trả lời, Trình Ý liền che miệng của cô, hỏi: “Chu Hồng Hồng, cô thật sự không có thông đồng với tên mặt trắng kia hả?”

Cô muốn lắc đầu, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì đó.

“Hả? Có thông đồng không?” Ngữ khí của hắn đã tương đối nguy hiểm.

Cô bình tĩnh nhìn hắn. Cô rõ ràng đã làm sáng tỏ rồi, cô và Đẩu Bái không có gì.

Con mắt Trình Ý chăm chú nhìn chằm chằm cô, thật lâu sau, u ám nói: “Cô phải biết điểm mấu chốt của tôi.”

Chu Hồng Hồng cảm thấy thật buồn cười. Cho dù cô có phản bác vô số lần với hắn, hắn cũng sẽ không tin tưởng cô. Hắn vì sao lại không tin cô?

Trước kia lúc còn học đại học, cô và một bạn học nam cùng lớp cùng nhau tham gia đoàn thể, Trình Ý cũng nhất định nói là cô thông đồng với bạn học nam đó. Chu Hồng Hồng không hiểu, vì sao Trình Ý ở cùng cô nhiều năm như vậy rồi, tại sao hắn vẫn không rõ cô là người thế nào. Cô ngay cả tay của người đàn ông khác cũng chưa nắm lấy, cô chỉ canh chừng có một mình Trình Ý. Hắn dựa vào cái gì hoài nghi cô như thế.

Đẩu Bái lại gõ cửa, “Chị họ?” Giọng nói của hắn rất dễ nghe, tiếng hô hoán này lại tựa như lời thân mật nỉ non.

Trình Ý đẩy Chu Hồng Hồng sang bên cạnh, sau đó xuống giường mặc quần vào. Hắn lại lấy ra một điều thuốc, hun hăng hút vài hơi, mới nói, “Cô còn ồn ào không dứt. Còn muốn ở một chỗ với tôi hay không, là do tôi định đoạt.”

Cô duy trì tư thế bị hắn đẩy, chập vạt ngã xuống giường, mặt xám như tro tàn. “Vậy thì anh mở miệng trước đi...”

Trong lòng hấn rùng mình, nhìn bộ dạng Chu Hồng Hồng nửa sống nửa chết, ánh mắt một mảnh băng hàn. “Tôi chỉ hỏi một câu, cô có cho tôi đội nón xanh hay không (đội nón xanh= bị cấm sừng)?”

Chu Hồng Hồng không trả lời. Cô xoay mặt sang một bên, nhắm hai mắt lại.

Một lúc sau, Trình Ý xoay người đi mở cửa.

Đầu Bái còn đang đứng trước cửa. Hấn đang muốn bật cười lên, lại chợt cảm nhận được một dòng sát khí làm cho người ta sợ hãi đánh úp lại.

Trình Ý đánh quyền này ra, Đầu Bái không tránh.

Đầu Bái bị đánh xong, lao đảo vài bước, dựa vào bức tường đối diện.

Hấn lau vết máu ở khóe miệng mình, đo lường người đàn ông âm lãnh lạnh lùng trước mặt.

Hấn tuy rằng không rõ ràng lắm bên trong nhà xảy ra chuyện gì, nhưng có thể chọc đến người đàn ông này, nguyên nhân duy nhất chỉ có thể là Chu Hồng Hồng.

Đầu Bái liếc mắt nhìn vào bên trong một cái, lập tức đứng người dậy, hấn cân nhắc thế cuộc trước mắt, ngược lại cảm thấy đối với mình có lợi. Cho dù là sắp bị đánh.

Chu Hồng Hồng nghe được động tĩnh, kích động đứng lên, nhìn bóng lưng Trình Ý chặn ở cửa, tức đến không chịu được. “Đang yên lành, đánh người làm cái gì.”

Trình Ý quay đầu, trong nụ cười lại mang một trận đao quang kiếm ảnh. “Che chở hấn hả? Tôi đây liền đánh hấn chết.”

29. Chương 29

Chương 29

Chu Hồng Hồng lo lắng Trình Ý thật sự gây ra tai họa, chạy nhanh đến kéo tay hấn, “Anh đừng hung hăng chỉ biết đánh người như thế, tôi nói với anh, anh không tin, không nói với anh thì anh lại đánh người.”

Trình Ý giờ phút này đột nhiên bình tĩnh lại, cúi đầu xem cánh tay cô đang bắt lấy tay kia của hấn, nắm ngược lại tay cô, nói: “Hôm nay là lần đầu tiên hả?”

Chu Hồng Hồng không hiểu, cũng không giải thích được lời nói này của hấn, vươn tay kia đi túm cánh tay hấn, nói: “Anh đừng đánh loạn.” Sau đó cô kiễng mũi chân kề bên tai của hấn, nhỏ giọng nói: “Tôi và cậu ta là không thể nào.”

Trình Ý xuy một tiếng, cũng không biết là tin hay không tin, nhưng hấn buông quả đấm xuống.

Đầu Bái không chịu thua kém kêu lên, “Chị họ...” Khuôn mặt mang vết máu càng làm nổi bật vẻ vô tội, thật hợp với ánh mắt sâu thẳm, sinh ra một loại cảm giác thê lương.

Chu Hồng Hồng muốn đến gần để xin lỗi, Trình Ý lại cầm tay cô không chịu buông. Cô không dám chống lại khi Trình Ý nổi giận, đành phải cười cười với Đầu Bái nói, “Bạn học, thật xin lỗi... Anh ấy... Có tật tức giận khi bị gọi dậy...” Lời nói này cũng khiến chính cô cảm thấy chột dạ.

Trình Ý quay đầu lạnh lùng nhìn Đầu Bái. Coi như Chu Hồng Hồng và tên mặt trắng này không có gì, hấn cũng vẫn muốn ra tay. Lần đầu tiên Hấn nhìn thấy Đầu Bái, liền biết tên này có ý đồ.

Đầu Bái không nghe thấy Chu Hồng Hồng và Trình Ý nói cái gì, hấn cười cười, sau đó tỏ ra như không có việc gì, lập lại một câu: “Chị họ, các thực khách đều ở dưới lầu chờ chị.”

Cậu ta nửa hí mắt liếc Trình Ý một cái, xoay người đi xuống lầu.

Đội Đầu Bái vừa đi, Chu Hồng Hồng đã bắt lấy cánh tay của Trình Ý hung hăng cắn một cái, tức giận mà nói: “Anh hung dữ cái gì hả?”

Trình Ý để cô cắn, lạnh nhạt đáp trả một câu, “Vợ nghe lời thì chồng sẽ không hung dữ.”

Cô cắn xong dường như cũng đã phát tiết hết, dùng ngón cái di di theo dấu răng kia, sợ hấn không đau. “Cậu cả đang đợi tôi, có rảnh lại nói. Anh nói tôi đừng có làm loạn, nhưng chính anh lại...”

Trình Ý nhìn chằm chằm vết thương chồng chất trên môi cô, cắt ngang lời cô, “Đừng nói nữa, cái miệng cô nhúc nhích trông thật xấu.”

Chu Hồng Hồng hận không thể tát cho hấn một cái, đem hấn quạt chết thì mọi chuyện sẽ thuận lợi. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi đi xuống trước, Anh, tự, tiện.” ——

Những lúc rảnh rỗi Chu Hồng Hồng liền suy nghĩ, nên nói với Trình Ý như thế nào, cô và hấn luôn nói chưa đến hai câu, sẽ tranh cãi ầm ĩ. Điều này cũng không trách cô, hấn thật sự là rất đáng giận.

Trong tay nhiều việc, suy nghĩ liền đứt quãng, cô còn chưa nghĩ cho rõ ràng, ai ngờ, cô và Trình Ý liền cứ như thế mà chia tay.

Sự tình tới một cách kỳ quái, hơn nữa Chu Hồng Hồng đối với đoạn trí nhớ này đây, có chút mơ hồ. Ấn tượng sâu nhất, cũng chính là bộ phận của khúc nhạc dạo kia.

Buổi chiều, đầu của Chu Hồng Hồng lại bắt đầu ong ong, thấy các thực khách đều đã ra về kha khá, cô liền nói với cậu cả một tiếng, trở về phòng nghỉ ngơi. Đi đến phòng, nhìn thấy đại gia Trình Ý, cô liền cảm thấy đầu đau hơn, nhưng cơ thể khó chịu, khiến cô cạn sạch sức lực không muốn cùng hấn nói chuyện gì.

Trình Ý nằm ở trên giường ngủ thật ngon, cô đi tới gắng sức chụp hấn, “Đứng lên.”

Hấn nửa mở mắt, sắc mặt không thoải mái, “Trời còn chưa sáng tôi đã phải thức dậy. Người đàn bà đánh đá.”

“Đâu phải chuyện liên quan tới tôi, đừng chiếm giường của tôi.”

Hấn lại không đứng đắn. “Tôi đè lên trên người của cô ngủ?”

“Ngủ trên đất đi.” Chu Hồng Hồng lời kéo hấn đứng lên, “Tôi muốn đi ngủ, anh tránh ra.”

Trình Ý thấy sắc mặt cô không tốt lắm, đứng dậy dò xét trán cô, “Có làm sao vậy?” Nghe giọng hấn lại chẳng có một chút thân thiết nào.

Cô đã quá quen với cái loại đức hạnh này của hấn, trả lời: “Đau đầu.”

Trình Ý lại xoa bóp mặt cô, sau đó đột ngột ôm lấy cô, khiến cô hoảng sợ.

Trán của hấn để trên trán của cô, cười nói: “Vợ, vợ, ôm một cái liền hết đau.”

Cô vừa bực mình vừa buồn cười.

Sau đó Trình Ý xuống giường đi kéo ghế ngồi.

Chu Hồng Hồng nằm ở trên giường, vị trí phía bên phải huyết thái dương, giống như bị châm đâm rất khó chịu. Cô hoài nghi là chứng cảm lạnh bị hôm kia còn chưa khỏe, hơn nữa cảm giác càng nằm càng đau, vì thế cô chống thân mình ngồi xuống, nửa dựa ở đầu giường.

Kế tiếp trí nhớ liền mơ mơ hồ hồ.

Chu Hồng Hồng chỉ nhớ rõ, Trình Ý uống xong một chai nước, tiện tay quăng về phía thùng rác. Nhưng đồng thời lúc đó, đột nhiên bên trong có thứ gì bắn ngược ra ngoài.

Hấn hướng về phía kia nhìn thoáng a, nhất thời sắc mặt xanh mét không nói được gì.

Chu Hồng Hồng sợ tính tình hấn âm tình bất định, đang muốn hỏi hấn là làm sao, hấn lại đột nhiên tiến lại đây kéo cô đứng lên, cũng không chú ý tiếng kinh hô, kéo cô đến thùng rác bên kia, giọng nói đã vô cùng giá rét. “Chu Hồng Hồng, đây là lý do cô muốn chia tay?”

Cô nhìn xuống đất, đợi đến khi thấy rõ đồ vật kia, thất sắc kinh ngạc.

Trên đất là một cái bao cao su đã dùng qua, bên trong còn rõ ràng thứ chất lỏng trắng đục.

Hơn nữa không chỉ một cái.

Trình Ý một cước đạp văng thùng rác, từ bên trong lại phân tán rơi ra vài cái.

Chu Hồng Hồng lập tức liên tưởng đến đồ vật trong phòng Đầu Bái, cô đang muốn giải thích.

Trình Ý lại đột nhiên quăng cô trên giường, sau đó thì nói gì đó.

Cô bị hấn vung lên giường, đầu óc có chút choáng váng, cố gắng nghĩ tập trung tinh lực nghe nội dung hấn nói là gì, nhưng bên tai cũng chỉ còn lại âm thanh ong ong.

Chu Hồng Hồng vất vả cau mày, nhìn Trình Ý ở phía trên. Cô đột nhiên ngay cả mặt của hấn cũng thấy mơ hồ. Chỉ nhớ rõ ánh mắt hấn, giống như là muốn bóp chết cô. Hơn nữa sức lực hấn bắt lấy cô quả thật lớn đến dọa người, nhưng cô lại không kêu ra tiếng đau.

Chắc là hấn, lại nói những lời giày rạch gì gì đó thôi.

Chắc là... Có lẽ chính là như vậy. Chính là như vậy mà thôi.

Sau khi Trình Ý sập cửa rời đi, Chu Hồng Hồng vẫn còn hốt hoảng.

Lỗ tai của cô ong ong một cách lợi hại, đầu luôn như bị kéo, đau đến nửa bên mặt đều tê rần. Cô không rảnh đi bận tâm động tĩnh lần này có âm ỉ đến ai hay không, cuốn lấy chăn liền che lại đầu.

Thật đau ... Cứ như vậy mà đau chết thì cũng tốt.

Đương nhiên, cuối cùng cũng không có đau chết.

Một lát sau, cô vén chăn lên, nhìn trần nhà, ngây ngốc ngẩn người.

Như vậy, thì cũng là chính thức chia tay thôi. Thật tốt, bớt được không ít việc.

Trong lòng trống trơn, nhưng không có cái loại tan nát cõi lòng như khoảng thời gian trước. Thì ra rồi rồi lâu như vậy, thật sự đến lúc một khắc này xảy ra, ngược lại cô thật bình tĩnh. Cô cùng Trình Ý, rốt cục cũng đi tới bước này. Mặc dù là cô đưa ra, nhưng cuối cùng người quyết tuyệt chính là hấn.

Như vậy cũng tốt, hấn là người sĩ diện như vậy, hấn quăng cô đi, vẫn tốt hơn là cô không cần hấn.

Cô cảm giác mình rất bình tĩnh, nhưng mà nước mắt lại không ngừng được.

Chu Hồng Hồng trước kia nghe được ai đó từng nói, nước mắt của cả đời đều chảy khô cạn trong thời khắc này, cảm thấy rất là khoa trương. Mà nay, cô thật sự có thể cảm nhận sâu sắc những lời này ——

Chu Hồng Hồng ngây ngốc thật lâu, cô giống như suy nghĩ rất nhiều, lại nhớ lại không nổi bản thân đang nghĩ cái gì. Chuyện vừa rồi vẫn như một giấc mộng, bỗng nhiên xảy ra, lại bỗng nhiên kết thúc, hơn nữa cô lại không nhớ được chi tiết.

Việc này đến cùng có phải là sự thật hay không?

Chu Hồng Hồng cảm giác bệnh trạng của mình càng ngày càng nghiêm trọng, đầu đã đau đến không chịu được, cô chậm rãi rời giường, bám vào tường từng bước một đi ra cửa. Chẳng qua chỉ là chia tay mà thôi, cô thể mà giống như nháy mắt đã hư nhược đi mấy lần, toàn thân không còn sức lực.

Vừa mới mở cửa, Đầu Bái liền xuất hiện trước mặt cô. Cũng không biết cậu ta rốt cuộc đã đứng đó bao lâu, vẻ mặt mang theo chút do dự. “Chị họ.”

Chu Hồng Hồng nhìn cậu ta, từ từ trở về tới hiện thực.

Cô vẫn cảm thấy cậu thanh niên trước mắt này tuy rằng quái gở một chút, thanh ột chút, nhưng tính cách cũng không tính là hư hỏng. Thì ra cô vẫn nhìn lầm rồi, cậu ta căn bản chính là hỏng mất gốc rồi.

Cô lại quay đầu nhìn cái thùng rác kia một chút. Thùng, là cậu cả đã đặt vào từng phòng, mỗi phòng một màu, nhưng cô nhớ rõ, cái màu xanh biếc kia vốn là để trong phòng của Đầu Bái.

Đầu Bái theo tầm mắt cô nhìn qua bên kia liếc mắt một cái, quay đầu, cứng ngắc nói, “Thật xin lỗi.”

“Cút ra ngoài.” Cô nói xong cũng muốn đi ra ngoài.

“Chị họ, chị muốn tôi phải nói thế nào đây?” Cậu ta than một tiếng.

“Cút ra ngoài.”

Cậu ta suy nghĩ nói: “Hai người nếu không có vấn đề, chút chuyện như thế này có thể ầm ĩ lớn chuyện được sao?”

Chu Hồng Hồng hờ hững nhìn cậu ta, “Đó là chuyện của tôi, có liên quan gì tới cậu?” Nói xong cô đóng cửa lại trước mặt cậu ta.

Người đàn ông bên ngoài làm cho cô thấy ghê tởm. Thật ghê tởm, dùng thủ đoạn nát đến thế này.

Qua một thời gian, Chu Hồng Hồng lại đi mở cửa, Đầu Bái vẫn còn đứng ở nơi đó.

“Cút ngay.”

“Tôi thấy hấn đối với chị thật không tốt.” Đầu Bái lẳng lặng nhìn cô. Sắc mặt của cô tái nhợt, trên trán đầy mồ hôi, mày nhíu lại, trên môi vẫn còn miệng vết thương loang lổ, biểu tình ẩn nhẫn bị thương của cô làm cho cậu ta nhói lòng. Cậu ta cũng biết lần này là mình quá đáng.

Chu Hồng Hồng khó chịu đến chết, người này còn giả bộ phân tích. Cô gào thét: “Mắc mớ gì tới cậu!”

Đầu Bái thấy trạng thái yếu ớt của cô, thành khẩn nói: “Chị họ, chuyện này về sau tôi sẽ bồi tội với chị. Sắc mặt của chị thật không tốt, tôi đưa chị đi bệnh viện.”

Chu Hồng Hồng gắt gao chống tay, không để ý tới. Cô đẩy cậu ta ra, vội vàng đi xuống lầu tìm cậu cả lấy thuốc.

Cậu cả nhìn thấy Trình Ý rời đi, vốn muốn chào hỏi, nhưng lại bị vẻ mặt đáng sợ của Trình Ý làm cho sợ hãi. Cậu cả buồn bực nghĩ liệu có phải là vợ chồng son cãi nhau hay không. Hiện giờ thấy Chu Hồng Hồng, cậu cả cũng không kịp hỏi chuyện Trình Ý bỏ đi, lại bị bệnh tình của cô dọa phát sợ, vội vàng đưa Chu Hồng Hồng đi bệnh viện.

Đầu Bái đi theo xuống lầu, thấy cậu cả muốn đóng cửa tiệm, cũng biết điều, tự động nói mình đi ra bên ngoài một chút.

Sau khi đến bệnh viện, bác sĩ chỉ nói là, bởi vì cảm lạnh, nghẹt mũi, dẫn tới lỗ tai bị ù. Cảm mạo khỏi rồi, lỗ tai dĩ nhiên sẽ trở lại bình thường.

Chu Hồng Hồng lơ mơ nghĩ tới, tại sao lúc ấy không thể nhớ nổi Trình Ý nói gì?

Cô cũng không biết, tình huống lúc đó là cô thật sự không nghe được, hay là lời hấn nói rất tổn thương người, làm cho cô hoàn toàn không muốn nghe ——

Trình Ý buổi sáng là tự lái xe tới. Sáng tinh mơ, hấn cũng không kịp đợi xe lửa.

Hấn đỗ xe bên cạnh trường học.

Hấn vốn nghĩ tới đây mang Chu Hồng Hồng về nhà, không ngờ lại ồn ào đến nông nổi này.

Nhưng mà thái độ Chu Hồng Hồng kiên trì muốn chia tay làm cho hấn uất ức nóng nảy.

Hấn đã chịu đựng đi đổ cô, cô lại bướng bỉnh đến không chịu nổi, hấn thật không nhịn nổi nữa. Càng khỏi phải nói, khi hấn thấy cái bao kia, cái gọi là bình tĩnh gì gì đó cũng đã ném lên chín tầng mây rồi.

Hấn chất vấn sự tồn tại của cái bao đó, nhưng cô chỉ nghiêm mặt trắng bệch, thống khổ nhìn hấn, nước mắt càng không ngừng chảy.

Trong nháy mắt đó, hấn đột nhiên cảm thấy, như vậy trói buộc cô thật không có ý nghĩa.

Tự tôn đàn ông của hấn không cho phép hấn đi giữ lại một người phụ nữ đã đã quyết tâm ra đi.

Đây cũng là lí do vì sao lúc trước Thời Tiệp Nghệ đưa ra yêu cầu chia tay, hẳn không nói hai lời đã đáp ứng.

30. Chương 30

Chương 30

Trận bệnh này, làm cho cô phải nằm trên giường suốt cả hai ngày.

Trong khoảng thời gian này khiến cậu cả bận rộn vô cùng. Ông đành gọi điện thoại cho vợ mình, hỏi bà khi nào thì trở về.

Mợ nghe xong tình huống của bên này, cũng có chút gấp, nói chờ con dâu cả ở cứ xong lập tức trở về.

Chu Hồng Hồng nhìn cậu cả bận rộn, rất áy náy, đến ngày thứ ba bất kể như thế nào cũng không chịu tiếp tục nằm nữa, dậy giúp đỡ ông làm chút công việc nhẹ.

Cậu cả dầu sao thì cũng đã sống hơn bốn mươi năm, cháu ngoại có tâm sự, ông sao lại không nhận ra, chẳng qua là ông không tiện hỏi rõ. Ông yêu thương cô, thấy cô bị bệnh một hồi liền tiêu tụy không ít, bèn chuẩn bị cho cô ít thịt cá, cũng không chịu để cô làm việc.

Cô càng thêm hổ thẹn, tranh cướp đi giúp đỡ.

Cậu cả lại nói, “Con nhìn xem đã ngã bệnh như thế, còn bán khoán buôn bán cái gì, tiệm này tạm nghỉ vài ngày, chờ mợ con trở về đã. Dù sao trước kia cậu cũng từng mượn cố nghỉ hè, nghỉ đông để lười biếng.” Ông nói được thì làm được, lập tức tìm chiếc biển báo nghỉ vốn đã phủ đầy bụi treo lên.

Ít đi thời gian bận rộn, Chu Hồng Hồng rảnh rỗi, nhưng ngược lại càng thêm nhớ tới chuyện tình cảm của mình.

Thấy đang lúc hoàng hôn, cô đi đến bờ sông Lâm Giang.

Chu Hồng Hồng thích ngồi ở trên một khối đá nhỏ ven rừng cạnh bờ sông, ngồi lên độ cao vừa vặn, có thể ngâm đôi chân trần vào nước sông. Nước sông mát lạnh, vô cùng thoải mái, suy nghĩ cũng nhờ đó mà có thể tỉnh táo không ít.

Điện thoại của cô vẫn như trước không đem đi sửa, tín hiệu càng ngày càng nhập nhèm, cô bèn dứt khoát không thèm để ý.

Ngày hôm qua Trình Ý gửi đến một dòng tin ngắn, bảo cô tạm thời đừng nói chuyện hai người ẹ hẳn biết, nói mẹ hẳn gần đây phải lo lắng tương đối nhiều.

Cô xem thời gian tin nhắn gửi đến, đã là mấy giờ trước. Cô do dự mãi, đành nhấn lại một chữ “Được”. Sau đó bên kia liền không có tin tức gì nữa.

Chu Hồng Hồng cảm thấy, Trình Ý hẳn là rất nhanh có thể thoát khỏi sự việc này.

Ít nhất là sẽ nhanh hơn cô.

Đầu Bái ở chỗ không xa lắm đứng yên lặng thật lâu, lặng lẽ nhìn Chu Hồng Hồng.

Nét mặt của cô thật bình tĩnh, nhưng mà ánh mắt lại lộ ra nét đau thương, rất rõ ràng

Cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật cậu ta ngay từ đầu cũng không có tâm tư cố chấp với cô, ôm ý nghĩ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, chỉ là muốn đến gần cô mà thôi. Chẳng qua là sau khi người đàn ông kia xuất hiện, tâm lý Đầu Bái liền rõ ràng rất vụn vụn. Cậu ta tạm thời cũng không rõ sự vụn vụn tâm lý này rốt cục là vì sao mà có, chỉ là thấy cô bị thống như vậy, trong lòng cậu ta cũng chịu khổ sở theo.

Cậu ta chậm rãi đi đến bên người cô, khẽ gọi, “Chị họ.”

Chu Hồng Hồng mắt cũng không chớp cái nào, giống như hoàn toàn không nghe thấy.

Cậu ta hạ mắt nhìn xuống hai chân của cô, nhắc nhở, “Chị vừa mới khỏi bệnh, không nên ở chỗ này nghịch, nước sông rất lạnh.”

Cô cũng chẳng quan tâm.

Kỳ thật mấy ngày nay Đẩu Bái đều nói lời xin lỗi, Chu Hồng Hồng vẫn luôn trong trạng thái không trả lời cậu ta.

Cậu ta không ngại thái độ của cô, ngồi xếp bằng xuống bên cạnh cô, đối diện với thân hình nghiêng nghiêng của cô. Cậu ta nhìn cô trong chốc lát, cô cũng không xoay đầu lại.

Cậu ta dùng lực nắm cỏ trên đất, cảm thấy trong cổ có một nỗi nghẹn tức, mượn chút lực đạo này để phát tiết, mới nói: “Chị họ, tôi thẳng thắn một việc với chị.”

“...”

“Con người của tôi rất xấu xa, anh họ tôi vẫn nói như vậy.” Ánh mắt của cậu ta vẫn không rời khỏi mặt của cô, ngón tay trên mặt đất phác thảo vẽ đường cong của cô. “Kỳ thật tôi không đeo mắt kiếng cũng nhìn thấy được, chỉ là không được rõ ràng lắm mà thôi. Mắt phải của tôi là cận thị bẩm sinh, sau khi đã làm phẫu thuật thì tốt rồi. Con mắt trái có chút cận thị, nhưng không bị nặng lắm.”

“...”

“Chuyện lần này, thật sự không thể cứu vãn nổi. Nhưng nếu hấn chỉ cần có một chút tín nhiệm chị, cũng sẽ không chịu không nghe chị giải thích.”

“Cậu làm những chuyện thất đức thế này, không sợ báo ứng sao?” Chu Hồng Hồng rút cục nghiêng đầu nhìn cậu ta, cô hoàn toàn không dám tưởng tượng, cậu ta đã làm ra loại sự tình này lại còn có thể tìm lý do.

Đẩu Bái than một tiếng, “Tôi nghĩ báo ứng cũng sắp tới rồi.”

“Anh ấy đối với tôi như thế nào, chẳng qua là chuyện giữa tôi và anh ấy.” Cô rất muốn kìm chế sự phẫn nộ của mình, nhưng mà cô vô cùng tức giận. “Cậu thật sự rất thích tự mình là đúng.”

“Vậy... Chị họ, tôi đi giải thích cho anh ta biết?”

“Thôi đi, tôi không muốn lại ép buộc những thứ này.” Hấn có thể bị gạt hay không còn là một vấn đề. Hơn nữa, Chu Hồng Hồng cảm thấy hiện tại chịu đựng những thứ này, đều là cô đáng bị như thế, ai bảo cô yêu Trình Ý đầu.

Cô cảnh cáo cậu ta: “Tôi không cần người khác can thiệp vào, đặc biệt tôi và cậu không thân quen, chúng ta không quen!” Nói xong cô tiếp tục nhìn mặt sông, không muốn lại nhìn khuôn mặt đối trá của cậu ta.

Đẩu Bái yên lặng được một lúc, đứng lên, thu hồi cảm xúc của mình, nhàn nhạt nói một câu: “Chị họ, ngày mai tôi sẽ đi.”

Chu Hồng Hồng cũng rất lạnh lùng đáp lại. “Không tiễn.”

Đẩu Bái cuối cùng nhìn cô một cái thật sâu, xoay người rời đi ——

Mọi người ở Hồng Oa ai cũng biết gần đây tâm trạng ông chủ không tốt. Hoặc có thể nói là, vô cùng hồng bét.

Lại nói, trong quán có một khách nữ, mới tới một lần, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, gặp được ông chủ. Từ đó về sau vị khách này như đã bị câu đi ba phần hồn phách, mỗi ngày đều đến quán, cái gì đắt là gọi, tiêu tốn rất nhiều ở Hồng Oa, chỉ mong được cùng ông chủ nói chuyện phiếm, dù chỉ là nói chuyện thôi.

Thái độ của ông chủ vẫn là không thèm nhìn. Dù sao thì cũng tăng doanh thu trong tiệm, cô ta thích xài tiền như thế nào là chuyện của cô ta, hấn kiếm tiền của hấn là được.

Mọi người không khỏi thôn thức sao ông chủ lại có thể tàn nhẫn đến thế.

Sau đó, hôm ấy ông chủ từ bên ngoài trở về, đụng phải vị khách này. Mọi người mới biết, ông chủ trước kia là đã rất nhân từ.

Ông chủ vừa xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của vị khách nữ kia, cô ta liền vô cùng vui vẻ không sợ chết, chạy về phía hắn.

Vì sao nói cô ta không sợ chết? Bởi vì chỉ cần là người bình thường đều có thể cảm nhận được trên người ông chủ tản ra hơi thở lạnh băng, cô ta lại như là không nhìn thấy.

Quả nhiên, ông chủ lạnh lùng liếc mắt một cái, liền kêu người ném cô ta ra ngoài, hắn còn nhấn mạnh rất nhiều, nhất định phải là “Ném”, ngoài ra về sau cũng không cho cô ta đi vào.

Kết quả là, tất cả mọi người đều cảm thấy không ổn.

Vị này nữ khách này là người đã ở trong tiệm tiêu tốn số tiền lên tới bảy chữ số, ông chủ thế mà lại thần nhiên bỏ qua vị khách hàng tốt như thế này. Có thể thấy được hắn thật sự mới từ Bắc Cực trở về.

Không ổn, không chỉ có chuyện này.

Trong ngày thường các nhân viên nữ chỉ ước gì có thể đùa cợt nói vài câu với ông chủ, hiện tại cũng không dám.

Bởi vì có một con chim đầu đàn đã gặp họa.

Điều này cũng không thể trách con kia chim đầu đàn kia được, sự tình thật ra vì một câu nói của Đường Chỉ Mạn mà ra.

Ngày đó, Đường Chỉ Mạn nói: “Cô gái lần trước, tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm, chờ anh kiểm hàng, để cho cô ta thực sự đủ tư cách.”

Trình Ý vung tay qua, không tỏ vẻ có hứng thú gì. “Vậy hãy để cho cô ta đến tiếp khách.”

Đường Chỉ Mạn có chút kinh ngạc, “Anh không tự mình kiểm tra trước sao?”

Những khách đến nơi này chơi, đều biết đến, nhóm các cô gái của Hồng Oa, là nhóm có kỹ thuật tốt nhất. Có lẽ không nhất định là xinh đẹp nhất, nhưng bọn họ còn hiểu cách mị hoặc đàn ông hơn cả cánh đàn ông, có thể nói là thực khiến người mất hồn lạc phách. Người khác chỉ nói là mấy ma ma của Hồng Oa lợi hại, thật ra kiểm hàng người cuối cùng mới là cao thủ.

Trình Ý đến mắt cũng lười nhác mi, ngậm thuốc nói, “Không.”

Đường Chỉ Mạn xuyên qua màn khói nhàn nhạt nhìn hắn, cảm thấy thời gian này thật hắn sự là càng ngày càng lạnh lùng. Cô nói giỡn một câu, “Có phải sợ chính mình không giữ được hả.”

Hắn hít một hơi thuốc thật sâu, mới nhìn về phía cô, nhếch miệng. “Cô đã nói như thế, vậy hãy để cho cô ta tới thử cho tốt. Sau lần này, nếu cô ta qua được cửa của tôi, tôi sẽ bao cô ta.”

Đường Chỉ Mạn trong lòng cả kinh.

Trình Ý mặc dù sẽ chỉ điểm mấy chiêu cho đám nhóc mới đến, nhưng hắn trước giờ đều có điểm dừng, tuyệt đối không thật sự xài đám người đó thật.

Công tác dạy dỗ đều là Đường Chỉ Mạn làm.

Lúc cô mới nhận lời mời đến đây làm, lần đầu tiên nhìn thấy Trình Ý, trong lòng thoáng qua một ý tưởng, người đàn ông này ngay từ khi còn nhỏ đã là khắc tinh của phụ nữ.

Hắn lúc ấy đang ngồi bên bàn làm việc nhìn cô một thân quần áo đoan trang.

Ánh mắt kia, rõ ràng lại như là lột sạch quần áo của cô.

Trước khi đến đây, Đường Chỉ Mạn cũng đã chuẩn bị tâm lý, nếu hắn muốn đích thân đến kiểm hàng, cô có thể phụng bồi. Thấy hình thể và màu da của hắn, cô cũng không tính là thua thiệt.

Nhưng cuối cùng hắn cũng chỉ dùng ánh mắt dâm loạn nhìn cô, hành động thực tế thật không có.

Về sau, bởi vì có một con nhóc mới đến không biết gì nên hấn rất thận trọng, chỉ hơi đùa vài cái. Kết quả, cô bé kia bị hấn làm ê mặt, choáng váng đầu óc, chỉ kém chút nữa là hòa tan thành nước trước mặt hấn.

Sau này, các cô em trong nhóm đều lấy ra tất cả vốn liếng, bằng mọi cách dụ ông chủ lên giường. Nhưng mà, không có một ai thành công.

Đối với những dụng ý của các cô nàng kia Đường Chỉ Mạn coi như là mở một con mắt nhắm một con mắt. Cô đồng thời cũng đang mong đợi Trình Ý khi nào thì có thể phá giới, thật sự chơi cô em nào đó.

Nhưng mà cô vẫn chưa đợi được.

Cô thậm chí hoài nghi hấn có phải không được ở phương diện kia không, chỉ có lý luận tri thức phong phú mà thôi.

Sau khi đã thân quen với Trịnh Hậu Loan, cô mới biết được, Trình Ý có một người vợ chưa đăng ký.

Lần đầu tiên Đường Chỉ Mạn thấy Chu Hồng Hồng, là khi đang bàn bạc công việc trong phòng Trình Ý.

Đang nói, đột nhiên một bé gái đi vào (mình để nguyên nghĩa, chị tú bà này gọi HH là bé gái).

Cô gái này vừa nhìn thấy Trình Ý liền hung dữ, “Hút hút hút, suốt ngày chỉ biết hút thuốc, hút chết cũng không ai quản anh.”

Trình Ý thế mà ngay lập tức dụi điều thuốc, hỏi: “Cô sao cũng tới đây?”

“Mấy gói thuốc của anh đều vứt ở nhà, rõ ràng là cố ý phải không. Tôi tan học còn phải sắc thuốc cho anh, anh thì tốt nhỉ, còn ở đây hút hăng say.” Cô gái thở phì phò, cầm ấm thuốc trong tay bỏ lên trên bàn, mở nắp, trong không khí liền bay ra một mùi thuốc Đông y.

Trình Ý cười đứng dậy, đến kéo tay của cô bé, “Vợ ngoan, còn giúp anh nấu xong mới đưa tới.”

Cô gái hất tay của hấn ra, “Mau thừa dịp nóng uống đi.”

Đường Chỉ Mạn vừa thấy tình cảnh này, lập tức kiếm cớ muốn đi ra ngoài.

Vừa rồi cô ngồi trong góc, ngọn đèn hơi tối, hơn nữa lưng đối diện cửa. Cô bé kia chắc là lúc này mới phát hiện trong phòng còn có một người khác, thần sắc trở nên có chút xấu hổ.

Trình Ý giới thiệu hai bên với nhau.

Đường Chỉ Mạn vẫn cho rằng, cô gái có thể làm cho Trình Ý ngưỡng mộ, tất nhiên phải là cô gái khuynh quốc khuynh thành. Cũng không phải nói Chu Hồng Hồng không xinh đẹp, chỉ là nét đẹp của cô ấy còn chưa thể đạt tới trình độ có thể xứng đôi với hấn.

Chu Hồng Hồng vừa nhìn là biết có khí chất của người phụ nữ của gia đình, còn tà khí trên người Trình Ý quá nặng. Đường Chỉ Mạn cũng không biết, cô bé kia làm thế nào có thể ngăn chặn hấn.

Hơn nữa cô cũng không hiểu, vì sao một kẻ trời sinh họa thủy như hấn lại không ăn vụng. Rõ ràng hấn có điều kiện tốt như vậy, ngoắc ngoắc ngón tay, là cả đám phụ nữ xếp hàng đợi hấn.

Nhưng mà, bây giờ Trình Ý lại đột nhiên nói muốn phá giới. Đường Chỉ Mạn lập tức nghĩ tới, hấn và Chu Hồng Hồng có phải xảy ra mâu thuẫn gì hay không.

Đường Chỉ Mạn hỏi: “Anh nói thật?”

“Thật.” Trình Ý cười trả lời, nhưng nụ cười kia dù nhìn thế nào cũng thấy phiếm lạnh.

Bởi vì quyết định này của Trình Ý mà cô thấy có chút mất mát. Cô cho rằng hấn là một người đàn ông trong số ít còn sống giữ mình trong sạch, thì ra cũng sẽ có một ngày như thế.

Chẳng qua cô vẫn sắp xếp cô gái kia đi vào câu dẫn Trình Ý.

Dù sao cô ta chỉ là người nghe lệnh làm việc ——

Cô gái kia sau khi đi vào phòng của Trình Ý, vẫn còn đắm chìm trong cảm xúc thụ hứng nhược kinh (cảm giác kinh ngạc pha chút sợ hãi khi được hứng ái). Cô ta nghe bọn chị em trong nhóm từng nói về ông chủ, anh ta đều chưa từng nhúng chàm các cô, định lực vô cùng kinh người. Lần này không biết tại sao, lại muốn làm thật.

Trình Ý nửa nghiêng thân mình, dựa trên ghế sofa. Từ sau khi cô gái tiến vào, hắn vẫn cúi đầu chơi trò chơi trên di động.

Cô gái bị hắn vút ở một bên, không biết phải làm sao.

Hắn đánh xong mấy ván trò chơi, mới nhìn cô nàng, như cười như không. “Bắt đầu đi, trơ ra đó làm gì. Ông đây không phải tiêu tiền để nhìn cô đứng ngây ở đó?”

Vốn cô gái kia không hề run rẩy, sau khi hắn ngừng đầu, cô ta liền run cầm cập.

Sắc mặt ông chủ thế này, không ổn rồi.

“Đường Chỉ Mạn dạy cô chỉ biết run rẩy đứng đó thôi hả?” Hắn nói xong tiếp tục chơi di động.

“Không phải...” Cô gái lắc đầu liên tục, nhân lúc hắn còn chưa cảm thấy cô không làm được việc, vội cởi quần áo xuống, chỉ sợ khi bị hắn nhìn, cô không có dũng khí.

Trình Ý lại chơi một ván, sau đó để điện thoại di động xuống, ánh mắt dừng lại trên thân thể cô gái.

Hắn nhìn thế nào cũng thấy ngực của cô ta là giả.

Cô gái điều chỉnh biểu tình trên mặt mình, thay một tư thế quyến rũ, lay nhẹ eo nhỏ, động tác thông thả, lại có ám chỉ mãnh liệt.

Không thể không nói, Đường Chỉ Mạn dạy cũng tương đối tốt. Cô ta luôn hiểu được vừa muốn ngênh đón nhưng vẫn còn xấu hổ, mơ hồ câu dẫn so với trực tiếp phóng đảng lại mê người hơn gấp bội.

Trình Ý nhìn thân thể phía trước với tỷ lệ hoàn hảo, nhưng lại không phải là một khối thân thể thật sự tự nhiên, giọng nói hơi chậm, “Lại đây.”

Trong lòng cô gái rất vui vẻ khi thấy thái độ của hắn, chậm chậm khoan thai, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Nhưng hắn lại chỉ cầm tay cô lên.

Mười đầu ngón tay nhọn, mềm mại không xương.

Tay Chu Hồng Hồng vĩnh viễn cũng sẽ không có loại mềm mại này. Tay cô thật sự thô ráp, k dưỡng da tay gì cũng không cứu vớt được. Cô phải làm việc, trong nhà tất cả việc nhà đều dồn trên người cô.

Lúc hắn dắt tay cô, thích mài vết chai của cô, đó là dấu vết cô vì hắn hao tổn sức lực.

Chu Hồng Hồng cũng không học được dáng vẻ câu dẫn người khác, nhiều lắm thì chỉ là trên giường kêu dễ nghe một chút, ôm hắn chặt một chút. Thỉnh thoảng, lúc hắn hỏi vài câu hạ lưu, sẽ keo kiệt đáp trả hắn một câu.

Nhưng mà thời khắc chinh phục được cô, có một loại đó khoái cảm kịch liệt, khó có thể hình dung được.

Cô gái kia, cuối cùng vẫn bị Trình Ý đuổi đi ra ngoài.

Hắn hiện tại tình nguyện một mình lẳng lẽ hút thuốc, cũng không muốn nhìn thấy người phụ nữ khác ở trước mặt hắn lắc lư.

Bởi vì, người phụ nữ có thể làm hắn phóng túng khát vọng, chỉ là người có tên Chu Hồng Hồng.

31. Chương 31

Chương 31

Ngay cả đến thím quét rác của Hồng Oa đều biết trong lòng ông chủ buồn bực không vui, Trịnh Hậu Loan lại là người thấu hiểu rất rõ.

Cảm xúc của Trình Ý càng ngày càng không xong, lúc nào cũng như đang đè nén cái gì đó. Hơn nữa, hắn bắt đầu uống rượu và hút thuốc quá độ. Vô cùng nghiêm trọng.

Hắn vốn nghiện thuốc lá, nhưng mà vì Chu Hồng Hồng đề ra ba điều lệnh, đã có hạn chế ít nhiều. Đối với rượu, hắn đúng là không động đến nhiều, tuy rằng tửu lượng hắn khá tốt, nhưng nếu có thể không uống sẽ không uống.

Thời gian này, Trình Ý lại đột nhiên thay đổi tác phong, kể cả không có xã giao, bản thân cũng ở trong phòng uống không dứt, hơn nữa đều là rượu mạnh.

Trịnh Hậu Loan vô cùng lo lắng, thử đi khuyên, lại không là cách nào khuyên cho được. Trong lòng hắn cũng hiểu được, với chuyện của ông chủ, chỉ có Chu Hồng Hồng mới có năng lực khống chế. Hắn không dám quá phận tự tiện đi tìm Chu Hồng Hồng, chỉ đành nhắc nhở Trình Ý: Vừa phải, vừa phải thôi.

Trình Ý ngoài miệng đáp ứng sáng khoái, nhưng khi trở lại gian phòng của mình đóng cửa lại, vẫn cứ uống không tha.

Đường Chỉ Mạn nói thẳng hắn đi ra ngoài một chuyến trở về liền bị ma nhập.

Trình Ý còn nuôi dưỡng một thói quen kỳ quái, mỗi buổi tối đến mười giờ, đều nhất quyết phải về nhà. Bất chấp mưa gió.

Có hôm trời tối, đến khoảng thời gian đó thời tiết đúng lúc nổi gió lớn gào rít giận dữ, mưa to như trút.

Đường Chỉ Mạn vẫn không yên lòng Trình Ý. Cô nhìn nước mưa ào ạt bên ngoài cửa sổ, lại nhìn hắn đang say mông lung đỏ quạch cả mặt, nhưng vẫn thành thạo hít một hơi khói, “Đêm nay ở trong tiệm ngủ một đêm đi, mưa như thế này, không ít đoạn đường cũng bị ngập.”

Trình Ý hạ quyết tâm phải đi. Hắn bỏ khung hình trên bàn vào ngăn kéo, khoác áo ngoài lên, trực tiếp đi ra cửa, “Vợ tôi còn nhà chờ đấy.”

“Vậy thì chờ mưa nhỏ lại hãy về.” Cô tức giận, “Mưa to gió lớn như thế, vợ anh cũng không biết thông cảm hay sao?” Cô thật sự tức giận, thời gian này Trình Ý rõ ràng không thích hợp, vợ hắn cũng không quản hắn, khiến cho các nhân viên của Hồng Oa nơm nớp lo sợ, chỉ sợ không cẩn thận vạ lây rước lấy cơn tức của ông chủ.

Trình Ý rõ ràng là đã say khướt, nhưng lại đáp lời rất lưu loát, mồm miệng rõ ràng, “Cô ấy không thấy được tôi sẽ nhớ.”

Đường Chỉ Mạn thấy Trình Ý kiên trì cố chấp phải về nhà thì có chút không hiểu, thời gian trước cũng không thấy hắn chuẩn xác như thế trở về. Cô nhớ đến ngày đó hắn nói muốn bao nuôi con nhóc mới tới, trong lòng hoài nghi hắn có phải là không thoải mái với Chu Hồng Hồng không. Nhưng mà, cái gì cô cũng không hỏi, Trịnh Hậu Loan lại bắt đầu dĩ nhiên, “Vợ anh ấy chắc là đã hạ cổ với anh ấy rồi.”

Trịnh Hậu Loan đối với sự thất thường của Trình Ý tuy nhìn thấy nhưng không thể trách. Hắn tính toán một chút, ông chủ nhà mình sau hôm từ làng Hoàng Khê trở về, thì không ở qua đêm trong tiệm. Hắn nghĩ, có lẽ là do Chu Hồng Hồng đã về nhà.

Nhưng mà, mãi cho đến hôm Trình Ý uống say xảy ra chuyện, Trịnh Hậu Loan mới biết được, Chu Hồng Hồng kỳ thật vẫn luôn không trở về.

Tối hôm đó Trình Ý cùng Cố Dĩ Thanh ôn chuyện.

Cố Dĩ Thanh quen với Trình Ý từ sông bạc dưới tầng ngầm, vô cùng sùng bái Trình Ý. Cố Dĩ Huy rất không vui khi thấy em trai mình có cái loại tình cảm nhiệt liệt này, kêu em trai đừng lui tới với loại lưu manh như

Trình Ý, nhưng Cố Dĩ Thanh nghe vào tai này chạy ra tai kia, hi hi ha ha, vẫn như cũ. Dần dà, Cố Dĩ Huy đều mặc kệ.

Lần ôn chuyện này, vốn lấy giao tình của hai người, không cần thiết phải chuốc nhau uống như chết. Nhưng Trình Ý cứ đưa đến một ly là nhận một ly, uống mãi không ngừng.

Kết quả là, Cố Dĩ Thanh chỉ lo chơi bởi mấy cô em ở bên này, còn lại rượu thì để cho Trình Ý uống.

Cố Dĩ Thanh vốn là một người tính cách tùy tiện, hẳn không hề phát hiện Trình Ý tình huống bên kia, mãi đến khi mấy cô em bên cạnh phục vụ hẳn thấy sắc mặt ông chủ đã trắng bệch, mới kích động nhắc nhở.

Lần này, Trình Ý đã uống đến mức dạ dày xuất huyết, được đưa vào bệnh viện.

Cố Dĩ Thanh gấp đến không yên, theo như cái nhìn của hẳn, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, hẳn sao còn mặt mũi để tiếp tục lẩn lộn. Hẳn níu chặt lấy Trịnh Hậu Loan hỏi: “Anh ơi xảy ra gì chuyện thế? Cửa hàng sắp sụp đổ hả?”

Trịnh Hậu Loan đối với nửa câu hỏi trước cũng không đáp được, hẳn chỉ có thể nói: “Trong tiệm buôn bán tốt lắm.”

“Vậy thì vì sao thế?” Cố Dĩ Thanh linh quang chợt lóe, đàn ông mà, không phải tiền thì là vì phụ nữ, hẳn nhú mày, “Chắc không phải vợ anh ấy đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Số lần Cố Dĩ Thanh nhìn thấy Chu Hồng Hồng có thể đếm được trên đầu ngón tay, hẳn cũng buồn bực Trình Ý vì sao cứ phải canh chừng một người phụ nữ nhiều năm như vậy, có lần trong lúc vô ý nói giỡn một câu, “Bao cô em xinh đẹp trong tiệm này, chả lẽ không có lấy một người vừa ý anh sao?”

Trình Ý khẽ ngẩng đầu nhìn Cố Dĩ Thanh liếc mắt một cái, cười, “Người phụ nữ luôn ở sau lưng tôi, nhần nhục chịu khó, vẫn đi theo tôi, tôi cũng không dám có lỗi với cô ấy.” Nói xong hẳn cúi đầu chơi trò chơi.

Cố Dĩ Thanh bỗng nhiên cảm thấy vẻ tươi cười vừa rồi của Trình Ý có một loại quyến luyến không nói nên lời.

Trịnh Hậu Loan càng không trả lời được vấn đề mà Cố Dĩ Thanh hỏi sau đó.

Hẳn muốn báo cho Chu Hồng Hồng biết bệnh tình của Trình Ý, nhưng không gọi được điện thoại, gọi đến máy bàn, cũng không có người nhận nghe. Sau này hẳn phái người đến nhà Trình Ý một chuyến, đều không thấy người.

Hẳn rất cuộc hiểu rõ nguyên nhân ông chủ nhà mình khác thường trong khoảng thời gian này.

Trịnh Hậu Loan cũng đến từ làng Vĩnh Cát. Chuyện Trình Ý, Chu Hồng Hồng cùng với Thời Tiệp Nghệ, hẳn cũng biết chút ít.

Tính cách Thời Tiệp Nghệ nếu so với Chu Hồng Hồng thì hoạt bát hơn nhiều, cô thường xuyên làm chút hoạt động tinh linh cổ quái. Đám người bọn họ rất vui khi thấy đôi tình nhân này đến được với nhau.

Nguyên nhân cô ta chia tay Trình Ý, mặc dù Trình Ý không có nói ra. Nhưng mà, mọi người ít nhiều đều biết một chút. Trong đó cũng có người tức giận bất bình, nói Trình Ý đối với Thời Tiệp Nghệ tốt như vậy, cô ta thật đúng là vô tình vô nghĩa.

Sau này Trình Ý cùng Chu Hồng Hồng thành một đôi, cũng không phải là không mang Chu Hồng Hồng cùng ra ngoài đi chơi. Chẳng qua, Chu Hồng Hồng tính cách ngoan ngoãn một cách ngọt ngào, cho dù là cùng nhau chơi bởi, cô nhìn thấy bọn họ đều không nói lời gì.

Nhưng mà, Trịnh Hậu Loan nhìn ra được, cô rất chăm sóc Trình Ý.

Nếu có trường hợp Thời Tiệp Nghệ xuất hiện, Trình Ý đều che chở Chu Hồng Hồng. Mọi người dần dần nhìn ra chút manh mối, cũng không dám lại coi thường Chu Hồng Hồng.

Nhung Bác Quân đã từng cảm khái đoạn tình cảm của Trình Ý và Thời Tiệp Nghệ, nói cái gì mà yêu nhau lại không nhất định có thể đi đến cuối cùng.

Trịnh Hậu Loan chỉ nhắc nhở, “Lời nói kiểu này chớ nói nữa.”

Trình Hậu Loan không biết Trình Ý đối với Chu Hồng Hồng cảm tình sâu đậm thế nào, chẳng qua hấn cảm thấy, Trình Ý đã sớm đưa ra lựa chọn giữa hai người phụ nữ——

Trong lúc Trình Ý nằm viện, tính tình càng thêm bất ổn. Hấn không thể hút thuốc, không thể uống rượu, phiền đến độ sắp nổ tung.

Trình Hậu Loan bỗng đứng hỏi: “Có muốn báo cho chị Chu hay không?”

Trình Ý cúi đầu thưởng thức móc thêu chữ thập trong tay, “Gọi điện thoại cho cô ấy.” Lời kia nghe như là không mấy quan tâm tới Chu Hồng Hồng, chẳng sao cả.

Trình Hậu Loan gọi điện thoại, vẫn không gọi được. Hấn hối hận, mình thật sự là nói trúng tim đen.

Trình Ý tỏ vẻ không ngoài dự liệu, giọng nói lơ lửng bình thường, “Anh mệt rồi, nghỉ ngơi đã.”

Trình Hậu Loan thấy Trình Ý gắt gao cầm lấy cái móc thêu chữ thập kia, trong lòng âm thầm thở dài, sau đó biết điều rời khỏi phòng bệnh.

Trình Ý vẫn nửa dựa vào giường, nhìn màn đêm u tối ngoài cửa sổ, trong lòng thật sự là uất ức nóng nảy không thôi. Hấn lại theo bản năng muốn đi tìm thuốc hút, chờ phản ứng kị với tình cảnh của chính mình thì vắng tục một tiếng.

Chu Hồng Hồng thật sự vứt bỏ hấn. Không để ý hấn ép buộc chính mình như thế nào, cô đều không trở lại. Trước kia hấn hút nhiều một điếu thuốc, cô liền hung hấn chạy tới cản nhằn hấn, giờ nói không trở lại liền không trở lại.

Trước kia hấn không biết được chính mình đối với Chu Hồng Hồng có bao nhiêu luyến tiếc, bởi vì cô vẫn luôn ở bên cạnh hấn. Mặc dù hấn không trở về nhà, nhưng hấn biết cô ở đó. Cô là của hấn.

Cô sẽ ở phòng khách chờ hấn, nếu như quá muộn, cô vẫn bật một ngọn đèn nhỏ ngay tại cổng vòm. Nếu trên người hấn nặng mùi thuốc lá, cô sẽ rất tức giận không cho hấn trên giường, chớ đừng nói chi là muốn thân thiết. Cô luôn dậy sớm hơn so với hấn, sau đó vào bếp bận rộn. Trong lòng vui vẻ, cô sẽ làm một phần bữa sáng dinh dưỡng cho hấn. Tâm tình không tốt, cô liền nấu cháo hoa, phối hợp cải bẹ cho hấn, sau đó giận dỗi nói không làm bà nấu cơm của hấn. Nhưng khi hết giận, cô sẽ lại hỏi hấn muốn ăn cái gì.

Mà nay, muốn bỏ đi thói quen có cô bên cạnh, thì trong lòng lại dâng lên cảm giác bén nhọn đau đớn làm cho hấn hốt hoảng thất thố.

Trình Ý nhớ lại khúc mắc nhiều năm như vậy giữa hấn và Chu Hồng Hồng, rốt cục hiểu được, kỳ thật ngay từ khi vừa mới bắt đầu, căn bản là hấn quyến rũ lấy cô không tha. Cô là người có tính tình nhẫn nhục chịu đựng, bởi vì hấn hiếp bức, cho nên cô nghe lời. Nay, cô không thuận theo người khác mãi nữa, liền vứt bỏ hấn.

Hấn nhớ lại cái bao kia, cùng tên mặt trắng khiến người khác ghét bỏ kia, lại nhớ tới vẻ ủy khuất, ánh mắt oán hận nhìn hấn của Chu Hồng Hồng.

Hấn từng nghĩ đến cái bao kia có điểm đáng ngờ, cũng chính là cái tên mặt trắng kia ra tay. Nhưng mà việc Chu Hồng Hồng kiên quyết chia tay lại là thật.

Trình Ý cảm giác được một loại trống rỗng to lớn đang lan tràn trong hấn. Hấn hiện tại chỉ có thể uống say mới có thể đối mặt với căn nhà trống rỗng, nhưng mà hấn phải trở về, nơi đó có hơi thở của Chu Hồng Hồng từng hiện diện trong cuộc sống của hấn ——

Chu Hồng Hồng bị bốc lên trong lốc xoáy thất tình. Sau khi đau đớn lúc ban đầu qua đi, cô không thể không lo lắng đến một vấn đề thực tế, đó chính là cô đang thất nghiệp.

Lúc trước Chu Hồng Hồng đối với việc bị đuổi việc mặc dù có chút tức giận, nhưng cũng không cảm thấy cuộc sống sẽ quá khó khăn.

Bởi vì cô có Trình Ý.

Chu Hồng Hồng gia cảnh bình thường. Ba Chu sau khi rời khỏi làng Hoàng Khê, vài năm đầu, hàng tháng đều đã gửi tiền sinh hoạt ẹ Chu. Sau này ông ta tái hôn, liền cách mấy tháng mới nhớ tới gửi một lần. Tiếp

sau nữa, ông ta lại khóc kể điều kiện nhà mình cũng không tiện với Chu mẹ, con ông ta cũng thiếu dinh dưỡng, người gầy khô héo. Mẹ Chu nghe ra ý tứ của ông ta, cứng rắn nói một hơi: “Con gái của tôi liền không có người cha như ông.”

Ba Chu còn muốn nói thêm gì nữa, mẹ Chu đã cúp điện thoại.

Kỳ thật tình huống này, mẹ Chu đã dự liệu được. May mắn là, bà đã sớm ăn mặc tiết kiệm để dành tiền mấy năm nay, chuẩn bị để cho con gái học đại học.

Trình Ý có nghe nói đến ân oán thế hệ trước của Chu gia. Thật ra hẳn cũng không có nhiều tiền riêng, lão thái gia rất soi mói hẳn.

Sau khi hẳn mỗi ngày đều lẫn lộn trong sòng bạc, rồi hẳn níu chặt cô, coi cô là vợ chưa cưới qua cửa của hẳn, hẳn bèn chủ động gánh tất cả học phí của Chu Hồng Hồng.

Mẹ Chu vốn muốn chối từ, nhưng Trình Ý nhất quyết kiên định, thậm chí ngay cả Bà Hai cũng đã đến, thay con mình nói chuyện. Mẹ Chu cuối cùng vẫn đành đồng ý.

Chu Hồng Hồng biết được thì tâm tình lo lắng, nhưng Trình Ý lại nhẹ nhàng kéo tay trái của cô, về mặt cột nhà, “Thiếu tôi tiền, cô còn có thể chạy?”

Sau khi cô cùng hẳn ở chung, cũng đều là hẳn bỏ tiền. Hẳn là đàn ông, cô giành thanh toán cũng giành không lại với hẳn, chỉ có thể theo hẳn.

Đến khi Trình Ý mở quán bar, nói ra cho oai là hẳn có công việc, vì thế làm một tấm thẻ cho Chu Hồng Hồng, hàng tháng đều gửi tiền vào bên trong. Ban đầu cô còn tò mò đi kiểm tra tài khoản, phát hiện cũng ở trong phạm vi mức bình thường, liền cũng an lòng, sau này cũng lười đi kiểm tra tới kiểm tra lui. Hiện tại tấm thẻ kia cô vẫn để ở nhà.

Đương nhiên, sau khi chia tay cô không có ý định lại dùng tấm thẻ kia. Nhưng mà, cô còn có rất nhiều thứ khác để ở trong cái nhà đó.

Chu Hồng Hồng tỉnh táo suy ngẫm lại, tuy rằng cô nói chia tay thật sáng khoái, nhưng mà sao có thể thật sự nhanh như vậy cả đời không qua lại với nhau.

32. Chương 32

Chương 32

Chu Hồng Hồng cũng suy tính phải tìm việc làm.

Lúc trước cô đồng ý về giúp cậu cả đến cuối năm, ngẫm lại thì cũng còn hơn một tháng, nhất định trong khoảng thời gian này chuẩn bị sơ yếu lý lịch cẩn thận, năm sau tìm việc còn dễ dàng.

Kế hoạch là như thế, nhưng Chu Hồng Hồng lại bắt đầu nhớ đến một chuyện.

Lúc còn ở cùng Trình Ý, tất cả đều tiêu của hẳn, còn lương của cô thì giữ nguyên. Tạm thời dù thất nghiệp nhưng chắc cũng không có áp lực gì, nhưng mà cô là người có tư tưởng bảo thủ, nếu nguồn tài chính không ở trong mức an toàn, cô sẽ lo sợ bất an.

Từ hôm tiệm nghỉ đến nay, cuộc sống của cậu cả lại vô cùng thoải mái, mỗi ngày đều gọi bạn bè đến đánh mặt chược.

Chu Hồng Hồng thì lại không có chuyện gì làm, vì không muốn để ảnh hưởng suy nghĩ lung tung, cô liền thường xuyên đi đến bên sông Lâm Giang. Thời tiết càng ngày càng lạnh, gió cạnh bờ sông càng lúc càng lớn, cô không còn có thể để chân trần xuống nước được nữa, chỉ có thể ngồi một chút trên bậc đá.

Cô vốn định đem chuyện của cô và Trình Ý nói ẹ cô biết. Sắp đến mùa xuân rồi, đến lúc đó hai nhà đều phải qua lại, giấu cũng không giấu được.

Nhưng sau khi nhận được dòng tin nhắn kia của Trình Ý, cô liền bỏ ý niệm này trong đầu. Thật ra cô cũng nghe nói, nhà mẹ đẻ của Bà Hai xảy ra chuyện gì đó.

Về việc báo cho cha mẹ hai bên, Chu Hồng Hồng vẫn hi vọng có thể cùng Trình Ý bàn bạc rồi mới làm.

Sau khi vợ trở về, cậu cả vui mừng rạo rức hỏi thăm tình huống của con dâu cả, sau đó thì luôn ngóng trông đến năm mới là có thể trông thấy cháu trai.

Tiệm của ông mở cửa buôn bán lại, Chu Hồng Hồng vốn muốn phụ ít việc trong phòng bếp, nhưng ông không cho cô làm, nói gần đây cô gầy yếu không ít, giờ quan trọng nhất là phải bồi bổ cơ thể.

Vì thế cô chỉ việc ở đại sảnh mang đồ ăn lên, thu tiền, so với lúc vợ đi vắng thì nhàn nhõa hơn rất nhiều.

Mấy ngày trôi qua, Chu Hồng Hồng thấy mình cũng rảnh rỗi không có việc gì, bèn nghĩ trở về căn hộ của Trình Ý thu dọn một chút đồ đạc của mình, thuận tiện cùng hắn bàn bạc xem phải giải thích chuyện của hai người với hai bên gia đình như thế nào.

Cô đành bảo với cậu cả là có bạn kết hôn, phải về nghỉ khoảng hai ngày.

Ai ngờ, cậu cả biết cô muốn về thành phố thì như trút được gánh nặng, lúc đưa cô ra bến tàu hoả, ông nói một câu, “Con với nhà con đã tách ra lâu như vậy, lần này trở về phải hợp lại cho tử tế. Dù sao vợ con cũng ở đây, cửa tiệm có hai chúng ta là có thể ứng phó. Không cần phải gấp gáp trở về, có chuyện gì thì nói rõ cho tốt đi.”

Chu Hồng Hồng gật đầu đáp ứng, sau đó nghĩ đến ở nhà cùng Trình Ý là không có cách nào nói cho rõ ràng. Nếu thật muốn nói chuyện với hắn, nhất định phải chọn nơi công cộng mới được.

Chu Hồng Hồng về đến nơi là khoảng ba giờ chiều. Từ ba tháng trước tuy rằng Trình Ý bắt đầu thường xuyên không ở nhà, nhưng mà cô vẫn sợ về nhà bắt gặp hắn đang ngủ ngon lành ở đó, vì thế liền ngồi ở cửa hàng nước hoa quả bên ngoài tiểu khu đợi đến tầm hắn đến cửa hàng bận công việc mới trở về.

Chú bảo vệ ở dưới lầu đã lâu không thấy cô, vừa nhìn thấy, thật nhiệt tình chào hỏi, “Bà Trình, khoảng thời gian này đã đi đâu vậy?”

Chu Hồng Hồng cười cười. “Trở về quê một chuyến.”

Đối với cách xưng hô mà mấy người bảo vệ trị an ở khu này dành ình, cô cũng đã quen rồi. Có lẽ là nghe thấy Trình Ý gọi cô là vợ, tiểu khu này đều cho rằng cô và hắn là vợ chồng.

Trình Ý cũng không sửa lại cách xưng hô này, cứ như hai người bọn họ thực sự là vợ chồng hợp pháp vậy.

Đến cửa nhà, Chu Hồng Hồng có chút khần trương, nhưng lại tự an ủi, Trình Ý chắc là không có ở nhà.

Đầu tiên cô nhẹ nhàng như một kẻ trộm mở cửa, sau đó dán tai lên cửa gỗ nghe xem bên trong có động tĩnh gì không, xác định không có tiếng vang gì, mới mở lần khoá thứ hai.

Trong phòng tối om, bên cửa sổ chỉ có ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu vào.

Cô đóng cửa, đặt chìa khoá xuống.

Trong ánh sáng yếu ớt nửa rõ nửa không này, cô lẳng lặng nhìn căn phòng ——

Năm đó khi Trình Ý mua căn phòng này, là vì nó ở gần trường học của cô. Tuy rằng giá phòng ở khu trung tâm hơi đắt, hơn nữa hắn vẫn còn chưa trả hết khoản tiền lãi thái gia giúp hắn làm ăn lúc ban đầu, nhưng là vì muốn ở gần trường để tiện cho cô đi học, hắn vẫn chọn khu nhà này.

Hắn chọn căn hộ có ba phòng ở.

Chu Hồng Hồng vốn muốn mua một căn nhà nhỏ một chút, nếu vậy thì áp lực kinh tế của hắn sẽ giảm đi một ít.

Hắn lại nói: “Ba phòng ở so với hai phòng ở tiện lợi hơn nhiều. Tôi mua cũng không muốn bán lại, coi như đầu tư thôi. Nếu về sau hai ta không ở, thì ngăn thành ba gian nhỏ cho thuê. Nơi này gần với trường đại học, người muốn thuê phòng nhỏ lúc nào chả có, không lo không cho thuê nổi.”

Chu Hồng Hồng đối với chuyện kiếm tiền, không nhanh nhạy bằng Trình Ý. Cô chẳng qua là thương hấn vất vả thôi.

Khi sửa chữa lại phòng ở Trình Ý lại đem hai gian phòng thông với nhau, khiến cho phòng ngủ và phòng sách liền với nhau.

Chu Hồng Hồng cảm thấy hành động này của hấn rất kỳ quái, hỏi hấn: “Anh thông phòng tôi với phòng anh làm gì?”

Trình Ý không xem sách, phòng sách nhất định là cô dùng. Hấn thích ngủ ngon, cho nên phòng ngủ mới là chỗ của hấn.

Hấn cười xấu xa nhìn cô, “Nói không chừng có ngày nào đó cô xem mấy cuốn sách tình cảm nóng bỏng, đột nhiên động xuân tâm. Có tôi ở ngay bên cạnh chẳng phải là tiện rất nhiều hay sao.”

Cô oán hận vịn cánh tay hấn. “Chính mình không biết xấu hổ còn nói người khác.”

Ý cười của hấn càng sâu, dùng tay kia ôm chầm lấy cô, hôn không ngừng lên gò má cô——

Chu Hồng Hồng mở đèn lên cho không khí có vẻ ấm áp hơn, sau đó liếc mắt liền thấy trên sofa chổng chất đầy quần áo.

Cô thở dài, cảm thấy lại là Trình Ý đem quần áo bẩn vứt loạn, đi tới gần lại phát hiện hoá ra là quần áo đã giặt rồi, nhưng lại cuốn thành một đống loạn xạ. Chắc hấn phơi nắng xong là trực tiếp ném ở đây.

Người đàn ông này luôn chẳng bao giờ làm việc nhà. Cô cứ cho rằng cô không ở đây, hấn sẽ tìm người giúp việc theo giờ giúp đỡ dọn dẹp vệ sinh trong nhà.

Chu Hồng Hồng tựa như theo bản năng muốn dọn dẹp đống quần áo, vừa mới cầm lấy một chiếc áo, liền đột nhiên nhớ tới quan hệ hiện giờ của mình với hấn, vì thế nhanh chóng buông quần áo, trực tiếp đi về phía phòng sách.

Cô không thể để bản thân luôn hoài niệm ngôi nhà này.

Chu Hồng Hồng ở phòng sách tìm kiếm đến nửa ngày, đều không tìm được giấy tờ tùy thân của cô.

Dùng đầu gối nghĩ cũng có thể biết, là ai giấu đi.

“Tên khốn kiếp!”

Cô tức giận trở lại phòng ngủ.

Trình Ý làm ra loại việc này, đã chứng minh rằng hấn còn muốn quần quýt lấy cô. Nhưng cô thì không muốn cùng hấn náo loạn nữa.

Cô vội vã muốn lấy lại giấy tờ của mình. Nhưng mà vừa gọi dây số của Trình Ý xong, cô liền ý thức được, mình vừa phạm vào sai lầm, vì thế lập tức ngắt máy.

Thật may là còn chưa gọi đi.

Cô nhìn máy điện thoại ngẩn người trong chốc lát, sau đó liền thẳng tắp nằm bò xuống giường.

Cô nghĩ không ra tại sao Trình Ý lại muốn níu kéo, rõ ràng là hấn không tin cô.

Cô nắm lấy gối đầu của Trình Ý lại, ngửi thấy mùi vị có cái gì đó không đúng. Bình thường gối của hấn toàn là mùi thuốc lá, nhưng cái gối đầu này, còn có một loại mùi hỗn tạp khác.

Cụ thể là cái gì, cô nói không ra, chỉ là cảm thấy không giống với trước kia.

(Edit: TY thì ôm gối chị, chị lại ôm gối hấnHaizzzz)

Cô ném gối đầu của hấn xuống, thay bằng cái gối của chính mình, sau đó nằm nhìn tủ đầu giường bên cạnh.

Thực ra cô lại lâm vào trạng thái ngơ ngẩn.

Chu Hồng Hồng bôn ba đi về, vô cùng mệt mỏi. Thất thần một lúc đã ngủ mất.

Lúc cô tỉnh lại, thì phát hiện mình bị sái cổ.

Cô đỡ lấy cái cổ của mình, không dám động. Tìm một góc độ thuận một chút, mới có thể chậm rãi đứng lên.

Sau khi ngồi dậy, cô thử đi loanh quanh, kết quả vừa di chuyển một chút lại như bị rút gân, ngẫn ra.

Chu Hồng Hồng nhìn sang cái tủ đầu giường bên cạnh, hoàn toàn giật mình.

Bên trên mặt tủ phủ một tầng bụi thật dày, có thể thấy Trình Ý căn bản không hề lau chùi qua.

Điều này không phải là trọng điểm, trọng điểm là, phía trên lớp bụi dày đó có người dùng ngón tay viết xuống ba chữ.

Là tên của cô.

Chu Hồng Hồng chỉ cảm thấy trong lòng có một nỗi ê ẩm mềm nhũn. cô chậm rãi vươn tay, đưa tay đặt lên khoảng mấy cm đó, viết lại tên của mình dọc theo nét chữ kia.

Chỉ có khi viết tên của hắn hoặc là tên của cô Trình Ý mới có vẻ đoan chính một chút. Những chữ khác đều viết ngoáy linh tinh.

Cô nhớ đóng quần áo phía ngoài kia, nghĩ tới lại thôi, vẫn nên giúp hắn dọn dẹp một chút đi.

Chu Hồng Hồng chống cổ, mới vừa đi ra phòng ngủ, chợt nghe thấy một tiếng đóng cửa.

Cô lập tức hoảng lên.

Cô không đoán được Trình Ý trở lại vào lúc này. Cô cho rằng bên kia bận tối mào tối mịt, trước kia hắn cũng vẫn bận như vậy.

Vì thế, Chu Hồng Hồng cứ như vậy duy trì tư thế nghiêng cổ đối diện với Trình Ý.

Hơi thở Trình Ý dồn dập, giống như mới vừa vận động xong, trên mặt thậm chí có chút mồ hôi. Lúc này đã lạnh hơn trước rất nhiều, hắn vẫn còn mặc áo khoác mỏng.

“... Thật khéo.” Chu Hồng Hồng cảm giác lời chào của mình là sự sai lầm thứ hai.

Sắc mặt Trình Ý hơi có vẻ tái nhợt, nhưng cặp mắt kia lại sáng long lanh, thẳng tắp nhìn chăm chăm cô. “Chu Hồng Hồng.” Giọng hắn kéo dài gọi tên cô.

Chu Hồng Hồng nhìn tia sang lưu chuyển trong mắt hắn, cảnh giác lui về sau một bước. Cô sợ nhất là hắn sẽ giở trò lưu manh.

Hắn lại cười, cả người từ trạng thái khẩn trương đã trầm tĩnh lại, bước chân thong thả đi về phía cô, càng ngày càng gần.

Chu Hồng Hồng muốn nhanh chóng vào phòng ngủ đóng cửa lại, ai ngờ động tác quá lớn, kéo đến cổ, kết quả là bởi vậy mà chậm một bước.

Trình Ý đã nhảy vào.

Thấy ý cười xấu xa của hắn, cô muốn làm dữ, nhưng mà bị sái cổ làm cho cô không có khí thế bằng hắn. “Anh đừng tới đây, cổ tôi đau.”

“Mắt tôi không mù, đã nhìn thấy. Cô ở đây ngủ rất thoải mái nhỉ?” Hắn hừ một tiếng, ánh mắt chăm chú chiêm lấy cô.

Lông tơ Chu Hồng Hồng đều dựng thẳng lên, vội vàng muốn chạy về phía phòng sách bên kia.

Trình Ý bước lên trước, duỗi tay ra liền chặn được cô.

Cô ngheo cổ, quát. “Đồ khốn, đừng đụng vào tôi.”

Hắn nâng đầu của cô, nghiêng đầu theo tư thế của cô, dán vào cổ của cô. “Chu Hồng Hồng.”

Hắn gọi tên cô xong cũng không nói thêm lời nào.

Cô cảm giác được hấn đem sức nặng của hấn áp lên vai cô, vì thế gắng sức đẩy hấn ra.

Trình Ý dùng chóp mũi chà chà cổ của cô, há mồm cắn, nhẹ nhàng mà cắn đi cắn lại.

Chu Hồng Hồng nổi lên một trận tê dại, run giọng nói, “Trình Ý, chúng ta chia tay rồi. Là anh nói.”

Động tác Trình Ý thoáng dừng lại một chút, sau đó tiếp tục.

Hấn cái gì cũng không nói, nhưng hấn ôm cô thật chặt.

Cô gầy đi.

Phát hiện này làm cho hấn thoáng lấy được chút an ủi. Ít nhất là cuộc sống không có hấn cô cũng không thoải mái tự tại.

Hấn không hi vọng cô thoải mái.

Nếu cô hiện ra trước mặt hấn đầy vẻ xuân phong đắc ý, hấn nhất định sẽ bóp chết cô.

33. Chương 33

Chương 33

Chu Hồng Hồng bị Trình Ý kéo ngửa ra sau, cảm giác hấn càng cắn càng hăng say, hơn nữa hô hấp bắt đầu dần dần thay đổi thành nặng nề. Cô biết, tên cầm thú này ước chừng đã muốn động tình.

Cô rất không vui chụp đầu của hấn, “Tôi có lời muốn nói, anh cách xa ra một chút.”

Trình Ý nào chịu nghe theo, hấn chỉ tạm ngưng xâm nhập vào cổ cô, đổi thành áp môi lên môi của cô, trần trọc lặp lại sự nhấm nháp.

Góc độ nghiêng của đầu Chu Hồng Hồng lại rất thích hợp ột nụ hôn dài.

Hấn chặn lấy môi cô, một hồi môi răng quần quít lẫn nhau, giọng nói áy náy, lúc đầu lưỡi có ý đồ thăm dò vào trong, cô lại cắn chặt răng cố thủ.

Hấn không nhanh không chậm, tiếp tục quần quýt trên môi của cô.

Cô vẫn không nhả ra, hấn liền bắt đầu liếm dọc theo vành môi của cô.

Áo khoác của Chu Hồng Hồng đặt ở trên sofa ngoài phòng khách, hiện tại cô chỉ quàng một chiếc khăn trước ngực cộng thêm một cái áo lông.

Bàn tay Trình Ý vừa đặt lên đôi núi no đủ của cô liền bóp. Hấn nhéo nhéo, bóp bóp, cảm thấy cách một lớp quần áo cảm giác không tốt, hấn liền duỗi vào trong áo của cô, đẩy nội y của cô lên, chậm rãi vân vê đánh bóp.

Cảm xúc lạnh lẽo trên tay hấn khiến cho cô run run một chút, mà sự mềm mại hiếm có của hấn làm cho cô càng thêm run động.

Động tác của Trình Ý kéo dài trong chốc lát, rốt cục xác định một sự việc. Hấn rời môi cô, nắm ngón tay nâng khối mềm mềm của cô cúi đầu cẩn thận chu đáo hỏi. “Tại sao lại nhỏ đi?”

Chu Hồng Hồng bởi vì lời này mà từ trong mê loạn tỉnh táo lại, tức giận đến dùng sức đẩy hấn.

Hấn lại tỏ vẻ tươi cười lưu manh vốn có, suông sã ôm lấy cô bóp vài cái, “Không sợ, thường xoa bóp một chút sẽ to lên ngay thôi.”

Cô cảm giác được biến hóa của thân thể hấn, vội vàng nói. “Trình Ý, tôi và anh nói chuyện đứng đắn một chút, anh đừng làm rộn.”

Trình Ý hiển nhiên là tình trùng đã lên não, vùi mặt vào đôi tuyết trắng của cô lẩm bẩm nói: “Chúng ta đi lên trên giường làm việc chính đáng đi.”

“Ai muốn cùng anh làm những thứ đó.” Cô dùng lực đẩy đầu của hắn, “Tôi hỏi anh, bằng tốt nghiệp của tôi, anh để ở đâu hả?”

Hắn ngẩng đầu lên, không chút để ý. “À, trong lúc dọn dẹp nhà cửa, đã cất đi rồi.”

“Trả lại cho tôi.”

Hắn nhìn chằm chằm vẻ giận dữ của cô, ầm ập nói: “Cô muốn bằng tốt nghiệp làm gì chứ?”

“Đồ của tôi, anh quản làm gì?”

“Chu Hồng Hồng...” Hắn một lần nữa ôm chặt lấy cô, liếm gương mặt cô, cuối cùng vẫn không nói ra nửa câu sau đó.

Chu Hồng Hồng quyết tâm không để hắn mê hoặc nữa, giãy dụa “Anh đừng có lại động chân động tay, nguyên tắc của anh đi đâu hả, không phải là không ăn đồ dùng lại sao?”

Lời này vừa nói ra, Trình Ý cứng người, sau đó thật sự buông cô ra.

Hắn nhìn cô nhanh chóng kéo áo lót xuống, sửa sang lại quần áo, sau đó thở phò phò trừng hắn.

Hắn trước kia thích nhất là nhìn khuôn mặt cô tức nghẹn như bánh bao, Chu Hồng Hồng nhất định là không biết, lúc cô sưng mặt lên, một chút khí thế hung dữ đều không có, ngược lại, vô cùng đáng yêu.

“Tôi có chuyện, chúng ta ra ngoài ăn cơm rồi nói.” Chu Hồng Hồng thầm nghĩ phải đến một nơi công cộng nào đó hai người mới có thể nói chuyện bình thường được.

“Vậy cô làm cho tôi bắn ra trước đi, nếu không làm sao đi ra ngoài?” Tay Trình Ý động một chút, rốt cục nhịn xuống không bóp lên đôi núm tròn trịa kích thích cô.

Hắn rất muốn cô, hận không thể bắt cô gạt đi hết mọi chuyện mà trực tiếp làm cô. Nhưng mà cô còn để ý chuyện chia tay lần trước.

Lần trước lời chia tay là hắn nói, nhưng bây giờ hắn lại không bỏ xuống được sĩ diện kêu cô chớ rời đi, vì thế muốn lấy lòng cô, hi vọng cô mềm lòng coi như hai người chưa từng phát sinh chuyện gì, khôi phục lại cuộc sống trước kia.

Thấy ngữ điệu của hắn có vẻ dịu đi, cô lại càng dữ. “Chuyện của anh, tự anh đi mà xử lý.”

Nụ cười của hắn phai đi.

Thấy vẻ mặt đó của hắn Chu Hồng Hồng lại hoảng, sợ hắn muốn Bá Vương ngành thượng cung, cẩn thận đề phòng.

Ai ngờ, Trình Ý chỉ cười lạnh, xoay người đi vào phòng tắm, “Vậy cô đợi một chút.”

Chu Hồng Hồng kinh ngạc trước thái độ khác thường của hắn, nhưng cô không có tí mĩ cảm, sợ hắn thay đổi chủ ý, liền vội vàng ra khỏi phòng ngủ. Đi ra thấy đồng quần áo trên ghế sofa kia, cô càng vô cho nó loạn hơn.

Trình Ý thì ngược lại, giải quyết thật lâu.

Chu Hồng Hồng không muốn nghĩ đến hắn, nhưng trong đầu lại không thể không được những ảnh hưởng kia.

Trình Ý chắc chắn dùng tay trái, bởi vì hắn thuận tay trái.

Trước kia cũng từng có trường hợp như thế này, cô cũng từng lấy tay giúp hắn làm qua rồi. Cô không dám nặng tay, kết quả tay đã mỏi muốn rũ ra rồi nhưng hắn còn chưa phóng ra.

Hắn cũng buồn bực, “Theo tốc độ này của cô, ngày mai chắc còn chưa ra được.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Hắn gọi lên ý cười, hôn cô thật sâu trong chốc lát, sau đó thở hổn hển, “Vợ, dùng vết chai của cô mài tôi đi.”

“Không đau sao?” Cô cũng là bởi vì sợ tay thô ráp, cho nên rất nhẹ nhàng.

“Đau, nhưng kích thích.”

Cô vẫn không dám cầm, tuy rằng cuối cùng vẫn giúp hắn phóng ra, nhưng hắn lại thềm oán khó chịu. Đợi cho kỳ kinh nguyệt của cô chấm dứt, sẽ là ngày hắn được tận hưởng.

Trình Ý đi ra liền thấy được Chu Hồng Hồng ngẩn người như đi vào cõi thần tiên. Không biết cô đang suy nghĩ gì, vẻ mặt ngơ ngác, nhưng động tác gấp áo vẫn còn rất lưu loát.

Hắn gọi cô, “Đi thôi.”

“A?” Chu Hồng Hồng phục hồi tinh thần lại, lẳng lặng nhìn hắn.

Hắn thấy bộ dạng ngốc nghếch của cô, bình tĩnh nói: “Không phải là cô đói bụng sao?”

Cô đáp được, đứng lên ngắm nhìn đồng quần áo chỉnh tề bên cạnh, cũng có chút cảm tức, tại sao trong lúc vô ý lại giúp hắn dọn dẹp xong rồi.

Trình Ý đứng ở cổng vòm, lắc lắc cái vòng chìa khóa chờ cô.

Lúc Chu Hồng Hồng đẩy cửa lớn đi ra, lơ đãng liếc mắt nhìn tay trái của hắn, mở miệng hỏi, “Anh rửa tay chưa?”

“Chưa.” Trình Ý bình tĩnh với ngón tay đến trước mũi cô, “Nếu không thì cô gửi một chút?”

Cô muốn tránh tay hắn ra, nhưng lại động đến cổ, vì thế không thể không nín thở nhìn ngón tay trước mắt. “Anh có thấy ghê tởm hay không hả?”

Hắn như đem mặt cô làm khăn lau, vuốt tay lau vài cái, cười đến mê hồn, “Thơm không?”

Cô lại tức giận, vòng qua hắn đi đến thang máy, “Đi thôi.”

Chu Hồng Hồng thật sự thấy may mắn vì hai người bọn họ lên thang máy là xuống thẳng đến dưới tầng hầm, nếu không lại đối mặt với mấy người bảo vệ nhiệt tình chào “Ông Trình”, “Bà Trình”. Lúc cô chỉ có một mình cảm thấy còn đỡ ngại, nếu cùng xuất hiện với Trình Ý lại cảm thấy xưng hô này khiến cô lúng túng.

Sau khi ngồi lên xe, hai người lại không nói chuyện.

Chu Hồng Hồng vốn đề phòng Trình Ý có hành động gây rối, nhưng không biết là hắn đang suy nghĩ gì, tư tưởng không tập trung.

Cô cứng cổ nhìn gò má của hắn một lúc, sau đó thẳng tắp nhìn về phía trước.

Hắn còn đang tràn đầy thanh xuân, tuổi trẻ sung sức, mà cô đã bắt đầu trên con đường núm kéo tuổi xuân rồi.

Cô đều đã quên tại sao mình chỉ vì một cái tin nhắn mà hiểu lầm, tại sao lại cố chấp tới tận bây giờ. Chỉ có điều khi quay đầu nhìn lại quá khứ của mình cho hắn, trong lòng cô thấy nỗi tủi thân của mình đã đến điểm tới hạn. Cô càng ngày càng sợ nhìn thấy hắn, bởi vì chỉ cần nhìn hắn sẽ nhắc nhở cô, tiêu tốn bảy năm cũng chưa thể làm cho hắn yêu cô, bản thân cô thất bại biết chừng nào.

Xe lái vào đường chính, lại bắt đầu một hàng dài kẹt xe.

Trình Ý thấy phía trước dòng xe cộ trì trệ không nhúc nhích, dứt khoát mở kính xe xuống. Gió lạnh thấu xương trong thoáng chốc thổi vào, hắn ăn mặc rất đơn bạc, lại thờ ơ chẳng để ý. Ngược lại, Chu Hồng Hồng ngồi bên cạnh bị đông cứng rụt người lại một chút.

Hắn đốt một điếu thuốc.

Chu Hồng Hồng thấy thế lại hờn dỗi. Cô không thích hần hút thuốc, hơn nữa trước kia chỉ cần có cô ở trên xe, hần đều không hút thuốc lá. Cô oán giận nói: “Đừng hút, hồi muốn chết. Trước kia không phải nói không hút trên xe hay sao?”

“Vậy cô trở về quán tôi đi.” Hần quay đầu nhìn cô.

Cô dùng tay vịn cổ của mình nhìn lại hần, ngẩn ngơ cảm thấy trong mắt của hần có một thứ cảm xúc nóng bỏng đang đốt lên. Cô quay đầu lại, tránh được ánh mắt của hần.

Hần cười cười tự giễu, tiếp tục đón gió lạnh, hút thuốc.

Trình Ý đối với mấy chuyện tà môn ma đạo rất hiểu, hần chơi được, thậm chí có thể nói là dày công tôi luyện. Nhưng mà chuyện tình yêu, hần không dính vào.

Có rất nhiều phụ nữ từng nói thương hần, yêu khuôn mặt của hần, yêu tiền của hần. Hần đều cười nhạt.

Hần đối với tình yêu chỉ biết là cái loại cảm giác mông lung năm đó dành cho Thời Tiệp Nghệ, còn với việc Chu Hồng Hồng đối với mình cẩn thận chăm sóc. Hần biết Chu Hồng Hồng tốt, cho nên việc hần báo đáp cho cô chính là, cô là duy nhất của hần.

Chuyện cái bao trong thùng rác kia, sau khi hần phân tích rõ ràng những điểm đáng ngờ, cũng liền không nhắc lại nữa. Hần không biết tên mặt trắng đáng ghét kia có phải là chưa thử qua một đêm làm bảy lần hay không, cho nên mới chia đều lượng dịch trong từng cái bao như thế.

Xe phía trước rốt cục cũng bắt đầu di động, Trình Ý dụi thuốc lá, nhích từng bước ra khỏi đoạn đường, mới mở miệng nói, “Chu Hồng Hồng, chuyện cái thùng rác lần trước, không liên quan cô.”

Chu Hồng Hồng cho là phía sau sẽ có ba chữ “Thật xin lỗi”, nhưng mà sự thực chứng minh cô đã suy nghĩ nhiều rồi.

Cô đáp trả hần một tiếng “Ừ”.

Sau đó, không khí vẫn ngưng trệ. Cho đến khi Trình Ý hỏi cô muốn ăn cái gì, cô mới cảm giác có đề tài để nói.

Cô nhìn đoạn đường gần đó, “Có muốn ăn lẩu dê bộ cạp không?”

Hần thuận miệng hỏi.

Mấy cửa hàng lẩu không dễ đỗ xe, Trình Ý nhớ đến Cố Dĩ Thanh cũng mở nhà hàng cao cấp ở gần đây, nhà hàng còn chiếm dụng một tầng hầm làm chỗ đỗ xe.

Lúc trước Cố Dĩ Thanh cho Trình Ý tắm thẻ VIP của nhà hàng, nhưng mà Trình Ý chưa từng tới nơi này. Hần vốn không quen ăn cơm Tây.

Chu Hồng Hồng lấy cớ không muốn đi bộ quá xa, kêu cho Trình Ý cho cô xuống xe ngay ở cổng nhà hàng. Thật ra cô cảm thấy đi chung với hần có cảm giác khó chịu.

Cô nhìn quanh trang hoàng phía ngoài nhà hàng.

Trình Ý đã từng nói đầu bếp nhà hàng này còn không bằng vợ hần, Cố Dĩ Thanh lúc ấy đã đen cả mặt.

Chu Hồng Hồng xấu hổ không thôi, âm thầm nhắc nhở Trình Ý không cần quá càn rỡ, hần lại ôm chặt cô, dường như khiêu khích nói với Cố Dĩ Thanh: “Vợ của tôi là đầu bếp có giá trên trời.”

Cố Dĩ Thanh ngày đó rất buồn bực, vốn định ở lại trong nhà Trình Ý, để biết một chút về tay nghề đầu bếp có giá trên trời của cô, nhưng lại bị đuổi ra.

Chu Hồng Hồng nhớ lại đoạn hồi ức này, không tự chủ liền mỉm cười.

Đúng lúc này, bên cạnh đi qua hai cô gái. Một người trong lúc đầu nhìn Chu Hồng Hồng liếc mắt một cái, đi hai bước, bỗng lại quay đầu nhìn. Sau đó cô ta nói câu gì đó với cô gái mặc váy liền màu xanh biếc.

Cô gái mặc váy màu xanh biếc kinh ngạc quay đầu.

Nhìn thấy Chu Hồng Hồng cô gái chần chờ hỏi: “Chu Hồng Hồng?”

Chu Hồng Hồng nghi ngờ xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy hai cô gái trước mặt, cũng rất giật mình.

Hai người này là bạn học thời đại học của cô. Cô gái mặc váy màu xanh biếc còn là bạn cùng phòng với cô, tên là Hoàng Dĩnh. Một người khác là Phùng Nhã Phi.

Phùng Nhã Phi khuôn mặt tươi cười ân cần thăm hỏi.

Ba người hàn huyên vài câu, Hoàng Dĩnh đột nhiên hỏi Chu Hồng Hồng, “Cậu cũng tới tham gia tiệc tẩy trần của Trương Nhạc Minh hả?”

Chu Hồng Hồng sợ run lên, lắc đầu.

Hoàng Dĩnh cười đến ý vị thâm sâu, “Anh ta đi nước ngoài cũng không thấy cậu đến tiễn, về nước cậu cũng không tới, uống công anh ấy trước kia chăm sóc cậu như thế.”

“Mình không biết chuyện của anh ấy.” Đây là lời nói thật.

Phùng Nhã Phi nhìn ra Hoàng Dĩnh muốn nhắm vào Chu Hồng Hồng, vội chạy lại dàn xếp. “Chu Hồng Hồng, thời gian trước mình có liên lạc với cậu, nhưng mà số điện thoại di động của cậu đổi rồi hả.”

Chu Hồng Hồng không muốn nói chuyện nhiều. “Ừ. Mình còn có việc ——”

Hoàng Dĩnh lại không buông tha, “Cậu đã kết hôn chưa? Cái anh người yêu siêu cấp đẹp trai của cậu đâu rồi?”

“Sắp.” Chu Hồng Hồng chỉ có thể trả lời như vậy.

“Đã nhiều năm như vậy, vẫn còn chưa có kết hôn sao?” Hoàng Dĩnh cười đến càng vui vẻ. “Mình đã sớm nói với cậu rồi, bề ngoài đẹp trai cũng không thể làm cơm ăn, tìm người thành thật sống mới tốt.”

Chu Hồng Hồng cũng không muốn dây dưa đến chuyện này, đang muốn tìm cơ rời đi, bên cạnh bỗng nhiên có một cổ lực kéo lấy cô.

Lưng của cô dựa vào trong vòm ngực quen thuộc.

Trình Ý đem Chu Hồng Hồng bảo vệ vào trong ngực, lạnh lùng nhìn về phía Hoàng Dĩnh.

“Nếu như bề ngoài xấu xí có thể làm cơm ăn, một mình cô là có thể nuôi sống cả nhà cô rồi.”

34. Chương 34

Chương 34

Chu Hồng Hồng nhẹ nhàng kéo áo Trình Ý, chỉ sợ hắn nói ra lời càng ác độc hơn.

Hoàng Dĩnh sắc mặt tái trắng. Cô khiếp sợ khi thấy Trình Ý xuất hiện, đã quên phản bác hắn.

Không khí ngưng trệ vô cùng khó thở, Phùng Nhã Phi cười khan nói: “Mình và Hoàng Dĩnh đi ăn cơm trước, lần sau họp mặt nhé.”

“Được.” Chu Hồng Hồng thầm nhẹ nhàng thở ra, khách sáo đáp lời, “Về sau có rảnh tán gẫu tiếp.”

Lúc này, Phùng Nhã Phi lại nhớ tới điều gì, nhìn nhìn Trình Ý, sau đó chuyển hướng sang Chu Hồng Hồng hỏi: “Có tiện nói ỉnh biết số điện thoại mới của cậu không?”

Chu Hồng Hồng còn đang chần chờ, nghĩ tới tình cảm quan hệ bạn học cũng không nên lạnh lùng quá, đang muốn nói số mới của mình ra, Trình Ý đã chen vào một câu nói, “Không tiện.”

Chu Hồng Hồng bất đắc dĩ cười cười.

Mà nụ cười trên mặt Phùng Nhã Phi cũng sắp không nhịn được, cô ta kéo tay Hoàng Dĩnh, giả ý nói, “Chúng tớ đi trước, sắp muộn rồi.”

Lúc gần đi Hoàng Đình cuối cùng nhìn thoáng qua Trình Ý. Trong lòng cô ta rất không cam lòng, tại sao lâu như thế, người phụ nữ bên cạnh hắn vẫn là Chu Hồng Hồng.

Đợi hai người đi rồi, Chu Hồng Hồng tránh khỏi ôm ấp của Trình Ý, nhỏ giọng mà nói: “Anh nói thật quá đáng. Người ta dù sao cũng là phụ nữ, chúng ta đừng để ý tới cô ta, bỏ đi là được.”

“Tôi cũng không phải người có lòng dạ rộng rãi như vậy.” Hắn khinh miệt liếc mắt một cái về phía hai người kia rồi đi.

“Dù sao cũng là bạn học.”

“Đó là bạn học của cô, cũng không phải của tôi. Các cô ta ở trong mắt tôi, cũng chỉ có hai loại người, đối với vợ tôi tốt hoặc bắt nạt vợ tôi.”

Chu Hồng Hồng trong lòng biết Trình Ý là đang che chở ỉn, lại theo thói quen cãi nhau với hắn, “Anh còn không phải là thường bắt nạt tôi sao.”

Hắn nghe khẩu khí làm nũng của cô, cười nói, “Người của tôi đương nhiên chỉ có tôi có thể bắt nạt.”

“Bây giờ không phải là của anh nữa.” Cô dỗi xong nói, tự mình đi về phía tiệm lẩu.

Nụ cười của Trình Ý biến mất, cùng bước sau lưng cô, nhưng vẫn duy trì cự ly một mét.

Có lẽ người ở bên ngoài nhìn vào, hai người như vậy một trước một sau cũng không có gì, nhưng mà Chu Hồng Hồng có bị hắn nắm tay. Nắm tay cô cũng không biết để vào đâu, đành giấu vào trong túi.

Trên đường đi có một cô gái, vẻ mặt ngượng ngùng đưa một tờ rơi quảng cáo tới phía sau Chu Hồng Hồng.

Chu Hồng Hồng hơi sửng sốt, sau khi hiểu được tại sao lại thế, cô tiếp tục đi về phía trước.

Còn Trình Ý, vừa nhận tờ rơi kia, đã bị cô gái ngăn đón muốn nhờ hắn làm điều tra.

Hắn cười khen một câu cô gái có cặp đùi đẹp.

Chu Hồng Hồng nghe thấy động tĩnh phía sau, bụng lại sôi lên. Người đàn ông này, suốt ngày chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt.

Trình Ý mắt liếc nhìn Chu Hồng Hồng phía trước, thấy cô càng chạy càng nhanh, đột nhiên giương cao khoe miệng.

Hắn gấp tờ rơi lại, lướt qua cô gái kia, không nhanh không chậm đi theo hướng của Chu Hồng Hồng.

Mới đi qua cái thùng rác thứ nhất, hắn liền đánh mất tờ giấy kia.

Lẩu Dê bọ cạp vào mùa đông buôn bán đặc biệt tốt. Không khí trong tiệm nóng hôi hổi, tiếng cười nói ồn ào rôm rã.

Chu Hồng Hồng nhận việc xếp hàng lấy số, lẳng lặng ngồi ở khu chờ, đem tờ giấy số xếp hàng nhỏ bé kia gấp lên gấp xuống.

Cũng không biết Trình Ý đã tán gẫu xong với cô em váy ngắn kia chưa. Nhưng mà hắn bây giờ là độc thân, cô cũng không quản được hắn. Theo lý đúng là như thế, nhưng trong lòng Chu Hồng Hồng vẫn không thấy thoải mái.

Cho đến khi Trình Ý đứng nghiêm trước mặt cô, cô mới ngẩng đầu, nhìn thấy hắn chằm chọc cười.

“Chu Hồng Hồng, cơn ghen của cô thật là lớn.”

“Ai ghen tị.” Cô vội vàng cúi đầu, phản bác, “Tôi chỉ là muốn đi ăn lẩu.”

Hắn hừ lạnh một tiếng.

Rõ ràng là cái bình dấm chua, lại chết cũng không thừa nhận.

Nhưng hắn thích xem dáng điệu lúc cô ghen tuông, cô càng không cam lòng, hắn càng sung sướng. Hắn muốn cô để ý hắn. Tốt nhất là hắn chiếm hết trái tim của cô, làm cho cô không để ý đến ai khác.

Trình Ý cầm lấy tờ giấy nhỏ kia nhìn xuống dãy số, không có kiên nhẫn chờ, trực tiếp hỏi nhân viên phục vụ còn phòng riêng không.

Nhân viên phục vụ ý cười trong suốt, vội tiếp đón nói có.

Thấy giá rẻ nhất của phòng riêng trong quán này, Chu Hồng Hồng cảm thấy quá đắt, nhỏ giọng nói ở đại sảnh chờ xếp số có thể bớt không ít tiền.

Trình Ý liếc nhìn cô, “Cô ăn nhiều một chút, coi như là bù lỗ.” Sau đó hắn cũng hạ thấp âm lượng, bỏ thêm một câu, “Ngực cô thiếu nước giờ phải bù lại.”

Cô tức giận, dứt khoát không thèm để ý đến hắn.

Bữa ăn này, khung cảnh không tồi, thức ăn cũng phong phú, nhưng hai người thì ăn không ngon.

Trình Ý không vui, là vì Chu Hồng Hồng nói phải ngả bài với cha mẹ đôi bên như thế nào.

Mà Chu Hồng Hồng nặng nề, là vì mấy cú điện thoại của hắn.

Cú điện thoại đầu tiên, hắn nhận, sau đó nói vài câu liền cúp máy. Chu Hồng Hồng nghe ra là nói chuyện trong tiệm.

Việc buôn bán của quán bar, Trình Ý không nói cho cô biết. Cô biết hắn kinh doanh không tồi, nhưng mà cụ thể như thế nào thì một mực không biết. Chẳng qua, khi hắn nói chuyện điện thoại cũng sẽ không lảng tránh.

Cuộc điện thoại thứ hai, Trình Ý nhìn thấy dấu hiệu cuộc gọi đến, giương mắt nhìn Chu Hồng Hồng liếc mắt một cái.

Kết quả, tầm mắt của hai người đối nhau.

Cô nhanh chóng chuyển tầm mắt qua nồi nước dùng trước mặt.

Lần này, Trình Ý từ chối nghe.

Sau đó, điện thoại liên liên tiếp vang lên. Hắn vẫn từ chối nghe.

Chu Hồng Hồng giả bộ như cái gì cũng không ngại, nhắc nhở hắn, “Anh muốn nghe thì nghe đi.”

Trình Ý đóng máy, nói qua loa một câu, “Không phải chuyện quan trọng.”

Chu Hồng Hồng nhìn nồi lẩu sôi cuộn cuộn, suy nghĩ vẫn lượn quanh mấy cú điện thoại kia. Cô ước gì hắn có thể nghe điện thoại, như vậy cũng dễ ngả bài. Bởi vì cô cảm thấy có thể là Thời Tiệp Nghệ gọi điện tới.

Trình Ý không có khẩu vị, dứt khoát đốt thuốc hút. Hắn thấy cô còn đang ngây người, liền múc viên thịt viên lên, đưa về phía cô.

Viên thịt viên bỗng bất ngờ xuất hiện trước mắt cô.

Chu Hồng Hồng có chút bị dọa, “Làm gì thế?”

“Cô ngăn người cái gì?”

“Không có gì.” Cô vớt đồ ăn trong nồi lên, trở về vấn đề chính đề. “Anh nói đi, chúng ta khi nào thì cùng nói chuyện này ẹ anh và mẹ tôi.”

Cô luôn níu chặt cái đề tài này, làm cho giọng nói Trình Ý lại bắt đầu châm chọc. “Aiz, lúc hai ta ở cùng nhau cũng không thấy cô tích cực như vậy. Muốn tách ra, đã nóng nảy đến thế sao?”

“Sắp đến năm mới rồi, đến lúc đó chúng ta trở về làm sao mà giấu được.” Chu Hồng Hồng vẫn duy trì giọng điệu bình thản, cô cảm thấy vô cùng may mắn khi hai người bọn họ cách nhau một cái nồi lẩu, hắn không thể trực tiếp động đến cô.

“Lần trước chuyện đó không phải là hiểu lầm sao, cô bây giờ còn có cái gì không hài lòng?”

Cô thấy hắn lại chứng nào tật nấy, trách mắng: “Tôi nhìn thấy anh như thế này đã chán ghét, nói không đến hai câu sẽ nóng tính. Anh cũng thật chẳng dễ nói chuyện.”

Trình Ý kiềm chế cơn tức giận, hít mạnh vài hơi khói. “Được, cô muốn nói như thế nào cho tốt. Đừng nói việc chia tay, cái gì tôi cũng có thể nói cùng cô.”

“Đó không phải là anh nhắc sao.”

“Cô có phải là chưa nghe rõ không hả, đã nói không nhắc đến chuyện đó nữa.” Trong lòng hắn đã nhin đến mức cực hạn, hắn muốn ôm cô, nghĩ chiếm lấy cô. Hắn nhớ cô lâu như vậy, nhớ đến mức muốn đau.

Chu Hồng Hồng tức giận buông bát đĩa, trừng mắt hắn, “Anh lại hung dữ, anh còn xấu xa với tôi nữa bây giờ tôi sẽ nói ẹ tôi biết, hai ta xong rồi.”

Trình Ý sắc mặt khó coi đến cực điểm. Hắn không nói nữa, cho đến khi hút thuốc xong, mới chậm rãi nói, “Chu Hồng Hồng, lần này rốt cuộc cô làm sao vậy?”

“Tôi bây giờ... Không muốn gặp anh.” Nói xong, thanh âm của cô càng ngày càng nhỏ, “Thật sự, nhìn thấy anh tôi rất khó chịu.”

Trình Ý nhìn vẻ ủy khuất của cô, trong lòng thật là không biết làm sao.

Lần huyền não này của cô khiến cuộc sống của hắn hồng bét.

Hắn cảm thấy một loại khủng hoảng khi bị vứt bỏ. Chu Hồng Hồng cách hắn càng ngày càng xa, mà hắn không bắt nổi cô trở lại. Trong một khắc kia thậm chí hắn bắt đầu sinh ra một ý niệm cực đoan trong đầu, đó chính là đem cô bắt về nhà, cô cũng sẽ không chạy được nữa. Hắn vẫn có thể ăn đồ ăn cô làm, ôm cô ngủ.

Trình Ý yên lặng thật lâu. Hắn chỉ hút thuốc, một điếu lại một điếu.

Chu Hồng Hồng thấy bộ dáng này của hắn, nói không đau lòng là giả. Có đôi khi, cô cảm thấy chăm sóc hắn tựa như chăm sóc một đứa trẻ. Nếu hơi chút buông lỏng không nhìn hắn, hắn liền dính vào. Rõ ràng là bị viêm họng, còn cứ thích hút thuốc. Kỳ thật hắn cũng không phải lúc nào cũng hút lượng lớn như vậy, bình thường có cô quản, đều có thể thu lại.

“Đừng hút.” Cô nhìn làn khói tràn ngập trên khuôn mặt âm trầm của hắn, hơi mím môi, “Tôi có lời muốn hỏi anh.”

Trình Ý thở ra một vòng khói nồng đậm, “Cô hỏi đi.” Hắn hận không thể nhanh chóng giải quyết sự tình, ôm vợ về nhà ngủ.

Chu Hồng Hồng phẩy tay, “Cả phòng đều là mùi thuốc lá.”

Hắn lạnh nhạt nhìn cô, sau đó nghe lời tắt khói.

“Vừa rồi là ai gọi điện thoại tới đây.”

“Trịnh Hậu Loan a.”

Chu Hồng Hồng trù trừ tiếp tục hỏi, “Mấy cuộc gọi phía sau thì sao?”

Nghe vậy, Trình Ý yên lặng nhìn cô, trong ánh mắt lại toát ra tia sáng.” Có phải cô ghen không?”

Chu Hồng Hồng cứng lại. “Không phải, anh không muốn trả lời thì thôi.”

“Chu Hồng Hồng...” Hắn trầm giọng nói, “Có phải cô hoài nghi có phụ nữ muốn kéo tôi ra ngoài không?”

Cô cúi đầu ăn dè bọ cạp, “Anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút.”

Trình Ý cũng không giải thích, cầm lấy di động, đi đến bên cạnh Chu Hồng Hồng ngồi xuống, khiến cô hơi hoảng sợ, cho là hắn lại muốn động tay động chân.

Hắn mở máy, mở nhật ký điện thoại cho cô nhìn, mang theo một tia cười. “Thế nào?”

Chu Hồng Hồng liếc điện thoại di động một cái, “Không có gì, anh ngồi về chỗ đi.”

Trình Ý lại mạnh mẽ ôm chặt cô, vội vàng cúi đầu hôn môi của cô.

Cô không dự đoán được hân ở nơi công cộng cũng lớn lối như vậy. Nhưng cô còn chưa kịp giẫy dụa, hân đã tách môi ra khỏi môi của cô rồi.

“Trình Hậu Loan thực phiền muốn chết, giục tôi trở về bệnh viện.”

Chu Hồng Hồng sững sốt. “Anh đi bệnh viện làm cái gì?”

“À.” Hân tỏ vẻ thản nhiên, “Dạ dày xuất huyết mà thôi. Nằm viện một thời gian.”

Chu Hồng Hồng gấp đến độ giơ chân. Cô nhìn sắc mặt Trình Ý đúng là thấy có chút tái nhợt, lại không nghĩ đến hân bị bệnh.

Nhìn thái độ coi thường tỏ ra không sao cả của hân, cô thật sự là giận dữ, lôi kéo hân vội vàng đón taxi chạy về bệnh viện.

Trình Ý có vẻ bình tĩnh lắm, còn an ủi cô nói, đã qua giai đoạn nguy hiểm, không cần lo lắng. Sau đó lại lơ đãng như cũ, nói ra bệnh tình lúc đó nguy cấp như thế nào.

Chu Hồng Hồng thiếu chút nữa đã khóc lên.

Trình Ý nhìn dáng vẻ khẩn trương của cô, trong lòng liền chuyển biến tốt đẹp.

Chu Hồng Hồng còn yêu hân, sự thật này làm cho hân vui vẻ thoải mái.

35. Chương 35

Chương 35

Mãi đến khi có một người phụ nữ trung niên tới tìm, Chu Hồng Hồng mới thực sự cảm thấy cái nhật ký điện thoại kia có vấn đề.

Người phụ nữ đó là mẹ của Thời Tiệp Nghệ.

Lúc ấy Chu Hồng Hồng đang gọt táo cho đại gia Trình Ý ở trong phòng bệnh.

Trình Ý nửa dựa vào giường, khen ngợi cô có động tác điều luyện.

Sau khi mẹ Thời gõ cửa tiến vào, thấy Chu Hồng Hồng thì rất sững sốt, đến khi chuyển hướng sang Trình Ý thì biến thành tươi cười rạng rỡ ân cần thăm hỏi.

Trình Ý ngồi thẳng lên, khách sáo đáp lại.

Chu Hồng Hồng cho rằng đó là mẹ của ai đó làm trong tiệm, đến thăm hân. Cô cắt hoa quả thành từng miếng rồi lễ phép mời mẹ Thời.

Mẹ Thời liên tục nói cảm ơn.

Trò chuyện một chút, Chu Hồng Hồng đã nhìn ra chút manh mối. Bà bác này đều nói những chuyện linh tinh trên trời dưới biển, không hề có chủ đề.

Thái độ Trình Ý lại tiếp như có lệ, thấy biểu tình kia của hân, trông rất đàn độn.

Chu Hồng Hồng liền rất tò mò quan hệ của bà Bác này với Trình Ý.

Lúc cô vừa đi ra ngoài lấy nước nóng, rõ ràng cảm giác được mẹ Thời như trút được gánh nặng, vì thế, nghi ngờ trong lòng càng sâu. Cô đóng cửa phòng bệnh lại, rẽ trái, đi một bước liền dừng lại.

Quả nhiên, ở bên trong đề tài của mẹ Thời bỗng nhiên thay đổi, giọng bà có chút lo lắng, “Tối hôm đó bác có gọi điện thoại cho cháu, tại sao gọi thế nào cũng không chịu nhận? Tiệp Nghệ nó muốn gặp cháu.”

Mấy giây sau Trình Ý mới trả lời, “Cô ấy chẳng phải đã hết bệnh rồi hay sao?” Nghe giọng điệu của hắn, rất là thận trọng.

Mẹ Thời thở dài “Vẫn chưa khỏi. mấy ngày hôm trước không biết nó lên mạng xem cái gì, bỗng nhiên lại âm ỉ muốn cháu tới.”

Trình Ý không nói gì.

“À...” Mẹ Thời khẩn thiết mà nói: “Cậu Trình, coi bác như cầu xin cháu, cháu giúp bác một chút đến gặp con gái của bác đi.”

Sau đó giọng nói của Trình Ý rất nhỏ, Chu Hồng Hồng ở ngoài nghe không rõ. Nhưng chỉ cần nghe thấy câu nói trước đó của mẹ Thời cũng đã đủ làm cho cô kinh sợ rồi. Mẹ của Thời Tiếp Nghệ đã tìm đến tận nơi, nếu như nói Trình Ý và Thời Tiếp Nghệ hoàn toàn không có liên quan gì, ai tin chứ.

Chu Hồng Hồng nắm chặt ấm nước, chần chờ không biết mình có nên xông vào lúc này không.

Vài người thấy cô đứng ngơ ngẩn ở đó, đều nhìn cô một cách rất tò mò.

Cô hơi mím môi, tiếp tục đi đến phòng lấy nước sôi. Đây là việc của cô và Trình Ý, tốt nhất là chỉ nên nói khi có hai người bọn họ mà thôi.

Chu Hồng Hồng nhớ lại cảnh ngày đó Trình Ý cho cô xem chi tiết nhật ký di động. Cô nhớ rất rõ, lúc ấy chỉ tùy tiện nhìn thoáng qua, tên Trịnh Hậu Loan đứng ngay đầu danh sách. Số thứ hai là một chuỗi số không có tên trong danh bạ. Bây giờ nghĩ lại, số điện thoại đó chắc chắn là của mẹ Thời.

Trình Ý quả thực là một kẻ hiểu tâm lý người khác. Hắn đoán được, cô sẽ không cẩn thận nhìn thời gian trò chuyện.

Bởi vì đang ngơ ngẩn, Chu Hồng Hồng suýt chút nữa thì bị bong, thật may là có người xếp phía sau nhắc nhở.

Lúc mang ấm nước về, cô đi rất chậm.

Nhưng mà, mặc dù Chu Hồng Hồng đi chậm đến đâu, lúc về đến phòng bệnh, mẹ Thời vẫn chưa đi. Khoảng khắc Chu Hồng Hồng mở cánh cửa kia ra, lời nói của mẹ Thời đột nhiên ngừng lại.

“Rõ ràng là cậu phụ Tiếp Nghệ trước, Bây giờ sao lại —— “

Chu Hồng Hồng mím cười tiến vào.

Sau đó, mẹ Thời cũng không có nói gì nữa, lại nói trên trời dưới đất một lúc rồi ra về.

Chu Hồng Hồng rót ỉnh một ly trà, từ từ nếm vài hớp. Trà vẫn đang nóng hổi, nhưng cô lại không thấy có chút ấm áp nào. Cô cười hỏi Trình Ý, “Bác đó là ai vậy?”

Trình Ý nhìn cô, trong lòng ước lượng xem rốt cuộc cô nghe được đến đâu. Hắn mỉm cười, ” Mẹ của một người bạn.”

“Bạn nào thế?” Cô tiếp tục truy hỏi, đủ mười phần cố ý.

Hắn tức thì hiểu được, cũng không gạt cô, “Thời Tiếp Nghệ.”

Chu Hồng Hồng nhìn lá trà trong ly đang xoay chuyển, giọng nói trầm ổn, “Cô ấy có khỏe không?”

“Cô đừng suy nghĩ lung tung.”

Hắn muốn bước đến ôm lấy vai cô, lại bị cô né được. “Tôi chỉ hỏi một chút thôi.”

Trình Ý che dấu biểu tình nói, “Cô ấy không tốt lắm.”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ tươi cười không giảm. “Bởi vì anh phụ bạc cô ấy sao?”

Hắn dựa về đầu giường một lần nữa, nhàn nhạt nói: “Tôi đúng là phụ bạc cô ấy.”

Chu Hồng Hồng cứng đờ người, hận mình không thể hắt ly trà nóng vào mặt hắn.

Trình Ý dường như nhìn ra tâm tư của cô, giằng lấy cốc trà trên tay cô.

Hắn nhìn vào mắt của cô, ở trong đó lại là loại cảm xúc đố kỵ, tức giận, ỉn hằn. Lần nào cũng thế, rõ ràng ghen đến chết đi được, lại mạnh miệng nói không ngại.

Năm đó Thời Tiệp Nghệ và Trình Ý chia tay, đúng theo như Chu Hồng Hồng nói, bên trong đó có nội tình.

Câu chuyện về anh chàng đẹp trai kia, là Thời Tiệp Nghệ tự dàn xếp để Trình Ý mất hết hy vọng. Vốn dĩ không hề có anh chàng đẹp trai nào cả, Thời Tiệp Nghệ chỉ yêu một mình Trình Ý.

Sở dĩ cô ấy đưa ra lời chia tay, là vì cô bị bệnh.

Thời Tiệp Nghệ có một người anh trai, đã từng bởi vì một việc, tự mình trốn trong vỏ bọc điên dại của chính mình không thoát ra nổi. Tổ tiên của Thời gia cũng chưa từng xuất hiện loại bệnh liên quan đến thần kinh nên tất cả mọi người đều cho rằng đó là một ngoại lệ.

Sau khi Thời Tiệp Nghệ bị lão thái gia châm chọc vài câu, quá u uất mà uống thuốc tự tử.

Bởi vì con trai cũng từng giống như thế, cho nên cha mẹ Thời rất khủng hoảng, cầu mong con gái không thể mắc bệnh mới tốt.

Thời Tiệp Nghệ sau khi tỉnh lại cũng không có gì không thích hợp, đầu óc rõ ràng, hơn nữa cũng cảm thấy hành vi của mình là nhất thời xúc động.

Vì thế cha mẹ Thời tự an ủi mình, có lẽ chỉ là vì thất tình. Sau này Trình Ý tới thăm, hai người bọn họ giận không thể đè nén, đem món nợ này tính đến trên đầu Trình Ý.

Lần thứ hai Thời Tiệp Nghệ phát bệnh, là khi biết được Trình Ý vì cô mà bị đánh đến mức hấp hối. Lúc đó cô ấy đã biến thành bệnh tâm thần, la hét muốn đi tự tử.

Mẹ Thời thấy thế, chỉ biết con ôm khóc.

Lúc bấy giờ Thời Tiệp Nghệ mới được đưa đến bệnh viện trên tỉnh, cuối cùng cũng chẩn đoán chính xác ra bệnh trạng.

Cô ấy rất tuyệt vọng. Cô từng nhìn thấy khi anh cô phát bệnh, rất đáng sợ. Hơn nữa bệnh tình của anh cô vô cùng nặng. Cô không thể tưởng tượng mình cũng sẽ biến thành bộ dạng đó.

Mẹ Thời an ủi, nói bệnh này vẫn chỉ là giai đoạn đầu, điều trị tốt sẽ không sao, quan trọng là phải tích cực trị liệu.

Thời Tiệp Nghệ dần dần cảm thấy tâm lý của chính mình vô cùng u ám. Cô lo lắng đến thương thế của Trình Ý, bèn hỏi mẹ Thời. Mẹ Thời chỉ nói, hắn không việc gì. Nhưng sau này trong một lần nói chuyện với nhau, cha Thời đã lỡ miệng.

Thời Tiệp Nghệ biết được Trình Ý tạm thời phải vào ở trong nhà của Chu Hồng Hồng, trong lòng oán hận vô cùng mãnh liệt.

Cô vẫn biết Chu Hồng Hồng thích Trình Ý, có trời mới không nhìn ra. Nhưng mà cô thật sự thương cảm những việc mà Chu Hồng Hồng đã phải gặp phải, hơn nữa Trình Ý một lòng hướng về mình, cho nên cô có thể cùng Chu Hồng Hồng duy trì một mối quan hệ tốt đẹp. Mà bây giờ tình hình đã khác. Trình gia chỉ chấp nhận Chu Hồng Hồng, Chu Hồng Hồng còn có con át chủ bài là Lão thái gia.

Sự ghen tị của Thời Tiệp Nghệ đối với Chu Hồng Hồng như rong biển vậy, càng ngày càng bám rễ, phát triển, khiến cho bệnh tình của cô càng ngày càng nặng.

Được bác sỹ điều trị tỉ mỉ. Cô cảm thấy mình không thể liên lụy Trình Ý, nhưng nếu nói thật với hắn, hẳn chắc chắn sẽ không đáp ứng. Vì thế, câu chuyện cũ về anh chàng đẹp trai đã ra đời.

Quả nhiên, Trình Ý hoàn toàn không níu giữ cô, chỉ lạnh lùng nói một câu, “Chúc em may mắn.”

Thời Tiệp Nghệ lúc ấy rất sợ hãi, cô sợ mình đột nhiên không chịu đựng nổi. Thật may là, cô cố ngăn cản bản thân. Lúc cô kể câu chuyện kia cho Trình Ý nghe vẫn bóp chặt lồng ngực, hít thở thật sâu.

Trình Ý tốt đẹp như vậy, cho nên cô để hấn đi tìm người con gái tốt hơn mình.

Chu Hồng Hồng hoàn toàn bị sự thật của bảy năm trước làm cho kinh hãi.

Nói như vậy, Thời Tiệp Nghệ còn yêu Trình Ý, mà Trình Ý.....

Có phải cô nên nói một tiếng chúc mừng với hấn. Nhưng cô ấp úng mãi mà lời nói ra cũng chỉ là: “Vây... bây giờ cô ấy ở đâu?”

“Bệnh của cô ấy lại tái phát.” Trình Ý thấy cô tâm thần ngẩn ngơ, vỗ vỗ mặt của cô. “Cô ấy vốn là ở nước ngoài điều trị, mấy tháng trước đã quay về.”

Chu Hồng Hồng nín thở, cô dường như có dự cảm hấn sẽ nói ra cái gì không tốt.

Hấn thấy cô vẫn đang ngơ ngác, mỗ mỗ gương mặt cô, giải thích: “Trí nhớ của cô ấy có chút hỗn loạn, có đôi khi sẽ quên chuyện tôi và cô ấy đã chia tay.”

Cô để mặc hấn hôn, ánh mắt không biết đã nhìn đến nơi nào.

“Thời gian trước cô ấy cũng không sao. Nhưng bây giờ, bị chút kích thích.”

Chu Hồng Hồng dường như thấy có một cái trùy sắt đập vào tim mình, weibo của Thời Tiệp Nghệ hoá ra là thật. “Trước kia... anh không trở về nhà, là vì phải đi chăm sóc cô ấy sao?”

Biết cô lại để ý, Trình Ý ôm chặt hơn, “Khi đó tình huống của cô ấy không được ổn định, tôi không đi không được.”

“Ừ.” Chu Hồng Hồng không biết còn có thể nói gì nữa.

Hấn không thể bỏ được bên kia, nên hấn bỏ cô ở bên này. Cái gọi là chăm sóc, đó là phải ôn chuyện cũ với Thời Tiệp Nghệ. Mà trong thế giới của cô ấy, cô mới là kẻ thứ ba.

Ý đồ của mẹ Thời khi đến đây, Trình Ý cũng trực tiếp nói thẳng.” Gần đây cô ấy lại náo loạn, mẹ cô ấy không gánh nổi nữa, mới tới tìm tôi.”

Trình Ý cũng đã lâu không liên lạc với Thời Tiệp Nghệ. Trước kia mẹ Thời muốn mời hấn ăn cơm để cảm ơn. Hấn cũng không đủ kiên nhẫn nên không nhận lời. Mấy ngày hôm trước mẹ Thời điện thoại đến, hấn cho là bà ta vẫn muốn mời hấn ăn cơm, liền không nghe. Lại không ngờ rằng, là bệnh Thời Tiệp Nghệ tái phát.

Lần này mẹ Thời đến là hi vọng Trình Ý lại đi trấn an Thời Tiệp Nghệ, khuyên cô phối hợp trị liệu cho tốt.

Chu Hồng Hồng biết, Trình Ý sẽ đi hỗ trợ. Cô cũng không có lập trường đi thay đổi quyết định của hấn.

Nhưng cô cũng ngẫm lại, chân tướng việc chia tay của bọn họ, kỳ thật đều là ý kiến của Thời gia, rốt cuộc người nào nói thật, người nào nói giả, cũng chỉ có bọn họ mới biết được.

Chu Hồng Hồng trong vấn đề tình yêu, cũng giống như bao cô gái khác. Cô thích ăn giấm, đoán đo khi Trình Ý thân thiết với người phụ nữ khác.

Cho nên, khi cô được Trình Ý nói cho biết rõ chuyện của Thời Tiệp Nghệ, cô cảm thấy chính cô cũng muốn điên rồi.

Hấn không hề nói lời ngon tiếng ngọt với Thời Tiệp Nghệ, nhưng giọng nói mềm mại khi nhắc đến cô ấy lại như kim châm đâm cho Chu Hồng Hồng thương tích đầy mình.

Chu Hồng Hồng không muốn tới đây, là Trình Ý kéo cô đến, chắc là muốn chứng minh hấn không có nói láo.

Cô không đi vào phòng bệnh, chỉ ngồi ở ngoài cửa lắng nghe giọng Trình Ý vui vẻ. Giờ phút này ý nghĩ duy nhất của cô là, thật may, thật may là cô và hấn đã sớm chia tay.

Sau khi Trình Ý đi ra, hắn nắm lấy tay Chu Hồng Hồng, kéo cô đứng lên. Hắn thấy biểu tình quen thuộc của cô, sau đó không coi ai ra gì cúi đầu hôn cô một cái, “Làm sao rồi? Lại muốn khóc?”

Chu Hồng Hồng lắc đầu.

Hắn nhếch lên cười, “Chúng ta về nhà.”

Cô gật đầu.

Hắn hỏi cô, cô chỉ lắc đầu hoặc là gật đầu. Cho đến khi lên xe, cô mới mở miệng, “Trình Ý, anh trả giấy tờ lại cho tôi đi.”

Trình Ý giận tái mặt, nghiêng đầu nhìn cô, “Sao cô vẫn còn chưa xong thế hả?”

Cô không phản bác được, cô vốn chưa có đồng ý sẽ trở lại với hắn.

36. Chương 36

Chương 36

Câu nói sau đó, về oán trách của Trình Ý càng thêm sâu nặng.

Ở trong cái thành phố này, điểm dừng chân duy nhất của Chu Hồng Hồng là căn nhà kia. Phương hướng của xe cũng đang chạy về đó. Nhưng cô cảm thấy theo tính tình kỳ lạ của Trình Ý, thật sự không thể bảo đảm buổi tối hôm nay có thể bình yên trôi qua.

Sợ hắn lại lật lọng, vì thế cô cố gắng hết sức khiến cho bản thân bình thản một chút, “Đêm nay tôi đi khách sạn ở, bây giờ về lấy hành lý.”

Giọng nói của hắn lộ ra vẻ mất mát nhẹ nhàng, “Sợ tôi làm cô sao? Tôi phải đợi trở về nhà mới có thể chơi cô sao. Ở trên xe này chẳng phải cũng vẫn có thể làm cô như thường ư?”

Cô nhớ tới lời hắn đã từng nói, nhắc nhở, “Chẳng phải anh đã từng nói, ‘xe rung’ không chắc chắn ...”

“Đó còn phải xem là xe gì.” Hắn vô cùng cao ngạo, “Loại xe cao cấp năm mã lực này, làm chơi chút cũng không sao.”

Cô tức giận, nhưng không muốn ầm ĩ với hắn, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không để ý tới hắn.

Trình Ý lườm cô một cái, sau đó tầm mắt hướng thẳng về phía trước, đè nén cảm xúc căng thẳng đáng sợ.

Trong xe không khí vô cùng nặng nề, như bị tắc nghẽn.

Về đến dưới lầu, Trình Ý ngừng xe, đang muốn giúp Chu Hồng Hồng tháo dây an toàn.

Cô tỏ vẻ như lâm đại địch, la hét: “Sao anh lại không biết giữ chữ tín thế hả?”

Hắn ngừng động tác, lãnh đạm nói: “Nếu cô không muốn xuống xe, chúng ta sẽ làm.”

Nghe vậy, cô vội vàng cởi dây an toàn ra, nhảy xuống xe.

Trình Ý lạnh lùng, một mình lái xe vào garage tầng ngầm. Lúc hắn về đến nhà, Chu Hồng Hồng đã ôm hành lý của mình ra, ngồi ngay ngắn ở phòng khách.

Thấy cảnh này hắn càng nhìn càng chướng mắt, cô dường như vẫn còn ngại không đủ, vừa nhìn thấy hắn liền hỏi: “Giấy tờ của tôi đâu?”

Ngón trỏ của hắn vuốt ve hình thù chữ thập trên vòng chìa khóa, chậm rãi đi qua bàn trà bên cạnh, ném chìa khóa, vút lên một hộp thuốc lá rút lấy một điếu, sau đó ngoắc chung quanh tìm bật lửa.

Chu Hồng Hồng thiếu chút nữa là muốn cắn nhả hắn, bệnh nặng vừa mới khỏi còn hút thuốc, nhưng lời vừa lên đến cổ họng lại nuốt xuống.

Trình Ý ngậm điều thuốc lên môi châm lửa, ngồi xuống sofa đối diện cô, “Giấy chứng nhận không ở đây.”

Cô trừng mắt, “Vậy anh để ở đâu?”

Hắn rất phối hợp trả lời ngay. “Ồ trong tiệm, đợi tôi tìm được rồi sẽ trả cho cô.”

“Anh để đồ của tôi trong tiệm làm cái gì?” Cô hoài nghi hắn đang cố ý đùa giỡn cô, “Tôi còn phải tìm việc nữa, anh mau lấy ra trả tôi.”

“Lúc đó tôi cất dọn cũng không để ý là bằng tốt nghiệp.”

“Đó là bởi vì anh vốn không có thứ đó.” Đúng là lưu manh không văn hóa mới đáng sợ, bởi vì hắn ỷ vào việc mình không học hành nhiều, không thể nào nói lý lẽ với hắn.

“Đúng, tôi không có học cao, bằng cấp nhiều như cô, nhưng mà tôi kiếm được nhiều hơn cô.” Hắn chậm chọc cười một tiếng, nhấn mạnh, “Hơn rất nhiều.”

Chu Hồng Hồng bị nghẹn lại, cô nhớ đến học phí lúc trước của cô. Thấy hơi chột dạ, về vấn đề tiền tài, là cô nợ hắn.

“Dù sao thì cũng chỉ là để trong tiệm.” Hắn nói với giọng như không liên quan tới mình, “Hôm nay tôi cũng vẫn phải đến đó, hay là cô tự đến đó tìm?”

Trong đầu cô liên tục tính toán, nghiêm mặt nói: “Trình Ý, tôi tin tưởng anh một lần cuối cùng. Anh nhất định phải trả giấy tờ lại cho tôi.”

“Đó là đương nhiên.” Hắn cong lên khoe miệng cười, con ngươi đen lại hiện lên vẻ hung ác nham hiểm.

“Anh không được lại đổi ý, là anh đã答应 rồi.”

“Tôi nói cô sẽ tin sao?” Nụ cười của hắn càng cong hơn nữa, “Lúc trước tôi còn bị buộc phải thề độc, không đăng ký với cô sẽ bị đoạn tử tuyệt tôn đây, cô có từng tin sao?”

“... Anh đừng lại nhắc những thứ này, cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.”

Hắn ngớt ngạt không lên tiếng, thở ra một chuỗi vòng khói.

Chu Hồng Hồng trong lòng buông tiếng thở dài, dịu dàng nói: “Sau khi tôi đi, anh tìm lấy một người người giúp việc theo giờ, dọn dẹp căn nhà một chút. Còn nữa, đừng có luôn hút thuốc uống rượu nữa. Anh cũng đã trưởng thành, phải học cách tự chăm sóc chính mình.”

Trong làn khói lượn lờ, khuôn mặt của hắn có chút mơ hồ, nhưng ánh mắt lại vô cùng trong trẻo. Hắn đi tới nhắc cô lên, cúi đầu cọ vào chóp mũi của cô. “Chu Hồng Hồng.”

Chu Hồng Hồng bị mùi thuốc lá của hắn làm cho sặc một cái, chỉ sợ hắn lại muốn đến, kinh hoảng nói. “Anh đừng đụng vào tôi.”

Ánh sáng trong mắt Trình Ý bỗng nhiên tắt ngấm, thấy sự kiềm chế của cô đành buông tha dục vọng của mình, nhưng lại nói ra một câu thật ác độc. “Yên tâm, phụ nữ muốn được tôi chơi còn nhiều lắm, còn phải đợi cô sao?”

Tim cô đập mạnh và loạn nhịp, trong đầu hiện lên cảnh tượng lần trước thấy hắn vô cùng thân thiết với cô gái ở quán bar.

Mình đúng là bị ừ mới yêu hắn.

Cô quay đầu, bỗng nhiên đếm tiền trong ví da, rút ra mấy tờ nắm chặt ở trong tay. “Tôi chuẩn bị đi đây, nhớ đem giấy chứng nhận trả lại cho tôi.” Sau đó cô đeo ba lô máy tính lên, mang theo túi hành lý, đi ra cửa.

Cũng kiên quyết không quay đầu lại.

Chu Hồng Hồng không để ý tới biểu tình của Trình Ý ở phía sau như thế nào, sau khi đi ra ngoài, đóng cửa chống trộm lại, nhanh chóng khóa trái.

Trình Ý lập tức ý thức được có gì đó không thích hợp, đi nhanh đến ngưỡng cửa, thần sắc vẻ lo lắng.

Cô vội vàng nhét 250 tệ trong tay vào khe cửa, trấn định giữ vững tinh thần nói một câu, “Ai chơi điếu còn chưa biết. Đây coi như là tôi thưởng cho anh, kỹ thuật coi như chấp nhận được.”

Thấy hần đã nắm lấy cái chìa khóa, cô lập tức chạy về phía thang máy.

Bởi vì còn đông hành lý, nhìn cô có vẻ nhếch nhác, nhưng cô cũng không quan tâm đến, một bên nhìn thang máy hạ xuống từng tầng, một bên đề phòng Trình Ý xuất hiện.

Cũng may, chỉ một lát thang máy đã dừng ở trước mặt Chu Hồng Hồng.

Cô cảm giác nếu không đi vào được thang máy mình sẽ chết. Cô vội vã ấn đóng cửa. Từ khe hở khi thang máy chậm rãi đóng lại, trông thấy sắc mặt xanh mét của Trình Ý, cô rốt cục cũng có chút thoải mái.

Đồ lưu manh, tạm biệt.

Chu Hồng Hồng cũng không đến khách sạn ở, cô sợ Trình Ý đuổi giết đến nơi. Nhìn đồng hồ thấy không thể kịp lên xe lửa, cô dứt khoát thuê xe đến bến xe, mua vé xe đường dài trở về nhà cậu cả.

Giấy tờ không lấy được. Sớm biết như thế, thì cô đã kêu Trình Ý gửi ình là xong.

Chuyến đi này thu hoạch duy nhất, chính là chuyện của Thời Tiệp Nghệ. Mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng càng làm cho Chu Hồng Hồng hiểu được, việc mình mưu toan chiếm lấy Trình Ý là ngu xuẩn đến mức nào.

Cũng coi như dừng cương trước bờ vực đi. Bây giờ suy nghĩ một chút, cô không đi đăng ký với hần lại là một chuyện tốt, nếu không bảo cô trở mặt nhìn chồng của mình đêm không về ngủ, đi săn sóc mối tình đầu của hần, cô thực sự không chịu nổi.

Trình Ý thật biết cách đâm vào lòng cô một nhát dao, hơn nữa luôn là một nhát đâm thẳng tim.

Gần đây không khí lạnh tràn về, thời tiết trở nên lạnh lẽo, cây cối cũng se lại, khiến cảnh bên bờ sông càng tiêu điều.

Lúc đầu Chu Hồng Hồng còn chịu đựng gió lạnh, ngồi ở trên bậc thang. Sau này cứ ngồi ở đó, có hôm chảy cả nước mũi. Cô sợ mình lại bị bệnh lần nữa, vì thế không ra bờ sông ngồi nữa, cả ngày chỉ ngồi trong cửa hàng.

Cô muốn chuẩn bị lý lịch cho tốt, lên mấy trang web tuyển dụng xem một chút. Cuối năm tin tức thông báo tuyển dụng không nhiều lắm, cô cũng coi như là mò kim đáy bể, thử vận may.

Sau khi sửa xong di động, hôm ấy cô gửi đi một dòng tin ngắn, thúc giục Trình Ý gửi giấy tờ của cô đến.

Một giờ sau hần mới gọi điện đến trả lời, nói đến tết âm lịch trở về Làng Vĩnh Cát sẽ đưa trực tiếp cho cô.

Chu Hồng Hồng nghe thái độ hần trong điện thoại rất đậm mực, cổ họng nghẹn lại nói chuyện với hần.

Ban đầu Trình Ý còn nói một chút chuyện phiếm, sau đó thì lạnh lùng từng câu.

Cuối cùng, buồn bã chia tay.

Cúp điện thoại, trong lòng Chu Hồng Hồng là một đồng thối mắc, tò mò, không biết bệnh của Thời Tiệp Nghệ hiện tại ra sao. Có lẽ vẫn không tốt lên, vì thế Trình Ý vĩnh viễn rời không được Thời Tiệp Nghệ.

Chúc mừng. Chúc bọn họ đầu bạc răng long!

Tối trước sinh nhật Chu Hồng Hồng một ngày, cậu cả và mẹ vội vàng chuẩn bị thức ăn ngon. Hai người bọn họ không có khái niệm ăn bánh sinh nhật, chỉ mang thịt cá bày lên đây bàn.

Tinh thần Chu Hồng Hồng có chút không yên, trong lòng như có một đám lửa nhỏ nhảy nhót, nhưng mà cô cũng không biết mình có thể chờ mong điều gì.

Ngày sinh nhật lần thứ mười tám tuổi, cô khuất phục dưới sự cầu hoan của Trình Ý. Sau này mỗi ngày sinh nhật của cô, đều là chúc mừng cùng với hần.

Vào ngày này tính tình của hắn sẽ đặc biệt tốt.

Chu Hồng Hồng theo Trình Ý mấy năm, nói là không có vui vẻ cũng không đúng, chỉ là cô luôn cảm thấy giữa bọn họ bị che lấp một tầng sương mù không xác định được, không biết đến khi nào thì sương sẽ tan đi, hắn vẫn luôn là một kẻ hèn hạ, vô lại, lưu manh.

Cậu cả và vợ đều ngủ sớm, cũng không hiểu được sự hân hoan khi đếm ngược thời gian chờ đợi rạng sáng, dọn dẹp cửa hàng xong, hai người bọn họ liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Chu Hồng Hồng nằm ở trên giường, ngênh đón ngày mình hai mươi lăm tuổi.

Mấy ngày nay cô ngủ ngon hơn trước rất nhiều, hơn nữa cũng ngủ rất sớm, chờ đến giờ theo thói quen sinh lý, đã cảm thấy rất buồn ngủ.

Cô khép nửa con mắt muốn chống cự. Trong lòng nghĩ, sẽ chờ đến 12 giờ rưỡi, 12 giờ rưỡi là được rồi.

Ai ngờ, chỉ chốc lát sau liền ngủ thiếp đi.

Sau khi cô đột nhiên bừng tỉnh, vội nhìn đồng hồ, mới mười một giờ năm mươi ba phút.

Đợi thêm một chút nữa là được rồi.

Rạng sáng, mười hai giờ, điện thoại đúng giờ đổ chuông.

Cô vội ngồi dậy.

Cô biết là ai. Số máy mới này vốn không bao nhiêu người biết, cô dám khẳng định nhất định là hắn.

“Sinh nhật vui vẻ, Chu Hồng Hồng.” Giọng của Trình Ý giống như lời thì thầm của người yêu, nhẹ đến mức có chút không rõ.

Chỉ một câu như vậy, đã khiến Chu Hồng Hồng cười, rồi lại khóc. “Trình Ý, cảm ơn anh.”

Hắn đã từng nói, về sau sinh nhật của cô, hắn đều chúc mừng cùng cô. Cô muốn viết lên một dấu chấm hoàn mỹ vào lúc này.

Bên kia giọng Trình Ý hình như có chút mơ hồ, cắn lời không rõ. “Cô muốn quà gì?”

Trong đêm yên tĩnh, cô xuyên qua ống nói nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của hắn, đau đớn trong lòng chậm rãi hiện ra, nhưng mà cô vẫn kiên trì. “Giấy tờ của tôi.”

Hắn yên lặng nửa ngày, thấp giọng nói: “Được.”

Đêm nay, giấc ngủ của Chu Hồng Hồng đặc biệt thoải mái. Ngày hôm sau rời giường, tinh thần cô rất tốt.

Cô không cách nào quên Trình Ý.

Hắn là một cây gai trong lòng cô. Nhưng mà cô cảm thấy, dưới tác dụng của thời gian, cây gai này sẽ từ từ bị mài trụi đi thôi.

Buổi chiều Chu Hồng Hồng rảnh rỗi, lên mạng vào hòm thư xem một chút. Thấy có thư gửi tới, cô còn đoán liệu có phải là có công ty trả lời hồ sơ của cô hay không.

Nhưng mà, khiến cho cô thấy ngoài ý muốn, mở ra thì là thiệp chúc mừng sinh nhật điện tử.

Vào lúc không giờ, không phút, không giây. Đến từ Trương Nhạc Minh.

Cô thấy vô cùng kinh ngạc, Trương Nhạc Minh vẫn còn nhớ sinh nhật của cô.

Hơn nữa, cô luôn cho rằng thiệp chúc mừng điện tử, chẳng qua chỉ là down từ mẫu trang web xuống rồi gõ thêm vài câu chúc mừng. Nhưng đây lại là một tấm thiệp độc nhất vô nhị, trên thiệp chúc mừng có hình của cô, có mấy câu chúc mừng viết tay của Trương Nhạc Minh.

Chu Hồng Hồng nhìn tấm hình kia thì thấy rất buồn cười.

Đó là ảnh chụp sau đợt huấn luyện quân sự sinh viên đại học năm nhất, cô phơi nắng đen như than. Nhưng cẩn thận ngấm lại, dường như đây là bức ảnh duy nhất cô và Trương Nhạc Minh đích thực chụp chung.

Năm đó Chu Hồng Hồng và Trương Nhạc Minh cùng nhau vào câu lạc bộ đoàn thể, cô vào chỉ với mục đích nâng cao tiếng anh. Ngành học của cô là quản lý khoa học chuyên nghiệp, cô không biết về sau tìm việc khó dễ ra sao, chỉ muốn học giỏi tiếng Anh, cũng coi như ình có thêm một lợi thế sau này.

Nhưng mà về mảng nói tiếng anh của cô không tốt..

Giáo viên tiếng anh ở làng Vĩnh Cát lại có giọng địa phương, Chu Hồng Hồng cũng không có hoàn cảnh thuận lợi, cho nên giọng cô khi nói rất quê mùa.

Sau khi vào câu lạc bộ, bởi vì hai người là bạn học cùng lớp, lại đang cùng sinh hoạt trong một câu lạc bộ, cô và Trương Nhạc Minh dần dần trở nên quen thuộc.

Hắn phát âm tiếng anh rất hay.

Chu Hồng Hồng từng nói mình phát âm quê mùa, nhưng không ngờ, hắn nghe xong, có khi đơn giản trao đổi cũng trực tiếp dùng tiếng Anh.

Lúc đầu Chu Hồng Hồng rất tự ti, không dám mở miệng. Hắn cũng không giấu cợt, rất thiện ý chỉ ra chỗ sai.

Cô rất cảm kích Trương Nhạc Minh.

Nhưng Trình Ý lại vô cùng tức giận, theo như lời nói của hắn thì, cô không an phận, vượt tường quyến rũ đàn ông.

Cô có giải thích, hắn cũng không nghe, chỉ một mực dùng sức đâm sâu vào trong thân thể cô, cắn vành tai của cô nói: “Vợ, em là của một mình tôi.”

Mặc dù thời còn học đại học, Hoàng Đình từng ám chỉ, Trương Nhạc Minh có ý với Chu Hồng Hồng, nhưng mà Chu Hồng Hồng không có cảm giác quá lớn.

Trương Nhạc Minh đã từng nói, trong lòng hắn ngưỡng mộ một cô bé cùng khoa nhưng học sau bọn cô. Chu Hồng Hồng cũng thấy tận mắt nhìn thấy cô bé học khóa sau đó.

Sau này không còn tham gia câu lạc bộ, cô và Trương Nhạc Minh cũng không thường xuyên liên lạc.

Trước khi hắn đi nước ngoài, mở tiệc chiêu đãi vài người bạn học.

Đó là lần cuối cùng Chu Hồng Hồng thấy hắn.

Lúc cô chạm cốc với hắn, có ba hai người bạn nam ồn ào, cô cố ý tránh hiềm nghi, hỏi: “Cô bé của anh đâu?”

“Bởi vì đi nước ngoài, nên chia tay rồi.” Hắn nói xong uống một hơi cạn sạch.

Chu Hồng Hồng ảo não vì mình lỡ lời, nhẹ nhàng nói tiếng xin lỗi.

Hắn cười đến dịu dàng, “Không có việc gì, sự nghiệp học hành quan trọng hơn.”

37. Chương 37

Chương 37

Chu Hồng Hồng lời ít mà ý nhiều trả lời thư cho Trương Nhạc Minh, biểu đạt sự cảm ơn.

Chỉ chốc lát sau, thư của hắn lại tới nữa. Đầu tiên hắn khách sáo nói vài câu, sau đó hỏi thăm tình trạng gần đây của cô.

Cô không có thói quen kể chuyện riêng của mình với người khác, chỉ trả lời vắn tắt.

Hắn tựa như đang tán gẫu với cô vậy, thật nhanh lại là một phong thư trả lời, lần này kèm theo một tin đồn thú vị khi hắn du học. Lại một bức nữa, còn kèm một tấm ảnh phong cảnh nước ngoài, cộng thêm cảm tưởng khi đi du lịch.

Chu Hồng Hồng đều lễ phép đáp lại. Cô cảm giác mình cũng không có chủ đề gì để tán gẫu với hắn, chỉ đành phát biểu chút cảm tưởng với những chuyện của hắn.

Vì vậy nên sau đó, Trương Nhạc Minh như cảm thấy thư đến thư đi rất phiền phức, hỏi dãy số QQ của cô (QQ tương đương Yahoo của mình), sau đó còn nói lớp bọn họ có một diễn đàn, nếu có tụ họp bạn cũ sẽ thông báo trên trang đó ọi người ở khắp nơi, bảo cô cũng nên vào đó tâm sự với bạn bè.

Nick QQ cũ cô thật đã quên mất mã. Khi còn đi làm, công ty cô cũng có dùng nick khác để liên lạc công việc, nhưng cô bề bộn nhiều việc, sau khi tan sở lại vội vàng mua thức ăn, nấu cơm, bận rộn linh tinh. Có rảnh cô đều đọc sách, hoàn toàn không có thời gian lên mạng tán gẫu. Sau này bởi vì phải thường xuyên liên lạc riêng với khách hàng, cô mới lập một nick mới, nhưng chỉ phục vụ cho công việc, vốn không hề nghĩ đến việc tán gẫu.

Sau khi Trương Nhạc Minh biết được, trực tiếp hỏi số điện thoại di động của cô, còn nói toàn bộ bạn học không ai biết số di động mới của cô để làm sổ liên lạc.

Sau khi cô cho hắn số của mình, hắn gửi một tin nhắn đến cho cô, coi như xác nhận.

Sau đó hắn nói có một số việc bận, không rảnh tán gẫu tiếp.

Chu Hồng Hồng rất ít khi liên lạc với bạn hồi đại học. Cô cũng không chủ động hỏi Trương Nhạc Minh tình hình của những bạn học khác, cho nên nếu hắn không tìm cô, về cơ bản hai người sẽ không liên lạc.

Hôm đó Trương Nhạc Minh gọi điện thoại đến, nói chuyện một lúc lâu với cô.

Bởi vì lâu ngày không trò chuyện, lúc đầu thái độ của Chu Hồng Hồng luôn khách sáo, nhưng trong chốc lát, hắn nhắc lại mấy chuyện hồi đại học, cô cũng dễ dàng trò chuyện hơn.

Hỏi đến tình hình công việc gần đây, cô bắt đầu dễ nói, “Hiện giờ còn đang chờ sắp xếp việc làm, định qua tết sẽ đi tìm việc.”

Giọng hắn ở đầu dây bên kia mang theo ý cười, rất chân thành khuyên cô. “Là con gái, đừng cực khổ quá.”

Qua vài ngày, Trương Nhạc Minh lại gọi điện thoại đến, lần này thì hỏi luôn đến công việc của cô.

Chu Hồng Hồng có ý giấu diếm.

Công việc trước kia của cô không có liên quan gì đến chuyên ngành cô học. Theo lời của Trình Ý, quản lý khoa học làm gì, cô cũng chỉ có thể quản lý hắn. Vì thế công việc của cô đa số là dùng đến tiếng anh.

Trương Nhạc Minh nghe xong, lại tỏ ra vô cùng vui mừng, “Hiện tại tớ đang làm ở công ty con của công ty Hy Phương, hai ngày trước có nói chuyện với đồng nghiệp của phòng thị trường, bên đó đang muốn tìm trợ lý bộ phận quảng cáo, cần người giỏi tiếng Anh.”

Trong đầu cô chợt thoáng qua tên công ty kia, nhớ ra rồi. “Hôm trước tớ có thấy thông báo tuyển dụng, nhưng mà yêu cầu tiếng Anh cấp tám, nên tớ không xem kỹ.”

“Năng lực mới là quan trọng. nếu như bắt tiếng Anh phải cấp tám, những người có năng lực nhưng không thi đến thì sao, cũng không thể mai một nhân tài.”

“Công ty đó..... tớ có nghe tên rồi.” Cô biết, công ty đó đại khái làm về thời trang, sản phẩm đều là hàng cao cấp. “Yêu cầu bên đó cao lắm, tớ cảm thấy tớ không làm được đâu.”

“Tính cách của cậu thật đúng là hoàn toàn không thay đổi.” Hắn biết rõ cô luôn có tính tự ti, gợn gằng dứt khoát nói, “Cậu đưa sơ yếu lý lịch gửi vào hòm thư của tớ, tớ đưa cho tổng giám bộ phận thị trường bên họ xem một chút.”

Chu Hồng Hồng có chút lú lẫm. “Đi cửa sau như thế không tốt lắm đâu.” Cô sợ nếu như năng lực của mình không đáp ứng được, vậy chẳng phải là liên lụy hắn.

“Cậu coi trọng tớ quá rồi, cô bạn học ă.” Hấn sang sảng cười, “Tớ chẳng qua chỉ là một phó quản lý nhỏ, sao có thể đi cửa sau cho cậu chứ. Chẳng qua tớ chỉ muốn giúp cậu thêm một cơ hội, đưa lý lịch cho họ xem họ có cần không thôi.”

Hấn nói như vậy, cô cũng an tâm hơn. Chẳng qua, cô cũng thẳng thắn thừa nhận “Tớ có chút chuyện, hiện tại chỉ có chứng minh nhân dân thôi. Các giấy tờ bằng cấp khác... chắc phải một thời gian sau mới có.”

“Không sao. Nếu có bản photo hoặc chứng minh gì đó thì mang theo, sau này được thì bù lại sau.”

Cô nói lời tự đáy lòng: “Trương Nhạc Minh, cảm ơn cậu.”

Giọng nói của hấn trở nên ôn nhu hài hoà. “Bạn bè với nhau, khách sáo nỗi gì, hơn nữa trình độ tiếng anh của cậu tớ cũng có phần bồi đắp đấy.”

Chu Hồng Hồng gật đầu dù hấn không nhìn thấy, “Cũng may là đi theo cậu học, nếu không hiện tại chỉ đành phải đi làm quản lý khoa học gì đó thôi.”

“Đúng rồi, đây là phân bộ mới vừa thành lập, ở vùng ngoại thành, nhưng có thể xin ở trong ký túc xá công nhân viên.” Hấn dừng một chút, chần chờ hỏi, “Cậu... Người bạn trai kia, có để ý hay không?”

Cô hiểu được, nắm lại nắm tay, lại buông ra rồi cười. “Không sao, tớ có thể ở vùng ngoại thành.”

Thật ra càng cách xa tên khốn kiếp kia càng tốt.

Hai ngày sau, điện thoại phỏng vấn gọi tới. Sau khi hẹn rõ thời gian với bên kia, Chu Hồng Hồng vội nói rõ với cậu cả.

Cậu cả vô cùng mừng rỡ, chúc cô phỏng vấn thuận lợi. Sau đó ông chợt nhớ đến con mình sắp trở lại giúp đỡ công việc, còn nói, “Hồng Hồng, cháu phỏng vấn xong thì trực tiếp trở về làng Vĩnh Cát. Sắp đến tết rồi, sợ đến lúc đó lại không mua được vé tàu, lại phải chạy bộ ba. Ngày kia A Trác về nghỉ đông rồi, bên này vậy là cậu có thể tự thu xếp được.”

Chu Hồng Hồng gật đầu đồng ý.

Trước khi đi, cô thu dọn đồ đạc, lại là bao lớn bao nhỏ, cô buồn rầu làm sao có thể mang theo đi phỏng vấn. Không còn cách nào khác, đành phải lên mạng tra xét, đặt một phòng khách sạn gần công ty nhất.

Tối trước hôm phỏng vấn, Trương Nhạc Minh gọi tới hỏi cô có biết đường đi đến công ty không.

Cô bật cười, “Tớ thuê xe đi là được mà.”

Hấn thốt một câu, giống như vô tình hỏi: “Bạn trai cậu không đưa cậu đi sao?”

“Anh ấy bận.”

Hiện tại Chu Hồng Hồng rất sợ khi người khác hỏi về đời sống tình cảm của mình, cô cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ sợ sau khi nói ra, người ta sẽ bám chặt lấy hỏi làm sao chia tay. Cô rất sợ.

Trương Nhạc Minh lập tức hỏi: “Khi nào thì đến? Tớ ra đón cậu.”

Cô từ chối.

Hấn còn nói: “Không sao cả, Sáng mai tớ cũng phải qua đó họp, tiện đường. Vùng ngoại thành chỉ có xe khách nhiều hơn taxi, một cô gái như cậu đi một mình, tớ hơi lo lắng.”

Chu Hồng Hồng ngoài nói lời cảm ơn ra cũng không biết nói cái gì cho phải.

Hấn luôn chu đáo như vậy, trước kia lúc còn sinh hoạt cùng cậu lạc bộ, làm chuyện gì cũng rất tỉ mỉ.

—

Trong nhóm bạn nam cùng lớp hồi đại học, Trương Nhạc Minh là người Chu Hồng Hồng quen thân nhất.

Nhưng hai người đã lâu không gặp mặt, cô hơi lo lắng, gặp nhau liệu có nhận ra không. Thật may, ngay lập tức nhìn thấy hấn cô liền nhận ra.

So với hồi còn ở trường học, hấn có vẻ đen hơn, nhưng cũng đậm vẻ trưởng thành.

Trước kia cô đã cảm thấy về sau hẳn sẽ là người thành công, bây giờ xem ra, đúng là đã bắt đầu nhìn thấy rồi.

Chu Hồng Hồng và Trương Nhạc Minh đã nhiều năm không gặp, lúc bắt đầu ôn chuyện có chút dè dặt, ngượng ngùng. Nhưng cũng may, dù sao cũng là bạn học lâu như vậy, hơn nữa hai người cùng tham gia câu lạc bộ, dần dần nói chuyện rất vui vẻ.

Hắn lần này thấy cô tới thì coi cô là khách, sau khi đưa cô cất hành lý, bèn tìm nhà hàng mời cô ăn cơm.

Chu Hồng Hồng vốn định mời cơm, ăn được một nửa hắn đã lấy cớ đi thanh toán trước. Cô đành phải nói: “Thật ngại quá, đáng ra nên là tớ mời cậu.”

Hắn cười, nụ cười đầy ngụ ý. “Nghe nói, tài nấu nướng của cậu rất tốt, hôm nào tớ cũng muốn được thưởng thức xem sao.”

Cô hơi giật mình, sau đó cúi đầu che giấu, trả lời: “Toàn là các bạn học đồn thổi thôi, thật ra cũng chẳng đến đâu.”

Trương Nhạc Minh không tiếp tục đề tài này, mà chuyển đến mấy việc liên quan đến tình hình công ty.

Chu Hồng Hồng nghe hắn nói như vậy, cảm thấy công ty này cạnh tranh thật lớn. Cô từ trước đến giờ làm việc chung quy cũng chỉ là tuân thủ quy tắc, lại càng không phải người học tiếng Anh chuyên nghiệp. Nói thật, đối với công việc này, trong lòng cô hơi hoang mang.

Nhưng dù sao đến thì cũng đến rồi, tóm lại thử một lần xem sao.

Không ngờ lần thử này lại rất thuận lợi.

Tiếng Anh của Chu Hồng Hồng thi viết vẫn luôn rất tốt. Năm đó sở dĩ không vào được khoa tiếng Anh, là vì thành tích thi nói kéo điểm xuống. Sau này, cô rất chăm chỉ đối với phần luyện nói.

Lần phỏng vấn này, những cố gắng của cô toàn bộ đều được thể hiện. Cuối cùng thì tổng giám thị trường hài lòng cười nói, “Không hổ là do Trương Nhạc Minh đề cử.”

Sau khi phỏng vấn, Chu Hồng Hồng có chút ngẩn ngơ.

Lúc đó ý nghĩ đầu tiên của cô là, gọi điện thoại cho Trình Ý, báo cho hắn biết tin tức này. Nhưng sau khi lý trí kéo cô trở về, tim của cô lại đau. Cô thích chia sẻ niềm vui nỗi buồn với hắn, hôm nay không còn có thể nói với hắn, cô lại thấy không quen.

Cô gọi ẹ Chu.

Mẹ Chu mừng không khép được miệng, “Hồng nhi về nhà sớm một chút, mẹ tổ chức chúc mừng cho con.”

Chu Hồng Hồng cảm giác ổn định lại không ít. Không có gì, không có Trình Ý, cô còn có mẹ.

Buổi tối Chu Hồng Hồng nằng nặc muốn mời Trương Nhạc Minh ăn một bữa cơm, nói thẳng ra nếu không sẽ không có mặt mũi nào gặp bạn bè cũ.

Trương Nhạc Minh cười nhận lời, nhưng khi gọi món ăn, lại cân nhắc lựa chọn, sợ cô tiêu tốn.

Bạn học cũ dù sao cũng vẫn là bạn học cũ, chỉ chốc lát sau liền phá vỡ sự khách sáo ban đầu, nói đủ mọi chuyện trên trời dưới đất. Ăn được một nửa, hắn hỏi, “Cậu có đề xuất việc xin ký túc xá công nhân viên không?”

“Ừ, anh ta có nói rõ với em.”

“Là ở chung với người khác nữa hả?”

Cô gật đầu, “Dù sao cũng cùng là phụ nữ, ở chung cũng không sao.”

Công ty phân ký túc xá là theo cấp bậc công nhân viên mà phân, Chu Hồng Hồng là thuộc về viên chức bình thường chỉ có thể ở chung với người khác. Cô nghĩ cứ ở trước, ở chung thì ở chung, vậy cũng tốt. Nếu như gặp phải người không hợp thì lại tính sau.

“Không có gì, trước mắt cứ ở như vậy, về sau thì đi xin một gian nhà.” Hấn nói xong nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, “Chờ đến đợt chia nhà tớ sẽ thông báo cho cậu.”

Chu Hồng Hồng mỉm cười, “Lần này thật sự rất cảm ơn cậu.”

Trương Nhạc Minh khoát tay, “Chao ôi, cậu cứ nhắc cảm ơn, khiến tớ thật ngượng ngùng. Dù sao thì chính là năng lực của cậu, tớ cũng không giúp đỡ gì nhiều.”

Sau này không biết vì sao, khi hấn nhắc tới người bạn trai cũ lâu năm của cô, cô vẫn không dám thẳng thắn chỉ nói. “Vẫn như cũ thôi.”

Nghe thấy câu nói này, thái độ Trương Nhạc Minh tuy vẫn dịu dàng, nhưng so với trước đó trầm mặc không ít.

Ngày hôm sau, Chu Hồng Hồng trở về làng Vĩnh Cát.

Mẹ Chu chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon, trong bữa tiệc chúc mừng hỏi Trình Ý khi nào thì trở về.

Chu Hồng Hồng giật mình. Cô đồng ý với Trình Ý không nói với Bà Hai. Nhưng cô cũng không đồng ý là giấu mẹ cô.

Cô do dự nghĩ xem làm sao nói với mẹ, một lúc sau mới hỏi, “Mẹ, mẹ cảm thấy Trình Ý..... Thật sự được chứ?”

Mắt mẹ Chu đảo quanh con gái, nhìn con gái muốn nói gì đó lại thôi, trong lòng hiểu được vài phần. “Sao thế? Lại cãi nhau với Trình Ý à?”

Chu Hồng Hồng ở trước mặt mẹ mình cũng không thèm che giấu tính nết trẻ con, nhắc đến Trình Ý là tức giận. “Con chẳng nhìn thấy anh ta tốt ở điểm nào.”

Mẹ Chu buồn cười, “Không thấy tốt ở điểm nào còn thích nó.”

Chu Hồng Hồng buồn buồn vùi đầu ăn hai đĩa cơm.

“Nào, đừng chỉ ăn cơm, ha ha, gấp đồ ăn đi.” Mẹ Chu gấp mấy miếng thịt bỏ vào trong bát con gái, “Hai tháng trước, con gái của ông Trương bán tạp hoá đầu làng kết hôn, mời tiệc, hôm ấy uống hơi nhiều, lúc quá chén ông ấy lại lôi chuyện cũ của con gái ra nói.”

“Chuyện gì?” Chu Hồng Hồng ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn mẹ mình, sao lại nảy ra một cái đề tài bất thành linh này.

“Thì là chút tâm tư của con gái ông ấy.” Mẹ Chu tiếp tục gấp đồ ăn cho con gái, “Con gái nhà ông ấy ngày xưa thích Tiểu Trình. Mỗi lần nó đi mua thuốc, còn bán rẻ cho nó đấy. Ông Trương biết chuyện rất tức giận.”

Chu Hồng Hồng thiếu chút nữa bị sặc, cô ho khan vài cái, “Anh ta chẳng phải là luôn thích trêu chọc mấy cô gái nhà lành sao?”

“Mẹ còn chưa nói hết, con tức giận cái nỗi gì.” Ý cười trong mắt mẹ Chu càng sâu.

Chu Hồng Hồng vội thanh minh. “Con nào tức giận cái gì, anh ta vốn là như vậy.”

“Đó là con gái người ta có ý, nhưng Trình Ý không thèm.”

“Sao lại nói anh ta không chịu? Chẳng phải là nhận phần thuốc bán rẻ đấy thôi.”

“Đó, nhìn xem, con lại tức giận kìa.” Nghe giọng con gái chua loét, mẹ Chu thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười. “Con xem, Bà Hai là một người đẹp như thế, con trai của bà ấy sao lại không bằng ai được chứ. Chị em ai chẳng thích đẹp, có con gái thích nó, còn có cách nào chứ.”

“Quán này bán rẻ hai phần, quán kia bán bớt vài phần, nó đúng là kiếm được không ít. Đi một vòng Đông Nam Tây Bắc, là đủ tiền lời cả gói thuốc.” Chu Hồng Hồng chọc chọc miếng thịt bò, tựa như coi khối thịt chính là Trình Ý.

“Mẹ thấy nó chỉ có lòng với con thôi.” Mẹ Chu nói cứ như sự thật chỉ có chính bà nhìn thấy: “Trong làng này có bao nhiêu cô gái xinh đẹp, cũng không thấy nó thân thiết với ai.”

Chu Hồng Hồng lại cảm thấy không đúng. “Anh ta không thích người xinh đẹp hơn mình, con như thế này lại càng tôn thêm vẻ đẹp cho anh ta thôi.”

Mẹ Chu nhú chân mày, “Nói cái gì thế. Con gái của mẹ, dù sao cũng rất thanh tú.”

Chu Hồng Hồng hờn dỗi hừ một tiếng.

“Con cãi nhau gì với Trình Ý thế?”

Mẹ Chu đối với Trình Ý, ấn tượng ban đầu không tốt. Nhưng sau này tiếp xúc, lại cảm thấy hắn coi như cũng tạm được, không lưu manh như tin đồn. Hơn nữa, hắn đối với con gái mình cũng không tồi. Bà đã trải qua cuộc hôn nhân thất bại, đối với việc phản bội sẽ đặc biệt so đo. Xem diện mạo của Trình Ý, nhất định có rất nhiều con gái thích hắn, nhưng đã vài năm rồi, cũng không ng thấy tin đồn gì về hắn. Tất cả mọi người đều nói hắn chỉ tốt với mình Chu Hồng Hồng.

Nói là hỏi, nhưng mà bà cũng hiểu được cá tính kín đáo như hũ nút của con gái mình.

Quả nhiên, Chu Hồng Hồng cũng không muốn nói, chỉ trả lời: “Không có gì ạ.”

Mẹ Chu biết chắc có việc, nhưng không miễn cưỡng “Hồng nhi, có chuyện gì thì tốt nhất nên nói ra. Đàn ông nhiều khi không thể hiểu nổi tâm tư của phụ nữ.”

“Con biết rồi.” Chu Hồng Hồng hoài nghi mẹ mình chỉ thấy được Trình Ý chỉ có mình trong vòng bảy năm nay. Hắn chỉ đối tốt với mình cô cái nổi gì? Hắn rõ ràng đối với cô vô tình nhất.

“Còn nữa, đừng có mà thiếu tự tin như thế, cái gì mà con làm nổi bật dung mạo của nó. Tiểu Trình đều nói Hồng nhi của mẹ là xinh đẹp nhất.”

Chu Hồng Hồng kinh ngạc không thôi, cô không hề biết Trình Ý đã từng nói như thế với mẹ Chu.

Cô vâng một tiếng, lặng lẽ ăn cơm. Nhưng mà suy nghĩ cứ lộn vồn mãi câu nói của mẹ.

Có một hôm, Chu Hồng Hồng đang xem tạp chí, đột nhiên thấy một đề tài của phái nữ, cô tò mò.

“Trình Ý.”

Lúc đó Trình Ý đang chơi trò chơi trên chiếc tivi màn hình lớn, ngay cả đuôi mắt đều lười nhìn về phía cô. “Ừ.”

Cô nhìn tạp chí hỏi: “Nếu toàn thế giới chỉ còn lại có hai người phụ nữ cho anh chọn, anh chọn ngực đẹp hay là chân đẹp?”

Hắn không hề nghĩ ngợi đáp, “Chọn mặt đẹp.”

Cô nhú mày, cảm thấy hắn đã lạc đề. “Nếu hai người này đều xấu như nhau thì sao?”

“Vậy thì không chọn.”

Cô tranh cãi, “Diện mạo không phải là do mình có thể quyết định.”

“Nhưng chọn hay không lại là tôi quyết định. Chẳng lẽ suốt đời khi làm đều phải tắt đèn?”

“...”

Thấy cô hơn nữa ngày không nói lời nào, hắn tạm dừng trò chơi, ngồi vào bên cạnh cô, cầm lấy cuốn tạp chí kia liếc nhìn sau đó liền ném tới một bên, trấn an cô. “Đừng lo lắng, ở trong mắt tôi cô thuộc vào hàng đẹp mắt.”

Cô không vui nói: “Không đẹp bằng anh.”

“Đương nhiên.” Hấn cười gian dò tay vào cổ áo của cô, lúc nặng lúc nhẹ suồng sã chơi khối mềm mại bên trái. “Vẫn coi là đẹp. Xinh đẹp đến nỗi làm cho tôi muốn đã chiến với cô, dưới ánh mặt trời nhìn cô khẳng định sẽ thoải mái hơn.”

Chu Hồng Hồng nhặt tạp chí lên hung hăng ném về phía cánh tay hấn đang có ý đồ bất chính, “Tránh ra.”

Hấn hậm hực hờn dỗi thu tay lại, đổi thành bóp gương mặt của cô, tiếp tục cười. “Vợ của anh, ngực đẹp, chân đẹp, mặt đẹp nhất.”

Sau đó hấn áp sát đến gần gần cánh môi cô, bỏ thêm một câu, “Mê chết anh.”

38. Chương 38

Chương 38

Bà Hai biết quán bar của Trình Ý có chuyện bởi có một lần bà lên thị trấn gặp được một người quen, hấn ngồi xe đường dài về quê đi ngang qua quán bar.

Ngày hôm qua, người này ở trên đường ngẫu nhiên gặp phải Bà Hai, liền thuận miệng hỏi thăm.

Bà Hai muốn tìm con mình xác nhận có phải là thật hay không, nhưng mà di động của Trình Ý tắt máy, bà gọi điện cả đêm cũng không được.

Bà nghĩ chắc Chu Hồng Hồng biết rõ.

Ai ngờ, biểu tình của Chu Hồng Hồng càng mờ mịt.

Sắc mặt Bà Hai vô cùng ngưng trọng, “Hồng Hồng, vài ngày nay nó không liên lạc với con sao?”

“... Cũng mấy ngày rồi.” Cuộc điện thoại cuối cùng là vào rạng sáng hôm sinh nhật cô. Giờ phút này nhớ lại lời nói mơ hồ kia của hấn, trong lòng thất lại. Có phải là ngày hôm đó đã có việc xảy ra?

“Vẫn phải hỏi lại nó, cũng đã hai mươi sáu tết rồi, nếu xảy ra việc gì thì phải làm thế nào mới được.” Bà Hai nghĩ chắc là con trai mình cũng gạt Chu Hồng Hồng, nên không hỏi kỹ.

Chu Hồng Hồng gạt đầu, nhanh chóng gọi điện thoại cho hấn.

Cô vốn đã xóa số của hấn khỏi danh bạ, nhưng dãy số kia sớm khắc sâu vào trong lòng cô, không cần nghĩ ngón tay đã theo thói quen bấm ra số.

Rất nhanh Trình Ý đã nhận điện thoại.

Ngược lại Chu Hồng Hồng trong lòng đầy mơ hồ, chỉ nói ra được một câu, “Mẹ anh đang ở đây.”

Hấn cười lạnh, “Nhanh như vậy đã ra oai với tôi sao?”

“Tôi không có...” Cô lăm bằm, trong lòng biết hấn đang hiểu lầm.

“Vậy cô muốn nói cái gì?”

“... Nghe nói, quán bar của anh có việc...”

“Cô nghe ai nói bừa thế?”

“Nếu không, anh nói với mẹ anh đi.” Chu Hồng Hồng đem điện thoại đưa cho Bà Hai, còn mình thì tiếp tục đi pha trà.

Lần trước hấn còn thủ thủ thù thù thì, lần này lại lạnh lẽo vô tình. Cô cũng biết, tính tình hấn đúng là không thay đổi được.

Không biết Trình Ý đã nói gì với Bà Hai, thần sắc bà đã ổn định lại. Trước khi ngắt máy, bà nhìn sang phía Chu Hồng Hồng đang ở một bên châm trà, cười. “Để Hồng Hồng tán gẫu vài câu với con.”

Chu Hồng Hồng sững sốt, đứng lên nhận lấy di động, Trình Ý ở đầu bên kia lại không nói gì. Cô không thể không cất tiếng trước, “Này...”

“Ừ.” Hấn cũng chỉ nói có một chữ như vậy.

Cô điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, để tránh Bà Hai nhìn ra điểm khác thường. “Bao giờ thì anh về?”

“Tối ngày mốt.”

“Nếu được thì về vào ban ngày đi, buổi tối lái xe rất mệt. Trên đường cao tốc có lẽ sẽ bị kẹt xe, tốt nhất là anh về sớm một chút.”

“Ừ.”

Thói quen đã nói là không ngừng được của cô vẫn không thay đổi, “Cũng phải tự chuẩn bị một ít thức ăn, nếu bị chặn ở nửa đường chắc sẽ không tìm được khu phục vụ đâu. Còn nữa, nhớ mặc quần áo dày một chút, giờ tiết trời càng ngày càng lạnh.”

Những lời này Chu Hồng Hồng đều đã từng dặn dò hấn, Trình Ý lắng nghe, có trời mới biết hấn có bao nhiêu nhưng nhớ những lời nhắc đi nhắc lại nhỏ nhặt, vụn vặt này. Hấn không kịp nghĩ dùng thái độ gì trả lời cô, miệng cũng đã tự động đáp, “Được, tôi về vào ban ngày. Ăn cơm trưa xong sẽ về, được chưa?”

Chu Hồng Hồng có chút không quen với giọng nói không hề có chút châm chọc của hấn, cô lúng túng nhìn Bà Hai ở bên cạnh đang hé miệng cười, cuối cùng nói: “Đi đường cẩn thận.”

“Ừ, tắt điện thoại nhé.”

Bà Hai giải thích với Chu Hồng Hồng tình huống của Trình Ý, nói quán bar đúng là bị niêm phong, là bởi vì có một hạng mục không hợp quy định của phòng cháy.

Nghe khẩu khí của hấn, chắc là không có vấn đề lớn lao gì. Bà cũng yên lòng.

Nhưng Chu Hồng Hồng sẽ không lạc quan như vậy. Cô cảm thấy có cái gì đó không thích hợp, nhưng lại không biết là không đúng ở điểm nào. Chỉ đành tự mình an ủi, Trình Ý luôn am hiểu tà môn ma đạo, nhất định sẽ không có chuyện.

Trình Ý vô cùng nghe lời, hơn bảy giờ tối ngày hai mươi tám tết thì về đến nhà. Sau đó vào lúc ban đêm, hấn lại tới Chu gia chúc tết.

Là mẹ Chu ra mở cửa.

Lúc ấy Chu Hồng Hồng đang ở trong phòng bếp rửa chén, nghe hấn ân cần lễ phép thăm hỏi mẹ Chu, trong lòng thầm mắng: “Đối trá!”

Còn vì thế mà chút nữa đã làm vỡ một cái bát.

Cô rửa chén thật chậm, rửa đến mức được mười phần sạch sẽ, đợi cho thật sự không còn phải làm gì, mới chậm rãi đi ra phòng khách.

Không biết là do đèn của phòng khách, hay là bởi vì Trình Ý ăn mặc quá mức đơn bạc, cô thấy hấn càng gây yếu so với lần trước.

Trình Ý thấy cô rót cục chịu đi ra, môi nhếch lên nở nụ cười yếu ớt, thân thiết nói. “Đã lâu không gặp.”

Chu Hồng Hồng ngượng ngùng nói: “Anh đã về rồi... Không bị kẹt xe chứ?”

Hấn vẫn chỉ mỉm cười. “Cũng bình thường, bị kẹt tầm hai tiếng.”

Chu Hồng Hồng ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh mẹ Chu. Cô ngồi chưa đến mấy phút, liền giả vờ như mình rất bận rộn nhiều việc, một lát thì đứng lên đi đun nước, một lát lại đi thêm nước cho ấm trà, một lát lại chạy đi xem buồng vệ sinh có tắt đèn chưa.

Trình Ý nhìn ra hành động mất tự nhiên của cô, cũng không nói nhiều với cô. Mặc dù thỉnh thoảng có nói một đôi lời, nhưng tất cả lại vô cùng khách sáo.

Mẹ Chu cảm thấy hai nhân vật chính như đang nín nghẹn cái gì đó. Bà nín cười, lấy cớ đi tản bộ, trả không gian lại cho đôi vợ chồng son.

Mẹ Chu đi rồi, bên trong chỉ còn lại một mảnh tĩnh lặng.

Trình Ý ung dung, khôi phục tư thế ngồi lười nhác.

Chu Hồng Hồng lại như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than. Cô cúi đầu, nhưng vẫn có thể cảm giác được tầm mắt của hắc di chuyển trên người mình. Cô sợ hắc lại nổi thú tính mà nhào tới.

Không khí vô cùng ngột ngạt, cô cũng không chịu được nữa, vì thế lấy dũng khí hỏi, “Giấy tờ của tôi đâu?”

Trình Ý thu nửa con mắt, xốc một cái túi bên cạnh lên, “Cho cô. Cô không thấy phiền, tôi thì thấy phiền đến chết, suốt ngày phải nhớ kỹ đồng đồ này của cô.”

Chu Hồng Hồng cảm thấy biểu hiện của hắc rất kỳ quái, cô cho là hắc còn muốn quần quít lấy cô. Hiện tại xem ra, hắc hình như đã thích ứng với việc chia tay. Sau đó, cô nghĩ lại, nay tâm tư của hắc đều để ở bên Thời Tiệp Nghệ, đâu còn chuyện sẽ lưu luyến cô.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô nổi lên một loại cảm xúc phức tạp. Cô còn kỳ vọng tình cảnh hiện tại như thế, khách sáo mà xa cách. Nhưng mà khi hắc thật sự lạnh nhạt với cô, cô lại không thoải mái.

“Cảm ơn.” Chu Hồng Hồng lặng lẽ tiếp nhận túi giấy đựng giấy chứng nhận, bởi vì hắc ngồi ở đây, nên cô cũng không tiện cẩn thận xem xét.

Hắc cong khoe miệng, ý cười tràn đầy mắt. “Không cần khách sáo.”

Sau đó lại là trầm mặc.

Chu Hồng Hồng cảm thấy ngồi lâu như vậy rồi, tại sao Trình Ý còn chưa đi.

Nhưng hắc chính là không muốn đi, muốn cười như không cười, chỉ nhìn chăm chăm cô.

Cô bị hắc nhìn chăm chú như vậy, trong lòng run sợ, đành phải nói chuyện nhảm với hắc. Cô nhớ trước kia có chuyện muốn thương lượng với hắc, cần cần môi, do dự hỏi: “Cha mẹ hai bên...”

Trình Ý lần này lại sảng khoái trả lời, “Tôi sẽ đi nói.”

Chu Hồng Hồng hơi ngơ ngẩn.

Cô cúi đầu đem tóc của mình vén ra sau tai, lúc ngẩng đầu lên nhoẻn cười, “Vậy là tốt nhất.”

Nhung Bác Quân và Trình Ý không ở cùng một thành phố, thỉnh thoảng mới có thể gặp mặt.

Ngày lễ ngày tết, Nhung Bác Quân đều la hét đòi chơi bởi một phen. Lần này cũng không ngoại lệ. Hắc từ trước đến giờ luôn là người tổ chức những loại hoạt động này. Thời gian, địa điểm, số người, đều là hắc phụ trách.

Bởi vì thời gian của Trình Ý, bọn họ quyết định tụ tập vào ngày hai chín tết.

Trước kia đám đàn ông này không mang bạn gái theo, bởi vì có tên hoạ thuỷ là Trình Ý. Hôm nay lại vô cùng hiếm có, có hai người mang theo bạn gái tới.

Thường là sau khi ăn uống xong sẽ vẫn có hoạt động khác. Đoàn người đi KTV (Karaoke) tiếp tục uống.

Trình Ý đến những chỗ như thế này, trên cơ bản chỉ chơi xúc xắc. Bởi vì giọng hắc vô cùng khó nghe.

Một người bạn đã thua thảm thiết, thua uống vài chai bia, sau đó xua tay không chơi nữa, hắc muốn cùng bạn gái hát tình ca.

Trình Ý cũng không miễn cưỡng, ngồi ở một góc nhìn đôi nam nữ kia hát song ca tình tứ một cách buồn nôn. Có lẽ là xúc động cái gì đó, hắc đột nhiên nhớ lại lần đó mang Chu Hồng Hồng ra ngoài chơi, sau đó đụng phải Thời Tiệp Nghệ.

Chu Hồng Hồng ca hát cũng tạm được, nhưng hắc chưa từng cùng cô song ca.

Khang định tình ca là bài hát duy nhất hần hát mà không bị lệch giọng. Nhưng bài hát này, là bài hần song ca cùng Thời Tiệp Nghệ ngày trước. Chu Hồng Hồng ở ngoài mặt thì tỏ ra không sao cả, nhưng trong lòng thực sự luôn so đo. Cho nên hần cũng không hát lại bài này nữa.

Nhưng Bác Quân thấy Trình Ý ngọt ngào ngồi uống rượu, đi tới ngồi xuống, “Sao thế, không chơi cá cược nữa à?”

“Không có tâm trạng chơi.”

Chính là từ sau khi đồng ý buông tha Chu Hồng Hồng, hần làm việc gì đều rã rời không có sức lực. Tim của hần hình như không còn rung động nữa.

“Hôm nay sao không thấy Chu Hồng Hồng?” Đối với người bạn gái này của Trình Ý, Nhưng Bác Quân không thân thiết lắm. Cô ấy đến đây cũng chỉ là im lặng ngồi ở một góc, không tham gia vào những chủ đề của bọn họ.

Hoàn toàn khác Thời Tiệp Nghệ năm đó.

Trình Ý nghe được thấy cái tên này đều cảm giác tim như bị rút đi, thản nhiên nói một câu, “Cô ấy đi nhà bà ngoại.”

Nhưng Bác Quân dùng ly rượu gõ gõ mặt bàn.

Trình Ý nhàn nhạt nhìn thay vì chạm cốc.

Hai người nói chuyện với nhau một hồi, điện thoại của Nhưng Bác Quân rung lên, hần lấy ra phát hiện là tin nhắn của weibo, vì thế xem một chút sau liền đóng. Nhưng cũng vì chuyện này, hần bỗng nhiên nhớ lại. “Lại nói, lần trước thiếu chút nữa là tao làm chuyện xấu.”

Trình Ý nhú mày lại. “Mày chẳng phải cả ngày đều làm chuyện xấu sao?”

Lời này đúng là không nể tình chút nào, nhưng lại là sự thật. Nhưng Bác Quân chính là bạn bè nhưng cũng giống như heo, Trình Ý vốn đã có cái định nghĩa này.

Nhưng Bác Quân cười khan một chút, “May mà tao có mắt bò mới lo làm chuồng.”

Trình Ý rã rời không chút hứng thú, uống rượu của chính mình.

Nhưng Bác Quân tiếp tục kể lại chuyện xấu kia. “Hai tháng trước, làng Ô Sơn chúng ta không phải là được lên tin tức sao, tao thấy được trên weibo, liền chuyển ọi người quen biết. Ngay từ đầu, người làng mình, làng trên cũng tag vào. Sau này mới tỉnh ngộ, tổ đem cả người tiền nhiệm và đương nhiệm của mày cùng tag vào.”

Trình Ý vốn đang thoải mái nghịch chuyển chén rượu, nghe nói như thế, dừng động tác. Ánh mắt hần lạnh lẽo nhìn về phía Nhưng Bác Quân.

Nhưng Bác Quân lạnh cả lưng, vội vàng nói: “Không có việc gì, không có việc gì, rất nhanh tao đã xóa đi rồi. Hơn nữa, vì bảo đảm, tao còn bảo với Thời Tiệp Nghệ là tên weibo của cô ấy rất què mùa, quả nhiên cô ấy vừa nghe liền đổi hết.”

Cuối cùng hần cường điệu nói vào trọng điểm: “Chu Hồng Hồng không sẽ phát hiện đâu.”

Trình Ý căn bản không tin cái đám bạn như heo này. Hần ném chén rượu, “Đưa tên weibo của Chu Hồng Hồng và Thời Tiệp Nghệ cho tao.”

Nhưng Bác Quân biết mình vừa đập lên bãi mìn, vội vàng lên weibo tìm, Nhưng mặc dù mạng khá nhanh, lướt nhanh nhưng hần vẫn thấy chậm, hần cảm giác sắp bị Trình Ý nhìn đến chết rét.

Thật vất vả mới lên đến trang cần tìm, Trình Ý liền giành lấy điện thoại di động đi của hần.

Chu Hồng Hồng có nửa năm không có phát biểu mới trên weibo. Điều này không kỳ quái, cô vốn không thích thú với mấy thứ này. Nhưng mà hai tháng trước có lên xem hay không, thì không thể biết được.

Hần nghĩ đến mấu chốt là ở cái khác. “Thời Tiệp Nghệ đâu? Trước khi cô ấy đổi tên thì là gì?”

Nhưng Bác Quân không dám trì hoãn, hắn cũng khẩn trương, ngón tay ào ào tìm trên màn hình, “Đây là của cô ấy. Trước khi đổi, hình như là... Lưu Lưu YI. YI là ghép vần.”

Trình Ý càng xem, sắc mặt càng trở nên âm trầm. Đến khi xem tới cái ảnh đôi cốc, hắn trực tiếp ném điện thoại đi động.

Nhưng Bác Quân trơ mắt nhìn điện thoại đi động của mình bị ném xa đi vài thước, còn nhảy lên vài cá, nhưng hắn không dám kháng nghị.

Trình Ý nhớ tới việc Chu Hồng Hồng kiên trì muốn rời đi, luôn cảm thấy có điều gì không rõ ràng, vào giờ khắc này đem toàn bộ sâu chuỗi lại, như sợi dây quần quanh trái tim hắn.

39. Chương 39

Chương 39

Sau khi Trình Ý chia tay nhóm người Nhung Bác Quân, luôn suy nghĩ đến chuyện của mình và Chu Hồng Hồng.

Nếu cô chỉ là hiểu lầm giữa hắn và Thời Tiệp Nghệ có cái gì đó, vậy hắn giải thích là xong rồi. Chỉ sợ trong lòng cô còn có một nút thắt không gỡ ra được.

Hắn từng nghĩ, nếu có điều gì thật sự chạm đến Chu Hồng Hồng, đó chính là hắn có dính líu đến người phụ nữ khác. Nhưng mà, hắn đã từng giải thích qua, hắn không làm loạn.

Gia đình Chu Hồng Hồng từng có chuyện không vui, hắn hiểu được nếu hắn thật sự phản bội cô, vậy hai người hoàn toàn không có cách cứu vãn.

Sau khi phải sửa sang lại quán bar Trình Ý mới không thường về nhà. Trước kia mỗi ngày đều trở về, nào có rảnh rỗi mà đi ứng phó người phụ nữ khác. Hơn nữa, hắn đưa Chu Hồng Hồng đến bệnh viện chẳng qua là chỉ muốn cho cô biết, hắn chẳng qua chỉ muốn trấn an Thời Tiệp Nghệ, để cô ấy trị liệu thật tốt mà thôi.

Nhưng mà nụ cười của Chu Hồng Hồng khi nói hắn không cần để ý đến cô, nụ cười đó quả thực so với khóc còn khó coi hơn.

Hắn lúc ấy thật sự nổi giận, không nói được gì đã bỏ lỡ.

Bây giờ nghĩ lại, Chu Hồng Hồng chắc chắn đã coi weibo của Thời Tiệp Nghệ.

Hắn nhớ lại thời gian đăng trạng thái kia. Lúc ấy bệnh của Thời Tiệp Nghệ không ổn định, cũng không biết là lúc cô ấy đăng lên, tình trạng của cô ấy ra sao.

Giờ phút này trong lòng hắn gợn lên một cỗ chua xót, hận không thể ở trước mặt Chu Hồng Hồng, để cho hắn có thể ôm cô một cái thật chặt.

Nhưng mà trong giai đoạn này, hắn có vấn đề khác phải kiêng dè.

Hồng Oa bị niêm phong, không phải bởi vì vấn đề phòng cháy, mà là dính phải thuốc cấm.

Gái, bài bạc, thuốc cấm, Trình Ý dính vào hai thứ trước. Cái cuối cùng này, hắn tuyệt đối sẽ không đụng vào.

Bởi chuyện Chu Hồng Hồng muốn rời đi, hắn có chút lờ lững quản lý chuyện ở Hồng Oa. Kết quả, đã bị người hăm hại.

Tối hôm đó, có một căn phòng được bao, bên là trong một đám người ở đó “Trượt băng” (chơi thuốc), hơn nữa vừa hay lại có phóng viên cắm vào. Nhóm người bao căn phòng đó cũng không phải là nhân vật cỡ bự nào cả. Mặt khác, cho dù là có nhân vật lớn, cảnh sát cũng không dám bắt, hướng chỉ là đăng báo.

Quán bar của hắn từ trước tới sau, từ trên xuống dưới toàn bộ đều đã thông qua, cảnh sát bên kia cũng không có quá mức khó xử hắn. Chẳng qua là bởi vì bị lên báo, nên dù sao cũng phải có câu trả lời thỏa đáng.

Đối với việc bị niêm phong, Trình Ý rất bình tĩnh. Nhân viên của hắn rõ ràng còn lo lắng hơn cả ông chủ.

Trước đó Trình Ý cũng cảm giác có người muốn chơi hắn. Trực giác của hắn tuy rằng không phải chuẩn xác trăm phần trăm, nhưng phần lớn hắn đều dự cảm khá đúng.

Nhưng mà lần này, hắn thật không có sức mạnh để chống trả.

Hắn ở phía trước phải đấu tranh anh dũng, nhưng sau lưng lại mất đi người phụ nữ của mình. Trước kia hắn không phát hiện mình mua căn phòng này hơi lớn. Nay cái không gian đó trở nên lạnh lẽo vô cùng, làm cho hắn có loại cảm giác cô độc vắng lặng. Hắn muốn tìm người phụ nữ của hắn trở về, nhưng lại không có đầu mối. Vì thế chỉ đành đợi ở nhà hết ngày này sang ngày khác một cách đầy lưu luyến.

Hắn rất nhớ Có lần nửa đêm tỉnh lại, ý thức còn đang mơ hồ, hắn đưa tay sờ vị trí của Chu Hồng Hồng ở bên cạnh, chạm đến một mảnh vắng vẻ, bỗng trở nên tỉnh táo.

Hắn không học hành gì nhiều, không biết dùng từ ngữ phong phú để hình dung tâm tình của mình, tóm lại chính là khó chịu, rất khó chịu, vô cùng khó chịu.

Sau này có một hôm, hắn lái xe đi qua quảng trường công viên, vừa đúng lúc nghe được một câu hát trong một ca khúc. Hắn không hiểu biết về âm nhạc, nhưng câu hát kia, lại đánh vào nội tâm của hắn.

“Nếu như không có em, anh ở đâu, thì có gì quan trọng.”

Hắn nhất thời tỉnh ngộ, Chu Hồng Hồng không ở bên cạnh hắn, hắn kiếm nhiều tiền hơn nữa thì có ý nghĩa gì.

Trình Ý kêu Đường Chỉ Mạn lấy bài hát này làm nhạc chuông cho hắn.

Cô ấy trực tiếp lên mạng tải xuống một đồng.

Hắn không vừa ý. “Tôi nghe là con trai hát, hơn nữa muốn đúng câu nói kia.”

Cô ngầm nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không có biện pháp, ông chủ càng ngày càng yêu cầu những việc kỳ quái.

Sau khi Trình Ý có được bản thu cắt đã biên tập, nghe xong mấy lần, bèn đem đoạn nhạc này làm tiếng chuông điện thoại của riêng Chu Hồng Hồng.

Cô vẫn không gọi điện thoại đến.

Rất cục cựa cũng đợi nghe được tiếng chuông kia vang lên, Trình Ý muốn nghe tiếng chuông thêm một lát, nhưng mà hành động vẫn nhanh chóng nhấn nút trả lời.

Chu Hồng Hồng hỏi tình hình trong quán bar của hắn.

Hắn bèn tìm cái lý do về phòng cháy. Chuyện của Hồng Oa, hắn cũng không muốn nói với cô, huống hồ là những việc này đều không tốt. Lúc trước cô cũng đã từng có ý kiến đối với việc hắn mở quán bar, nhưng hắn từ trước đến giờ đều có chiều đi cửa sau.

Thực ra Trình Ý cũng không muốn trở thành người giàu có gì. Quán bar của hắn vẫn duy trì các quy tắc ban đầu.

Cố Dĩ Thanh đã từng hỏi hắn vì sao không mở rộng sản nghiệp, làm một chuỗi quán bar.

Trình Ý trả lời, “Lười làm. Dù sao thì hiện tại tôi có thể nuôi vợ, thế là được.”

Sau này Hồng Oa buôn bán càng ngày càng tốt, nhưng mặt tiền cửa hàng không đủ lớn. Cố Dĩ Thanh lại đề nghị, đem cửa hàng ở cách vách mua về để mở rộng.

Trình Ý không hề nghĩ ngợi, đã cự tuyệt. “Mọi người đến đây đều thích góp vui, càng chen lấn càng thích. Để cho bọn họ xếp hàng đi.”

Lúc đó hắn nghĩ, nếu thật muốn mở rộng quy mô, vậy làm sao còn có thời gian về nhà ôm vợ.

Nhưng mà hắn hiện tại không có việc gì làm, vợ lại chạy mất.

Hai tuần lễ trước, Đường Chỉ Mạn thấy Trình Ý hình như là không để ý đến việc quán bị niêm phong, cô ồn ào không hiểu ý nghĩ của hắn, bèn điện thoại đến thăm dò hỏi, “Vậy đám chị em chúng tôi có thể nghỉ ngơi về nhà ăn tết hả?”

“Có thể.” Khi đó, Trình Ý đang ở nhà tìm áo lót của Chu Hồng Hồng, không chút quan tâm liền trả lời.

Đường Chỉ Mạn bên này tiếp tục hỏi, “Vậy quán lúc nào thì mở lại? Để tôi còn biết đường dẫn dò mọi người.”

“Chẳng phải nói là tạm thời niêm phong một tháng sao?” Hắn nghĩ nghĩ, thế mà lại quên là bắt đầu tính từ ngày nào. “Muốn ngày cụ thể, cô đi hỏi Trịnh Hậu Loan đi”

Đường Chỉ Mạn vô cùng bất đắc dĩ. Nếu Trình Ý thật sự có lòng, quán chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện.

Lúc cô nói chuyện cùng Trịnh Hậu Loan, đều oán trách. “Trước kia nếu có chuyện này ông chủ đều có thể áng chừng. Lần này tại sao lại tùy ý để đối phương lấn át.”

“Xem tâm tình của anh ấy mà thôi.” Trịnh Hậu Loan đã luyện thành thói quen với việc hai tháng nay ông chủ rất không bình thường.

Đường Chỉ Mạn xin ý kiến của Trịnh Hậu Loan về việc phải làm sau thời gian niêm phong, trong lòng rối rắm, có một nghi vấn, cuối cùng, cô chần chờ nói: “Lần trước lão đại của chúng ta nói... Hắn sắp phá sản. Là thật hay nói giỡn đấy?” Cô không tin, quán bar chỉ bị niêm phong, chả lẽ lại vì thế mà sụp đổ.

Nhưng mà, Trịnh Hậu Loan trả lời lại làm cho cô muốn phát khùng.

“Ông chủ nói toạc ra là cứ phá sản đi.”

“Hắn cũng chỉ có cái quán bar này?” Huống hồ, quán này cũng không phải bị bắt đóng cửa, chỉ là tạm thời ngừng kinh doanh mà thôi.

Trịnh Hậu Loan rất thận trọng. “Xin nén bi thương.”

Đường Chỉ Mạn cảm thấy mình không được bi thương, cô không thể tin tưởng lời nói bầy bạ của Trình Ý kia.

Nhưng vài ngày sau, cô cảm thấy ông chủ quả nhiên có dự liệu từ trước.

Hồng Oa đang bị niêm phong, đêm đó bỗng nhiên bị cháy.

Trong quá trình sửa chữa Trình Ý đều tự mình giám sát, đặc biệt nghiêm túc chú ý đến vấn đề cứu hỏa. Lúc lửa cháy đến tầng 2, hệ thống phun dầm tự động mở ra. Nhưng khi lửa lan tới tầng 3 trên đó vẫn chưa sửa chữa xong, vì thế không thể may mắn thoát khỏi.

Đường Chỉ Mạn tự mình hơi đoán chừng dưới, ông chủ lần này thiệt hại khá lớn.

Trình Ý đối với Hồng Oa tạm thời niêm phong cũng không thêm để ý. Nhưng là trận này lửa ngoài ý muốn, ngược lại làm cho hắn ra sức.

Hắn mấy ngày này có gặp mặt Cố Dĩ Thanh.

Cố Dĩ Thanh đến tức giận đến vô cùng. “Là thằng khốn khiếp mẹ kiếp nào làm!”

“Ai biết.” Trình Ý vẫn từ tốn. “Sáng hôm đó tôi đã có dự cảm chẳng lành. Còn tưởng rằng là do sự kiện kia, liên lụy quán.”

Cố Dĩ Thanh cảm thấy rất nhức đầu, thật sự là hoàng đế không vội, thái giám đã gấp. “Ông anh của tôi ơi, dạo này anh bị sao thế hả? Lần trước đến quán của anh vui đùa một hồi, đám cô em còn nói bọn họ sắp mất việc.”

“Đúng là sắp mất việc.” Trình Ý hơi hơi ngửa đầu nhìn đèn treo thủy tinh hoa lệ trên trần nhà, dường như đang đếm xem có mấy cái đèn chụp. “Quán của tôi cũng sắp đổ rồi, bọn họ còn có thể nương tựa vào tôi sao?”

Cố Dĩ Thanh sững người. Lời này, Đường Chỉ Mạn cũng đã nói với hắn. Hắn cho là bọn họ nói giỡn, ai ngờ, chính Trình Ý cũng thừa nhận.

Trình Ý thấy biểu tình không chịu nổi đả kích của Cố Dĩ Thanh, cười khẽ. “Được rồi, cái này không phải là trọng điểm. Quan trọng là, ngày mai tôi phải về nhà, bên này có tin tức gì thì cậu nhớ cho tôi biết.”

“Anh, không có vấn đề gì. Anh vẫn còn có em đây.” Cố Dĩ Thanh nghĩ rằng Trình Ý đang gượng cười, hắn vội biểu hiện, “Tuy rằng anh của em quản rất nghiêm, nhưng em cũng có tiền riêng.”

Trình Ý vẫn chỉ cười, tâm tư của hắn đã không còn đặt trên mấy chuyện này nữa.

Hắn nhớ lời dặn dò của Chu Hồng Hồng, phải về vào ban ngày, phải mang thức ăn, còn phải chuẩn bị quần áo ấm...

Quy củ ăn cơm tất niên của làng Vĩnh Cát là con gái phải theo nhà chồng.

Sau khi Chu Hồng Hồng và Trình Ý đãi tiệc mừng, bữa cơm đêm giao thừa đều ăn ở nhà họ Trình.

Sau này lão thái gia mất đi, Trình gia chỉ còn lại có Bà cả và Bà hai. Hai bà quyết định bảo cả mẹ Chu đến ăn bữa cơm đoàn viên.

Chu Hồng Hồng nghĩ rằng Trình Ý đã đồng ý nói với cha mẹ hai bên, đoán là năm nay, chắc cô cũng không cần phải đến nhà họ Trình ăn cơm tất niên.

Nhưng đến hôm đó, sáng sớm hắn đã điện thoại đến, nhắc nhở cô đừng có quên bữa cơm tối tất niên.

Vì có mẹ Chu ở đây, Chu Hồng Hồng không nhiều lời với hắn, đáp ứng một tiếng bèn cúp máy.

Cô còn bận việc nhà mình, vội vã quét dọn vệ sinh, cùng mẹ Chu dán câu đối, chuẩn bị mọi thứ.

Xế chiều, Chu Hồng Hồng bèn bắt đầu nấu lá bưởi, chuẩn bị nước rửa đầu tắm rửa.

Mẹ Chu thì thăm hỏi, “Sao không đợi muộn một chút hãy tắm?”

Chu Hồng Hồng cười cười, “Bà Hai nói, năm nay nhà họ Trương ở phía đông làng lại tặng rượu. Uống xong rượu nhà hắn, về là con ngủ luôn. Không có thời gian lo lắng tắm rửa đâu.”

Mẹ Chu cũng không biết con gái nhà mình có ở lại tâm sự với Trình Ý hay không, bèn hỏi: “Con không cùng đêm ngược đón giao thừa với Tiểu Trình à?”

“Để con xem tình hình thế nào.” Chu Hồng Hồng không trả lời rõ ràng, sau vội vã đổi chủ đề. “Năm nay cậu cả con lại không về bên đón năm mới sao?”

“Cậu còn đang bận ôm cháu trai.” Mẹ Chu không hỏi nhiều về chuyện Trình Ý nữa, cứ thế bị cuốn theo câu chuyện của con gái. “Năm sau có rảnh, A Trác sẽ về một chuyến.”

Chỉ cần không nói đến Trình Ý, Chu Hồng Hồng liền thoải mái, vì thế nói chuyện một lúc với mẹ.

Tắm rửa xong, sấy tóc khô được một nửa, sau đó mặc quần áo mới vào, kéo tay mẹ Chu đi về hướng nhà họ Trình.

Vừa đi tới đầu đường, đã gặp Trình Ý đang đi đến.

Năm trước cũng là hắn đến đón hai người bọn họ. Thực ra từ nhà họ Chu đến nhà họ Trình cũng không xa, nhưng hắn vẫn luôn chạy đến đây đón.

Sáng sớm hôm nay, Chu Hồng Hồng đã nói thẳng không cần hắn tới đón, hắn cũng nói đã biết, nhưng rõ ràng hắn đúng là nghe tai trái, ra tai phải.

Đi trên đường, Trình Ý và Chu Hồng Hồng cũng không nói nhiều, chỉ nghe thấy tiếng của mẹ Chu.

Trình gia còn chưa có chính thức khai tiệc.

Lúc đi vào sân, di động của Chu Hồng Hồng báo có hai ba cái tin nhắn đến. Cô vào phòng ngồi xuống mới mở xem.

Tất cả đều là tin chúc tết của mấy bạn học cũ hôm trước từng tụ họp. Mấy tin đều giống nhau, đương nhiên là rồi lại gửi cho nhiều người. Một người trong đám bạn họ thậm chí tên cũng không kịp sửa lại.

Chu Hồng Hồng sẽ không chủ động gửi những tin nhắn chúc mừng kiểu này, cô cảm thấy tất cả đều là gửi đi một ngàn từ cũng chẳng đủ ý nghĩa. Nhưng vì lễ phép, cô cũng đáp lại từng cái một.

Sắp giao thừa, mạng lại bị nghẽn mạch.

Tin gửi đi được 1 nửa vẫn chưa gửi thành công, cô sợ mình quên trả lời, liền đi ra nơi trống trải trong sân, giơ cao tay một chút, hy vọng như thế có thể thu được tín hiệu.

Tin nhắn vừa được gửi đi, lại có một cái mới đến.

Lần này là bạn học thời đại học của cô, Trương Nhạc Minh.

Chu Hồng Hồng cảm thấy hần thật là rất có tâm, ít nhất những lời chúc mừng của hần nhìn là biết không phải sao chép từ mấy tin nhắn mẫu trên mạng.

Nhưng cô nhìn thấy có mấy từ kỳ quái, “nữ thần cùng lớp của tôi”. Cô đoán chắc là viết nhầm, chắc phải là “bạn nữ cùng lớp tôi”.

Chu Hồng Hồng đang sửa lỗi chính tả kia, giọng nói lạnh lạnh của Trình Ý đột nhiên vang lên bên tai.

” Chu Hồng Hồng, cô còn là nữ thần* của ai?”

(*) nữ thần: / bạn nữ:

40. Chương 40

Chương 40

Chu Hồng Hồng hoảng sợ, nhanh chóng che lại di động, lúc cô quay đầu nhìn về phía Trình Ý, thiếu chút nữa thì đụng vào mặt của hần, vì thế lui nhanh về phía sau. “Người lịch sự không nhìn lên, anh không biết hả?”

Nghe giọng cô không vui, Trình Ý lạnh lẽo mà trào phúng nói: “Không biết, cô dạy tôi đi?”

Tầm mắt của hần chuyển lên trên mặt của cô, dưới ánh trăng mờ mờ, hần nhìn không được rõ ràng lắm, nhưng cảm giác cầm của cô càng ngày càng nhọn. Hần nhớ khuôn mặt bánh bao lúc giận của cô.

Chu Hồng Hồng không quan tâm, muốn gửi tin nhắn lại cho Trương Nhạc Minh. Theo bản năng cô lùi lại hai bước, cách Trình Ý xa hơn một chút.

Trình Ý thấy thế, trong lòng tối tăm vô cùng. “Mẹ tôi cũng đã vào phòng ăn chuẩn bị, cô là con dâu mà còn ở đây chú ý đến việc làm nữ thần, đúng là đủ lễ phép nhỉ?”

Cô không nhìn hần, nhanh chóng gõ vài dòng trả lời xong, cất bước nhanh chóng quay vào trong nhà.

Hần tiến lên bắt cổ tay của cô, kéo cô vào trong ngực của hần

Chu Hồng Hồng vội vàng ổn định, quay đầu tức giận trừng hần, “Anh lại muốn làm gì?”

“Tôi đang hỏi cô, người nào mắt mù lại đem cô thôn nữ làm nữ thần?” Trình Ý chậm chạp nói.

Cô tức giận bất bình đẩy hần, “Mắc mớ gì tới anh, tôi không cần phải giải thích với anh!” Người này không đến cười nhạo cô vài câu là không chịu được.

Hắn hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến lực đẩy của cô, đưa tay chém giết điện thoại của cô.

Cô hốt hoảng ôm lấy di động.

Trình Ý dứt khoát kéo tay cô lại. Di động đã tự động trở lại trạng thái khoá, hắn nhìn màn hình, lạnh lạnh hỏi: “Mật mã là gì?”

Chu Hồng Hồng quay đầu đi chỗ khác.

Trình Ý ngẩng đầu nhìn cô đang thở phì phò, cảm thấy tình cảnh hiện giờ so với sự lạnh lùng vừa nãy đã tốt hơn rất nhiều. Nghĩ như vậy, hắn vòng tay qua đầu của cô, vội vàng cúi đầu tìm đến cánh môi mềm mại.

Chu Hồng Hồng sao có thể không nhìn ra ý đồ của hắn, nắm tay thành quả đấm đánh về phía mặt hắn, trách mắng: “Không biết xấu hổ —— “

Lời của cô toàn bộ biến mất khi hắn đè lên.

Trình Ý mới chạm vào được ba giây, đang muốn công hãm càng nhiều, đã nghe giọng nói của Bà Hai truyền đến, “Con trai, kêu Hồng Hồng về ăn cơm—— “

Thấy ánh trăng quán quýt thân ảnh của hai người, bà vội ngừng lại.

Trình Ý nhẹ cắn một cái xuống môi Chu Hồng Hồng, rất không muốn nhưng vẫn buông cô ra, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn về phía Bà Hai, “Con biết rồi.”

Bà Hai cười cười, đi vào nhà trước.

Chu Hồng Hồng dùng sức vung một quyền vào ngực Trình Ý, sau đó lau môi của mình, giống như là bị cái gì không sạch sẽ dính vào. “Chưa thấy người nào vô sỉ như vậy. Tôi vẫn nghĩ tuy rằng anh không biết nhiều chữ lắm, nhưng ít nhất cũng phải biết chia tay là có ý gì. Tôi cũng không phải là mấy cô em trong quán của anh, muốn ôm là ôm, muốn hôn thì hôn.”

Trình Ý vẫn còn đang lưu luyến mùi vị môi cô, bị lời nói này của cô làm ất hết hứng thú. Mắt hắn trầm xuống. “Đã khi nào tôi coi cô giống như đám bọn họ?”

“Hành động của anh!” Chu Hồng Hồng cắn môi, trừng hướng tay hắn. “Trả điện thoại cho tôi.”

Trình Ý nắm lấy cô, nâng cằm cô lên, lại nghĩ đến những ý nghĩ ngớ ngẩn của cô, hắn từng chữ từng chữ mà hỏi: “Tôi đã làm cái gì? Cô thử nói xem tôi làm gì đám người phụ nữ kia hả?”

“Chuyện ghê tởm gì anh đã làm thì tự anh biết.” Cô cảm thấy hơi thở của hắn ở trên mặt mình, nhưng lại không tránh được.

Hắn nhếch môi nở một nụ cười hèn hạ, “Cô cho là tôi cũng liếm cái động của bọn họ hay sao?”

Chu Hồng Hồng nhớ đến cảnh hắn trên đùi cô gái đã c hết áo, ngồi trên ghế sofa, nhăn mày lại.

Hắn nhìn biểu tình quật cường của cô, nhẹ nhàng dán bên tai của cô nói: “Tôi thừa nhận, đúng là tôi đã bóp vài khuôn ngực. Về sau sẽ không như vậy nữa, được chưa...”

Cảm thấy lực đạo của hắn đã giảm, vì thế cô hít sâu một hơi lấy cùi chỏ dùng sức đánh hắn, khi đã lui về phía sau vài bước mới nói: “Chuyện sau này của anh thì liên quan gì đến tôi, anh chỉ là người yêu cũ của tôi thôi.” Nói xong, cô xoay người chạy vào nhà ăn.

Trình Ý đứng lại tại chỗ, mặt đen lại vô cùng khó coi.

Hắn nhìn di động của Chu Hồng Hồng, thử mở mật mã, vài lần đều sai. Vì thế hắn cưỡng chế tắt máy đi rồi mở lại.

Lúc Chu Hồng Hồng học đại học, vừa mới đến thành phố nhìn thì có vẻ quê mùa, nhưng lại thắng người khác ở điểm có ngũ quan rất xinh xắn, lại là người rất dễ nói chuyện, mấy bạn học nam trong lớp công khai thích cô có, thậm chí cũng có. Trình Ý liền không thể để cho đám con trai kia mơ tưởng người phụ nữ của hắn, thường xuyên chạy đến trường học của cô. Dần dà, những anh chàng kia thấy bạn trai của Chu Hồng Hồng có bề ngoài xuất sắc như thế, cũng rút lui không ít.

Nhưng Trương Nhạc Minh thì lại chưa bao giờ biểu lộ một cách rõ ràng ý tứ của hắn.

Trình Ý nhìn tin nhắn kia một hồi lâu, hận không thể đem hai chữ “Nữ thần” kia xẻo xuống.

Một lúc sau, hắn cất bước đi vào phòng.

Lúc đi ra phòng ăn, hắn ngồi xuống bên cạnh Chu Hồng Hồng.

Nhìn thấy hắn ủ dột, Bà Hai ngồi ngay ngắn ở trên ghế, thần sắc như thường. Bà đoán chắc hắn khó chịu khi bị cắt đứt chuyện thân mật.

Chu Hồng Hồng vốn không muốn ngồi cùng Trình Ý, nhưng cô là hàng con cháu, cũng không thể ngồi lên phía trên, vì thế đành phải coi như hắn không tồn tại.

Nhưng hắn sao có thể cho cô được như ý. Chân hắn ở dưới bàn luôn động vào cô, cô cố ý tránh sang phía khác thì hắn vẫn như rắn theo sát không tha.

Cô lên cơn tức giận, nhân lúc người lớn không để ý, hung hăng nhéo vào bắp đùi của hắn.

Trình Ý cứng đờ, chiếc đũa trên tay run lên một chút.

Sau đó, Chu Hồng Hồng làm như không có việc gì cúi đầu ăn cơm.

Bà Hai thấy con trai mình mất tự nhiên, âm thầm cười thoả mãn.

Trong lòng bà đã sớm thừa nhận Chu Hồng Hồng là con dâu mình.

Ban đầu bà chẳng qua cũng chỉ coi Chu Hồng Hồng như một người có thể mang lại lợi ích mình mà thôi, sau này thấy Chu Hồng Hồng quả nhiên là một người có tính cách hiền lành, cái tính cách ác liệt của Trình Ý, người làm mẹ như bà sao có thể không hiểu, cũng chỉ có Hồng Hồng mới quản lý được hắn thôi.

Ngôi nhà lớn này, bình thường cũng chỉ có bà và Bà Cả, rất lạnh lùng vắng vẻ. Nhớ tới một màn thân thiết của đôi vợ chồng son khi nãy, trong lòng bèn nổi lên mong muốn được ôm cháu trai. Lần này hiếm khi cả nhà đoàn viên, việc này đúng là có thể đăng lên nhật báo rồi.

Bà Hai lại cố ý nói cô con dâu của nhà họ Ngụy mới sinh con trai, cũng ám chỉ nhà họ Trình hiện nay là âm thịnh dương suy, hy vọng thừa kế hương khói chỉ còn đặt trên vai của Trình Ý.

Bà cả nghe những lời này, lại nhớ đến con mình còn chưa biết tung tích, trong lòng buồn khổ, nhưng cũng đã nhiều năm như vậy, bà đã không còn tức giận như lúc đầu nữa. Còn nữa, Trình Ý tuy rằng danh không chính ngôn không thuận, nhưng đúng là huyết mạch của nhà họ Trình. Bà vội hòa theo đề tài của Bà hai: “Bây giờ đã có chính sách mới rồi, nếu hai bên nam nữ đều là con một thì có thể sinh hai đứa.”

Bà Hai bỗng sững người, nhớ tới chuyện trước kia, bất đắc dĩ nói. “Nó cũng không phải là con trai độc nhất.”

Trên hộ khẩu của nhà họ Trình, không có tên của Bà Hai. Bà và cha của Trình Ý cũng không phải vợ chồng hợp pháp. Nhưng ông Trình đã xin lão thái gia, cho con trai thứ hai của ông vào hộ khẩu, lão thái gia tất nhiên là không vui. Sau này Bà Hai cũng không cần sợ diện gì nữa. Cuối cùng lão thái gia mới miễn cưỡng đồng ý.

Bà Cả cũng nhớ lại, cười cười, “Cùng lắm thì chịu phạt tiền, đồng người mới thịnh vượng.”

Ánh mắt của Bà Cả và Bà Hai đều hướng về phái Chu Hồng Hồng, khiến cô hết sức xấu hổ.

Trình Ý thì vô cùng bình tĩnh tự nhiên.

Chu Hồng Hồng đá hắn một phát ở dưới bàn, muốn hắn mở miệng.

Hắn không để ý tới, chỉ biết cầm đầu ăn đồ ăn, uống rượu của hắn.

Chu Hồng Hồng đành phải nói: “Việc này... Không cần vội...”

Mẹ Chu cũng góp lời nhằm xoa dịu nỗi xấu hổ cho con gái. “Cái tuổi này ở thành phố lớn, vẫn còn đang lo cho sự nghiệp.”

Bà Cả cũng cười, “Đúng là thời buổi khác nhau, hồi đó lúc bằng tuổi Hồng Hồng tôi đã sinh con rồi.”

“Cứ để tự nhiên vậy.” Bà Hai thấy Trình Ý không hề có chút phản ứng nào, tựa như việc này không hề liên quan gì đến hắn, thật muốn đập cho hắn một gậy. “Cũng đúng, nhưng mà nếu nói kế hoạch cho cuộc sống, thì trước tiên chuẩn bị sinh một đứa bé mập mập.”

Chu Hồng Hồng cười gượng, sau đó lại đá Trình Ý một chút.

Ai ngờ, hắn lại đẩy cho cô đĩa rau, sẵn sóc mà nói: “Muốn sinh em bé, cô phải ăn nhiều vào, để bản thân mình mập mập chút đã.”

Cô biết, tên này lại muốn diễn kịch, nhưng cô thấy vô cùng ngọt ngào.

Trong bữa tiệc, mẹ Chu nói rượu nhà họ Trương lần này hơi ngọt, Bà Hai vội giải thích: “Đây không phải là rượu nhà họ Trương, chỉ có chén của Trình Ý thôi. Rượu nhà họ Trương lát tôi sẽ lấy một bình đợi lúc hai người mang về nhà uống thử.”

Chu Hồng Hồng nhìn Trình Ý, thấy hắn uống mấy chén, mặt vẫn không đổi sắc.

Ban đầu cô cho là chén của mình cũng là rượu nhà họ Trương, cho nên chỉ nhấp một chút, hương vị cũng chưa nếm được. Bây giờ nghe nói là ngọt, cô liền bưng chén lên uống một hớp lớn.

Đúng là ngọt hơn so với lần trước, nhưng vẫn rất cay nồng.

Chu Hồng Hồng tò mò, “Rượu này là của nhà ai? Rất giống với rượu nhà họ Trương.”

Bà Cả cười nói: “Rượu này nếu so về độ ngấm chậm thì kém xa, cũng ngọt. là nhà họ hàng ta cất.”

Nói thì nói như thế, nhưng Chu Hồng Hồng uống một chén, vẫn đang đỏ mặt.

Trình Ý nhếch khóe miệng, nghiêng thân hỏi: “Lại cạy mạnh?”

Cô không chớp mắt, nhìn sang cái ghế bên cạnh không nói gì.

Hắn bĩu môi, ngồi thẳng người.

Dựa theo lệ thường, sau bữa cơm chiều, mẹ Chu còn có thể cùng Bà Cả và Bà Hai trò chuyện một hai giờ mới trở về.

Chu Hồng Hồng ngồi ở bên cạnh nghe, chưa được nửa giờ, bắt đầu bối rối.

Rượu bắt đầu có tác dụng.

Cô thấy mẹ Chu nói chuyện rất vui vẻ, liền ra sân đứng.

Gió lạnh thổi qua, khiến cô thanh tỉnh lại.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, cô biết là Trình Ý đi theo cô. Cô đang nhìn bầu trời đầy sao, cũng không quay đầu lại, “Điện thoại của tôi đâu?”

Trình Ý đến gần cô, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, “Không say?”

Cô tỏ ra không kiên nhẫn. “Trình Ý, tôi đã nói với anh, tốt nhất là nói hết ra đi, ít nhất chúng ta sẽ trở về như trước.” Cô không muốn cùng hắn âm ỉ nữa.

Hắn cười. “Cô cũng không cần nhắc nhở, tôi cũng đang muốn nói ra hết mọi chuyện.”

Thấy hắn dễ nói chuyện như thế, cô lại có chút phòng bị.

Quả nhiên, lời hắn nói ra không theo như ý cô muốn. “Nào, nói xem cô và tên họ Trương sao lại lẳng nhăng với nhau?”

“Anh đúng là có tật xấu.”

Hắn thản nhiên gật đầu. “Tôi cũng biết được.”

Dưới ánh trăng ảm đạm, Chu Hồng Hồng không biết có phải là cô có ảo giác hay không, trong mắt hắt lộ ra một tầng say mê.

Chắc không phải là uống say?

“Chu Hồng Hồng.” Hần trầm giọng nói: “Tên họ Trương tại sao lại coi cô là nữ thần. Cô nói rõ cho tôi biết... Tôi cũng sẽ coi cô như thế. Được không...”

Lúc này, Chu Hồng Hồng khẳng định, Trình Ý thật sự đã uống say.

41. Chương 41

Chương 41

Chu Hồng Hồng vừa rồi có uống một ly rượu, lá gan cũng to lên, nói chuyện cũng hùng hồn hơn. Cô nhắc đầu lên, “Không được.”

Câu từ chối gọn gàng dứt khoát của cô thành công khiến cho ánh mắt Trình Ý ngưng lại.

Cô tiếp tục thừa thắng xông lên, “Anh thử tính đi, từ khi tôi muốn chia tay đến bây giờ, anh đã đổi ý bao nhiêu lần. Danh dự kém như vậy, tôi không tin anh.”

“Giấy tờ của cô chẳng phải tôi cũng đã trả lại hay sao.” Ngữ khí của hần vẫn rất bằng phẳng, đúng là hiếm có.

Nhưng khi nhắc tới đề tài này, cô lại nổi giận. “Vậy tại sao anh lại viết chữ lên bằng tốt nghiệp của tôi!” Tuy rằng bằng cấp giấy tờ có thể xin cấp lại, nhưng phải chạy vài lần rất phiền phức.

Từ trước tới giờ chẳng khi nào hần khiến cho cô thấy an tâm.

“Đó là tại khi tôi thử bút cầm nhầm giấy.” Hần nhú mày, có vẻ rất thành khẩn. “Tôi đưa cô đi làm lại cái mới.”

“Tôi tin anh mới lạ. Trình Ý, anh có biết hai chữ tôn trọng viết như thế nào không?” Chu Hồng Hồng càng nói càng tức, “Lúc nào anh cũng thích làm gì thì làm, hoàn toàn không hề để ý đến cảm nhận của tôi.”

“Về sau tôi sẽ chú ý cô, đã được chưa?” Đây là lần duy nhất hần nhượng bộ đến mức này.

Chu Hồng Hồng giật mình, đoán chừng hần thật sự đang mơ hồ. Ngay cả cô cũng đang dần dần bị cơn say đánh ngã. Nghĩ đến đây, cô không muốn cùng hần lý luận nữa, bèn nói: “Trả điện thoại lại cho tôi, anh uống say rồi, tự mình vào nghỉ đi.”

Trình Ý không nói, tầm mắt hần dừng trên mặt cô.

Lâu không thấy hần nói gì, cô liền bày ra hình chữ V bằng hai ngón tay, quơ quơ ở trước mặt hần, “Có biết được đây là mấy không?”

Lúc này, ánh trăng xuyên qua tầng mây, rọi vào trong mảnh sân âm u.

Chu Hồng Hồng mượn ánh sáng mới nhận ra, tuy rằng thần sắc của Trình Ý là một mảnh bình tĩnh, nhưng trong mắt lại là u ám quay cuồng.

Cô bị cái nhìn của hần khiến cho sợ hãi.

Hần nhàn nhạt mở miệng. “Cô còn có gì uất ức, cứ nói ra hết đi.”

Cô lui lại một bước. “Mọi chuyện đều đã qua rồi. Chỉ cần anh công khai chuyện chúng ta chia tay, là không sao rồi.”

Không có gì?

Trình Ý nhếch mép cười khỏ. Thấy cô sắp phải về nhà, hấn nhanh chóng đi lên trước bắt lấy cô, một bàn tay vừa khéo che miệng của cô lại.

“Chúng ta sao lại có thể không có gì.” Nhìn đôi đồng tử lộ vẻ kinh hoàng của cô, tiếng nói của hấn bỗng nhiên trở nên vô cùng hoà nhã dịu dàng. “Chu Hồng Hồng, cô phải là của tôi. Chia tay cái gì chứ, tôi nhổ vào. Tôi có thể theo cô, được không?”

Được cái đầu hấn!

Chu Hồng Hồng kháng nghị đánh hấn, hấn không chút sứt mẻ. Cô muốn cắn hấn, lại bị sức lực của hấn khiến cho không thể há mồm. Cô thật không biết người đàn ông này sao lại luyện được một thân thể cường tráng như vậy, hai tay cô cũng đánh không lại một tay của hấn.

Cô “Ồ ô” lắc đầu.

Trình Ý giận tái mặt, xoắn lấy cổ tay của cô, kéo cô đến dưới góc cây hòe trong sân.

Lúc này, bóng đêm u ám, lại có cây to che chắn, cùng với cây cối bên cạnh che lấp, nếu không cất tiếng, dù có người đi ngang qua sân, cũng sẽ không để ý đến bọn họ.

Trình Ý đề phòng cô nhắc chân đá hấn, chân hấn kèm lấy cô, gắt gao ấn cô dựa vào trên thân cây.

Chu Hồng Hồng bị động tác liên tiếp của hấn khiến cho choáng váng, đầu nặng nề, thân thể rất mệt mỏi. Tác dụng chậm của rượu càng dữ dội hơn, khiến cô dù có muốn chống lại nhưng vẫn là lực bất tòng tâm.

Trình Ý nhận thấy được điểm này, buông cổ tay của cô ra, một bên đỡ lấy cô đang giãy dụa, một bên tay chân vô cùng linh hoạt cởi cúc áo khoác của cô.

Mới mở được có bốn cúc áo, hấn đã không thể chờ đợi, cách áo lên nhưng vẫn chà xát đỉnh ngọn núi bên trái của cô. Cứ thế hút lấy, lại vùn vèo.

Cô đấm, đánh, cuối cùng hai tay vô lực vòng lên trên vai hấn, móng tay bấm vào da thịt của hấn.

Hấn cười nhẹ một tiếng, “Ngoan, gãi gãi ngứa cho tôi đi.”

Chu Hồng Hồng miệng không thể nói, chỉ có thể mắng ở trong lòng.

Sau khi gạt được cổ áo lên rộng của cô ra, hô hấp của Trình Ý dần dần trở nên thô nặng.

Chiếc áo ngực giữ ấm đen tuyền, không che giấu được u cốc sâu hút bên trong. Hấn ôm lấy áo giữ ấm, trộm nhìn xuống hai khối cao vút được bao bọc càng trở nên đầy đặn. Hình dạng tuyệt đẹp giống như mặt đào.

Mắt hấn vẫn nhìn thẳng, vội vàng vớt khối thịt kia ra.

Viên cầu nhỏ nhọn, gặp gió lạnh liền run rẩy thẳng lên, sau đó bị hấn ngậm vào.

Trình Ý cắn vài cái, rốt cục không che miệng của cô nữa, cười nhìn cô. “Cô kêu cho đã đi, để mẹ của hai ta chạy ra đây xem trò hay.”

Chu Hồng Hồng quần áo không chỉnh tề, tất nhiên là không dám kêu. Cô oán hận nói: “Tôi rất lạnh, đầu cũng đau.” Thời tiết thì lạnh như thế này, hấn thật định gây khó dễ cho cô sao.

Trình Ý kéo thấp khăn quàng cổ của cô xuống, lại kéo ngực phải của cô ra, thưởng thức hai bầu phong cảnh lộ ra. Sau đó véo, vắn vèo, nói vô cùng cao ngạo: “Tôi sẽ làm cho cô thấy ấm áp.”

Chu Hồng Hồng mặc hấn đùa bỡn trong chốc lát, mới yếu ớt nói. “Anh đúng là từ trước tới giờ nói chuyện đều không giữ lời, vừa nãy còn nói là sẽ chú ý cảm nhận của tôi.”

“Tôi cũng có nói, ngoài việc chia tay.” Hấn cắn mạnh hơn một chút, khiến cô phải kêu nhẹ lên một tiếng.

“Anh muốn làm hoà sao?” Biểu hiện của hấn đã vô cùng rõ ràng, những lời này, hỏi cũng như không.

Nhưng khiến cho cô cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, là câu trả lời của hấn.

“Muốn, tôi muốn chết đi được. Chu Hồng Hồng, tôi nhớ cô muốn chết.”

Chu Hồng Hồng muốn xem biểu tình của hấn khi nói những lời này, nhưng hấn lại đang cắn cô rất hăng say.

“Trình Ý... Anh có từng nghĩ, tôi không thích anh. Kể cả anh mạnh mẽ ép buộc tôi, tôi vẫn có thể chạy thoát.”

Trong phút chốc hấn dừng lại động tác, một lúc lâu mới ngẩng đầu, trong mắt là vẻ lạnh thấu xương như băng.

Cô nhìn phía bầu trời đang chìm xuống, nói tiếp: “Anh cũng không thể một ngày 24 tiếng đều chỉ trông chừng tôi, chỉ cần anh không để ý tôi sẽ tìm lấy một tên mặt trắng trẻ tuổi hơn so với anh, mạnh mẽ, cường tráng hơn anhNgày ngày đều cho anh đội nón xanh.”

Nghe đến mấy chữ đội nón xanh, mặt Trình Ý đã tái đi rồi. Hấn hung hăng chế trụ cằm của cô. “Cô thực sự cho là tôi không trị được cô hả?”

Chu Hồng Hồng mím môi, tầm mắt chỉ cao đến mũi hấn, “Khi trái tim tôi đã không còn ở chỗ của anh, anh cho rằng tôi còn có thể hầu hạ anh giống như trước kia sao?”

Nghe vậy, Trình Ý có cảm giác mình bị một thứ gì đó chậm rãi kích thẳng vào trong não.

Hấn nôn nóng, “Trước kia trái tim của cô không phải luôn luôn ở bên tôi sao, cô bắt nó đi đâu rồi?”

Hấn vốn chắc chắn rằng cô muốn rời đi là vì ghen, cô còn yêu hấn. Cho nên hấn làm cho cô uống say, để có thể dễ cô dễ hơn. Cô muốn làm công chúa hoặc là nữ vương, đều được. Điều kiện đầu tiên là, cô chỉ có thể thuộc về một mình hấn.

Chu Hồng Hồng bị hấn véo đau, thấp giọng, “Anh cứ như vậy chỉ làm cho tôi đau chết thôi.”

Trình Ý buông cô ra thật nhanh, chỉ vào ngực của cô, “Trái tim của cô đâu? Trả nó lại cho tôi.”

Chu Hồng Hồng vỗ vỗ cằm của mình, không nói gì. Người đã lớn như thế, lại vẫn như một đứa trẻ, thật quá vô sỉ.

Cô nhanh chóng sửa sang quần áo, sau khi xong, mới nói: “Trình Ý, chúng ta bây giờ đã đi vào ngõ cụt, mặc kệ là quần quýt bao lâu cũng đều đã đi đến bước này. Tôi cũng không phải Ninja rùa.”

“Không phải là bởi vì weibo của Thời Tiệp Nghệ khiến cô không vui sao?” Hấn cẩn thận dè dặt che dấu cảm xúc, “Tôi không đụng vào cô ấy. Hôm đó là cô ấy phát bệnh, tìm đến nhà. Lúc tôi gặp được, cô ấy đã tỉnh táo rồi, nhưng mà mắc mưa, tôi liền giữ cô ấy lại tắm rửa thay đồ. Tôi cũng không làm cái gì hết, tôi không động vào người phụ nữ khác.”

Chu Hồng Hồng có chút bất ngờ khi thấy hấn biết chuyện trên weibo.

Cô lắc đầu, lần đầu tiên thừa nhận với hấn. “Lúc đầu khi tôi gửi tin nhắn chia tay kia, đúng là bởi vì cô ấy. Nhưng nói đến cùng, vấn đề chính vẫn là giữa hai chúng ta. Tôi đã từng nói với anh, chúng ta không thích hợp.”

“Cô nói đi, chúng ta có điểm nào không thích hợp? Cô còn có chỗ nào không hài lòng, cứ nói hết đi!” Hấn bị đè nén nên muốn tìm thuốc hút, lại nhớ tới hộp thuốc lá để ở trong phòng, vì thế càng thêm khó chịu nóng nảy.

“Tại sao anh lại muốn cùng với tôi...”

“Cô rất tốt.” Trình Ý trả lời thật mau.

“Còn gì nữa không?”

“Năm đó tôi làm cô, thì phải phụ trách tới cùng.”

Chu Hồng Hồng thăm than một tiếng, quả nhiên không nên chờ mong cái gì. Cô xoay người muốn đi.

Trình Ý tiến lên ôm chặt lấy cô, giọng nói vô cùng ngọt ngào. “Chu Hồng Hồng, đem trái tim của cô trả lại cho tôi.”

Cô vừa bực mình vừa buồn cười, “Trái tim của tôi cũng không phải quả bóng cao su, anh muốn đá thế nào thì đá.”

“Tôi không thể không có em.” (edit: bắt đầu thay đổi xưng hô)

Đây là cảm tưởng khắc sâu nhất trong lòng hắn trong khoảng thời gian cô rời đi. Hắn kiếm tiền là vì cô, hắn về nhà là vì cô, nếu cô không ở đây, tất cả thành tựu của hắn cũng không có người có thể cùng chia sẻ.

Chu Hồng Hồng trầm mặc. Đối với những lời này của Trình Ý chỉ hiểu trong một giới hạn là, hắn thiếu một bảo mẫu trong cuộc sống, cho nên không quen.

“Chu Hồng Hồng, em nhìn anh đi.” Hắn ngẩng đầu nhìn cái trán loà xoà tóc mai của cô. Mặt cô bởi vì say rượu, đỏ lên, tựa như lúc trước khi hắn lần đầu tiên ở trên cô, đáng yêu như vậy. “Em để cho anh trở về trong lòng em đi.”

Chu Hồng Hồng nhìn vào mắt của hắn, mỉm cười. “Tại sao anh lại muốn trở về?”

Cô cũng không biết tại sao năm đó cô thích hắn. Rõ ràng khi đó hắn nắm chặt tay Thời Tiệp Nghệ, con mắt cũng chưa từng nhìn qua cô.

Cô nghĩ, có lẽ là cái tuổi đó thường mê cái đẹp.

Nhưng sau này, càng yêu lại càng sâu, cứ như vậy đem người đàn ông này khắc vào trong tim mình.

Trình Ý thay cô sửa sang lại áo khoác và khăn quàng cổ, “Anh sẽ không bám dính lấy em nữa, anh nghe lời em.”

Chu Hồng Hồng thật sự có cảm giác mình đang đỡ một đứa trẻ, nhẹ giọng nói: “Hiện giờ đầu tôi rất choáng váng, anh cho tôi về đi ngủ được không?”

Hắn gật đầu. “Chỉ cần em đồng ý với anh, anh sẽ đưa em về nhà.”

Cô nhìn khuôn mặt của hắn, nhìn qua thì thấy hắn đã tỉnh rượu, nhưng càng nói lại càng mê sảng.

“Tôi có thể cho anh một cơ hội.” Đầu cô đau vô cùng, không muốn suy nghĩ sâu xa những việc khác, “Nhưng chỉ một lần, nếu ngày nào đó anh miễn cưỡng tôi, thì tự động rút đi.”

“Anh sẽ yêu thương em.” Trình Ý lại muốn hôn cô, bị cô trừng, hậm hực hờn dỗi dừng lại.

“Còn nữa, đừng nghĩ là chúng ta đã làm lành. Chỉ cần em một ngày chưa đáp ứng, chúng ta cũng chỉ còn là quan hệ tiền nhiệm thôi.” Giọng cô lúc đầu thì rất khí thế, nhưng càng về sau thì càng như đang thủ thỉ.

Còn chưa kịp lập ba điều hiệp ước với hắn, cô liền đi vào trong nhà, “Em rất mệt, chuyện khác sau này hãy nói.”

Trình Ý đứng yên trong chốc lát, sau đó vội vàng đi theo.

Chu Hồng Hồng đi vào đại sảnh, nói mình say rượu.

Mẹ Chu vừa nghe, liền muốn cùng con gái đi về nhà.

Nhưng Bà Hai thấy Chu Hồng Hồng mặt đỏ như lửa, sợ cô đi đến nửa đường cảm cự không nổi, liền kêu Trình Ý cùng đi.

Cũng may là có hắn ở đây, Chu Hồng Hồng vừa ra khỏi cửa lớn của nhà họ Trình không bao lâu, bước chân liền lung lay.

Trình Ý nhẹ nhàng mà đỡ lấy cô, xoay người ra hiệu cô leo lên.

Chu Hồng Hồng chóng mặt ghé vào trên lưng của hắn, nhìn gáy của hắn. nhìn đến mức thất thần, đột nhiên “Đừng”, cô vô xuống một cái tát, chụp xong lại vãn về, ngoài miệng lầu bầu, “Có muối nha...”

Trình Ý ừ một tiếng, công cô đi qua kia đoạn đường không xa không gần.

Đêm giao thừa đó, Chu Hồng Hồng mượn cơ say rượu, thoát khỏi Trình Ý. Ngày hôm sau khi cô tỉnh rượu, cảm giác mình thực sự đã ăn gan hùm, dám làm chuyện ghê gớm như thế.

Đến buổi tối mừng một đầu năm, Chu Hồng Hồng nhấp một hớp rượu của nhà họ Trương do Bà Hai đưa tới.

Sau khi nếm mùi vị đó, bỗng nhiên tỉnh ngộ — Rượu cô uống ở nhà họ Trình hôm đó vốn không phải là rượu nhà họ hàng của Bà Cả cất.

Giờ phút này Chu Hồng Hồng rốt cục hiểu rõ ý đồ chân chính của Trình Ý vào đêm giao thừa.

Cô nắm tay thành quả đắng.

Đúng là một tên hèn hạ!

42. Chương 42

Chương 42

Dựa theo tập tục của làng Vĩnh Cát, mừng hai bắt đầu đi chúc tết họ hàng.

Buổi sáng mừng hai, Chu Hồng Hồng theo mẹ tới nhà bà ngoại. Cũng hiếm khi họ hàng được tụ tập lại một nơi, Chu Hồng Hồng và mẹ sẽ ở đó cả ngày.

Hành trình của hôm nay Chu Hồng Hồng đã lên kế hoạch từ trước. Nói đến năm ngoái, trước mừng ba Trình Ý sẽ không liên lạc với cô. Năm nay hẳn lại dính lấy cô như kẹo kéo, cứ một chút lại nhắn tin cho cô.

Cô cảm thấy phiền, thỉnh thoảng mới nhắn lại một, hai chữ, qua loa cho xong.

Hắn cũng không tức giận.

Buổi tối Chu Hồng Hồng vừa về đến nhà không lâu, Trình Ý đã điện thoại tới, hỏi cô có muốn đi ra ngoài ăn khuya không.

Cô cự tuyệt.

Hắn mặt dày vô sỉ hỏi, “Chu Hồng Hồng, em đi ra ngoài cho anh nhìn thấy mặt em một chút đi.” Âm thanh kia nghe như hắn phát tình thú.

Cô lạnh nhạt đáp, “Tại sao em phải cho anh nhìn thấy. Em mệt lắm, chuẩn bị đi ngủ.”

Trình Ý quả thật không dám làm khó cô, dỗ dành vài câu, liền để cho cô nghỉ ngơi sớm một chút.

Sáng sớm ngày hôm sau, tên đáng ghét này đã tới chặn cô ở nhà họ Chu.

Lúc ấy, Chu Hồng Hồng còn đang thưởng thức cơn ngủ nướng.

Mẹ Chu nhiệt tình tiếp đón Trình Ý, sau đó đến phòng con gái thúc giục cô rời giường.

“Con không gọi anh ta đến mà.” Chu Hồng Hồng trong lòng không vui, kéo cao chăn che kín đầu, căn bản không muốn rời khỏi ổ chăn ấm áp.

Mẹ Chu trêu ghẹo nói: “Con vẫn còn cãi nhau với Tiểu Trình hay sao? Từ năm trước ồn ào đến năm nay, cũng đã hai năm rồi.”

“Ai bảo anh ta khôn kiếp.”

“Con khó chịu gì chứ.” Mẹ Chu cười, “Nào, dậy ăn điểm tâm đi.”

Chu Hồng Hồng bất đắc dĩ đứng lên. Mới ra khỏi phòng, đã bị một tầm mắt nóng bỏng dõi theo. Cô sững mặt lên, xoay người đi vào buồng vệ sinh rửa mặt.

Sau khi rửa sang xong, đi ra thấy Trình Ý đã tự giác ngồi bên cạnh bàn cơm, miệng cô chu lên càng ngày càng cao.

Bữa sáng này, cũng chỉ có mẹ Chu và Trình Ý nói chuyện, Chu Hồng Hồng vui đầu trong chén, rất ít ngẩng đầu.

Mẹ Chu có ý nhường không gian cho đôi vợ chồng son, ăn xong bữa sáng liền đi ra tiệm tạp hóa bên cạnh uống trà tán gẫu.

Mẹ đi rồi, Chu Hồng Hồng liền dựng lên cảnh giới. Cô cảm thấy một mình ở cùng Trình Ý trong nhà là vô cùng nguy hiểm, vì thế đuổi hấn đi ra ngoài.

Hấn vững vàng ngồi ở trên ghế sofa, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, về mặt cột nhà. “Lại đây ngồi.”

Cô trừng hấn, “Hôm kia anh còn nói là sẽ nghe lời tôi đó.”

Nét tươi cười của hấn phai nhạt đi chút ít, “Cái cơ hội em nói cho anh chính là mỗi ngày đuổi anh đi hả? Vậy anh làm sao có thể đòi được vợ.” Hấn cẩn thận ngấm lại, trước hết vẫn nên nghe lời Chu Hồng Hồng mới tốt nhất.

Cô xem thường nói. “Tôi thích như thế nào thì như thế đấy, anh mất hứng thì rút.”

“Anh chỉ muốn em lại đây ngồi, trò chuyện mà thôi, anh cũng không nói muốn em.” Mặc dù hấn thật sự rất muốn cùng cô ở trên giường.

“Tôi mới không tin anh.”

“Được, em thích đứng thì đứng đi.” Hấn lười cùng cô so đo.

Chu Hồng Hồng tự lôi một cái ghế ra ngồi, “Anh có lời gì thì bây giờ nói đi.”

Trình Ý lại hiện vẻ tươi cười, “Chừng nào thì em trở về thành phố?”

“Mồng năm.”

Đôi mày của hấn nhướng lên, “Sớm như vậy? Em vẫn phải sang bên cậu cả hả?”

Nghe hấn hỏi như vậy, Chu Hồng Hồng mới nhớ tới mình vẫn chưa nói với hấn nói chuyện mình. Cô nói như trần thuật: “Tôi tìm được việc rồi. Bên kia mừng bầy chính thức vào làm, tôi sợ mừng sáu về đó sẽ rất vội.”

Trình Ý vốn còn miễn cưỡng ngồi ở trên ghế sofa, nghe thấy tin tức này, phút chốc ngồi thẳng dậy. “Tìm được việc sao không nói với anh?”

“Anh quản nhiều thế làm gì?” Cô liếc hấn một cái, “Nhớ kỹ thân phận của anh bây giờ đi, chỉ là bạn trai cũ.”

Hấn lại xám xịt mặt mày, “Anh đưa em về.”

Trình Ý lúc này thật sự rất nhàn rỗi. Quán bar của hấn bị thiêu một tầng, muốn buôn bán lại thì phải trang hoàng lại lần nữa. Đây cũng không phải là chuyện một hai tháng là giải quyết được, ít nhất cũng phải mất một khoảng thời gian thật dài, những cái khác thì cũng coi như chẳng có việc gì để làm.

Hấn trước đây không thêm đề ý chuyện trong quán bar, là vì mất đi động lực khi Chu Hồng Hồng bỏ đi. Nhưng tình huống bây giờ đã khác, trong lòng hấn luôn suy nghĩ vợ mình sớm muộn gì cũng sẽ quay về, cho nên phải tiếp tục kiếm tiền nuôi vợ.

Đám tiểu nhân phía sau chơi hấn, giờ hấn đã có tâm tư đi đối phó.

Hấn vốn có chút cố kỵ lo lắng không biết bên đối địch có thể xuống tay với người bên cạnh hấn không, cho nên không vội mà đoạt Chu Hồng Hồng về. Nhưng hai chữ “Nữ thần” kia là một kích thật sâu đâm vào tim hấn. Hấn ý thức được, chờ đến khi hấn thật sự giải quyết xong chuyện của Hồng Oa, Chu Hồng Hồng có lẽ đã bị người đàn ông khác cướp đi rồi, như vậy hấn sẽ tức chết.

Cần nhắc một hồi, vẫn là dụ được vợ về quan trọng hơn.

Chu Hồng Hồng giật mình nhớ ra cái gì đó, giọng nói duy trì vẻ bình thản. “Anh không cần về sớm một chút để chăm sóc Thời Tiệp Nghệ sao?”

Hấn nhìn về phía cô, cũng rất bình thản. “Hôm hai mươi tám đã xuất viện, anh đưa cô ấy về xong liền chạy về nhà.”

“Cô ấy... Không sao chứ?” Chu Hồng Hồng vốn tưởng rằng khi nghe được tình hình hai người bọn họ, đã có thể bình tĩnh tự nhiên, ai ngờ trong lòng cô vẫn có chút phập phồng.

“Không chịu đả kích sẽ không sao.” Trình Ý kẹp một điều thuốc trên tay, nhẹ nhàng gõ vào hộp thuốc lá. “Chuyện của cô ấy, anh đang muốn nói với em.”

“Hả?” Cô tỏ ra vô cùng lạnh nhạt.

Hắn châm điều thuốc, suy đoán phản ứng của Chu Hồng Hồng sau biết chân tướng.

Chuyện sau này của Thời Tiệp Nghệ cũng không có quan hệ quá lớn với Trình Ý. Chẳng qua chỉ là lần đầu tiên phát bệnh của cô là do hắn mà ra, bệnh tình nặng thêm là vì đúng thời điểm cô sinh bệnh, hắn đi tìm đối tượng mới. Cho nên đối với việc cô bị bệnh, Trình Ý từ đầu đến cuối luôn có một phần áy náy.

Thời Tiệp Nghệ lần đầu tiên phát bệnh cũng không đi nước ngoài chữa trị, cô chỉ đến bệnh viện tỉnh khám.

Trị liệu một thời gian ngắn, cô trở về nhà nghỉ ngơi.

Bởi vì nhà họ Thời đã từng có người mắc bệnh này, có đôi khi không sao, nhưng một khi gặp trạng thái không tốt sẽ trở thành bệnh tâm thần. Cho nên cha mẹ Thời đều cùng nhau trông coi con gái, nói chút chuyện nhẹ nhàng, lại kể những đạo lý làm người, làm cho Thời Tiệp Nghệ buông tha tình cảm trai gái, học hành cho tốt.

Thời Tiệp Nghệ nhớ tới Trình Ý và Chu Hồng Hồng đã ở cùng nhau, nội tâm rất không cam lòng, nhiều lần xúc động muốn nói thật với hắn, nhưng đều bị mẹ Thời ngăn trở.

Đứng trên góc độ của mẹ Thời mà nói, Trình lão thái gia chính là nguyên nhân chính khiến con gái bà phát bệnh. Nhà họ Thời không đi tính sổ là đã đủ nhân từ, làm sao còn có thể cùng bọn họ làm thân thích.

Thời Tiệp Nghệ mỗi lần nhớ đến Trình Ý, lại liên tưởng đến hắn cũng sẽ đối đãi Chu Hồng Hồng như vậy, loại tâm lý dè dặt này, khiến cho cô mơ hồ cảm thấy, bệnh của mình thật ra cũng không tốt lên. Vì thế, cô không dám tới tìm hắn.

Sau này có một lần, cô nhìn thấy Trình Ý lôi kéo Chu Hồng Hồng đến làng Ô Sơn xem phim.

Ma xui quỷ khiến, cô đi theo.

Cô không dám đến quá gần bọn họ, chỉ ở cửa rạp chiếu phim xa xa nhìn qua. Đợi hai người bọn họ đi vào bên trong, cô mới đi mua vé của xuất chiếu đó.

Cô cảm thấy phim này cũng quá khó coi, tại sao Chu Hồng Hồng lại thích xem loại này.

Thời Tiệp Nghệ vẫn cùng Trình Ý, Chu Hồng Hồng xem phim với nhau, nhưng mà đã sớm là cảnh còn người mất.

Kể thứ ba bỗng biến thành Thời Tiệp Nghệ. Cô rốt cục cảm nhận được, lúc trước Chu Hồng Hồng vì sao tình nguyện ở bên ngoài ngồi chờ, cũng không muốn ở bên cạnh cùng xem. Loại cảm giác này thực rất khó chịu.

Thời Tiệp Nghệ xem xong phim cũng không đi tìm thân ảnh Trình Ý. Trong lòng của cô có cái gì như muốn phát ra, vì thế vội vàng về nhà.

Quả nhiên, bệnh của cô lại tái phát.

Thật may là, lần này trị liệu không lâu. Hơn nữa, cô bắt đầu đọc một bộ sách về tâm lý, tự mình tìm lối ra cho bản thân.

Lần này hiệu quả vô cùng tốt, tốt đến nỗi chính cô có cảm giác mình đã hoàn toàn bình phục. Vừa nghĩ như thế, tình cảm trong lòng lại như được đốt nóng lên.

Trước tết âm lịch, Thời Tiệp Nghệ xuất viện về nhà, muốn tìm Nhung Bác Quân thám thính chuyện của Trình Ý. Trong lòng cô vẫn mong chờ một may mắn, nếu Trình Ý sống không tốt cô sẽ một lần nữa trở về bên cạnh hắn.

Đáp án của Nhung Bác Quân dĩ nhiên đã làm cho cô vô cùng mất mát.

Sau này thấy Trình Ý cùng Chu Hồng Hồng tại cửa hàng bánh ngọt tay trong tay, Thời Tiệp Nghệ tuy rằng không để tâm đến nhưng mà trong lòng đau, rất đau.

Cô buồn bực không vui. May mắn là, vẫn có thể không chế được cảm xúc không bị phát bệnh nữa.

Sau một đoạn thời gian quan sát, lại đi quan hệ cửa sau, cô khôi phục chương trình học bình thường.

Bỗng một hôm, Thời Tiệp Nghệ vô tình gặp được Nhung Bác Quân. Hắn thấy cô thì rất bất ngờ, sau đó nhiệt tình mời cô đi ca hát.

Cô vừa nghe Trình Ý cũng tham gia, không cần nghĩ ngợi liền đồng ý.

Ý định ban đầu của cô chính là chỉ cần nhìn hắn một chút. Cho dù nay hắn đã có bạn gái khác.

Nhưng Trình Ý vừa thấy cô, liền ngồi xuống bên cạnh Chu Hồng Hồng, thái độ hết sức rõ ràng.

Thời Tiệp Nghệ cố nén đau xót trong lòng, mỉm cười. Cô nhìn hắn và Chu Hồng Hồng ở chung một lúc, tự mình an ủi, chỉ cần hắn vui vẻ là được.

Lúc Thời Tiệp Nghệ hát Khang định tình ca, ý tưởng đột phát hát lên một câu, khiến cho không khí trở nên trì trệ.

Kỳ thật cô vốn đang có một câu, “Tiểu thư nhà họ Chu rời đi, vứt bỏ tình yêu.” Nhưng bỗng chốc không thể thay lời bèn hát theo nguyên tác. Đến khi hát đoạn thứ hai cô muốn hát câu thay lời kia, coi như là nói rõ suy nghĩ của mình với Chu Hồng Hồng.

Nhưng nhìn thấy sắc mặt lạnh băng của Trình Ý, cô lại hát không nổi nữa.

Hắn rõ ràng trước kia vẫn cười với cô...

Sau này Thời Tiệp Nghệ rất ít gặp mặt Trình Ý, học xong trung học cô đi Tây Ban Nha. Ở nơi đó, cô gặp một người con trai khi cười rộ lên rất âm áp giống hệt Trình Ý.

Cũng bởi vì người đàn ông này, cô lại bệnh phát.

Người đàn ông kia học xong trước cô, trước khi về nước, hắn nói một đồng lời thề non hẹn biển.

Sau đó, lại không có tin tức.

Thời Tiệp Nghệ nhờ bạn bè trong nước đi tìm, không có kết quả.

Bỗng một hôm, có người bạn học châm biếm Thời Tiệp Nghệ là bị lừa gạt.

Ban đầu Thời Tiệp Nghệ đối với những lời này đều chỉ cười một tiếng rồi bỏ qua, nhưng theo thời gian trôi qua, lời đồn đãi càng truyền càng rộng, bệnh tình của cô có xu hướng bộc phát.

Lúc ấy cô đã có mang ba tháng, đứa nhỏ trong bụng là chỗ dựa tinh thần cho cô.

Đáng tiếc là, đứa bé này cuối cùng cũng không giữ được.

Vì thế, cô hoàn toàn mất đi không chế.

Lần phát bệnh này, trí nhớ của Thời Tiệp Nghệ bắt đầu mơ hồ. Cô quên mất cha của đứa bé, chỉ nhớ rõ Trình Ý. Ý thức của cô trở về thời điểm lúc mình và Trình Ý vẫn đang yêu nhau, mỗi ngày hỏi mẹ Thời, “Trình Ý đâu?”

Sau này vẫn không thấy được hắn, cô càng trở nên điên cuồng.

Cha Thời quyết định rất nhanh, đưa Thời Tiệp Nghệ về nước. Sau đó ông và mẹ Thời không để ý đến mặt mũi đi cầu xin Trình Ý, lúc này mới kể rõ chân tướng chuyện năm đó.

Trình Ý vẫn cho là Thời Tiệp Nghệ là vì muốn nối lại tình cũ mới chia tay với hắn. Khi biết nỗi khổ tâm bất đắc dĩ của cô, hắn có một đoạn thời gian không thể đối mặt với Chu Hồng Hồng.

Khi hắn cùng Chu Hồng Hồng vui vẻ trong cuộc sống, Thời Tiệp Nghệ đang ở bệnh viện đau khổ giãy dụa.

Hắn cảm thấy là hắn phụ Thời Tiệp Nghệ trước.

Trình Ý sau nhiều năm lại nhìn thấy cô gái tốt đẹp trước kia, nói không ra trong lòng có tư vị gì.

Cô rất gầy yếu, ánh mắt ảm đạm không sức sống, nhưng thấy sự xuất hiện của hắn, mới sáng lên.

Trình Ý nghĩ, hắn có lý do gì không thể giúp cô?

Chu Hồng Hồng nghĩ đến, nếu năm đó không phải vì chuyện anh chàng nhà giàu đẹp trai kia, vậy Trình Ý và Thời Tiệp Nghệ chắc chắn sẽ không chia tay.

Trình Ý chắc chắn sẽ không để ý mệnh lệnh của lão thái gia, hắn từ trước đến giờ luôn tùy ý làm bậy.

Cô thật sự đã hỏi ra câu hỏi này.

Điều thuốc của Trình Ý đã sớm tắt, hắn vút tàn thuốc vào gạt tàn, đi tới ôm lấy cô, “Em đừng nghĩ lung tung. Thế giới này không có nếu như, chỉ có sự thật. Mà sự thật chính là, em mới là người phụ nữ của anh.”

Chu Hồng Hồng kinh ngạc dựa vào lồng ngực của hắn, “Trình Ý, anh có từng ân hận không? Hối hận chính mình dễ dàng buông tay cô ấy.”

“Anh biết em thích nghĩ lung tung, nên mới không nói cho em.” Hắn cúi đầu vùi vào giữa tóc cô, thành thực nói: “Khi vừa mới biết việc này, quả thực anh có chút hối hận...”

Chưa nói hết câu, Trình Ý đã cảm giác được trong nháy mắt cô trở nên cứng ngắc, sau đó hơi giãy dụa.

Hắn chế trụ cô, tiếp tục nói: “Nhưng mà anh và cô ấy mỗi người đều có cuộc sống riêng. Năm đó không có cô ấy, anh có thuốc, cũng đã vượt qua.”

Hắn dừng lại một hồi, lời nói kế tiếp có chút vòng vo, “Nhưng mà nếu không có em, rượu và thuốc lá cũng không giúp anh vượt qua được.”

Chu Hồng Hồng cảm giác hắn ôm cô càng chặt, làm cho cô không thở nổi, đành phải mở miệng, “Anh buông tôi ra trước đã.”

Hắn sao có thể buông.

Cô vỗ nhẹ nhẹ lưng của hắn, ấp úng nói: “Tôi không thở được...”

Lúc này Trình Ý mới hơi thả lỏng lực đạo.

“Chu Hồng Hồng... anh không phải là thuốc chữa của Thời Tiệp Nghệ.” Hắn ngẩng đầu lên, vỗ về tóc của cô, “Thực sự có thể giúp được cô ấy, là cha của đứa trẻ.”

43. Chương 43

Chương 43

Chu Hồng Hồng ngơ ngác ngơ ngàng. Cô vốn là người dễ mềm lòng, bằng không cũng sẽ không bị Trình Ý lấn áp nhiều năm như vậy. Nhưng cô cũng là một người con gái rất cẩn thận với tình yêu. Cô đồng cảm với những gì Thời Tiệp Nghệ trải qua, nhưng trong lòng lại chưa xốt nói. “Nếu anh hối hận... Có thể cùng cô ấy nói lại tình xưa.”

Trình Ý nhú mày, “Nói cái gì đó, anh đã có em rồi.”

“Chúng ta đã chia tay, anh bây giờ là người tự do.” Cô đã không chỉ một lần nhắc nhở hắn điều này, hắn lại chẳng hề nhớ nổi.

Câu nói của hắn càng trầm lắng hơn, “Anh và cô ấy còn chia tay sớm hơn nữa, đó đã là chuyện từ năm nào rồi.”

“Trong lòng anh thì sao? Chắc cũng có suy nghĩ nếu lúc trước không chia tay cô ấy thì tốt biết bao. Vì lùi bước mà lựa chọn tôi, giờ hối hận rồi đúng không?” Chu Hồng Hồng đẩy hắn ra. Cô không nghĩ mình lại có thể biểu hiện như một oán phụ như vậy, nhưng cô không nhịn được.

Cô thật sự không nhịn được.

Hắn đứng ở trước mặt cô, tùy cô phát tiết. “Em lúc nào cũng thích suy nghĩ lung tung, anh nói anh hối hận cùng em lúc nào?”

“Anh vừa mới nói đó.” Đẩy hắn không được, cô nắm lấy cánh tay hắn mà cắn.

Trình Ý nhìn cô đỏ hốc mắt, nước mắt trong suốt trong đó lung lay sắp rơi xuống. Hắn giơ tay lên muốn xóa sạch chúng, lại bị cô nghiêng đầu né tránh. Hắn vô cùng ảo não. “Anh là hối hận năm đó không biết cô ấy sinh bệnh, chuyện của hai ta còn làm tăng thêm bệnh tình của cô ấy.”

Cô cắn môi không nói, một mặt tỏ vẻ quật cường.

Hắn vỗ về mái tóc dài của cô, nhẹ giọng nói: “Nhưng mà anh đã từng giả thiết, nếu anh và cô ấy vẫn tiếp tục thì sẽ ra sao, anh tình nguyện thà là như bây giờ.”

Chu Hồng Hồng dường như nghe không hiểu lời của hắn, không có chút phản ứng nào.

Hắn lướt qua mặt của cô, ngữ điệu thoáng sốt ruột. “Chu Hồng Hồng, em đừng mãi nghĩ anh và cô ấy như thế nào, tất cả đều đã từ rất lâu trước kia. Lần này chẳng qua là anh thấy cô ấy bị bệnh, mới đi cùng cô ấy thôi. Nếu không, cô ấy đã có cha của đứa trẻ, anh cũng có vợ, gặp mặt làm gì.”

Cô vội vã nhìn về phía hắn, khuôn mặt yêu my, sau đó lại nhớ tới cái gì đó, bèn nói: “Cô ấy thích ba của đứa trẻ... Cũng là bởi vì giống anh thôi.”

“Không giống, tuyệt đối không giống.” Trình Ý đã từng xem qua ảnh chụp người đàn ông kia, hắn chẳng nhìn ra giống ở điểm nào. “Thời Tiệp Nghệ nói hắn là ôn cái gì ngọc, anh nào có ẻo lả như vậy.”

“Là ầm áp như ngọc.” Cô khép mi, sau đó thay bằng giọng ghét bỏ, “Đó cũng không phải là ẻo lả, chỉ là không thô lỗ giống anh mà thôi.”

Hắn nghe xong, lại cười xấu xa: “Anh không thô, làm sao khiến em thích.”

Chu Hồng Hồng tức giận. “Anh cút đi.”

“Được rồi, anh đã nói rồi. Anh không làm em.” Hắn kéo cao, hung hăng vỗ mu bàn tay cô vài cái, “Ngoan, đừng nghĩ lung tung. Anh không hề hối hận khi ở cùng với em. Chẳng qua chỉ là, nếu hai ta chậm lại một chút, có lẽ bệnh của cô ấy rất nhanh đã có thể khỏi rồi.”

Bản thân Trình Ý cũng biết, nếu năm đó hắn biết chân tướng, theo cá tính của hắn, chắc chắn sẽ không bỏ Thời Tiệp Nghệ. Nhưng mà bây giờ, hắn đã trải qua thời gian cùng Chu Hồng Hồng, tâm tình dĩ nhiên đã khác xưa.

“Điều tại anh cảm thú cường gian tôi, nếu không tôi cũng sẽ không cùng với anh.” Cô lại bắt lấy tay hắn cắn, vô cùng hung ác.

Hắn thật bình tĩnh, cứ như thứ cô cần không phải tay của mình. “Anh cường em lần đó là chuyện không hối hận nhất trong đời này, nếu không làm sao trối được em.”

“Lưu manh, tội phạm cường gian!” Chu Hồng Hồng rất bức tức, mặt đã nhẵn thành một đoàn.

“Lúc ấy anh cũng từng cho em đi kiện, là chính em không đi thôi. Lòng phía dưới của em anh cũng nhớ biết bao nhiêu cái (khụ mình dịch nguyên văn), bây giờ mới đến nói là anh cường gian?”

“Anh ——”

Trình Ý cọ cọ trán cô, “Được rồi, anh là cảm thú, anh cường gian em sao, cái gì cũng là lỗi của anh. Đừng khóc, mới mong ba tét thôi, khóc suốt mướt là điềm xấu đó.”

Cô đành chịu đựng không cho nước mắt rơi xuống.

“Thời Tiệp Nghệ hiện tại đã nhớ lại người đàn ông kia. Người nhà cô ấy đang nhờ các mối quan hệ để tìm kiếm, sẽ không có chuyện gì liên quan đến anh nữa.” Nói xong, hần liếc cô một cái, bổ sung một câu, “Em nói xem có muốn anh đến hỏi cô ấy thử xem, ai có thể cả ngày lẫn đêm ở bên cô ấy?”

Chu Hồng Hồng bị lời này gợi nhớ, sợ run lên, mới nói: “Cô ấy cũng rất khổ, người mình yêu mất tích, đứa nhỏ cũng không còn, lại bị loại bệnh di truyền này. Anh chờ đi chốc cô ấy... Hi vọng cô ấy sớm ngày khôi phục...”

“Không ăn giấm sao?” Hần cười nhẹ, hôn lên gương mặt cô.

Cô ra sức giãy dụa, “Tôi thật không muốn để ý đến anh. Nhanh lên đi, tôi muốn đi ngủ.”

Hần lại nổi lên sắc tâm, “Chu Hồng Hồng, em cho anh hôn một chút, chỉ một chút thôi, anh hôn rồi sẽ đi.”

“Cút đi.” Cô đẩy mặt của hắn, “Đồ lưu manh.”

Trình Ý cuối cùng cũng chỉ ngẩng nhìn môi của cô, lưu luyến đi ra cửa. “Được rồi, được rồi, em đừng tức giận, anh sẽ chờ em lại trở về làm vợ của anh.”

“Anh cứ chờ suốt đời đi.” Chu Hồng Hồng lạnh mặt, ở phía sau đá cửa.

Nhà ga của làng Vĩnh Cát rất nhỏ, mỗi ngày chỉ có một chuyến xe trở về thành phố S. Lúc Chu Hồng Hồng đến đó, đã không còn vé ngày mồng năm nữa. Cô đành phải đi xe buýt lên thị trấn đón xe khách.

Tới gần hết đợt nghỉ tết, người ra vào nhà ga tấp nập. Cô chờ đợi trong dòng người dài ngoẵng, chật chội để đón xe.

Khi sắp tới phiên cô, Trương Nhạc Minh điện thoại tới, hỏi cô hôm nào về làm việc. Nghe thấy cô còn chưa mua được phiếu, hần đột nhiên nói, “Nếu không thì tớ đến đó đón cậu.”

Chu Hồng Hồng ngớ người ra. “Như vậy rất phiền toái, cậu chạy đến bên này thì tớ cũng đã phải đợi mấy tiếng nữa rồi.”

Đầu bên kia không nghe thấy giọng hần nói, đại khái cũng hiểu được đề nghị này là không thực tế.

Nhưng mặc dù không thực tế, trong lòng cô cũng cảm thấy thật ấm áp dễ chịu. “Trương Nhạc Minh, cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn cái gì, tớ cũng chưa giúp được gì.” Hần cười cười, sau đó thân thiết hỏi: “Nếu không mua được vé thì cậu phải làm sao bây giờ?”

“Tớ có người bạn hôm đó cũng về thành phố, nếu như không mua được vé, hôm đó tớ sẽ đi nhờ xe.”

Ngồi xe của Trình Ý là sự lựa chọn cuối cùng của Chu Hồng Hồng. Nếu như có thể mua được vé, cô sẽ có thể an toàn về thành phố.

Điều này là bởi vì, Trình Ý hai ngày nay rất dính người, cô bị hần quấn quít đến sợ. Hần vốn là loại người vô lại, nay lại thêm da mặt dày đến vô cùng. Thật may là hôm nay, hần và đám bạn rượu thịt của hần đi leo núi, bằng không cô còn không chắc mình có ra khỏi thị trấn không.

Chu Hồng Hồng có lúc nghĩ lại, mình đối với Trình Ý có quan trọng đến vậy sao? Trước kia thì thật đúng là không hề quan trọng.

Có lẽ là trời cao thương sót, cô mua được vé ngày mồng năm. Mặc dù là chuyến xe rất sớm.

Có được may mắn này, cô lại suy nghĩ tìm cách lừa Trình Ý. Cô tính toán sáng sớm ngày mai phải đi xe buýt đường dài, nhưng quan trọng nhất là mẹ cô đừng nói lỡ miệng.

Về phần đi gì đến công ty thì sau đó tính tiếp... Dù sao Trình Ý cũng không biết công ty của cô ở đâu, hần cũng không thể tìm được.

Sau khi về nhà, Chu Hồng Hồng giải thích với mẹ Chu, bảo ngày mai Trình Ý không rảnh đưa cô trở về thành phố, cô đã mua vé rồi.

Mẹ Chu không hề hoài nghi.

Tối hôm đó, Chu Hồng Hồng đề phòng Trình Ý thành linh đến nhà tìm. Khi hắn gọi điện thoại cho cô thì cô chủ động nói muốn đi ăn khuya. Vì không để cho hắn nghi ngờ, thái độ của cô vẫn rất lạnh nhạt.

Trình Ý có vẻ hết sức ân cần, lúc gọi món đều chăm sóc theo khẩu vị của cô.

Vì thế cô mới biết, thì ra hắn cũng biết sở thích của cô.

Cô đem ý nghĩ này nói với hắn.

Hắn liếc xéo cô, “Tốt xấu gì thì cũng ngủ với em bảy năm, đây là điều cơ bản nhất.”

Chu Hồng Hồng cũng rất bàng hoàng. Cô không hề không yêu Trình Ý. Ngược lại, cô thật sự thương hắn.

Nhưng mà hắn giữ cô lại như vậy, cô vẫn không động lòng. Hắn đối với cô không tốt, thì cô không vui. Bây giờ mỗi ngày hắn đều dỗ cô, cô lại vui không nổi. Nỗi chờ mong trong lòng cô, vẫn không được đáp ứng. Cô nghĩ, nếu không chiếm được, vậy thì tình nguyện không cần. Không thấy hắn, không nghĩ đến hắn, vậy trong lòng cũng sẽ không đau.

Về chuyện của Thời Tiệp Nghệ, cô không phải là không tin hắn, chẳng qua là cô sợ. Cô sợ nhờ Thời Tiệp Nghệ lại phát bệnh, hắn sẽ lại ném hết thầy xuống vôi vàng chạy đến với cô ta.

Cô muốn chiến thắng quá khứ của hắn, nhưng ai sẽ cho cô sức lực đây...

Trước khi về nhà, Trình Ý kéo Chu Hồng Hồng quẹo vào chỗ tối trong ngõ nhỏ, lòng tràn đầy vui mừng nói: “Hôm nay, cho anh hôn một cái, được không?”

Chu Hồng Hồng không nhìn thấy rõ mặt của hắn, chỉ thấy đường cong mơ hồ. Thế nhưng tiếng nói vang lên bên tai, khiến cho cô hoảng hốt cảm giác được một loại thân mật thật ấm áp.

Trong bóng đêm, giọng nói của hắn mê hoặc cô. Cô sững sốt.

Trình Ý thấy cô không phản kháng coi như là đã chấp nhận, cúi đầu chuẩn xác dán lên môi cô.

Chu Hồng Hồng phản ứng lại, sau đó có chút kháng cự, đang muốn lui về phía sau đã bị hắn chế trụ.

Hắn rất ít khi quần quít dụ dỗ như thế, động tác thông thả mà thương tiếc, một tắc lại một tắc tìm kiếm.

Cô ngửa đầu, gắt gao kéo áo của hắn. Trong khi hắn trần trọc mút cánh môi cô, cô gần như mềm nhũn muốn ngã xuống, bị hắn đứng lúc kéo lại.

Hắn nâng thân thể của cô lên, kỹ xảo tuyên bố muốn dụ hoặc cô.

Cho đến khi ngã tư đường phía ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, Chu Hồng Hồng mới hoàn hồn. Cô sợ bị người khác nhìn thấy, kích động vỗ Trình Ý.

Trình Ý đang hôn hứng thú, sao có thể để ý đến cô. Hắn giằng co môi của cô không chịu buông, đến khi bức cô không thở được, mới vẫn chưa thỏa mãn buông cô ra.

“Chu Hồng Hồng, đêm nay em thật ngoan.” Hắn hơi hổn hển, lau mồ hôi của cô, “Anh muốn em luôn ngoan như thế này.”

Đúng vậy, nếu cô vẫn ngoan như vậy thì tốt rồi.

Sự thật thì, ngay tại ngày hôm sau, Chu Hồng Hồng chạy mất.

Trình Ý hẹn với cô là mười giờ sáng. Cô nói hành lý không nhiều lắm, không cần hắn giúp đỡ, đến lúc đó cô sẽ đến thẳng nhà họ Trình. Nói xong, cô còn hôn nhẹ hắn một cái, kết quả khiến hắn một phen lại quấy rầy cô.

Trình Ý bởi vì được hôn đến mê hồn, cô nói cái gì hắn đều đồng ý.

Lúc mười giờ, Chu Hồng Hồng không xuất hiện, Trình Ý chỉ nghĩ là cô đến muộn. Nhưng cho đến mười giờ mười lăm phút cô cũng không có tin tức gì, hần cảm giác có gì đó không thích hợp.

Điện thoại của cô lại trong trạng thái không liên lạc được.

Hần lại đợi một lúc, lại gọi tiếp, vẫn không có tín hiệu.

Trình Ý vội vàng chạy tới nhà họ Chu, nhấn chuông cửa đến nửa ngày, cũng không có người đáp lại.

Trên mặt của hần mây đen dày đặc, quả thực là sấm chớp bùng bùng.

Hần quay về nhà họ Trình tính lái xe trở về thành.

Vừa khéo gặp Bà Hai đi ra sân sau, thấy thần thái buồn rười rượi của con trai mình, bà vội thăm dò hỏi một câu, “Sao không đợi Hồng Hồng?”

“Đợi?” Trình Ý nhếch mép cười, cảm xúc lung tung trong lòng đã khiến cho hần không thể che giấu. “Cô ấy chờ chết đi!”

44. Chương 44

Chương 44

Bà Hai trước đó từng thấy Trình Ý hôn Chu Hồng Hồng một cách nóng bỏng, còn cảm thấy cảm tình của hai người ngọt như mật, ai ngờ hiện nay lại là tình huống này. Bà hỏi: “Con và Hồng Hồng làm sao vậy?”

“Cô ấy chạy rồi.” Trình Ý càng nghĩ càng giận điên lên. Người phụ nữ này thế mà cũng biết dùng mỹ nhân kế.

Bà Hai nghiêm túc nói, “Vào nhà nói thật rõ ràng ẹ.”

Trong lòng Trình Ý vô cùng ngọt ngào gấp gáp, vội vã muốn đi tìm Chu Hồng Hồng, nhưng mẹ hần hết lần này tới lần khác ra lệnh khiến cho hần không thể không làm theo. Nhưng hần cũng không nói tỉ mỉ với Bà Hai, chỉ nói là vợ hần không biết làm sao, cấu kính, huyền não càng ngày càng lớn.

Hần không muốn nói chuyện chia tay với Chu Hồng Hồng. Hần biết Chu Hồng Hồng sợ những cái miệng lẩm lời trên trần bàn tán đồn đại, cho nên mới đẩy trách nhiệm cho hần đi nói rõ với hai bên gia đình. Nhưng hần còn có tư tâm riêng, hần không muốn tách cô ra khỏi hần.

“Con lại chọc gì Hồng Hồng rồi?” Bà Hai cũng không biết rõ ràng lắm chuyện cụ thể như thế nào, nhưng bà lại rất hiểu tính cách con dâu mình, chắc chắn nguyên nhân là do con mình. Bà cũng buồn với cái tính cách của hần, không hiểu là di truyền từ ai. Thông minh thì rất thông minh, nhưng tâm trí lại không lúc nào để vào việc học hành, còn chưa học hết cấp 3, có thể cưới được con dâu là sinh viên đại học, thật sự là phải cảm ơn trời đất.

Sắc mặt Trình Ý không được tự nhiên lắm, “Ai thèm chọc cô ấy, cô ấy đúng là một cái bình dấm chua.”

Lúc này thì Bà Hai cũng hiểu ra một chút manh mối. “Con lại đi trêu ghẹo con gái nhà ai rồi hả?”

“Con không thèm, đám đàn bà đó đến nhìn con còn lườm nhìn đây.”

Bà Hai vỗ trán, “Con gái người ta đều thích nghe lời hay, con không thể có thái độ tốt một chút hay sao?”

“Con có dỗ cô ấy, cô ấy vẫn còn thối mặt cho con xem.” Hần đối với Chu Hồng Hồng đã ăn nói rất khéo léo rồi, nhưng cô vẫn ngang ngược. Hần không biết rốt cuộc là cô muốn gì.

“Vậy thì tiếp tục dỗ đi. Hồng Hồng vốn là người dễ mềm lòng, con dịu dàng một chút, nói vài lời ngon tiếng ngọt với nó.”

Trình Ý không lên tiếng, hần đứng ở một bên nhìn ra phía ngoài sân vườn, trong lòng đắn đo làm sao tìm được Chu Hồng Hồng.

Bà Hai nhìn con trai tâm thần bất định, thăm thở dài, nói: “Đừng có cả ngày cứ như một thằng du thủ du thực nữa, thỏ lộ thật tốt với Hồng Hồng, nói chút lời thật lòng. Mấy câu yêu đương âu yếm, các cô gái đều thích nghe.”

Lời này của Bà hai lại làm cho Trình Ý bắt được một điểm gì đó. Hần nhớ lại Chu Hồng Hồng đã từng hỏi hần tại sao muốn ở cùng với cô, lúc ấy trong mắt cô còn có một nỗi thương cảm cố ẩn nhẫn. Sau khi nghe được hần thành thật trả lời, cô lại càng thêm bi thương.

Trong lòng hần vốn đang lo lắng, nghe câu này lại càng thấy tệ hơn. Hần đột nhiên hỏi: “Mẹ, mẹ yêu cha con sao?”

Bà hai kinh ngạc trước đề tài đột ngột thay đổi này, nhưng ở ngoài mặt thần sắc lại không biến chuyển, “Cha con tuy rằng không phải là người đàn ông tốt, nhưng tốt xấu gì cũng đã cho hai mẹ con ta một ngôi nhà. Từ lúc có con ra đời, ông ấy liền an phận, cả đời mẹ cũng chỉ có một mình ông ấy, cũng coi như là yêu đi.”

Trình Ý có chút không xác định, “Suốt đời, chỉ cần một người, như vậy... Chính là yêu?”

Bà Hai bật cười, “Chẳng lẽ con chưa bao giờ nói ba chữ này với Hồng Hồng sao?”

Trình Ý cảm thấy hần thật tức cười, hần quả thật chưa từng nói. Hần không biết được chính mình là yêu hay không yêu Chu Hồng Hồng.

Rất lâu trước đây, lúc nhàm chán thấy Thời Tiệp Nghệ có viết một câu chuyện tình yêu tuổi thanh xuân. Cái loại ái muội không thể nói rõ, giống như một quả táo xanh chua chua ngọt ngọt ê ẩm trong lòng, Thời Tiệp Nghệ gọi đó là yêu.

Nhưng mà, hần và Chu Hồng Hồng ở chung một chỗ, cũng không có cảm giác kỳ quái này. Ở trước mặt cô, rất dễ chịu, cũng rất tự nhiên, không cần đem mình ngụy trang bọc kỹ hai ba tầng lớp. Chu Hồng Hồng thảnh thọa có chút hung hãn, lúc tức giận sẽ ném đồ vật lung tung, lại thường xuyên hung dữ với hần, nhưng hần lại thích trêu đùa cô, chọc giận cô. Cứ như vậy cùng cô âm ỉ cãi nhau suốt đời, thật tốt lắm.

Bà Hai thật sự là muốn đập chết đứa con ngốc nghếch này, đã âm ỉ nhiều năm như thế rồi, vậy mà còn chưa từng bày tỏ tình yêu. “Đáng đời. Lão thái gia tìm cho con nàng dâu tốt như thế, con thật lợi hại, để cho nó tức giận mà chạy mất.”

Trình Ý vô cùng buồn bực. “Chính cô ấy cũng chưa nói yêu con.”

Thái độ của Bà Hai trở nên lãnh đạm, có ý định là khích tướng hần. “Mẹ đoán chừng là Hồng Hồng yêu người khác rồi.”

Thần sắc hần trở nên ngưng tụ, chỉ cảm thấy không thở nổi. “Cô ấy là vợ của con.”

“Người thì cũng chạy mất rồi, còn ở đó mà huênh hoang cái nỗi gì.”

Hần tiếp tục cường điệu, “Cô ấy là vợ của con!”

Bà Hai đứng lên, muốn đi về phòng, cuối cùng còn quãng xuống một câu, “Con muốn người vợ này, còn phải xem con có thể đuổi theo nó đưa nó về hay không. Theo mẹ thấy, nếu con không đưa được con dâu mẹ về, cũng không cần về cái nhà này nữa.”

Trình Ý lẳng lặng nhìn bóng lưng của Bà Hai, cảm xúc của hần sau khi nói chuyện với mẹ càng trở nên bối rối, trong lòng đau đớn như bị vạn mũi tên xuyên qua. Hần sợ hần không tìm về được trái tim của Chu Hồng Hồng.

Chu Hồng Hồng ở công ty mới, rất nhanh cũng đã thích ứng được.

Nội dung công việc của cô trước đây vẫn nghiêng về phần ngôn ngữ, nhưng về mảng thời trang, cô là người mới, cho nên giai đoạn khi mới bắt đầu, phải cố hết sức. Thật may là Trương Nhạc Minh thường cùng cô tán gẫu, đều có trao đổi liên quan đến công việc, cũng giúp cô học hỏi thêm rất nhiều.

Chu Hồng Hồng bị sắp xếp đến ở cùng phòng với mấy người ở bộ phận tài vụ mới. Người bạn cùng phòng tên là Lê Doanh, so với Chu Hồng Hồng lớn tuổi hơn một chút. Phòng tài vụ thường xuyên làm tăng ca, Lê Doanh thường tan ca khá muộn, cơ hội để hai người ở chung không nhiều lắm, quan hệ của hai người coi như không thân thiết cũng không lạnh nhạt.

Sau vài ngày Chu Hồng Hồng dần dần quen giường mới, cũng ngủ ngon hơn. Vài ngày sau cô gọi điện thoại ẹ Chu báo tình hình của mình, cũng không thêm hỏi đến Trình Ý.

Mẹ Chu cũng không nghi ngờ gì, nghe con gái nói tình hình công việc mới, bà rất vui mừng.

Chu Hồng Hồng cảm thấy Trình Ý vô cùng tức giận, hẳn đã bỏ cuộc. Người như hắn lo gì không kiếm được vợ. Mặc dù tính cách của hắn hơi kém một chút, cũng v còn có diện mạo, dáng người mê hoặc kia, còn rất nhiều đám đàn bà con gái yêu thích hắn.

Cô nên lo lắng cho tương lai của mình. Mấy năm nay cô ở cùng với Trình Ý, bạn bè thân thích, bạn học đều biết, có lẽ cô căn bản không thể tìm thấy người đàn ông nào có thể bao dung đoạn quá khứ bảy năm này.

Hoặc là, cô sẽ không bao giờ yêu người khác được nữa.

Sau khi vào làm được khoảng nửa tháng Chu Hồng Hồng ngẫu nhiên gặp Hoàng Dĩnh trong tiệm cà phê.

Đôi bên gặp mặt cũng có chút kinh ngạc, sau đó, bầu không khí bỗng nhiên thay đổi.

Hoàng Dĩnh liếc nhìn thẻ nhân viên của Chu Hồng Hồng xuýt một tiếng, “Trương Nhạc Minh quả nhiên là đã đưa được cô vào công ty.”

Chu Hồng Hồng không nói, cô cũng nhìn thấy thẻ nhân viên của Hoàng Dĩnh, làm tại phòng hành chính. Cô cười cười, cầm ly của mình lên, xoay người muốn rời đi.

Hoàng Dĩnh chắn trước mặt Chu Hồng Hồng, “Ý vào việc mình có chút tư sắc liền đi cửa sau.”

Chu Hồng Hồng nắm chặt cái ly, thu lại vẻ tươi cười.

Nói Hoàng Dĩnh có thù với Chu Hồng Hồng, cũng là bởi vì Trình Ý.

Lúc Chu Hồng Hồng đi nhập học đại học, mẹ Chu bởi vì say xe nên không cùng đi. Nhưng cô lại có rất nhiều hành lý, bao to bao nhỏ, tất cả đều do Trình Ý khiêng vào ký túc xá.

Lúc ấy, Hoàng Dĩnh đã được cha mẹ thu dọn hành lý xong xuôi, đang ngồi nói chuyện phiếm. Cô ta ngồi đối diện với cửa, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Trình Ý.

Lúc hắn bước vào cửa mang theo ánh sáng chiếu sau lưng, cô ta kinh diễm một phen. Bởi vì có cha mẹ ở đó, nên cô ta cũng không dám nhìn kỹ, thu hồi tâm thần tiếp tục nói chuyện cùng cha mẹ.

Trình Ý tìm được vị trí của Chu Hồng Hồng, để từng bao đồ xuống, khóe mắt cũng chưa hề nhìn Hoàng Dĩnh một chút.

Chu Hồng Hồng đi theo vào sau, nhìn thấy bạn cùng phòng, cô rất thiện ý mỉm cười.

Hoàng Dĩnh liếc mắt một cái là nhìn ra Chu Hồng Hồng đến từ nông thôn, cô ta cũng cười.

Trình Ý hoàn thành nhiệm vụ bốc vác hành lý, chờ Chu Hồng Hồng sửa sang lại, hai người mới đi ăn cơm.

Sau khi Hoàng Dĩnh quen thân với Chu Hồng Hồng, hỏi cô người con trai hôm đó là ai.

Chu Hồng Hồng xấu hổ, nói là anh trai của mình.

Qua vài ngày, Hoàng Dĩnh lại tìm cơ hội hỏi Trình Ý đã có bạn gái hay chưa.

Chu Hồng Hồng nghe được ý tứ trong lời nói đó, nói hắn đã có đối tượng kết hôn rồi.

Hoàng Đình lại chưa từ bỏ ý định, rất hy vọng có thể đào được Trình Ý.

Chu Hồng Hồng sợ, cũng không nói chuyện của Trình Ý với cô ta.

Ai ngờ, Trình Ý bị lão thái gia ép, cứ hai ngày ba bữa lại chạy đến trường của Chu Hồng Hồng.

Giấy không gói được lửa. Hôm ấy, Hoàng Đình thấy Trình Ý và Chu Hồng Hồng nắm tay đi dạo ở trong sân trường. Cảnh Trình Ý tìm mọi cách hôn Chu Hồng Hồng, trong mắt Hoàng Đình, thực vô cùng chói mắt.

Sau việc này, Hoàng Đình cảm thấy Chu Hồng Hồng cố ý lừa gạt mình, có ý muốn thấy mình bị chê cười, vì thế cũng chấm dứt quan hệ quen biết với Chu Hồng Hồng.

Chu Hồng Hồng có thành khẩn nhận lỗi qua, nhưng Hoàng Đình từ chối không chấp nhận.

Hoàng Đình là người địa phương, mặt khác hai bạn cùng phòng cũng là người ngoại thành, sau mấy ngày thì mấy người đó luôn dùng giọng địa phương để nói chuyện.

Chu Hồng Hồng nghe không hiểu, không biết trả lời như thế nào. Dần dần, ở ký túc xá cô càng ngày càng trầm mặc. Cô thử đi học giọng nói của thành phố này, nhưng ngay lần đầu tiên mở miệng đã bị Hoàng Đình châm biếm, nói khẩu âm của cô thật nhà quê.

Hôm đó Chu Hồng Hồng bỏ chạy đến chỗ Trình Ý thuê, gõ nửa ngày cửa.

Hắn không ở nhà.

Cô gọi điện thoại cho hắn, không nhận được giọng nói còn mang theo tiếng khóc, “Trình Ý, anh trở về nhanh một chút.”

Trình Ý đang chơi đánh bài, nghe được âm thanh của cô, trong lòng căng thẳng hỏi, “Vợ, làm sao vậy? Ai khi dễ cô?”

“Anh trở về nhanh một chút.” Cô lầm bầm, chỉ nói mỗi một câu như vậy.

Hắn vội vàng trở về căn phòng thuê của mình, nhìn thấy cô dâu nhỏ của hắn ôm đầu gối ngồi ở cửa, cúi đầu nhìn mặt đất đến gần người.

Chỉ một thoáng đó thôi, hắn cũng thấy rất đau lòng.

Ngày hôm sau Chu Hồng Hồng chuyển vào căn nhà Trình Ý thuê đó.

Lúc Trình Ý đi xách hành lý của Chu Hồng Hồng, nhìn thấy Hoàng Đình, hắn cười lạnh nói, “Cô đúng là người thành phố, cô đúng là không phải người nhà quê, cũng chỉ có cô thấy bạn trai của bạn học là chảy nước miếng đầy đất.”

Sắc mặt của Hoàng Đình trắng bệch, đối với Chu Hồng Hồng càng thêm oán hận.

Mà Chu Hồng Hồng, bởi vì muốn chăm sóc sinh hoạt thường ngày của Trình Ý, vô cùng bận rộn, không nhàn rỗi bận tâm đến những người bạn học này nữa.

Hoàng Đình chần ở giữa cửa quán cà phê, “Chẳng phải cô nói không có liên lạc với Trường Minh sao? Tại sao lại dùng quan hệ của cậu ấy để vào công ty.”

“Tôi không lợi dụng quan hệ của ai hết.” Chu Hồng Hồng bình tĩnh trả lời, “Xin nhường đường cho.”

“Vậy thì chờ coi.” Hoàng Đình nói xong, chính mình lại đi ra ngoài trước. Làn váy tung bay theo từng bước cô ta đi.

Chu Hồng Hồng thở dài, coi như hai người là người xa lạ, còn tốt hơn là vừa thấy mặt đã châm chọc khiêu khích. Cô thực sợ ứng phó với những cảnh tượng như vậy.

Cô vừa muốn đi ra ngoài, một người con trai chọt tiến vào, cười như gió xuân.

“Chị họ, thật khéo quá.”

Chu Hồng Hồng trợn mắt há hốc mồm.

Cái trò đùa của ông trời lần này thật lớn, so với Hoàng Đình còn lớn hơn...

45. Chương 45

Chương 45

Chu Hồng Hồng cảm thấy, cô và Đẩu Bái cũng không coi là thân thiết lắm. Cậu ta từng làm mấy chuyện thấp kém tổn thương cô, cô luôn canh cánh trong lòng, cho nên bây giờ ngay cả tươi cười với cậu ta cô cũng không làm nổi.

Đẩu Bái không thèm để ý thái độ của cô, vẫn tỏ ra rất thân thiết, “Thì ra cái tên Chu Hồng Hồng trong danh sách công nhân mới đúng thật là chị họ, tôi còn tưởng là trùng tên mà thôi. Vừa rồi tôi đi ngang qua, nghe thấy giọng của chị, tò mò nên vào xem.”

“À.” Cô cúi đầu muốn đi ra ngoài.

Cậu ta chặn đường, ngăn cô lại, nhỏ giọng hỏi: “Chị họ, chị vẫn còn không tha thứ cho tôi sao?”

“Này bạn học, tôi không phải là chị họ của cậu.” Chu Hồng Hồng vẫn không ngẩng đầu nhìn hắn nói, “Tôi rất bận.”

Đẩu Bái neho mắt, lẳng lặng nhìn đỉnh đầu của cô.

Không khí vô cùng nặng nề, cậu ta vẫn chắn tại cửa ra, Chu Hồng Hồng không thể không ngẩng đầu lên, “Tôi còn việc phải làm, phiền cậu nhường đường một chút.”

Cậu ta cười nghiêng người, vẫn không thay đổi xưng hô, “Chị họ, có rảnh chúng ta nói chuyện sau nhé.”

Cô cúi đầu đi ra cửa, trong lòng thầm nghĩ: Hi vọng vĩnh viễn sẽ không gặp lại cậu ta nữa!

Sau khi gặp được hai người bạn họ ở quán cà phê kia, Chu Hồng Hồng không bao giờ đến quán coffee đó nữa. Cô không thích uống cà phê, hôm đó chẳng qua là hơi buồn ngủ, muốn uống một chút cà phê để nâng cao tinh thần, ai ngờ lại xui xẻo như vậy, gặp phải người này rồi tới người khác.

Phòng cô có một nhân viên thư ký chuyên phụ trách liên lạc làm việc với phòng hành chính. Bởi vậy, các công nhân viên phòng thị trường không phải va chạm nhiều với nhân viên phòng hành chính.

Về phần Hoàng Đình, Chu Hồng Hồng có thể không cần phải lui tới quan hệ này nọ nữa. Nhưng Đẩu Bái, đúng là muốn tránh cũng không thể tránh.

Khi gặp cậu ta tại quán cà phê, cậu ta không đeo thẻ nhân viên, Chu Hồng Hồng không biết rốt cục là cậu ta có chức vụ gì. Sau này, khi tổng giám đốc phụ trách thị trường giới thiệu cô mới biết, Đẩu Bái là thực tập viên của phòng thiết kế.

Tuy nói cậu ta là đến thực tập, nhưng công việc của cậu ta cũng trực tiếp tham dự vào việc thiết kế. Hơn nữa, sản phẩm thiết kế mới mà cậu ta tham dự, vừa khéo lại là dự án mới mà Chu Hồng Hồng tiếp nhận—đồ lót.

Chu Hồng Hồng vẫn cho rằng, những kiểu dáng thiết kế đầy cảm tính đó là kiệt tác của một nhà thiết kế nữ, ai ngờ lại được vẽ ra dưới ngòi bút của Đẩu Bái. Cô lại liên tưởng đến của vài cái bao cao su của cậu ta. Có lẽ, cũng bởi vì đã từng sử dụng mấy cái bao kia với các cô gái, cho nên cậu ta mới tìm được linh cảm rồi thiết kế ra những mẫu nội y đó.

Sản phẩm này gần đây mới bắt đầu tuyên truyền, tất cả các bộ phận đều cần phải liên lạc làm việc cùng nhau, hơn nữa Đẩu Bái lại là nhà thiết kế, về ý tưởng thiết kế còn phải tham khảo ý kiến của hắn. Vì thế, Chu Hồng Hồng thường xuyên có thể nhìn thấy Đẩu Bái xuất hiện ở phòng thị trường.

Trong các trường hợp công khai gặp gỡ, thái độ của Đẩu Bái vô cùng nghiêm túc chuyên nghiệp, nhưng khi chỉ có hai người, cậu ta liền nhả ra một câu “Chị họ”, sau đó liên tục xin lỗi chuyện của mấy tháng trước.

Hơn nữa mặc kệ cô lạnh lùng thế nào, cậu ta luôn tươi cười rạng rỡ, điều này khiến cho cô có cảm giác mình là người có lòng dạ hẹp hòi.

Dần dần, Chu Hồng Hồng cũng lười đi so đo với cậu ta. Cô coi Đẩu Bái là đồng nghiệp bình thường, giữ vững một khoảng cách nhất định.

Tháng đầu tiên đi làm, ngày ba bữa cô đều đi nhà ăn công ty giải quyết. Sau này cô đi dạo vùng lân cận, tìm được một khu chợ nhỏ. Tính chịu khó lại một lần trở về, cô bắt đầu nấu cơm chiều ở phòng bếp nhỏ của ký túc nhân viên.

Lê Doanh là một người không biết nấu nướng, sau khi thưởng thức đồ ăn Chu Hồng Hồng nấu, liền muốn kết nhóm nấu nướng. Cô tính toán chi phí chung rồi đi hỏi ý kiến của Chu Hồng Hồng.

Chu Hồng Hồng đồng ý. Đẳng nào thì cô cũng nấu ăn, nấu ột người nhiều khi cũng quá ít, không bằng hai người cùng nhau ăn, như thế cũng vui hơn.

Sau này, Lê Doanh lại một lần nữa tính toán tỉ mỉ. Bọn họ cũng không có trợ cấp tiền ăn, nếu như ngày ngày ăn bữa trưa ở công ty, thà là tự mang cơm trưa. Vì thế cô đề nghị Chu Hồng Hồng buổi tối nấu nhiều một chút, chuẩn bị luôn cho bữa trưa ngày hôm sau.

Chu Hồng Hồng lại có chút do dự.

Bình thường cứ đến giờ cơm trưa, nếu Trương Nhạc Minh không bận việc phải ra ngoài, hẳn sẽ đến hẹn cô cùng nhau đi ăn cơm. Thỉnh thoảng là hai người bọn họ, nhưng đại đa số, hẳn sẽ kêu thêm một hai đồng nghiệp, có nam, có nữ. Chu Hồng Hồng cảm thấy hẳn có ý tốt, quan tâm cô mới đến, cho nên mang cô đi làm quen để tiện làm việc. Nếu sau khi cô quen biết các đồng nghiệp rồi lại tự mang cơm ăn một mình, vậy chẳng phải là qua cầu rút ván hay sao.

Vì thế cô không đồng ý với Lê Doanh.

Nhưng mà, dần dần, tin đồn của cô và Trương Minh càng truyền càng lớn.

Chu Hồng Hồng lại rất chậm hiểu về phương diện này, cô chỉ luôn chú ý làm tốt công việc của chính mình, chưa bao giờ hỏi thăm chuyện riêng của người khác. Những đồng nghiệp nghe được mấy tin đồn này, cũng không nói trước mặt cô, mà chỉ ở sau lưng to nhỏ nghị luận mà thôi.

Hôm đó, Chu Hồng Hồng phải đem ý tưởng quảng cáo nội y cho Đẩu Bái xác nhận. Cậu ta kêu cô mang đến cho cậu ta xem.

Nếu như chỉ là một thực tập sinh bình thường thì Đẩu Bái đúng thật có chút phô trương. Tóc của cậu ta đã đổi màu, nhuộm thành màu xám trắng, khiến cho cả công ty chỉ có cậu ta đi theo kiểu phong cách kỳ quái.

Chu Hồng Hồng đi đến bên cạnh bàn làm việc của Đẩu Bái.

Cậu ta ra hiệu cho cô ngồi xuống, sau đó dùng bút gõ lên màn hình, vạch ra vài chỗ phối màu không hài hòa.

Chu Hồng Hồng không khỏi thảm chắc lưỡi, đúng là đối với màu sắc mỗi người đều có cảm nhận riêng. Nhìn màu tóc xám trắng kia của cậu ta là biết, ai cũng chỉ trở nhưng cậu ta lại như không hề hay biết.

Đẩu Bái nhận ra cô đang ngẩn người như đi vào cõi mộng, cậu ta cười cười tới gần, thấp giọng gọi một câu, “Chị họ?”

Cô cả kinh vội vàng lùi chiếc ghế xoay lại, trấn định nói, “Cậu nói tiếp đi.”

Cậu ta chọn lại màu sắc xong lại nói, “Mấy vấn đề tôi vừa nói chị nghĩ sao?”

Cô nhìn hình ảnh trong màn ảnh, “Vẽ ở trong máy của cậu, sao nhìn ra có vẻ hơi khác...”

Đẩu Bái cười, “Chị yên tâm, là tại cấu hình máy tôi tốt hơn bên máy của chị thôi.”

Chu Hồng Hồng liếc cậu ta một cái, chỉ là một thực tập sinh mà lại được công ty ưu ái đến vậy. “Vừa rồi tôi không nhớ kỹ, cậu nói lại lần nữa đi.”

“Không cần nhớ. Tôi vẽ lại mấy bản, lát đưa lại cho chị là được mà.”

“Vậy cậu kêu tôi qua đây làm gì?” Chu Hồng Hồng thật sự không thể thân thiết nổi với cậu ta, rõ ràng là cậu ta có thể trao đổi những thứ này trên mạng với cô.

Đầu Bái gỡ gỡ tóc, theo thói quen lướt mắt về phía mấy bản vẽ quảng cáo, “Tự nhiên nghĩ ra ý tưởng quảng cáo nên thay đổi một chút nên mới gọi chị.”

Cô nhú mày, “Mọi thứ cũng chuẩn bị hết rồi, cậu còn muốn đổi thế nào nữa?”

Lúc này, ánh mắt của cậu ta dừng lại trên ngực của cô đảo qua vài vòng, nụ cười vẫn mang đầy vẻ trẻ trung đầy sức sống, giọng nói hạ thấp đến mức chỉ có hai người bọn họ nghe thấy, “Hai tay ôm trọn hai khóa tròn.”

Cô không để ý đến tầm mắt kia của cậu ta, giọng nói lạnh lùng như cũ, “Mời làm việc theo trình tự, cảm ơn.”

Đầu Bái ở trong văn phòng nhỏ giọng tâm sự, thái độ mập mờ với Chu Hồng Hồng vô cùng khả nghi. Sau khi một vài đồng nghiệp thấy được, lại liên tưởng đến tin đồn với Trường Minh, cuối cùng lại có thêm một loạt những lời đồn đãi không hay nổi lên.

Nữ nhân viên xinh đẹp vừa đến làm được một tháng, đã dính phải tình yêu tay ba đầy lâm ly ở công ty. Những kẻ rảnh rỗi vô cùng kích động, luôn chú ý theo dõi tiến triển của chuyện tình này.

Chu Hồng Hồng cũng có cảm giác ánh mắt của các đồng nghiệp nhìn mình không được bình thường, nhưng cô cũng không thể biết được nguyên nhân.

Thậm chí những tin đồn này, Trình Ý lại là người nói cho cô biết.

Tối hôm Trình Ý đến ký túc xá nhân viên, Chu Hồng Hồng vừa khéo có buổi liên hoan với các đồng nghiệp cùng phòng.

Từ khi bị cô bỏ lại, hần cũng không gọi điện thoại cho cô. Hơn nữa, lần này hần đến bắt người, càng không cần thông báo trước.

Khi Trình Ý đến cổng ký túc, trùng hợp lại có người mở cửa đi ra ngoài, vì thế hần thuận lợi lên lầu, kiểm tra các phòng và tìm được phòng của cô.

Đầu tiên hần khá lịch sự gõ vài tiếng, sau đó thấy bên trong tối lửa tắt đèn, liền đổi thành đá cửa tựa như muốn phát tiết.

Tiếng động khiến cho đồng nghiệp ở phòng bên cạnh chú ý. Sau khi biết Trình Ý đến tìm Chu Hồng Hồng, cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Cô ta đã được Hoàng Đình nói qua, Chu Hồng Hồng là người phụ nữ không đơn giản, suốt ngày chỉ biết quan hệ lung tung với đám đàn ông.

Cô ta nhìn chàng trai trước mắt, vô cùng đẹp trai. Tính nhiều chuyện lại nổi lên: “Anh... Cũng là bạn trai của Chu Hồng Hồng sao?”

“Cũng?” Trình Ý ngay lập tức bắt được điểm chính, vẻ khách sáo ngay lập tức biến mất, giọng nói trở nên vô cùng lạnh lẽo. “Còn có ai nữa?”

“Tôi, cái gì cũng không biết.” Cô ta bị thái độ thay đổi 180 độ của hần dọa cho sợ hãi, vội lui trở về phòng đóng cửa lại.

Thấy vậy, mục tiêu của Trình Ý chuyển sang phòng của cô ta, tiếng gõ cửa trở nên ngày càng lớn.

Cô ta thực sự bị dọa cho sợ hãi, trốn ở trong phòng không động tĩnh.

Nhưng Trình Ý lại vô cùng kiên trì.

Cuối cùng, cô ta đành nhượng bộ, nhưng cô ta cũng chỉ dám mở cửa gỗ, cách Trình Ý một cái cửa chống trộm, tỉ mỉ thuật lại tin đồn thổi của Chu Hồng Hồng cho hần nghe.

Phản ứng sau khi nghe xong của Trình Ý, làm cho cô ta càng thêm kinh hãi.

Hần thế mà lại có thể cười...

Chu Hồng Hồng không hiểu lắm về xe cộ, cô cảm thấy loại xe nào cũng na ná như nhau. Cô nhận ra xe của Trình Ý, chủ yếu là nhờ dáng xe và màu sắc, và cả đôi đèn trước xe như đôi mắt nhỏ nữa. Nhưng tối hôm đó, khi còn cách chiếc Cayenne (một dòng xe của Porsche) một khoảng xa, trong lòng cô đã bắt đầu sợ hãi.

Cô chỉ vào chiếc xe và hỏi vị đồng nghiệp nữ bên cạnh, “Đó là xe gì vậy?”

Nữ đồng nghiệp chỉ thấy một khối đen đen, lắc đầu, “Nhìn không rõ lắm.”

Chu Hồng Hồng tự mình an ủi, không phải là Trình Ý. Cô cũng chưa từng nói với mẹ Chu địa chỉ cụ thể của cô ở đây, chắc chắn hẳn không thể nào tìm thấy.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn tránh đi đường phía đó, không muốn đi qua chiếc xe kia. Khi càng ngày càng gần ký túc xá, nỗi bất an trong lòng càng trở nên sâu sắc. Đến cuối cùng, cô gần như là chạy chậm về phía cửa lớn.

Nhưng mà vẫn không kịp.

Trình Ý chẳng biết từ đâu chui ra, kéo cô lại, khiêng lên vai đi mất.

Ngay khi Chu Hồng Hồng bị hất bắt được, cô biết ngay là hắn. Nhưng bởi vì chuyện xảy ra thành linh, cho nên cô vẫn không ngăn được mà sợ hãi kêu lên.

Trình Ý ra vẻ không để ý, bước đi thật nhanh nhét cô vào ghế sau xe. Đóng cửa, lên xe, mở máy, động tác vô cùng liền mạch lưu loát.

Để cô bạn đồng nghiệp ghen hòng nhìn trân trối, không kịp có bất kỳ phản ứng gì.

Chu Hồng Hồng vừa bị ném một cách thô lỗ, đau đến ngây dại. Chặt vật ngồi dậy, cô kéo tóc Trình Ý, lại véo mặt của hắn, lấy hai bộ móng tay dài nhọn cào mạnh vào tay của hắn. “Anh là đồ khốn, lại muốn giở trò gì?”

Trình Ý không hề mảy may để ý, chỉ nhàn nhạt cười, “Cô được đấy, dám câu dẫn đàn ông hử, cô thật sự cho rằng có thể lật trời hử?”

Thấy xe đã ra khỏi khu ký túc xá, cô cũng không dám làm bậy, sợ hắn lệch tay lái, xảy ra chuyện. Cô mắng, “Đồ xấu xa, mau cho tôi xuống!”

Trình Ý hừ giọng cười lạnh, sớm đã đoán ra cô không dám ra tay tiếp.

Chu Hồng Hồng nhìn cái gáy của hắn, hận không thể cắn cho hắn một phát. “Anh muốn mang tôi đi đâu?”
“Về nhà.”

Giọng nói của hắn vô cùng bình tĩnh tự nhiên. Nhưng cô thì biết, lúc này hắn đang lên cơn tức giận.

Tốc độ xe ngày càng nhanh, Chu Hồng Hồng hốt hoảng. “Anh đừng lái nhanh như thế, rất nguy hiểm.”

Trình Ý không để ý tới, càng ra sức đạp ga.

Cô hốt hoảng, thiếu chút nữa ngã xuống ghế.

Vẻ tươi cười của hắn càng sâu, giọng nói càng trở nên nhẹ nhàng mềm mại. “Sợ sao? Đợi lát nữa còn có trò cho cô nếm thử nữa đó.”

“Trình Ý... Anh đừng như vậy, có chuyện gì thì nói ra...” Chu Hồng Hồng nhìn cảnh vật bên ngoài trôi qua vùn vụt. Ngay lúc đó, cô bấu vào chỗ dựa của hắn, sợ hãi nói: “Phía trước là ngã tư đường!”

Ngón tay Trình Ý đặt trên tay lái gõ gõ vài tiếng, hắn nhìn về phía cô đang sợ hãi hỏi, “Chu Hồng Hồng, có nghe lời không?”

46. Chương 46

Chương 46

Chu Hồng Hồng sợ Trình Ý không thêm quan tâm, thật sự gây ra tai nạn, vội vàng gật đầu.

Trình Ý lập tức dừng xe, đỗ ở ngã tư đường, sau đó từ kính chiếu hậu nhìn dáng vẻ sợ hãi của cô, hần kẹp lên một điều thuốc, coi thường nói: “Con đường này dù cả khi tan tằm cũng chẳng có mấy chiếc xe, cần phải sợ đến vậy sao.”

Chu Hồng Hồng sợ đến mức run rẩy tay chân. Thật may nơi này là vùng ngoại thành, đường xá mới mở, xe cô khá vắng, nếu không thì với cái tốc độ như đua xe vừa rồi, chắc chắn bọn họ đã xong rồi. Cô nhìn ra bên ngoài cửa xe, quả thực vô cùng hoang vắng.

Cô nhẹ nhàng thở ra.

Trình Ý rút một hơi thuốc, thổi ra một hơi khói dài, chợt động thân mình, mở cửa sau của xe, đẩy Chu Hồng Hồng sang bên cạnh, còn bản thân thì ngồi vào bên cạnh.

Chu Hồng Hồng chỉ cho là hần tức giận cô trốn đến nơi này, sửa sang lại quần áo của mình, lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc, “Chuyện của tôi tự tôi lo liệu, không cần anh xen vào.”

“Không cần xen vào?” Hần cười lạnh, “Tôi nghĩ, thời gian trước đây tôi thật đã đối xử quá tốt với em rồi.”

Cô nhích xa khỏi hần, “Tôi đã nói là không cùng với anh nữa.”

Hần bắt lấy mắt cá chân của cô, hung tợn nói: “Xem ra em vẫn chưa biết sợ? Chu Hồng Hồng, không dạy dỗ em một chút, em liền không nhớ lâu.”

“Trước đó anh nói sẽ nghe lời tôi...” Chu Hồng Hồng duỗi chân muốn đạp vào mặt của hần, nhưng vô ích.

“Em ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, cái gì cũng dễ nói.” Trình Ý kéo giầy của cô, ném sang một bên.

Nếu còn không nhìn ra ý đồ của hần, mấy năm qua cô thực sự đã lãng phí thời gian bên cạnh hần rồi. “Anh —— đồ vô lại! Anh lại muốn cưỡng bức tôi...”

“Lại?” Hần vứt tàn thuốc, nhào tới kéo quần của cô, lực đạo vô cùng mãnh liệt, “Hôm nay tôi sẽ cho em biết cường bức thực sự là như thế nào.”

Chu Hồng Hồng căn bản không kháng cự lại được. Ở trong tình trạng này, eo của cô bị hần bóp đến đau. Cô thực sự nhận ra ác ý của hần, trước kia mặc dù cô có không tình nguyện đến mức nào, hần cũng không hung mãnh ép buộc cô.

Cô nhịn không được mắng hần: “Anh là đồ cầm thú!”

Trình Ý cởi đến quần nhỏ của cô, nhìn chằm chằm hoa văn trên quần, thô lỗ hỏi: “Mặc cợt nhả như vậy, là muốn cho ai nhìn?”

“Anh là đồ thần kinh —— “

Hần kéo dây an toàn sang bên cạnh, trói hai tay của cô vài vòng, sau đó trực tiếp kéo quần cô xuống, lửa giận đầy trong mắt, “Có phải em cũng từng dạng chân cho thằng khác chui vào phải không?”

“Tôi không có...” Chu Hồng Hồng biết mình trốn không thoát, cái thứ đồ chơi của hần đã chọt vào giữa chân của cô.

Trình Ý đã không thể kìm được nổi tức giận, hần từ từ đi vào, đáy mắt là một vẻ lo hunh dữ thật đáng sợ, “Chu Hồng Hồng, em chỉ có thể bị tôi làm.”

Cô thật muốn khóc, “Trình Ý... Đừng, tôi đau...”

“Biết cái gì là cường bức chưa? Là tôi mặc kệ em đã đủ ướt hay không đủ ướt, vẫn cứ thế cắm vào.” Hần nói xong, động tác cùng lời nói đâm sâu vào.

Sắc mặt Chu Hồng Hồng trắng bệch, không ngừng kêu khóc. Cái đó của hắn vốn rất lớn, khiến cô cảm thấy đau rất vô cùng.

Cơn đau này, là lần đầu tiên cô đau đến vậy.

Chu Hồng Hồng lắc người muốn chạy trốn.

Trình Ý dùng sức đè hông của cô lại, siết chặt da thịt của cô.

Hắn đã lâu không “yêu” cô, nơi đó của cô vì bị đau nên bó chặt, như đem cả linh hồn của hắn kẹp thắt lại. Nhưng cô cứ khóc suốt, khuôn mặt nghiêng nghiêng dựa vào ghế xe ô ô khóc.

Trình Ý lui ra, chịu đựng nỗi ham muốn tình dục đang sắp nổ tung, mở dây an toàn của cô, ôm cô ngồi lên trên đùi mình.

Hắn cuối cùng vẫn còn để ý đến cảm nhận của cô, lần này thật nhẹ nhàng cử động.

Chu Hồng Hồng vẫn khóc, nhưng cũng đã động tình, tiếng nước nở như phụ họa với tiết tấu của hắn.

Trình Ý cắn lên môi của cô, khàn giọng nói, “Ghế ngồi của anh ướt cả rồi nè, tất cả đều là do em chảy nước ra đó.”

Cô ôm cánh tay hắn, rất sợ bị hắn ném ra ngoài làm trên mui xe. Ý thức của cô đã sớm trở nên mơ hồ, tất cả cảm thụ đều tập trung vào nơi giao hợp với hắn.

Trình Ý từ trước đến giờ thích đánh lâu dài, trong quá trình còn biến hóa tư thế, Chu Hồng Hồng lúc thì khóc, lúc lại kêu. Đợi cho đến khi hắn thực sự buông tha cô thì hai mắt cô đã sưng đỏ.

Được phát tiết xong, trong lòng Trình Ý có vẻ nhẹ nhàng không ít, cũng kiên nhẫn đỡ người phụ nữ của mình. Sau khi hắn giúp cô mặc lại quần áo, lại lau nước mắt của cô, “Em khóc thế có mệt không? Trước kia cũng không thấy em thích khóc đến vậy.”

Ai ngờ, Chu Hồng Hồng lại khóc càng dữ hơn.

Hắn nhíu mày, “Khóc thế xấu muốn chết.”

Cô chỉ chú ý khóc, cũng không thèm cãi lại. Cô thấy thật ủy khuất, lời hắn nói mới khó chịu làm sao, nhưng nếu cô có điểm nào không theo hắn, hắn liền giận không khống chế được. Cô thực hận loại tình cảm không công bằng này.

“Chu Hồng Hồng, đừng khóc.” Hắn ôm lấy hai gò má của cô, xoa nhẹ khiến iệng cô chu lại như chú heo con, “Tôi hỏi em, cái công việc này, có phải là nhờ quyền rũ đàn ông mà có được đúng không?”

Chu Hồng Hồng ngậm ngẫn cả người.

“Tôi có điểm nào khiến em không vừa ý?” Trình Ý lại nhớ tới mấy lời đồn đãi kia, lại bắt đầu tức giận, “Tôi chỉ muốn vui vẻ sống với em, nhưng em không cho tôi cơ hội. Em còn dám bỏ trốn.”

Câu trả lời của cô có chút mơ hồ không rõ, “Tại sao tôi phải sống với anh, tôi ghê tởm anh.”

Hắn buông gương mặt cô ra, uy hiếp nói, “Lặp lại lần nữa.”

Cô lui về sau, cho đến khi dán vào cửa xe, mới có cảm giác dừng cảm hơn, “Tôi chán ghét nhất —— “

Trình Ý cắt đứt lời của cô, nhếch miệng, “Hôm nay tôi sẽ cho em chết tại đây.”

Chu Hồng Hồng lại bắt đầu khóc, giờ phút này cảm xúc trong lòng cô như đê vỡ, bao uất ức trào ra, cô kêu lên. “Trình Ý, tại sao anh luôn xấu xa với tôi như thế...”

“Tôi xấu xa với em như thế nào?”

Trình Ý chờ câu trả lời của cô, nhưng cô chỉ thút thút khóc. Đáng vẻ đáng thương vô cùng, khiến cho cảm xúc của hắn dịu lại, “Chu Hồng Hồng, em nói đi, tôi có chỗ nào không tốt?”

“Tôi đã nói anh vừa thấy là muốn tôi... Anh là đồ khốn kiếp nhất!”

“Chỉ cần em không rời khỏi tôi, những chuyện khác em muốn như thế nào cũng được.” Đây là bảo đảm duy nhất của hắn.

Chu Hồng Hồng thấy hắn dường như không còn tức giận, gan lại lớn hơn một chút, “Anh phát giận là yêu xằng bậy, cũng không để ý đến cảm nhận của tôi.”

“Đó là do em chọc tôi.”

Cô quay đầu đi không thèm nhìn hắn, đúng là không thể nói với loại người như hắn.

Trình Ý nhớ đến lời của Bà Hai, lại nói tiếp, “Được rồi, em nói đi. Tôi sẽ không ức hiếp em nữa. Em rất cuộc không hài lòng cái gì, hôm nay nói hết cho tôi nghe.”

“...”

“Nói chuyện đi, không phải em muốn nói sao? Có gì cũng để trong lòng, làm sao tôi biết em đang nghĩ gì?”

Chu Hồng Hồng đưa mắt nhìn con đường cái mờ mờ bên ngoài qua lớp kính xe. Cô nắm chặt vạt áo, hít thật sâu mới nói, “Anh thích Thời Tiệp Nghiê, anh vì cô ấy mà vứt bỏ tôi.”

Trình Ý không ngờ nghe được câu trả lời lại là như vậy, cơn giận của hắn trong nháy mắt liền tiêu mất hơn phân nửa, “Anh không hề vứt bỏ em.”

“Anh đối với cô ấy thật tốt, nói chuyện thì dịu dàng, cái gì cũng nghe theo cô ấy. Còn tôi thì sao? Dựa vào cái gì mà tôi phải... nhân nhượng anh...” Nước mắt của cô lại theo lời nói mà tràn xuống má, càng nói càng nghẹn ngào.

Hắn kéo cô lại, nhẹ nhàng nói: “Bây giờ anh không thích cô ấy. Tất cả đều đã qua, về sau anh muốn sống cùng em. Trước kia anh đối với cô ấy như thế, là vì Nhung Bác Quân nói... Theo đuổi phụ nữ như vậy, không thể để cho người ta biết tính tình thật của mình.”

Chu Hồng Hồng khóc không thành tiếng.

Trình Ý cẩn thận lau nước mắt của cô, “Tất cả những điều đó đều là giả bộ. Với em thì không thể giả bộ suốt đời, anh là người thế nào liền sống đúng như thế.”

“...”

“Tính tình anh không tốt, nói chuyện cũng không xuôi tai, nhưng mà anh không muốn sống giả dối với em cả đời.”

Chu Hồng Hồng giương mắt nhìn hắn, đầu óc là một mảng mơ hồ, “Anh..... vừa rồi còn cương bức tôi...”

“Ai bảo em thông đồng với đàn ông khác.”

Trình Ý cũng hiểu. Hắn là đàn ông, hắn biết lực hấp dẫn Chu Hồng Hồng đối với nam giới.

Sau khi hắn đưa cô nhập học đại học trở về, liền vô tình hoặc cố ý ám chỉ với Lão thái gia.

Quả nhiên, chưa đến một tháng lão thái gia liền đuổi hắn đến thành phố Chu Hồng Hồng ở.

Mọi người chỉ thấy, Trình Ý không vừa ý việc này, nhưng mà chỉ có hắn tự biết, nội tâm của hắn có bao nhiêu vui mừng. Khi hắn chính mắt thấy Chu Hồng Hồng nói nói cười cười với bạn học nam, thực sự là đã đến điểm cực hạn của hắn. Hắn không thích cô tốt với người đàn ông khác, thấy bạn học nam mượn cớ nói chuyện này nọ với cô, hắn vô cùng khó chịu.

“Tôi thông đồng với đàn ông khác lúc nào?” Cô vẫn không hiểu luận điệu của hắn.

“Được, không thông đồng với người khác, tôi tin em.” Hắn ôm cô vỗ vỗ đầy vể trán an, “Đừng khóc, còn khóc nữa, mắt sưng lên ngày mai làm sao có thể ra ngoài gặp người khác.”

Chu Hồng Hồng loạn xạ xoa nước mắt nước mũi, “Có phải anh cảm thấy tôi là loại lăng lợ?”

Sắc mặt hắn bỗng cứng đờ, “Tôi không nói thế.”

“Vậy tại sao anh luôn ức hiếp tôi.”

Trình Ý không muốn trả lời, hôn cô thật sâu.

Hắn sẽ không bao giờ thừa nhận mình ghen tị, hắn ghen muốn điên rồi.

Sau lần ép buộc này Chu Hồng Hồng vô cùng mệt mỏi, đầu óc rối mù. Cô không muốn nghĩ đến cái gì nữa, chỉ hy vọng có thể ngủ một giấc thật ngon.

Cô vẫn còn để rất nhiều quần áo trong nhà Trình Ý, cho nên khi trở lại ngôi nhà kia, cô lấy một bộ áo ngủ để tắm rửa. Cho đến khi đứng trước gương, cô mới phát hiện trên đùi cô để lại không ít dấu vết trên người cô.

Tên đàn ông này đúng là đồ kẹo kéo làm cách nào cũng không gỡ ra nổi.

Sau khi tắm xong Chu Hồng Hồng nhìn cũng không thèm nhìn Trình Ý, trực tiếp nằm xuống giường ngủ.

Hắn lại sấn vào cô.

Cô nhắm mắt lại, lật người, “Tôi mệt muốn chết, ngày mai còn phải đi làm.”

Trình Ý chỉ đành ngồi ở bên giường nhìn cô.

Nhưng mà nhìn một lúc, hắn thực sự lại muốn “chơi” cô. (editor: khụ khụ : để nguyên bản)

Chu Hồng Hồng có cảm giác như mình đang mơ, nhưng không rõ ràng, cô cảm nhận được sự đụng chạm của đàn ông, cô kêu lên, cầu xin tha thứ, nhưng lại không chống cự được ma lực sung sướng kia. Giờ phút này toàn bộ cảm xúc đều bị người đàn ông trên người khống chế.

Cô có cảm giác như mình đang bay trong không gian, hắn dính vào bên tai cô, rất nhẹ rất nhẹ nói ra ba chữ.

Nhưng cô nghe thấy được.

Vì thế cô càng khẳng định đây là mộng. Bởi vì ba chữ này đối với cô mà nói, là câu nói êm tai nhất trên thế giới này.

Chu Hồng Hồng gắt gao ôm lấy hắn, đáp lại động tác của hắn.

Nhịp điệu của hắn càng lúc càng nhanh, nhưng cô vẫn không chịu tỉnh lại. Đến khi nổi vui sướng bùng phát, cô ngã vào bờ vai của hắn, nhẹ giọng gọi một câu, “Anh Trình Ý...”

47. Chương 47

Chương 47

Buổi sáng hôm sau khi Chu Hồng Hồng tỉnh lại, toàn thân đau nhức, tùy tiện nhấc tay, xoay người đều rã rời. Trong lòng cô thầm mắng “đồ lưu manh”, nhưng vừa xoay lại đã nhìn thấy hắn.

Trình Ý ôm cánh tay phải của cô, ngủ thật ngon. Bình thường sau khi càn quấy xong hắn cũng ngủ rất ngoan. Không hề ngáy, ngủ một giấc đến hừng đông, tư thế ngủ cũng bình thường, không gây trở ngại đến cô.

Chu Hồng Hồng nhìn ngũ quan hoàn hảo của hắn, có chút xuất thần. Nếu hắn có tính cách dịu dàng hơn một chút, thì chắc chắn sẽ càng nhiều phụ nữ yêu thích. Nhưng mà nếu thực sự như thế thì hắn đã không phải là Trình Ý.

Xoa nhẹ mặt hắn. Cô bỗng cảm thấy chính mình cũng mơ hồ, nhìn thấy hắn ngủ an lành đến vậy, cô lại cảm thấy bối rối.

Nhưng dù có muốn ngủ nướng thì cũng vẫn phải dậy, hôm nay là thứ sáu. sắp chịu đựng hết một tuần rồi. Cô cẩn thận thoát khỏi tay hắn.

Hắn dường như bất mãn, nhú nhú mày, ôm lấy cánh tay của cô kéo vào trong lòng.

Cô đành cuộn một đầu chăn, nhét vào trong lòng hắn, muốn hắn ôm lấy chăn mà buông tha mình.

Cũng không biết vì sao, dù như vậy hắn cũng vẫn không tỉnh lại, cuối cùng vẫn ôm lấy khối chăn kia ngủ ngon lành.

Sau khi Chu Hồng Hồng ngồi dậy, cảm giác eo như bị chẹt đứt. Lúc xuống giường, chân run run, cô phải bám vào tủ đầu giường mới không té ngã.

Lại một lần nữa ngồi về bên giường, nhìn đồng hồ, còn sớm.

Chu Hồng Hồng rời giường vào nhà vệ sinh rửa mặt chải đầu, mới nhìn thấy hai cái cốc kia, lại nhớ tới tấm hình trên weibo.

Thực ra cô hiểu, Trình Ý tuy rằng ngoài miệng luôn không đứng đắn, nhưng về phương diện này, hắn sẽ không lừa cô. Nhưng mà, trong lòng cô luôn có một nút thắt. Nói cách khác, niềm tin cô dành cho hắn vẫn chưa đủ.

Nghĩ đến là lại thấy tức, cô thẳng tay ném hai cái cốc kia vào thùng rác, sau đó mới vội đánh răng. Cố ý mạnh tay mạnh chân kêu loảng xoảng, cố ý muốn đánh thức Trình Ý, nhưng sau khi cô đi ra, hắn vẫn đang ôm chăn ngủ ngon lành.

Cô trừng mắt nhìn hắn, đi đến phòng bếp tìm đồ ăn. Không ngoài dự tính, trong tủ lạnh ngoài rượu ra thì chẳng có gì cả. Cô lầm bầm mắng, “Uống, suốt ngày chỉ biết uống, tốt nhất là uống đến chết luôn đi.”

Cũng may, vẫn còn một ít gạo, ít ra thì có thể nấu cháo.

Trong lúc Chu Hồng Hồng nấu cháo, cô nhớ đến chuyện tối ngày hôm qua. Đoán chừng rất nhiều người đều biết vụ việc dưới sân ký túc, cũng không biết sẽ bị truyền thành thế nào. Hắn đúng là đồ khốn khiếp, lại gây thêm rắc rối cho cô.

Đến lúc này cô mới nhận ra một vấn đề nghiêm trọng hơn, tối hôm qua sau khi ở ký túc.

Thì là ở trên xe.

Chu Hồng Hồng kinh hoàng. Cô sợ nếu có người nhìn thấy cô và Trình Ý làm cái chuyện đó ở trên xe, cô thực sự sẽ không còn mặt mũi nhìn ai rồi.

Tuy rằng lúc ấy trong xe không có đèn, đèn đường cũng chỉ là mờ mờ không rõ hắn. Theo lý thuyết, người ở phía ngoài nhìn trộm sẽ không nhìn thấy được bên trong. Nhưng mà xe có rung chuyển. Loại người lỗ mãng như Trình Ý, chắc chắn xe sẽ lay rất dữ dội.

Cô thật muốn trốn luôn không ra ngoài.

Giấc ngủ này Trình Ý vô cùng thoải mái.

Hắn nhịn đã lâu, tối hôm qua được thoải mái dùng sức chơi, thật đúng là sướng đến chết.

Mặc dù lúc sau ý thức Chu Hồng Hồng có chút mơ hồ, nhưng thân thể của cô lại vì hắn mà rộng mở. Loại sáng khoái phun trào đầy não bộ, thoải mãn đến cực điểm, hắn thực sự muốn chết trên người cô.

Hắn từ từ nhú hai mắt, đưa tay sờ sang bên cạnh, trống không.

Hắn lập tức mở mắt, ngồi dậy. Quét một vòng quanh phòng, cũng không thấy Chu Hồng Hồng. Hắn nhảy xuống giường, không thèm để ý mặc quần áo, vội đi ra ngoài tìm kiếm, sợ c lại bỏ lại hắn chạy mất. Thấy Chu Hồng Hồng đang ngán người ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, hắn mới yên lòng.

Chu Hồng Hồng nhìn hắn trống trơn đi ra, có chút không hiểu. Cô nhìn hắn, tầm mắt không dám hướng xuống phía dưới, sợ cái tên cầm thú này lại hăng máu.

Trình Ý cười đùa, che đi điểm nào đó, hơi luống cuống, gọi “Vợ.”

Cô tức giận trả lời, “Tôi cũng chưa đồng ý cái xưng hô này.”

Hắn vẫn cười.

Chu Hồng Hồng nhớ đến nỗi lo lắng vừa rồi, vội vã đứng dậy, ấp úng hỏi: “Trình Ý... Cái kia...ở trên xe, có thể bị... nhìn thấy không?”

Trình Ý hiểu ra, cười một cách vô cùng vui vẻ, “Không thể nhìn thấy đâu. Lần trước anh nói muốn chơi ở ghế sau xe nên đã sửa lại cho an toàn. Vợ của anh sao có thể để cho người khác nhìn thấy.”

“Lỡ như có người đi ngang qua... vậy chẳng phải là ... sẽ nhìn thấy xe... rung lắc...” Hai chữ cuối cùng nói vô cùng nhỏ chỉ có cô mới có thể nghe thấy.

“Rung thì rung.” Hắn đoán được hai chữ cuối cùng, thái độ lại như không có việc gì, “Dù sao thì nếu có người thấy, cũng không nhìn thấy quá trình, cùng lắm cũng chỉ đoán là trong xe đang làm chuyện ấy.”

Nói thì nói như thế, nhưng Chu Hồng Hồng còn chưa phải loại thản nhiên mặt dày như hắn.

Hắn lại tiếp tục nhạo báng: “Mới chỉ là ở trên xe đã xấu hổ như vậy, về sau nếu hai ta đánh dã ngoại, em còn lo gì trời rung hay đất rung.”

Chu Hồng Hồng nóng nảy gắt, “Ai thèm có lần sau với anh.” Nếu hắn còn dám với cô, hai người bọn họ sẽ thực sự kết thúc

“Tôi hôm qua ép buộc em, là anh không tốt.” Nụ cười của Trình Ý vơi đi một nửa.

“Anh thì có lúc nào tốt!” Cô thật muốn đánh hắn.

“Về sau anh sẽ đối tốt với em, anh bảo đảm.”

Cô khinh thường, “Đồ hoang dã, còn không đi mặc quần áo vào.” Tuy nói trong nhà có máy sưởi, nhưng cũng không bằng mùa hè, hắn quả thực lắm tật xấu.

“Thật sao, anh nghe lời em, em đừng đi là được.” Trình Ý xám xịt trở về phòng ngủ.

Đợi khi hắn quay ra, Chu Hồng Hồng đã ăn cháo hoa, cũng không có thức ăn khác ăn kèm với cháo. Nhưng trong lòng hắn vẫn tràn đầy vui mừng, thật lâu rồi chưa được ăn cháo vợ hắn nấu.

Nhưng khi đi vào mức cháo, hắn vô cùng bất mãn, chạy đến chất vấn, “Sao nấu ít như vậy?”

Chu Hồng Hồng cúi đầu ăn, lười nhìn hắn, “Một mình tôi ăn thì như vậy là đủ rồi.”

“Còn của anh đâu?”

“Anh thì có liên quan gì tới tôi.” Cô nói xong cũng không thèm dọn dẹp bát đĩa, trở về phòng.

Khi Chu Hồng Hồng thay quần áo, phát hiện trên mình có nhiều dấu vết hơn lúc tắm tối hôm qua.

Cô không khỏi nghĩ đến giấc mơ kia, sau đó tim đập rất nhanh.

Sau khi biết đến chuyện “yêu đương”, kể cả cô mệt đến đâu, cũng không thể ngủ trong lúc “vận động”.

Nhưng mà, lúc ấy cô mơ mơ màng màng, Trình Ý nói câu nói kia, cô không thể tin được đó là thật. Trước kia mỗi lần vào thời khắc đó, hắn chỉ biết nói vài lời thô tục, cho nên chuyện đó làm sao có thể là sự thực?

Cô lắc lắc đầu, không để mình bị mộng cảnh kia mê hoặc. Nơi này cách công ty của cô khá xa, nếu không sớm xuất phát sẽ không kịp giờ làm.

Mới đi ra khỏi phòng, chợt nghe thấy tiếng động trong phòng bếp.

Trình Ý dùng thìa cạo cái nồi sạch sẽ, ngay cả một hạt gạo cũng không buông tha, vét ra chưa đến nửa chén cháo, hắn húp hai ngụm là ăn xong rồi.

Sức ăn của hắn lớn, chút cháo kia không đủ để nhét kẽ răng, hắn cho rằng Chu Hồng Hồng còn nấu chút gì khác, cho nên lại tìm quanh.

Chu Hồng Hồng quả thực cảm thấy đau đầu, “Anh ở đó làm gì?”

Trình Ý như kẻ cướp lục soát một vòng, không tìm được gì. “Ngoài cháo hoa em không nấu gì khác sao?”

“Không có.”

“Sao em không nấu nhiều một chút?”

“Anh thử xem phòng bếp còn có cái gì để nấu! Ngoài cái tủ lạnh đầy rượu.” Cô thật sự cảm thấy giận dữ, “Uống chết anh đi.”

Hắn nghe thấy giọng điệu đầy vẻ dạy dỗ của cô, bao nhiêu oán giận đều tan thành mây khói. Hắn thích cô quá, tốt nhất là quá hắn suốt đời. Hắn cười, “Anh sẽ vứt đồng rượu đó đi, chờ em tan việc, chúng ta đi mua gạo, mua thức ăn.”

Chu Hồng Hồng không có thời gian cùng kẻ vô công rồi việc như hắn dây dưa. “Tôi phải đi làm, anh đưa tôi đi.”

Từ nơi này đến công ty cô, nhanh nhất đoán chừng cũng phải hơn một giờ. Hơn nữa giờ cao điểm đi làm, đoạn đường này cũng không dễ kêu xe, cách tiện nhất là kêu hắn đưa đi.

Trình Ý dĩ nhiên là đồng ý.

Đi trên đường, hắn lại nhắc lại chuyện cũ, “Trước kia anh đối với em không tốt, anh sẽ cố gắng sửa đổi. Em thích mấy loại linh tinh gì đó, anh cũng có thể thử xem một chút.”

Chu Hồng Hồng vẫn nhìn ra ngoài cửa xe, “Ừ” một tiếng cho có lệ.

Thừa dịp dừng lại đợi đèn đỏ, hắn kéo đầu cô lại, giọng nói quả thật đã vô cùng nhẹ nhàng, “Nhưng mà, em đừng rời khỏi anh.”

Cô giật mình.

Kiểu cách Trình Ý vô lại đùa giỡn, cô đã thấy rất nhiều, nhưng thái độ thành khẩn như vậy thật sự làm cho cô thấy rất không quen.

Chu Hồng Hồng than một tiếng, “Anh thử tính coi, anh đã đổi ý qua bao nhiêu lần, sao tôi còn có thể tin anh.”

“Chỉ cần em không bỏ đi.” Cái gì cũng được, nhưng điều này hắn không thể nhượng bộ.

Hiện tại cô không muốn nói đến đề tài này, thúc giục, “Đi nhanh đi, tôi bị muộn rồi.”

Trình Ý rất nghe lời. Bởi vì tối hôm qua hắn ép buộc cô, hắn đuối lý.

Cả quãng đường Chu Hồng Hồng đều tỏ ra vô cùng xa cách. Trước khi xuống xe, Trình Ý túm lấy tay cô, “Chu Hồng Hồng, anh thật sự muốn sống cùng em, chỉ có em thôi.”

“Tôi đã biết, tôi đi làm đã.” Ngoại trừ câu này ra, cô cũng không biết đáp lại hắn như thế nào. Cô sợ nếu đồng ý, bọn họ lại trở về vạch tuần hoàn chết kia, luẩn quẩn mãi trong cái vòng đó.

Chu Hồng Hồng vừa đến công ty, đã cảm giác được ánh mắt của các đồng nghiệp vô cùng quỷ dị, đầu cô thật sự như muốn nổ tung. Xem ra mọi người đều biết tối hôm qua cô bị một người đàn ông bắt đi.

Cô không muốn giải thích gì cả, mấy loại chuyện này càng giải thích càng thành nhiều chuyện. Chờ thời gian qua đi, mọi người quên hết là xong thôi.

Tối gần trưa, Trương Nhạc Minh gọi điện thoại tới, nói hắn tìm được một nhà hàng Nhật ở gần đó, trên mạng cũng khen không dứt miệng.

Đợi một lát, hắn lại nói, “Anh hẹn vài đồng nghiệp, định buổi tối đi thử một chút, em có rảnh không?”

Trong đầu Chu Hồng Hồng sắp xếp lại công việc của mình xong, nói: “Có thể phải trễ một lát.”

“Không sao, bên anh cũng định tối nay mới qua đó. Vẫn là mấy người đồng nghiệp thường cùng chúng ta ăn cơm trưa, đều quen biết cả.”

Cô cười đồng ý.

Trên phương diện thiết lập quan hệ trong công ty, Trương Nhạc Minh thật sự giúp cô rất nhiều, tự đáy lòng cô luôn cảm tạ anh ta. Đối với việc anh ta mời cơm, bình thường cô cũng không quá quan tâm, cũng không chối từ.

Đến buổi chiều, giám đốc thị trường đột nhiên yêu cầu Chu Hồng Hồng theo Đẩu Bái đến studio chụp hình quảng cáo sản phẩm, nói là có một trở lý giữa trưa bị bệnh nên xin nghỉ.

Nếu Chu Hồng Hồng có lựa chọn, cô tuyệt đối không muốn đi cùng Đẩu Bái.

Cậu ta cả bụng chỉ toàn ý nghĩ xấu.

Hơn nữa, hôm nay cô đúng là eo mỗi lưng đau, không muốn đi lại nhiều.

Nhưng là trở lý, chính là phải làm việc vất, hướng chi, cô lại là người mới. Đúng là rơi vào đường cùng, cô đành phải cùng đi.

Màu tóc xám trắng của Đẩu Bái đã thay đổi, biến thành màu vàng. Chu Hồng Hồng nhớ tới trước kia, vào lần đầu tiên gặp cậu ta, tóc của cậu ta cũng nhuộm màu này.

Nhìn thấy Chu Hồng Hồng, Đẩu Bái cười vô cùng dịu dàng, “Chị họ, thật khéo. Tôi còn tưởng là tiểu Trịnh theo tôi đi.”

“Thật khéo.” Ngay cả nụ cười khách sáo Chu Hồng Hồng cũng không cười nổi.

Sau khi lên xe, Đẩu Bái lấy ra một phần tư liệu, dùng bút đỏ phác họa sơ qua, “Đây là thứ tự quay chụp, lần đầu tiên chị vào studio chú ý một chút, tôi còn tưởng chị sẽ tự nhốt chặt mình trong cái văn phòng của bộ phận đó đấy.”

Chu Hồng Hồng gật đầu. Dù sao cô cũng chưa từng tiếp xúc với công việc này, cô sợ có sơ xuất.

Chờ cậu ta phác thảo xong, cô tiếp nhận tư liệu lật xem.

Tài xế này chạy xe khá nhanh, hơn nữa lại xốc nảy. Chu Hồng Hồng nhìn tập tư liệu, cảm giác mình như muốn hôn mê.

Đúng lúc đó Đẩu Bái kêu lái xe đi chậm lại.

Lúc này Chu Hồng Hồng ngẩng đầu, mới phát hiện xe chạy đến một nơi hoàn toàn xa lạ với cô. “Đây là đâu?”

“Đường đến studio.” Đẩu Bái cười, “Phòng tài chính muốn tiết kiệm tiền, nên Tiểu Trịnh đặt ở nơi khá xa.”

Chu Hồng Hồng không nói lời nào, nhìn về người lái xe phía trước. Cô vừa tới công ty không lâu, không quen biết mấy lái xe của công ty.

Cô sợ đây là Đẩu Bái đang muốn âm mưu gì đó.

Đẩu Bái cảm nhận được sự cảnh giác của cô, nheo nửa mi mắt, chậm rãi nói, “Chị họ, chị không tin tôi đến vậy sao?”

48. Chương 48

Chương 48

Lời này của Đẩu Bái vô cùng chính xác.

Chu Hồng Hồng đúng là hoài nghi cậu ta. Cô cảm giác cậu ta không giống một thực tập sinh, nào có thực tập sinh nào lớn lối như vậy. Sau này liên tưởng đến thân phận con nhà giàu của cậu ta, cô cảm thấy cửa sau của cậu ta chắc rất lớn. Hơn nữa cậu ta vẫn chưa tốt nghiệp, đã có thể trực tiếp tham dự thiết kế, nếu chỉ là sinh viên đến thực tập bình thường mà đã được như thế thì công ty này có khác gì cái chợ.

Cô nắm chặt di động.

Trước khi lên xe, nhìn điện thoại, có bảy tám cuộc gọi tới bị chặn lại. Trong đó có sáu cuộc là của Trình Ý, hẳn thật sự là bám riết không tha.

Chu Hồng Hồng ở thành phố này bảy năm, đều là ở cùng Trình Ý. Cô cũng không qua lại nhiều với các bạn cùng học thời đại học, nếu tính bạn tốt, thì cũng chỉ là thời học trung học, nhưng giờ đây đã mỗi người một nơi.

Thói quen của cô là, nếu gặp phải việc gì, sẽ tìm Trình Ý trước. Tuy rằng hẳn đã bị cho vào sổ đen.

Chu Hồng Hồng mắt thấy xe tiếp tục vững vàng hướng tới phương hướng cô không biết tên, cô cố gắng hết sức làm inh có vẻ thoải mái chút, “Không có gì, tới nơi thì nói tôi.”

Cô cùng Đẩu Bái đi ra, các đồng nghiệp đều biết. Chắc chắn cậu ta sẽ không dám có ý đồ gì...

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng suy tính cẩn thận lại, cô lấy tập tư liệu che giấu, nhấn một tin nhắn cho Trình Ý, kèm theo vị trí trên GPS ——

Tôi có việc, anh đợi lệnh tôi.

Sau đó cô xoá bỏ số của hẳn khỏi danh sách sổ đen.

Đẩu Bái nhìn không sót hành động của cô, sau đó vẻ tươi cười của cậu ta cũng biến mất.

Giống như trước đây vậy, cậu ta đối với Chu Hồng Hồng không hẳn là cố ý bắt buộc.

Sau khi rời khỏi trấn Hoàng Khê, có đôi khi nhớ tới cô, cậu ta sẽ có chút tiếc nuối. Nhưng cũng chỉ vậy thôi. Cậu ta không tin cái gọi là nhất kiến chung tình*, hơn nữa, cô chẳng qua cũng chỉ là có chút nhan sắc mà thôi, so với đám oanh oanh yến yến quay chung quanh cậu ta, Chu Hồng Hồng cũng không cao hơn mấy lần.

(*) vừa gặp đã yêu.

Nhưng khi nghe được đoạn đối thoại của cô và Hoàng Đình ở quán cà phê, trong lòng cậu ta lại có một loại cảm xúc không thể nói rõ xuất hiện. Thấy Chu Hồng Hồng cùng tên họ Trương gần gũi thân thiết, cậu ta cũng thấy rất chói mắt. Cho nên, cậu ta mượn chút cơ hội trong công việc, cố ý tạo ra tin đồn của hai người. Sau này lời đồn lan rộng ra, cậu ta cảm thấy nếu đem Chu Hồng Hồng kéo lại gần cũng không tồi.

Cậu ta nghĩ chắc hẳn mình đã thích Chu Hồng Hồng.

Cậu ta điều tra cuộc sống sinh hoạt của cô, đơn giản chỉ là ba điểm trên một đường thẳng. Công ty, ký túc xá, chợ. Cuối tuần cũng không thấy cô cùng ai hẹn hò.

Không ngờ được cái kia yêu nghiệt kia lại xuất hiện.

Lúc Đẩu Bái nghe được đồng nghiệp thảo luận chuyện tối hôm qua ở dưới cổng ký túc xá nhân viên, cậu ta liền biết người đàn ông kia là ai.

Nhân chứng thấy chuyện xảy ra, miêu tả lại như thế này. “Ôi trời! Người đàn ông đó dữ như Diêm La, hai tay ôm lấy cô ấy khiêng đi mất chả thấy tấm hơi. Tuy rằng mình chỉ liếc mắt một cái, nhưng mà.” Cô ta uống một hộp nước lấy lại giọng, “Trời ạ! Về ngoài quả thực rất tuyệt! Đến mình cũng muốn bị anh ta bắt đi. Khuôn mặt đó, dáng người kia, còn cả vẻ lực lưỡng! Ôi! Mình không thể tiếp tục nhớ lại nữa!”

Kết quả là, mấy phần tử ưa tám chuyện của công ty lại càng thêm kích động. Chuyện tình cảm của cô nhân viên mới thật đặc sắc, hơn nữa lại có đến ba người đàn ông, loại hình hoàn toàn khác nhau, có thể thấy được, khẩu vị của cô nhân viên mới này vô cùng phong phú.

Sau khi biết được chuyện này, lúc đi qua phòng thị trường lúc, Đẩu Bái ngấm Chu Hồng Hồng vài lần. Vừa đúng lúc cô đứng dậy đi đổ nước, trong nháy mắt khi vừa đứng lên, mặt của cô vụng vụng một chút, hơn nữa cậu ta nhìn thấy cô bước đi có chút mất tự nhiên.

Sau khi bắt cô đi tên đàn ông kia khẳng định là đã làm gì đó.

Ngay lập tức, cậu ta liền phát hỏa. Chu Hồng Hồng thân thể khó chịu, cậu ta càng muốn cô phải cùng mình đi ra ngoài. Cô không hiểu quy củ ở studio, cậu ta càng muốn cô đi làm chân chạy việc. Cậu ta nghĩ đến mọi phản ứng, phản kháng của cô, nhưng không đoán được Chu Hồng Hồng sẽ giữ vị trí của mình đi.

Nghĩ đến đây, Đẩu Bái cười cười, kêu lái xe mau chóng đến studio, nói là dừng để cho người mẫu chờ lâu.

Chu Hồng Hồng trong lòng không yên, cho đến khi ra khỏi khu vực này, trên đường phố dần dần có người qua lại, cô mới hơi thả lỏng.

Xe dừng ở cửa studio, Đẩu Bái mới nhìn cô một cách đầy ý vị nói, “Chị họ đã lo lắng hơi nhiều rồi.”

Chu Hồng Hồng rất là xấu hổ, lúc mới xuống xe đã truyền địa chỉ cho Trình Ý. Nhưng giờ xem ra, nơi này đúng là nơi chụp ảnh, chỉ là một studio cô không biết tên mà thôi.

Vì thế cô đành thừa dịp Đẩu Bái ở trước cửa nói chuyện, gọi cho Trình Ý, “Anh đừng có tới đây.” Sau đó cô nhanh chóng tắt máy.

Đoàn người đến trước cửa đón Đẩu Bái, sau đó liền trực tiếp dẫn bọn họ đến phòng chụp ảnh. Chu Hồng Hồng đi qua hành lang, nhìn quanh, phòng studio này tuy rằng chưa từng nghe tên, nhưng quy mô thấy cũng không nhỏ.

“Chị họ, đừng để bị lạc.” Giọng nói đầy chế nhạo của Đẩu Bái truyền đến.

Cô vội vàng đuổi theo.

Vào phòng chụp ảnh, Chu Hồng Hồng mới phát hiện tổ đồng nghiệp phụ trách quảng cáo cũng đã đến. Sau khi chào hỏi lẫn nhau, từng người đều nhìn catalog sản phẩm.

Ý của Đẩu Bái là trong chiều hôm nay chọn trước mấy mẫu điển hình để chụp.

Hình tượng sản phẩm là nội dung Chu Hồng Hồng phụ trách. Lật lật cuốn sổ tay phía sau, nhíu mày, cô không biết nội y tình thú cũng ở trong lần quy hoạch này.

Kiểu dáng là do Đẩu Bái chọn, Chu Hồng Hồng phải nói ra ý tưởng sản phẩm, cũng coi như là ý kiến đại diện cho phòng thị trường.

Tổ quảng cáo nói chuyện với nhiếp ảnh gia về lý niệm của mình (*lý niệm = lý tưởng cùng quan niệm).

Trong lúc lơ đãng, cô thấy cách đó không xa, trên góc Gaza, nằm một cô thiếu nữ. Cô ta từ từ nhắm hai mắt, trên người bọc một tầng vải trắng.

Đẩu Bái nhìn theo ánh mắt Chu Hồng Hồng, bình thản nói, “Người mẫu, là Tiểu Trình tìm.”

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, một người thanh niên trầm mặc đến đẩy đẩy cô người mẫu.

Cô người mẫu đứng lên xốc theo tấm vải trắng, phía dưới cô ta chỉ mặc nội y. Nhưng cô ta rất thản nhiên, đứng lên đi về phòng thay đồ.

Nhưng Chu Hồng Hồng lại đỏ mặt.

Chờ người mẫu đi ra, cô ấy liền trực tiếp đi về phía ngọn đèn bên kia. Cô người mẫu có dáng người rất tốt, tỉ lệ chia đều tương xứng, da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, nhìn giống con lai.

Cô ta nhìn thấy Đẩu Bái, nở nụ cười rạng rỡ, “Chào đại thiết kế Đẩu.”

Đẩu Bái vô cùng lạnh lùng, chỉ gật gật đầu, dời mắt đi nơi khác.

Cô người mẫu thấy Chu Hồng Hồng, rõ ràng rất sững sốt, nhưng sau đó làm như không thấy, đi đến vị trí chụp hình.

Chu Hồng Hồng là lần đầu tiên nhìn thấy hiện trường chụp ảnh, cô cho rằng chỉ cần lắc lư, tạo tư thế là xong. Ai ngờ, nhiếp ảnh gia thường tạm dừng, chạy đến thảo luận góc độ, ánh sáng, làm sao có thể bộc lộ hết ưu điểm của sản phẩm, vân vân.

Chu Hồng Hồng cảm giác rất xấu hổ, thật khó mở miệng, nhưng Đẩu Bái và tổ quảng cáo lại thảo luận rất sôi nổi. Đang lúc đứng ngồi không yên, di động của cô vang lên. Có cảm giác như được cứu thoát, cô nói, “Tôi đi nghe điện thoại.”

Cô chạy nhanh cách xa đám đàn ông kia.

Trình Ý ở bên đầu kia điện thoại kia cẩn thận hỏi, “Chu Hồng Hồng?”

“Hả?” Cô chưa kịp phản ứng lại, “Sao thế?”

“Không phải là em kêu anh đợi lệnh sao, anh đến rồi.” Nghe được là cô, hần cảm thấy dễ chịu hơn, giọng điệu lưu manh lại đến nữa.

“Anh làm sao đến được?”

“Là em cho anh địa chỉ.”

Chu Hồng Hồng lúc này mới tỉnh ngộ lại. “Tôi chẳng phải đã kêu anh đừng đến.”

“Không nghe thấy, gió quá lớn.” Trình Ý rút chìa khóa xe, lười biếng nói. “Anh đến cửa rồi, nhưng cô tiếp tân không cho anh vào.”

Cô liếc về phía Đẩu Bái, “Tôi đang làm việc.”

“Anh đến cùng em thôi.” Hần có vẻ rất khéo hiểu lòng người.

Chu Hồng Hồng thở dài, đúng là cô đã dẫn hần đến, “Anh đứng ở cửa, chờ có vào.”

Có một câu này, hần cười, “Anh chờ em.” Sau đó hần tự nhiên như ở nhà, đến sofa khu khách chờ ngồi xuống, lấy điện thoại cầm tay ra chơi game.

Một lát sau, một thanh niên mập mạp trầm lặng từ bên trong đi ra, nhìn thấy Trình Ý, hần đánh giá một chút. Bởi vì bị cận thị, tên ngốc kia chỉ nhìn thấy dáng của Trình Ý, thấy hần thật cao, “Ừ” một tiếng, đi đến gần.

Trong quá trình đến gần Trình Ý, ánh sáng trong mắt hần càng ngày càng toả sáng hơn. Hần nở một nụ cười thật tươi, “Vị tiên sinh này, anh đến nhận lời mời sao?”

Trình Ý từ trong trò chơi ngẩng đầu, thái độ vô cùng lãnh đạm.

Sau khi anh ta nhìn thấy khuôn mặt Trình Ý, miệng nhếch lên thành hình chữ O, “Tư chất thật tốt, rất lâu rồi tôi chưa từng nhìn thấy.”

“Cút.” Chỉ một chữ, mặt anh ta lập tức đóng băng.

Anh ta lấy từ trong túi tiền ra một khăn tay nhỏ, lau mồ hôi, “Vị tiên sinh này, à... Tôi là đạo diễn, họ Hoàng. Chỉ có chút danh tiếng thôi, bình thường, gọi tôi là Hoàng Dẫn là được rồi.”

Trình Ý nhắc lại, “Cút.”

“Đừng sợ a.” Rõ ràng chân Hoàng Dẫn đang phát run, nhưng hần vẫn còn an ủi Trình Ý, “Gần đây tôi đang tuyển người mẫu nam, anh rất thích hợp...”

Trình Ý lạnh lùng đứng lên, dáng người cao to khiến cho Hoàng Dẫn có áp lực cực lớn.

Hoàng Dẫn cười khan vài tiếng, thể hiện bản tính cố chấp với nghệ thuật. “Hiện tại ở bên trong có một người mẫu nữ khá đặc biệt, chụp một bộ album giấu mặt, một bộ ba vạ. Thế nào?”

Trình Ý không chịu để ý, muốn đi ra.

“Năm vạ, có được không? Là giấu mặt!”

Trình Ý bỗng nhớ tới cái gì đó, dừng chơi di động, dựng lên một vẻ tươi cười, “Bên trong ai đang chụp vậy?”

Hoàng Dẫn thụ sủng nhược kinh*, “Chụp nội y, giấu mặt. Chụp xong cái này, còn có một kiểu nội y tình thú nóng bỏng, cái đó đắt hơn.” Anh chàng trước mặt này không biết có chịu chụp hình nóng bỏng hay không nữa.

(*) Được yêu thích sủng ái mà thấy kinh ngạc.

Trình Ý hiểu ngay, hắn không có hứng thú đối với việc làm người mẫu chụp nội y, nhưng hắn thầm nghĩ vợ mình còn ở bên trong. Hắn liền đi thẳng vào bên trong.

Còn Hoàng Dẫn lại giống như là người hầu, đi vào theo.

Chu Hồng Hồng thấy Trình Ý đang đi nhanh về phía mình, đều tròn tròn mắt. Cô vội vàng nghênh đón, “Không phải nói anh ở bên ngoài chờ sao?”

“Em cũng không nói cho anh biết là chụp loại này.” Hắn nhìn khắp bốn phía, phát hiện hiện trường đa số đều là nam, vì thế sưng mặt lên. Nhìn kỹ lại, cái tên mặt trắng kia cũng có mặt.

Trình Ý cầm lấy tay trái Chu Hồng Hồng, vẽ chiếm hữu một cách rõ ràng.

Chu Hồng Hồng sợ hắn lại sắp nổi nóng, dè tay hắn lại, ra hiệu hắn đừng làm rộn.

Trình Ý đối mắt với Đẩu Bái xong, rũ mắt hỏi Chu Hồng Hồng, “Tên mặt trắng kia vì sao cũng ở đây?”

“Ậu ta thực tập ở công ty.” Chu Hồng Hồng nhớ đến việc Trình Ý hiểu lầm cô vào được công ty là dựa vào đàn ông, cô nghĩ hắn chắc muốn thăm vấn, phát tiết.

Nhưng ngoài dự đoán, Trình Ý chỉ cầm lấy tay cô hôn một cái, “Anh ở đây nhìn, cùng em.”

Chu Hồng Hồng kinh ngạc thấy hắn không có thái độ đùa giỡn.

Hắn thấy biểu hiện hồ nghi của cô, lại rất vênh váo, “Anh ném hết rượu đi rồi. Chờ em tan việc, chúng ta phải đi mua đồ ăn. Được không? Sớm tan tầm một chút nhé.”

Hoàng Dẫn đứng ở một bên, con mắt đảo liên tục. Lúc này hắn mới phát hiện, diện mạo Chu Hồng Hồng cũng coi như là không tồi.

Đến khi chụp hình sản phẩm tình thú, người mẫu yêu cầu dọn sân, Chu Hồng Hồng cũng không có mặt mũi đợi, lôi kéo Trình Ý đi ra ngoài.

Hoàng Dẫn đang muốn thừa dịp cơ hội này lấy số điện thoại của Trình Ý, lại bị một cuộc điện thoại khác làm cho kinh hỉ. “Adonis? Rốt cuộc cậu cũng gọi cho tôi...”

(*) Kinh hỉ = kinh ngạc + vui mừng.

Trình Ý đứng không xa lắm, nghe thấy câu nói này, đột nhiên quay đầu nhìn Hoàng Dẫn một cái, sau đó hỏi Chu Hồng Hồng, “Hắn vừa rồi nói cái gì mà chết chết đó?”

Chu Hồng Hồng đọc lại một lần cho hắn nghe.

Trình Ý ôm cô, cúi đầu xuống bên tai cô nói, “Nếu anh nhớ không lầm, ba của đứa bé trong bụng Thời Tiệp Nghệ cũng tên là chết chết gì gì đó.”

49. Chương 49

Chương 49

Chu Hồng Hồng đối với cái tên Thời Tiệp Nghệ vô cùng miễn cảm, cả người cứng ngắc lại.

Trình Ý vỗ nhẹ lưng Chu Hồng Hồng, nghe Hoàng Dẫn lại kêu cái tên tiếng anh kia lên, hắn cũng không để ý, thấp giọng hỏi, “Chu Hồng Hồng, em tức giận sao?”

“Không có.” Cô tỏ thái độ không sao cả.

Hắn vỗ mặt của cô, vỗ rồi lại vỗ, “Nói cho em nghe, em mất hứng. Không nói cho em, thì em lại sưng mặt với anh.”

“Anh đừng động tay động chân.” Cô hất tay của hắn ra.

Đầu Bái và vài người đồng nghiệp đã đi đến bên này, Chu Hồng Hồng không muốn cho bọn họ nhìn thấy, cảnh cáo nói, “Anh mà lại xằng bậy, thì cút xa cho tôi.”

Trình Ý đương nhiên cũng không muốn để cho tên mặt trắng kia có cơ hội chế giễu, vẫn giữ chặt tay của cô, chậm rãi gãi gãi vết chai trong lòng bàn tay cô.

Lần này là lần thứ hai Đầu Bái tiếp xúc với Trình Ý. Hắn nhìn tên đàn ông đầy vẻ tà khí đứng bên Chu Hồng Hồng cảm thấy thật sự không xứng. Nhưng nghe Lưu Nhất Trác nói, hai người bọn họ yêu đương đã rất nhiều năm.

Đầu Bái nhẹ nhàng liếc Trình Ý một cái, liền chuyển hướng sang Chu Hồng Hồng, mỉm cười nói: “Chị họ, chị không đi vào góp ý một chút sao?”

“Tôi cũng không có ý tưởng gì hay để đóng góp...” Chu Hồng Hồng lúng túng từ chối, bên trong mức độ quá cỡ mở, cô không chịu nổi.

Đầu Bái cười, ầm ầm như gió xuân.

Trình Ý hừ nhẹ một tiếng, càng gãi mạnh vào mấy vết chai của cô. Nếu không bắn khoắn đến Chu Hồng Hồng, hắn sớm vung một quyền qua rồi.

Mấy người của tổ quảng cáo đứng bên cạnh nhìn ba người này, cảm thấy là lạ. Thái độ giằng co của hai người đàn ông rất rõ ràng, khẳng định là có vấn đề.

Về Đầu Bái, cũng có vài đồng nghiệp đại khái hiểu được. Cậu ta là một thực tập sinh ngang cưa (tự nhiên xuất hiện) so với công nhân viên chính thức còn khiếp người hơn, thậm chí còn có vài vị giám đốc các bộ phận đều dè chừng cậu ta mấy phần. Một đồng nghiệp khám phá ra rằng, Đầu Bái có cấp trên là tầng cao nhất làm chỗ dựa. Lần đầu cậu ta tới công ty, khiến cho người ta cảm giác cậu ta rất cao ngạo, cũng không trò chuyện gì cùng các đồng nghiệp. Trong công ty không ít nữ đồng nghiệp bị gương mặt của cậu ta làm mê đảo, đều chủ động đến gần, nhưng cậu ta đều lạnh nhạt đáp lại. Sau này, khi phòng thiết kế và phòng thị trường hợp tác, mọi người liền phát hiện, lúc Đầu Bái nhìn thấy Chu Hồng Hồng lập tức sẽ biến thành một thiếu niên rạng rỡ như ánh mặt trời.

Còn Chu Hồng Hồng, là do Trương Nhạc Minh tiến cử đến. Tâm tư của Trương Nhạc Minh, mọi người ai cũng nhìn ra được, nhưng hết lần này tới lần khác cô ấy lại chậm chạp không hiểu, có đôi khi đụng phải chỉ có hai người bọn họ một mình dùng cơm, cô còn hỏi một vài đồng nghiệp khác đi cùng, các đồng nghiệp cũng không khỏi cảm thán thay Trương Nhạc Minh. Có người đề nghị Trương Nhạc Minh lúc nên ra tay thì phải ra tay liền, Trương Nhạc Minh lại uyển chuyển cự tuyệt. Thật sự là làm ột đồng người cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Đứng trên quan điểm của phụ nữ mà nói, mọi người hi vọng Trương Nhạc Minh và Chu Hồng Hồng gom thành một đôi. Trương Nhạc Minh thành thực ổn trọng, là người chồng tốt. Đương nhiên, đây chỉ là vài cái lý do bên ngoài mà thôi. Nguyên nhân chân chính là, Đầu Bái hẳn là nên dành cho người phụ nữ ưu tú hơn. Nếu loại phụ nữ bình thường như Chu Hồng Hồng cũng có thể cùng lãnh đạo công ty có quan hệ, vậy thì sẽ có rất nhiều nữ đồng nghiệp kêu trời oán đất vì đã quá bất công.

Nhưng mà, bây giờ sự thật chính là, từ trước đến giờ ông trời luôn không công bằng. Một hải quy*, một cao tầng**, thế vẫn còn chưa đủ, giờ bên cạnh Chu Hồng Hồng lại xuất hiện một người đàn ông không biết rõ tên, nhưng dung mạo cực kỳ xuất sắc.

(*) Hải quy: những người du học ở nước ngoài về làm việc trong nước

(**) Cao tầng: có hai ý nghĩa, một là chỉ những người có địa vị cao trong xã hội, hai là chỉ những chức vụ cao trong công ty

Tổ quảng cáo nhìn thấy Trình Ý, mới đồng ý rằng lời tường thuật của vị nhân chứng tối qua không hề khoa trương chút nào. Mấy vận đào hoa này của Chu Hồng Hồng, thực khiến cho người ta khó hiểu.

Một đám đồng nghiệp chăm chăm nhìn hấn không ai lên tiếng.

Nhưng Hoàng Dẫn thì lại có vẻ như không biết nhìn hoàn cảnh lắm. Hấn chỉ nhìn thấy hình ảnh hai nam một nữ rất tốt đẹp, trong đầu đã có ảo tưởng nên quay chụp thế nào mới có thể đánh vào lòng người xem. Hấn phấn chấn mở miệng, “Theo ý tôi thì, hay là ba người giúp tôi quay một đoạn phim ngắn đi. Nội dung phim tôi đã có từ lâu, là chuyện về mối tình đầu của tôi.”

Chu Hồng Hồng cũng không phản ứng kịp, Hoàng Dẫn nói ba người là chỉ ai, lại thấy hấn bỗng nhiên lã chã chực khóc thì rất sững sốt.

Trình Ý nhìn Hoàng Dẫn mặt thì đã có chòm râu tua tủa, còn làm bộ thành một anh chàng si tình, vội che ánh mắt Chu Hồng Hồng lại, dặn dò nói: “Đừng nhìn, sẽ bị đau mắt đó.”

Hoàng Dẫn bị những lời này của Trình Ý đâm thủng tim. Hấn nhìn về phía Đẩu Bái, ai ngờ Đẩu Bái cũng quay đầu đi chỗ khác.

Hoàng Dẫn bị phần xoay người rời đi, lúc gần đi xa bị Trình Ý kêu lại. “Đạo diễn Hoàng.”

Hoàng Dẫn dừng bước, vội vã quay đầu, còn tưởng rằng phim ngắn đã có hi vọng.

“Cho tôi số điện thoại của Người Chết.” Trình Ý hất cho hấn một chậu nước lạnh.

Hoàng Dẫn sầm mặt. “Tôi chết.”

Trình Ý bèn kêu Chu Hồng Hồng đọc lại một lần cái tên tiếng Anh kia.

Chu Hồng Hồng cảm thấy có thể là trùng tên, hay là nên hỏi rõ ràng trước đã. “Adonis... Anh ta từng đi nước ngoài du học sao?”

Hoàng Dẫn không nghĩ tới là bọn họ sẽ hỏi đến người này, hấn lắc đầu, “Không có, hấn đã bỏ học từ lâu, bình thường có rảnh liền chạy chung quanh tìm mấy việc chụp hình.”

Quả nhiên, chỉ là trùng tên mà thôi.

Trình Ý khẽ nhú mày, lại suy tư gì đó.

Một chút nhạc đệm nhỏ, làm cho cảm xúc của Chu Hồng Hồng trầm xuống. Chuyện của Thời Tiệp Nghệ, quả nhiên Trình Ý lúc nào cũng ghi nhớ.

Đẩu Bái từ lúc thấy Trình Ý, cũng không thêm cố ý nguy trang, thái độ đối với Chu Hồng Hồng trở lại vẻ lạnh lùng như hồi mới gặp. Chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ mà thôi, thứ hấn không thiếu nhất cũng chính là phụ nữ, hơn nữa hấn cũng không thích thủ đoạn dùng sức cưỡng gian.

Hình như Chu Hồng Hồng đã hiểu, như trút được gánh nặng.

Buổi tối, Trương Nhạc Minh gọi điện thoại đến, hỏi thời gian ăn bữa tối đã hẹn trước lúc sáng.

Chu Hồng Hồng mới nhớ tới việc này, vội vàng nói xin lỗi.

Khi anh biết cô phải đến studio, cũng không nói gì khác, chỉ cười nói lần sau lại hẹn.

Trình Ý đại khái là nghe ra có người hẹn cô ăn cơm, muốn nhích đến nghe lén, bị cô trừng mắt đành trở về.

Hấn rầu rĩ không vui, nhưng cũng không dám phát tiết với cô. Hấn đành trở lại chiếc sofa ngồi chờ, lẳng lặng hút thuốc, mặt không chút thay đổi, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Sau khi kết thúc công việc Chu Hồng Hồng nhìn thấy hấn liền cảm thấy phiền, thậm chí đúng là âm hồn không tan.

Gạt tàn trên bàn bên cạnh hấn đều là tàn thuốc, đoán chừng hấn vẫn hút không thôi.

Trình Ý thấy cô đi ra, tư thế ngồi không thay đổi, lại hút vài hơi khói, mới vận hỏi. “Đi chưa?”

Chu Hồng Hồng gạt gạt đầu, suy tính có nên nói cho hấn biết, cô muốn trở về ký túc xá.

“Lên xe rồi nói.” Hấn bỏ lại một câu liền đi về bãi đỗ xe.

Cô nhìn bóng lưng của hấn, cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Quả nhiên, vừa lên xe, Trình Ý liền gọn gàng dứt khoát nói. “Chu Hồng Hồng, anh biết em không thoải mái chuyện của Thời Tiệp Nghệ. Nhưng cô ấy là bệnh nhân, anh nhìn thấy cô ấy như vậy cũng không thể không để ý đến cô ấy.”

“Ừ.” Lời này nói ra không có gì ngoài ý muốn, cô luôn luôn biết. Chỉ là đến khi thật sự nghe hấn nói ra, cảm thấy không dễ chịu.

“Nhưng mà, anh cũng không để ý đến cô ấy suốt đời được.” Trình Ý quay đầu nhìn ánh mắt của cô một chút, trong lòng mềm nhũn. “Căn bệnh này của cô ấy, không thể nói rõ khi nào thì khỏi hấn, anh cũng không muốn cùng cô ấy mãi như vậy. Cho nên, chỉ có người đàn ông kia mới có thể thật sự cứu được cô ấy.”

Nghe vậy, Chu Hồng Hồng nắm tay lại, không biết tại sao, bỗng nhiên thấy khẩn trương.

Sắc mặt Trình Ý vô cùng bình tĩnh, nổ máy xe, đi về hướng nội thành. “Anh cũng chỉ từng có hai người phụ nữ, một là cô ấy, một là em. Anh sẽ không nghĩ đến trường hợp nếu em xuất hiện sớm hơn cô ấy, hoặc là nếu lúc đó cô ấy không nói dối thì sẽ như thế nào. Chuyện đã xảy ra rồi, có nghĩ cũng vô ích.”

Cô lẳng lặng nghe.

“Anh chắc chắn lựa chọn sống cả đời với em. Nhưng mà lần đầu tiên cô ấy phát bệnh là bởi vì anh, anh muốn giúp cô ấy.” Hấn cũng không cần nghe cô có trả lời hấn hay không, hấn chỉ muốn đem những suy nghĩ của mình nói hết với cô, “Trước kia không nói với em, là không muốn em không vui. Chẳng qua... Em không nói với anh cái tên mặt trắng kia cũng ở công ty của em... Anh cũng không vui.”

Hình như là đến hôm nay hấn mới ý thức được, chính bản thân mình không thích cô lui tới với đàn ông khác, giống như thế, cô cũng sẽ như vậy.

Lúc này, Chu Hồng Hồng lại nghĩ đến một vấn đề, “Lỡ như vĩnh viễn tìm không thấy người đàn ông kia thì sao?” Người nhà của Thời Tiệp Nghệ đã tìm lâu như vậy rồi, cũng không tìm được. Trung Quốc lớn như thế, nói dễ hơn làm.

“Cố Dĩ Thanh có thể tìm, thế lực nhà cậu ta rất lớn.”

“Vậy vì sao trước kia anh...”

“Anh vốn không muốn tìm hấn. Năm trước khi cô ấy xuất viện, anh không muốn tiếp tay làm việc xấu. Cuối tháng trước lộ ra tin tức cô ấy yêu đương ở nước ngoài, cô ấy lại sợ. Thật ra lần này cô ấy không phát bệnh, chỉ là phản ứng tâm lý. Anh thấy cô ấy thật đáng thương, nên đồng ý giúp cô ấy tìm người kia.”

Trình Ý không nói ra là, Thời Tiệp Nghệ đã gây vô cùng. Sự tra tấn của cô ấy đã không chỉ là căn bệnh kia, còn có nỗi sợ hãi của chính cô về căn bệnh đó nữa. Cô ấy sợ lại một lần nữa bản thân lâm vào sự loại cuồng loạn đáng sợ đó, cho nên lúc nào cũng nơm nớp không yên.

Chu Hồng Hồng lại trầm mặc.

“Chuyện của Thời Tiệp Nghệ, anh đã rất thẳng thắn. Chu Hồng Hồng, em không thể tin anh sao?” Hấn đã nói rất nhiều lần, nhưng cô vẫn luôn để ý.

Cô lười nhìn hấn, “Tôi cũng đã từng nói với anh, tôi và đám đàn ông kia không có gì. Anh từng tin tôi sao?”

“Anh tin em.” Chỉ cần nhìn biểu hiện vừa rồi của tên mặt trắng kia, Trình Ý thật sự tin tưởng cô.

Cô cười, “Tối hôm qua anh còn nói tôi thông đồng với đàn ông đó.”

“Về sau anh đều tin em, em cũng phải tin tưởng anh. Chờ giúp cô ấy tìm được cha của đứa bé, nhiệm vụ của anh cũng coi như hoàn thành.” Hấn và cô quả thật chưa có lúc nào thẳng thắn với nhau. Tính cách cô trầm lặng, hấn không biết cô đang suy nghĩ gì. Những lời vừa rồi, nếu là trước kia, thế nào hấn cũng sẽ không nói.

Trình Ý thật sự cảm thấy mình đối với cô coi như là tốt, hắn kiếm tiền cho cô xài, ai khi dễ cô, hắn đều đứng về phía cô, hơn nữa hắn chỉ có một người phụ nữ duy nhất là cô. Hắn không hiểu được cô còn thấy có cái gì chưa đủ. Sau này bị Bà Hai dẫn dắt, hắn mới hiểu được, phụ nữ đều sẽ để ý mấy câu nói kia.

Chu Hồng Hồng thật muốn đá hắn mấy đá, cô có thể dự đoán nếu lần này mình lại cự tuyệt, hắn khẳng định quần quýt đến chết không tha. Lại nhớ lại câu nói như mơ tối hôm qua, nghĩ xem có nên đánh cuộc một lần không, nhưng cô không thể nhận thua. Sau đó lại nghĩ, nếu thật không có câu đó, thua thì cũng có gì đáng sợ đâu? Cùng lắm thì coi như bị đâm thêm một dao thôi.

“Trình Ý... anh ... yêu...” Quả nhiên cô vẫn chưa đủ dũng khí, đến cuối cùng vẫn vòng vo hai chữ, “Ai?”

Trình Ý mãi không đáp lời, hắn quẹo vào một đường phố, sau đó dừng xe. Tay ngón tay gõ lên tay lái, thần sắc có vẻ cổ quái, “Tối hôm qua em nghe thấy lời đó sao?”

Chu Hồng Hồng vẫn nhìn về phía trước, nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn lại gõ vài cái vào tay lái, sau đó bỗng kéo cô lại, vùi mặt vào giữa tóc cô.

Không thấy hắn trả lời, cô nhắc nhở, “Này.”

Lúc hắn ngẩng đầu lên biểu tình đã như không có việc gì, “Anh đã nói rồi, sẽ không nói lại.”

“Vậy anh cứ đi.” Cô lạnh mặt.

Hắn chửi nhỏ một tiếng, “Chẳng phải là em nghe được rồi sao?”

“Gió quá lớn, không nghe thấy.” Cái cố vô duyên của hắn không ngờ lại hữu dụng với cô.

Trình Ý lại chơi xấu, lườm bầu nói, “Vợ, chúng ta đều phải nói. Tối hôm qua anh nói, giờ đến phiên em.”

Chu Hồng Hồng đẩy ra hắn, “Tôi muốn về ký túc xá.”

“Vợ ơi, vợ à.” Hắn không buông cô ra, nỉ non không ngừng.

Cô đưa tay tát một cái vào đầu của hắn. “Anh cứ ngay!”

“Vợ, chúng ta về nhà. Về nhà anh cho em đánh, em thích đánh như thế nào cũng được.”

“Anh có biết xấu hổ hay không?” Chu Hồng Hồng thiếu chút nữa là muốn vung tay lên, nhưng cuối cùng lại nhịn được.

Hắn trịnh trọng nói, “Anh muốn vợ.”

Cô tức tối hừ một tiếng, “Anh yêu tôi được bao lâu đây?”

“Vẫn luôn yêu.” Hắn trả lời không chút suy nghĩ. Trước kia hắn không biết cái gì là yêu, nhưng sau này hắn nghĩ thông suốt, hắn chỉ đối với Chu Hồng Hồng mới có ý niệm cùng nhau trải qua cả đời.

Cô tránh thoát khỏi ngực của hắn, “Ngay cả tôn trọng người ta cũng không biết, anh thì biết cái gì là yêu!”

“Có phải là vẫn giận chuyện tối qua anh cưỡng bạo em không?” Trình Ý vẫn muốn ôm lấy cô, thấy cô tức giận, đành từ bỏ. “Chu Hồng Hồng, vậy em phạt anh đi, như thế nào cũng được, anh đều nhận hết. Sau này anh sẽ không như vậy đối với em nữa, em nói gì anh đều nghe.”

“Ai biết ngày nào đó anh lại điên lên.”

“Sẽ không, chỉ cần em trở về.” Hắn chỉ còn nước cầu xin cô nữa thôi.

Cô đột nhiên cười lạnh, nặng nề gật đầu, “Được, tôi trở về.”

Trình Ý còn chưa kịp vui vẻ, cô đã tiếp tục nói, “Tôi muốn ngủ ở phòng ngủ chính, anh ngủ ở phòng khách đi.”

Sắc mặt hắn đông cứng một chút, nhưng rất nhanh sau đó đã thỏa hiệp, “Được.”

Chu Hồng Hồng hoài nghi nhìn hắn một cái, cô còn chưa thực sự tin tưởng hắn. Ít nhất ở phương diện này, từ trước đến giờ nhu cầu của hắn luôn rất lớn.

Nhưng khi hai người bọn họ về đến nhà, buổi tối Trình Ý vậy mà thật sự ngoan ngoãn đi ngủ ở phòng khách. Lúc cô đi tắm, còn cố ý đem cửa phòng ngủ chính, thư phòng, phòng tắm đều khóa lại, để phòng sói. Cả đêm hần không có động tĩnh.

Ngày hôm sau, Chu Hồng Hồng phá lệ, ngủ nướng, rời giường rồi mới phát hiện Trình Ý còn dậy sớm hơn cô. Thấy hần mang theo thái độ lấy lòng, tâm tình cô rất vui vẻ.

Chu Hồng Hồng hiếm khi có thái độ đùa giỡn như vậy. Bởi vì Trình Ý thổ lộ, những tính tình giấu kín trong nhiều năm của cô bộc phát. Cô không làm bữa sáng cho hần, lại càng không chuẩn bị cơm trưa cho hần, cô làm ổ trên ghế sofa xem tivi. Mỗi khi hần nói chuyện, cô liền cố ý chỉnh âm lượng lên rất lớn tiếng, ý định trêu tức.

Hần ngồi ở một bên nhìn cô, thật sự không nhịn được, liền đi đến ban công.

Cô thấy hần dựa vào lan can buồn bực hút thuốc, nghển đầu nặng nề hừ một tiếng.

Trình Ý hút thuốc xong xoay người, cách cánh cửa kính nhìn chằm chằm Chu Hồng Hồng trong chốc lát, mới đẩy cửa đi vào.

Cô tà tà liếc hần, “Tức giận sao?”

“Không.” Hần cười yếu ớt, “Vợ, có muốn anh đấm bóp cho em không?”

“Cút ngay.” Chu Hồng Hồng chỉ cần nhớ tới Trình Ý nói sẽ luôn luôn yêu cô, đã cảm thấy sức mạnh tràn đầy. Từ trong miệng hần cạ ra những lời này, khiến cho cô nhất thời văng cả đầu. Cô ngồi xếp bằng trên ghế sofa, xem phim bi kịch trên ti vi cũng cảm thấy buồn cười.

Trình Ý cảm nhận được tâm tình của cô, thấy biểu tình động lòng người hiếm có trên mặt cô, hần có chút ngẩn ngơ.

Đoạn tình cảm trước của hần, bạn gái thực sự là có tính cách của một cô gái mới lớn, đa sầu đa cảm, tùy hứng, thích làm nũng. Hần sủng cô, dung túng hết thảy, thỉnh thoảng cũng có lúc hần muốn phát giận, nhưng Thời Tiệp Nghệ cuối cùng vẫn sẽ nhận sai trước. Dần dà, Trình Ý cũng lười so đo.

Chu Hồng Hồng thì vẫn luôn không phải người có tính cách vui vẻ hoạt bát. Khi vừa mới bắt đầu tiếp xúc với cô, bởi vì lão thái gia nên hần giận lây sang cô, cô vẫn thật bình tĩnh, vẫn duy trì một khoảng cách với hần. Sau khi hai người thật sự ở cùng một chỗ, ngoài những lúc hung dữ, thích ném đồ ra, những lúc khác cô cũng tương đối lạnh nhạt. Ngay cả khóc, đều là cái loại rầu rĩ mà thôi.

Cô sẽ không làm nũng với hần, cũng không cùng hần nói lời tâm tình. Nhưng mà, cô thương hần. Tất cả biểu hiện của cô đã làm cho hần chắc chắn điểm này. Trong cuộc đời hần, còn có người con gái tốt như vậy.

Nhưng ngay từ đầu hần và cô đều huyền não ồn ào, cho nên hần vốn không hề suy nghĩ qua, dù cho Chu Hồng Hồng mạnh mẽ đến mức nào, cuối cùng cũng vẫn là một người phụ nữ.

Chu Hồng Hồng xem xong bộ phim tình cảm cũ rích kia, lại thay đổi tư thế, nghiêng dựa trên ghế sofa, nhấc lên một chân. Cứ như vậy đung đưa đung đưa, cô lại có ý tưởng mới. “Trình Ý, anh rất rảnh rỗi sao?”

“Ừ.” Hần nhìn cô nằm ở kia, còn có một cổ xúc động muốn đề lên mà chà đạp.

Cô liền nói, “Nếu đã rảnh như vậy, giúp tôi cắt móng chân.”

Trình Ý giương mắt đối diện với cô.

“Nhìn cái gì.” Cô không hề e ngại, “Đi lấy kìm cắt móng lại đây.”

Hần lặng lẽ đứng lên, nghe lệnh làm việc. Lúc hần trở về ngồi xuống, cô trực tiếp chen chân vào, gần như muốn dẫm nát lên mặt của hần, bị hần nhanh chóng nắm chặt.

Chu Hồng Hồng buồn bực, đạp không đến.

Trình Ý cong lòng bàn chân của cô.

Cô ngứa nên duỗi thẳng chân.”Cút ngay!”

Hắn cười, dừng lại động tác, nhẹ giọng nói: “Vợ, anh giúp em cắt, em ngoan ngoãn chớ lộn xộn.”

Cô hừ một tiếng.

Trình Ý cầm lấy bàn chân của cô, suy nghĩ.

Tay và chân cô đều không gặp điều kiện tốt, vừa thấy là biết luôn làm việc nặng. Mấy con nhóc ở Hồng Oa, người người đều là da nhẵn thịt hồng hào, Đường Chỉ Mạn yêu cầu cao, không tốt là không được vào làm.

Dựa theo tiêu chuẩn của Hồng Oa, Chu Hồng Hồng không đủ tư cách. Nhưng đối với Trình Ý, vợ mình là thoải mái nhất.

Thấy hắn nửa ngày không nhúc nhích, Chu Hồng Hồng muốn lùi về.

Sau khi lấy lại tinh thần, hắn cười với cô, dịu dàng một cách hiếm có, “Nghe lời.”

Cô giật mình.

Sự dịu dàng của hắn, cô mong ước rất nhiều năm, muốn đến mức đã tuyệt vọng. Hắn của bây giờ, hắn khi còn trẻ, chồng chất lên nhau, làm cho cô trong lúc nhất thời hoài nghi đây có phải là giấc mộng hay không. Lúc này đây, có một Trình Ý sạch sẽ lại ảm áp nhìn cô cười.

Thời gian cứ thế trôi đi, hai người đều không nói lời nào, một người cúi đầu, một người ngây ngốc. Trong phòng khách chỉ còn tiếng nói chuyện từ tivi phát ra.

Chu Hồng Hồng ngẩng nhìn gò má của Trình Ý.

Hoàng Đình trước kia không cam lòng khi thấy Trình Ý bị cô gái như Chu Hồng Hồng chiếm lấy, luôn khiêu khích Chu Hồng Hồng là một cô gái quê, không xứng với Trình Ý. Trên cơ bản, ngoài người hai nhà Trình, Chu, hình như những người khác đều thấy bọn họ không xứng. Thậm chí ngay cả Chu Hồng Hồng cũng cảm thấy như vậy.

Từ góc độ bên ngoài mà nói, là cô trèo cao hắn. Về góc độ tính cách, lại là cô gặp xui xẻo mới yêu hắn.

50. Chương 50

Chương 50

Trình Ý hoàn toàn chưa từng lo lắng hắn và Chu Hồng Hồng rốt cuộc có xứng hay không, hắn là loại khư khư cố chấp, đã nhận định mình và cô là trời đất tạo nên. Hơn nữa, hắn chưa bao giờ ngại thông báo cho toàn thể giới biết, cô là người phụ nữ của hắn.

Trình Ý cắt xong, quay đầu thấy Chu Hồng Hồng đang ngơ ngác, hắn cố ý xấu xa bóp bắp chân của cô, đợi cô kinh hô lại đưa chân cô lên, gắng sức hôn một cái, mới buông ra.

Chu Hồng Hồng đầu tiên là dùng bàn tay lau vị trí hắn vừa hôn, sau đó giơ chân đá bờ vai của hắn, hai chân đều đạp lên, “Đồ vô lại! Anh đúng là không đổi được cái tật xấu lưu manh này.”

“Nếu anh không ‘yêu’ em, em mới nên lo lắng liệu có phải anh có tật xấu hay không đó.” Trình Ý tùy tiện để cô đạp loạn, hắn không thèm để ý mấy cái lực như gãi ngứa của cô.

Cô nhớ lại nửa năm trước, hắn quả thật có đoạn thời gian không thích làm. Cô đặt chân lên bờ vai của hắn, kỳ quái. “Đợi đến lúc anh bận rộn, anh liền không thương.”

Hắn quay đầu nhìn cô, “Là oán hận chốn khuê phòng sao?”

“Oán cái đầu anh.”

“Em yên tâm, về sau kể cả anh ở bên ngoài một như cún (khụ: nguyên văn là như chó, ta thấy không ổn), cũng sẽ bò về nhà phục vụ em.”

“Hừ!” Cuối cùng cô cũng đập lên mặt hần.

Lần này, sắc mặt của hần thay đổi.

Chu Hồng Hồng cảm thấy có điểm không thích hợp, vội vàng rút chân về. Về đặc ý vừa rồi đã bay đầu mất, cô hơi khiếp sợ, chỉ sợ hần tức giận.

Trình Ý thấy thế, hơi hơi cúi người kéo cô lên, ôm vào trong ngực, “Vợ, em thích thế nào thì thế đó, anh đều tùy em.”

“Thật sao?” Cô không xác định hỏi.

“Ừ.”

Vì thế, cô thoát khỏi ngực của hần, ngồi ngay ngắn sang bên cạnh, “Vậy thì lần xa một chút, đừng cản trở tôi xem tivi.”

Trình Ý quả thật cái gì cũng theo ý cô. Cô biến hần thành chân sai vặt mua cơm trưa ỉnh, đầu tiên là la hét kêu hần đi tiệm này, hần mới đi không mấy phút, lại thay đổi tiệm khác.

Hần đều rất kiên nhẫn đáp ứng cô, hoàn toàn không còn cách nào khác.

Chu Hồng Hồng vô cùng thoải mái, thì ra mình cũng có một ngày như thế.

Từ đó, tính tùy hứng của cô bắt đầu, cô bị Trình Ý sai sử nhiều năm như vậy, hiện tại rốt cục có thể xoay người. Mà hần lại rất nhường nhịn cô, làm cho cô càng thêm vênh vào tự đắc.

Bây giờ cô không thích làm việc nhà, thường xuyên la hét ra lệnh Trình Ý làm cái này làm cái kia, còn mình thì vĩnh chân bắt chéo, chỉ trích chỗ nào chưa đạt, bắt hần làm lại. Cô cũng không còn tiết kiệm lo trong lo ngoài nữa, có thời gian rảnh liền lướt web mua một đồng hồ, đương nhiên là lấy thẻ của hần quẹt.

Các loại biểu hiện của cô vô cùng khiến người ta ngứa mắt.

Nhưng Trình Ý vẫn dỗ cô, luôn dùng giọng điệu đã từng đối với Thời Tiệp Nghệ đến nói chuyện với cô.

Cô rất vui mừng với loại cảm giác này.

Tuần đầu tiên, Trình Ý mỗi ngày đều đưa cô đi đón cô về. Khổ nỗi, hần thật sự rất gây chú ý, Chu Hồng Hồng vừa đi vào công ty đã cảm thấy ánh mắt các đồng nghiệp không ổn. Cô liền không cho Trình Ý xuất hiện, tự mình thuê xe trở về.

Dù vậy, lời đồn đãi trong công ty vẫn vô cùng hào hứng. Huống hồ Chu Hồng Hồng lại không ở ký túc xá của nhân viên nữa, trong lúc nhất thời, các phiên bản ùn ùn nổi lên. Mà Hoàng Đình với danh nghĩa là bạn học thời đại học bỗng nhiên có tác dụng vô cùng to lớn. Dưới sự chăm chút miêu tả của cô ta, hình tượng Chu Hồng Hồng giống như “gái thanh lâu cao cấp”. Vì thế tất cả mọi người đều biết, chàng thanh niên đẹp đẽ đầy thu hút kia là tình nhân Chu Hồng Hồng bao nuôi.

Những lời đồn này khiến cho hai người cũng bị liên quan đến những tin đồn nhằm chỉ biết bóp tay thở dài.

Chu Hồng Hồng không rảnh bận tâm đến mấy lời đồn nhằm đó, cô còn đang vui vẻ hưởng thụ sự bao dung hiếm có của Trình Ý, có chút không khống chế được loại cảm giác ưu việt này. Cô nghĩ thầm, nếu ngày nào đó Trình Ý không chịu nổi, cô sẽ nhận sai.

Nhưng Trình Ý chỉ vân đạm phong khinh (tỏ ra lạnh nhạt không để ý gì khác), cười hỏi, “Vợ em có vui không? Tha thứ cho anh rồi sao?”

Cô vừa nhìn thấy nụ cười đầy vẻ hèn hạ của hần, là thấy tức.

Một bên khác, đối tượng bị nhắc tới trong tin đồn là Trương Nhạc Minh, nghe thấy những lời đồn đãi ở công ty, vô cùng bất đắc dĩ. Anh muốn đi giải thích ọi người biết người bắt Chu Hồng Hồng đi là bạn trai chính thức của cô, nhưng mà nghĩ lại làm thế cũng không có kết quả. Những kẻ thích đem pha tám chuyện luôn nhận định rằng, giải thích chính là che giấu. Trương Nhạc Minh càng nói nhiều, càng không thể tin. Cũng có vài đồng nghiệp có lòng thương hại, khuyên Trương Nhạc Minh rằng anh không cần để ý, thời buổi này nơi nào mà không có cỏ thơm.

Nếu so sánh ra thì Đẩu Bái bình tĩnh hơn rất nhiều. Chẳng biết từ lúc nào, cậu ta và cô người mẫu nội y kia bị đồn “phóng lửa tình” với nhau. Tuy rằng mấy phóng viên của vài tờ báo nhỏ dùng “Lửa tình nóng bỏng” để hình dung, nhưng mà, Đẩu Bái đã không đi theo phong cách chàng thiếu niên rực rỡ như ánh mặt trời nữa, cậu ta đối với cô người mẫu đặc biệt lạnh nhạt. Nhưng mà đối với việc lần này, cô người mẫu kia đặc biệt không hề ngại.

Vốn là hai nam một nữ bị buộc với nhau trong đồng tin đồn, nay lại chia ra mấy đường, từng người mỗi người theo một kiểu. Mấy kẻ lắm chuyện ham ngồi lê đôi mách vốn đang chăm chú theo dõi tình tiết một nữ ba nam, tình mới hận cũ vô cùng hấp dẫn. Giờ lại bị mấy tin tức không hề có độ tin cậy kia làm cho nhàm chán, trong nhất thời chẳng ai còn hứng thú buôn chuyện nữa, thì chuyện đồn đãi xưa rất cục có tiền triển mới.

Lần đầu tiên Chu Hồng Hồng đi công tác từ khi vào làm việc. Nói là đi công tác, nhưng thật ra cũng chỉ là đi một chuyến sang thành phố bên cạnh. Vốn cô không cần đi, mà là bị Phó quản lý kéo đi.

Chu Hồng Hồng mặc dù là trợ lý đối ngoại chuyên về tiếng anh, nhưng thực tế chuyện gì cũng phải làm, thậm chí có nhiều việc chẳng hề liên quan đến chuyên ngành, cô cũng phải chạy. Dù sao cô là nhân viên mới tới, hơn nữa lại rất dễ nói chuyện.

Khi Trình Ý biết được việc này, câu đầu tiên là hỏi, “Cái vị Phó quản lý là nam hay nữ?”

“Nữ.”

“Muốn anh đi cùng em không?”

Chu Hồng Hồng lườm hắn một cái, “Anh đi làm gì?”

Hắn cười đùa nói, “Là anh không muốn nhớ em thôi.”

“Tôi thấy anh ở không suốt ngày, không cần quản lý quán bar nữa sao?” Cô buồn bực, tại sao hắn lại đột nhiên rảnh rỗi như vậy.

“Có Trịnh Hậu Loan, quán bar không sập được.” Trình Ý vẫn không nói cho Chu Hồng Hồng biết Hồng Oa bị cháy. Lúc trước bởi vì phải kinh doanh Hồng Oa, trong tài khoản của hắn không có bao nhiêu tiền. Nay thấy sắp tới rất có khả năng cô sẽ tiêu rất nhiều tiền của hắn, hắn lại suy nghĩ có nên quay về nghiệp cũ, đi sòng bạc chơi vài ván, lấy chút vốn cho cô tiêu xài.

Chu Hồng Hồng không để ý lắm đến chuyện này, cô tự động nhảy vọt qua đề tài khác, kéo về việc đi công tác.

Trình Ý biết cô đi công tác cùng đồng nghiệp nữ, cũng an tâm, nhưng lại nghĩ đến một vấn đề vô cùng ác liệt, hắn chà chà cô nói: “Vợ, chừng nào thì cho anh trở về ngủ trên giường?”

“Để sau rồi nói, tôi còn chưa vui đâu.” Cô hất tay hắn, đi vào phòng ngủ “Phanh” một tiếng, đóng cửa lại.

Sáng hôm đó khi Chu Hồng Hồng rời đi, Trình Ý mặt dày quần quít làm phiền, đi nụ hôn tạm biệt.

Cô hôn một cách vội vàng, hắn rất không hài lòng, lại đùa giỡn cạy mạnh ôm cô gặm thật lâu, cuối cùng hắn cầm tay cô hướng về phía đũng quần chạm một cái.

“Trước khi đi không sờ nó sao?” Hắn cúi xuống, thoáng nhìn khuôn mặt giận dữ của cô, thấp giọng nói, “Nó rất nhớ cái động kia.”

“Tự anh đi mà sờ.” Cô đẩy hắn ra, “Tôi phải đi, sắp muộn giờ rồi.”

Trình Ý không trêu chọc cô nữa, xách lên hành lý, nắm tay cô đi ra cửa. “Vợ, về sớm một chút để giám sát anh làm việc.”

Cô tỏ vẻ nghiêm túc, “Tôi về mà thấy chỗ nào không sạch sẽ, anh phải đi ngủ ở ban công.”

“Người đàn bà đánh đá.” Trình Ý nhẹ nhàng đọc nhần từng chữ, đáy mắt đầy một mảnh ý cười.

Chu Hồng Hồng đến công ty, đứng dưới sảnh đợi Phó quản lý đi thang máy xuống, thấy đồng nghiệp khác liền cất lời chào hỏi. Sau khi nói chuyện với cô đồng nghiệp kia, cô mới biết phòng thiết kế cũng phải hai người sang thành phố bên cạnh công tác. Đầu Bái cũng có mặt trong đó.

Chu Hồng Hồng cảm thấy rất nghi ngờ, lúc trước cô có hỏi Phó quản lý, cô ấy nói là chỉ có người của phòng thị trường.

Đầu Bái thấy Chu Hồng Hồng mà không phải là Hà Tiểu, người thường phụ trách việc này, chỉ liếc mắt một cái sau đó cũng không nhìn về phía cô nữa.

Cậu ta có phản ứng như thế, cô lại cảm thấy thoải mái. Cô đã có một người đàn ông đeo báo vô cùng phiền toái rồi, không muốn lại trêu chọc phải một người khác nữa.

Lúc chờ xe đến, nghe được nữ nhân viên của phòng thiết kế nói, Chu Hồng Hồng mới hiểu được, thì ra chuyển đi công tác này, hai phòng ban không cùng chung nội dung công việc, chẳng qua là trùng ngày, công ty liền chỉ điều một chiếc xe.

Ngoại trừ anh lái xe, trong bốn người, chỉ có Đầu Bái là phái nam. Nữ đồng nghiệp của phòng thiết kế là một người rất tự nhiên nhiệt tình, trên đường hầu như đều là cô ấy gợi chuyện để nói. Cũng thật may là có tài xế cùng cô ấy nói chuyện trên trời dưới đất. Trò chuyện một hồi, cô ấy đã nói đến khu Ferris Wheel ở thành phố bên là một khu vô cùng hoa lệ.

Khu Ferris Wheel, Chu Hồng Hồng đã từng thấy ở trong TV, thật sự được tạo ra từ một khoản đầu tư kékè xù. Đương nhiên, vé vào cửa cũng không hề rẻ. Còn nhớ lúc ấy cô nói tin tức này cho Trình Ý, hắn đã nói một câu, “Trên không trung làm chuyện đó chắc chắn là rất thích thú.”

Trình Ý luôn như thế, chuyện gì đều có thể liên tưởng đến phương diện kia.

Vừa nghĩ đến hắn, điện thoại của cô đã có tin nhắn. Trình Ý hỏi cô có nhớ đến đại điều của hắn không? (các bạn có biết nói đến cái gì không, của người khác thì được gọi là con gà con vì trong tiếng trung cái từ “tiểu j” đồng âm với từ gà con, còn những người có kích thước hùng vĩ hơn thì được gọi là con chim Điều, đã thế ông TY này còn gọi là con chim điều lớn = đại điều .@-@).

Chu Hồng Hồng trong lòng thầm xì một tiếng khinh thường, không thèm quan tâm đến.

Mấy phút sau, tin nhắn của hắn có vẻ nghiêm chỉnh hơn, thí dụ như, cô đến đâu rồi, bên này thời tiết ra sao....

Cô không thèm để ý đến hắn một hồi lâu, mới trả lời một tin: Anh tự mình đi mà chơi. Cất di động, nhìn phong cảnh bên đường cao tốc, cây núi vùn vụt trôi qua, lúc này tâm trạng cô vô cùng tốt.

Đầu Bái tựa như vô tình liếc một cái về phía cô, vừa vặn thấy được cô đang mỉm cười.

Cậu ta dời ánh mắt đi chỗ khác.

Từ sau khi chiếc Cayenne xuất hiện, nụ cười tươi tắn của Chu Hồng Hồng càng ngày càng đẹp

Công ty đặt khách sạn cho bạn họ là loại nhà khách bình thường, cách nội thành hơi xa một chút. Phòng thị trường phải đến vùng ngoại ô mới giải phóng bên kia bàn việc, mà phòng thiết kế lại phải làm việc ở nội thành, sắp xếp nhà nghỉ ở đây có vẻ hợp lý nhất.

Nhưng khi đến thành phố D, đi được nửa đường Đầu Bái liền xuống xe, một mình đi đến ở trong khách sạn năm sao, hơn nữa dặn dò người nữ đồng nghiệp cùng phòng cậu ta, sau khi ăn cơm trưa xong thì liên lạc lại với cậu ta.

Chu Hồng Hồng cũng không để ý đến hành động này của cậu ta, bởi vì cậu ta vốn chính là luôn chú ý như vậy.

Nữ đồng nghiệp trong lòng thấy bất mãn, nhưng cũng không có cách nào khác. Đành ở trên xe xả một trận cho thoải mái.

Chu Hồng Hồng thấy có chút mệt mỏi, liếc nhìn tin nhắn Trình Ý gửi tới, mượn việc này để nâng cao tinh thần.

Năm đó cô cũng có ghi danh đại học thành phố D, nhưng vì một câu nói của Trình Ý, cô đã đề nguyện vọng một tại thành phố S.

Trình Ý thích biển rộng.

Mà biển rộng lại ở thành phố S.

51. Chương 51

Chương 51

Nếu là trước kia, nhớ tới chuyện này, trong lòng Chu Hồng Hồng sẽ oán hận chính mình, chỉ vì Trình Ý yêu thích mà nhẹ nhàng quyết định chuyện lớn liên quan đến cả đời người. Nay những trả giá đó đã có hồi báo. Cô đã lấy lại chút thăng bằng, ít nhất hiện tại cô có thể nói rằng mình đang yêu, mà không phải tương tư đơn phương nữa.

Xe đến khách sạn, Chu Hồng Hồng mới phát hiện hình như nơi này rất quen. Đến khi nhìn thấy thẻ khách sạn, cô liền khẳng định, mấy năm trước cô từng đến con đường này.

Công tác lần này đã sớm sắp xếp lịch trình, buổi chiều bọn cô sẽ bắt đầu công việc khá sớm, Chu Hồng Hồng và Phó quản lý vội vàng ăn cơm trưa liền đi trước đến vùng ngoại thành mới phát triển để bàn việc, để vị nữ đồng nghiệp kia một mình ở lại chờ tin tức của Đầu Bái.

Lần này phòng thị trường của cô là tới làm việc với cửa hàng chủ lực của thành phố D, bao gồm phong cách cửa hàng, quy mô, quy định vân vân. Các hạng mục của công ty kia đa số đều ở trong nội thành, vì thế Phó quản lý liền đề nghị, ngày hôm sau sẽ đi thăm quan công ty trong nội thành.

Đối phương vui vẻ đồng ý.

Sau khi hai bên làm xong việc, liền gọi một xe taxi. Bởi vì Phó quản lý có hẹn với bạn học cũ cũng sống ở thành phố này, nhưng nơi hẹn lại không cùng đường với nhà khách mà bọn họ ở, vì thế cô ấy để Chu Hồng Hồng ở ngã ba đón một chiếc xe khác.

Chu Hồng Hồng đợi gần mười phút cũng không thấy có xe đón khách đi qua, cô xem xét hoàn cảnh nơi này một chút, đây là một khu mới khai phá, cơ bản đều là xe riêng lui tới.

Cô vừa đi về phía nội thành vừa nhìn quanh coi có xe taxi nào đi qua không, hoặc là, kể cả có cái trạm xe buýt cũng tốt.

Đi tới đi lui, sắc trời bắt đầu tối sầm. Ngẩng đầu nhìn trời, cảm giác sắp có mưa to, cô liền cất nhanh bước chân, chỉ ngóng trông có thể gọi được xe đi về.

Mây đen càng ngày càng nhiều, chỉ chốc lát sau, giọt mưa lớn như hạt ấu đã rơi xuống.

Nhìn thấy cách đó không xa có khu văn phòng, đang muốn chạy đến đó, lại bị đèn đỏ cắt ngang. Rơi vào đường cùng, cô chỉ có thể đi tới dưới mái che của cửa hàng gần đó tránh mưa. Bởi vì sợ cản trở mặt tiền cửa hàng, cho nên cô cố gắng thu mình đứng ở một góc. Mưa to và gió lớn tà tà thổi đến, Chu Hồng Hồng bị dính ướt cả nửa người. Cô thấy thật hối hận khi đã tin tưởng dự báo thời tiết.

Lúc này, vừa vặn có một chiếc xe dừng trước cửa tiệm, một người đàn ông mang theo một hộp bánh ngọt, che dù xuống xe. Hắn liếc nhìn Chu Hồng Hồng đang đứng đó tránh mưa, liền đi vào trong tiệm, hô: “Bà Hạ?”

Bên trong truyền đến một tiếng trả lời, “Có đây.”

Chị Hạ đang nghỉ ngơi đi ra, thấy người đàn ông, rất kinh ngạc. Cô ấy nhìn mưa lớn ở bên ngoài nói, “Mưa thật lớn, tôi còn tưởng anh sẽ không đến.”

“Không có việc gì, có xe mà.” Người đàn ông hiền lành cười, “Ông Hạ chuyển lời, hôm nay ông ấy phải họp, không tan việc sớm được, sai tôi đem chút điểm tâm nhỏ cho chị trước.”

“Cảm ơn.” Cô ấy đón lấy chiếc hộp bánh ngọt từ trong tay người đàn ông.

Thấy nhiệm vụ hoàn thành, anh ta nói, “Bà Hạ, vậy tôi đi về trước.”

Chị Hạ cất xong bánh ngọt, đi ra muốn tiễn người. Đi đến cửa tiệm, nhìn thấy Chu Hồng Hồng đang đứng trong góc, có chút sững sốt, sau đó phản ứng lại, mới nói, “Chị đứng ở đó cũng sẽ bị mưa tạt ướt.”

Chu Hồng Hồng ngơ ngẩn.

Chị Hạ liếc nhìn Chu Hồng Hồng đã bị ướt nửa mái tóc, hơi mím môi, ngại ngùng mà nói: “Chị... Có muốn đi vào tránh mưa không?”

Chu Hồng Hồng thở ra, “Vậy thì xin cảm ơn.” Cô vốn đang sợ chủ tiệm muốn đến xua đuổi.

“Không cần khách sáo.” Chị Hạ cười, sau đó vẫy tay chào người đàn ông kia.

Chu Hồng Hồng tuy rằng đi vào cửa hàng, nhưng vẫn có vẻ rất thận trọng. Trong lòng cô tính toán sẽ mua một chậu hoa nhỏ để biểu lộ lòng biết ơn.

Chị Hạ đi vào khu ghế ngồi nghỉ, đưa cho Chu Hồng Hồng một cái ghế, sau đó lại rót một cốc nước sôi, đưa đến, “Mấy ngày nay, thường xuyên có mưa lớn.”

“Cảm ơn.” Chu Hồng Hồng tiếp nhận ly nước. Cô vừa mới ở bên ngoài bị gió lạnh mưa phùn thổi một lúc, ướt hết cả nửa cái quần, rất lạnh. Nhưng mà đây là một người không quen biết, cô lại có chút cảnh giác.

“Không cần khách sáo.” Chị Hạ vẫn nói câu nói đó, cô ấy thấy Chu Hồng Hồng nắm cái ly nhưng không uống, lại nói, “Chị phải nhiều uống nước ấm, nếu không sẽ bị cảm lạnh.”

Chu Hồng Hồng nhìn quanh cửa tiệm, cuối cùng ném một ngum nhỏ. Là nước đun sôi, quả thật chẳng phải nước lạnh. Cô lại uống vài ngum, sau đó nhìn về phía Chị Hạ, mỉm cười hỏi, “Xin chào, xin hỏi chung quanh đây có trạm xe bus nào không?”

“Có.” Chị Hạ đầu tiên là gật đầu, sau đó lại nói, “Nhưng mà tôi không biết ở nơi nào. Tiểu Lục đi đưa hoa rồi, đợi cô ấy trở về mới biết được.”

Nghe vậy, Chu Hồng Hồng hơi chút an tâm, lại nói lời cảm ơn.

Chị Hạ cười cười, sau đó nhớ đến bánh ngọt, liền đi mở hộp ra, lấy một miếng cho Chu Hồng Hồng.

Chu Hồng Hồng trong lòng thầm nghi ngờ sự nhiệt tình này.

“Ăn rất ngon.” Chị Hạ tiếp tục nói, “Chồng tôi sợ tôi đói bụng, mới mua cho tôi ăn.”

“Chồng chị đối với chị thật tốt.”

Chu Hồng Hồng vốn dĩ chỉ nói lời khách sáo, nhưng không ngờ Chị Hạ lại gật đầu đồng ý, vui vẻ hân hoan nói. “Chồng tôi rất tốt.”

Nghe Chị Hạ nói chuyện có loại cảm giác rất kỳ quái, nhưng lúc này Chu Hồng Hồng đã dần tin tưởng, đây không phải là người xấu.

Chu Hồng Hồng ném thử một miếng bánh ngọt, mỉm cười nói: “Thật sự rất ngon.”

“Chị thích thì ăn thêm chút nữa đi.” Chị Hạ rất vui vẻ, cũng đến ngồi ghế dựa, thân mình cô ấy ngồi thẳng tắp đoạn chính, trông hết như một cô học trò ngoan, “Tôi là Phó Tự Hỉ.”

“Tôi là Chu Hồng Hồng.” Có lẽ là bị nét hồn nhiên tươi cười của Phó Tự Hỉ lây sang, Chu Hồng Hồng cuối cùng cũng cảm thấy trận mưa to này coi như không tính là vận xui. Cô thấy Phó Tự Hỉ còn khá trẻ, liền mở miệng hỏi tuổi.

Không ngờ đáp án là, cô chỉ lớn hơn so với Phó Tự Hỉ có một tuổi. Cô không khỏi cảm khái, biết vài năm nay mình luôn vì Trình Ý lao tâm lao lực, thật sự già nhanh quá.

Bình thường Chu Hồng Hồng không thích nói chuyện phiếm, nhưng hôm nay gặp được Chị Hạ này, không biết vì sao, cô lại có hứng thú tán gẫu. Cô nhìn chiếc nhẫn ở ngón áp út của đối phương, che dấu tâm tình trong lòng, “Chị Hạ, chị thế cũng coi là kết hôn sớm nha.”

Phó Tự Hỉ ngây người, “Chồng tôi nói kết hôn, vậy là đi kết hôn thôi.”

Chu Hồng Hồng mỉm cười với câu trả lời hơi ngốc ngếch đó.

“Nhưng mà, rất nhiều người không biết chúng tôi đã kết hôn. Hạ Khuynh... Chồng tôi, anh ấy nói về sau muốn làm hôn lễ. À...” Phó Tự Hỉ nghĩ nghĩ tìm từ ngữ hình dung, bổ sung, “Là một hôn lễ rất long trọng, làm thật lớn, như vậy ai cũng sẽ biết chúng tôi đã kết hôn.”

“Chúc mừng chị.”

“Cảm ơn.” Phó Tự Hỉ cười rất tươi.

Hôn lễ.

Chu Hồng Hồng nhớ đến mình và Trình Ý cũng có bày tiệc rượu, bởi vì qua hệ của Lão thái gia, tiệc rượu được làm rất long trọng, đều theo phong tục trong trấn Vĩnh Cát.

Lão thái gia thật sự rất cổ hủ, nên lễ tiết vô cùng rườm rà.

Đại phu nhân cũng đã từng khuyên, nói xã hội bây giờ đã không thịnh hành kiểu xưa nữa.

Cuối cùng lão thái gia đồng ý, nhưng vẫn yêu cầu Trình Ý nhất định phải công Chu Hồng Hồng vào cửa nhà họ Trình, sau đó mới có thể mở tiệc.

Trình Ý vâng lời làm theo.

Nhưng mà đến khi tiệc rượu chấm dứt, hẳn lại vô cùng khó chịu. Bởi vì lão thái gia nghĩ tới tất cả những tập tục cổ hủ rắc rối, nhưng lại để lọt mất giai đoạn “Đưa vào động phòng”.

Sở dĩ Trình Ý đồng ý một đồng chuyện phía trước, đơn giản chỉ vì muốn có được bước đi cuối cùng, hẳn muốn quang minh chính đại cùng Chu Hồng Hồng sinh hoạt vợ chồng. Ai ngờ, Lão thái gia lại không cho hẳn được như ý.

Phó Tự Hỉ thấy Chu Hồng Hồng như đang nghĩ tới gì đó, vì thế yên lặng nhìn ra màn mưa bên ngoài.

Chu Hồng Hồng sau khi lấy lại tinh thần, bỗng nhiên mở miệng, “Rất nhiều người đều biết tôi đã kết hôn, nhưng thật ra lại không phải.”

Phó Tự Hỉ sững sốt.

Chu Hồng Hồng bèn giải thích, “Chúng tôi đã đãi tiệc, mời rất nhiều người đến, nhưng chúng tôi không có giấy đăng ký kết hôn.”

“Vì sao không có giấy kết hôn?” Phó Tự Hỉ càng nghi ngờ. “Thủ tục rất nhanh, trong chốc lát, ta sẽ biến thành vợ chồng hợp pháp.”

“Cái này phải hỏi anh ta mới biết được.” Thực ra trước kia Chu Hồng Hồng luôn ngóng trông có thể lấy ra tờ giấy đó để chứng minh quan hệ của cô và Trình Ý.

“À, vậy chị phải đi hỏi đi.” Phó Tự Hỉ mở to hai mắt, “Trước kia cái gì tôi cũng không hiểu, nhưng tôi có đi hỏi ba mẹ, còn hỏi em gái tôi, sau này cũng có hỏi chồng tôi, giờ thì đã hiểu rồi.”

“Ừ.” Chu Hồng Hồng cười. Không phải cô muốn có được đáp án từ trong miệng Phó Tự Hỉ, chẳng qua là chưa bao giờ cô nói ra hết, mà nay gặp được một người nghe rất đơn thuần, khiến cho cô không nhịn được muốn tâm sự. “Thật ra, bạn trai tôi không tốt.”

“Hả?” Phó Tự Hỉ lại ngây người.

Chu Hồng Hồng vẫn cười, thẳng thắn nói ra những chuyện luôn để trong lòng. “Trước kia khi nhớ tới anh ấy, trong lòng tôi sẽ đau. Nhưng cho dù có đau bao nhiêu, tôi cũng vẫn để anh ấy trong lòng.”

Phó Tự Hỉ mù mờ ngỡ ngàng. “Mỗi khi nghĩ đến chồng tôi, tôi sẽ rất vui vẻ.”

“Như vậy chứng minh chồng cô đối với cô rất tốt.”

“Chồng tôi rất tốt.” Phó Tự Hỉ gật đầu. “Ừm... Bạn trai chị đối với chị không tốt sao?”

“Anh ấy dùng phương thức của mình đối xử rất tốt với tôi, nhưng mà anh ấy chưa bao giờ biết tôi muốn cái gì.” Chu Hồng Hồng cười có chút bất đắc dĩ.

Phó Tự Hỉ không hiểu những lời này lắm, cô ấy cau mày lại nghĩ ngợi, vậy anh bạn trai kia rốt cuộc là tốt hay không tốt.

“Tôi rất thương anh ấy, anh ấy cũng nói yêu tôi.”

Chu Hồng Hồng thì thảo một câu như thế, Phó Tự Hỉ lại nghe rất rõ. “Vậy hai người chính là yêu thương nhau.”

“Ừ. Bọn tôi, anh ấy nói yêu tôi... Tôi đợi thật lâu mới nghe được câu nói đó.”

“Không sao cả.” Phó Tự Hỉ cười, “Trước kia chồng tôi cũng không tốt, nhưng hiện giờ anh ấy rất yêu tôi. Mẹ tôi đã nói, hiện tại mới là quan trọng nhất.”

“Ừ.”

Chu Hồng Hồng lại kể về phong cảnh làng Vĩnh Cát với Phó Tự Hỉ, cô ấy nghe một cách say sưa ngon lành, thỉnh thoảng hỏi vài câu kỳ kỳ quái quái, Chu Hồng Hồng đều giải đáp tất cả.

Trận mưa ở thành phố D, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Cô bé phụ giúp cửa hàng bán hoa đã trở về, sau đó chỉ đường cho Chu Hồng Hồng.

Lúc gần đi, Chu Hồng Hồng muốn mua một chậu hoa, Phó Tự Hỉ lại chủ động đưa tới, “Tặng cho chị.”

Chu Hồng Hồng kinh ngạc vô cùng.

“Hoa không đắt lắm.” Phó Tự Hỉ sợ Chu Hồng Hồng ghét bỏ, có chút xấu hổ, “Chúc chị sớm cùng bạn trai kết hôn.”

Chu Hồng Hồng đưa hai tay tiếp nhận, “Cảm ơn chị.”

Tuy rằng Chị Hạ này không giống người bình thường, nhưng dù chỉ trải qua thời gian ngắn ngủi ở chung, Chu Hồng Hồng cảm thấy, một tấm lòng trong sáng thuần túy không hề phủ bụi, so cái gì đều quý giá hơn.

Chu Hồng Hồng mang theo chậu hoa nhỏ đi về hướng bến xe buýt, trong lòng có chút xúc động, vội gọi một cú điện thoại cho Trình Ý.

Trình Ý lắng nghe bài hát “Nếu như không có em” vang lên trong chốc lát, mới nhận má, “Vợ, em nhớ anh hả?”

Vẫn là giọng nói đùa cợt vô lại thường ngày, nhưng lúc này trong tai Chu Hồng Hồng lại có tia cảm giác ngọt ngào.”Ừ.”

Hắn dừng lại một chút, “Chu Hồng Hồng, làm sao vậy? Có phải là bị ai ức hiếp không hả?”

“Anh có ý gì?” Chu Hồng Hồng lại cảm thấy buồn bực, cô không phải chỉ khi có việc mới nhớ tới hắn.

“... Em nhớ anh?” Hắn rất không xác định hỏi.

“Ừ.” Giọng nói của cô kéo thật dài.

Trình Ý cười đầy vẻ tà khí, “Còn chưa đến buổi tối đâu. Lâu lắm rồi không làm, tịch mịch ư?”

“...” Chu Hồng Hồng thật sự muốn đánh hắn một trận, vất vả lắm cô mới muốn cùng hắn thẳng thắn, ai ngờ bị hắn quấy rối, không khí ngọt ngào khó khăn lắm cô mới tạo ra lại bị hắn làm cho tức giận mà tan biến mất.

“Vợ, có muốn buổi tối anh qua đó phục vụ em vui thích không?”

“Anh cút đi, tôi phải lên xe rồi.” Chu Hồng Hồng rống xong một câu liền cúp máy.

Ngồi trên xe buýt, lục lọi trong ký ức tìm kiếm mong vớt ra vài câu nói có chút tình cảm lãng mạn mà mình đã từng nói, nhưng vô ích.

Cô chưa từng có nói rằng cô thương hẳn

52. Chương 52

Chương 52

Sau khi Trình Ý bị cúp điện thoại, vẫn vô cùng rạng rỡ. Nghe đi, vợ hẳn vừa mới nói cái gì, cô ấy nói nhớ hẳn.

Không phải bị người khác bắt nạt mới nhớ hẳn.

Cô vẫn luôn là vẻ ngoài mạnh mẽ, dần dà, hẳn cũng đã thành thói quen. Nay thật sự nghe cô bày tỏ, tâm tình của hẳn quả thực không thể nói rõ.

Tuy rằng Chu Hồng Hồng chỉ có “Ừ” một tiếng.

Trình Ý thật hận giờ phút này không thể đè nặng cô xuống làm một trận thỏa thích.

Hắn đột nhiên muốn đi lật cuốn photo album. Hẳn không thích chụp ảnh, trước kia khi cùng Thời Tiệp Nghệ, ảnh chụp chung cũng chỉ ít ỏi có mấy tấm. Chu Hồng Hồng cũng không thích chụp ảnh, nhưng hẳn thường xuyên kéo cô chụp linh tinh một trận, thành ra phần lớn ảnh đều là khuôn mặt bánh bao đang giận giữ của cô.

Hắn để một xấp hình của cô ở trong tiệm.

Loại nơi trắng hoa đón khách đó, khách và mấy cô em có khi còn thoải mái làm dưới cái nhìn chòng chọc của một đám người, thỉnh thoảng hẳn cũng nhìn thấy, sẽ ảo tưởng đến cảnh tượng mình và Chu Hồng Hồng, thêm cô đến nóng người, hẳn đành tìm hình của cô đến để phát tiết.

Không ai ngờ được, ông chủ của Hồng Oa còn phải ủy khuất chính mình, trong lúc làm việc cũng phải tự đánh quay tay. (có ai ko biết quay tay ko nè J)

Đánh xong một vòng cũng không hoàn toàn thỏa mãn, đến lúc hẳn về tới nhà còn có thể níu chặt cô mà làm, làm đến khi cô liên tục cầu xin tha thứ.

Sau khi cầu xin tha thứ qua rồi, cô sẽ mềm mềm gọi, “Anh Trình Ý”, “anh Trình Ý”.

Cô càng mềm mại, lại càng cứng rắn.

Chu Hồng Hồng làm sao có thể không thích đây.

Xuống khỏi xe buýt, rốt cục Chu Hồng Hồng cũng gọi được một chiếc taxi. Quần của cô cũng bị gió hong sắp khô, chỉ có tóc còn chút ẩm ướt thôi.

Cô xuống xe trước cửa hàng rượu, sau đó bèn đi tìm cửa hàng McDonald năm đó.

Thứ gọi là trí nhớ, thật sự vô cùng thần kỳ. Chỉ cần có cảnh tượng tái hiện trước mắt là có thể khởi động câu chuyện nào đó tưởng như đã rất mơ hồ. Đi theo đoạn đường này, Chu Hồng Hồng vẫn còn có thể nhớ một cách rõ ràng.

Cô đứng ở đầu một con hẻm nhỏ, nay nơi này không còn người canh sát nào đứng đó. Ngã tư đường so với mấy năm trước đã náo nhiệt hơn rất nhiều, người đến người đi. Ở rất xa đã nhìn thấy cửa hàng McDonald,

cô liền chậm rãi cất bước đi qua. Sau khi tiến vào, cô mua một ly Coca, tìm được chỗ ngồi nằm đó rồi ngồi xuống.

Chu Hồng Hồng ngẩng nhìn xung quanh. Cô còn nhớ rất rõ, khoảng khắc Trình Ý xuất hiện khi ấy.

Nhớ lại những hồi ức xúc động từng trải qua, cô mỉm cười, cúi đầu nhấp miệng uống Coca.

Vào giữa học kỳ một của năm thứ nhất, bởi vì lo lắng vấn đề kinh tế, Chu Hồng Hồng đăng ký làm tình nguyện trong trung tâm hỗ trợ sinh viên của nhà trường.

Sau khi Trình Ý biết được, hắn liền đen mặt, bảo cô rút khỏi hội tình nguyện hỗ trợ sinh viên. “Dù cho anh có như thế nào, cũng sẽ không để cho người phụ nữ của anh chịu khổ.”

Nhưng khi đó trường học đã sắp xếp nhóm tình nguyện, Chu Hồng Hồng liền thỏa hiệp, “Học kỳ sau sẽ không đi nữa, lần này thì cũng đã đăng ký rồi, liền thử xem sao.”

Hắn cười lạnh, “Em đúng là còn có cái mệnh chịu vất vả lao碌.”

“Có thể kiếm một chút cũng là tiền mà.” Cô rầu rĩ trả lời.

“Tùy em.” Trình Ý thành thạo châm khói thuốc, dáng vẻ đùa cợt “Có tiền cho em tiêu thì em không cần, tự mình chịu khổ, trường học của em có lập chức trưởng thôn cô không?”

Chu Hồng Hồng trừng mắt với hắn, đầy bụng ủy khuất. Sau khi hắn đi theo cô đến thành phố S, vẫn chơi bởi lêu lổng, cô đi ra ngoài làm thêm vẫn còn hơn hắn lăn lộn trong sòng bạc.

Cô vô cùng tức giận, đi khỏi căn phòng hắn thuê.

Lúc ấy, quan hệ của Chu Hồng Hồng và bạn cùng phòng vẫn chưa đến mức quá tuyệt tình, cô còn có thể ở nhờ trong ký túc xá.

Mấy ngày liền cô không để ý đến Trình Ý, cho đến khi đi thành phố D.

Thành phố D có một ông chủ của một cửa hàng đồ dùng gia đình có chút giao tình với giáo viên trong trường, vừa đúng dịp nơi đó muốn tổ chức triển lãm, vì thế mấy giáo viên liền giới thiệu học sinh của mình đến làm nhân viên tiếp tân.

Tổng cộng cũng có hơn chục người, đều là do cô giáo kia chọn lựa mang đi. Vốn bởi vì hạn chế chiều cao, cô không được chọn, nhưng nhờ diện mạo đều đặn lại nên coi như may mắn vào phút cuối.

Sau khi đến cửa hàng đồ dùng gia đình, Chu Hồng Hồng nhân vài phút nghỉ ngơi ngắn ngủi, vội vào phòng giải khát gọi điện thoại cho Trình Ý, nói cô đến thành phố D làm thêm.

Tâm trạng của Trình Ý vô cùng tối tăm nặng nề, “Chu Hồng Hồng, đừng có nói với tôi là công việc của em phải trang điểm đẹp để đứng ở cửa hàng chào mời khách hàng đấy.”

“Anh lại nói linh tinh cái gì thế hả?” Cô lại tức giận, “Tôi chỉ mặc đồng phục bọn họ phát, dẫn đường cho khách thôi.”

“A, còn chơi đồng phục riêng cơ hả?” Ngữ điệu của hắn càng ngày càng lạnh. “Ngán đến đâu? Có lộ hàng không?”

Cô hiểu hắn lại đang động kinh, vội vàng giải thích, “Đầu gối, chỉ ngán đến đầu gối.”

“Chụp ảnh của bộ đồng phục riêng đó cho tôi. Để cho tôi xem “em nhỏ” của cô cợt nhả khách hàng như thế nào.”

Chu Hồng Hồng có lý cũng không đấu lại hắn, trực tiếp cúp điện thoại. Cô muốn khóc, nhưng giờ hẹn với giáo viên đã đến. Bèn hung hăng lau nước mắt, hít mũi vài lần, liền miễn cưỡng vờ tươi cười đi ra ngoài.

Đây cũng là lần đầu tiên Chu Hồng Hồng đi giày cao gót, có chút không quen, đi tới đi lui đón khách, gót chân cũng bị thương. Cô đành hỏi xin bạn học miếng dán cầm máu, nhân lúc nghỉ ngơi xử lý một chút.

Hôm đó cô cắn răng chống đỡ, đôi chân đau mỗi muốn chết.

Không có chỗ nghỉ lại nên bọn cô chỉ có thể ngồi xe buýt muộn trở về. Có mấy cô gái nói muốn đi dạo thành phố D, về muộn một chút, giáo viên thấy công việc đã kết thúc cũng không miễn cưỡng, chỉ hẹn các cô thời gian địa điểm buổi tối tập trung để đón xe về.

Thời gian vẫn còn sớm, mọi người đi xung quanh thăm quan mọi nơi. Nhưng Chu Hồng Hồng bị thương ở chân nên lựa chọn ngồi xuống ghế bên đường nghỉ ngơi.

Sự tình phát sinh khiến cô trở tay không kịp.

Một người đàn ông mạnh mẽ xông tới, giật lấy túi xách trong tay cô bỏ chạy.

Chu Hồng Hồng nhanh tay giữ chặt móc treo, nhưng sức không bằng đối phương, lại thêm chân đột nhiên bị rút gân, cô lập tức ngã nhào trên đất. Đến khi cô chật vật đứng lên, tên cướp đã mất hút trên đường.

Thấy cách đó không xa có người cảnh sát đi tuần trong hẻm, cô vội chạy qua cầu cứu.

Phản ứng của vị cảnh sát kia vô cùng bình tĩnh, nói rằng không phát hiện gì khả nghi.

Chu Hồng Hồng nóng nảy, miêu tả sơ qua quần áo của tên cướp.

Cảnh sát vẫn thờ ơ, nói hần chuẩn bị thay ca, bảo cô chờ người giao ban đến giải quyết.

Chu Hồng Hồng thật muốn khóc. Tất cả vật dụng cá nhân của cô đều ở trong túi xách. Di động, ví tiền, còn có tiền hôm nay vất vả kiếm được, càng khiến cho cô tuyệt vọng hơn chính là thái độ của cảnh sát.

Không nhớ một số điện thoại nào của người trong đoàn, hơn nữa cô cũng không biết vị trí cụ thể để chờ xe. Cô chỉ có thể tìm Trình Ý.

Cô đến cửa hàng nhỏ bên cạnh, kể rõ tình hình của mình, vẻ mặt muốn khóc hỏi ông chủ có thể cho cô gọi nhờ một cuộc điện thoại không.

Ông chủ đồng ý, còn nói một câu, “Mấy tên cướp đó đều nộp phí bảo kê cho đồn công an, không bắt được tụi nó đâu.”

Lúc này Chu Hồng Hồng thật sự cảm nhận được hàm nghĩa của câu “quan phi một nhà” là như thế nào. Cô gọi điện thoại cho Trình Ý, hần không nghe máy. Cô hoảng loạn, sợ hần không nhận số điện thoại lạ.

Cô gọi ba lượt, hần mới nhận điện, vô cùng không kiên nhẫn hỏi, “Ai?”

Cô bật khóc nói, “Trình Ý...”

“Làm sao vậy?” Hần lập tức nghiêm túc.

Chu Hồng Hồng nghẹn ngào thuật lại sự tình một lần. Cô cầu nguyện Trình Ý đừng chê trách cô, cô thật sự sẽ chịu không nổi.

Hần quả thật không hề khích bác cô. “Không khóc, vợ, vợ ngoan, em có tôi mà, đừng sợ.”

Hần hỏi Chu Hồng Hồng xem xung quanh có cửa hàng 24h nào không, sau đó kêu cô đi vào trong đó chờ. Cuối cùng hần dễ dàng nói, “Không phải ngượng ngùng, nếu có người đuổi em đi, liền hung dữ với hần. Chu Hồng Hồng, em chờ anh.”

Chu Hồng Hồng nói cảm ơn với ông chủ tốt bụng kia xong, liền đi đến cửa hàng McDonald đối diện, tìm một chỗ ngồi khuất trong góc. Ở một thành phố xa lạ, trong người không có đồng nào, cô rất sợ hãi.

Gần đến mười một rưỡi, bầu trời đêm nổi một cơn mưa xối xả như trút nước, trong tiệm có vài khách hàng chạy vào tránh mưa. Chu Hồng Hồng nhìn một đám người tiến vào, trong lòng mong ngóng Trình Ý. Cô thậm chí mong có thể nhìn thấy hần.

Hơn mười hai giờ khuya, Trình Ý rốt cục cũng xuất hiện. Lúc hần đi vào cả người đều ướt đẫm, trên tóc còn ướt nước mưa rơi xuống ngũ quan đẹp đẽ của hần, nhưng biểu tình của hần thì nghiêm túc lạnh lẽo đến đáng sợ.

Hần nhìn chung quanh một vòng, lúc thấy Chu Hồng Hồng, mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Nhưng Chu Hồng Hồng lại không hề sợ hãi. Những bàng hoàng bất an lúc trước, vào lúc này toàn bộ đều được thả lỏng.

Cô phi vào trong lòng hắn.

Giờ khắc này, hắn là thiên thần của cô. Người đàn ông của cô.

Chu Hồng Hồng uống hết ly Coca, lại ngồi thêm một lúc nữa.

Bây giờ nghĩ lại, cô hao phí bảy năm thanh xuân ở bên Trình Ý, mà hắn cũng bảo vệ cô bảy năm. Hắn đem cô vây trong tường thành của hắn dựng ra, bắt nạt cô, nhưng cũng che chắn những mưa gió bên ngoài cho cô. Cô nhớ đến hắn đã từng hứa hẹn, rốt cục hiểu được, thì ra hắn vẫn luôn nghiêm túc, hắn thực sự sẽ phụ trách cô suốt đời.

Ra khỏi McDonald, tâm tình của cô vô cùng xán lạn.

Nữ đồng nghiệp của phòng thiết kế gọi điện thoại tới, hỏi Chu Hồng Hồng có muốn cùng nhau ăn cơm tối không.

Cô nghĩ rằng cô bạn đồng nghiệp kia bị Đẩu Bái bỏ rơi, vì thế sẵn khoái nhận lời.

Nhưng khi cô và cô bạn đồng nghiệp vừa lên taxi, cô ấy đã nói là Đẩu Bái mời khách, đi ăn ở một nhà hàng xa hoa.

Chu Hồng Hồng không thực sự muốn đi, nhưng cũng không thể tự nhiên thay đổi chủ ý. Giằng co trong do dự, không biết lúc nào xe đã đến nhà hàng.

Cô bạn lôi kéo Chu Hồng Hồng đi vào, vừa qua cửa liền nhìn thấy Đẩu Bái ngồi cạnh cửa sổ. Tư thái tao nhã, thật khiến người khác chú ý.

Nữ đồng nghiệp vừa đi về phía bàn ăn vừa chắc chắn cất tiếng: “Về ngoài của Đẩu Bái thật đúng là...”

Nghe xong lời này, Chu Hồng Hồng cũng nhìn về phía bên kia. Nhưng mà, cô vẫn cảm thấy Trình Ý đẹp trai hơn. Đương nhiên, cô cũng không muốn chia sẻ vẻ đẹp của bạn trai mình với đồng nghiệp. Cô cười cười, không nói.

Đẩu Bái nhìn thấy hai người các cô, chỉ nhàn nhạt gật đầu ra hiệu.

Chu Hồng Hồng nhìn dáng vẻ của cậu ta như là không mấy vui khi phải mời cơm.

Các cô mới vừa vào ngồi không lâu, đồ ăn đã bắt đầu đưa lên.

Chu Hồng Hồng không có thói quen dùng bữa ở nơi cao sang thế này, cảm thấy rất không tự nhiên, hơn nữa, cô cũng không hay dùng dao nĩa, động tác rất gượng gạo.

Cô thật vất vả cắt được một miếng thịt, thì có tin nhắn tới. Mở di động, Trình Ý lại nhảm chán nhắn tin.

Nhắn tin lại cho hắn biết cô đang ăn đại tiệc.

Hắn lập tức hỏi ai mời.

Chu Hồng Hồng đang định nhắn trả lời, thì giật mình nhớ ra, cô còn chưa nói cho Trình Ý biết, Đẩu Bái cũng có trong danh sách đi công tác lần này.

Cô nghĩ, liệu hắn có hoài nghi cô lại giấu hắn làm chuyện gì không.

Ishtar: Về nhân vật Phó Tự Hỷ và chồng cô ấy – Hạ Khuynh xuất hiện trong 2 chương này, mời các bạn tìm đọc bộ Khuynh Nhiên Tự Hỷ đã được CQH edit hoàn nhé.

53. Chương 53

Chương 53

Chu Hồng Hồng muốn nhắn tin kể rõ đại khái nguyên nhân Đẩu Bái cũng đi công tác lần này, đánh được mấy chữ, lại xoá đi. Trực tiếp điện thoại nói có vẻ tốt hơn.

Cô liền nhắn lại y nguyên như lần trước —— đợi lát nữa nói chuyện.

Trên bàn cơm, cô và Đẩu Bái cũng không nói nhiều, nhưng mà cô bạn đồng nghiệp hình như tán gẫu rất giỏi.

Chu Hồng Hồng thật mong sớm ăn xong bữa cơm này, để còn giải thích với vị đại gia khó hầu hạ nào đó nauwx. Cô thường nhìn di động, sợ Trình Ý lại gọi điện tới làm ầm ĩ.

Khi nhân viên phục vụ đưa lên ba phần canh, cô bạn đồng nghiệp nói muốn đi toilet.

Khi cô ta đi rồi, Đẩu Bái nhìn về phía Chu Hồng Hồng. Tư tưởng của cô không được tập trung, cậu ta đều nhìn thấy. “Chị họ.”

“Hả?” Chu Hồng Hồng vẫn vui đùa trong chén cơm, không muốn ngẩng lên.

Cậu ta liếc ra ngoài cửa sổ một cái, sau đó đưa tay phủ lên đầu cô, “Tóc của chị sao lại bị ướt?”

Lấy lại được phản ứng, cô chợt muốn né tránh. Kết quả động tác quá lớn, dao nĩa đều bị rơi xuống, văng cả nước tương lên trên quần áo.

Đẩu Bái cười, tựa như không có việc gì, thu tay lại.

“Tôi cũng đi toilet một chút.” Chu Hồng Hồng túm lấy túi xách, vội vàng đứng lên.

Cô đi vào toilet, chấm nước xoa lên vết tương bị dính trên quần áo. Sau đó cô lên tiếng gọi tên cô bạn đồng nghiệp, không có ai trả lời. Cô lại gọi điện thoại cho cô ta, vẫn không trả lời.

Chu Hồng Hồng không biết cô gái này thật sự có chuyện gấp, hay là cô ta thông đồng với Đẩu Bái.

Ra khỏi toilet, đi vòng qua cuối hành lang. Cô vốn là vô tâm ăn bữa cơm này, lần này vừa vặn có lý do để giải thích với Trình Ý.

Trình Ý ngây người suy nghĩ bốn chữ trên tin nhắn được gửi đến. Chu Hồng Hồng sợ dĩ không trả lời người mời cơm là ai, vậy thì chứng tỏ rằng, người mời cơm nếu không phải tên mặt trắng thì sẽ là tên họ Trương, hay hoặc là còn có một thằng đàn ông khác nào đó.

Chu Hồng Hồng chẳng qua cũng chỉ là hơi chút đẹp mắt thôi, căn bản không thể so được với những đó hoa pháp phối chốn thành thị. Trong đám đàn ông thành phố này, những kẻ chưa từng trải việc đời, lại thường kết bè kết đội vây quanh mấy bông hoa đã có chủ.

Trình Ý vô cùng không thoải mái, ngồi dựa trên ghế sofa hút thuốc, tối tăm chờ cô “Nói chuyện”.

Đến khi Chu Hồng Hồng gọi điện thoại tới, chuông vừa kêu một tiếng, Trình Ý liền nhận, nhưng hần không nói gì.

Cô “Này, này” hai tiếng, cũng không nghe thấy hần đáp lại. Quả nhiên, tật xấu của hần lại tái phát. Cô hồi tưởng lại đoạn thời gian mình còn đang là nô dịch của hần, vì thế lạnh nhạt nói, “Trình Ý, anh hãy tử tế nghe tôi nói.”

“Nói đi.” Hần rít một hơi thuốc, duy trì giọng nói một cách bình thường nhất.

Chu Hồng Hồng đơn giản đem việc Đẩu Bái cùng đi công tác lần này nói một cách rõ ràng.

Trình Ý cười lạnh nói, “Sao buổi sáng em không nói?”

Cô bối rối. Không phải cô cố ý giấu diếm, chỉ là, dù sao cô cũng không có gì lui tới với Đẩu Bái, thêm một chuyện không bằng một chuyện. Ai biết, Đẩu Bái đột nhiên sẽ mời khách. Cô nhàn nhạt đáp, “Tôi và cậu ta không có gì, lập tức sẽ về khách sạn.”

Giọng hần căng cứng nói, “Chu Hồng Hồng, em đừng để cho người ta lừa, đến lúc đó có khóc đến chết anh cũng sẽ không để ý đến em.”

“Tôi không có.” Cô tự động xem nhẹ nửa câu sau của hần.

“Thật không có?”

“Dĩ nhiên.”

Trình Ý yên lặng trong chốc lát, lại rút vài hơi thở, “Được, anh tin em.”

Chu Hồng Hồng hơi giật mình. Cô cho là hần còn muốn nói móc một phen, không ngờ hần lại tin. Hôm nay cô vốn có tâm trạng rất tốt khi nghĩ đến những điểm tốt của hần, cũng không muốn hần giận. Cô nhẹ nhàng nói, “Ngày mai về nhà, dọn dẹp sạch sẽ chờ tôi kiểm tra.”

Lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng vô cùng càng làm cho Trình Ý vui mừng, những tức giận vừa rồi bay mất không còn. “Vợ, về sớm một chút. Chẳng những là dọn dẹp nhà cửa, ngay cả bản thân anh cũng tắm rửa sạch sẽ chờ em về chà đạp.”

Trước kia cô đã trải qua nhiều lần bị hần không phân biệt tốt xấu, nặng nề châm biếm, nay những thay đổi của hần làm cho cô có cảm giác khổ tận cam lai* cuộc sống an nhàn sẽ tới trong vui sướng. Hần rất cực kỳ nguyện ý nói với cô, hơn nữa còn tin tưởng lời của cô.

(*) Đã hết vất vả khổ sở, chỉ còn hạnh phúc sung sướng.

Nói chuyện điện thoại xong, Chu Hồng Hồng nhìn về phía Đẩu Bái, ngoài ý muốn thấy được một cô gái, là Phó Tự Hỉ. Cô ấy đang đứng cạnh bên một người đàn ông. Còn có một người đàn ông khác mặc áo sơ mi màu hồng, cúi người, dựa lên bả vai của Đẩu Bái.

Chu Hồng Hồng có chút do dự, nhưng cũng đi qua đó.

Phó Tự Hỉ vốn đang nghe Vương Thần và Đẩu Bái nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy Chu Hồng Hồng, cô lộ vẻ vô cùng kinh hãi, “Chị cũng ở đây sao?” Sau đó cô ấy lại nói với người đàn ông bên cạnh nói: “Hạ Khuynh, cô ấy là Chu Hồng Hồng, người nói chuyện với em lúc chiều đó.”

Hạ Khuynh liếc nhìn Chu Hồng Hồng, cười nhạt.

Chu Hồng Hồng lễ phép gật đầu, chuyển hướng sang Phó Tự Hỉ, có vẻ thân thiết hơn, “Chị Hạ, thật khéo quá.”

“Ừ.” Phó Tự Hỉ cười vui bẻ gạt đầu, lôi kéo tay của Hạ Khuynh. “Đây chính là chồng của tôi, anh ấy rất tốt.”

Chu Hồng Hồng càng cười tươi hơn. Quả thật tốt lắm, vẻ mặt và khí chất đều vô cùng xuất chúng.

Vương Thần thấy Chu Hồng Hồng, tìm tòi trong trí nhớ, sau đó dán vào tai Đẩu Bái nói thầm, “Đây không phải là cô em tử tế mấy tháng trước luôn luôn xuất hiện trong tranh của cậu sao?”

Đẩu Bái giả cười nói, “Anh nhớ lộn rồi.”

“Đừng có dùng chiêu này với anh.” Vương Thần ngồi thẳng lên, cười đến mê người với Chu Hồng Hồng, “Cô em tử tế, xin chào, tiểu Đẩu Đẩu từ nhỏ tâm lý đã hơi thái quá, nếu có gì đặc tội, xin hãy bỏ qua.”

Chu Hồng Hồng ban đầu không lưu ý đến Vương Thần, nhưng giờ vừa thấy, mới phát hiện hần cũng có đôi mắt thật đào hoa. Chỉ là cỗ tà khí của hần và tà khí của Trình Ý hoàn toàn khác nhau, người đàn ông trước mắt này giống như một sinh vật vô hại vậy.

Còn nói về Đẩu Bái, cô chỉ trầm mặc cúi đầu.

Vương Thần trong lòng hiểu rõ, hần tự nhiên kéo ghế dựa ngồi xuống, “Tiểu Đẩu Đẩu, chọn ngày không bằng đừng ngày, hôm nay cậu mời khách đi.”

Chu Hồng Hồng đang muốn tìm cơ trốn đi, Vương Thần lại bổ thêm một câu, “Cô em tử tế, đừng khách sáo, ngồi đi.”

Phó Tự Hỉ cũng cười nhìn Chu Hồng Hồng.

Nhất thời, Chu Hồng Hồng không sao mở miệng từ chối được. Sau đó thì, cô lại càng không có cơ hội.

Trong bữa ăn, Chu Hồng Hồng chỉ tán gẫu với Phó Tự Hỉ, ba cái đề tài của đám đàn ông cô cũng không chen vào được.

Phó Tự Hỉ đánh giá Đầu Bái, tò mò hỏi Chu Hồng Hồng, “Cậu ấy chính là người bạn trai đối với chị rất tốt nhưng cũng không tốt hả?”

Chu Hồng Hồng nhanh chóng lắc đầu.

Vương Thần kẻ sát vào Đầu Bái, thấp giọng hỏi, “Cô em tử tế còn là hoa đã có chủ?”

Đầu Bái mỉm cười, “Thì sao?”

Vương Thần cười mà không nói, phân phó người phục vụ thu dọn hết đồ ăn lúc trước.

Đầu Bái nhắc nhở ba phần canh là vừa đưa lên, chớ lãng phí. Cậu ta đang muốn đem canh bưng cho Chu Hồng Hồng, Vương Thần đã ra tay ngăn lại, “Đã nguội rồi, kêu phần mới lên đi.”

Động tác của Đầu Bái dừng lại, nói: “Cũng được.”

Cô bạn đồng nghiệp vẫn chưa trở lại. Cơm nước xong, Đầu Bái chủ động muốn đưa Chu Hồng Hồng trở về, lại bị Vương Thần ôm lấy. “Tôi đã chuẩn bị tiết mục cho cậu, hai ta thật khó mới gặp nhau. Cậu đi thành phố S khiến tôi ngày nhớ đêm mong.”

Chu Hồng Hồng nghe xong lời này, kỳ quái nhìn Vương Thần cái. Cô không biết là, Vương Thần xuất hiện đã ngăn trở kế hoạch của chén canh kia.

Bởi vì Phó Tự Hỉ khá thích Chu Hồng Hồng, lúc Hạ Khuynh gần đi lễ phép hỏi Chu Hồng Hồng có muốn đi nhờ xe không.

Chu Hồng Hồng cảm ơn rồi cự tuyệt.

Phó Tự Hỉ có chút thất vọng, “Chị về sau lại đến chơi nhé. Tôi nhớ kỹ tên chị, sẽ không quên đâu.”

Chu Hồng Hồng cười gật đầu. “Được, tôi cũng sẽ không quên tên chị.”

Hạ Khuynh vui vẻ nắm tay Phó Tự Hỉ chậm rãi đi về bãi đỗ xe.

Chu Hồng Hồng quay đầu nhìn bóng lưng hai người bọn họ. Lúc vừa từ nhà ăn đi ra, cô chú ý thấy Hạ Khuynh đi lại hơi bất tiện. Nhưng mà, khiến cho cô không thể quay đầu dứt khỏi bọn họ không phải bởi vì việc hấn đi đứng bất tiện, cũng không phải bởi những lời nói ngây thơ của Phó Tự Hỉ, mà là tình yêu hai người bọn họ dành cho nhau.

Chu Hồng Hồng chờ mong có một ngày như vậy, khi Trình Ý cùng cô đi trên đường, người bên ngoài cũng có thể cảm nhận được tình yêu của bọn họ.

Nhiệm vụ công tác của Chu Hồng Hồng đã hoàn thành, lúc trở về trên xe cô mới lại gặp được cô bạn phòng thiết kế.

Nhìn thấy Chu Hồng Hồng, trong mắt cô ta có một sự mập mờ chợt lóe lên.

Hành trình lần này, lại làm cho đám yêu thích buôn chuyện của công ty sôi trào. Cô bạn đồng nghiệp kia miêu tả sinh động như thật, kể ọi người nghe Đầu Bái để ý Chu Hồng Hồng như thế nào, vì muốn cùng ăn cơm với Chu Hồng Hồng, Đầu Bái trả cho cô ta một khoản phí dịch vụ. Về phần hoạt động tiêu khiển sau bữa cơm, mọi người phát huy trí tưởng tượng vô cùng phong phú.

Niềm vui duy nhất của mấy tin đồn kiểu này, đơn giản chính là những tình huống tình cảm càng cầu huyết càng tốt, nhân vật càng phức tạp càng tốt.

Vì thế, cô người mẫu có tin đồn về tình yêu cuồng nhiệt với Đẩu Bái trước kia đặc biệt không phụ sự mong đợi của mọi người, nỗi lo ở công ty, hơn nữa cô nàng còn để lộ ra một tin tức cực kỳ giật gân, thì ra cô nàng đã sớm biết Chu Hồng Hồng, bởi vì Đẩu Bái vẽ rất nhiều tranh về cô.

Nhưng thái độ ở công ty của Đẩu Bái đối với Chu Hồng Hồng vẫn rất lạnh nhạt.

Chu Hồng Hồng cũng vậy.

Chân tướng có thể nói là khó bề phân biệt.

Chu Hồng Hồng về đến nhà vẫn là một Bá Vương kiêu ngạo, đối với Trình Ý đến thì kêu đi thì hét, không hề nề nang.

Trình Ý mặc dù đại đa số đều nghe lời, nhưng bản tính hạ lưu cũng dần dần không kháng cự được. Hắn ở trước mặt Chu Hồng Hồng, xem phim con heo (khụ có ai không biết hắn xem phim gì thì pm editor nhé), trong đó còn kèm theo các tư thế đa dạng phong phú.

Chu Hồng Hồng lại tức giận, mắng hắn.

Hắn phản bác, “Bộ ngực vĩ đại của em, ngày ngày ở trước mặt anh lắc lư, lại không chịu để cho anh sờ. Anh lấy ảnh chụp của em tự giải tỏa, em cũng không vui. Vậy em nói anh tìm ai, hay là triệt luôn đi.”

“Anh không thể nghĩ chút chuyện nghiêm chỉnh được sao?”

Hắn vô lại cười, “Việc sinh em bé là vô cùng nghiêm chỉnh. Bằng không anh và em là từ trong tảng đá chui ra chắc?”

“Anh!” Chu Hồng Hồng nói không thắng nổi hắn, liền đi tắt phim của hắn.

Hắn còn tán dương, “Anh cũng hiểu được loại phim đó thật khó coi. Vợ, hai ta khẩu vị tương tự nhau. Về sau chúng ta chơi kiểu khác.”

Chu Hồng Hồng cuối cùng bị tức nói không ra lời.

—

Qua vài ngày, Trình Ý nhận được tin nhắn từ một số lạ.

Đó là một tấm hình.

Khung cảnh hoàn hảo. Nhân vật à, là tên mặt trắng rất chướng mắt. Vô cùng chướng mắt.

Trong tấm ảnh, Chu Hồng Hồng cúi đầu, đường cong gò má vô cùng dễ nhìn. Đẩu Bái vỗ về tóc của cô, đúng là bộ dáng tình thâm chân thành. Cảnh tượng chắc là tại nhà hàng Tây.

Trình Ý nhìn kỹ trong chốc lát, khuôn mặt tương đối bình tĩnh, chỉ nói hai chữ. “Rất được.”

54. Chương 55

Chương 55

Đẩu Bái cũng từng điều tra qua về Trình Ý.

Không hề có bằng cấp đáng nói, kinh doanh một quán bar không lớn không nhỏ. Buôn bán rất tốt, nhưng lại làm mấy chuyện âm mưu.

Một người bảo thủ như Chu Hồng Hồng, không biết làm sao có thể coi trọng loại người như hắn.

Cậu con út của nhà họ Cố thì lại rất sùng bái Trình Ý, nhưng quan hệ của con lớn nhất nhà họ Cố và Trình Ý lại không mặn không nhạt, thực quyền của nhà họ Cố đều ở trong tay Cố Dĩ Huy, Cố Dĩ Thanh không có uy hiếp quá lớn.

Lần trước sau khi Đẩu Bái gặp lại Vương Thần, ý niệm trong đầu đối với Chu Hồng Hồng cũng phai nhạt dần. Gần đây, dường như hắn cũng hiểu được, hắn đối với cô không phải là kiểu không phải là cô thì không thể, chẳng qua chỉ là cầu xin mà không được nên không cam lòng. Thứ hai là vì Vương Thần cũng dạn dò.

Wương Thần có một loại lý luận rất kỳ quái, thí dụ như ——

“Cô gái đó à, thấy đẹp là vì cái đẹp của cô ấy không thuộc về cậu. Nếu cô ấy yêu cậu, cậu cũng sẽ không quý trọng.”

“Theo năm tháng thời gian, cô ấy nhất định không còn đẹp như cậu đã vẽ nữa.”

Kế hoạch hôm đó của Đẩu Bái, đúng là sau khi chiếm được liên chấm dứt. Nhưng khi chọn giữa thuốc mê và thuốc kích thích, hắn đã chọn thuốc mê. Sau này nghĩ lại, hắn cảm thấy quyết định này chính là để lại mình một đường lui.

Thuốc mê không bức người ta ham muốn, hơn nữa, hắn không thích cường gian.

Vả lại, Chu Hồng Hồng cũng lớn tuổi như vậy rồi, hắn cũng không hiếm lạ gì.

Vì thế sau khi đi công tác trở về, Đẩu Bái tỏ ra như không quen biết Chu Hồng Hồng. Hắn biết trong công ty lộ lên tin đồn, nhưng cũng không đi đính chính. Thực ra sâu trong lòng hắn vẫn có chút ác ý, hắn đã thử đi tìm bạn gái mới.

Đẩu Bái đã lui bước. Ai ngờ, Trình Ý lại đến khiêu khích.

Nhìn mấy người thiếu niên trong clip, sắc mặt hắn vô cùng u ám.

Hắn đã quên đoạn thời gian đó bao lâu rồi, trí nhớ thật sự rất mơ hồ. Năm đó không phải là hắn phản nghịch, chỉ là mang theo sự cuồng ngạo đánh giá sự tự chủ của mình quá cao. Sau này bị nghiền rồi, liền cùng với đám người này lẫn lộn cùng nhau, tìm vui thác loạn.

Khi Vương Thần biết chuyện liền kéo Đẩu Bái khỏi vũng bùn này. Không chỉ ngừng lại ở đó, Vương Thần thậm chí còn huỷ cả ổ thuốc đó đi.

Bị cấm túc ở nhà hơn nửa năm Đẩu Bái mới một lần nữa bước ra bên ngoài. Cậu ta không có thay đổi gì, vẫn là quái gở thanh cao. Dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nếu như không có Trình Ý nhắc lại chuyện xưa, đoạn trí nhớ này thực sự đã bị cậu ta phong kín.

Nhưng mà, điều khiến Đẩu Bái không hiểu là, Trình Ý không có điều kiện bối cảnh hùng hậu, sao lại dám dính đến việc này?

—

Ngày hôm sau cậu ta liên lạc với Trình Ý.

Trình Ý không thêm quan tâm.

Việc trang hoàng lại Hồng Oa đã được triển khai, ban ngày hắn rốt cục cũng có việc để làm.

Chu Hồng Hồng có chút tò mò khi đột nhiên hắn lại bận rộn, hắn liền hì hì nói, “Vợ, anh cố gắng kiếm tiền, em thì cố gắng tiêu tiền. Em nói đi, hai ta có phải là tuyệt phối hay không?”

Chu Hồng Hồng lại cảm thấy ngượng ngùng, gần đây cô mua một đồng hàng hoá linh tinh, cảm giác rất hoang phí. “Chúng ta về sau vẫn nên ở nhà ăn cơm đi, mỗi ngày đều ăn bên ngoài rất tốn kém.”

“Chẳng phải là em rất bận sao?” Trình Ý thật muốn ăn đồ ăn cô nấu, nhưng nghe cô nói bên công ty công việc rất nhiều, liền không muốn để cô quá mệt nhọc.

“Vậy để cuối tuần đi.” Gần đây Chu Hồng Hồng quả thật rất bận, về nhà là muốn hắn hầu hạ.

Trình Ý cười đáp ứng. Cuối tuần sao, bà dì thân thích kia hắn là cũng đi rồi nhĩ.

Không đợi đến cuối tuần, vào một ngày nọ, lúc trên đường trở về nhà Trình Ý thành linh bị người chặn lại. Việc này cũng thật trùng hợp. Chiều đó Trình Ý đem xe đi bảo dưỡng, hẩn lười ở lại chờ, liền thuê xe về nhà. Lúc ấy lại là lúc tan tầm, xe taxi không dễ đón, hẩn liền đi bộ một đoạn đường.

Còn chưa đi đến nơi sầm uất, đã bị một đám đàn ông mặt mày không thiện ý vây lại. Cũng không biết là đám du côn được ai thuê đến, huyết khí vọt lên liền lộ vẻ hung dữ.

Đoạn đường này cũng không hẳn là vắng vẻ, nhưng những người qua đường đều né tránh.

Trình Ý ước chừng tính toán sức chiến đấu của đám người kia. Khóe miệng vểnh lên, “Ai phái bọn mày tới?”

Thời hẩn vẫn còn thường đánh lộn, rất giỏi phán đoán thực lực chênh lệch giữa đối thủ và mình. Nhớ năm đó, Trình Ý lần đầu tiên nhìn thấy đám côn đồ, liền không chút do dự trút quyền hung ác như sói. Nay nhìn đám côn đồ trước mắt, không có cơ bản, chẳng qua cũng chỉ là đám hàng nhái không thực lực mà thôi.

Tuy rằng Trình Ý không phải là tuyển thủ chuyên nghiệp, chẳng qua loại chuyện đánh đám này, thời thơ ấu đến khi thành thiếu niên, kinh nghiệm thực chiến của hẩn vô cùng phong phú, dựa vào trình độ của đám tép riu này, hẩn thật đúng là không để vào mắt.

Tên cầm đầu lộ hình xăm khoa trương trên cánh tay ra, nhí chặt chân mày thô thiển trừng mắt nhìn Trình Ý.

Ánh mắt Trình Ý vừa chuyển, đã thấy mặt hẩn tựa Tu La lạnh lùng. Vào thời khắc này vẻ yêu dị của hẩn hiển hiện rõ rệt.

Một tên lâu la đột nhiên nói nhỏ, “Nghe nói hẩn cao thủ trong sòng bạc... Không phải là yêu quái chứ?”

“Chớ tự mình dọa mình.” Tên cầm đầu chửi thề một tiếng, “Ra tay, sau đó nhanh chóng rút.”

Chu Hồng Hồng về đến nhà, chưa thấy Trình Ý trở lại.

Cô thấy thật bất ngờ. Gần đây hẩn đều về nhà sớm hơn cô, sau đó sẽ khoe mẽ xách dép lê đi trong nhà cho cô.

Cô nghĩ, có lẽ là trong quán có chuyện gì bận rộn.

Một mỗi cả một ngày, cô liền đi tắm rửa, sau đó nằm ỏ trên ghế sofa xem tivi chờ Trình Ý.

Trong lúc chờ quảng cáo giữa phim, cô chuyển sang mấy kênh tin tức, thấy tin tức nóng hổi về một vụ đánh nhau.

Lúc cảnh sát đuổi tới, đám người hai bên cũng đã bỏ chạy. Nhưng nghe những người ở lân cận chứng kiến miêu tả, chuyện cứ như một câu chuyện cũ, nội dung là một người đàn ông đánh lại một đám người. Đối phương tuy rằng nhiều người, nhưng đều không đánh lại.

Chu Hồng Hồng tùy tiện xem một chút sau đó quay trở lại xem phim, nhưng loại tình tiết dài lê thê trong phim làm cho cô càng xem càng sốt ruột. Cô lầu bầu về nhân vật trong phim, “Sao lại có người đáng ghét đến vậy!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng mở cửa, cô nhảy dựng lên chạy ra, kéo cánh cửa gỗ ra nhìn mặt Trình Ý.

Đôi mày Trình Ý nhíu lại, “Biu môi làm gì, muốn móc chặn bông hả?”

Chu Hồng Hồng sửa sang lại biểu tình, “Anh đi đâu vậy? Sao về trễ thế?”

Hẩn nghiêng người hôn cô một ngụm, “Đem xe đi bảo dưỡng, anh đi mãi mới gọi được xe.”

Cô gật đầu, “Đói bụng không? Chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

“Chờ anh đổi bộ quần áo rồi đi.” Trình Ý nói xong đi về phòng ngủ.

Chu Hồng Hồng cảm thấy khó hiểu, “Đi ra ngoài ăn một bữa cơm còn phải thay đồ làm gì?”

“Bị bẩn rồi.” Hấn không giải thích, trực tiếp cởi áo.

Đi theo hấn vào phòng, nhận quần áo của hấn, bỏ vào chỗ để đồ đã mặc, động tác của cô theo thói quen vô cùng tự nhiên.

Trình Ý khoác áo sơ mi vào, nhìn bóng lưng của cô, lại dán vào, đưa tay từ phía sau ôm lấy cô. “Vợ, em đối với anh thật tốt.”

Cô xoay người trong ngực của hấn, nhìn hấn làm mặt xấu, không tự chủ lại chu miệng. “Tôi mới không thêm đối tốt với anh.”

“Nếu miệng em cũng thành thật một chút, vậy thì càng tốt hơn.”

Chu Hồng Hồng cười, chủ động giúp hấn cài cúc áo.

Ngực của Trình Ý có một vết sẹo đã nhạt, là do lão thái gia đánh. Trên người của hấn còn có vài vết sẹo từ rất lâu rồi.

Cô mở miệng tựa như nói chuyện phiếm, “Trước đây có phải là rất không không nghe lời, cho nên lão thái gia mới dạy dỗ anh?”

“Nói nhảm. Trừ trộm cướp ra, có cái gì mà người đàn ông của em chưa làm qua.” Nghe khẩu khí của hấn, còn rất kiêu ngạo.

“Đứa nhỏ hư đồn.” Cô hung hăng vỗ hấn một cái.

Hấn nhân cơ hội bắt được tay cô, bổ sung, “Kể cả khi anh nghe lời, Lão gia tử cũng sẽ không thích anh.”

Nghe vậy, Chu Hồng Hồng có chút đau lòng. Tuy rằng đều đã là chuyện quá khứ, nhưng trong gần 20 năm khi Trình Ý còn chưa quen biết cô, hấn đều sống với roi vọt. Cô không rõ vì sao Lão thái gia lại coi trọng huyết thống thuần khiết đến như vậy, rõ ràng Trình Ý so với Trình Hạo còn có tương lai hơn.

“Đau lòng cho anh sao?” Trình Ý nhìn biểu tình không đành lòng của cô, cười ôm lấy cô, “Lão gia tử đã làm cho anh chuyện anh thoải mái nhất, chính là đem em cho anh. Về phần trước kia có bị đánh ra sao, coi như là trả giá cao chút thôi.”

Chu Hồng Hồng đưa tay vòng lấy hấn. “Trình Ý.”

“Ừ.”

“Chúng ta cứ như vậy đến mãi mãi nhé.”

“Ừ.”

Sau đó Trình Ý rút cục cũng trả lời điện thoại của Đẩu Bái, “Có gì thì mau nói.”

Đẩu Bái nói ra một thời gian, địa điểm.

Khi cậu ta nhìn thấy Trình Ý, câu nói đầu tiên chính là, “Đoạn video kia anh từ đâu mà có?”

Trình Ý tươi cười nhưng vẫn lộ ra vẻ rét lạnh. “Cậu là cái hạng gì, tôi cần gì phải trả lời?”

Đẩu Bái trầm mặt, “Lá gan của anh cũng không nhỏ.”

“Chuyện này tôi sớm đã biết, không cần cậu nhắc nhở.” Dáng vẻ Trình Ý vô cùng đứng đưng, nhưng lại có một khí thế sắc bén.

“Chỉ sợ gan lớn mệnh không bền.”

Trình Ý hừ cười, “Vậy thì cứ thử một chút đi.”

Đẩu Bái nheo mắt. Sở dĩ cậu ta hẹn gặp mặt ở trong này, chính là muốn giảng hoà. Ai ngờ Trình Ý không hề có ý hợp tác.

Trình Ý nghịch cái bật lửa, ánh mắt lại đang đánh giá Đẩu Bái.

Cậu ta hớp một ngụm cà phê. “Không thể bàn bạc được?”

“Ai bảo cậu dám động vào người phụ nữ của tôi.”

Đầu Bái lại cười, “Chuyện này à, tôi vốn là muốn xin lỗi. Quả thực tôi có bỏ thuốc, nhưng tôi sẽ không đụng vào cô ấy.” Lời này nói ra, thực sự rất buồn cười. Nhưng hắn đã suy nghĩ thật lâu, cũng chỉ có được kết luận này.

“Sao tôi phải tin cậu?” Trình Ý cao giọng hỏi.

“Sau khi đi công tác về, tôi đã có bạn gái mới. Tôi cũng không đi trêu chọc cô ấy.” Đầu Bái nhàn nhạt nói, “Hơn nữa, bát canh kia cô ấy cũng không uống, cũng chưa hề có thiệt hại gì.”

Trình Ý phát hiện ra có điểm không ổn. “Vậy bức ảnh kia thì sao?”

“Ảnh chụp gì?” Đầu Bái nhú mi.

Trình Ý dừng động tác nghịch bật lửa lại, “Mấy ngày trước gửi tới cho tôi.”

“Tôi không rõ anh đang nói gì.”

Trình Ý cúi đầu nhìn di động, suy tư gì đó.

Đầu Bái dường như cũng nhớ lại. “Là người ở ngoài cửa sổ chụp sao?”

Trình Ý trầm mặc, sắc mặt lại càng thêm nghiêm túc.

Lúc này Đầu Bái đã hiểu, vì sao Trình Ý lại đi điều tra nhà hàng Tây kia. Thì ra là có tấm ảnh chụp làm mờ mắt. “Lúc ấy tôi còn tưởng người chụp ảnh là do anh phái tới. Chuyện bỏ thuốc là tôi làm, nhưng ảnh chụp thì không phải.”

55. Chương 56

Chương 56

Trình Ý nhớ đến mấy tên du côn ngày hôm qua chắc chắn là có chuẩn bị mà đến, hắn giương mắt nhìn về phía Đầu Bái, “Nói như vậy, cậu thấy người chụp ảnh kia hả?”

Đầu Bái nở một nụ cười không rõ ẩn ý, sau đó nhẹ nhàng gõ một cái lên mặt bàn, “Khuôn mặt quá bình thường, tôi không nhớ rõ nữa.”

Trình Ý hừ một tiếng. “Vậy thì đợi cho đến khi cậu nhớ lại chúng ta bàn tiếp.”

Thái độ hống hách này khiến Đầu Bái không vui, “Nếu anh dám đem nó kia công bố, vậy đời này của anh coi như khỏi chơi nữa.”

“Việc này cũng không đến lượt cậu quan tâm.” Trình Ý nói xong cũng gọn gàng chạy lấy người.

Đầu Bái chửi bậy một tiếng.

Trình Ý làm không nghe thấy, đi ra khỏi nhà ăn.

Hắn cũng không ngu đi cắt đứt con đường của chính mình. Hắn còn có người phụ nữ cần phải bảo vệ, cho nên hắn sẽ không lỗ mắng.

Khi Cố Dĩ Thanh tìm được đoạn video kia, Vương Thần cũng nhận được tin tức, hắn chủ động liên lạc với Trình Ý.

Trong điện thoại Vương Thần hi hi ha ha nói, “Ông chủ Trình, em họ tôi từ nhỏ liền thích sài ám chiêu. Nhưng những việc đại gian đại ác cậu ấy thật sự sẽ không làm. Tôi bảo đảm, về sau cậu ấy sẽ không bao

giờ dám có ý nghĩ không an phận với vợ của anh nữa. Cho nên, nếu anh cũng chỉ muốn đùa dai một chút, không muốn làm ảnh hưởng toàn cục, vậy thì thôi đi.” Ngụ ý của hắn vô cùng rõ ràng.

Trình Ý cảm thấy, đoạn video này không hề ảnh hưởng đến toàn cục. Hơn nữa, hắn biết là Vương Thần giúp Chu Hồng Hồng, Trình Ý cảm thấy hắn cũng phải nể mặt Vương Thần một chút. Đương nhiên, nếu như Vương Thần coi chừng Đầu Bái, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Bây giờ tâm tư của Trình Ý lại tập trung vào thế lực của kẻ thứ 3 đã sai người chụp ảnh kia. Hắn nhớ lại chuyện ngày hôm qua bị chặn trên đường, nếu nói về chuyện đánh đấm, đám người kia tư cách quá kém, không thể là bên Đầu Bái sắp xếp.

Nhưng mà nghĩ một chút, hắn cảm thấy, việc bảo vệ ở Hồng Oa hình như chỉ ở mức trên trung bình.

Ra khỏi xe, Trình Ý liền đi vào trong quán.

Công nhân làm trang hoàng còn chưa đến, hắn lại đến căn phòng có cánh cửa sổ bằng thủy tinh kia. Cái cửa sổ này đêm đó bị mở ra, rốt cục là không cẩn thận hay là cố ý.

Hắn lại nghĩ đến việc dính vào thuốc cấm trước khi hoả hoạn xảy ra, gọi một cú điện thoại cho Trịnh Hậu Loan, sau khi thu xếp ổn thỏa, nhìn đồng hồ, cũng đã đến lúc trở về nhà đánh một giấc rồi.

Chu Hồng Hồng nhận được thông báo công ty có chuyện cần thương lượng với cô, là về vấn đề của ký túc xá nhân viên.

Tháng này, Chu Hồng Hồng rất ít ở trong ký túc xá. Người phụ trách vấn đề về nhân viên uyển chuyển nói hiện nay công ty có công nhân viên mới vào, ký túc xá cần thuyền chuyển.

Chu Hồng Hồng đương nhiên hiểu ngay ý tứ của người ta, liền chủ động tỏ vẻ đồng ý nhường xuất của cô cho người khác.

Không ngờ, phòng nhân sự còn nói, thứ hai tuần sau sẽ có một nhân viên mới đến, hi vọng Chu Hồng Hồng dọn ra khỏi ký túc trong hai ngày này.

Sau khi làm việc với phòng nhân sự, Chu Hồng Hồng liền gọi cho Trình Ý. Buổi sáng cô vốn đã hẹn với hắn, hôm nay đi ăn lẩu dê bọ cạp, nhưng giờ bận chuyển ký túc xá, cô suy tính tốt nhất là chuyển luôn trong tối hôm nay, dù sao đồ cũng không nhiều lắm, tránh cuối tuần còn phải quấy rầy Lê Doanh ngủ nướng.

Giọng nói của Trình Ý có chút mơ hồ, “Vợ.”

“Đánh thức anh hả?” Chu Hồng Hồng nghe giọng hắn cũng biết vừa rồi khẳng định hắn đang ngủ ngon.

“Ừ.” Hắn lên tiếng, cũng không biết giờ là lúc nào, hỏi cô: “Đi ăn lẩu hả?”

“Hôm nay không đi nữa. Buổi tối em muốn chuyển đồ ra khỏi ký túc xá, ngày mai thứ bảy cũng không phải chạy đi chạy lại.”

Trình Ý tuy rằng đã sớm mong cô chuyển khỏi ký túc xá, nhưng giờ lại cảm thấy thời gian có vẻ vội vàng. “Sao phải vội vã như vậy?”

Chu Hồng Hồng vội giải thích mọi chuyện, sau đó nói, “Anh ngủ tiếp một lát đi. Tan tầm em trở về ký túc xá dọn dẹp trước một chút, anh đến đón em sau cũng được.”

“Ừ.” Trình Ý xoay người ngồi dậy, hồi tưởng lại cảnh trong mơ, khàn giọng nói, “Vợ, anh vừa mới mơ thấy em. Em ngồi trên đại điều của anh, hai trái đào đung đưa đung đưa.”

“...” Chu Hồng Hồng thật muốn cho hắn một cái tát, “Không thèm nghe anh nói nữa, em phải làm việc.”

Trình Ý ừ hừ vài cái, cô nghe thấy vội cúp điện thoại.

Chu Hồng Hồng tan ca liền trở lại ký túc xá, Lê Doanh không có ở trong phòng. Chu Hồng Hồng đoán được phòng tài vụ chắc là lại phải làm thêm giờ.

Hôm trước Chu Hồng Hồng đã mang một ít đồ dùng hằng ngày qua bên Trình Ý, nơi này chỉ còn lại ít đồ làm bếp như nồi, bát, và vài bộ quần áo mùa đông. Cô mới dọn dẹp chưa được bao lâu, Trình Ý đã gọi điện thoại tới, nói là hẳn đã đến cửa chính dưới lầu.

Chu Hồng Hồng mở cửa cho hẳn. “Sao anh lại đến sớm như vậy, đồ vẫn chưa dọn dẹp xong đâu.”

“Nhân rồi cũng không có việc gì làm.”

Trình Ý đi vào phòng ký túc xá của cô, thấy đồng nồi xong bát đĩa vội cười, “Vợ, em đúng là đi đến chỗ nào cũng rất chịu khó.”

Cô trừng mắt nhìn hẳn, chỉ vào mấy túi đồ đã dọn xong, “Anh đem mấy cái này xuống trước đi.”

Hắn nhú mày, “Tổng cộng em có bao nhiêu rương đồ?”

“Quần áo thì ở trong rương kia.” Cô lại kéo túi ny lon trên tay xuống, “Đồ làm bếp thì em đã tìm vài cái túi lớn để vào, tạm thời, tìm không thấy cái rơm nào.”

“Vậy thì đem xuống cùng lúc là được.” Hẳn thoải mái đi đến bên cạnh ghế dựa ngồi xuống.

“Em sợ quá nặng, mang vác khó khăn.”

“Có nặng bằng em không?” Nụ cười của hẳn lại mang theo vẻ hạ lưu. “Vợ, anh có thể vừa ôm em còn có thể vừa đi vừa làm, em có tin không?”

Cô có chút tức giận, sợ những lời như thế này bị người đi bên ngoài nghe được. “Anh nói chuyện cũng không biết nhìn hoàn cảnh hay sao?”

Trình Ý vẫn cười, “Em cứ từ từ dọn dẹp.”

Chu Hồng Hồng nhìn thấy nụ cười kia của hẳn liền không thèm để ý đến hẳn nữa. Sau đó chợt nghĩ ra nếu lỡ Lê Doanh trở về, nhìn thấy Trình Ý sẽ xấu hổ, vì thế liền đuổi hẳn đi vào phòng ngủ của cô.

Khi Lê Doanh trở về, nhìn thấy Chu Hồng Hồng đang dọn dẹp để chuyển nhà thì cảm thấy vô cùng kỳ quái, “Tối thế này còn bận rộn làm gì thế?”

Chu Hồng Hồng đành phải kể lại chuyện ký túc xá thiếu chỗ cho nhân viên mới.

Lê Doanh lại càng kinh ngạc hơn, “Làm gì có chuyện đó, lầu 7 và lầu 8 đều để không mà.”

Chu Hồng Hồng giật mình.

Lê Doanh nhớ tới chuyện gì đó, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn mở miệng, “Mình nghe phòng mình có một nữ đồng nghiệp bàn tán về chuyện của cậu. Mình cũng không quá tin tưởng, nhưng các cô ấy truyền đi có bài bản hẳn hoi.”

“Chuyện gì?” Chu Hồng Hồng có dự cảm xấu.

Lê Doanh liền tóm lược tin đồn về một nữ ba nam cho cô nghe, thấy biểu tình kinh ngạc của Chu Hồng Hồng, Lê Doanh đoán ngay được, đây chắc chắn là lời đồn thổi đã thêm mắm thêm muối. “Công ty có vài nữ nhân viên có ý với Đầu Bái, chỉ sợ chuyện ký túc xá lần này, cũng là bởi nó mà ra.”

Chu Hồng Hồng nghe xong câu chuyện, cảm thấy thật là tức cười. Cô nghiêm mặt nói, “Thanh giả Tự Thanh*, chủ nhân của chiếc Cayenne, là bạn trai của mình. Mình và Trương Nhạc Minh, Đầu Bái cũng chỉ là đồng nghiệp thôi.”

(*) Người trong sạch tự mình biết.

Lê Doanh gật đầu, “Mình đã cảm thấy cậu không phải là loại người này. Các cô ấy cũng thật quá đáng, lại nói xấu cậu như vậy.”

Chu Hồng Hồng trầm mặc vài giây, nói, “Bạn trai mình đêm nay cũng tới giúp mình khuân đồ.”

Ánh mắt Lê Doanh sáng lên, “Thật sao? Mình rất muốn gặp người bạn trai kia của cậu đó, nghe nói là rất đẹp trai.”

“Cũng bình thường thôi.” Chu Hồng Hồng lúng túng, “Anh ấy đang nghỉ trong phòng mình. Chờ mình dọn dẹp xong anh ấy mới ra.”

Lê Doanh tò mò liếc mắt nhìn vào cửa phòng ngủ đang đóng kín, sau đó lại tỏ vẻ bất bình thay cô. “Mình thật không tin tuần sau sẽ có nhân viên mới dọn đến ở.”

Chu Hồng Hồng lại nở một nụ cười, “Không sao, dù sao mình cũng sẽ chuyển đi.”

Sau khi đóng gói xong mọi thứ, cô đi vào phòng ngủ kêu Trình Ý. Quả nhiên, hần đang ngủ.

Trình Ý bị cô lay tỉnh, hần ôm lấy cô cười cười muốn hôn một cái.

Cô vội ngăn cản, “Bạn cùng phòng em đã trở lại, đang ở bên ngoài.”

Hần hậm hực hờn dỗi, xuống giường.

Cô dọn dẹp, gấp gọn ga trải giường và chăn gối, nhét vào túi. Cuối cùng cô cho hần một nụ hôn.

Thấy Trình Ý xách chăn đi ra, Lê Doanh thật sự vô cùng kinh diễm. Cô cười đầy thiện ý, liền nhanh chóng vào phòng của mình.

Trên đường về nhà, Chu Hồng Hồng có chút suy sụp. Cô không nghĩ tới mình ở công ty lại bị đồn đãi bình luận như vậy.

Trình Ý thừa dịp chờ đèn đỏ, nhéo nhéo mặt của cô, “Vợ, làm sao vậy?”

“Không có gì.” Lại là một câu trả lời tiêu chuẩn.

Hần liền chuyển đến những đề tài khác.

Chu Hồng Hồng đối với việc mình bị nói xấu nghĩ mãi không hiểu nổi, sau bữa cơm chiều cô rốt cục hỏi, “Trình Ý... Vì sao anh nói em là xướng phụ*?”

(*) xướng phụ: ý nói đến những người phụ nữ không đúng đắn, mê hoặc đàn ông, thái độ lửng lơ câu dẫn.

Trình Ý không ngờ cô lại nhắc tới đề tài này, hần không chút để ý, “Những lời đó đều đã nhiều năm như vậy, sao giờ lại so đo làm gì.”

“Em vốn không phải là người như thế.” Cô rất ủy khuất, vì sao bản thân lại bị nói xấu thành loại người như vậy.

“Em bị ngốc à.” Hần nắm lấy cô, “Anh chưa từng nói em là xướng phụ, anh nói em là xướng phụ nhỏ.”

“Anh là tên khốn kiếp!” Chu Hồng Hồng tức giận.

Hần cười gian, cầm lấy hai đỉnh núi cao đầy của cô, “Em không phải là xướng phụ nhỏ của anh sao? Nếu không, thì là Tiểu tao hóa?”

(*) xướng phụ nhỏ, Tiểu Tao hoá: cách nói tình thú ẩn ý trong tình cảm nam nữ ở một vài nơi của TQ, ý nói người phụ nữ nhỏ nhắn dễ thương và khiến người đàn ông mê đắm về khoảnkhụ khụ, Trình Ý nghĩ đến cái gì thì chắc là ai cũng hiểu nhỉ

Cô vừa nghe thấy, liền liên tục giãy dụa.

Trình Ý ôm lấy cô, gặm vành tai của cô, “Chu Hồng Hồng, em thích cách xưng hô thế nào?”

“Tên của người ta khó nghe vậy sao.” Nhìn cô như muốn khóc đến nơi.

“Sao nào, đừng khóc.” Hần nhéo nhéo mặt của cô, “Vậy tự em chọn một cái tên gì dễ nghe đi.”

Chu Hồng Hồng cũng nghĩ không ra cách xưng hô nào. Bình thường Trình Ý luôn gọi cô là “Vợ”, hoặc là gọi tên đầy đủ của cô. Nhưng những lúc trên giường, hắn luôn ăn nói cợt nhả không sạch sẽ. Cô nói, “Em là vợ của anh.”

“Nói thừa.” Trình Ý cười, hôn lên trên mặt cô vừa hôn vừa gọi, “Vợ, vợ.”

Giọng nói của cô vẫn còn có chút khó chịu, “Gọi như vậy là được rồi.”

Hắn tỏ vẻ như không để ý, đáp một tiếng, sau đó thân thể hắn càng áp vào càng gần, “Vợ ngoan, bà dì cả chán ghét kia đã đi hết chưa?”

“Anh không thể nghĩ đến thứ gì khác sao?” Cô nhéo cánh tay hắn.

“Còn có cái gì có ý nghĩa hơn việc làm vợ mình?” Trình Ý không thể chờ đợi, đỡ cô nằm trên ghế sa lon, vén áo của cô lên, đưa tay đi vào trong áo lót của cô.

Cảm nhận được tay của hắn chạm vào da thịt, Chu Hồng Hồng thở nhẹ một tiếng. Một tháng qua, Trình Ý cũng thực sự vất vả, cho nên, cô cũng không muốn lại kiểm soát dồn dập hắn. Nhưng mà, hôm nay cô vừa dọn đồ đạc, toàn thân chảy mồ hôi, cô bèn nói, “Em còn chưa tắm rửa.”

“Làm trước lát rồi tắm. Sau đó có thể vừa làm vừa tắm, tắm xong lại làm.” Trình Ý mạnh mẽ xé quần của cô, thấy cô không phản kháng như lần trước, hắn lôi kéo chân trái của cô đặt lên chỗ tựa lưng của sofa.

Cô nhẹ nhàng đá hắn, “Đêm nay dọn kỹ túc xá bụi bẩn như thế, trên người mồ hôi còn nhớp nháp khó chịu.”

Trình Ý vội vàng xoa vài cái lên ngực của cô, sau đó ôm lấy cô, “Anh tắm cùng em.”

Đến khi cô bị ôm vào phòng tắm thì tất cả quần áo đều bị Trình Ý cởi sạch.

Cô cho là hắn sẽ cùng cô tắm uyên ương, ai ngờ hắn bỏ lại một câu, “Vợ, em tự tắm đi.” Liền xoay người đi ra ngoài.

Lúc quay lại, trong miệng Trình Ý ngậm thuốc, hắn nghiêng người dựa vào bồn rửa tay, nhìn chằm chằm động tác của cô.

Chu Hồng Hồng tuy rằng tay chân thô ráp, nhưng làn da vẫn còn rất trắng, giữa một mảnh tuyết trắng là hai điểm hoa anh đào hồng hồng khiến người loá mắt, cô đang lặng yên tắm rửa dưới dòng nước ấm.

Chu Hồng Hồng liếc thấy ánh mắt phóng đảng của hắn, phối hợp với nó là một cỗ tà khí, nhìn thế nào cũng cảm thấy rất hạ lưu.

Cô quay lưng đi, nhưng vẫn cảm giác được tầm mắt hắn đang đánh giá mình. Vì thế cô quay đầu trừng hắn, “Anh không tắm đi, còn nhìn cái gì vậy?”

“Vợ em muốn rồi hả?” Hắn vút thuốc, cười hừ một tiếng, nhanh chóng cởi quần áo ra, “Anh tới ngay đây.”

— tuyến phân cách — tình hình chiến đấu kịch liệt —

Trên phương diện này Chu Hồng Hồng và Trình Ý vô cùng ăn ý. Chiêu thức hắn dùng đa dạng phong phú, trăm phần trăm có thể cho cô lên tới mây trời, hơn nữa đảm bảo chất lượng, nói đúng ra quả nhiên là không lọt tai nổi.

Phía bên này cô đã qua mấy vòng mê loạn, hắn thì vẫn như cũ, tựa như một con ngựa hoang rong ruổi.

Chu Hồng Hồng mệt mỏi vô lực, giọng nói đã khàn, cầu xin, “Anh Trình Ý... em mệt rồi.”

“Một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi.”

Một khắc trước khi đến đỉnh, Trình Ý bỗng hỏi, “Vợ, lần này anh để ở bên trong có được không?”

Cô căn bản đã nói không ra lời, lung tung gật đầu, sau đó lại là một trận run run...

Sáng ngày hôm sau, theo lẽ thường cả người Chu Hồng Hồng đau mỗi muốn chết. Chờ khi Trình Ý tỉnh thần sáng khoái, đi ra ngoài mua bữa sáng trở về, cô vẫn còn nằm trên giường.

Trình Ý tiến vào bắt cô rời giường, nhắc chân lên chụp lấy người.

Cô vẩy tay giống đuổi muỗi, “Anh cút đi.”

Hắn cầm tay cô nói, “Chu Hồng Hồng, anh hầu hạ em xong, chẳng lẽ em liền không chịu trách nhiệm?”

Cô quát, “Không thêm!”

“Em đúng là không chịu nổi khi làm nhiều, là do thiếu rèn luyện.” Hắn cười, khẽ ôm cô dậy.

Chu Hồng Hồng bắt lấy tay hắn cần một cái, “Hôm nay không thêm nấu cơm cho anh nữa.”

“Vậy đi ra ngoài ăn, ăn món em thích nhất là lẩu dê bỏ cạp được không?”

“Nhưng mà em muốn nằm trên giường thôi.” Thật sự mệt chết đi được.

“Mệt đến như vậy sao?” Trình Ý áp sát vào ngực cô, “Người ra sức là anh, em thì mềm nhũn, có mỗi một chỗ cần ra sức thôi mà.”

Cô tránh khỏi ngực của hắn, lại quay về với ổ chăn ấm áp, xoay người sang chỗ khác không để ý tới hắn nữa.

Hắn nằm xuống theo, từ sau lưng ôm lấy cô, thỏa hiệp nói, “Được rồi, em muốn ngủ thì ngủ thêm đi.”

Cô lại cảm giác được biến hóa của hắn, lấy hai chân đá hắn. “Anh quản lý cái đồ của anh cho tốt đã!”

Hắn chỉ cần nhắc một chân, liền có thể đè chặt cô. “Em đúng là người đàn bà đánh đá.”

Chu Hồng Hồng chợt nhớ ra, quay đầu nhìn hắn, “Tối hôm qua anh chưa nói ba chữ kia.”

Nghe vậy, Trình Ý nhếch miệng, trong mắt tràn đầy ý cười, cụng trán hắn vào trán cô, thấp giọng nhỏ nhẹ nói, “Vợ, anh yêu em nhất.”

Cô cũng sờ ngáy người.

Gần đây trời đầy mây, hơn nửa rèm cửa sổ phòng bọn họ rất dày, cho nên ánh sáng không chiếu vào nổi. Nhưng vào giờ phút này, khi nhìn nụ cười của hắn, cô lại có cảm giác mình đã nhìn thấy ánh mặt trời.

Rất nhiều năm trước, khi nhìn thấy Trình Ý ở rạp chiếu phim của trấn Ô Sơn, giống hệt như bây giờ, rất sạch sẽ, cũng vô cùng ấm áp. Ngày ấy cô không hề nghĩ đến, trong một ngày nào đó ở tương lai, hắn cũng sẽ cười nhìn cô như vậy.

Cuối cùng thì người đàn ông cô yêu khắc cốt ghi tâm kia, không chỉ có khi cùng cô lăn lộn trên giường mới nói yêu cô.

Nước mắt đột nhiên tràn mi mà ra.

Hắn thấy phản ứng của cô, luống cuống, chỉ có thể hôn cô, ôm lấy cô. “Vợ, đừng khóc, ngoan nha.”

Chu Hồng Hồng chợt ôm sát hắn, càng khóc dữ hơn.

Cô cũng không biết vì sao mình khóc, là khóc cho những uỷ khuất trước đây, hay là bởi vì thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống ngọt ngào an nhàn sẽ tới. Nhưng mà, cảm xúc trong lòng cô lúc này như một đám lửa bùng phát, không kiềm chế nổi.

“Trình Ý... Trình Ý...”

“Ừ.” Trình Ý vươn tay lấy hộp khăn giấy ở ngăn tủ đầu giường, rút mấy tờ ra, sau đó nhẹ nhàng giúp cô lau mắt. “Vợ, anh ở đây.”

Chu Hồng Hồng nghẹn ngào kêu tên của hắn, hắn kiên nhẫn trả lời từng câu một.

Chỉ chốc lát sau, khóc đến mệt, cô liền dựa vào trong ngực của hắn, nhắm nhắm lại ngủ mất.

Trình Ý cuốn vào ổ chăn theo cô, nhìn khuôn mặt còn vương nước mắt của cô.

Chuyện may mắn nhất cuộc đời này của hắn, chính là dính lấy cô gái này. Cô không được tự nhiên, cô trầm lặng, còn thích đánh hắn, mắng hắn, nhưng cô yêu hắn hơn bất cứ người nào.

Chủ nhật, Chu Hồng Hồng lại xuống bếp nấu cơm, nhưng bắt Trình Ý phụ giúp. Hắn ở trong bếp bê mâm, lấy tương, vô cùng chịu khó, thường thường rình cơ hội trộm hôn cô, hôn được rồi thì càng thêm thỏa mãn.

Trò chuyện vài câu trên bàn ăn, Chu Hồng Hồng trong lòng vui vẻ như ánh sáng mặt trời, cô truy hỏi Trình Ý từ lúc nào thì thích cô.

Đối với vấn đề này, Trình Ý tựa như không hề để tâm, cuối cùng sau khi bị cô truy hỏi nhất quyết không tha, hắn mới trả lời, “Anh không biết nữa.”

Vốn khi hắn đồng ý thành đôi với cô, cũng chỉ coi cô là đối tượng tốt nhất cho vị trí “vợ” mà thôi. Về phần sau này sao lại yêu cô, chính hắn thực ra cũng không biết được.

Nghe xong, cô thất thần như suy nghĩ chuyện gì, sau đó lẩm bẩm nói, “Em thích anh đã thật lâu... thật lâu.”

“Anh biết.” Điều này Trình Ý rất khẳng định.

Chu Hồng Hồng quay đầu nhìn hắn, “Làm sao anh biết?”

“Bởi vì khi em nhìn thấy anh ở cùng với những người con gái khác, vẻ mặt em như muốn khóc đến nơi.”

Cô cắn môi dưới, “Anh nói bậy.”

Hắn không đứng đắn nói, “Còn nữa, lúc anh không thừa nhận em là vợ anh, em cũng muốn khóc. Sau này khi anh chui vào cái động nhỏ của em rồi, em mới đặc ý.”

“Anh là đồ vô sỉ.” Rõ ràng khi đó cô đang lo lắng sẽ mang thai. Lại nghĩ tiếp, cô bỗng nhớ tới ngày hôm qua hắn không sử dụng biện pháp an toàn, “Trình Ý, em... Tối hôm qua... Liệu có mang thai không?”

“Có thể đi.” Hắn nói ra ba chữ, thái độ vẫn là cái kiểu như việc đó không liên quan đến mình vậy.

Cô nghe ngữ khí của hắn, lại rụt rè. Trong lòng cô không xác định nổi hắn có thực sự muốn có đứa nhỏ hay không.

Bất ngờ, đôi mắt đào hoa của Trình Ý bỗng nhiên sáng lên, “Vợ, chúng ta sinh em bé đi.”

Chu Hồng Hồng không nói gì.

Hắn cười hì hì, dán vào bên người cô, “Sinh một đứa, cũng y như em. Về sau sẽ không lo gả.”

Khóe miệng cô co rút, “Nếu như không giống em thì sao?”

Hắn càng cười vui vẻ hơn, “Một đứa không được, chúng ta sinh hai đứa.”

“...”

“Nếu vẫn không được, thì sinh ba đứa. Chắc chắn có thể sinh được một tiểu Hồng Hồng.”

“...”

Chu Hồng Hồng không biết Trình Ý có phải bởi lời nói của Bà Hai hôm tết, nên mới đột nhiên muốn có đứa nhỏ hay không. Cô cảm thấy, hắn dường như không biết rõ trình tự bình thường, hắn vẫn không nhắc đến chuyện đi đăng ký. Cô từng nghe đồng nghiệp nói qua, trước khi sinh con phải làm rõ xác minh cho đứa trẻ, hiện nay nếu nói về mặt pháp luật, cô và Trình Ý không hề có chút quan hệ nào.

Trong lòng cô lại nghĩ đến việc này. Nhưng mà bây giờ cô không còn mê man như trước nữa.

Cô nghĩ nếu có cơ hội cũng nên cho người kia một ám hiệu.

Thứ hai, Chu Hồng Hồng đến công ty, chợt để ý đến mấy lời đồn đãi mà đồng nghiệp nói về cô. Bây giờ cô mới hiểu được, những ánh mắt dò xét của đồng nghiệp trước kia vì sao mà có.

Hơn nữa, từ tháng trước tới nay, Trương Nhạc Minh cũng không còn thường xuyên hẹn cô cùng ăn cơm trưa. Cô đoán, Trương Nhạc Minh chắc cũng nghe được mấy lời đồn này.

Cô không biết giải thích như thế nào, cũng chỉ tự mình an ủi, người trong sạch tự mình biết.

Hai ngày sau, Chu Hồng Hồng cùng một vị đồng nghiệp ra ngoài đi họp. Trên đường đi, bởi vì muốn rút ngắn khoảng thời gian chờ đợi trên đường, vị đồng nghiệp kia hỏi Chu Hồng Hồng đã có bạn trai chưa.

Chu Hồng Hồng thành thật trả lời.

Vị đồng nghiệp có vẻ thích buôn chuyện, tiếp tục hỏi, “Vậy Trương Nhạc Minh thì sao?”

Chu Hồng Hồng hiểu ý, cười nhạt, “Anh ấy là bạn học cùng lớp hồi đại học của tôi.”

Vị đồng nghiệp cũng cười, “Cô chớ để ý nhé, chẳng qua là tôi nghe được chút tin đồn, còn tưởng cô và Trương Nhạc Minh đang yêu đương.”

Chu Hồng Hồng khách sáo đáp lại.

Nhưng mà đề tài sau đó, vị đồng nghiệp lại nhắc đến Đẩu Bái, nói cậu ta là sát thủ các cô gái ở công ty, những cô gái trẻ trung xinh đẹp thích loại hình như cậu ta. Thăm dò phản ứng của Chu Hồng Hồng xong, vị đồng nghiệp mới nói, “Tháng trước tôi có nghe nói cô và Đẩu Bái, Trương Nhạc Minh đều có quan hệ mờ ám, xem ra đều là giả.”

Chu Hồng Hồng trầm mặc.

Vị đồng nghiệp lại hùng hổ nói. “Mấy cô phòng hành chính, thích nhất là tám chuyện thị phi. Hôm nay ai lém phếng với ai, ngày mai ai bị bỏ. Tôi thấy cô là một người rất điềm đạm, sao có thể làm chuyện đó.”

Vị đồng nghiệp lại tiếp tục hàn huyên vài chuyện chẳng rõ thật giả, như một cô thư ký và một vị giám đốc, một vị phu nhân tổng giám đốc và nhân viên nam trong công ty dây dưa mờ ám, một cô gái trẻ xinh đẹp gả ột ông già, vân vân và vân vân. Cuối cùng cô ta chuyển hướng sang Chu Hồng Hồng, “Đúng rồi, bạn trai của cô có phải là người lái chiếc Porsche kia không?”

Chu Hồng Hồng gật đầu, cười cười, “Anh ấy và tôi cùng quê, hai chúng tôi bên nhau cũng đã rất nhiều năm rồi.”

Vị đồng nghiệp kia xong tỏ ra vô cùng hâm mộ, “Tình yêu Marathon hả.”

Chu Hồng Hồng nhếch khóe môi lên.

Trước kia khi cùng người khác nói đến Trình Ý, cô đều có chút né tránh. Hiện giờ cô cuối cùng cũng có một loại cảm giác khoe khoang ân ái.

Trình Ý của cô, người đàn ông của cô.

Trịnh Hậu Loan đem tư liệu về mấy thanh niên choai choai “Trượt băng” lần trước cho Trình Ý, hắn đang nhìn hình ảnh trong di động.

Trịnh Hậu Loan liếc mắt một cái, chỉ thấy hình thức hoa lệ. Hắn tán dương, “Rất đẹp.”

Trình Ý mỉm cười, sau đó tập trung lực chú ý vào trong tài liệu.

Trịnh Hậu Loan ngồi xuống đối diện, nói, “Bọn họ đều là vì tiền, hơn nữa độ tinh khiết của đám hàng đó không cao. Bọn họ chắc là chỉ muốn chơi đùa chút thôi.”

Nét dịu dàng ít ỏi trên mặt Trình Ý hoàn toàn biến mất, hắn cầm tư liệu lên, đơn giản xem qua một lần, “Đối phương từ đâu tới?”

“Phương bắc.”

“Phương bắc?” Trình Ý nhếch miệng cười, “Cái quán nhỏ của chúng ta còn nổi tiếng đến mức đó cơ à, đúng là không tồi.”

Trịnh Hậu Loan vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, “Cụ thể thì là Sơn Tây.”

“Ừ, tiếp tục đi.”

“Một ông chủ giàu có.”

“Sau đó?”

Trịnh Hậu Loan ngắt xấp tài liệu, “Mấy người này chẳng qua chỉ là muốn vớt một cú, bọn họ cùng ông chủ kia cũng chưa gặp mặt, chỉ là nghe theo sắp xếp của người môi giới thôi.”

“Ông chủ lớn chưa chắc đã có nhiều tiền.” Trình Ý nhắm mắt nửa ngày, lại hỏi, “Buổi tối hôm xảy ra hoạ hoạn, xung quanh có động tĩnh gì không?”

“Có. Cách ba con phố cũng có một công ty tổ chức chúc mừng, ba tiếng trước khi hoạ hoạn xảy ra, công ty đó có tiết mục pháo hoa điện tử.” Nhưng mà là pháo hoa điện tử, hình như cũng không có liên quan gì.

Trình Ý ngịch di động, lại suy nghĩ gì đó. “Tôi còn có manh mối khác.”

Trịnh Hậu Loan nhướng mày hỏi.

Vẻ tươi cười của Trình Ý càng ngày càng đậm, nhưng trong mắt lại thâm trầm lạnh lùng. “Kể theo dõi người phụ nữ của tôi.”

56. Chương 57

Chương 57

Tuy rằng mọi hành động của người được coi là ông chủ giàu có kia đều nhằm vào Trình Ý, bên phía Chu Hồng Hồng lại không có động tĩnh gì lớn, bất quá, Trình Ý vẫn không yên lòng, sắp xếp người bảo vệ cô.

Công việc trang hoàng của Hồng Oa mới bắt đầu lại không lâu, những nhân vật quan trọng trước kia đều gọi đến hỏi thăm. Trịnh Hậu Loan đành thu xếp đồng ghé lô dưới tầng một, coi như thành một phòng họp tạm thời.

Nhìn vài nhân viên cũ của quán, Trình Ý cười nói, “Các người thật sự muốn trở về làm trong cái quán bar nhỏ xíu này sao?”

Người làm bảo vệ có vẻ lớn tuổi nhất trong nhóm, sờ sờ mũi, thành thực trả lời: “Đều từng có tiền án, rất khó tìm việc.”

Trình Ý ném một điều thuốc về phía anh ta, “Nghe nói chị dâu đang mang thai?”

Anh ta nhận điều thuốc, trên khuôn mặt dữ tợn, hiện ra một nụ cười có chút nhu hòa. “Hơn ba tháng rồi.” Sau đó anh ta lại khôi phục vẻ hung ác trên khuôn mặt, mắng, “Thời gian trước có đi làm chuyển nhà cho người ta, muốn kiếm chút tiền mua sữa bột. Mẹ nó, đúng là một đám người mắt chó nhìn người thấp*.”

(*) Ý coi thường kinh rẻ những người địa vị thấp hoặc nghèo khó

Trình Ý cũng tự châm một điều, nói, “Trang hoàng cũng mất khoảng một hai tháng, các anh cứ đến trông coi đã.”

Mọi người vừa nghe, biết quán sẽ hoạt động lại nên vô cùng vui vẻ.

Vào lúc Hồng Oa bị niêm phong, Trình Ý có nói là, muốn ở lại thì cứ ở lại. Nhưng cũng đã mấy tháng trôi qua, trong quán vẫn chỉ là một mảnh hỗn độn. Bọn họ liên lo lắng có phải ông chủ có điều khó xử. Hiện tại rốt cục cũng thấy được ánh sáng.

Đường Chỉ Mạn vừa tới cửa, chợt nghe thấy câu nói này của Trình Ý, cô nhẹ cất bước chân, quần váy lay động, lúc đi vào tầm mắt vẫn thẳng tắp nhìn hần, từng bước một, đều mình diễm động lòng người. “Vây mấy tháng trang hoàng, ông chủ lớn ngài đây cũng không thể nợ tiền lương nha.”

Trình Ý quét mắt liếc mắt một cái, phỉ phỉ khoái, “Không phải nói hôm nay không rảnh sao? Sao cũng tới?”

Cô nhẹ nhàng băng quơ nói, “Cái gì cũng không quan trọng bằng việc đòi lương.” Nói xong cô cười một cách vô cùng thản nhiên, sau đó theo thứ tự chào hỏi những người đang có mặt.

Mọi người hi hi ha ha đáp lại.

Đường Chỉ Mạn ngồi vào bên cạnh anh chàng bảo vệ kia, ưu nhả vắt chéo chân, “Anh Tưởng, chị dâu gần đây vẫn tốt chứ?”

Anh Tưởng ngốc ngốc cười, “Ăn ngon ngủ kĩ. Cảm ơn phương thuốc lần trước của cô.”

“Khách sáo làm gì.”

Có vài người tò mò quan hệ giữa Trình Ý và Đường Chỉ Mạn, dù sao đã nhiều năm như vậy, Trình Ý rất tin tưởng Đường Chỉ Mạn. Giữa bọn họ có loại hợp tác ăn ý trên công việc, cũng có sắc thái mờ ám gió trăng, hơn nữa cả hai lại là tuấn nam mỹ nữ, nếu thật sự nên duyên thì thật tốt.

Cũng có mấy người từng nghe nói Trình Ý có một cô bạn gái bí mật, nhưng mà người đó lại rất ít khi lộ diện ở Hồng Oa, nên cũng không hiểu là ông chủ giả bộ hay thực sự có một người như vậy.

Sau khi đã bàn bạc xong, mọi người bắt đầu nói chuyện phiếm, tán gẫu mấy chuyện bậy bạ, Đường Chỉ Mạn chủ động đến phòng giải khát pha một bình trà. Lúc cô đến gần châm trà cho Trình Ý, vô tình liếc mắt nhìn xuống phía cổ áo của hần, sau đó cô hơi cúi đầu.

Nơi sườn cổ của Trình Ý, có một dấu vết lấp ló. Cô không biết dấu răng mơ hồ kia sâu bao nhiêu, chẳng qua là nếu nhìn từ góc độ này mà nói, hần là một hồi mãnh liệt loạn phượng quần công*.

(*) loạn phượng quần công ý chỉ chuyện đó đó của anh chị vô cùng mãnh liệt.

Đường Chỉ Mạn đương nhiên biết người phụ nữ kia là ai. Quen biết Trình Ý nhiều năm như vậy, hần chỉ thủ thân ột người phụ nữ mà thôi.

Chu Hồng Hồng họp xong, thấy còn bốn mươi phút nữa mới đến giờ tan tầm, mấy đồng nghiệp nói nếu giờ trở về công ty cũng vừa lúc tan làm, hơn nữa đang giờ cao điểm rất dễ kẹt xe, không bằng trực tiếp về nhà.

Chu Hồng Hồng đồng ý, cô cũng không muốn chạy ngược vào thành phố giờ này, chưa kể ở đây là khu ngoại thành mới mở khá hẻo lánh. Lúc ngồi trên xe về nhà, đi ngang qua Hồng Oa. Nhìn mặt tiền quán bar cô cảm thấy có gì đó không ổn, dù có chút do dự, nhưng cô vẫn gửi tin nhắn hỏi Trình Ý ở đâu.

Trình Ý trả lời tin nhắn là, “trong quán”.

Cô liền kêu lái xe dừng lại, sau đó đi vào Hồng Oa. Khi nhìn xung cô mới rõ tại sao mình cảm thấy có điểm không đúng. Trong mảng kiến trúc vốn rất hài hòa trước kia, có một bức tường đã biến thành màu đen, thậm chí bong ra từng mảng, hơn nữa ngay biển quảng cáo đèn ne-on bên ngoài cũng không thấy bóng dáng.

Chu Hồng Hồng bất an đi tới cửa, chỉ thấy cửa lớn đóng chặt.

Cô vội vàng đi đến sạp báo bên cạnh, lễ phép hỏi vì sao quán bar không hoạt động.

Bác gái bán báo nhàn nhạt trả lời một câu, bị cháy.

Chu Hồng Hồng sốt ruột hỏi, “Khi nào vậy bác?”

Bác gái kỳ quái nhìn Chu Hồng Hồng, “Cháy từ trước tết rồi.”

Chu Hồng Hồng bối rối. Trình Ý không hề nói qua Hồng Oa bị cháy, hẳn nói là bởi vì vấn đề phòng cháy nên bị niêm phong.

Sau khi cảm ơn bác gái, cô liền điện thoại cho hẳn. Giọng nói của cô thực gấp gáp, “Trình Ý, quán của anh bị làm sao vậy?”

Trình Ý lập tức phản ứng kịp, “Em nghe ai nói cái gì?”

“Em nhìn thấy hết rồi, anh đừng gạt em nữa!”

Hắn quyết định thật nhanh, “Vợ, em đang ở đâu? Anh đi đón em.”

“Ngay trước cửa quán bar.” Cô vỗ vỗ cửa. “Vì sao khóa...”

“Anh ra ngay. Ngoan, chờ anh một chút.” Trình Ý dụ dỗ cô xong, vẻ mặt bỗng trở nên lạnh lùng. Hắn quét mắt một vòng, “Vợ tôi đến, các cậu không được bàn đến chuyện thuốc cấm và hoả hoạn, một chữ cũng không cho phép nhắc đến.”

Mọi người kinh ngạc.

Trình Ý vừa đẩy cửa ra, đã nhìn thấy Chu Hồng Hồng dáng vẻ vừa gấp gáp vừa lo lắng. Hắn nắm tay cô, “Vợ, không có việc gì. Không biết là ai vô ý vứt tàn thuốc lung tung, cháy mấy gian phòng thôi.”

Chu Hồng Hồng gắt gao nắm lấy bàn tay của hẳn, “Trình Ý, có người bị thương không?”

“Không có.” Hắn cười lắc đầu, kéo cô đi vào trong quán, “Thôi, đi vào đã rồi nói.”

Bàn tay kia của cô thì kéo vạt áo của hẳn. Chuyện từ trước tết, thế mà cô lại hoàn toàn không biết. Chu Hồng Hồng cảm thấy hổ thẹn không thôi, cô không thể vì hẳn phân ưu, thậm chí còn tiêu xài vốn liếng tích góp của hẳn.

Trình Ý thấy cô cắn môi đầy vẻ đáng thương, nhéo nhéo mặt của cô, “Vợ, đừng buồn. Qua một thời gian nữa là lại có thể mở cửa.”

“Trình Ý... Thật xin lỗi.” Cô lầm bầm.

Hắn cảm thấy buồn cười, “Đồ ngốc, có phải em đốt đầu.”

Trong lòng cô có một loại cảm giác thật khó chịu, cúi đầu, ngoan ngoãn đi theo hẳn.

Đến khi đi vào phòng họp tạm thời, Trình Ý nắm bả vai Chu Hồng Hồng, giống như muốn khoe vợ, “Đây là vợ tôi.”

Có vài người biết Chu Hồng Hồng, còn lại hầu như chưa thấy bà chủ chân chính bao giờ, nên bọn họ có chút ngoài ý muốn khi thấy “khẩu vị” của Trình Ý. Thì ra ông chủ nhà mình thích loại hình người phụ nữ gia đình, bà nội trợ.

“Chào mọi người.” Chu Hồng Hồng có chút lúng túng nhìn mọi người.

“Chào bà chủ.” Mọi người thì lại đồng thanh một lượt.

Cô càng lúng túng hơn.

Trình Ý vẫy tay, “Mọi người ra ngoài trước đi, việc gì cần làm thì cứ làm.”

Đường Chỉ Mạn đi theo đám người lên lầu 3, cố ý đi tụt lại phía sau, nhỏ giọng hỏi Trịnh Hậu Loan, “Chẳng phải là ông chủ bị phá sản sao? Sao vẫn còn vốn dựng lại quán bar?”

Chưa nói đến trước đây tầng 3 vừa trang hoàng đã thành lãng phí, chỉ cần nói tới thời điểm này, lầu hai cũng phải làm lại chứ đừng nói đến tầng 3 cháy tan tành chỉ còn phế tích kia, có lẽ ngay cả kết cấu thép cũng phải làm lại.

Trịnh Hậu Loan đẩy đẩy mắt kính, bước chân chậm lại, “Anh Trình chắc cũng không còn nhiều tiền, nhiều nhất cũng chỉ có thể sửa chữa lại Hồng Oa thôi.”

Lông mày của Đường Chỉ Mạn nhăn lại, “Đâu phải chỉ cần sửa sang lại là được, thường thường còn phải chuẩn bị cho các đường khác. Hẳn định vét sạch vốn để kinh doanh sao?”

“Chỉ là tiêu hết tiền tiết kiệm của chính mình mà thôi.” Trịnh Hậu Loan cười, rốt cục nói một lời thật lòng, “Bảy mươi phần trăm tài sản của anh Trình, đều để trên danh nghĩa của bạn gái anh ấy.”

Trong nháy mắt mắt Đường Chỉ Mạn trở nên trống rỗng, cô yên lặng nhìn vài người bóng lưng phía trước, “Khó trách hồi trước tết hẳn như mất hồn mất vía. Có cô bạn gái như thế nếu không dở tốt, thật đúng là sẽ bị thua thiệt lớn.”

Trịnh Hậu Loan không muốn giải thích, hần nhắc nhở cô, “Những lời này tốt nhất đừng có nói trước mặt anh Trình.”

“Cái này tôi tự biết chừng mực.”

Trịnh Hậu Loan thấy Đường Chỉ Mạn có vẻ hơi cứng ngắc cười cười, âm thầm than một tiếng, nói: “Anh Trình không rời được chị Chu.”

Hắn đi theo Trình Ý nhiều năm như vậy, chỉ thấy một Thời Tiệp Nghệ, một Chu Hồng Hồng. Thời Tiệp Nghệ sớm đã là quá khứ.

Nhưng còn Chu Hồng Hồng, không cần biết là như thế nào Trình Ý cũng không chịu để cho cô ấy trở thành quá khứ. Trịnh Hậu Loan cảm thấy, ông chủ kiêm bạn tốt của hắn thật ra chính là yêu thầm cô ấy.

Đường Chỉ Mạn khôi phục lại thần sắc đáp, “Ừ, tôi biết.”

Có lẽ, ngoài Chu Hồng Hồng ra Trình Ý căn bản cũng không có dụng tâm nhìn bất cứ người phụ nữ nào.

Trình Ý nói hai ba câu giải thích chuyện quán bar bị cháy, chẳng qua là do có người không cẩn thận, quảng tàn thuốc lung tung nên nửa đêm bị bốc cháy.

Chu Hồng Hồng bán tín bán nghi, nhưng cho dù cô hỏi han thế nào, hẳn đều nhất quyết nói là do vô ý dẫn đến bốc hoả. Cô đành uy hiếp nói, “Nếu có ngày nào đó em phát hiện anh không nói thật, sẽ phạt anh ngủ ngoài ban công.”

Trình Ý tỏ ra vô cùng sảng khoái, “Vợ nói thế nào thì sẽ như thế đó.”

“Trình Ý, vậy tiền nong có phải là tổn thất rất nhiều không?” Chu Hồng Hồng rất hối hận tháng trước cô đã cố ý tiêu xài vô lối.

“Cũng không thêm tính nữa, em không cần quan tâm.” Hần đối với những thứ này thật sự cũng không đặc biệt chú ý.

Cô trưng ra bộ dáng xấu hổ của nàng dâu nhỏ, chủ động nhận sai, “Em về sau không bao giờ xài tiền bậy bạ nữa.”

Trình Ý hừ hừ cười, “Chu Hồng Hồng, chẳng lẽ trong mắt em, anh ngoài việc có “đại Diêu” ra sẽ không có ưu điểm khác hả?”

Cô không theo kịp chủ đề của hắn, hỏi: “Anh có ý gì?”

“Anh muốn nói, ngoài việc chơi em đặc biệt lợi hại ra thì anh cũng có chút thành thạo trong việc kiếm tiền.” Hần ôm cô lại gần, hôn rồi lại hôn nữa, “Cho nên đừng lo lắng em sẽ ăn sài phá sản tiền hết của anh.”

“...” Bị nói như vậy, chút thương cảm lo lắng trong lòng Chu Hồng Hồng phai nhạt rất nhiều. Cô vòng tay ôm hông hắn, “Trình Ý, những người vừa rồi là ai vậy?”

“Là mấy anh em làm cho tiệm. Trịnh Hậu Loan thì em đã biết, còn cô gái kia là Đường Chỉ Mạn. Còn những người khác, em cũng cứ biết vậy, giờ có nói em cũng không nhớ được.”

Cô gật đầu, quả thật cô không nhớ được hết.

Nhưng mà từ giờ trở đi cô sẽ ghi nhớ.

Trước kia Chu Hồng Hồng chưa từng muốn hoà nhập vào thế giới của Trình Ý, bởi vì có vẻ như cô không hợp với cái thế giới đó. Cô lựa chọn núp trong vỏ rùa của chính mình, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Hồng Oa cũng đã mở được năm năm, nhưng cô hầu như không biết gì về nó cả.

Lúc đầu Trình Ý còn mang cô đến dạo quanh, sau này chắc là nhìn thấy cô không có hứng thú, hẳn liền không nói chuyện của quán Bar với cô nữa. Hơn nữa, cô kháng cự đám bạn bè của hắn. Có lẽ là bởi bọn họ chứng kiến tình yêu giữa Trình Ý và Thời Tiệp Nghệ, nên cô càng co rụt lại, cho đến sau này khi Trình Ý không còn mang cô đi ra ngoài nữa.

Hắn là người đàn ông của cô, nhưng cô lại không hề chủ động tìm hiểu thế giới bên ngoài của hắn, cô chỉ lạnh lùng nhạt nhẽo nhìn mà thôi.

Lúc này trong lòng Chu Hồng Hồng vô cùng khó tả. Cô quyết định, cho dù giữa cô và Trình Ý giống như là trời và đất, nhưng giờ đây cô cũng muốn xây một cây cầu nối liền khoảng cách này lại.

57. Chương 58

Chương 58

Đám nhân viên cũ lên lầu dạo quanh một vòng rồi cũng muốn rời đi, lúc xuống đi ngang qua phòng họp tạm, vào chào hỏi cô một câu. Dầu gì bây giờ cũng đã biết bà chủ là ai.

Chu Hồng Hồng mỉm cười đáp lại từng người một.

Trình Ý rất thích khi cô để ý mặt mũi cho hắn như thế, đợi bọn họ đi rồi mới ôm cô vào lòng, nói, “Vợ, sao hôm nay em lại ngoan vậy?” Trước kia khi cô nhìn thấy đám bạn của hắn, đều không được tự nhiên. Tính cách cô chẳng khác nào hũ nút, có nói chuyện cũng chỉ là khách sáo vài câu sau đó thì im thin thít.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, cười khanh khách, “Về sau em có thể thường xuyên tới đây không?”

“Sao tự nhiên lại phải làm vậy?”

“Trình Ý.” Cô xoa tay hắn, nắm lấy mười ngón tay của hắn nói, “Em... Không biết nói chuyện, nhưng... Em sẽ nghe mọi người nói.”

“Chỉ cần đừng có như sắp khóc đến nơi là được.” Hắn nâng chiếc cằm khéo léo của cô lên, ngón cái miết từ trên xuống dưới.

Nghe hắn nói như thế, cô lập tức phản bác. “Em nào có muốn khóc.”

Hắn bóp gương mặt cô, nhìn cô chu miệng thành hình heo con, cười, “Vợ anh thật đáng yêu.” Nói xong hắn liền đặt môi lên môi cô.

Chu Hồng Hồng không thể hiểu được tính tình kỳ quái này của Trình Ý, hắn dường như đặc biệt thích nhìn bộ dạng xấu xí của cô. Cô đập lồng ngực của hắn vài cái, nhưng hắn càng hôn càng sâu, cô dần dần bị khuất phục.

Trình Ý hôn dọc theo cổ cô, một đường đi xuống phía dưới, kéo mở cổ áo của cô, miệng hắn liếm nhẹ, xâm nhập vào trên đỉnh núi.

Cô nhẹ nhàng đập hắn, “Này.”

“Ừ.” Hắn nhảy nhót khỏi thịt mềm mại trong miệng, thịt, hình như chỗ này đã nuôi lại chút thịt rồi.

“Anh đừng có làm rối tóc người ta, đừng.” Cô tiếp tục vỗ vào vai hắn, “Chúng ta đi mua thức ăn đi, đêm nay phải về nhà nấu cơm.”

Trình Ý đáp được, nhưng vẫn đang trần trọc mút lấy mấy vòng, sau đó mới thật sự dừng lại. Hắn nâng đỉnh nhũ phong của cô, xoa xoa nựng nựng, cảm thấy thật vừa lòng. “Đã lớn lại rồi.”

“...” Cô cố kéo quần áo, chém một quyền về phía hắn.

Nghĩ tới Hồng Oa bị tổn thất lớn như thế, bản tính cần kiệm quản lý gia đình trong Chu Hồng Hồng lại trỗi dậy. Thời gian này cô và Trình Ý ngày nào cũng ăn ở tiệm ăn, nếu tính trong vòng một tháng nay thì nguyên tiền chi tiêu cho việc này đã tiêu hết gấp hai ba lần tiền lương của cô rồi.

Vì thế cô lại bắt đầu rời giường sớm để làm bữa sáng, tự mình mang cơm trưa tới công ty, buổi tối vừa tan tầm liền chạy ra chợ. Nghĩ đến công việc trang hoàng tuy chỉ là mấy chuyện vụn vặt nhưng cũng rất nhiều, cô cũng ngại để cho Trình Ý giặt giũ quần áo, hơn nữa bắt đầu chú ý chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của hắn.

Trình Ý biết nguyên nhân cô thay đổi, nhưng hắn không chọc phá cô. Hắn thích thấy cô vây quanh chăm sóc hắn, tất cả trong mắt trong lòng cô đều chỉ có hắn.

Đến cuối tuần, Chu Hồng Hồng dò hỏi kế hoạch làm việc của nhóm người nhân viên cũ của Hồng Oa, biết được bọn họ ban ngày ở trong tiệm làm việc, cô liền hầm một tô canh, hầm xong bèn cho vào bình giữ ấm, đưa đến tiệm cho Trình Ý.

Trình Ý chỉ nói, “Em không cần vất vả như thế.”

Nhưng hắn lại đem phần tâm ý này của cô đưa đến Hồng Oa, dặn dò: “Ném thử tay nghề của vợ tôi, nhớ kỹ, chỉ là ném thử thôi đấy. Một nửa là của tôi, còn dư lại một nửa mới cho các cậu ném thử.”

Trong đó có người oa oa kêu to, “Anh Trình, ai lại như anh chứ, đã mang đến thì phải cho anh em cùng thưởng thức chứ!”

Trình Ý mức ỉnh một chén trước, trong giọng nói rõ ràng vô cùng đắc ý. “Có bản lĩnh thì tự đi mà cưới vợ về để vợ nấu cho ăn.”

“Bà chủ tốt như thế, khó trách trước kia anh hết che lại giấu.”

Trình Ý sột soạt uống hết chén canh.

Tất cả mọi người đều nói vợ hắn tốt, bởi vì vợ hắn quả thật rất tốt.

—

Khi Chu Hồng Hồng nhận được bản video hoàn thiện đoạn quảng cáo, liền gửi email đến tổ công tác phụ trách về kế hoạch quảng cáo lần này, sau đó gọi điện thoại thông báo cho bọn họ.

Đầu Bái nghe được hai từ video, lại hơi có dự cảm xấu. Trong lòng hắn suy tư, liệu có phải Trình Ý đã đem chuyện cũ của hắn nói cho cô biết.

Tuy rằng trong lòng Chu Hồng Hồng hắn cũng chẳng có hình tượng tốt đẹp gì, nhưng mà, hắn vẫn muốn vẫn hồi lại một chút.

Mấy hôm trước, Đầu Bái muốn đối phó với Trình Ý, nhưng Vương Thần lại chậm rãi nói với hắn. “Phụ nữ là dùng để yêu chiều, cậu chơi những thủ đoạn như thế này, sẽ có tác dụng hoàn toàn ngược lại, về sau khi cô ấy nhìn thấy cậu sẽ chán ghét cậu.”

Đầu Bái lạnh nhạt trả lời, “Em không quan tâm chuyện đó.”

Vương Thần cười vang, “Nhìn cái thái độ này của cậu rõ ràng là không dứt ra được.”

“Người em muốn đối phó là Trình Ý, không có liên quan gì đến Chu Hồng Hồng.”

“Không thể nói như thế.” Vương Thần nhìn đứa em họ đang cố nguy trang tỏ vẻ hờ hững, cười cười nói, “Tiểu Đầu Đầu, hoặc là cô ấy hạnh phúc, hoặc cô ấy sẽ hận em.”

“Cô ấy vốn chán ghét em mà.”

“Chắc chắn, nghe giọng điệu này thật khiến cho người ta thương xót.” Vương Thần tỏ vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa, “Việc tán gái ấy à, phải chú ý đến kỹ xảo, ngay từ đầu em đã đi sai đường rồi. Anh đây cũng thấy thương thay cho em.”

Đầu Bái rốt cục không nhịn được, “Anh có thể dừng bàn đến cô ấy nữa được không?”

“Được rồi, anh sẽ không nhắc đến cô em khiến cho em của anh đau lòng nhưc mắt nữa.”

Mắt của Đầu Bái trợn tròn nhìn hần.

Vương Thần bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, “Nghe anh khuyên một câu, Trình Ý có mạng lưới quan hệ rất phức tạp. Hần vô cùng quen thuộc mấy sòng bạc dưới tầng ngầm. Còn nữa, Hạ Khuynh thiếu hần một nhân tình, Cố Dĩ Huy cũng ngấm ngấm chăm sóc quán bar của hần. Một người như vậy lẫn lộn bên ngoài xã hội, hơn nữa còn ở khu vực vàng để buôn bán, nếu không có hậu thuẫn, đã sớm sụp đổ rồi.”

Đầu Bái cố che dấu thần sắc khuôn mặt mình, “Anh mà cũng khách khí với hần thế sao?”

“Ai bảo anh cậu là người thiện lương chứ.” Vương Thần cười đến vô cùng đắc ý. “Cậu cảm thấy mấy chuyện này chỉ là chuyện vặt vãnh. Nhưng anh thì sợ nếu náo thành lớn chuyện, truyền đến tai ông ngoại thì sẽ phiền toái.”

Câu này của anh ta lại khiến cho Đầu Bái có chút run sợ. Ông ngoại của bọn họ là một người rất đáng sợ, chuyện xấu gì cũng làm, nhưng riêng chuyện chia rẽ uyên ương thì ông cụ lại vô cùng bài xích, bởi ông có ám ảnh với nó.

Vương Thần cũng biết, ông ngoại luôn là một lá bài vô cùng có hiệu lực. “Đoạn video kia, anh đã thu về rồi. Bản gốc cũng đã bị hủy. Còn chuyện em bỏ thuốc cô ấy trước đây, coi như là một bài học.”

“Làm sao anh biết là bản gốc.”

Vương Thần lại bày ra vẻ tươi cười mê đảo chúng sinh. “Bởi vì bản gốc luôn trong tay anh.”

Đầu Bái thiếu chút nữa học máu, “Vì sao...”

“Bởi vì cho đến tận bây giờ, Tiểu Đầu Đầu cũng đã sống hai mươi mấy năm, nhưng cũng chỉ có đoạn thời gian đó được coi là mị hoặc cuồng quẩn, lòng anh đau, không nở xoá.”

“...”

Vương Thần tỏ vẻ đau lòng xong, lại nhớ đến bản gốc của đoạn video kia, lại tỏ ra tức giận bất bình. “Ai ngờ lại bị thằng nhóc Cố Dĩ Thanh kia đánh cắp, đồ vô sỉ.”

Đầu Bái cảm thấy hoàn toàn bất lực. Mấy cái suy nghĩ biến thái này của ông anh họ hần, thật sự rất khó để đồng cảm được.

Cô hạnh phúc hoặc là cô hận hần ư?

Cuối cùng Đầu Bái dựa vào trí nhớ vẽ lại khuôn mặt của người lén chụp ảnh hôm đó, sau đó gửi cho Trình Ý.

Nhìn thấy bức tranh đó, Trình Ý ngay lập tức tra ra được là ai.

Sau lần Chu Hồng Hồng đến Hồng Oa, người kia cũng không tiếp tục theo dõi cô nữa.

Khi Trình Ý điều tra về người chụp ảnh bí ẩn, hần còn phát hiện được một việc hay hơn nữa. Lý do của buổi tổ chức chiếu pháo hoa điện tử hôm Hồng Oa cháy, là vì chúc mừng một ông chủ giàu có đến từ phương bắc gia nhập liên minh

“Ông chủ giàu có à.” Trình Ý khinh miệt cười.

Trịnh Hậu Loan cảm thấy Trình Ý bây giờ so với năm trước đã hoàn toàn thay đổi. Trước tết do tâm trạng chán nản, cái gì hần cũng không thêm để ý.

Bởi vậy, có thể thấy được tầm quan trọng của Chu Hồng Hồng to lớn đến nhường nào.

Hàng năm vào tiết thanh minh, Chu Hồng Hồng đều sẽ đi theo Trình Ý trở về làng Vĩnh Cát để tảo mộ. Trong làng Vĩnh Các, cô là con dâu của nhà họ Trình, cho nên cô cũng phải đi bái tổ tiên nhà chồng.

Trước khi Lão thái gia mất, đã đem tên hai người bọn họ xếp vào gia phả. Có thể nói, Trình Ý là nhờ có Chu Hồng Hồng mới được điều đó, với thân phận con ngoài giá thú của hân vốn không vào được gia phả Trình gia. Nhưng lão thái gia muốn đưa Chu Hồng Hồng vào nhập họ tộc, vì thế thành ra Trình Ý lại được lợi.

Chu Hồng Hồng vốn định xin công ty cho nửa ngày phép, tranh thủ buổi chiều trở về quê một chuyến. Cuối cùng vì có việc trì hoãn, mãi đến chạng vạng mới tan tầm.

Thấy mùa này âm u liên miên, mưa phùn đường trơn, nên nói, “Không thì sáng sớm ngày mai chúng ta về. Nếu buổi tối thế này mà về thì cũng phải rạng sáng mới đến nơi, lại khiến mẹ phải chờ cửa.”

Trình Ý đối với việc này không hề có ý kiến. Dù sao, có thêm một buổi tối thì cũng để hân ép buộc Chu Hồng Hồng mà thôi.

Ngày hôm qua đột nhiên có một dòng không khí lạnh kéo tới, nhiệt độ chợt xuống thấp, nhưng Trình Ý và Chu Hồng Hồng ở trên giường, lại nóng hôi hổi.

Chu Hồng Hồng dặng chân trên đùi Trình Ý, hai tay chống vào lồng ngực của hân, lúc lên lúc xuống.

Trình Ý thoải mái thưởng thức hai khối thịt đang nhảy nhót kia, nhấp nhô, lượn sóng, hân nhấc một bàn tay sang bên cạnh sờ hộp thuốc lá, mồi lửa. Rít vào một hơi, híp nửa ánh mắt, tầm mắt dừng tại nơi cô và hân kết hợp.

Chu Hồng Hồng lông tóc có vẻ dày rậm, có khi hân thấy hơi quá, sẽ cắt bớt đi một ít. Mới nghĩ đến đây, hân đã đưa tay quần quít lấy một cây kéo ra ngoài.

Cô rên rỉ động tình, nhưng động tác dần dần thông thả, chậm lại.

“Mệt rồi hả?” Trình Ý ôm cô, lật người, dụi tắt nửa điếu thuốc đang hút dở, “Tiểu xướng phụ, đến lượt anh cười em.”

Nắm chặt chần, cô thừa nhận vật to thô của hân.

Lúc hân đang cắn xé trên thân thể cô, đột nhiên hỏi. “Chu Hồng Hồng, em có yêu anh hay không?”

Chu Hồng Hồng gật đầu.

“Gật đầu cái gì, anh muốn em nói ra miệng.” Hân tăng thêm chút lực thúc vào, nói.

“Trình Ý... Em...” Cô gấp gáp, thở hổn hển trong chốc lát, mới tiếp tục, “Em yêu anh.”

Đây là lần đầu tiên Chu Hồng Hồng nói thương hân, đôi mắt đào hoa của Trình Ý sáng rực lên, “Vợ, anh cũng yêu em.”

Ngày hôm sau trước khi ra khỏi cửa, Trình Ý nhận được điện thoại của Bà Hai, giọng nói của bà rất vội vã.

Trình Ý nghe xong vài câu, dịu dàng nói, “Con biết rồi, sự việc cụ thể thì đợi bọn con trở về rồi hãy nói.”

Chu Hồng Hồng từ phòng bếp đi ra, thấy Trình Ý đứng trước cửa sổ sát đất, không biết đang suy nghĩ gì, thuận miệng hỏi, “Điện thoại của ai vậy?”

Trình Ý xoay người đi tới, “Mẹ gọi tới.”

Cho rằng Bà Hai gọi tới hỏi hành trình của hai người bọn họ nên cô cũng không hỏi nhiều.

Trình Ý để điện thoại di động xuống, dùng trước mặt Chu Hồng Hồng, “Nửa đêm hôm qua Trình Hạo đã trở về.”

Chu Hồng Hồng kinh ngạc không thôi.

Cô gần như đã quên mất còn có một người như thế. Trình Hạo đi cũng đã vài năm, năm xưa Lão thái gia có ở các mối quan hệ tìm hân ta, nhưng cũng không có tìm được. Lúc này nhớ lại gương mặt thô tục của Trình Hạo, cô liền cảm thấy buồn nôn.

Trình Ý như đang tìm kiếm dấu vết để lại trên mặt cô, hần vươn tay. “Chu Hồng Hồng, em có anh.”
Chu Hồng Hồng xoa lòng bàn tay của hần, cười gật đầu.
Cứ để cái đồ bỏ đi Trình Hạo cút đến chân trời đi.

58. Chương 59

Chương 59

Về tới làng Vĩnh Cát, đã là buổi trưa, đi qua cửa nhà họ Chu, Trình Ý thả Chu Hồng Hồng xuống xe. Hần giúp cô đem hành lý xách vào xong liền chuẩn bị trở về nhà họ Trình.

Chu Hồng Hồng có chút lo lắng, liệu Trình Hạo trở về có phát sinh chuyện gì không.

Trình Ý cười nhạt nói, “Không sao đâu, em cứ gặp mẹ em, hàn huyên trước đã.” Sau đó giọng nói của hần hơi trầm xuống, “Nếu em thật sự nhớ anh đến thế vậy buổi tối anh lại đây phục vụ em?”

“Không cần.” Cô oán giận nói, “Tối hôm qua anh cắt đến giờ còn đau.” Trước kia hần cũng từng chơi như vậy với đám lông của cô, nhưng đa số đều là nhẹ nhàng chải vuốt, thỉnh thoảng nổi lên ý xấu nhỏ vài cái, nhưng cực kỳ có khống chế. Tối hôm qua hần không để ý đến tốc độ của cô, khiến cô rất đau. May mà hần cũng chỉ kéo có một lúc, sau đó liền buông lỏng ra.

“Thật sao?” Trình Ý nhú mày, “Vậy sao lúc ấy em không nói.”

Cô chu miệng lên, “Về sau anh đừng có làm rộn nữa.”

“Sau này anh sẽ nhẹ nhàng hơn.” Hần cúi người dán lên má cô hôn một cái, “Anh về nhà trước, ngày mai sẽ lên núi tảo mộ.”

Cô vội dặn dò, “Nếu có chuyện gì cũng phải nói với em.”

“Anh biết rồi, em nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Lúc hần lái xe chạy qua hậu viện của nhà họ Trình, nhìn vào bên trong thấy có một chiếc Land Rover màu đen lịch lãm.

Đại khái chắc là xe của Trình Hạo.

Trình Ý cúi thuốc, ngồi trên xe nhìn chiếc xe kia, thấy biển số xe là Thiểm Tây. Ngón trỏ trái nhẹ nhàng gõ theo một quy luật nhất định trên tay lái một lát, sau đó hần lấy điện thoại cầm tay ra chụp lại biển số và nhãn hiệu chiếc xe.

Đi trong làn mưa bụi mong manh hần bước vào nhà lớn, đến bên mái hiên, tóc đã ướt mắt một nửa. Vào đến đại sảnh, hần nhìn thấy Bà Hai đang ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ, dường như là đang chờ hần trở về. Hần mỉm cười tiến lên gọi “Mẹ.”

Bà Hai đứng lên đón hần, nhìn hần quần áo đơn bạc, nói, “Hôm nay lạnh như thế, sao con lại mặc ít vậy?”

“Con không lạnh.”

“Nhanh đi thay quần áo. Trời mưa như thế rất dễ cảm lạnh.”

“Vâng.”

Trình Ý đi vào, gửi ảnh chụp biển số xe cho Trịnh Hậu Loan. Dặn dò Trịnh Hậu Loan xong hần liền đi vào phòng tắm tùy tiện dội nước, lúc thoáng qua gương, hần nhìn vết cào trên cánh tay nhếch miệng cười.

Vết thương này là vết thương hần rất vui vẻ chịu đựng. Vợ hần bình thường đúng là vô cùng quy củ, một khi lên đến trên giường thì lại nhiệt tình như lửa.

Trình Ý tùy tiện thay một bộ quần áo, lúc trở ra vẫn chỉ nhìn thấy Bà Hai.

Nhưng ánh mắt của bà không có vẻ vui vẻ sung sướng.

Lão thái gia là một người cố chấp cứng nhắc, phong kiến truyền thống, ông khinh thường Bà Hai, liền không thích cả đứa con bà cố gắng sinh ra. Từ trước đến giờ ông luôn thiên vị Trình Hạo, cho dù Trình Hạo không có học vấn không nghề nghiệp, hoang dâm vô độ.

Việc Trình Hạo xâm phạm Chu Hồng Hồng khiến cho lòng lão thái gia cảm thấy rất áy náy, vì thế vội vàng tìm biện pháp đối tốt với Chu Hồng Hồng, hy vọng có thể giảm bớt tội nghiệt của cháu trai lớn. Sau khi đứa cháu trai này chạy trốn không thấy bóng dáng, cũng chỉ đành kéo cháu trai nhỏ đến thế tội.

Đứa cháu này, không phải là cái dạng dễ nghe lời. Lúc ông gần đi, sợ mình vừa buông tay, Trình Ý liền vứt bỏ Chu Hồng Hồng, vì thế buộc Trình Ý phải lập lời thề độc, cuộc đời này hẳn nhất định không được phụ Chu Hồng Hồng, nếu không sẽ đoạn tử tuyệt tôn.

Khi ông đang bị bệnh, trong lòng biết thời gian của mình không còn nhiều, vì thế liền sang tay sản nghiệp của Trình gia cho người khác. Nhà họ Trình là thương nhân lâu đời, ông thấy Trình Ý vẫn thoải mái vùng vẫy ở thành phố lớn, cũng không muốn níu chân hẳn ở cái thị trấn nhỏ này. Huống hồ, những cửa hàng buôn bán truyền thống hiện nay rất khó cạnh tranh trong thời buổi khoa học kỹ thuật phát triển này.

Cuối cùng, lão thái gia chỉ còn lại có năm cửa hàng tạp hóa, là thuộc về Trình Hạo. Ông vẫn luôn nghĩ rằng, một ngày nào đó cháu trai lớn sẽ trở về, nếu vẫn không có tiền đồ như trước, ít nhất cũng còn có những thứ này có thể duy trì cuộc sống, tình trạng cũng không đến nỗi thê thảm.

Số tiền còn lại, lão thái gia chia làm hai phần. Điều kiện trước kia ông hứa cho Trình Ý một nửa, ông vẫn hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Chỉ có điều, trong di chúc ông còn thêm một điều kiện — Trình Ý nhất định phải đăng ký với Chu Hồng Hồng, mới có thể chân chính lấy được phần tài sản này.

Một nửa khác, lão thái gia chia cho Trình Hạo. Ngay cả ngày Lão thái gia qua đời, vẫn còn ngóng trông cháu trai lớn có thể trở về, đáng tiếc ông không có đợi được.

Ngoài tiền tài phân chia 5:5, Trình Hạo còn có ngôi nhà lớn của nhà họ Trình. Trước kia, khi hẳn vẫn chưa trở về, Bà Cả và Bà Hai chung sống hoà bình mấy năm. Mà nay, chủ nhân ngôi nhà đã xuất hiện, vì thế hẳn có quyền quyết định.

Không chỉ có như thế, lão thái gia còn có một phần di chúc bổ sung, lưu riêng cho Trình Hạo.

Bà Hai sợ nhất là phần di chúc phụ này sẽ phủ nhận danh phận của bà.

Nửa đêm hôm qua, Trình Hạo bỗng nhiên trở về, thật sự đã khiến mọi người trong nhà họ Trình vô cùng kinh hãi.

Bà Cả nước mắt chảy ròng ròng, ôm con khóc lớn.

Bà Hai ngoài việc khiếp sợ ra, còn có một nỗi bất an không yên. Bà cảm giác được Trình Hạo bây giờ, không hề giống với trước kia.

Bà Hai ngồi nói chuyện với Trình Ý ở đại sảnh, dưới sự miêu tả của bà, Trình Hạo lần này trở về đã trở nên thành thật, trưởng thành và hàm hậu. Cuối cùng bà nói, “Bà Cả đang dẫn Trình Hạo vào buồng trong quỳ lạy tổ tiên.”

“Ừm.” Trình Ý là điển hình của loại người bình đến tướng chặn, nước dâng đất chặn, vô cùng thanh thản, tư thái thần nhiên.

Khi Bà Cả và Trình Hạo trở lại đại sảnh, trên mặt hai người đều mang theo vẻ đau thương, hơn nữa, ánh mắt đều đã đỏ hồng, chắc là đã khóc trước liệt tổ liệt tông một trận.

Trình Hạo nhìn thấy Trình Ý, biểu hiện ra một loại vô thần sắc vô cùng nan giải phức tạp. Sau đó, ánh mắt của hẳn sáng ngời, đi thẳng đến trước mặt Trình Ý, kêu lên một cách xưng hô mà từ trước đến nay chưa từng có. “Chú Hai, đã lâu không gặp.”

“Ừ.” Trình Ý lạnh nhạt như thường.

Trình Hạo thấy thái độ của Trình Ý cảm thấy mình bị sỉ nhục, hần than nhẹ một tiếng, nói, “Chuyện của em dâu, là lỗi của anh, anh vẫn luôn rất hối hận, đã vậy bắt cô ấy.”

Trình Ý như bị một quả đấm bổng nhiên đánh tới, trong đáy mắt hần là một mảnh lạnh lẽo.”Thật không?”

Tối hôm Trình Hạo bỏ nhà trốn đi, đoạn đối thoại ngắn giữa hai người luôn khắc sâu trong trí nhớ của Trình Ý. Nhưng hần đã không còn bởi vì chuyện đó mà giận lây sang Chu Hồng Hồng. Hần yêu cô, cô cũng thương hần, hần hi vọng về sau cứ như vậy cùng cô trải qua suốt đời. Cho nên, chuyện trước kia, nếu không thể vẫn hồi, hần liền rõ ràng không thêm nghĩ nữa.

Nhưng về mặt đầy tự trách của Trình Hạo và hai câu nói này liền khiến hần như đập phải bãi mìn.

Trình Hạo khom người thật sâu nói, “Chú Hai, thật xin lỗi.”

Trình Ý nín Trình Hạo lên, sát gần nói, “Nghe nói anh đổi nghề làm người tốt?”

Trình Hạo sững sốt, sau đó lại là hổ thẹn không thôi, “Anh... Trước kia thật không phải là người.”

“Anh biết là tốt rồi.” Trình Ý nhếch môi nở nụ cười lạnh, cũng không đợi Trình Hạo phản ứng kịp, một cước tàn nhẫn đã đạp đến.

Trình Hạo ở bên ngoài dốc sức làm nhiều năm như vậy, cũng luyện được hình thể cường tráng, nhưng vẫn bị đá lăn vài vòng.

“Vì sao đánh người!” Bà Cả hét một tiếng chói tai, chạy qua đỡ con trai của mình. Bà nhìn mặt Trình Ý đầy vẻ âm trầm, nói: “Trình Hạo là thực lòng xin lỗi con. Nó vừa sám hối thật lâu trước mặt liệt tổ liệt tông. Con xem đi, khẩu đầu đụng đến trán cũng trầy da rồi.”

“Xước tí da thì làm sao? Anh ta cũng không phải dựa vào bản mặt để kiếm cơm.” Trình Ý bước lên phía trước, khí thế của hần làm cho người ta phải sợ hãi, thái độ rõ ràng là còn muốn đánh tiếp.

Bà Cả ôm Trình Hạo vào trong ngực ra về bảo vệ, “Trình Ý, Hồng Hồng cũng đã vào cửa nhiều năm như thế rồi, con vẫn chưa hết giận hay sao?”

Trình Ý cười châm biếm.

Trình Hạo tránh khỏi vòng bảo vệ của Bà Cả, chậm rãi bò lên, “Là lỗi của con, để con tự gánh vác.”

Vừa nghe hần nói ra câu này, Trình Ý cảm thấy không cần phải khách sáo nữa. Hần kéo áo Trình Hạo, đánh mấy đấm thật nặng.

Trình Hạo ngoài việc kêu đau cũng chỉ biết rên la, xen giữa là những tiếng la khóc của Bà Cả.

Bà Hai lẳng lặng đợi ở một bên, chờ đến khi thấy Trình Hạo sắp không chịu nổi, mới mở miệng khuyên con trai mình.

Trình Ý ngừng tay.

Bà Hai vẫn ưu nhã ngồi trên ghế gỗ, “Hồng Hồng và Trình Hạo trước kia từng có quan hệ gì, ta không biết. Nhưng bây giờ nó đã là con dâu của ta. Năm đó nó bị ủy khuất, con ta chưa kịp giúp nó đòi công bằng, hôm nay lại nghe con nhắc đến việc này, khó tránh khỏi có chút nóng vội. Chị Cả, Trình Hạo, thật sự là xin lỗi.”

Bà cúi người xuống, giọng nói đã chuyển thành khiêm tốn, “Các người cũng biết, con tôi không có văn hóa gì. Còn tôi đây, tuổi còn trẻ đã làm mẹ, phương pháp dạy dỗ cũng có vấn đề, cuối cùng khiến cho tính tình nó quen thói lỗ mãng, mong rằng các người thứ lỗi.”

Trong lúc Bà Hai nói chuyện, Trình Hạo ho khan vài cái, đến lúc thuận khí nói, “Không sao, năm đó con đúng là cầm thú. Trình Ý dạy dỗ con là phải.”

Thấy hần luôn tỏ thái độ tự trách, nhận lỗi, Bà Cả cũng không tiện nói giúp hần, chỉ đành khóc nức nở giúp hần lau vết máu. “Mẹ đi mời bác sĩ.”

Trình Hạo muốn đứng lên, lại ngã xuống.

Bà Cả chua xót đỡ lấy hắn.

Hắn suy yếu cầm tay bà, mượn lực đứng lên.

Nhìn tình cảnh này, hai mẹ con thật giống như người bị hại đáng thương.

Bác sĩ đến rất nhanh, nhưng kết quả chẩn đoán cũng không lạc quan lắm. “Xương bấp chân gãy rồi.”

Lời này khiến cho Trình Hạo rất kích thích, hắn la hét nói còn muốn đi lên núi tảo mộ, hắn muốn đi tảo mộ ông nội.

Bà Cả vất vả trấn an hắn xong, sau đó liền chạy đi tìm tên đầu sỏ gây nên chuyện là Trình Ý.

“Gãy xương?” Trình Ý hiển nhiên là cảm thấy rất hứng thú.

Bà Cả cảm thấy rất là bất đắc dĩ, “Những chuyện cũ năm xưa, cũng đừng truy cứu nữa. Nếu muốn bới móc chuyện xưa, mẹ của con chẳng phải là phải kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc của ta và Trình Hạo hay sao. Đã nhiều năm như vậy, ta cũng đã bỏ qua hết rồi.”

“Được a, Mẹ Cả đã có thể nói ra như thế thì tốt rồi.” Hắn khoác áo khoác, cong khoe miệng, “Con đi xem thương thế của anh ta như thế nào.”

Phòng của Trình Hạo, mấy năm nay quần gia vẫn luôn dọn dẹp mỗi ngày, bởi vì Lão thái gia đã căn dặn, tất cả vật dụng phải giữ nguyên như cũ.

Trình Ý đi vào phòng, dường như có thể cảm nhận được phần yêu thương của lão thái gia đối với cháu trai lớn.

Hắn nhìn về phía Trình Hạo đang nửa nằm nửa ngồi ở trên giường.

Trước kia Trình Hạo luôn gầy yếu, mà nay đã có vẻ bền chắc, bày ra tư thế không còn lấm la lấm lét như trước nữa.

Nhưng câu nói tiếp theo của hắn, khiến cho Trình Ý thật sự không ngăn nổi sát ý.

Trình Hạo mới nói vài câu, lại kéo đến việc hư hỏng năm đó. “Chú Hai, trước kia anh không dám chịu trách nhiệm nên trốn tránh, thật sự thiếu sót. Cũng may em dâu không mang thai đứa nhỏ của anh, nếu không đúng thật là nghiệp chướng.”

59. Chương 60

Chương 60

Thật ra Trình Hạo chỉ là ôm hy vọng thăm dò mà thôi. Chuyện buổi tối đó, chỉ có hai đương sự biết rõ sự thật. Hoặc là, Trình Ý và Chu Hồng Hồng cũng từng phát sinh quan hệ, vậy hắn là cũng rõ ràng.

Trình Hạo cố ý nói đến chuyện này, thấy Trình Ý tức giận. Vì thế Trình Hạo liền cho rằng, có lẽ Chu Hồng Hồng không thể chứng minh mình trong sạch. Nếu thật sự như thế, vậy cũng chỉ có thể nói là cô ta xui xẻo.

Trình Hạo thăm hỏi hễ trong lòng, nhưng biểu tình ngược lại thật giống như đang sám hối.

Trình Ý cảm thấy trong lòng có một cỗ cảm xúc muốn tuôn ra, hắn lãnh đạm nói, “Anh biết cô ấy là em dâu của anh thì tốt rồi. Trình Hạo, nếu anh dám nhắc lại việc này, đừng nói là gãy xương, ngay cả suốt đời nằm trên giường cũng xứng đáng.”

Trình Hạo nao núng một chút nói. “Anh hiểu, em và em dâu sống rất tốt.”

Trình Ý bắt lấy bắp chân trái của Trình Hạo, dùng sức bóp chặt. Thấy sắc mặt Trình Hạo trắng bệch, Trình Ý cười cười, “Là chân này sao?”

“Cậu muốn đánh chết anh, anh cũng không hề oán hận.” Trình Hạo cắn răng, mồ hôi lạnh ứa ra không khác đau bụng sinh là mấy.

“Vậy tôi đây sẽ không khách sáo.” Trình Ý kéo ống quần xuống, nhìn kỹ miệng vết thương.

Trình Hạo cũng không nhịn được nữa, lắc chân kêu đau đớn.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng kêu chói tai bén nhọn.”Chồng, anh làm sao rồi?”

Trình Ý buông tay, nghiêng người liếc về phía người phụ nữ kia.

Người kia vịn vào khung cửa, sau khi nhìn thấy hấn, lập tức hóa đá.

Trình Hạo ho khan hai cái, ngoắc ngoắc tay, “Thúy Bình, lại đây.”

Đặng Thúy Bình khước mắt ngẩng Trình Hạo một chút, sau đó vẫn nhìn về phía Trình Ý.

“Thúy Bình, lại đây.” Trình Hạo giữ vững vẻ tươi cười.

Lúc này Đặng Thúy Bình mới chậm rãi đi về bên Trình Hạo.”Ông xã, anh làm sao vậy?”

“Không cẩn thận té một cái, bị gãy xương.”

“Hả?” Cô ta ‘Hả’ xong cũng không nói thêm câu nào, lại quay lại nhìn Trình Ý, “Đây là?”

Trình Hạo giới thiệu, “Đây là em trai của anh, trước kia anh đã từng nhắc đến với em rồi đó.”

Đặng Thúy Bình hai mắt phát sáng lấp lánh, cười đến run rẩy cả người. “A, là chú hai sao, thật đúng là rất tuần tú.”

Trình Ý lười phản ứng lại với đôi vợ chồng này, cũng không thèm chào hỏi cái người gọi là chị dâu kia, trực tiếp phủi mông chạy lấy người.

Tầm mắt nóng hừng hực của Đặng Thúy Bình chạy theo bóng lưng của hấn, cho đến khi không còn nhìn thấy thân hình cao lớn đó nữa, cô ta liền oán giận nói với Trình Hạo, “So với em trai của anh thì anh đúng là vừa lùn vừa xấu.”

Trình Hạo vẫn rất dịu dàng trả lời, “Nhưng mà anh một lòng yêu em.”

—

Vào lúc chuẩn bị ăn cơm, Trình Hạo chống nạng đi ra.

Trình Ý thấy thế, châm chọc cười một tiếng, “Cái trang bị này anh ở đâu mà có đúng lúc thế.”

Trình Hạo nhúc nhích, “Mẹ anh vừa mới thuê trên phòng khám.”

Trình Ý không đáp lời.

Lúc mọi người tề tựu đủ trên bàn cơm, Trình Hạo chính thức giới thiệu vợ của hấn, cũng thuận tiện kể lại việc mấy năm nay vất vả gây dựng sự nghiệp ra sao.

Theo lời kể của Trình Hạo, năm đó sau khi rời khỏi làng Vĩnh Cát, u mê hồ đồ leo lên một chiếc xe đen. Mới đầu, mấy gã thanh niên trên xe đều rất có vẻ cương trực, Trình Hạo lúc ấy còn cảm thấy lần đầu tiên trong đời gặp được tri kỷ. Sau này, chiếc xe chạy thẳng đến Thiểm Tây, trên đường có mười mấy người lên xe, đều là những người còn trẻ, mọi người hào hứng muốn ra ngoài xông xáo xây dựng sự nghiệp.

Không ngờ cuối cùng, Trình Hạo và những người đó bị lừa đến một khu mỏ, làm mỏ nô.

(*) mỏ nô = những người làm việc như nô lệ tại các mỏ khai thác

Khu vực khai thác mỏ đó bị hai tầng tường cao vây quanh, di động hoàn toàn không có tín hiệu. Bọn họ mỗi ngày phải làm việc mười sáu giờ trở lên, lót bụng đều là chút cơm thừa canh cặn. Những tháng đó thực sự là không thấy ánh mặt trời, không còn thiên lý nữa.

Lão thái gia mất, Trình Hạo hoàn toàn không biết gì cả. Dù biết được cũng vô dụng, bởi vì hấn không thể trốn thoát khỏi đó.

Bà Cả nhìn khuôn mặt đầy vẻ tang thương của hấn, sớm đã lệ rơi đầy mặt khóc không thành tiếng.

Trình Hạo an ủi, “Mẹ, tất cả đều đã qua.”

“Lão thái gia ở dưới tuổi vàng có biết, cũng sẽ đau lòng cho con.”

Trình Hạo ảm đạm, “Con đây đúng là bất hiếu, ngay cả nhìn mặt ông nội lần cuối cũng không nhìn được, không dám xin ông tha thứ.”

Bà Hai thấy con nhà mình không hề tỏ lòng thương hại, chỉ vì dầu ăn cơm, bà cũng đành nói vài câu khách sáo một chút, “Mấy năm nay con cũng đã vất vả nhiều rồi, lão thái gia sao nỡ trách con nữa.”

“Cũng may bây giờ thời kỳ vất vả đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới.” Trình Hạo hướng về phía vợ mình, ôn nhu tâm tình như nước. “Là Thúy Bình đã cứu vớt con.”

Hấn nói Đặng Thúy Bình là thiên kim bảo bối của một ông chủ mỏ đá tại Sơn Tây, một hôm cô ta theo cha đến mỏ Thiểm Tây, trùng hợp bắt gặp Trình Hạo. Hai người cứ như vậy, chỉ qua một ánh nhìn đã yêu nhau.

Trình Ý nghe đến đó, rốt cục cũng có chút phản ứng, hấn giương mắt nhìn về phía đôi vợ chồng bị tiếng sét ái tình, đã thấy tầm mắt Đặng Thúy Bình lại đang hướng thẳng vào hấn.

Hấn hơi kéo khóe miệng, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Lúc trước nhìn thấy biển số xe kia là Thiểm Tây, hấn còn sai Trình Hậu Loan đi thăm dò. Hiện tại cũng tốt, tự Trình Hạo đã thẳng thắn nói ra mối quan hệ giữa Thiểm Tây và Sơn Tây.

Dưới không khí ôn chuyện xưa cũ, bữa cơm trưa cũng coi như yên ả trôi qua. Không ngờ, Đặng Thúy Bình đột nhiên thọc một câu, “Sao không thấy cô em dâu từng bị anh cưỡng bạo kia vậy?”

Thoáng chốc, không khí như sóng cuộn nổi lên.

Sắc mặt Trình Ý đen đến mức đáng sợ.

Bà Cả và Bà Hai cũng cứng người.

Trình Hạo lo lắng chụp tay Đặng Thúy Bình, nghiêm khắc răn dạy. “Ăn cơm thì ăn cơm đi, hỏi linh tinh làm gì.”

Cô ta không vui nói, “Kéo em làm gì, em tò mò hỏi một chút thì có sao đâu.”

“Về sau không được nói mấy lời như thế nữa!”

“Biết rồi.” Đặng Thúy Bình rướm lệ trả lời, gấp miếng thịt heo lớn nhét vào trong miệng.

“Tôi phải trấn chỉnh lại một chút.” Trình Ý đứng lên, liếc xéo về phía Đặng Thúy Bình, “Người phụ nữ của tôi là trong sạch. Đừng có nhảm lẫn nữa.”

Nói xong hấn liền đi ra khỏi phòng.

Bà Hai biết con mình đang tức giận, cũng không đi khuyên giải. Vì thế bà chuyển hướng sang Trình Hạo, nghiêm mặt nói, “Những chuyện không ra gì như thế, con lại không biết xấu hổ luôn treo trên cửa miệng nói.”

“Mẹ Hai, thật xin lỗi.” Trình Hạo cuống quýt xin lỗi, “Thúy Bình chỉ là nhanh mồm nhanh miệng.”

“Ngày hôm nay ta nói rõ ràng một lần cuối. Tránh khiến cho sau này lại khó chịu, đâm bị thóc, chọc bị gạo, bịa đặt sinh sự.” Lúc nói những lời này, đuôi mắt bà quét qua Đặng Thúy Bình một chút, “Con trai ta, năm đó đã sinh lòng ngưỡng mộ với con dâu ta, nó thanh niên trai tráng huyết khí phương cương, làm chút chuyện không bằng cảm thú. Lão thái gia biết, liền để nó đi chịu trách nhiệm với Hồng Hồng. Hiện giờ bọn chúng chung sức kéo lộc xe, sát cánh liền cành, coi như là hoàn thành tâm nguyện của lão thái gia. Đã hiếu chưa?”

Trình Hạo liên tục gật đầu. “Dạ con hiểu.”

Bà Hai nhẹ nhàng cười một tiếng, “Vậy thì tốt.”

Trình Ý đi đến nhà họ Chu, Chu Hồng Hồng đang lau nhà. Khi mở cửa nhìn thấy hắn, cô rất kinh ngạc, “Tại sao anh đã tới rồi, cũng không báo em một tiếng.”

Trình Ý tự giác mở tủ giày tìm dép lê, sau khi đóng cửa lại, chỉ nói một câu, “Chu Hồng Hồng, anh muốn nhìn em nhỏ của em.”

“...” Chu Hồng Hồng cầm lấy cây lau, đẩy hắn sang phía bên kia, “Cút ngay.”

Trình Ý cố chấp, đột nhiên níu tay cô lại.

Đang muốn mắng hắn, lại phát hiện trong mắt của hắn là một vẻ thanh đạm lạnh lẽo, hoàn toàn không thấy ham muốn sắc dục thường có. Trong lòng cô trở nên căng thẳng, “Anh sao vậy?”

Hắn đoạt lấy cây lau nhà trên tay cô, tiện tay ném đi, sau đó lôi kéo cô đi vào phòng cô.

Chu Hồng Hồng hoảng sợ nói, “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hắn vẫn trầm mặc, vừa vào phòng là muốn lột quần áo của cô.

“Trình Ý...” Cô bị động tác của hắn đẩy ngã lên trên giường, “Rốt cuộc anh làm sao vậy?”

Trình Ý gợn găng gạt quần của cô xuống, đẩy hai chân của cô ra, lấn thân vào đè lên. Nụ hôn của hắn, những vuốt ve đều mang theo ý chiếm đoạt dã man.

Chu Hồng Hồng cảm nhận được cảm xúc táo bạo đang bùng nổ của hắn, cô hoàn toàn không biết tại sao lại thế này. Bởi vì trong lòng đang lo lắng cho hắn, nên cô không phản kháng, ngược lại vỗ nhẹ vào lưng của hắn, tựa như muốn trấn an.

Ngón tay hắn tìm đến đúng địa phương liền len lỏi đi vào, động tác liên tiếp khiến cô rên khẽ.

Hắn lại càng thêm phiền muộn khi thấy phản ứng của cô.

Chu Hồng Hồng chính là điển hình của người phụ nữ trên giường là dâm phụ, xuống giường là hiền phụ, chỉ mới tùy tiện làm trong chốc lát, cái miệng nhỏ phía dưới của cô đã tràn nước.

Trình Ý nhìn chằm chằm vào vết bớt hình chiếc lá màu phấn hồng của cô kia, bàn tay đang rảnh liền mò vào trong túi tìm di động.

Chu Hồng Hồng đang mê mê mang mang, thấy động tác của hắn nhất thời không phản ứng kịp, đợi cho đến khi phát hiện ý đồ của hắn, cô liền thanh tỉnh. Cô đưa tay che, muốn né tránh màn ảnh của chiếc di động. “Đừng như vậy.”

Hắn lấy chân đè cô lại, lấy di động ghi lại quá trình mình đang dùng tay ra vào bối mót đào động.

Chu Hồng Hồng xoay tới xoay lui, đưa tay muốn chụp điện thoại của hắn, lại không với tay tới. “Trình Ý, đừng có quay.”

“Chu Hồng Hồng, em cũng thật dâm dăng.” Hắn đem điện thoại đến gần sát giữa hai chân cô, muốn chụp cái bớt nhỏ màu hồng kia.

“Đừng mà... Trình Ý, cầu xin anh, đừng làm như vậy.” Cô rất xấu hổ, tránh cũng không tránh được, bởi vậy cô chẳng biết làm thế nào chỉ đành che mặt khóc.

Trình Ý nghe thấy tiếng khóc của cô, lại nhìn dáng vẻ đáng thương của cô, ngay lập tức mềm lòng. Hơi thở hắn phì phò, rút ngón tay ra, vứt điện thoại xuống tủ đầu giường, sau đó cúi người ôm lấy cô, “Vợ, đừng khóc. Là anh không tốt, không quay nữa.”

Hai mắt Chu Hồng Hồng nhắm lại nhìn hắn, “Tối hôm qua anh còn nói yêu em...”

“Ừ, anh yêu em, anh yêu em nhất.” Hắn lau nước mắt của cô.

Cô ô ô khóc, đắm hắn, “Chán ghét anh nhất.”

“Vợ, anh sai rồi. Chúng ta không quay nữa.” Hấn ôm cô thật chặt, một tiếng lại một tiếng dỗ cô. “Ngoan, đừng khóc.”

Cô nín lấy áo của hấn lau nước mắt, chậm rãi hít thở thông khí, vẫn nói lại câu nói kia, “Anh là đồ đáng ghét nhất.”

“Vợ, là lỗi của anh.”

Cô hít hít mũi, “Trình Ý, anh đừng làm như thế. Em... Không được.” Cô có thể cùng hấn ở trên giường lăn lộn, nhưng nếu độ vô sỉ quá lớn, cô không làm nổi.

“Ừ.” Trình Ý lại cầm điện thoại lên, xóa sạch đoạn video vừa quay, “Về sau cũng không quay nữa.”

Mắt Chu Hồng Hồng không dám nhìn hình ảnh trên màn hình, cô vẫn rất xấu hổ khi nhìn những hình ảnh đó.

Hấn nhìn khuôn mặt đang đỏ hồng đầy vẻ xấu hổ của cô cười, “Ngay cả khi nhắm mắt lại anh cũng biết rõ ràng hình dáng nơi đó của em.”

Cô dựa sát vào lồng ngực của hấn, hỏi, “Có phải là... Trình Hạo trở về đã xảy ra chuyện gì không?” Trừ điều này ra, cô không nghĩ ra vì sao hấn lại đột nhiên trở nên như thế.

Nụ cười của hấn phai nhạt đi rất nhiều. “Gặp phải chuyện chán ghét.”

“Sao thế?”

Trình Ý lại ở trên mông cô xoa nắn trong chốc lát, rốt cục mở miệng hỏi, “Chu Hồng Hồng, ngoài anh ra, còn có người đàn ông khác từng làm em không?”

Chu Hồng Hồng sững sốt. “Anh nói cái gì đó?”

“Không có gì.” Hấn buông cô ra, đứng dậy chuẩn bị xuống giường rời đi.

Trong phút chốc cô ngồi dậy, cầm lấy gối đầu đánh hấn, “Anh chính là người đàn ông duy nhất của em, còn có người khác gì chứ hả?”

Trong nháy mắt suy nghĩ của hấn hoàn toàn trống rỗng, sau đó hấn cảm thấy có cái gì đó sáng lạn đang nở rộ, từng vòng từng vòng chiếu rọi quanh hấn.

Chuyện trước kia ra sao, thì cứ để như vậy. Kể cả cô bị Trình Hạo biến thành có cảm giác, đó chỉ có thể nói thân thể của cô quá mẫn cảm. Trình Ý vẫn luôn tự an ủi mình như thế.

Đương nhiên, nếu có thể, hấn hi vọng mình là người đàn ông đầu tiên, cũng là người cuối cùng của cô. Ừ, chính là giống như cô nói bây giờ vậy – là người duy nhất.

Cái từ này, thật là dễ nghe.

Trình Ý chậm rãi quay đầu. “Vợ, hình như lỗ tai anh có chút vấn đề.”

“Có mà là tật xấu của anh đấy!” Chu Hồng Hồng mất hứng trừng hấn.

Hấn nhanh chóng ôm gọn cô vào lòng, trong giọng nói có sự vội vàng hiếm có. “Chu Hồng Hồng, em vừa mới nói cái gì? Hả?”

“Em nói anh có tật xấu.”

“Trên câu đó cơ, nói lại cho anh nghe một chút.”

Trong nháy mắt, không biết vì sao, bỗng nhiên Chu Hồng Hồng hiểu ra. Cô kinh ngạc nhìn hấn, nói không ra lời.

Cô và hấn đều giống nhau, chính là luôn thích giấu mọi việc ở trong lòng. Bây giờ suy nghĩ lại, tính tình này thật sự không tốt. Cô rất hối hận, tại sao mình lại ngu dốt đến thế, để cho điều hiểu lầm này tồn tại lâu như vậy.

“Chu Hồng Hồng!” Trình Ý thấy cô ngây ngốc, cắn lên môi cô một cái.

Cô phục hồi lại tinh thần, chột ôm cổ của hắn, câu từ nói ra có chút lộn xộn. “Không có, hắn ta không có. Trình Ý, em chỉ có một mình anh.”

60. Chương 61

Chương 61

Ngày Chu Hồng Hồng bị Trình Ý cưỡng ép, đã từng nói, đó là lần đầu tiên của cô. Nhưng chỉ nói một cách giản lược, hắn cũng không hỏi kỹ, cho nên cô cũng không để trong lòng.

Nửa năm trước, khi hắn chạy tới nhà cậu cả, còn nói cô là chiếc giày rách, lúc ấy cô mới biết được, thì ra hắn vẫn không tin cô. Nhưng lúc đó cô đã nản lòng thoái chí, cũng không muốn làm sáng tỏ.

Còn sau đó, hắn đuổi theo quấy rầy cô không dứt, khiến cho cô quên mất chuyện này.

Bây giờ nghĩ lại, nếu lúc ở nhà cậu cả cô nói cho hắn biết sự thật, liệu bọn họ có phải sẽ không cần giằng co lâu như vậy hay không. Nhưng nghĩ lại hình thức bọn họ sống chung từ trước tới nay, cả hai đều không có lòng muốn làm sáng tỏ, chỉ sợ ngay cả khi cô có giải thích, hắn cũng sẽ không tin.

“Trình Ý, em chỉ có quan hệ với anh. Thật đó.”

Trình Ý vùi mặt vào giữa mái tóc cô, cố gắng hết sức không chế sự kích động của chính mình. “Chu Hồng Hồng, chỉ cần em nói anh sẽ tin.”

Chu Hồng Hồng kể lại chuyện xảy ra đêm hôm đó, tốc độ nói thật vội vàng.

“Thằng súc sinh kia có làm được đến một bước cuối kia sao?” Khuôn mặt hắn hơi nhúu lại, trong lòng suy nghĩ, liệu có phải Trình Hạo mặc dù không làm được đến bước cuối cùng nhưng trong lúc giằng co hắn ta nhìn thấy cái bớt của cô.

“Hắn ta vừa kéo quần áo của em, đã bị em đập. Vết máu trên váy là của hắn mà...”

Trình Ý sau khi nghe xong, vui sướng cho rằng chắc chắn cô cũng không bị Trình Hạo nhìn thấy, không nhìn được hôn thêm vài cái. Hắn sờ sờ chỗ vết bớt của cô, “Vết bớt nhỏ này, có ai biết không?”

Chu Hồng Hồng lắc đầu, “Ngay cả chính em cũng không biết. Trước kia là anh nói em mới biết.”

Hắn xoa xoa cằm của cô, cuối cùng vẫn quyết định đem sự việc nói cho cô biết, “Trình Hạo biết cái bớt của em.”

Cô kinh ngạc mở to hai mắt nhìn hắn.

Giọng nói của Trình Ý trở nên rất ác liệt. “Hắn nói, em có một vết bớt nhỏ màu hồng. Hắn còn nói, em bị hắn làm thật sung sướng.”

“Em không biết... Em không có.” Chu Hồng Hồng lắc đầu liên tục, gấp gáp nói, “Em chán ghét hắn, em chỉ muốn thân thiết với một mình anh thôi.”

Hắn thở một hơi thật dài, cười, “Lời này anh thích nghe.”

Cô quan sát hắn, thấy sắc mặt của hắn, ấp úng hỏi, “Trình Ý, anh có tin tưởng em không?” Cô không có lạc hồng Trình Hạo không ra mặt nói rõ ràng, vậy thì việc này mãi mãi chỉ là lời nói của một bên mà thôi.

Trình Ý nhìn vào trong mắt cô, chà chà chớp mũi của cô. “Anh tin.”

Cô gắt gao nắm lấy hắn, thiếu chút nữa liền muốn khóc. Có câu nói này của hắn, như vậy là đủ rồi. “Trình Ý, cả người em đều chỉ là của anh thôi.”

“Ừ.” Niềm vui sướng kìm chế đã lâu làm cho Trình Ý như sắp nổ tung, động tác của hắn chọc xuống phía dưới nơi gần sát với vết bớt càng mạnh càng sâu hơn.

Lúc này Chu Hồng Hồng rốt cục thấy thần sắc xuất hiện nơi đáy mắt hấn, một chân cô vòng lên hông của hấn, để cho hấn dễ dàng tiến sâu hơn, bàn tay hấn túm lên bắp đùi cô. Khi hấn có cảm xúc đặc biệt, sẽ không khống chế được sức mạnh, làm cho cô cảm thấy như đau, như ngứa, nhưng cũng rất thoải mái.

Hấn còn đang cởi nốt quần áo của cô, cô đã lôi kéo hấn. Hấn cười khẽ, “Vợ, hôm nay em còn nhiệt tình hơn so với tối hôm qua nha.”

Cô mới không thềm để ý tới hấn, liền dán môi lên môi hấn. Sau đó, cuộc chiến giữa hai người chẳng phân biệt được ai cao ai thấp.

Trình Ý thích nhất là ôm thân thể của Chu Hồng Hồng, xoa nắn chung quanh một vòng. Nghe cô ngân nga, than nhẹ cứ một câu lại một câu, khiến cho hấn có cảm giác thành tựu rất lớn. Hấn không chờ được lâu nữa, thăm dò một chút thân thể đang run rẩy của cô, liền đi vào, một chút lại đi ra, sau đó lại thọc vào thật sâu.

Lúc bắt đầu, thấy hấn như vậy, cô cũng phối hợp lên xuống, kẹp lấy hấn.

Trình Ý bị cô làm như vậy ngay cả xương sống đều tê rần. “Vợ... Đừng nóng vội!”

Hấn đợi cô, đợi đến khi bên trong thả lỏng, chậm lại, mới từ chậm rãi chuyển thành nhanh dần hưng hấn xuyên vào.

Chu Hồng Hồng khóc nức lên, vắt chân lên cánh tay của hấn, cong người, sau đó lại bị hấn đẩy sâu đến mức sắp đụng vào đầu giường.

Trình Ý không thể không túm cô lôi lại vào trong giường, nhưng không ngờ theo lực tiến công của hấn, cô lại một lần nữa dội lên đầu giường. Hấn liền ôm cô dậy, để cho cô ngồi lên trên chân của hấn, sau đó hấn ngoạm một ngụm vào đôi núm lớn đang đong đưa trước mặt, “Bảo bối của anh.”

Chu Hồng Hồng dựa lên vai hấn, cổ họng cũng trở nên khàn khàn.

Cũng bởi vì tiếng động của cô trở nên nhỏ hơn, cho nên cô mới nghe thấy bên ngoài đột nhiên có tiếng đóng cửa vang lên. Cô cả kinh. “Trình Ý, mau dừng lại... Mẹ, đã trở lại...”

Cũng bởi sự bối rối của cô, khiến bên dưới càng siết chặt Trình Ý.

Hấn thở ra một tiếng. “Nếu bây giờ anh ngừng lại, về sau có khả năng là sẽ không đứng dậy nổi nữa.” Nói xong hấn tăng nhanh tốc độ.

Chu Hồng Hồng muốn kêu lại không dám kêu, đành phải cắn vai của hấn, móng tay cắm sâu vào lưng hấn, như muốn lấy hình thức này để chống lại sự hưng dã của hấn (*hung dã = hưng hăng + hoang dã).

Mẹ Chu nhìn thấy cây lau nhà bị quăng ở phòng khách, có chút nghi hoặc, bà nắm cây lau lên rồi gọi một tiếng, “Hồng nhi?”

Chu Hồng Hồng ở trong phòng muốn rơi nước mắt, cô sắp không chịu được nữa.

Mẹ Chu đi về phía phòng con gái tiếp tục gọi, “Hồng nhi?”

Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng rõ ràng, Chu Hồng Hồng càng thêm khẩn trương, ra sức nện phía dưới càng quần quít lấy vật kia của Trình Ý, rốt cục làm cho hoa huyết co rút tự đẩy vật to lớn kia ra. Nhưng mà hấn bị như vậy, cô lại đến đỉnh.

Mẹ Chu gõ cửa phòng một cái, “Hồng nhi? Con ở đâu vậy?”

Chu Hồng Hồng hoàn toàn nói không ra lời, toàn thân đều đang run rẩy.

Trình Ý thấy người trong ngực còn chậm chạp không trả lời nổi, cố hắng giọng một cách bình thường nhất, đáp, “Mẹ, cô ấy đang giận dỗi con.”

Mẹ Chu sửng sốt, “Tiểu Trình con cũng đến rồi hả?”

“Dạ, một lát nữa chúng con sẽ ra ngoài.”

Mẹ Chu nhìn cửa phòng đóng chặt, đoán ra chắc bên trong có chuyện gì đó không tiện để cho người khác nhìn thấy, bà dán tai vào gần sát ván cửa lắng nghe, không thấy động tĩnh gì. Con gái nhà mình quả thật thường xuyên giận dỗi cãi vã với Trình Ý, một khi tức giận sẽ hậm hực không chịu nói chuyện, có lẽ thật sự là đang cãi nhau. Bà cũng không muốn làm hai đứa khó xử, bèn nói, “Các con cứ trò chuyện đi, mẹ đi nấu chút canh đậu xanh.”

Đợi tiếng bước chân của bà đi vào phòng bếp, Chu Hồng Hồng mới dám thở mạnh, nằm trên bả vai Trình Ý, lằm bằm, “Xong rồi, chắc chắn mẹ đã biết.”

“Vậy thì làm sao.” Trình Ý cảm thấy rất buồn cười, “Hai ta ở chung nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ mẹ còn cho là chúng ta chỉ đang đắp chăn bông nói chuyện trong sáng hay sao?”

Nói thì nói như thế, nhưng Chu Hồng Hồng vẫn rất thẹn thùng khi bị trường bối nói đến chuyện này. Cô tránh hấn, muốn đứng lên, mới vừa động, đã cảm thấy có cái gì đó chảy ra.

Từ khi Trình Ý nói muốn sinh em bé, hấn liền không thích mang áo mưa. Lấy mức độ thường xuyên sinh hoạt của hai người, có lẽ bây giờ đã trúng thưởng. Cô dùng chân đạp lưng của hấn, “Này.”

“Ừ.” Trình Ý không hề để ý đến bộ quần áo bị cô làm nhàu nát.

“Nếu mang thai thì làm sao bây giờ?”

Động tác của hấn dừng lại, xoay người nhìn cô, “Có thì sinh, chuyện vô cùng đơn giản, vậy cũng hỏi.”

“Vậy sẽ phải làm giấy khai sinh đó.”

“Vậy thì đi làm.”

Chu Hồng Hồng tức giận trừng hấn. “Không thềm để ý anh nữa.” Cô biết, hấn hoàn toàn không rõ mối liên hệ giữa giấy khai sinh và giấy kết hôn.

“Được đó, làm cho em sướng xong liền trở mặt.” Trình Ý cầm di động để trên tủ đầu giường, có chút hối hận, “Biết thế đã không xoá, giữ lại làm chứng cứ.”

“Cút, cút đi, người ta chán ghét anh.”

“Người đàn bà đánh đá, tự mình mặc quần áo vào đi, anh đi ra ngoài ứng phó mẹ em.” Hấn vừa co duỗi giãn gân cốt, vừa đi về phía cửa bên kia. Lúc hấn gần mở cửa, nhớ ra cái gì đó, vội dặn dò, “Vừa mới làm xong, đừng uống canh đậu xanh, rất lạnh.”

Chu Hồng Hồng vẫn đang trừng mắt với hấn. “Biết rồi.”

Chu Hồng Hồng không ám chỉ thành công, Bà Hai cũng bắt đầu khuyên bảo. Ý của Bà Hai là kêu Trình Ý nhanh cùng Chu Hồng Hồng đi đăng ký, lấy trước 50% gia sản mà lão thái gia để lại.

Trình Ý chẳng hề để ý, chỉ nói, không vấn đề gì.

Nhưng không ngờ Bà Hai đã lo lắng suông.

Biểu hiện của Trình Hạo, ngược lại rất hòa thuận, rõ ràng chứng minh hấn sẽ không so đo đến phần di sản lão thái gia để lại, bởi vì hấn bây giờ còn giàu có hơn so với lão thái gia năm đó.

Bà Cả nhìn thấy con mình nay có tiền đồ như vậy, rất vui mừng, nhiều lần đều nói là liệt tổ liệt tông phù hộ, vội vàng chuẩn bị một đồng đồ lớn, chuẩn bị đốt cho tổ tiên Trình gia.

Ngày tảo mộ đó, Chu Hồng Hồng vừa ăn xong bữa sáng đã phải đến nhà họ Trình, xa xa nhìn vào thấy người trong lòng đang ra đón, cô cười chạy về phía hấn.

Trình Ý lôi kéo Chu Hồng Hồng đến phía trước nhà, vừa hay bị Đặng Thúy Bình bắt gặp.

Đặng Thúy Bình từng nghe nói, Chú Hai này và em dâu có tình cảm rất tốt. Trong lòng cô ta rất khinh thường, Trình Ý đẹp trai như vậy, sao đến mức phải chấp nhận một người phụ nữ từng bị cưỡng bức.

Mà nay, nhìn thấy cô em dâu kia, Đặng Thúy Bình cũng không cảm thấy cô ta có bao nhiêu mị lực.

Đặng Thúy Bình đến từ phương bắc, thân hình khá cao. Cô ta thấy Chu Hồng Hồng gầy gầy nhỏ nhỏ, đoán chừng chắc là chưa cao đến 1m6, cũng không phải là mẫu chân dài.

Đặng Thúy Bình trong lòng oán thầm, một cô gái nhỏ nhắn như thế, tại sao có thể chống lại sự hung hãn của Chú Hai đây.

Đặng Thúy Bình lại nghĩ đến, dáng vẻ Trình Ý ra ngoài trở về ngày hôm qua. Lúc ấy áo sơ mi của hắn mở hai cúc, lúc hắn cong eo xuống, cơ ngực vạm vỡ bị che khuất lộ ra dưới khe hở của cổ áo, cô ta nhìn thấy, trong lòng tim cũng đập bang bang.

Khi đứng lên phát hiện cô ta đang nhìn mình, vì thế hắn quay lưng đi, cẩn thận cài mấy nút cúc áo sơ mi lại.

Đêm qua, Đặng Thúy Bình nhớ lại một màn kia liền rục rịch, hết lần này tới lần khác, nhưng Trình Hạo lại bị gãy xương, vì thế cô ta gối đầu một mình khó ngủ.

Đặng Thúy Bình đứng trước phòng nhìn Trình Ý và Chu Hồng Hồng đi qua sân.

Trình Ý cúi đầu nói gì đó với Chu Hồng Hồng, ánh mắt vô cùng dịu dàng, nụ hôn thật sự rất thân mật. Chu Hồng Hồng cũng cười khanh khách, còn vỗ vỗ ngực của hắn.

Đặng Thúy Bình không hiểu thở dài, cậu em chồng này thật đúng là có vẻ ngoài khiến người người thổn thức.

Lão thái gia là thổ táng. (*chôn xuống đất).

Chu Hồng Hồng nghe nói Trình Hạo bị gãy chân, nếu có thể tốt nhất là không cùng hắn chạm mặt.

Ai ngờ, Trình Hạo dù đang chống nạn cũng muốn lên núi. Vì thế khi hắn đi ra đến đại sảnh, liền đụng phải Chu Hồng Hồng. Hắn thấy cô, vô cùng kích động.

Chu Hồng Hồng không có biểu cảm gì. Trên đường tới đây, Trình Ý đã nhắc nhở cô, lần này Trình Hạo trở về, ý đồ không rõ, tựa như là cố ý để cho bị đánh. Nghe xong cô càng ghét Trình Hạo hơn.

Trình Ý tiến lên một bước, chặn ánh mắt Trình Hạo đang liếc về phía Chu Hồng Hồng.

Trình Hạo chưa từ bỏ ý định, ném nạn xuống, lò cò nhảy một chân đến, nửa đường lại bị vấp ngã. Hắn chặt vật chống nửa người trên, bắt đầu dập đầu. “Em dâu, thật xin lỗi.”

61. Chương 62

Chương 62

Chu Hồng Hồng bị hành động này của Trình Hạo dọa cho sợ hãi, chạy đến sát bên Trình Ý, trốn vào sau lưng hắn.

Trình Ý một tay che chở cô, lạnh lùng nhìn động tác khoa trương của Trình Hạo.

“Em dâu, là anh có lỗi với em.” Khi Trình Hạo ngẩng đầu lên, ánh mắt đã đỏ bừng, mơ hồ hai dòng nước mắt như chực rơi xuống, “Chuyện anh hối hận nhất, chính là năm đó đã có hành vi man rợ. Người mà anh đây phải xin lỗi nhất, chính là em dâu.”

Tầm mắt Trình Ý dừng trên vết thương nơi chân Trình Hạo, chậm rãi mở miệng, “Vậy anh đi chết đi.”

Trình Hạo tự động bỏ lời này sang một bên, tiếp tục dập đầu, “Em dâu, em chịu tha thứ cho anh không?”

Chu Hồng Hồng bắt lấy tay Trình Ý, không biết nên trả lời như thế nào.

Nhưng Bà Cả đứng một bên không chịu nổi nữa, đi tới giúp đỡ Trình Hạo, ánh mắt tiêu điều lạnh lẽo nhìn về phía Chu Hồng Hồng.

Chu Hồng Hồng chán ghét Trình Hạo, nhưng đối với Bà Cả thì ngược lại không có ý kiến gì.

Bà Cả trước kia thường học hặc tranh chấp với Bà Hai để tranh giành tình cảm, sau này chồng thì mất, bố chồng cũng không còn, bà cũng không biết còn muốn tranh cái gì nữa. Cho nên mấy năm nay, tính tình của bà càng ngày càng đậm bạc, đối đãi với Trình Ý và Chu Hồng Hồng tựa như người trong gia đình.

Chu Hồng Hồng không hi vọng khiến Bà Cả khó xử, bèn nói, “Biết sai mà có thể thay đổi là tốt rồi.” Cô lại nghĩ đến Trình Hạo nếu cứ nói vậy sẽ làm hỏng thanh danh của mình, lại nói, “Thực ra đêm đó cũng không phát sinh chuyện gì, hơn nữa giờ tôi và Trình Ý rất tốt.”

Lời này nói ra làm cho vài người kinh ngạc, trong đó bao gồm cả Trình Hạo.

Bà Hai có chút kích động, “Hồng Hồng năm đó con không có bị bắt nạt hả?”

Chu Hồng Hồng gật đầu, sau đó cảm giác được Trình Ý lại bắt đầu mài vết chai trong lòng bàn tay của cô, cạo một vòng lại một vòng.

Trình Hạo giống như thở phào nhẹ nhõm, “Cũng tốt, nói như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt. Mọi chuyện cứ theo ý của em dâu đi, hai chúng ta không có làm gì cả.”

Chu Hồng Hồng sửng sốt, “Anh nói cái gì vậy, sự thật vốn chính là như thế.”

Trình Hạo mỉm cười nói, “Ừ, em dâu nói như thế nào thì như thế đó.” Lời này của hắn ngược lại khiến người cảm thấy như là Chu Hồng Hồng bẻ cong sự thật vậy.

Chu Hồng Hồng vội vàng nói. “Anh nói lung tung cái gì vậy?”

“Vở kịch này anh cứ diễn một mình mà rất vui vẻ nhỉ?” Trình Ý nắm lấy bả vai Chu Hồng Hồng, an ủi vỗ hai cái, sau đó nhìn xuống Trình Hạo đang nửa nằm nửa bò phía dưới, khoé môi nhếch lên cười, “Vợ của tôi như thế nào, tôi là người rõ ràng nhất, không tới phiên anh xía vào.”

Sắc mặt Trình Hạo khê biến, nhưng rất nhanh liền điều chỉnh trở về bộ dáng ăn năn sám hối. Hắn vịn tay Bà Cả, chậm rãi đứng lên. “Anh biết rồi.” Sau khi ổn định thân mình, hắn lại khom người xin lỗi, “Chú Hai, em dâu, cảm ơn hai người đã tha thứ cho anh.”

Vốn Đặng Thúy Bình chỉ đứng bên cạnh bàng quan, nhưng mắt thấy thái độ Trình Ý bảo vệ Chu Hồng Hồng, ả ta mất hứng, cái miệng lạnh chanh nói một câu, “Giả bộ cái gì chứ, cái bột nhỏ kia chẳng phải đã từng bị chồng tôi ăn qua hay sao?”

Trình Hạo vô cùng giận dữ rống lên. “Đặng Thúy Bình! Câm mồm!”

Ả không vui, liếc Trình Hạo một cái, sau đó lại nhìn về phía Trình Ý. Từ lúc ả bước vào nhà họ Trình tới nay, Trình Ý cũng không thèm liếc nửa con mắt nhìn ả. Lần này, hắn rốt cục nhìn ả, nhưng trong mắt hắn tràn ngập sắc lạnh, làm cho ả kinh hoàng. “Tôi... Không nói...”

“Nói đi, hôm nay phải đem sự tình nói cho rõ ràng.” Trình Ý khinh miệt chuyển hướng sang Trình Hạo, “Trình Hạo, người nói cái bột kia, là tròn hay hình vuông thế?”

Trình Hạo trầm mặc một chút. Nếu suy đoán theo như lẽ thường, cái bột này hẳn phải là hình tròn, hoặc là hai cái đều không đúng. Nhưng mà, nếu như Trình Ý hỏi lại cụ thể hình gì, Trình Hạo thật sự là nói không ra. Trình Hạo nhìn về trào phúng trên mặt Trình Ý, chính là loại vẻ mặt này, loại vẻ mặt luôn làm cho Trình Hạo vừa sợ vừa hận. Hắn khê cần môi, trả lời, “Tròn.”

Chu Hồng Hồng dùng lực nắm tay Trình Ý. Chính cô chưa từng thấy qua cái bột kia, nghe Trình Ý nói là hình một mảnh lá cây nhỏ. Vừa không phải hình tròn, cũng không phải hình vuông. Vậy bây giờ Trình Hạo trả lời như thế có phải là có thể chứng minh sự trong sạch của cô không?

Trình Ý cảm giác được cô đang khẩn trương, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng cọ cọ lòng bàn tay cô, nhìn Trình Hạo, vẫn lãnh đạm như cũ, “Vậy cũng thật không khéo rồi, vợ ta không có bột.”

Chu Hồng Hồng có chút ngây người, nhưng cô tin tưởng Trình Ý, vì thế không lên tiếng.

Biểu tình của Trình Hạo trở nên thật cổ quái, “Không thể nào.”

“Ta không biết là người từ đâu nghe được chuyện cái bót, cái tin này truyền đến truyền đi, đã sớm thay đổi vài phiên bản rồi.” Trình Ý xuy một tiếng, “Vợ của ta có bót hay không, ta mới là người rõ ràng nhất.”

Các loại màu sắc đều hầu như lần lượt xuất hiện trên mặt Trình Hạo. Hắn hoài nghi độ chân thật mà Trình Ý nói ra, nhưng không thể nào chứng thực. Trình Ý thật sự là rất che chở cho Chu Hồng Hồng. Trình Hạo lại phát huy kỹ năng hành động, hàm hậu nói, “Việc này anh cũng sẽ không nhắc lại, những chuyện đã qua đều là lỗi của anh.”

Bà Hai vốn đứng một bên nghe được, nhú mào, bà dời bước đến bên cạnh Trình Ý, hỏi “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Trình Ý giơ tay lên vuốt vuốt áo Chu Hồng Hồng, nhìn về phía Bà Hai, “Mấy chuyện đồn thổi Hồng Hồng bị vậy bản năm đó đều là giả.”

Bà Hai lại nhìn về phía Trình Hạo. Lần này hắn trở về, tuy nói là dáng vẻ đàng hoàng không ít, nhưng lại không ngừng nói tới chuyện năm đó giữa hắn và Chu Hồng Hồng. Bà suy nghĩ mãi vẫn không biết hắn rốt cuộc là có mục đích gì.

Loại chuyện cũ này nếu nói ra, thì người tức giận sẽ là con bà. Hay là Trình Hạo còn tính toán từ nay về sau sẽ chia rẽ Trình Ý và Chu Hồng Hồng.

Nhưng mà, tính cách con nhà mình, bà cũng biết rõ. Hắn tuy rằng làm được chuyện gì nghiêm túc đứng đắn, nhưng lại thật sự đặt Chu Hồng Hồng ở trên đầu quả tim. Nếu muốn ghét bỏ người vợ này, thì đã sớm ghét bỏ, làm sao còn đợi đến bây giờ. Thật ra, ngay cả khi chuyện kia là thật, Bà Hai cũng không đặc biệt để ý, bà còn đã từng khuyên bảo Trình Ý, cứ coi như là Chu Hồng Hồng bị cây tầm đâm một chút, đừng quá so đo.

Bà Hai tạm thời sửa sang lại chút suy nghĩ không rõ kia, bà cười đi qua nắm lấy tay Chu Hồng Hồng, “Là giả, vậy là tốt nhất rồi.”

Chu Hồng Hồng liên tục gật đầu, thấp giọng nói, “Lúc ấy bên ngoài đồn đãi quá lớn, con cũng không chứng minh nổi.”

“Không có việc gì. Con nói không có tức là không có. Con dâu nhà chúng ta mà, mẹ mà muốn ôm cháu trai còn phải trông cậy vào con. Nào có chuyện mẹ không tin mẹ của cháu mình, lại đi tin tưởng một người không hề có quan hệ máu mủ với mẹ...” Bà cúi xuống, đuôi mắt xéch như hồ ly hơi hơi nhếch lên, “Là người ngoài thôi.”

Trình Hạo lê chân về phía ghé dựa, bước chân bỗng dừng lại, mắt Bà Cả đã trợn ngược lên. “Tốt xấu gì bây giờ cũng đang ở cùng dưới một mái hiên, người ngoài cái gì mà người ngoài hả?”

Bà Hai nhàn nhạt cười, “Chị cả, chị đừng giận. Em là nói đến đám mây bà lẩm mồm trên trần thôi.”

Bà Cả cảm thấy bản tính xảo quyệt của Bà Hai lại bắt đầu hiện ra, không khỏi giận dữ. Cho đến khi đi ra khỏi cửa, lên núi, cũng vẫn còn tức giận.

Trình Hạo ôn tồn khuyên bà.

Chu Hồng Hồng trong lòng có chút nghi vấn, nhưng trên đường đi cũng không dám hỏi Trình Ý, sợ lại gây nên chuyện gì.

Mộ của Lão thái gia ở lưng chừng núi, bởi vì mấy bận mưa dầm, đường núi ẩm ướt trơn trượt, Trình Hạo đang là kẻ thương tàn nên đi đứng có chút khó khăn.

Tay Chu Hồng Hồng vẫn bị Trình Ý nắm chặt, cho đến khi cách Trình Hạo một đoạn xa, cô mới thấp giọng nói với Trình Ý, “Tại sao anh không hỏi xem vì sao hắn biết chuyện cái bót?” Cô cứ mãi canh cánh trong lòng, loại chuyện tình tư mật này, Trình Hạo rốt cuộc làm sao mà biết được.

Trình Ý liếc xéo cô, “Nếu anh hỏi, chẳng khác nào thừa nhận em có cái nốt ruồi nhỏ đó?”

“Nhưng hắn làm sao mà biết được?”

“Dù sao hắn ta cũng không có nhìn thấy.” Điều này đã đủ khiến hắn vừa lòng, làm cho hắn vui mừng.

Chu Hồng Hồng quay đầu nhìn Trình Hạo ở phía xa. Hắn té ngã trên bậc thang, rất là chật vật. Nhưng lúc đứng dậy, cô cảm thấy chân của hắn là lạ, nhưng lại không thể nói được lạ ở điểm nào.

Cô cũng không tỉ mỉ nghĩ quá nhiều, tiếp tục cùng Trình Ý đi lên núi.

Dựa theo lệ thường hàng năm, Chu Hồng Hồng tảo mộ xong sẽ ở lại nhà họ Trình ăn cơm trưa xong mới về.

Năm nay bởi vì sự có mặt của Trình Hạo và Đặng Thúy Bình nên không khí đặc biệt kỳ lạ. Chu Hồng Hồng có chút đứng ngồi không yên, vợ của Trình Hạo hình như có địch ý đối với cô.

Chu Hồng Hồng cho rằng Đặng Thúy Bình là vì việc của Trình Hạo nên tức giận, ai ngờ, lúc ăn cơm, Chu Hồng Hồng phát hiện Đặng Thúy Bình luôn nhìn Trình Ý.

Đến khi Chu Hồng Hồng nhìn ra manh mối, thì tức giận. Cô vốn là một bình dấm chua, trước kia có mấy cô gái còn độc thân ái mộ Trình Ý, cô đã rất mất hứng, huống chi Đặng Thúy Bình còn là phụ nữ đã có chồng.

Trên đường về nhà, Chu Hồng Hồng buồn buồn nói, “Trời mưa có vẻ lạnh, đến mấy cái nút áo cũng không cài cho kỹ.”

Trình Ý kể sát cô, hít hà, “Vợ, em có ngửi được mùi dấm không?”

“Dấm cái đầu của anh.” Cô gõ hắn một cái.

“Nói chuyện chua quá xá, còn nói là không ăn dấm.”

“Cô ta làm gì mà cứ nhìn anh thế?” Cô trừng mắt nhìn hắn.

“Ai biết.” Trình Ý cảm thấy quan hệ giữa bà chị dâu này và Trình Hạo có chút không thích hợp.

Sau khi Trình Hạo bị gãy chân, Đặng Thúy Bình có vẻ chẳng hề để ý. Bình thường Trình Hạo đối với cô ta ngọt ngào vô cùng, cô ta cũng không quá cảm kích, ngược lại, lại đi nhìn chăm chăm vào Trình Ý, ánh mắt lại như lang như hổ.

Mà Trình Hạo thì lại cứ coi như không thấy, vẫn như cũ tỏ vẻ tình thâm như cá với nước, diễn kịch một cách vô cùng sắc sảo. Chuyển về nhà lần này của hắn, không hề có thiện ý. Về phần mục đích ra sao, Trình Ý có thể khẳng định, là hướng về phía hắn.

Đưa Chu Hồng Hồng về đến nhà họ Chu, Trình Ý lại đùa bỡn lưu manh một phen. Hắn kéo cô đến chỗ tối tóc mai kề nhau, cọ xát một hồi, sau đó có chút không khống chế được sức mạnh, hắn thô giọng nỉ non bên tai cô, “Vợ, không thì hai ta lại làm một chút.”

Chu Hồng Hồng bị hắn trêu đến chóng mặt, thiếu chút nữa đã đáp ứng. Nhưng khi thần trí trở về, cô liền đẩy hắn, “Mẹ em ở đây đây. Ngày mai cũng phải về thành phố rồi, đêm nay anh nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Hắn vô lại cười, “Vợ, vậy hai ta ngày mai về sớm một chút rồi làm.”

“... Anh không thể nghĩ chuyện khác được hả.”

Hắn cười càng thêm hạ lưu, “Anh sẽ suy nghĩ xem ngày mai dùng đến chiêu gì chơi em.”

Cuối cùng Chu Hồng Hồng đẩy Trình Ý ra, chạy về nhà.

Nhưng mà chuyện sau đó phát sinh, lại làm cho cô vô cùng hối hận khi không đồng ý việc Trình Ý cầu hoan đêm nay.

Làng Vĩnh Cát xảy ra một vụ án.

Ngay đêm sau khi tảo mộ, cũng tại con hẻm năm đó Trình Hạo chặn Chu Hồng Hồng, Đặng Thúy Bình ngã trong vũng máu, vẫn chưa tỉnh lại...

Tác giả có lời muốn nói: Đã thấy được ánh sáng của kết thúc!

62. Chương 63

Chương 63

Tối hôm Đặng Thúy Bình gặp chuyện không may, là Trình Hạo nhắc nhở quản gia rằng vợ của hắn sau khi cơm nước xong đi ra ngoài tản bộ, vẫn chưa thấy trở về. Trước khi ra cửa, bởi vì một ít việc nhỏ nên cãi nhau với Trình Hạo, Trình Hạo cho rằng sau khi cô ta hết giận sẽ không có chuyện gì, cũng không chú ý lắm đến giờ giấc. Nhưng đã hơn mười một giờ khuya, vẫn chưa thấy bóng dáng cô ta trở về, vì thế hắn liền nóng nảy sốt ruột.

Trình Hạo điện thoại cho cô ta, không có người nghe máy, hắn bắt đầu lo lắng.

Bà Cả và Bà Hai cũng đã trở về phòng nghỉ ngơi, Trình Hạo liền không tiện quấy rầy bọn họ, chỉ cùng quản gia nói một tiếng, muốn chống nạnh đi ra ngoài tìm vợ.

Quản gia kêu vài người giúp việc, giúp đỡ Trình Hạo đi tìm người.

Trình Hạo rất muốn nhanh chóng tìm được Đặng Thúy Bình, nhưng do chân hắn bị thương, tâm có thừa nhưng lực không đủ, vì thế hắn sai đám người giúp việc chia ra tìm kiếm ở mấy con đường khác nhau.

Đêm đã khuya, làng Vĩnh Cát có vẻ vắng lặng yên ắng, nhóm người giúp việc chạy đôn đáo khắp nơi, xuyên qua mấy con đường mong nhanh chóng tìm thấy người.

Một người giúp việc chạy ngang qua con hẻm kia, phát hiện có chút kỳ lạ. Hắn lấy can đảm, mở đèn pin tiến lên, phát hiện có một người đang nằm trong vũng máu, chính là Đại thiếu phu nhân mà nhà mình đang tìm kiếm. Hắn bị dọa đến mức ngây người, sau đó kêu lên một tiếng, ù té chạy trở về báo cho Trình Hạo.

Theo như sự miêu tả của người giúp việc, Trình Hạo nghe được tin tức này, sắc mặt trắng bệch, tay trống nạnh cũng không vững, trong chốc lát, hắn hung hăng lau hốc mắt nói, “Dẫn tôi đến đó.”

Đến khi hắn nhìn thấy Đặng Thúy Bình, Trình Hạo liền run rẩy té ngã, trong miệng khê gọi, “Thúy Bình... Thúy Bình...”

Người giúp việc kia không khỏi run rẩy, tiến lên nói, “Cậu chủ, tốt nhất chúng ta vẫn nên báo cảnh sát đi.”

Trình Hạo lúc này mới khôi phục thần trí, vội vàng gật đầu.

Rạng sáng 12 giờ rưỡi, nhân viên cảnh sát của đồn công an chạy đến. Mấy hộ gia đình xung quanh nghe được động tĩnh đều tò mò ra nhìn. Trong lúc nhất thời, cái hẻm nhỏ tưởng như đang âm u ngủ gật, trở nên sáng trưng.

Cảnh sát xem xét tình huống vết thương của Đặng Thúy Bình, sau đó lập tức đưa cô ta đến bệnh viện.

Trình Hạo ngơ ngác ngu ngốc, hỏi: “Cô ấy... Không chết?”

Vị kia cảnh sát gật gật đầu.

Ba giây sau Trình Hạo mới có phản ứng, sau đó thì nước mắt lưng tròng mấp máy, “Ông trời phù hộ.”

Đặng Thúy Bình không chết tại chỗ, nhưng tình trạng cũng vô cùng nguy kịch, không ai dám chắc cô ta sẽ chết lúc nào.

Trình Hạo cùng lên xe cứu thương đi bệnh viện, nhưng hắn không thể vào phòng cấp cứu, nên chỉ đành ngồi chờ trên hành lang.

Hắn sai nhóm người giúp việc nhóm tạm thời dừng đánh thức Bà Cả và Bà Hai, sáng sớm ngày mai hắn sẽ nói rõ với hai bà tình hình cụ thể.

Ngày hôm sau, Chu Hồng Hồng vốn định sau khi ăn cơm trưa với Trình Ý xong sẽ trở về thành phố S. Nhưng mẹ Chu khi đi chợ vào buổi sáng vội vã đem thức ăn trở về, nói là nhà họ Trình đã xảy ra chuyện.

Trong lòng Chu Hồng Hồng bỗng không yên, vội vàng gọi điện thoại cho Trình Ý.

Trình Ý dường như còn chưa dậy, giọng nói còn như nửa ngủ nửa thức. Nghe xong mấy câu đơn giản của cô, hắn liền tỉnh, cười lạnh một chút, “Anh đúng là đã đánh giá thấp hắn rồi.”

Chu Hồng Hồng nghe được cái từ “Hắn” là ám chỉ ai, truy vấn, “Làm sao anh biết là hắn?”

“Thực giác.” Hắn không nhiều lời, dặn dò Chu Hồng Hồng đừng tới nhà họ Trình, có việc gì hắn sẽ điện thoại liên lạc với cô.

Sau khi Trình Ý rời giường, đã thấy Bà Cả và Bà Hai ngồi ở đại sảnh.

Hai người cũng mới vừa biết được chuyện này, vẻ mặt ưu sầu.

Hắn trò chuyện vài câu với hai bà, liền thấy có hai cảnh sát đến.

Công tác điều tra đã được triển khai. Cũng có những cảnh sát khác đến tìm Trình Hạo lấy lời khai.

Hai người cảnh sát này sau khi điều tra một chút tình hình tại nhà họ Trình tối hôm qua xong, tìm ra manh mối từ lời khai của một người giúp việc, trước khi Đặng Thúy Bình ra ngoài đi tản bộ có cùng Trình Hạo ăn một bữa, còn nói muốn đi tìm Chú Hai, người em trai của chồng mới là người cô ta yêu. Mặt khác, theo điều tra tại hiện trường lân cận có phát hiện được hai người nhân chứng, nói tầm hơn mười giờ ngày hôm qua có thấy Trình Ý đi qua nơi xảy ra vụ án.

Nhưng sau khi cảnh sát hỏi Trình Ý, Trình Ý lại nói sau khi hắn đưa Chu Hồng Hồng về xong, liền trực tiếp trở về nhà, ngủ tới khi bị cú điện thoại hồi sáng gọi tới đánh thức.

Việc này không có nhân chứng.

Ở làng Vĩnh Cát, phần lớn là mọi người đều biết nhau, vị cảnh sát lấy lời khai này cũng quen biết cả nhà họ Trình. Nhưng, cảnh sát làm việc coi trọng nhất là chứng cứ, đường từ nhà họ Chu về nhà họ Trình, căn bản không sẽ đi qua cái hẻm nhỏ kia.

Nếu như vậy mà nói thì, Trình Ý là người bị tình nghi nhất.

Trình Ý không thêm để ý chút nào, còn cười hỏi, “Chú cảnh sát à, xin hỏi một chút hung khí tìm được rồi sao?”

Cảnh sát trừng mắt nhìn Trình Ý một cái, “Cái này không thể trả lời.”

Chu Hồng Hồng ở nhà chờ trong chốc lát, trong phòng khách đi tới đi lui, hoàn toàn không bình tĩnh nổi, vì thế cô tính đi ra ngoài nghe ngóng tin tức. Nhưng bất tri bất giác, cô liền đi về phía nhà họ Trình.

Trên đường đi, cô bắt gặp rất nhiều người nhìn cô bằng ánh mắt rất kỳ quái, cô làm như không thấy. Trước cửa nhà họ Trình đã có rất nhiều người vây quanh đang nhìn trộm mong nghe được chút tin tức. Nhìn thấy cô đến, những người đó chủ động tránh ra cho cô vào.

Chu Hồng Hồng vội vàng đi vào, đúng lúc nhìn thấy có người quen là cảnh sát ở đây, cô liền lên tiếng chào hỏi.

Vị cảnh sát thấy cô, trách cứ, “Cháu còn dám chủ động tới nhà hắn để bị liên lụy.”

Cô sững sốt, “Quan hệ giữa cháu với nhà này, mọi người không phải đều biết hết hay sao?”

Chú cảnh sát thấp giọng một câu, “Phải biết bo bo tự giữ mình.”

Chu Hồng Hồng mơ hồ hiểu được. Nếu Trình Hạo thật sự là hung thủ, như vậy khả năng hắn giả họa cho Trình Ý là có cơ sở. Cô muốn giải thích cho Trình Ý, nhưng lại nhìn thấy có cảnh sát khác đi tới, vì thế cô không lên tiếng.

Cô là con dâu của nhà họ Trình, đi vào trong nhà cũng danh chính ngôn thuận nên cảnh sát cũng không ngăn trở, nhưng hỏi cô về hành tung của Trình Ý vào tối hôm qua.

“Anh ấy... Tôi hôm qua đưa tôi về...” Vừa nói xong, Chu Hồng Hồng lại sợ lời khai của mình không khớp với Trình Ý, sợ nếu nói sai lại thành mình ngụy chứng cho hắn, sẽ khiến hắn có thêm phiền toái, liền ngừng lại.

“Anh ta đưa cô về xong là mấy giờ?”

Chu Hồng Hồng cân nhắc xem nên nói như thế nào, sau đó trả lời, “Tôi không nhớ rõ.”

Cảnh sát nhìn cô với ánh mắt chứa thâm ý khác, lại hỏi, “Đó là trước mười giờ hay là sau mười giờ?”

“Trước mười giờ.” Giọng Trình Ý chen vào.

Chu Hồng Hồng quay đầu nhìn hắn, hắn vẫn biểu hiện một bộ dạng lười biếng.

Cảnh sát rất không hài lòng với thái độ của Trình Ý, nhưng cũng không nói gì nữa, mang theo đồng đội rời đi.

Nhưng khi cảnh sát còn đang đau đầu tìm kiếm động cơ gây án, thì trên đường trở về đồn công an, đã có đầu mối mới.

Có một chuyện xảy ra bảy năm trước vừa bị đảo điên chân tướng.

Câu chuyện về Chu Hồng Hồng bị đoạt mất trong sạch, vốn là phiên bản Bà Hai nói ra, cũng chính là cô bị Trình Ý làm bậy nên nhà họ Trình đứng ra chịu trách nhiệm, nhưng mà sau lễ thanh minh, lại đổi thành chuyện mới. Phiên bản đồn đại mới này gọi là chân tướng thật sự, là Đặng Thúy Bình truyền đi. Thì ra Chu Hồng Hồng là bị Trình Hạo cưỡng hiếp, Trình Ý là bị đội vào nón xanh tiếp nhận hàng thừa của ông anh trai.

Vì thế, động cơ gây án dường như đã có điểm đáng tin cậy.

Cảnh sát đi rồi, Chu Hồng Hồng sốt ruột hỏi rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

“Không có gì, em đừng lo lắng.” Trình Ý vẫn tươi cười như trước, ôm cô nói, “Vợ, em về thành phố S trước đi, đợi xử lý xong chuyện này anh sẽ đi gặp em.”

Cô nín chặt quần áo của hắn, “Anh sẽ không có chuyện gì, đúng không?”

Hắn mỉm cười, “Cũng không phải là anh đã cho lời khai xong rồi hay sao, còn có thể có chuyện gì.”

Cô ôm lấy hắn, “Em không đi, em xin phép công ty chờ anh rồi cùng nhau về.”

“Vợ, chỉ một hai ngày là anh sẽ trở về.” Hắn vỗ nhẹ lưng của cô, dụ dỗ nói, “Nhiều nhất là hai ngày.”

“Không được.” Chu Hồng Hồng ôm hông của hắn không chịu buông, “Em phải nhìn thấy anh mạnh khỏe không có việc gì mới được.”

Trình Ý gồi cầm lên đỉnh đầu Chu Hồng Hồng, nghĩ một lát, đồng ý với cô.

Chuyện của Trình Hạo, Trịnh Hậu Loan đã tra được. Vốn Trình Ý không muốn đuổi tận giết tuyệt, dù sao cũng coi như là người một nhà. Kể cả Trình Hạo muốn chiếm toàn bộ di sản, Trình Ý cũng sẽ không để ý.

Nhưng không ngờ Trình Hạo quá xảo quyệt, khiến cho Trình Ý thật sự tức giận. Giờ phút này Trình Ý muốn nhanh chóng giải quyết dứt điểm những chuyện ồn ào này.

Buổi chiều, Trịnh Hậu Loan liền chạy về làng Vĩnh Cát, đồng hành còn có Đường Chỉ Mạn, anh Tường. Lúc bọn họ tới nhà lớn nhà họ Trình, Trình Ý đã bị mang về đồn công an lấy lại lời khai.

Bà Hai đi ra tiếp đãi nhóm người bọn họ, rõ ràng tâm trạng bà không tốt. Từ trước đến giờ bà luôn như vậy, chỉ cần con vừa xảy ra chuyện liền hoang mang lo sợ.

Đường Chỉ Mạn vừa thấy bà, liền hiểu vẻ đẹp của Trình Ý là di truyền từ ai. Ngũ quan của hắn rất giống với Bà Hai, chẳng qua là Bà Hai càng thêm vẻ hồ mị mê hoặc mà thôi.

Việc làm đầu tiên của Trịnh Hậu Loan, chính là an ủi bà và Chu Hồng Hồng, “Bác gái, chị Chu, anh Trình đều đã dặn dò con hết rồi, không có việc gì đâu.”

Bà Hai thoáng thả lỏng, mỉm cười nói, “Cảm ơn, thật sự là làm phiền cậu.”

Chuyện Trình Hậu Loan điều ta được, cũng đại khái như mọi người đã biết, nhưng không hoàn toàn như thế.

Về phần chi tiết cụ thể, thì phải nói thế này.

Theo như phiên bản Trình Hạo kể về chuyện năm xưa của hắn, hắn chịu khổ nhọc, tại khu vực khai thác mỏ sống một ngày tựa như trải qua cả một năm. Nhưng trong thực tế, năm đó khi hắn lên kia chiếc xe đen kia, thì bị đánh bất tỉnh, tiền bạc giấy tờ trong người bị lục soát sạch sẽ. Mấy gã đó muốn diệt khẩu, Trình Hạo đau khổ cầu xin tha thứ, kêu cha gọi mẹ, nguyện làm trâu làm ngựa cũng không hề có nửa câu oán hận, cuối cùng giữ lại được cái mạng của mình.

Sau đó, hắn bị bán vào một kỹ viện đen. Cái kỹ viện đen kia, buôn bán chuyên phục vụ đám biến thái nặng khẩu vị. Trình Hạo vốn là ở nơi đó làm cu li, quét rác, rửa nhà xí linh tinh. Sau này ngẫu nhiên có một ngày, một gã béo giàu có đến quán, lại đột nhiên, coi trọng tên quét nhà xí không tiền đồ là Trình Hạo này.

Trình Hạo không có dung mạo xuất sắc, nhưng thân thể gầy yếu, lại khiến lão béo chết mê chết mệt. Trình Hạo cũng từng hăng hái phản kháng, cũng tuyệt thực, chạy trốn, nhưng không có kết quả. Rơi vào đường cùng, hắn khuất phục.

Cũng chỉ qua một đoạn thời gian, lão béo cảm thấy chán ngấy, liền tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Trình Hạo tuy rằng trải qua chuyện không vui vẻ này, nhưng dù sao cũng có buôn bán thân xác, lời không ít tiền, vì thế hắn quyết định luyện thân hình rắn chắc, chuyển đến khu khác làm ăn.

Đặng Thúc Bình đúng là con gái của nhà giàu ở Sơn Tây, nhưng tư cách không cao, quan hệ nam nữ khá hỗn loạn.

Trình Hạo nhìn trúng thân phận của cô ta, quyết định đánh cược một lần đi thỏa mãn cô ta.

Ban đầu quả thực cô ta cũng chi rất nhiều tiền cho hắn, nhưng khi cảm giác tươi mới đi qua, cô ta cũng không yêu sủng hắn nữa.

Trình Hạo không cam lòng, tự biên tự diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Đặng Thúc Bình đầu óc nóng lên, bị hắn cảm động.

Hai vị phụ huynh nhà họ Đặng, cái gì cũng đều chiều theo tiểu công chúa nhà mình, sau khi Trình Hạo trải qua thử thách và tôi luyện, ông Đặng cũng đón nhận vị con rể sáng chói này.

Sau khi cưới, ông Đặng đối với kinh tế của Trình Hạo nắm trong lòng bàn tay, quản lý rất nghiêm khắc, chỉ cho hắn một mỏ nhỏ tại Thiểm Tây. Ngoài mặt nhìn vào, ông Đặng để cho Trình Hạo chủ trì đại cục, nhưng trên thực tế, Trình Hạo chẳng hề có chút thực quyền nào.

Trình Hạo dần dần bất mãn với cái thực tế này.

Hắn điều tra biết được Trình Ý làm ăn vô cùng khấm khá, bắt đầu tìm cách hãm hại. Hắn đem những bí hiểm bản thân gặp phải đều quy tội cho Trình Ý, vì đêm đó không ngăn trở hắn rời nhà trốn đi.

Trình Hạo thu mua thanh niên lêu lổng đi Hồng Oa hút thuốc cấm, trà trộn vào khách hàng lên ném mồi lửa qua một cánh cửa sổ, mượn cơ hội tham gia lễ hội chúc mừng gia nhập liên minh công ty, xuyên qua cửa sổ khi châm lửa.

Sau khi phá hủy Hồng Oa, hắn cảm thấy thật sự thở phào một hơi. Đợi qua năm mới, hắn muốn nhìn xem Trình Ý sẽ gặp phải cảnh bi thảm cỡ nào.

Ai ngờ, Trình Ý vẫn giống như cũ vô cùng nhàn hạ, suy sụp của cửa hàng đối với hắn không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Trình Hạo quả thực rất hận. Hắn muốn phá hoại tình cảm của Trình Ý và Chu Hồng Hồng, tiêu tiền thuê lưu manh đi đánh Trình Ý, nhưng đều ôm lấy thất bại, đành tạm chấm dứt.

Cùng lúc đó, bởi vì biểu hiện ở trên giường của Trình Hạo ngày càng sa sút, không thể phối hợp với nhu cầu của Đặng Thúy Bình, cô ta đối với hắn cũng từng có vài câu oán hận.

Trước lễ thanh minh, Trình Hạo vô ý nhắc tới, mình đã lâu không về nhà, trong nhà có một em trai, quả thực diện mạo so với Phan An, còn oai hùng hơn hắn rất nhiều.

Đặng Thúy Bình vừa xong nghe liền động lòng.

Trình Hạo lại áp ứng, nói mình trước kia không đành lòng, sợ mẹ hắn nghe xong khổ sở, vì thế muốn bịa ra một câu chuyện.

Đặng Thúy Bình đều đồng ý. Dù sao chuyện xưa gì đó tùy tiện hắn sắp xếp, cô ta phối hợp diễn là được.

Mục đích của cô ta chỉ là muốn nhìn thấy cậu em chồng. Quả nhiên, dáng người của cậu em chồng thật tốt, dung mạo cũng tốt, chỉ cần nhìn thôi cô ta đã cảm thấy muốn bay.

Nhưng không ngờ còn chưa chạm đến cậu em chồng, cô ta đã bị hại.

63. Chương 64

Chương 64

Đặng Thúy Bình vẫn còn hôn mê, Trình Hạo không ngủ không nghỉ canh giữ một bên, làm cho Bà Cả vô cùng cảm động. Bà đau lòng con, khuyên hắn đi về nghỉ.

Khuyên can mãi, Trình Hạo mới đồng ý. Về đến nhà, hắn nhìn thấy mấy người Trình Hậu Loan ở đó, trong lòng nhất thời căng thẳng, sau đó lại nghĩ mình không lộ ra sơ hở gì. Vì thế hắn tiêu tụy cười cười chào hỏi mấy vị khách này.

Trình Hậu Loan, Đường Chỉ Mạn và anh Tưởng đều rõ ràng là đã từng gặp Trình Hạo, ánh mắt của bọn họ mang theo vẻ khinh thường hèn mọn.

Bà Hai và Chu Hồng Hồng chỉ biết là Trình Hạo lai giả bất thiện (không đến với ý tốt), nhưng không biết tình hình cụ thể trong đó ra sao.

Trình Hạo hỏi thăm Bà Hai, bà lạnh nhạt đáp.

Trình Hạo cũng không ngại, hỏi, “Chú Hai đâu?”

“Đi đồn công an rồi.” Bà nói xong, quan sát biểu tình biến hóa của Trình Hạo, bổ sung nói, “Một lát sẽ trở về thôi.”

Trình Hạo nhíu mày, “Sao lại có liên quan đến chú ấy?”

“Không có liên quan gì.” Chu Hồng Hồng khẳng định nói. Cô tin tưởng Trình Ý, kể cả có nhiều những manh mối bất lợi cho hắn hơn nữa, cô cũng đứng về phía hắn. Cho nên khi cảnh sát hỏi cô, phản ứng đầu tiên của cô chính là tìm cách giúp Trình Ý làm chứng.

Trình Hạo ra vẻ thả lỏng một chút. “Không có liên quan là tốt rồi.”

Bà cả nhìn thấy con mình sắc mặt mệt mỏi, sau khi chào hỏi mọi người liền giúp đỡ Trình Hạo trở về phòng nghỉ ngơi.

Ai ngờ, lúc đi vào trong phòng, Trình Hạo bỗng nhiên bị cửa kẹp, đau đến oa oa kêu lớn.

Bà Cả kích động đi ra ngoài lấy thuốc xoa bóp, quay lại thấy Trình Hạo ứa mồ hôi lạnh, bắp chân không thể động đậy. Bà không khỏi kêu to gọi quản gia chạy đến.

Kết quả, Trình Hạo lại vào bệnh viện, bởi vì chân bị thương nghiêm trọng.

Trình Ý ở đồn công an gặp hai người làm chứng kia. Hai bên không tính là có quen biết gì.

Người làm chứng nói tối hôm đó ở gần ngõ nhỏ gặp được Trình Ý, nhưng hai người bọn họ cũng không nhìn thấy rõ ràng. Đối phương đội mũ, chỉ là thân hình và dáng đi, làm cho bọn họ cảm thấy rất giống với Trình Ý.

Cảnh sát cảm thấy có điểm khả nghi, lại hỏi một hồi, sau đó thì không thể xác định đó là Trình Ý.

Cảnh sát làng Vĩnh Cát, trình độ có hạn. Chuyện bình thường trong làng phần lớn là trộm cắp, vài vụ án nhỏ lật vật, rất nhiều vụ không phá được án. Vụ án dính đến mạng người, cảnh sát có vẻ rất tích cực, nhưng khi nhiệt tình ban đầu qua đi, bọn họ lại muốn buông rơi.

Trình Ý thì không có chứng cứ ngoại phạm. Trình Hạo thì lại là một người què, nhóm người giúp việc đều nói mười giờ còn nhìn thấy hắn ở nhà. Hơn nữa, tất cả mọi người nói hắn đối với Đặng Thúc Bình thật tốt.

Có lẽ là kẻ lang thang phạm án cũng không chừng.

Trình Ý cũng không trông cậy vào đám cảnh sát chỉ biết ngồi không ăn lương từ thuế của nhân dân.

Hắn khai xong, hoàn tất ghi chép rồi về nhà, nhìn thấy Đường Chỉ Mạn và anh Tường cũng tới, hắn trêu một câu, “Các người là tiện đường đến một chuyện hả?”

Đường Chỉ Mạn gật đầu, “Ồ hai ngày nữa sẽ đi.” Khi học đại học, chuyên ngành của cô là pháp y, sau này bởi vì đủ loại nguyên nhân, đang học đành thôi học. Tuy rằng lần này xảy ra chút chuyện, trong lòng Trình Ý đã có định đoạt, nhưng cô vẫn rất không yên tâm.

Trình Ý cười thoải mái. “Vậy thì thật là tốt, tôi cũng tính toán hai ngày sau đi. Đợi một chút, tôi phải đi thăm ông anh trai của tôi đã.”

Trình Hạo nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, nghỉ ngơi hai ngày. Trong lúc đó cảnh sát có đến xò xét, hắn đều cẩn thận trả lời. Cảnh sát đại khái cũng chỉ là đến cho có lệ một chút đúng theo trình tự, hỏi hai lần rồi cũng không nói câu gì.

Trình Hạo cảm giác những nỗi khổ mình phải chịu đựng, rốt cục cũng có hồi báo.

Từ rất lâu trước đây hắn đã có sát ý đối với Đặng Thúc Bình, nhưng vẫn chưa hạ thủ được. Cho đến trước thanh minh, ả ta cùng một người đàn ông khác trắng đêm lẫn lộn. Bị Trình Hạo phát hiện, Đặng Thúc Bình cũng không sợ hãi, lại dám ở trước mặt hắn mang người kia về nhà, buổi tối làm đến mức toàn phòng ở đều có thể ngửi thấy mùi.

Trình Hạo oán độc đã đến điểm giới hạn. Vì thế hắn dụ ả đến làng Vĩnh Cát, làm cho ả một lòng một dạ thèm khát Trình Ý.

Trình Hạo đã lên kế hoạch rất tốt, làm bộ bị Trình Ý đánh một trận, nguy trạng thành bị thương rất nghiêm trọng.

Mà khi thầy thuốc được mời đến, sờ soạng vài cái, Trình Hạo đều kêu chân đau, thậm chí còn rơi nước mắt. Bác sĩ đụng đến xương cốt, hơn nữa thấy phản ứng của Trình Hạo, liền kêu Trình Hạo đi chụp phim để chẩn đoán.

Trình Hạo gật đầu đáp ứng. Hắn lên tiếng hỏi bác sĩ đại khái là bệnh gì?

Bác sĩ đáp, “Bấp chân bị gãy xương.”

Trình Hạo đúng là được gãi đúng chỗ ngứa.

Tối hôm đó, hắn cố ý khơi mào bất mãn với Đặng Thúc Bình, nói em hắn như thế này như thế kia, Đặng Thúc Bình tức giận, la hét nói em trai hắn là người ả yêu, sau đó ả không kiên nhẫn muốn đuổi hắn đi ra ngoài.

Trình Hạo thấp giọng nói một câu, “Đây là nhà tôi, không phải nhà của cô.”

Đặng Thúc Bình đâu chịu nổi cơn tức như vậy, lửa giận càng cháy mạnh, lập tức chạy ra ngoài.

Trình Hạo đi theo sau dùng một số khác gửi tin nhắn cho Đặng Thúy Bình, hắn bắt chước giọng điệu của Trình Ý, ngả ngớn biểu đạt yêu thương với ả, như là anh trai không hiểu được thương hoa tiếc ngọc linh tinh gì đó.

Đặng Thúy Bình vui vẻ vô cùng, cho rằng chú Hai thấy ả bị Trình Hạo bắt nạt liền nổi lên ý yêu thương.

Trình Hạo hẹn Đặng Thúy Bình ở một địa điểm hẻo lánh. Hắn vì muốn bắt chước thân hình Trình Ý, tăng thêm chiều cao, thậm chí bắt chước tư thế của Trình Ý. Từ cửa sau của nhà họ Trình đi ra, hắn đều đi theo đường nhỏ. Đoạn đường này vốn vắng vẻ yên ắng, hướng chỉ là buổi tối khuya.

Trên đường hắn gặp hai người, hắn nhìn thấy t a, liền kéo dài khoảng cách giữa mình và người qua đường, chậm rãi đi tới.

Đèn đường mờ mờ, hai người đi đường nhìn thấy cũng mơ hồ, hơn nữa hai người bọn họ và Trình Ý cũng không phải đặc biệt quen thuộc, chỉ cảm thấy bóng lưng này thật giống Trình Ý.

Trình Hạo đến ngõ nhỏ lân cận, liền đeo bao tay, khoác áo mưa.

Đặng Thúy Bình chờ thật lâu trong ngõ nhỏ tối mờ kia, chú em chồng rốt cục cũng khoan thai chậm rãi đi đến. ả mừng rỡ tiến lên đón, kêu một tiếng, “Em Hai.”

Hắn đè thấp mũ, chậm rãi đi về phía cô ta. Đợi đến khi khoảng cách hai người gần thêm, hắn nhanh chóng che miệng của ả, sau đó một con dao liền đâm tới...

Đặng Thúy Bình ngã xuống, Trình Hạo nhét áo mưa cùng bao tay vào cái túi nhỏ đã chuẩn bị từ trước. Hắn nhìn thời gian, chạy nhanh trở về nhà họ Trình.

Trên đường đi hắn ném gói nhỏ kia vào thùng rác. May mắn là đoạn đường về này không có gặp ai.

Sau khi về nhà, thay đôi giày xong, hắn cẩn thận lau đôi giày kia dính máu kia một lần. Trước khi đi tìm ả với nhóm người giúp việc, hắn chuẩn bị một cây kéo. Thừa dịp người bọn họ chạy đi tìm kiếm Đặng Thúy Bình ở khắp nơi, Trình Hạo đi đến thùng rác nhặt cái túi kia lên, cắt thành vài đoạn, phân tán ném vào mấy thùng rác khác nhau.

Đám cảnh sát nơi này không phải thần thám, chờ đến khi thật sự nhớ tới phải lục soát thùng rác, thì rác thải cũng đã tập kết đến chỗ xử lý rác thải rồi.

Trình Hạo không ngờ tới là, mạng của Đặng Thúy Bình lại cứng như vậy. Hắn kéo dài thời gian đến thế rồi mà ả cũng chưa chết hẳn. Chẳng qua, thương thế quá nặng, hắn là không cách nào từ quỷ môn quan trở về.

Ả mà chết, hắn chính là người thừa kế duy nhất của nhà họ Đặng, tương lai mới tươi đẹp đến cỡ nào a. Hắn sẽ có rất nhiều tiền!

Cứ như vậy, Trình Hạo cũng chường mắt với di sản của lão thái gia. Di chúc riêng Lão thái gia cho Trình Hạo là kêu hắn và Trình Ý ở chung với nhau cho tốt, nhưng Trình Hạo làm sao có thể vui vẻ tiếp nhận. Kể cả là giá họa Trình Ý không thành công, hắn cũng không muốn để cho Trình Ý sống thoải mái vui vẻ.

Lo lắng duy nhất của Trình Hạo bây giờ chính là bắt chân của hắn, không biết có thể khôi phục lại như lúc ban đầu hay không.

Nhưng mà cũng không sao cả, dù sao hắn cũng có tiền.

Trình Hạo nhìn bắt chân, nhin không được nhếch lên cười, sau đó quay đầu liền thấy Trình Ý đứng ở cạnh cửa, nụ cười của hắn trở nên cứng đờ.

Cũng không biết Trình Ý đã đứng đó bao lâu, hắn giật nhẹ khóe miệng, “Vui thế sao?”

Trình Hạo vội ho một tiếng, “Chú Hai, sao chú tiến vào cũng không gõ cửa.”

“Ở trước mặt tôi thì không cần phải diễn.” Trình Ý không quen nhìn Trình Hạo diễn kịch ở trước mặt hắn, hắn khóa cửa đi tới, nhìn Trình Hạo băng bọc kín cả bắt chân, hắn xuy một tiếng, “Anh đối với chính mình cũng hạ thủ được cơ đấy.”

Trình Ý biết lực đánh của mình thế nào, sao có thể đến nỗi gãy xương. Cho nên khi Bà Cả đến chất vấn hấn, trong lòng hấn đã nghi ngờ. Sau này hấn tự mình nhìn miệng vết thương, cũng không nhìn ra có thương thế gì nặng, vì thế hấn càng khẳng định trong đó có quỷ kế. Trình Ý không thể ngờ đến là, Trình Hạo lại muốn hại hấn tội mưu sát.

Trình Hạo cảnh giác nhìn Trình Ý. “Chú Hai, chú đang nói cái gì vậy?” Vết thương ở chân này, là Trình Hạo nhân lúc Bà Cả rời đi đã dùng ghế dựa tự đập chính mình. Trình Hạo nghĩ, nếu cảnh sát đến kiểm tra, hấn rất dễ bị lộ, chẳng bằng thật sự làm cho bắp chân bị gãy đi là xong.

“Tôi nói anh ấy à, trước kia làm việc không cần dùng não, hiện tại ngược lại có thể dùng chút trí não rồi.” Trình Ý lấy thuốc ra, kẹp giữa hai ngón tay xoay vòng vòng chơi, trong mắt lộ vẻ châm chọc. “Chẳng qua chuyện xấu mà làm nhiều, cái đuôi nhỏ cũng có nhiều nha.”

Biểu tình của Trình Hạo có chút khó coi.

Trình Ý vòng vo vài vòng, mới đi tìm bật lửa, “Không cần nói cái gì mà hít thuốc phiện, phóng hỏa. Chỉ cần chuyện của Đặng Thúy Bình, anh đã để lại chứng cứ trong phòng anh rồi đấy.”

Lòng Trình Hạo trầm xuống.

Trình Ý không chút để ý đến địa điểm hút thuốc, hít hai cái, “Nghe nói lúc anh nhìn thấy ả, liền ngã ngay tại đầu ngõ hả? Sau đó cũng không bỏ tới chỗ cô ả.”

“Đúng.”

Trình Ý thở ra một vòng khói, tiến sát vào bên tai Trình Hạo, “Vì sao đáy giày của anh lại có máu của cô ta?”

Một giây sau đã nghe Trình Hạo nói: “Lúc cảnh sát mang cô ấy đi ra, anh có giúp đỡ, có thể là khi đó vắng lên.”

“Thật không?” Trình Ý dụi thuốc, cười khê.

Trình Hạo vẫn cố giả bộ trấn định gặt đầu. Lúc này hấn đã hiểu được lời mình vừa nói có lỗ hổng, nhưng nhất thời không biết làm thế nào kéo trở về.

“Không phải là anh đã thay đổi đôi giày trước khi đi ra ngoài sao?”

Trình Hạo nhất thời nói không ra lời, trong đầu suy nghĩ nên tiếp lời như thế nào, nhưng càng gấp lại càng không nghĩ ra được.

“Đừng nói với tôi là anh cho rằng lau giày sạch sẽ thì đã an toàn rồi?” Trình Ý cười càng thêm tà ác, “Chẳng lẽ anh không biết máu là rửa không sạch được hay sao?”

Trình Hạo bắt đầu sợ hãi.

Trình Ý nhìn chằm chằm ánh mắt Trình Hạo, nói ra từng chữ từng chữ, “Đôi giày anh để ở nhà, có phản ứng với máu của Đặng Thúy Bình.” Nói xong, Trình Ý liền đứng lên.

“Chú Hai, chúng ta là người một nhà không phải sao?” Trình Hạo quá sợ hãi, bắt chập chân bị thương, bỏ nhào muốn nắm lấy Trình Ý.

“Ừ.” Trình Ý vội tránh ra, nhàn nhạt lên tiếng, “Tôi biết cuộc sống trước kia của anh không được khá, vốn nghĩ là, khoản tiền của lão gia tử cũng đủ cho anh tiêu xài cả đời rồi.”

Ánh mắt Trình Hạo tức thì phát sáng. “Chú Hai, anh biết chú là người tốt mà.”

“Nhưng anh trở về, còn tính toán hãm hại tôi?” Trình Ý đùa cợt hừ cười, “Anh còn dám chửi bới Chu Hồng Hồng, tôi không giết chết anh, tôi sẽ không xứng làm người đàn ông của cô ấy.”

“Anh nhận sai rồi, anh cũng đã xin lỗi hai người.” Trình Hạo muốn bắt lấy Trình Ý, lại không cẩn thận ngã xuống giường, đụng trúng bắp chân bị thương, hấn ăn đau hét to lên.

Trình Ý lạnh lùng nhìn bộ dạng nhếch nhác của Trình Hạo.

“Chú Hai, anh xin lỗi, thật đó.” Trình Hạo khóc nước mắt, khó khăn vịn giường bắt lấy tay Trình Ý, “Anh không chạm qua Chu Hồng Hồng.”

“Vậy anh bịa chuyện cô ấy có cái bớt thì sao?” Trình Ý xử sự như việc không liên quan đến mình, chuẩn bị xoay người đi ra ngoài.

“Cái bớt, là anh nghe người ta nói.”

Trình Ý bước chân không ngừng lại.

“Lúc Chu Hồng Hồng kiểm tra sức khỏe, có thầy thuốc thấy được cái bớt của cô ấy, khi bác sĩ đi ra nói với y tá ở bên cạnh. Anh vừa vặn đi qua nơi đó...”

Trình Ý hừ lạnh, “Rõ ràng là bác sĩ hoa mắt.”

“Anh sai rồi, Chú Hai, em đừng đi báo cảnh sát. Nếu Đặng Thúy Bình tỉnh lại, về sau anh sẽ hầu hạ ả cả đời.”

“Tốt nhất anh nên khẩn cầu cô ta bình an vô sự.” Trình Ý kéo cửa ra, nhìn cũng không thèm nhìn Trình Hạo, liền đi ra ngoài.

—

Đặng Thúy Bình bị chuyển đi bệnh viện trên, vẫn đang hôn mê.

Trình Hạo đương nhiên không hi vọng cô ta tỉnh lại, nếu cô ta tỉnh chắc chắn sẽ không buông tha hắn. Hắn đành phải dùng chiêu khổ nhục kế với Trình Ý.

Trình Ý lãnh lãnh đạm đạm, chưa nói được, cũng chưa nói không được.

Lão Đặng từ nước ngoài chạy tới, Trình Hạo muốn giả trang làm con rể tốt, lại bị ông ta quăng sang một bên như không thấy.

Đợi cho đến khi ông Đặng nhìn Trình Hạo, ông ta bỗng dung hỏi, “Cậu có biết hiện tại một cái mạng là bao nhiêu tiền không?”

Trình Hạo khô khốc cười, “Sinh mệnh vô giá.”

“Vô giá?” Ông Đặng giống như nghe được một chuyện rất nực cười, ha ha hai tiếng, “Mạng người còn không bằng một căn nhà.”

Trình Hạo còn chưa kịp nói tiếp, ông Đặng lại nói, “Trước kia có một đốc công gây chuyện, mới một trăm hai mươi vạn, đã xong đời.”

Trình Hạo cả kinh, lúc ấy hắn còn cho rằng vị đốc công chết là ngoài ý muốn.

Ông Đặng ngưng cười, ai oán tàn nhẫn nhìn Trình Hạo, “Mà cậu, con rể của tôi. Cậu nghĩ tôi sẽ phải xài bao nhiêu tiền mới xứng với thân phận của cậu?”

Trình Hạo lắc đầu liên tục, “Con không hiểu ý của cha.”

“Vậy cậu chỉ có thể chết mà không nhắm mắt.”

Mặt mũi Trình Hạo trở nên trắng bệch.

64. Chương 65

Chương 65

Đặng Thúy Bình trọng thương vẫn chưa tỉnh lại, Trình Hạo bỗng mất tích.

Cảm xúc của Bà Cả rất kích động. Loại cảm giác mất đi rồi lại có được, được rồi lại mất, đau thấu cả tim can của bà.

Bà Hai cũng hiểu được chút ít lý do trong đó, nhưng nghĩ đến vẫn không muốn cho Bà Cả biết chuyện Trình Hạo phạm tội. Bà có hỏi Trình Ý, Trình Hạo rốt cuộc là đã đi đâu.

Trình Ý trả lời, “Không biết.” Dù sao kết cục không tốt là được rồi.

Trước khi ông Đặng đi, cũng lên tiếng chào hỏi Trình Ý, những chuyện khác thì không nói gì. Trình Ý không thích tự mình động thủ xử lý mấy loại chuyện này, cho nên giao cho ông Đặng thì không còn gì tốt hơn.

Trình Hậu Loan, Đường Chỉ Mạn và anh Tưởng thu thập chứng cứ Trình Hạo phạm án xong rồi quay trở về thành phố trước.

Trình Ý đợi những người râu ria đều rời đi, mới chờ Chu Hồng Hồng trở về thành phố.

Dường như đến tận bây giờ Chu Hồng Hồng mới biết bên cạnh người đàn ông này lại có một mạng lưới quan hệ khổng lồ đến thế. Quay đầu nhìn gò má hằn trong lúc lái xe, cô hỏi, “Trình Ý, anh còn gạt em bao nhiêu chuyện nữa?”

“Những gì em nên biết thì đều biết hết rồi.” Đây là lời nói thật. Cô không nên biết, hẳn cũng không có ý định nói cho cô biết.

“Vậy lương một năm của anh được bao nhiêu?” Cô cảm thấy rất thất bại, cô cũng không nắm rõ hẳn kiếm được bao nhiêu, chỉ hiểu là hẳn chi tiêu rất rộng rãi.

Hắn nghiêng sang liếc cô một cái, đùa cợt, “A, Chu Hồng Hồng, em cũng đi theo con đường của đám hám tiền nữa hả.”

“Em chỉ hỏi một chút.”

Trình Ý than một tiếng, “Không để em chết đói đâu.”

“Trình Ý, chúng ta vẫn nên tiết kiệm tiền. Việc buôn bán, có thu cũng có chi, dành dụm chút ít tiền mới có bảo đảm.”

“Ừ.” Hắn cười. “Trên thẻ của anh cũng không có bao nhiêu tiền.”

Chu Hồng Hồng sững sốt. Nhưng cẩn thận ngấm lại, phòng của hắn, rồi xe, cùng với toà nhà mở quán bar kia, tất cả đều là dựng lên bằng hai bàn tay trắng, còn xoay vòng nữa, quả thật cũng không thể kiếm ra nhiều tiền được. Cô hơi mím môi, nghiêm mặt nói: “Mấy năm nay anh đều gửi sinh hoạt phí cho em, em đều giữ lại, tự em cũng có tiền gửi ngân hàng. Nếu anh muốn dùng thì cứ nói với em, em đưa cho anh.”

Trình Ý liếc nhìn biểu tình nghiêm túc của cô. “Cho anh hết hả? Vậy thì em sẽ thua thiệt lớn đấy.”

Cô không hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, “Cái này thì có gì thiệt thòi chứ.”

Hắn vừa cười, vừa true cô nói, “Vợ, nhiều năm như thế rồi, chắc em tích được không ít tiền nhỉ?”

Cô gật gật đầu, “Tiền lương của em, chắc cũng không đến bảy tám vạn*. Tầm thẻ anh đưa em em cũng không dùng đến, tính lại chắc hẳn cũng có hai mươi mấy vạn đấy.”

(*) một vạn tức là 10.000 Nhân dân tệ, tương đương tầm 34.000.000 Việt Nam đồng

“Ừ.” Ý cười của Trình Ý càng sâu, “Quả nhiên là vợ ngoan.”

Trong lòng Chu Hồng Hồng luôn nhớ kỹ, Hồng Oa trang hoàng lại chắc sẽ tốn rất nhiều tiền, thẻ của Trình Ý lại không còn bao nhiêu, liền định đem khoản tiền tiết kiệm của mình chuyển cho hắn. Tầm thẻ hắn cho cô, cô cũng lấy ra luôn.

Tranh thủ giờ nghỉ trưa, cô đi xuống ngân hàng ở dưới toà nhà công ty chuẩn bị chuyển khoản cho hắn. Trong lúc chờ đợi, rảnh rỗi không có việc làm, cô liền đem nhật ký chuyển gửi của cả hai tấm thẻ in ra, kiểm tra lại một chút, muốn lát nữa sau khi chuyển tiền xong thì tính toán lại một chút.

Sau đó cô liền kinh sợ.

Chu Hồng Hồng nhìn con số trên màn ảnh của máy, trợn mắt há hốc mồm. Có phải là có ai chuyển sai tiền cho cô rồi hay không... Vì sao... Sao lại có nhiều con số như vậy?

Cô đứng ở nơi đó, một lúc lâu đều không có phản ứng gì. Cho đến khi có người ở phía sau không kiên nhẫn thúc giục, cô mới phản ứng lại. Cô vội vàng lấy thẻ ra, ngồi trở lại khu chờ, trong đầu rối loạn không bình tĩnh được.

Chu Hồng Hồng cuối cùng cũng không chuyển khoản cho Trình Ý, cô đóng dấu in nhật ký chuyển nhận ra.

Tuy nói, tấm thẻ này là cho Chu Hồng Hồng tiêu dùng trong sinh hoạt, nhưng sau khi cô và Trình Ý ở chung, cô gần như không có cơ hội tiêu tiền, cho nên cũng không sử dụng đến tấm thẻ này.

Căn cứ danh sách tỉ mỉ được in ra, lúc mới bắt đầu, hần cũng chỉ chuyển cho cô khoảng một, hai ngàn. Sau này, mức tiền dần dần tăng lên, đến năm ngoái, số tiền gửi cho cô trong một tháng đã lên tới bảy con số*.

(*) 7 con số tức là ít nhất là 1.000.000 nhân dân tệ tương đương 3.400.000.00 Đ. Híc, thế mà chị dám khoe chị để được 7, 8 vạn, hự hự

Lúc này Chu Hồng Hồng nói không nên cái cảm giác trong lòng là như thế nào, bỗng nhiên cô muốn khóc. Trốn vào trong góc khuất, cô gọi một cú điện thoại cho Trình Ý, vừa cất giọng liền nức nở, “Trình Ý...”

Bên kia giọng nói của hần vô cùng nghiêm túc, “Làm sao vậy? Bị ai bắt nạt hả?”

“Anh là tên đàn độn...”

Giọng hần chậm lại, “Vợ, em đừng khóc, đã xảy ra chuyện gì? Hả?”

“Anh là tên đàn độn.”

“Vợ nhớ anh mà cũng khóc được sao?” Hần bắt đầu không đứng đắn.

“Anh là tên đàn độn!”

“Thật sao, em nói cái gì thì là cái đó.”

“Em đang ở ngân hàng...”

Trình Ý lập tức hiểu rõ, dụ dỗ nói, “Sao thế, biến thành tiểu phú bà cũng muốn khóc ư?”

“Sao lúc chúng ta ồn ào đòi chia tay anh cũng không nhắc đến số tiền kia?” Cô vẫn nghẹn ngào.

“Đó là đưa cho em, anh không có ý định đòi lại.”

(editor: ôi kiểu mẫu anh không đòi quà chuẩn nè)

Cô vẫn lải nhải nói, “Anh cho anh là phú nhị đại* hả, có núi vàng núi bạc để tiêu hả.”

(*) thế hệ thứ hai của nhà giàu

“Anh không phải là phú nhị đại, nhưng mà anh là người đàn ông của em.” Khi Trình Ý nói những lời này nghe rất ôn nhu dịu dàng.

Chu Hồng Hồng hít hít mũi, nước mắt càng chảy càng nhiều. Cô gắt gao che miệng mình, không cho hần nghe thấy tiếng khóc của cô nữa.

Thời điểm Trình Ý mới kinh doanh quán bar, kinh tế rất khó khăn.

Hần phải trả khoản nợ hần mượn lão thái gia để làm vốn, cùng với tiền thuê nhà, lại gánh cả chi phí sinh hoạt, học phí của cô. Cô nghĩ tới gần đây hần cũng gây đi rất nhiều, liên thông suốt muốn chuẩn bị cho hần những bữa cơm đủ dinh dưỡng, một ngày ba bữa thêm cả ăn khuya, hơn nữa cơm nước còn phải thật phong phú.

Nhưng xét cho cùng tiền mua nguyên liệu nấu ăn, chẳng phải cũng lại là hần cho.

Kỳ kinh nguyệt tháng này của Chu Hồng Hồng chưa có tới.

Tính ngày, cô phát hiện đã chậm mất một tuần lễ. Trong lòng cô cũng đã có chút chuẩn bị. Với sức mạnh và tần suất của Trình Ý, nếu cô còn không mang thai, vậy thì phải đi bệnh viện kiểm tra rồi.

Tan làm, Chu Hồng Hồng liền bắt xe chạy về nhà. Xuống xe xong cô vội đến cửa hàng tiện lợi gần nhà mua que thử thai.

Sau khi cẩn thận đọc kỹ hướng dẫn sử dụng, cô liền đi vào phòng tắm. Lúc đi ra, trên mặt của cô không che giấu được vui sướng. Đặt tay phủ lên bụng của mình, nhanh chóng gọi điện thoại cho Trình Ý.

“Vợ?”

Đầu dây bên kia có giọng nói của phụ nữ truyền đến, thoáng nghe qua, Chu Hồng Hồng không nhận ra là ai. Cô đi thẳng vào vấn đề, “Trình Ý, em có thai rồi.”

Sau đó thì không nghe thấy tiếng gì của hắn nữa.

“Trình Ý?”

Thanh âm hắn rất nhẹ, “Vợ, em lặp lại lần nữa.”

“Em có thai rồi.”

Hắn dừng lại một chút, hỏi, “Con trai hay con gái?”

“...” Cô hết chỗ nói rồi. “Bây giờ làm sao đã biết được?”

“Vợ, chờ anh nhé.” Giọng nói của hắn lại vang lên ở đầu kia, “Đường Chỉ Mạn, phương thuốc lần trước cô cho anh Uống đó, ngày mai cũng chép cho tôi một bản. Cái bụng của vợ ta có động tĩnh rồi.”

Chu Hồng Hồng cười cười.

Tâm tư của Đường Chỉ Mạn, Chu Hồng Hồng có chút phát hiện. Nhưng nghe Trịnh Hậu Loan nói, trong công việc Đường Chỉ Mạn và Trình Ý hợp tác rất tốt, hơn nữa Đường Chỉ Mạn tự biết đúng mực. Vì thế Chu Hồng Hồng cũng sẽ giả bộ không biết.

Trước kia khi Trình Ý không làm việc đảng hoàng, cũng đã là kẻ vạn người mê. Theo tuổi tác lớn dần lên, tà khí của hắn quá nặng, mức độ được hoan nghênh chỉ có tăng chứ không giảm.

Chẳng qua, bây giờ Chu Hồng Hồng tin tưởng hắn.

Lúc Trình Ý chạy về, Chu Hồng Hồng đang ở trong phòng bếp nấu đồ ăn. Hắn ôm cô từ phía sau lưng, nhẹ nhàng xoa lên bụng cô. “Chu Hồng Hồng, trong bụng em có một Tiểu Hồng Hồng.”

Cô đẩy tay hắn, vặn bếp lửa trên bếp, “Anh thích con gái ư?”

“Dĩ nhiên.” Hắn hôn cô, cười vô cùng đắc ý. “Là một bé gái ngoan ngoãn giống vợ anh.”

Cô ngửa đầu nhìn mặt nhìn hắn, “Trình Ý, chúng ta phải bắt đầu chuẩn bị làm xác minh cho giấy khai sinh đó.”

“Nhanh như vậy? Lúc này đã phải làm rồi hả?”

Cô gắng sức nhéo hắn, mang theo hàm ý tức giận. “Em có một đồng nghiệp, vừa mang thai đã phải đi làm chứng minh, cho đến tận lúc sinh, chứng minh mới có đó.”

“Không có việc gì. Không phải trình ra chứng minh, đến lúc đó làm cũng được.”

“...”

Trình Ý lại véo mặt của cô, bóp bóp lại thành hình dáng heo con, hắn hài lòng, cười hì hì. “Chứng minh là việc nhỏ. Em đừng chỉ lo lắng cái này lo lắng cái kia, tâm tình của em sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ của hai ta đấy.”

Cô cảm tức đẩy hắn ra.

Trình Ý thấy cô thật sự tức giận, vội vàng ôm lấy, sợ cô không cẩn thận đụng vào đồ làm bếp. “Vợ, em muốn hai ta đi đăng ký hả?”

Chu Hồng Hồng trừng mắt với hắn, “Em mới không thèm.” Cái gì gọi là cô muốn, chẳng lẽ hắn không muốn sao?

“Đừng nóng giận, nào, để anh hôn một cái.” Nói xong Trình Ý liền hôn xuống, cho đến khi cái miệng chu ra của cô hồng lên, hắn mới cười nói, “Hai ta đợi qua chút thời gian nữa thì đi đăng ký nhé.”

“Vì sao?” Cô còn chưa hài lòng.

Hắn vuốt ve cánh môi của cô, “Thời gian này anh hơi bận, không rảnh cầu hôn. Chờ làm xong mới tính.”

Cô sưng sốt, “Anh còn muốn cầu hôn?”

Trình Ý kỳ quái nhìn cô, “Không phải đều là những bước phải làm hay sao?”

Làm... trình tự... làm....

Chu Hồng Hồng cắn răng nghiêng lợi. “Trình Ý, anh rút ra ngoài cho em!”

Một hôm nào đó, Trình Ý ra bên ngoài một chuyến, nói là có một cuộc đấu giá. Chu Hồng Hồng cũng không biết hắn tại sao lại thấy hứng thú với đồ cổ.

Bình thường buổi tối, cô luôn bị hắn quần quít đã quen, một khi không có hắn ở nhà, cô lại cảm thấy lạnh lẽo vắng vẻ, vì thế đêm nay giấc ngủ không tốt lắm.

Ngày hôm sau, cô tan tầm về nhà sớm, nấu xong đồ ăn, bèn chờ hắn trở về.

Khi Trình Ý trở về, trong tay cầm một hộp gỗ nhỏ, trên mặt là vẽ tươi cười đã thành chiêu bài riêng của hắn, “Vợ, anh có quà cho em.”

“Quà gì?” Chu Hồng Hồng buồn bực, “Hôm nay cũng không phải là ngày đặc biệt gì.”

Hắn đi đến bên cạnh cô, mở hộp gỗ ra, bên trong là một cây trầm. Ánh ngọc loá mắt, hoa mỹ lại độc đáo.

Hắn luôn thích Chu Hồng Hồng để tóc dài. Hắn dùng cây trầm cài lên đầu của cô ngắm nghía, tán dương: “Vợ anh thật là đẹp.”

“Đây là...?” Cô hoàn toàn ngơ ngẩn, không hiểu làm sao hắn có thể chạy xa đến thế để đi đấu giá vật này.

“Bạch ngọc phượng trầm, đời Minh, đây chính là ngự dụng thượng phẩm.”

(*) ngự dụng thượng phẩm: đồ dùng thượng đẳng cho hoàng thất

Cô vẫn chưa hiểu, đầu óc còn đang mù mờ.

Trình Ý cười, ra hiệu cô bới mái tóc lên.

Chu Hồng Hồng tùy tiện búi tóc, hắn nhẹ nhàng cài cây trầm lên búi tóc trên đầu cô. “Vợ, em muốn đi đăng ký sao?”

Nói đến đề tài này, cô sẽ tức giận. “Không muốn.”

“Nói thật, Chu Hồng Hồng. Anh thật không cảm thấy tờ giấy kết hôn kia có tác dụng gì.” Hắn nhìn phượng trầm trên tóc cô, kể lại. “Kết hôn xong còn có thể ly hôn được đấy.”

Cô trầm mặc.

“Với cái tính ngậy ngốc như em ấy à, muốn thật sự không thích em, anh đùa giỡn, dùng chút thủ đoạn là có thể cho em ly hôn mà không lấy được một xu.”

Cô cúi đầu, quả thực nếu muốn xài tâm kế cô còn kém hắn xa.

Trình Ý thấy cô như lại mất hứng, vì thế ôm lấy hông cô, cúi đầu cọ cọ trán của cô, “Vợ, anh nói anh không phụ em, thì sẽ không phụ em. Có hay không có tờ giấy đăng ký thì có khác gì đâu.”

Cô buồn buồn đáp, “Ừ.”

“Chu Hồng Hồng, cây phượng trầm này, là của bà ngoại lưu lại ẹ anh, bảo là muốn truyền cho vợ anh, sau đó đời đời truyền xuống. Mẹ anh khi vừa sinh anh ra, cuộc sống rất vất vả, bà liền đem này cây trầm này đi cầm. Sau đó bố anh muốn đi mua về, nhưng không tìm được. Tuy mẹ anh ngoài miệng không nói gì, nhưng thật ra trong lòng vẫn nhớ kỹ món đồ này.”

Chu Hồng Hồng nghe xong như hiểu ra điều gì, ngẩng đầu nhìn lên mặt hắn, tình cảm trong ánh mắt hắn làm cô cảm động không thôi.

“Đây là tín vật truyền cho vợ, em đã hiểu chưa?”

Cô gật đầu.

Trình Ý mặt mày hớn hở, “Chu Hồng Hồng, hai ta đi đăng ký đi.”

Hoàn Chính Văn

65. Chương 66

Chương 66. PHIÊN NGOẠI

Gần cạnh Hồng Oa mới mở một quán giải trí mới tên Thành Giải Trí, rất tráng lệ, mười phần khí phái. Ngày khai trương lại tổ chức đại hạ giá, khách hàng rất đông, đứng xếp hàng nối liền không dứt.

Anh Tường thấy khu giải trí đó cách nhà mình có một con phố, hùng hùng hổ hổ, “Thật sự là đồ con rùa, chắc chắn là có ý tuyên bố đến giành buôn bán với chúng ta.”

Trình Ý bình tĩnh liếc nhìn tường ngoài sơn xanh vàng rực rỡ, vào phòng họp liền đưa ra ý thay đổi phương án trang hoàng Hồng Oa.

Trước kia Hồng Oa nổi tiếng đều là nhờ cửa buôn bán ngầm, Trình Ý hiện giờ đột nhiên muốn chuyển thành kinh doanh trong sạch, hành động này làm ọi người rất cả kinh mắt.

Đường Chỉ Mạn có cảm giác mình trở thành anh hùng không đất dụng võ, bất đắc dĩ nói. “Thế thì tôi đây cũng sắp thất nghiệp rồi.”

Trình Ý cười khẽ, “Thực ra tôi đã dự tính đến 30 tuổi sẽ rời khỏi cái vòng nghiệp này, bây giờ thì cũng chỉ sớm hơn chút mà thôi.”

Đường Chỉ Mạn kinh ngạc hỏi. “Vì sao anh phải rời khỏi?” Cô cảm thấy hắn chính là cái loại trời sinh thích hợp với cuộc sống này.

“Sống trong hoàn cảnh như vậy, nguy hiểm tương đối cao. Nếu như là một mình tôi, vậy thì không sao cả. Nhưng giờ tôi có vợ, về sau còn có đứa nhỏ.” Sau khi Chu Hồng Hồng mang thai, Trình Ý càng muốn rút lui ra khỏi giới này.

Anh Tường gơ ngón tay cái lên, chính anh ta cũng sắp làm cha, cho nên rất hiểu ý nghĩ của Trình Ý.

“Trước kia buôn bán có lời đều nhờ vào mấy việc đó.” Đường Chỉ Mạn có đôi khi cảm thấy, có phải Chu Hồng Hồng đã cho Trình Ý uống thuốc gì đó không, mới có thể khiến cho hắn khẳng khái một mực với cô như vậy.

Trình Ý chẳng hề để ý, “Tôi cũng không muốn giàu có đến mức đại phú đại quý, tiền ấy à, đủ dùng là được rồi. Hơn nữa, bây giờ làm ăn tử tế chưa chắc không thể kiếm tiền.”

Tất cả mọi người đều biết Trình Ý làm việc từ trước đến giờ đều là tự mình làm chủ, ý kiến của người khác đều coi như mây lời nói nhảm, cũng không nghe ai khuyên cả. Ai cũng chẳng ngờ nổi, vốn tưởng là cả đời lăn lộn trong đám vàng thau lẫn lộn này, nếu như giờ có thể làm ăn buôn bán nghiêm chỉnh, có lẽ cũng không tồi.

Tin tức Hồng Oa chuyển hình thức kinh doanh làm cho Chu Hồng Hồng vui sướng không thôi. Cô vốn là người rất truyền thống, rất bảo thủ. Đối với cô mà nói yêu Trình Ý, là một chuyện kinh bạo nhất trong đời. Hiện giờ hẳn nguyện ý bỏ chuyện buôn bán không lành mạnh này qua một bên, cô càng thêm an tâm —

Chu Hồng Hồng còn chưa được chuyển thành nhân viên chính thức, liền có con, cô nghĩ, không biết công ty có sa thải mình hay không. Khi cô chủ động nói đến việc này lúc, phòng nhân sự bày tỏ, căn cứ biểu hiện của Chu Hồng Hồng trong quá trình thử việc tại công ty, công ty đồng ý ký hợp đồng chính thức.

Sau này, nghe đồng nghiệp nói, Chu Hồng Hồng mới biết được, trong đó có ý của Đẩu Bái.

Hiện tại Chu Hồng Hồng và Đẩu Bái, có gặp nhau cũng chỉ lên tiếng chào hỏi, đơn giản như những người đồng nghiệp.

Nay Trình Ý mỗi ngày đều đưa đón cô đi làm, mấy tin đồn thổi trước kia trong công ty đương nhiên cũng tự sụp đổ. Có không ít nữ đồng nghiệp đều bày tỏ, chồng cô quả thực là hình tượng hoàn mỹ, người thì đẹp trai, chạy siêu xe, còn dịu dàng săn sóc.

Khi Chu Hồng Hồng nghe xong, trong lòng thầm nghĩ, hẳn đúng là một tên lưu manh, dịu dàng săn sóc ở đâu ra chứ.

Sau khi chính thức ký hợp đồng, cô liền hẹn Trình Ý đi ăn đại tiệc, là cô mời khách.

Trình Ý vừa nghe đến đại tiệc, ngay trong điện thoại đứng đưa hỏi, “Vợ, có phải là em ở nhà cưới hết rồi nằm chờ bị anh chơi hả?”

“Trong đầu anh chứa những thứ gì thế hả?” Cô nhìn chung quanh một chút, thấy các đồng nghiệp đều cách khá xa, liền nói, “Em có bảo bảo, anh ít ham muốn những chuyện này đi.”

“Vậy thì thôi.” Hắn nhất thời trở nên thiếu hứng thú, “Vậy em nói đại tiệc là nói cái gì?”

“Chúng ta đi ăn thịt nướng đi.” Thật ra thì Chu Hồng Hồng vốn suy nghĩ đến việc đi nhà hàng Tây, nhưng mà hai người bọn họ đều đến từ thôn dã, không hiểu mấy cách thức ăn uống kia, nên đành thôi.

“Không sao cả, vợ, em quyết định là được.”

Trước kia khi đi ăn thịt nướng tự chọn, đều là Chu Hồng Hồng phụ trách nướng, Trình Ý chỉ để ý ăn. Hiện giờ, chắc là hẳn quan tâm cô là phụ nữ có thai, nên hẳn tự mình động thủ.

Mấy cô gái trẻ ngồi bàn bên cạnh, lú ra lú rú, thường thường nhìn ngắm Trình Ý, kèm theo là mấy tiếng thán phục, “Thật là đẹp trai”, “Đại soái ca.”

Chu Hồng Hồng chỉ nhịn được một phút đồng hồ, miệng liền chu lên.

Sau khi mang thai, mức độ ghen ghét của cô so với trước còn lớn hơn rất nhiều, Trình Ý cũng đã quen rồi, phụ nữ có thai cảm xúc thất thường không giải thích được. Hắn gấp cho cô mấy miếng thịt, “Vợ, ăn nhiều một chút.”

Cô tàn nhẫn nhéo mặt của hắn, oán giận nói, “Vì sao anh không già, không xấu đi chút nào?”

Hắn bĩu môi, “Năm đó không phải là em mê gương mặt này của anh sao?”

Cô lập tức phản bác, “Nói bậy!”

“Thật không?” Hắn gấp thêm thịt vào trong chén cô, nhìn cô một chút, nói tiếp, “Đó chính là em phát hiện anh đáng vẻ tốt, chìm điều lại lớn, là một thanh niên tốt hiếm có, cho nên mới dám kéo anh từ quỷ môn quan trở về.”

Chu Hồng Hồng không nói gì, cảm thấy da mặt hắn thật quá dày, mới có thể tự nói ra hắn là thanh niên tốt.

“Bị anh nói trúng tim đen thời thiếu nữ hả?” Hắn vô lại cười, kề bên tai cô, “Chu Hồng Hồng, năm đó em có từng mơ bị anh áp ở trên giường không?”

“Không có.” Cô thẹn quá hoá giận, dùng một chiếc đũa chọc mu bàn tay hắn, “Chú ý dương thai đó!”

Trình Ý vẫn cười, tiếp tục giúp cô nướng thịt.

Buổi tối lúc đi ngủ, hấn ôm cô nhắc lại chuyện cũ, “Nói thật nhé, vợ. Lần đầu tiên làm em về, buổi tối đó anh liền mơ thấy em, em ra nước thật nhiều, kẹp chặt anh đến độ không rút ra được.”

Chu Hồng Hồng xấu hổ đỏ mặt, “Tự anh nằm mơ, đâu có liên quan gì tới em.”

Hấn lườm cô một cái, “Đó là điềm báo trước. Sau này chẳng phải em cũng giống giấc mơ đó hay sao, miệng thì nói thế nhưng lại thích chết anh.”

Cô đấm hấn, “Anh mơ thấy em làm gì chứ, chúng ta lúc ấy mới quen biết không bao lâu mà.”

“Lần đầu tiên thấy vật thật đó.” Hấn tặc tặc cười, “Lúc đó lòng của em còn thật nhiều.”

Cô lại đánh hấn một quyền, sau đó chợt hiểu ra ý của hấn, ngơ ngác ngẩng đầu hỏi hấn, “Anhlà.... lần đầu tiên?”

Hấn nhướn nhướn mày, “Chẳng lẽ không phải?”

“...”

Hấn cười thật vui vẻ, “A, chứng tỏ biểu hiện của anh rất tốt, khiến em cảm thấy anh rất lão luyện.”

“...”

“Cái rạp phim tồi tàn của làng chúng ta, thế mà lại là nơi anh cống hiến thanh xuân đó.” Giọng điệu này còn biểu đạt sự đắc ý thật sự.

“Anh đúng là không biết xấu hổ, thật không biết xấu hổ.” Chu Hồng Hồng trong lòng vui vẻ, cô là người phụ nữ duy nhất của hấn. Trước kia cô đều nghĩ rằng tên cầm thú này đã sớm ăn lung tung rồi.

“Sao lại ngượng ngùng rồi, không phải là nên xem một chút phim để học hỏi ư? Anh đem thành quả học tập nhiều năm qua toàn dùng để hầu hạ em, ra sức còn chưa đủ, còn phải nói nhiều như vậy.”

Cô cố lấy mặt bánh bao, “Anh háo sắc như vậy, sao có thể nhịn đến hai mươi tuổi?”

“Còn không phải bởi vì mãi đến hai mươi tuổi mới lừa được cô dâu nhỏ là em hay sao.” Trình Ý lại sờ sờ trên người cô, tay hấn vân vân vân vân.

“Vậy bạn gái trước để đâu?”

“Mùi dấm chua quá.” Hấn cúi xuống, động tác đổi thành bóp gương mặt của cô, “Anh và cô ấy không phát triển đến giai đoạn kia.”

“Đúng rồi, lần trước không phải anh nói tìm được Adonis, nhưng hấn đã kết hôn, vậy làm sao bây giờ?” Thời gian trước, Chu Hồng Hồng nghe hấn nhắc đến việc này, nhưng người đàn ông kia đã kết hôn. Chu Hồng Hồng còn sợ Thời Tiệp Nghệ vì tin tức này lại phát bệnh.

“Hấn giấu. Thời Tiệp Nghệ không biết hấn đã kết hôn, dù sao có hấn ở cùng, bệnh của cô ấy sẽ không phát tác.”

“Hi vọng bọn họ hạnh phúc.” Cô chân thành chúc mừng.

Trình Ý gật đầu, “Lần sau tìm chút thời gian, chúng ta đi xem bọn họ?”

“Được.”

Hấn đưa tay nắm bóp trước ngực cô, “Vợ, ngực em lại lớn ra này.”

Chu Hồng Hồng đá hấn một cước, “Không nghiêm chỉnh. Về sau ít nói những lời này, phải dưỡng thai! Dưỡng thai!”

Cô thật sợ nếu cứ thế này sẽ sinh ra một thằng nhỏ háo sắc ——

Trình Ý mỗi đêm đều ôm Chu Hồng Hồng, muốn chơi chút gì đó, nhưng cô cũng nói cho hấn biết những tri thức cơ bản trong quá trình mang thai, phải chú ý những gì, hấn cũng sợ bị thương đứa bé trong bụng, cho nên chỉ có thể ghen.

Chu Hồng Hồng nhìn ra hấn nghẹn khó chịu, vào một buổi sáng cuối tuần, cô lấy tay cầm cái trụ của hấn, giờ cao lên, ve vuốt.

Trình Ý lập tức có phản ứng.

Cô an ủi hấn, “Em chỉ có thể dùng tay giúp anh thôi.”

Hấn chế trụ bả vai của cô, nhiệt liệt quấy rầy môi lưỡi cô, “Vợ, em thật sự là rất ngoan.”

Trình Ý nếu đã đỏ mắt lên, là rất dã man, hấn luôn thích thô lỗ trên người Chu Hồng Hồng. Chu Hồng Hồng sợ hấn không khống chế được độ mạnh yếu, đành phải lấy tay giúp hấn.

Hấn hưởng thụ động tác của cô, sau đó xốc áo ngủ của cô lên, thưởng thức hai bầu ngực căng tròn. Hấn nhìn chăm chăm môi của cô, lại tiến lên mút cắn, lúc buông cô ra, hấn thô tục nói, “Dù sao nơi này còn có cái miệng.”

Hiểu được hấn muốn gì, vì thế cô đỡ hông nằm xuống, giúp hấn ngâm vào.

Hấn nhìn tóc của cô xoa ra, ngón tay nhẹ nhàng ôm lấy gương mặt đang trượt qua trượt lại của cô.

Trình Ý trưởng thành sớm, hấn vào sông bạc, cũng ngâm mình ở rạp chiếu phim. Khi đó, rạp chiếu phim cũng có không ít người trưởng thành đi vào, bọn họ nhìn màn hình, có lúc sẽ ở đó ‘đánh trận’.

Trình Ý chẳng qua chỉ là tham gia náo nhiệt, cùng một nhóm bạn rượu, kết bè kết đội đi vào. Đám bạn bè thì la hét um sùm, Trình Ý lại rảnh rỗi ở một bên cắn hạt dưa. Có người sẽ tò mò với sự bình tĩnh của hấn, Trình Ý đều cười nhạo, “Loại trò chơi này cũng giống như đánh bạc, phải hiểu được, biết cách khống chế đã tâm của mình.”

Thời học cấp hai, ngũ quan Trình Ý đã có góc cạnh rõ ràng hơn, thân thể cũng cao lên, có một cô bé học hơn hấn một lớp rất yêu thích hấn, chủ động bày tỏ nguyện ý hiến thân.

Các bạn của hấn đều vô cùng hưng phấn, huyết sáo cổ động Trình Ý mau ăn gọn.

Trình Ý cự tuyệt. Hấn không phải là không có thực lực, nhưng sau khi cân nhắc, hấn sẽ khắc chế.

Người cha hấn, không có tiền đồ gì, nhưng đã từng nói với hấn như thế này, “Nếu sớm biết sẽ gặp phải mẹ con, trước kia ba sẽ không đi hát hoa ngắt cỏ.”

Thế giới này không biết trước được điều gì, cho nên Trình Ý sẽ chờ, chờ người phụ nữ hấn nguyện ý phụ trách cả đời kia xuất hiện.

Khi yêu đương với Thời Tiếp Nghệ, hấn vẫn chưa có cái ý nghĩ gần nhau cả đời trong lòng, hấn nghĩ, nếu tiếp tục đi tiếp được, tự nhiên là sẽ thành gia lập nghiệp. Nhưng nếu không tiếp tục được, thì chia tay thôi.

Sau đó hấn chờ được một Chu Hồng Hồng. Cô rất thích hợp để kết hôn, sống trọn đời, cô chăm sóc hấn thật cẩn thận, lại cần cù chăm chỉ trong công việc quản gia.

Thật may là, trong cuộc sống khi cô chưa xuất hiện, hấn vẫn thủ thân như ngọc.

...

Khi Trình Ý phun trào trong miệng Chu Hồng Hồng xong, hấn vỗ về tóc của cô, hỏn hỏn nói, “Vợ, anh thật sự yêu em.”

Cô ngẩng đầu lên, khóe miệng vẫn còn dính thứ gì đó của hấn, thản nhiên cười một tiếng, “Em cũng rất yêu rất yêu anh.”

66. Chương 67

Chương 67. CÚI – GẠO – DẦU – MUỐI – TƯƠNG – DẤM – TRÀ

Trình Ý tuy là một người quê mùa, nhưng lại che chở được vợ mình cẩn thận, nuôi thành mập mạp mũm mĩm. Việc nặng, việc bần hần đều thuê người giúp việc theo giờ đến nhà xử lý.

Chu Hồng Hồng có mang, đi lại khiến chân bị phù thũng, hần còn có thể xoa bóp cho cô.

Có khi nhìn hần, cô cũng cảm thấy đau lòng, lúc ấy hần sẽ nhân cơ hội để đòi mấy nụ hôn.

Lúc bụng Chu Hồng Hồng đã có chiều hướng xệ xuống, mẹ Chu đến thành phố S, giúp đỡ chăm sóc cô.

Bị trở ngại do có mẹ vợ ở đây, Trình Ý ngay cả môi của Chu Hồng Hồng cũng không dám chạm vào, hần mỗi ngày đều đếm, mong chờ cô nhanh chóng sinh ra một bé gái nhỏ đáng yêu.

Chu Hồng Hồng tặng cho hần một cái liếc mắt, “Sao có thể nhanh thế được, còn hai tháng nữa.”

Hần ngấm ngấm bụng của cô, “Đã to như vậy rồi, lại đợi thêm một chút là được.”

Cô cũng biết hần nhịn rất vất vả, nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể để cho hần tự mình giải quyết.

Sau đó, bỗng vào một ngày nào đó, mẹ Chu đi ra ngoài mua thức ăn, Chu Hồng Hồng ngồi xem tivi, vừa xem được một tin tức về một người vợ đang mang thai, ông chồng đi làm ở bên ngoài, tiểu tam đến nhà dần mặt vợ cả, hại cô lại suy nghĩ lung tung.

Trình Ý càng ngày càng đẹp trai, cô thì đang trong giai đoạn đáng người biến dạng, làn da ố vàng, hơn nữa hiện tại cô không thỏa mãn nổi cho hần.

Mỗi ngày hần đều ở bên ngoài rêu rao khắp nơi, khẳng định lại bất được một đồng trái tim của các bà các chị làm tù binh. Hần tuy rằng bảo đảm hứa hẹn tuyệt đối sẽ không phản bội cô, nhưng nếu lỡ như hần bị người phụ nữ tâm kế nào đó chuốc thuốc thì sao đây?

Chu Hồng Hồng suy nghĩ, càng nghĩ càng hoang mang, càng hoang mang lại càng mù mờ, sau đó tức giận gọi cho Trình Ý, vừa có người bắt mấy liên hồi, “Anh đang ở đâu?”

“Còn ở trong quán.” Trình Ý không chút để ý trả lời, “Có một loại gạch nền tạm thời không có hàng, anh đang xem mấy bản mẫu khác.”

Hần vừa nói như thế, cô liền tin, u ám trong lòng vơi đi hơn phân nửa. “Trình Ý, có phải anh yêu em không?”

Trình Ý hiểu ngay, biến chứng khi mang thai của vợ hần lại tái phát, hần vội phát tay ra hiệu cho các công nhân, đi vào văn phòng, đóng cửa lại mới trả lời, giọng điệu đượm vẻ cứng chiều, “Anh yêu em, làm sao có thể không yêu em chứ, đồ ngốc.”

Cô ra lệnh, “Không cho phép anh cùng người phụ nữ khác nói chuyện.”

“Được, sẽ không nói lời nào.”

Cô hài lòng, “Trình Ý, em chờ anh về nhà.”

“Ừ.” Hần cười thật dịu dàng, nhẹ giọng nói, “Ngoan, buổi tối anh sẽ về.”

Trong lòng Chu Hồng Hồng khôi phục lại vui vẻ, ông chồng đẹp trai của cô chỉ độc sủng mình cô, cô đương nhiên là vô cùng hạnh phúc.

Sau này Trình Ý nghĩ lại, khoảng thời gian Chu Hồng Hồng mang thai, đúng thực là giai đoạn cao điểm trong quá trình yêu đương của hần. Thật may, quá trình này cũng chỉ trong một đoạn thời gian mà thôi.

Bụng Chu Hồng Hồng càng lúc càng lớn, cô lại bắt đầu càng lo được lo mất, có khi níu chặt hần hỏi, “Tại sao anh không đi hủy dung?” Có đôi khi lại nắm mặt của hần, bắt chước khẩu khí của hần vênh mặt nói, “Chồng em thật là đẹp trai.”

Hần không phải là không thừa nhận, có thể khiến cho Chu Hồng Hồng tự hào la hét ra ba từ “ông xã tôi”, mỗi lần nghe được câu nói đó trong lòng hần như được ướp mật vậy.

Chu Hồng Hồng cảm giác con của mình không phải là một đứa nhỏ an phận nghe lời, luôn vấy tay, đá chân rất hoạt bát trong bụng cô.

Mẹ Chu lấy kinh nghiệm của người từng trải nói, “Hắn là con trai.”

Trình Ý nhìn Chu Hồng Hồng hớn hở khi nghe mẹ Chu nói vậy, hơi nhú mi, “Không phải con gái sao?”

Chu Hồng Hồng kéo tay hắn để lên trên bụng mình, “Sinh nam hay sinh nữ đều giống nhau mà.”

Nhưng trong con mắt của Trình Ý thì hoàn toàn không giống nhau. Thí dụ như, nếu sinh ra một bé gái dễ thương biết điều như Chu Hồng Hồng, vậy sau này đám thanh niên đến cầu hôn khẳng định là thành đàn trước cửa. Nhưng nếu sinh ra một tên nhóc như hắn, vậy thì không dễ dàng tìm được nàng dâu tốt rồi, vận khí thăng nhóc chưa chắc đã may mắn bằng hắn.

Nhưng không cần biết hắn kỳ vọng như thế nào, giới tính của đứa nhỏ trong bụng Chu Hồng Hồng cũng đã định rồi.

Sau khi cô sinh ra tất cả đều rõ ràng, là một bé trai.

Tiếp theo đó là đến vấn đề đặt tên, lại xem chút tức chết Chu Hồng Hồng.

Trình Ý nói, “Đứa con trai thứ nhất, gọi là Trình Đại. Đứa thứ hai nếu vẫn là con trai, thì kêu là Trình Nhị.”

Chu Hồng Hồng nửa nằm ở trên giường bệnh, nhìn về mặt cột nhà của hắn, thật muốn vung tay cho hắn một quyền.

Hắn lại tiếp tục nói, “Vợ, anh đã nói với em rồi, trước kia mỗi lần đi thi anh phiền nhất là viết tên chính mình. Lúc anh viết xong tên, người khác đều làm xong ba câu hỏi rồi.”

Khóe miệng cô giật giật, “Nếu anh mà dám đặt cái tên này, về sau con sẽ xem thường anh.”

Hắn mới không thèm để ý, “Đợi lần sau em sinh con gái, chúng ta sẽ chọn cho con gái một cái tên thật có ý nghĩa.”

“Cái tên thế nào thì là có ý nghĩa?”

“Gọi là Trình Hồng Ái, kết tinh tình yêu của hai ta.”

“...” Chu Hồng Hồng cảm thấy, đời này sớm hay muộn cô cũng bị Trình Ý làm cho tức chết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. “Anh... Hiện tại anh rút ra khỏi phòng cho em.”

Cái tên Trình Đại, Bà Hai cũng tương đối có ý kiến, “Dù thế nào đi nữa mẹ cũng cho con một cái tên hay như thế, thế mà con lại cứ tùy tiện như vậy đối đãi cháu của mẹ?”

Chu Hồng Hồng lại nói đỡ Trình Ý nhiều lần, thậm chí uy hiếp hắn, nếu con cô thực sự kêu là Trình Đại, về sau cô sẽ không ngủ cùng giường với Trình Ý nữa.

Đối với Trình Ý mà nói, trời đất bao la, vợ là lớn nhất. Liên quan đến cái phương diện phúc lợi này, vấn đề cách viết tên con ra sao cũng đều là mây trời.

Cuối cùng cái tên Trình Đại được chọn lại là Trình Duy. Nhưng mà, Trình Ý vẫn thích gọi bé là Trình Đại.

Trình Đại Trình Đại, nghe tên thôi cũng tương đối khí phách mà.

Chu Hồng Hồng ở cữ xong, Bà Cả cũng chạy tới. Nhìn thẳng bé mập mạp này, bà thật sự rất vui mừng. Mặc kệ nói như thế nào, Trình gia cũng đã có hậu.

Trình Ý cũng vui mừng, hắn rốt cục không cần lại ủy khuất chính mình nữa.

Thân hình Chu Hồng Hồng mở mang lên không ít, lúc cầm, nắm đều mềm nhũn, xúc cảm vô cùng tốt.

Sau khi dọn dẹp mọi chuyện ở Hồng Oa xong, bản thân Trình Ý liền tự mình một kỳ nghỉ, trước tiên sẽ trên giường chiến đấu thống khoái một trận.

Cửa động của Chu Hồng Hồng bị hấn dùng hai ngón tay chọc ngoáy làm đau, cô giãy giụa nói, “Anh có thể nhẹ chút hay không...”

Hấn rút ngón tay ra, khàn giọng thô thiển, “Vợ, đã bao lâu anh không được đi vào nơi này của em, nhớ muốn chết.”

Cô chụp hấn một cái, “Em đau.”

Hấn đành phải chỉ một ngón tay tiến vào đi dò móc, trộn trộn, cô liền kêu hừ hừ, nước mắt cũng chậm rãi chảy ra.

Hấn cúi đầu liếm.

Cô run lên, hai tay vịn đầu của hấn, cong đôi chân, dùng gót chân chà chà lên lưng hấn.

Trình Ý dùng môi lưỡi kẹp, đánh hai bên, Chu Hồng Hồng không chịu được bao lâu liền lên đỉnh. Cô quần quít lấy bờ vai của hấn, kề sát mặt của hấn, mong chờ dư vị ra vào quen thuộc kia.

Hấn lại không chờ được, chợt đứng lên đè lại chân của cô, “Vợ, còn chịu nghẹn nữa anh chết mất.” Hấn mới nói xong, cây gậy kia đã thẳng tắp xông vào, không hề có động tác dư thừa, vừa bắt đầu đã gấp rút như bão táp.

Chu Hồng Hồng ngửa đầu cắn môi, trong mắt phủ đầy nước. Cô bị hấn tùy ý bày bố, cuồng triều không ngừng, phản ứng của thân thể khiến hấn càng thêm kịch liệt xông mạnh xông vào trong.

Lúc Trình Ý cảm giác được dòng tê dại kéo đến, tay sờ sang bên cạnh, mạnh mẽ xé bao ra, nháy mắt lại trang bị đầy đủ rồi tiếp tục ra trận.

Ít nhất, trong thời gian ngắn hạn, hấn không hi vọng cô lại mang thai. Mười tháng này quả thực hấn khổ đến thảm thương.

Buổi tối của một ngày nào đó, Chu Hồng Hồng đang tắm rửa trong phòng tắm, Trình Đại đột nhiên khóc lớn, Trình Ý bèn ở một bên xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của con, nhẹ giọng dụ dỗ.

Tiểu gia hỏa này khóc vài cái liền thôi, đôi tay nhỏ bé bắt lấy bàn tay Trình Ý, ha ha cười không dứt.

Trình Ý cũng cười, hai bố con vui vẻ được một lúc, Trình Ý bắt đầu giáo dục con, “Trình Đại, về sau con phải có tiền đồ. Tiền của cha con là dùng để nuôi vợ cha, chứ hy vọng cha còn có thể đưa cho con núi vàng núi bạc đem đi tán gái.”

Trình Đại vẫn nhìn cha bé cười cười.

“Còn nữa, cưới vợ là phải tìm người hiền. Đàn ông mà muốn kết hôn, phải tìm người giống như vợ cha con vậy đó.”

Trình Đại đảo đôi mắt to, mút ngón út.

Trình Ý thấy dường như đứa nhỏ có thể hiểu được những điều hấn nói, nên tiếp tục, “Đàn ông háo sắc cũng không sao, nhưng quan trọng nhất là phải xem đối tượng. Nếu là của con, con thích chơi như thế nào đều được. Không phải là của con, đừng đi đập lung tung.”

Chu Hồng Hồng đi ra, vừa vặn nghe được những lời này, trách mắng, “Con còn nhỏ như vậy, có thể nghe hiểu cái gì...”

“Dạy dỗ nhân phẩm, phải dạy từ khi con còn nhỏ.” Hấn nắm nhẹ ngón tay của con trai, “Con, nhớ phải học tập cha của con.”

Trình Đại toét miệng cười, nhìn thấy mẹ mình đi đến, bé đứng đưa cánh tay mũm mĩm ra.

Chu Hồng Hồng ôm lấy con, hôn một cái. Sau đó nghe được Trình Ý hừ một tiếng, cô cười hôn hấn.

“Ông xã.”

“Ừ.” Trình Ý lập tức rạng rỡ, “Xưng hô này thật là dễ nghe.”

Hai năm sau công ty của Chu Hồng Hồng dời vào nội thành, khoảng cách khá gần với Hồng Oa.

Chức vị của cô không cao, cũng không bận rộn lắm, ngược lại có thể chăm sóc gia đình.

Có đôi khi cô cũng đến Hồng Oa dạo một vòng, có khi gặp được dàn nhạc đến biểu diễn, sẽ rất náo nhiệt. Bây giờ cô lại cảm thấy Trình Ý dường như không chỉ có ý tưởng về mấy chuyện tà môn ngoại đạo, ít nhất, sau khi chuyển loại hình kinh doanh Hồng Oa vẫn khá thịnh vượng.

Trước kia Đường Chỉ Mạn còn từng nghĩ rằng mình không thể quản lý làm ăn tử tế, không ngờ bây giờ lại quản lý có bài bản, làm việc khá tốt.

Hôm mấy người nhân viên cũ của Hồng Oa liên hoan, Trình Ý uống tương đối nhiều, hấn kéo Chu Hồng Hồng về nhà đóng cửa liền làm.

Chu Hồng Hồng để ý đến con còn ở nhà, cảnh cáo, “Anh cứ không biết tiết chế như thế, không cần thậAmấy năm nữa sẽ lực bất tòng tâm.”

Sắc mặt Trình Ý biến đổi, “Chu Hồng Hồng, có ai lại đi rửa chính người đàn ông của mình như vậy không hả?”

Cô nghĩ nghĩ, thay đổi lời nói, “Anh cứ luôn gấp gáp về mặt sắc dục, cẩn thận cạn kiệt hết tinh lực.”

Trình Ý hừ một tiếng, “Vợ, cái này em không cần lo lắng. Kể cả đến sáu mươi tuổi, muốn làm em cũng không thành vấn đề.”

Cô bóp chặt cằm của hấn, “Anh chỉ được cái nói giỏi.”

Hấn bắt lấy tay cô, dùng mặt chà lên mặt của cô, “Chờ đến lúc đó em lại nghiệm chứng đi, là anh miệng lưỡi lợi hại hay là chim điêu của anh lợi hại.”

Vì thế sau tối hôm đó, Chu Hồng Hồng lại mang thai.

Vẫn không để cho Trình Ý được như ý nguyện, thai thứ hai vẫn là một bé trai.

Trình Ý vốn định kế hoạch sau hai năm sẽ lại sinh một cô con gái, nhưng khi Hồng Hồng sinh Trình Nhị bị mất máu quá nhiều.

Lúc ấy Trình Ý ở ngoài phòng sinh, sắc mặt trắng bệch. Sau này mỗi khi hồi tưởng lại loại tâm tình này, trong lòng hấn vẫn sợ hãi, vì thế hấn đi làm phẫu thuật đình sản.

Đôi khi Chu Hồng Hồng ngẫu nhiên nhớ lại lần đầu tiên khi cô bị hấn cưỡng gian, hấn cũng từng đề cập qua việc đình sản, cô ôm lòng hiếu kỳ hỏi hấn, “Lúc ấy anh nói câu nói kia là có ý tứ gì?”

Trình Ý dường như ngu ngốc nhìn cô, “Thì câu chữ làm sao ý tứ như vậy.”

Chu Hồng Hồng ngăn người, sau đó cẩn thận nhớ lại, mới hiểu được, thì ra năm đó hấn cũng đã tuân thủ lời thề. Có lẽ khi đó hấn không yêu cô, nhưng hấn đã nguyện ý phụ trách tương lai suốt đời cô.

Cô dịu dàng hôn hấn, “Trình Ý, yêu anh em rất hạnh phúc.”

“Anh cũng vậy.”

67. Chương 68

Chương 68. CHUYỆN CŨ CHỈ CÓ THỂ TRỞ VỀ CHỖ CŨ (THƯỢNG)

Chu Hồng Hồng thi đỗ đại học năm ấy, Làng Vĩnh Cát cũng không có mấy người được làm sinh viên. Mẹ Chu vui mừng vô cùng, chuẩn bị đi đến huyện thành nhỏ, đưa con gái nhập học.

Trước khi đi vài ngày, bà mở tiệc chiêu đãi bà con họ hàng, bạn bè gần xa.

Lão thái gia ngồi trên ghế chủ tọa cười không khép miệng, luôn khoe rằng ông có cháu dâu là sinh viên.

Trình Ý ngồi ở bên cạnh Chu Hồng Hồng, nghe cô tỏ vẻ nho nhã cảm ơn mọi người, trong lòng không thoải mái lắm.

Ăn uống no say rồi, Chu Hồng Hồng theo mẹ Chu trở về nhà.

Trình Ý không được thoải mái trong lòng, liền hẹn vài anh em đi uống rượu.

Mấy thanh niên ở cùng nhau, thoải mái đùa giỡn, trêu Trình Ý gặp may mắn, lượm được cô vợ có bằng cấp. Cuối cùng, một người trong đó hỏi, “Anh Trình, anh cũng chưa tốt nghiệp trung học nhỉ?”

“Vậy thì làm sao?” Trình Ý không ngần ngại chút nào, “Kể cả cô ấy có thi đậu tiến sĩ, cũng vẫn là vợ của anh.”

Đúng – chính là như vậy, không cần biết tương lai Chu Hồng Hồng có thể có được thành tựu như thế nào, cô đều là người của hắn.

Đến hôm sau gặp lại Chu Hồng Hồng, Trình Ý liền nói, “Chu Hồng Hồng, cô nhớ kỹ cho tôi, chạy ra khỏi cái làng này, đừng tưởng rằng có thể đá tôi đi.”

Ngày chia tay đi học, Chu Hồng Hồng mang về mặt phức tạp, nhẹ nhàng hỏi, “Về sau anh vẫn ở làng Vĩnh Cát chứ?”

“Đại khái vậy đi.” Hắn tùy tiện trả lời.

“Ừ.” Cô nghĩ, hắn không có bằng cấp, nếu đến thành phố lớn cũng không dễ tìm việc làm. Vốn cô nhất nhất muốn thi lên đại học, là để được rời khỏi hắn, nhưng khi thật sự đến thời điểm này, cô lại có cảm giác không nỡ.

Hình như Trình Ý phát hiện ra điều gì đó, tiến lên một bước ôm lấy cô, “Tôi sẽ đến gặp cô.”

Cô kiềm chế bản thân, sau đó lại bất động, giương mắt nhìn hắn, “Anh tự mình ở nhà tìm việc trước đi.”

Trình Ý không lên tiếng.

Trong lòng cô thầm oán hận không học vấn, không nghề nghiệp, nói, “Anh cũng không thể cứ nhàn rỗi không làm gì mãi như thế.”

“Nói sau đi.” Hắn cúi đầu hôn lên trán cô, “Vợ, tôi đưa em đi học đại học, được không?”

Chu Hồng Hồng sững sốt.

“Hành lý của em nhiều như thế, em và mẹ em khiêng cũng rất vất vả. Dù sao tôi cũng có thời gian, giúp hai người mang đồ.”

Cô không kịp phân tích niềm vui sướng trong lòng lúc này có là vì sao, liền bật thốt lên, “Lão thái gia đồng ý sao?”

Hắn không cho là đúng, “Chuyện này thì có là gì, em cũng đã vào cửa nhà họ Trình, tôi đưa vợ mình đi xa nhà, ai dám nói.”

Quả thật, lão thái gia chẳng những không trách Trình Ý, ngược lại, ông lại vỗ tay tán thành. “Nếu chỉ hai mẹ con đi, ta cũng không yên tâm lắm, bây giờ có Trình Ý đi theo, còn gì tốt hơn nữa. Ấy đồ nặng gì đó đều cho nó mang.”

Mẹ Chu bị say xe, cho nên hai mẹ con mua vé xe lửa. Trước mùa tựu trường, vé xe đều khá khó mua, Trình Ý là bất thành linh muốn đi, nên mua không được vé. Hắn nhờ vào quan hệ của một người bạn, mới mua được vé đứng.

Từ thị trấn đến thành phố S, ngồi lửa xe, đại khái phải mất hơn bảy giờ. Chu Hồng Hồng vừa biết là vé đứng, trong lòng không đành, liền khuyên Trình Ý, “Nếu không thì anh đừng đi nữa, tôi và mẹ có thể tự xách đồ.”

Trình Ý nghiêng mặt liếc cô, “Tôi vất vả lắm mới mua được vé, tại sao có thể lãng phí.”

“Nhưng mà...”

Hắn cười ôm cô, “Được rồi, không có gì, chẳng qua chỉ là phải đứng thôi mà. Coi như là đứng bán hàng.”

Chu Hồng Hồng khuyên không được, liền dự định cùng hắn thay phiên đứng.

Nhưng không ngờ, cuối cùng Trình Ý tự mình đem theo một cái ghế nhựa nho nhỏ, chiếm một chỗ bên cạnh chỗ ngồi của Chu Hồng Hồng.

Chu Hồng Hồng muốn cùng hắn đổi chỗ, hắn liền kề bên tai cô nói thầm, “Bình thường trông cô đã rất quê mùa, nếu tư thế ngồi khó coi hơn nữa, vậy thì thật là không còn gì để nói.”

Cô âm thầm trừng hắn.

Hắn ha ha cười với cô một tiếng.

—

Xuống xe lửa, ba người ngồi xe đến khách sạn. Nhưng không ngờ chỉ một đoạn đường ngắn ngủi như thế, mẹ Chu cũng bị say xe. Đến được khách sạn, sắc mặt của bà thực sự không tốt, ói lên ói xuống trong nhà vệ sinh.

Chu Hồng Hồng thật sự lo lắng, vội vàng đỡ mẹ mình đi nghỉ ngơi.

Lịch nhập học của Chu Hồng Hồng là sáng hôm sau.

Ngày hôm sau, mẹ Chu thức dậy thật sớm, nhưng vừa thấy xe taxi, bà đã bịt mũi, trong bụng cồn cào, cảm thấy mùi ô tô thật sự rất khó chịu. Rơi vào đường cùng, bà chỉ đành tiếp tục nghỉ ngơi, sau đó để cho Trình Ý đưa con gái đến trường nhập học.

Đi trên đường, Chu Hồng Hồng nhìn nhà cao tầng trong thành phố, nín chặt cánh tay Trình Ý, có chút bất an, “Trình Ý, tôi không nghe hiểu giọng nói nơi này.”

“Tôi cũng nghe không hiểu.” Hắn tỏ vẻ không sao cả, “Không có chuyện gì, Chu Hồng Hồng, học giỏi tiếng phổ thông là được rồi.”

“Không biết bạn cùng phòng có dễ ở chung không?” Dù sao cô cũng chưa từng rời khỏi làng Vĩnh Cát, mọi người đều từ các nơi khác đến, khó tránh khỏi không quen.

“Chắc chắn bạn cùng phòng của em cũng lo lắng điều này.”

Chu Hồng Hồng ngẫm lại, cũng đúng, chỉ cần chính mình giữ vững thái độ thoải mái dễ chịu là được rồi.

Lúc sắp tới trường học, có một bạn học nam nhờ cô chỉ đường, cô lắc đầu trả lời mình cũng mới tới.

Sắc mặt Trình Ý bắt đầu có biến.

Đi đến cửa trường học, Chu Hồng Hồng rất vui vẻ. “Trình Ý, trường học này ghê gớm thật đó.”

“Ừ.” Hắn khiêng đồng lớn hành lý của cô, không nhận được. “Này Chu Hồng Hồng, cái ký túc xá của cô rốt cuộc ở đâu?”

“Tôi còn chưa biết, để tôi đến trước khu thông tin, anh ở đây đợi một chút.” Cô cũng không biết hắn tại sao lại bực bội, vừa rồi vẫn còn rất tốt mà.

Nhưng đợi đến khi Chu Hồng Hồng đi rồi, liền đến phiên cô không được bình thường.

Trình Ý đang đứng ở dưới gốc cây, tay kẹp điếu thuốc. Bên cạnh có hai bạn học nữ đang cùng hắn nói cái gì đó. Hắn cười như không cười, biểu tình cợt nhả khó coi.

Chu Hồng Hồng nhìn thấy một màn này, rất không thoải mái.

Trình Ý thấy cô, lại hít một hơi thuốc, bình tĩnh nhìn cô.

Cô chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, hắn cười, “Vợ.”

Hai cô bạn học kia lộ ra ánh mắt kinh dị, không nói gì nữa liền bỏ đi.

Chu Hồng Hồng đợi bọn họ đi xa, liền hỏi, “Các cô ấy là ai?”

“Sinh viên năm thứ ba, hỏi tôi có phải bị lạc đường hay không.”

“Sao anh không nói cho các cô ấy biết, anh mới tốt nghiệp cấp hai thôi.”

Hắn vịn rơi điều thuốc trong tay, lông mày nhăn thành đỉnh núi, “Tốt nghiệp cấp hai thì sao? Về sau cũng không phải là không thể nuôi nổi em.”

Chu Hồng Hồng cũng biết, người như Trình Ý, căn bản không coi bằng cấp thấp là quan trọng.

Ký túc xá cho sinh viên mới, náo nhiệt vô cùng, các phụ huynh thì chạy lên chạy xuống chuyển đồ đạc, các sinh viên thì lú lú.

Chu Hồng Hồng tìm được phòng ký túc xá của mình, để Trình Ý đem đồ vào, cô khách sáo chào hỏi với các bạn cùng phòng, sau đó sửa sang lại một chút liền cùng Trình Ý ra ngoài ăn cơm.

Nhớ đến sức ăn của Trình Ý lớn, cô gọi ba phần đồ ăn, chia cho hắn hai phần. Thấy hắn mồ hôi ướt đẫm, liền đưa khăn tay cho hắn lau mồ hôi, “Hôm nay anh rất mệt đúng không?”

“Cũng thường thôi.” Hắn nhìn đồ ăn, nhíu mày, “Đồng đồ ăn này chẳng có mùi vị gì cả.”

“Nhà ăn thì đều như vậy cả thôi.”

“Em sẽ được ăn bốn năm cái đồng đồ này nhỉ?” Trình Ý lại bật thuốc, vừa mới để lên môi, bị cô trùng mắt, liền lấy xuống, “Chu Hồng Hồng, em dọn dẹp ký túc xá xong, thì đi dạo xung quanh với tôi. Trước cửa trường học nhất định là có nhà hàng, em đừng vì tiết kiệm tiền mà mỗi ngày đều ăn những thứ này.”

“Ừ.” Chu Hồng Hồng ngoài miệng thì trả lời, nhưng trong lòng đúng là tính toán ăn mặc tiết kiệm, tuy rằng năm nay học phí do Trình Ý đóng, nhưng tiền là cái gì chứ, đương nhiên có thể bớt tiêu sài thì bớt.

Buổi chiều, Chu Hồng Hồng dọn xong ký túc xá, lại cùng Trình Ý trở về khách sạn.

Mẹ Chu nghỉ ngơi một ngày, cảm thấy đỡ hơn rất nhiều. Sáng hôm sau bà và Trình Ý sẽ phải ngồi xe lửa về nhà. Chu Hồng Hồng vốn muốn đi tiễn bọn họ, nhưng mẹ Chu không đồng ý, “Hồng nhi, con mới đến còn chưa quen ở đây, cứ ở trong trường học là được rồi, đến lễ quốc khánh hãy về nhà.”

Chu Hồng Hồng gật đầu, nước mắt cũng rơi xuống. Đây là lần đầu tiên cô cách xa mẹ như vậy.

Lúc gần đi, Trình Ý nhân lúc mẹ Chu đi toilet, hôn Chu Hồng Hồng một ngụm, sau đó đưa cho cô một xấp tiền, “Vợ, ăn uống tử tế vào.”

Cô đùn đẩy tiền của hắn, “Anh giữ lại mà dùng.”

“Đây là tiền tôi nuôi vợ.” Hắn xoa nhẹ ngực của cô, “Đợi Quốc Khánh em về, chúng ta sẽ thoải mái chơi đùa.”

Cô chụp tay hắn, sau đó nghe thấy tiếng cửa mở, nhanh chóng đứng cách hắn vài thước.

Đường ra nhà ga, ngoài giao thông công cộng thì là taxi, mẹ Chu đành phải uống thuốc chống say xe.

Chu Hồng Hồng thấy lần này mẹ mình thật vất vả, vội dặn dò Trình Ý nói, “Anh nhất định phải chăm sóc mẹ cẩn thận.”

“Biết rồi.”

“Trình Ý...” Cô có chút do dự.

“Ừ.”

“Anh... Về đến nhà, thì gọi điện thoại cho tôi.” Thật ra cô muốn nói, phải thường gọi điện thoại cho cô.

“Ừ.” Hắn lười nhìn cô, trực tiếp xóc hành lý của mẹ Chu lên đi thẳng.

Đội ẹ Chu và Trình Ý ngồi xe taxi đi xa, Chu Hồng Hồng vẫn còn đứng tại chỗ. Cô vẫn không muốn thừa nhận, ngoài việc không bỏ được mẹ cô ra, cô còn nhớ cả cái tên lưu manh kia nữa.

Trong phòng của Chu Hồng Hồng, ngoài cô ra, đều là người sống trong thành phố. Cô có tính tình khá tốt, cho nên trong quá trình ở chung, tạm thời coi như không vấn đề gì.

Trình Ý thường gọi điện thoại cho cô, nhưng hẳn chính là điển hình của loại người miệng chó không thể khạc ra ngà voi, khiến cho Chu Hồng Hồng thường xuyên bị chọc tức mà cắt điện thoại. Cúp máy xong lại đợi hẳn gọi điện tới.

Đến khi huấn luyện quân sự, mọi người kêu khổ thấu trời. Các bạn cùng phòng cô trước khi ra cửa cũng phải chuẩn bị chống nắng, nhưng Chu Hồng Hồng lại không hề ý thức đến việc này, thế cho nên sau đợt huấn luyện quân sự, mặt của cô đen tựa như than.

Đến kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh, nhà trường có tổ chức đặt vé tập thể, Chu Hồng Hồng đi hỏi thăm giá vé, về nhà cô chỉ cần chừng ba mươi tệ, vì thế cô vội đi báo danh.

Kết quả lại vô cùng bi thảm.

Chuyến xe lửa này từ ba giờ chiều đã xuất phát, đi được một đoạn lại phải tạm dừng xe, chẳng biết đến lúc nào mới thông xe. Vốn dự tính mười một giờ có thể tới thị trấn, nhưng đến đó rồi, xe mới đi một nửa lộ trình.

Chu Hồng Hồng vừa đói vừa mệt, gọi điện thoại về nhà, kêu mẹ Chu dừng chờ, nghỉ ngơi sớm một chút.

Mẹ Chu buồn khi thấy con gái vất vả đường dài, cũng lập tức thông báo cho Trình Ý.

Trình Ý vốn đang ở nhà chờ tin tức của Chu Hồng Hồng, nhưng mãi đến hơn chín giờ tối, Chu Hồng Hồng mới trả lời nói không biết bao giờ mới có thể về đến. Hẳn lo lắng quá muộn không có xe chịu chạy lên thị trấn, liền lập tức chạy tới.

Hắn ngồi chờ trong tiệm ăn nhanh gần nhà ga, lúc mẹ Chu gọi điện tới, hắn trực tiếp nói, “Dì à, dì nghỉ ngơi trước đi. Con đang ở nhà ga đợi cô ấy.”

Mẹ Chu thật sự lo lắng. “Cái gì mà xe lửa giảm giá, sao lại không đáng tin đến thế.”

“Dì à, không có chuyện gì.” Trình Ý ôn tồn nói, “Cũng chỉ là thời gian lâu một chút, bọn con đợi là được. Dì cũng bận rộn cả một ngày, nghỉ ngơi trước đi.”

Mẹ Chu làm sao ngủ được, nhưng cũng không có biện pháp, chỉ đành chờ thôi.

Chu Hồng Hồng về đến nhà ga đã hơn ba giờ sáng, nhưng ở nhà ga lại có khá nhiều người chờ người nhà. Đi ra được một đoạn, cô đã nhìn thấy Trình Ý.

Gần như là cô đã chạy chậm về phía hắn.

Trình Ý nhìn chăm chăm bóng dáng cô càng ngày càng gần, biểu tình rất cổ quái, câu nói đầu tiên lại là, “Chu Hồng Hồng, sao em lại đen thành như vậy?”

68. Chương 69 – Hoàn

Chương 69. CHUYỆN CŨ CHỈ CÓ THỂ TRỞ VỀ CHỖ CŨ (HẠ)

Những lời này của Trình Ý như ném Chu Hồng Hồng vào giữa bãi mìn. Cô cứng người, lập tức cúi đầu, rầu rĩ không vui, “Phơi nắng lúc huấn luyện quân sự.”

Trình Ý nhận hành lý của cô, nhìn cánh tay của cô cũng là một mảnh đen thùi. Hắn kéo cô đến chỗ có ánh sáng nhất, đưa tay nâng cằm cô lên, ghé sát vào nhìn khuôn mặt đen kịt, “Để cho anh xem nào.”

Cô giãy dụa né tránh, không dám nhìn thẳng hắn. Bị hắn trực tiếp như thế nhìn mình thành trò hề, cô có một loại mặc cảm tự ti rất mãnh liệt.

“Đừng làm rộn.” Hắn đưa một tay cạo cạo bên má cô, nói, “Thế này thì cũng quá đen rồi, em gái Châu Phi.”

Chu Hồng Hồng bị nội thương, đột nhiên đánh hắn, “Đừng có đụng vào em!”

Hắn một tay ôm lấy cô, bĩu môi, “Ồn ào cái gì.”

“Ghét bỏ thì đừng đụng vào!” cô đá hắn một cước.

“Anh chỉ nói sự thật, tự em đi soi gương đi.”

Chu Hồng Hồng tức giận lại đá hắn. “Anh cũng không biết là lúc huấn luyện quân sự mặt trời nắng đến thế nào đâu, anh là tên khốn kiếp!”

Trình Ý kéo tay cô, nhìn dáng vẻ cô tức giận, ngược lại cười to, “Đen thì đen, anh cũng không ghét bỏ, chỉ là đùa giỡn em thôi.”

Cô oán hận nói, “Em chán ghét anh nhất.” Uống công trước đó cô còn kỳ vọng hắn có thể níu tốt vài câu.

“Miệng nói một đằng tâm lại nghĩ một nẻo.” Hắn kéo cô chậm rãi đi ra khỏi nhà ga.

Từ thị trấn trở về làng Vĩnh Cát trấn còn phải ngồi xe tầm hai tiếng, nửa đêm cũng không có xe, Trình Ý đã nói đêm nay phải ở lại thị trấn.

Chu Hồng Hồng cũng báo bình an với mẹ Chu, nhắc đến chuyện qua đêm bên ngoài, cô đặc biệt cường điệu là cô và Trình Ý đều thuê phòng.

Trình Ý nghe cô nói, liếc mắt quét ngang nhìn Chu Hồng Hồng một cái.

Sự thật đương nhiên là hai người ngủ cùng phòng cùng giường.

Đèn trong phòng sáng sủa hơn so với ở sân ga, làm nổi bật làn da bị phơi đen của Chu Hồng Hồng.

Nhưng, Trình Ý đã không rảnh để nhìn kỹ, hắn vừa vào cửa liền ôm lấy cô, kéo quần áo của cô.

Chu Hồng Hồng đã trải qua chuyến xe lửa dài đằng đẵng, vất vả vô cùng, cô chống cự nói, “Em muốn đi tắm rửa.”

“Đợi lát nữa đi. Để cho anh nhìn vú em một chút đã, xem có còn trắng không?” Hắn nhấc áo T-shirt của cô lên, hai tay áp lên trên ngọn núi của cô nắm bóp, sau đó rất nhanh hắn cởi hết áo của cô xuống, ngón tay kẹp lấy đầu anh đào, thật vừa lòng, “Vừa trắng, lại vừa mềm.”

Cô đẩy hắn ra, “Em nóng muốn chết, đừng dính vào em.”

Hắn cũng không miễn cưỡng, chịu trách nhiệm thu nhặt quần áo của cô vào phòng tắm.

Trong lúc Chu Hồng Hồng tắm rửa, Trình Ý ở ngoài lật tủ đầu giường tìm kiếm, tùy tiện nhìn xong, hắn rửa nói, “Tất cả đều là nhũ sở.”

Quyết định thật nhanh, hắn nói vọng vào phòng tắm, “Chu Hồng Hồng, anh đi ra ngoài mua đồ, món đồ chơi dễ thương, em chờ đây cho anh.”

“...” Chu Hồng Hồng ở bên trong cũng không buồn đáp lại hắn.

Bên trong khách sạn còn có cửa hàng tiện lợi mở hai mươi tư giờ, sau khi Trình Ý đi vào xem, nắm lấy một hộp. Đang muốn đi thanh toán, trong lúc vô ý hắn lại nhìn thấy có một hộp đồ công sở tự trải nghiệm, màu sắc rực rỡ, rất đẹp mắt, vì thế hắn lại cầm luôn cả cái hộp kia.

Bác gái ở quầy thu tiền hình như bị dọa, ánh mắt kỳ lạ mà ái muội đánh giá Trình Ý. Vào cái giờ này, lại đi ra mua món đồ này, đều là cần dùng gấp. Nhưng mà lượng dùng của anh chàng tuần tú này thật không tránh khỏi khiến người khác cảm thấy kinh người.

Trình Ý lạnh lùng nhìn lại.”Tính tiền.”

Bác gái lập tức che dấu sợ hãi, giúp hẩn tính tiền.

Trình Ý trở lại trong phòng, thấy Chu Hồng Hồng đang sấy tóc. Hẩn như muốn tranh công, giơ lên cái hộp loại dùng thử nghiệm công sở, “Vợ, em muốn chơi loại nào trước?”

Chu Hồng Hồng xoay đầu lại, thấy cái hộp kia, thẹn quá hoá giận, “Anh... Tật xấu đây người!”

“Tính đi tính lại, anh có đến gần một tháng không làm em.” Hẩn hừ hừ cười, đi tới bỏ nhào vào cô ở trên giường, cắn lên môi của cô, “Vợ, có nhớ anh không?”

“Ai thèm nhớ anh, không biết xấu hổ.” Cô lại giẫy dụa, “Tóc em còn chưa khô.”

“Em thật nhiều chuyện.” Trình Ý buông cô ra, tự mình xé hộp “Chu Hồng Hồng, em có bản lĩnh thì cổ mà kéo, kéo dài tới buổi sáng, anh vẫn sẽ làm, làm đến tối.”

Vốn Chu Hồng Hồng rất mệt, chỉ muốn nghỉ ngơi. Đợi sấy xong tóc, cô đóng máy sấy tóc, mềm giọng, nói, “Trình Ý hôm nay em mệt chết đi. Anh xem đã sắp bốn giờ hơn, anh không thể để em ngủ một giấc thật tốt hay sao.”

Hẩn ngẩng đầu nhìn hai mắt mệt mỏi của cô, dừng lại một lát, “Được. Chu Hồng Hồng, vậy thì em ngủ đi, tỉnh ngủ thì phải theo anh.”

Cô kinh ngạc khi thấy hẩn dễ nói chuyện, cũng không cùng hẩn tranh biện, trực tiếp ngả đầu liền ngủ, chưa đến một phút đã tiến vào mộng đẹp, ngay cả thói quen lạ giường cũng bay mất.

Trình Ý liếc mắt, sau đó cũng nằm xuống. Hẩn ôm lấy thân mình Chu Hồng Hồng, nhìn chăm chăm khuôn mặt đen thui của cô, tiến sát đến hôn một cái, bàn tay đặt ở hông của cô, ôm cô, vân vê rồi lại vân vê. Cứ như vậy vài cái, hẩn cảm thấy không đã ghiền, lại kéo mở áo ngủ của cô, nhìn trộm phong cảnh được giấu ở trong đó. Bầu ngực trắng lác lư thật sự là dụ người, hẩn nhìn không được cúi đầu cắn.

Chu Hồng Hồng động cũng không động, tùy ý hẩn giở trò.

Trình Ý chơi một hồi mới thu tay, hẩn biết cô thật sự vô cùng mệt mỏi, cũng không lại ép buộc.

Hẩn ôm nhanh lấy cô. Vợ của hẩn, cuối cùng đã trở lại rồi.

Cơ hội Chu Hồng Hồng và Trình Ý qua đêm cùng nhau đã ít lại càng ít. Ngoài mấy ngày khi cô đi thi đại học, hẩn đều đem cô làm xong là chạy lấy người. Cho nên lần này khi cô tỉnh lại, rất mờ mịt, ngỡ ngàng nhìn trước mắt. Đợi cho đến khi cô hoàn hồn, liền hơi hơi ngửa đầu ngắm mặt của hẩn.

Tối hôm qua cô không nhìn cẩn thận, giờ mới phát hiện, hẩn cũng đen đi không ít so với một tháng trước. Nhưng cho dù thế nào hẩn vẫn rất dễ nhìn, cũng không biết có phải bởi vì trong lòng cô có hẩn hay không.

Cô tiến gần vào trong ngực của hẩn, nhẹ nhàng vòng qua hông của hẩn. Lúc ở trường học, cô vô cùng nhớ hẩn.

Sau kỳ huấn luyện quân sự, có một anh lớp trên tham gia đấu tập, lúc ấy bởi vì trong lớp có học mấy học sinh nữ rất mê hẩn, liền kêu gọi toàn thể nữ sinh đi làm đội cổ động viên. Chu Hồng Hồng nghe các bạn thảo luận về vị đàn anh này này, đại khái là thuộc về loại bạch mã vương tử. Lúc ấy cô đứng ở dưới đài, nghĩ rằng, nếu Trình Ý đi học, có thể có chút tiền đồ, hẩn nhất định cũng là hot boy.

Ở trong sân trường lúc thấy những đôi tình lữ lui tới, cô cũng sẽ chờ mong Trình Ý có thể đến thăm mình.

Chỉ ngần ngừ có một tháng, cô liền ý thức được, cho dù có rời khỏi làng Vĩnh Cát, tim của cô cũng vẫn đã ở bên Trình Ý mất rồi.

Trình Ý đang ngủ nhưng không sâu lắm, hẩn cảm giác được động tĩnh của người trong lòng, càng thêm ôm sát lấy cô, giữa cảm giác nửa ngủ nửa tỉnh, hẩn ấn ấn chân của cô đụng xuống phía dưới của mình.

Chu Hồng Hồng thiếu chút nữa cho là hẩn đã tỉnh, nhưng thấy hẩn vẫn đang từ từ nhắm hai mắt, liền hiểu được hẩn chẳng qua chỉ là giở trò lưu manh trong lúc ngủ mơ.

Hắn lấy chân cô chà chà, cây thịt kia liền đứng lên.

Phát hiện được điều này, cô liền trừng hắn, quả thực rất muốn nhéo lỗ tai của hắn.

Chỉ chốc lát sau Trình Ý liền tỉnh, thân thể hắn vốn còn vội vàng hơn tất cả những thứ khác. Hắn trợn mắt nhìn người trong ngực, thấy cô cũng đã tỉnh, liền không kháng cự được. “Vợ...” Âm thanh còn chút khàn khàn vì chưa tỉnh ngủ hẳn, nhưng thân thể di động chứng tỏ hắn sắp không nhịn được.

Chu Hồng Hồng phản ứng không kịp, quần áo đã bị hắn chụp lấy quăng ra xa.

Trình Ý chế trụ cổ tay của cô, xoay người áp lên trên cô.

Mặt cô thì đen còn người thì trắng, tạo thành vẻ tươi sáng đối lập. Hắn càng nhìn ánh mắt sắc càng sâu, không nhịn được cọ vài cái vào chân của cô, làm dụ chính mình.

Chu Hồng Hồng cảm giác được khối nhiệt độ càng ngày càng nóng giữa hai chân, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì với hắn, trong lòng xấu hổ và giận dữ không thôi.

Lúc này cũng không cần nói gì nhiều, Trình Ý trực tiếp hành động. Hắn cúi người liền cắn lên đôi gò núi của cô, mới bắt đầu còn nhẹ nhàng, nhưng chưa được một bao lâu, hắn liền như muốn ăn cô vậy, thật sự thô lỗ và cuồng dã.

Cô rụt mình một cái, hô hấp dần dần trở nên dồn dập.

Hơi thở của hắn rời khỏi thân hình của cô, tiến dần xuống dưới, nhay cắn như muốn lưu lại ký hiệu của riêng mình.

Chu Hồng Hồng mềm nhũn, thân hình lay động, ngậm nga, đáp lại hắn.

Trình Ý quỳ xuống, mở rộng chân của cô, đôi mắt như đước nhìn chăm chăm khe suối của cô. “Vợ, về phương diện này...” Hắn chọc tay, chỉ một cái đã đi vào, “Thật có thể giết chết anh đó.”

Chu Hồng Hồng không để ý tới lời nói của hắn, hừ nhẹ.

Hắn đưa ngón tay, cạy cạo cửa động, khiến cô run nhẹ. Ngay sau đó, hắn nhân cơ hội cô còn mê loạn, rất nhanh liền đi vào, đứng chỗ.

Rong ruổi của hắn trước sau đều mãnh liệt như nhau. Chu Hồng Hồng bị hắn lắc lư, rung động, chỉ đành gắt gao nhéo cánh tay hắn.

Cô càng nhéo, hắn càng tàn nhẫn. Cuối cùng, cả cái giường lớn đều rung động kêu kéo kẹt.

Chu Hồng Hồng cũng không biết đã lên đỉnh bao nhiêu lần. Cô đang cùng Trình Ý chém giết, nhưng lại rất phối hợp với hắn cứ thế chịu đựng. Bị hắn lấn qua lộn lại, cuối cùng lại chuyển về tư thế ban đầu.

Đây cũng là tư thế Trình Ý thích nhất, hắn trên cô dưới, hắn có thể nhìn cô mềm mại, xấu hổ mà ngây ngô thân phục hắn, tuy rằng lúc này mặt Chu Hồng Hồng thật sự bị phơi đen.

Chu Hồng Hồng mệt mỏi vô cùng, cơ hồ là cầu xin tha thứ, “Anh Trình Ý... Anh Trình Ý...”

Hắn gặm vành tai của cô. “Lại để cho anh sướng thêm một chút.”

Cô ôm lấy cổ của hắn, hôn lên môi hắn, chà xát lồng ngực hắn.

Trình Ý nhìn cô mềm như nước, đôi mắt lưng tròng, thật sự mất hồn, chế trụ hông của cô, điên cuồng thêm một lúc, cuối cùng cũng bật ra.

Chu Hồng Hồng tiếp tục ngủ đến xế chiều, mới thật sự rời giường. Cô thấy Trình Ý sinh long hoạt hổ, chỉ sợ hắn lại muốn tới thêm một lần.

Cũng may, hắn không có làm thế.

Trình Ý đem hộp bao cao su và mấy cái nhỏ lẻ đều nhét vào túi hành lý của Chu Hồng Hồng.

Chu Hồng Hồng cả giận, “Anh nhét vào đây làm gì!”

Hắn nhàn nhạt nói, “Nhờ cái túi của em giữ giùm thôi mà.”

Cô lại không nhịn được bắt bẻ hắn, “Mua nhiều như vậy, dùng đến năm nào tháng nào mới hết.”

Hắn nhìn xéo cô, đùa cợt vậy, “Nếu không tại em, mới một chút đã như hết sức đến nơi, tối hôm qua đã có thể chơi thêm vài cái.”

“Anh có biết tiết chế không hả.”

“Anh mà không biết tiết chế, em cảm thấy bây giờ em có thể đứng lên được không?”

Chu Hồng Hồng cắn môi, không thêm để ý đến hắn. Thật ra cô cũng rất đau mỗi, chẳng qua là chịu đựng mà thôi.

Rời giường, cô thay một cái T-shirt màu trắng, biểu tình của Trình Ý trở nên quái dị, “Chu Hồng Hồng, mặt của em và quần áo trái ngược nhau kìa.”

“...” Cô không thêm để ý đến hắn.

Hắn cười đùa tiến lên ôm lấy cô, “Cũng may vú vẫn trắng.”

Cô đẩy hắn ra, “Cút ngay.”

“Vợ, vú của em quả thật là lớn. Mấy ngày nay anh sẽ xoa bóp cho em. Tục ngữ nói rất đúng, “Điều lớn, vú to” phải vào một nhà.”

“Ai một nhà với anh, cút ngay.”

“Em đúng là người đàn bà đánh đá.” Trình Ý xách hành lý, trực tiếp mở cửa, lười biếng nói một câu, “Vợ, chúng ta về nhà thôi.”

—

Về đến nhà, Chu Hồng Hồng lại bị Trình Ý quẩn quít đến không chịu nổi. Qua hai ngày, nghe Bà Hai nói chuyện Chu Hồng Hồng mới biết được Trình Ý báo danh học lái xe vào tháng 9.

Chu Hồng Hồng trong lòng thật vui mừng, cô cảm thấy Trình Ý rốt cục cũng nghĩ đúng đắn hơn. Cô không kỳ vọng hắn có thành tựu lớn đến đâu, nhưng tối thiểu phải có một công việc nghiêm túc, cho dù làm lái xe cũng không sao.

Thấy hắn cũng phơi nắng đen đi rất nhiều, cô liền nấu một nồi canh, gọi hắn đến uống.

Trình Ý uống ba chén lớn, mới giải thích hắn không phải muốn làm lái xe.

Chu Hồng Hồng sững sốt, “Anh cứ học giỏi kỹ thuật cũng có thể tìm việc.”

“Không có hứng thú.” Hắn cà lơ phát phơ nói, “Qua hai năm nữa, nơi này của chúng ta sẽ có đường cao tốc, về sau không cần chen lấn đi xe lửa, anh lái xe đưa em đến trường.”

“Chuyện sau này ai biết được.”

“Vậy thì sau này hãy nói đi.”

Chu Hồng Hồng có chút thất vọng, hắn dường như không muốn tìm việc làm.

Sau kỳ nghỉ Quốc Khánh, vừa khéo Trình Ý có người bạn đến thành phố S thăm người thân, Trình Ý liền dẫn Chu Hồng Hồng đi nhờ xe. Khi đó vẫn phải đi đường quốc lộ, thời gian cũng không ngắn hơn so với xe lửa. Nhưng là xe riêng, dù sao cũng thoải mái dễ chịu hơn xe lửa nhiều.

Vốn Chu Hồng Hồng không muốn để cho Trình Ý cùng đi, nhưng hắn mặt dày mày dạn đòi đi theo.

Hắn đưa cô vào trường xong, lại đi xe lửa về, bởi vì hắn muốn chạy về thi lái xe đường dài.

Lúc gần đi, Trình Ý hôn cô trên sân ga ồn ào, “Vợ, anh sẽ để em sống cuộc sống thoải mái.” Thái độ nói chuyện vẫn là không coi trọng bất cứ chuyện gì.

Nghe được câu này, cô ôm chặt lấy hắn, khóc, khóc đến khi hắn lên xe lửa, vẫn không ngừng.

Rất lâu về sau, Chu Hồng Hồng mới tỉnh ngộ, lúc ấy hắn thấy cô ngồi xe lửa vất vả, cho nên mới tự mình đi học lái xe.

Trình Ý đúng là Trình Ý.

Miệng hắn hèn hạ, hắn hạ lưu, nhưng hắn yêu Chu Hồng Hồng.

——HẾT——

o~(^o^~o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-hong>